

Giới thiệu Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ

Thể loại: Hiện đại, xuyên không

Editor: Linh

Số chương: Phần 1 - 25 chương + IPN

Mọi mối tình có tích đều là kết thúc tốt đẹp của nam chính và nữ chính. Nhưng hình như không ai quan tâm đến nam phụ thì phải? Không ai để ý đến buồn vui của họ.

Và một ngày kia, nhóm nam phụ đã tạo phản, họ không muốn trở thành đá kê chân cho mối tình hoàn ái của nam nữ chính.

OMG! Kịch tình như thế, vậy phải làm sao để tiếp tục thuận lợi đây?

Nam nữ chính sắp bị nhóm nam phụ đưa hồng rồi.

Thời được rồi, thực chất thì đây chỉ là đoạn văn rất YYY mà thôi.

Khi tham gia kế hoạch cứu vớt nam phụ, nhiệm vụ của mỗi người đó chính là giết chết tâm tư tà ác của nam phụ, giúp nam nữ chính có cuộc sống thường nhật vui vẻ.

Về phần phương thức mỗi người sử dụng? Ha~ đó là không đáng gãi nhắc tới~~ Mặc kệ mèo đen đen hay mèo trắng, có thể bắt được chuột đó chính là mèo tốt.

GHI CHÚ: Xuyên nhanh là một bộ truyện gồm rất nhiều câu chuyện của nhiều thể giới khác nhau tạo thành. Truyện này mình chỉ edit PHẦN 1 - TÁC CHIẾN PHƯỢNG HOÀNG NAM. Vậy nên sau khi kết thúc phần 1 mình sẽ ghi HOÀN, mong mọi người chú ý gửi mình nhé. ^^

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Vừa mới bước vào công ty, trợ lý đặc biệt của Ôn Như Thị liền tiến lên đón, đặt một phần văn kiện màu lam vào trong tay cô.

“Thị Như, lần này là án lệ đặc biệt, đã có hai người chấp hành bị thất bại.”

Tiểu trợ lý nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô, Ôn Như Thị hơi nhún mày, một câu cũng không nói, đôi gầy cao gót tám phần đi thẳng về phía thang máy chuyên dụng của chính mình..

Trộn một tầng là không gian tư nhân, phần nửa tường là thủy tinh chống đạn, đứng ở đây, có thể nhìn thấy toàn bộ. Ôn Như Thị thích loại cảm giác này, từ trên cao nhìn xuống, mệnh mệnh tự do...

Ngồi ở trên ghế xoay thoải mái xoay một vòng. Ôn Như Thị thế này mới mới tài liệu trong tay ra, nhìn đọc lướt qua một lần.

Thẩm Văn Hân, Kim Phượng Hoàng bay ra từ vùng núi nghèo, lấy thành tích xuất sắc nổi trội đứng thứ 2 toàn tỉnh, điểm số vượt qua điểm chuẩn của trường đại học trọng điểm

Nhưng anh ta lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người, xé giấy báo trúng tuyển, một mình xách hành lý đi nhập ngũ, cả nhà từ trên xuống dưới không một ai biết chuyện này.

Thẳng đến khi khoản tiền trợ cấp đầu tiên của Thẩm Văn Hân, từ bưu điện kí gửi đến nhà thôn trưởng, nhờ thôn trưởng mang đến nhà, ba Thẩm mẹ Trầm mới biết đứa con trai xấu xa đó vì không để cả nhà khắp nơi vay tiền cung anh ta đọc sách, đã tiền trăm hậu tẩu chạy mất.

Từ điểm này có thể thấy được, Thẩm Văn Hân là một người đàn ông rất quyết cường. Anh ta đã nhận thức việc gì, cho dù người khác có tận tình khuyên nhủ rồi đến rách miệng cũng không nghe vào.

Có điều, dựa theo gia cảnh hiện giờ của anh ta mà nói, nuôi một đứa nhỏ đến nỗi khác đi học, đúng là sẽ kéo sụp gia đình vốn nghèo rớt mùng tơi đó.

Ôn Như Thị như có đảm chiêu gỡ gỡ xuống lý lịch sơ lược trong tay.

Lúc này tiểu trợ lý vừa khéo đẩy của tiến vào, đặt một cốc cà phê không thêm đường chỉ thêm sữa lên bàn trước mặt cô.

“Người thất bại, là số mấy với số mấy?” Có cảm chiếc mugnguồn bên trên chiếc đĩa lên, nhẹ nhàng về một vòng giữa chất lỏng màu nâu đen.

“Người đầu tiên tiếp nhận chính là số 75, người thứ hai là số 6.”

“Số sáu?” Ôn Ly khó được nhường mày, chọn lựa người chấp hành là cực kỳ khắc nghiệt, tính đến trước mặt, toàn bộ công ty chỉ có 100 người chấp hành chính thức treo biển hành nghề. Đánh số thứ tự đến 100, số càng nhỏ, năng lực càng mạnh.

Cứ cách nửa năm, giám thị ngành sẽ sắp xếp lại bài danh một lần, chỉ có mười người đứng đầu mới có thể ở khu vực mười tầng cao nhất, có được không gian văn phòng độc lập rộng lớn như của Ôn Như Thị.

Đồng dạng, người ở vị trí càng cao, trách nhiệm lại càng lớn. Bình thường án lệ phòng hậu cần đưa đến, đều là từ vị trí tầng thấp nhất bắt đầu, nếu thất bại, như vậy án lệ sẽ được đưa trực tiếp lên tầng cao nhất, từ trợ lý của mười người chấp hành cao nhất sàng lọc tiếp nhận.

Rất rõ ràng, người chấp hành số 6 tiếp nhận án lệ của Thẩm Văn Hân cũng đã gặp phải tâm sát.

“Không phải thân thủ của số 6 rất tốt sao, lần này làm sao có thể thất thủ?” Nói đến số 6 này, cũng chính là một dị số của mười tầng. Anh ta là một người đàn ông không hơn không kém, trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, vừa không làm căng, cũng không chơi trò mập mờ, hoàn toàn chính là một người quân triệt hành vi thô bạo. Anh ta trực tiếp giết người!

Không sai, anh ta có thể lợi đến tầng thứ 6 của dinh, hoàn toàn chính là dựa vào một đường gắt đi ra. Giết chết nam phụ, cũng theo đó, giúp bọn họ thoát khỏi vực sâu thống khổ, chính là tôn chỉ thi hành của anh ta.

Như vậy vẫn có thể trợ giúp nam nữ chính tương thân tương ái đến cuối cùng, thỏa mãn cân bằng kịch tình mà đại kết cực cần.

Tuy rằng phương thức như vậy có chút hơi quá mức thô bạo, nhưng là thẳng ở hữu dụng, nếu có thể để nhóm nam phụ đi lệch quỹ đạo sớm ngày giải thoát, cũng vẫn có thể xem là một loại thủ đoạn hợp pháp.

Đôi sao, ở trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, cần nhóm người chấp hành cứu vớt, chủ yếu là ở chỗ hành vi điên cuồng của bọn họ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, càng sâu hơn là trình tự tâm lý biến hóa -- chuyện này quá khó khăn.

Có thể thay đổi là tốt nhất, nếu không thể, công ty không bắt buộc.

Vì thế, ở phương diện này đặc biệt đưa ra văn bản quy định rõ ràng, chỉ cần có thể đạt được mục đích, vô luận mọi người sử dụng phương pháp gì, nội bộ tầng trên đều sẽ không ngang ngược can thiệp.

“Đúng theo số liệu chiểu về biểu hiện, trong một lần ám sát gần nhất, số 6 chết dưới tay Thẩm Văn Hân, nguyên nhân cụ thể hẳn không chịu lộ ra, phỏng chừng không phải khinh địch, chính là tài nghệ thật sự không bằng người.” Tiểu trợ lý rất có nhân lực trực tiếp nói ra đáp án Ôn Như Thị nghĩ, lát sau, đem một chút lại nói: “Bởi vì hai thời điểm tốt nhất đều bị số 75 và số 6 dùng hết, cho số 2 và số 5 đều không muốn tiếp nhận án lệ này.” Mãi những thành viên khác thấp hơn số 6 thì không thể tiếp nhận án lệ người chấp hành đẳng cấp cao không hoàn thành.

“Cho nên, có lên giúp tôi nhận về? Có thật đúng là thích tạo phiền toái cho tôi đây?” Ôn Như Thị bừm môi liếc xéo tiểu trợ lý đang kính cẩn lễ phép đứng trước bàn.

“Ngài là tốt nhất, tôi tin tưởng, nếu ngài cũng thất bại, như vậy trong công ty không ai có thể hoàn thành công tác này nữa.” Tiểu trợ lý đứng thẳng người, nịnh bợ nói.

Ôn Như Thị bật cười, tuy rằng đây chỉ là câu vuốt mông ngựa, thế nhưng nghe vẫn thấy sáng khoái, bởi vì, đây cũng là sự thật.”

Có là người chấp hành tốt nhất, từ khi chính thức treo biển hành nghề đến nay, chưa từng thất bại!

Có được số cao nhất.

Cách nửa năm, tất cả số thứ tự của người chấp hành trong công ty đều bị luân chuyển, chỉ có số một chư từng thay đổi, vẫn luôn là cô - Ôn Như Thị.

“Được rồi, đưa khám quyết cho tôi.” Ôn Như Thị sàng khoái đứng lên, tay khẽ vuốt.

“Tư liệu kỹ càng đều đã đưa hết vào trong đó.” Tiểu trợ lý vội vàng trả lời, tiến lên một bước, đặt khám quyết đã sớm chuẩn bị tốt vào trong lòng bàn tay cô.

Ngạc quyết ôn nhuận vừa rơi vào trong tay Ôn Như Thị, nhanh chóng biến thành một chiếc vòng ngọc tinh xảo, tự động quấn lên cổ tay cô.

Có vẻ vuốt cổ tay, cuộc nhai: “Cổ có thể đi ra ngoài, com trưa giúp tôi đặt một phần của sốt hoa sen.” Nhiệm vụ trong mười năm cũng chỉ là nửa giờ trong hiện thực, có tin tưởng, sau khi tỉnh lại, vừa khéo đến giờ dùng com.

Cách giữa trưa còn có ba giờ, có thể đạt hết 60% thời gian còn lại liên tục tấn công chiếm đóng Thẩm Văn Hân. Đối với nam phụ mục tiêu không say đắm dựa theo phương hướng kịch bản, Ôn Như Thị vẫn luôn là một người đi săn phi thường có nhẫn nại.

Chỉ cần có cô ở đây, quyết đối không có khả năng để anh ta có cơ hội biến đen.

Đợi đến khi tiểu trợ lý vui vẻ chạy đi đặt bữa trưa, Ôn Như Thị lúc này mới chậm rãi đi về phía giường to ở cách vách. Mặc kệ là dưới tình huống nào, cô đều sẽ không bực đãi bản thân, trước khi đi vào nhiệm vụ, khẳng định sẽ an trí thân thể chính mình ở trên giường lớn mềm mại.

Khi cô lần nữa mở to mắt, hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi, căn phòng tràn ngập màu đỏ, đủ các loại trang sức phẩm màu tươi sáng chói mắt.

Ôn Như Thị chống người muốn ngồi dậy, kết quả lại bị một cơn choáng váng và đau đớn trong não bức ngã về giường.

Trên mặt chân đỏ thẫm đều long phương trình trong màu vàng, đầu giường còn có chữ hi màu đỏ dán trên đó. Có nhìn không được đồ tràn rên một tiếng, ngày vui, có đầu say rượu, chủ rể không thấy bóng dáng, đây đúng là một cái bắt đầu “lỗi” đến không thể “lỗi” hơn!

Ôn Như Thị chậm rãi nằm ngửa ra, chờ đợi cơn choáng váng đi qua, bảy giờ mới nẩy cái đó cũng không dùng được. Có đặt nhẹ ngón tay lên vòng ngọc, tất cả tư liệu ủa hết vào trong đầu cô.

Đêm qua là đêm tân hôn của cô và Thẩm Văn Hân, đây cũng không có gì đáng gãi vui vẻ, nếu có thể, có tình nguyện khi mình tiến vào, là thời điểm khi hai người mới gặp nhau mà số 75 đã chiếm mất.

Không được nữa thì chờ đủ là trước đêm tân cận mà số 6 đi vào thế giới này cũng tốt.

Bởi vì, Thẩm Văn Hân là bị bức hôn.

Trước khi cưới ba Ôn bỗng nhiên thay đổi chủ ý, ông đột nhiên lấy lý do chữa bệnh cho anh trai bị liệt của Thẩm Văn Hân, bức Thẩm Văn Hân ở rể nhà họ Ôn. Đối với gia đình có tư tưởng truyền thống như nhà họ Thẩm mà nói, đây quả thực là vô cùng nhục nhã. Nhưng là, vì con trai kén thật thà, bọn họ không thể không khuất phục.

Không chỉ như vậy, ngày cưới, Thẩm Văn Hân giấu vợ, lấy ra một phần tư tiền mừng muốn trợ cấp cho bà mẹ mình, lại bị mẹ Ôn bắt gắp.

Mẹ Ôn cả đời suốt sẽ, được chồng sùng thành ngang ngược, không phải là một phụ nhân có thể nuốt trời ngậm bô hồn. Ở trong mắt bà, tất cả của đời bọn họ, đều là của con gái Ôn Nhi Thị của bà. Hành vi giấu vợ đưa tiền về nhà mình của Thẩm Văn Hân, quả thực chính là mười tội ác khó tha thứ!

Ôn Như Thị cũng không phải đến cạn dầu, đêm qua trực tiếp ở trước mặt khách khứa làm bề mặt Thẩm Văn Hân, bắt mẹ anh ta giao hết tiền mừng mà mẹ anh ta đã nhận ra.

Giờ thì tốt rồi, Thẩm Văn Hân trong cơn tức giận liền dẫn theo bà mẹ và em gái cùng nhau trở về quê nhà, ngay cả một lời nhắn cũng không để lại cho cô.

“Haiz, “Ôn Như Thị day day huyết thái dương, cơn giận rồi rầm này, không đi thu thập cũng không được. Cố gắng gương đứng dậy, tùy tiện thay một bộ quần áo rồi xuống nhà, “Mẹ Lý, cho cháu chút đồ ăn nóng, cháu đói rồi”

“A, được.” Đột bất chạo thật nạc trắng béo thào lên bàn, mẹ Lý dùng một chút, cuối cùng vẫn nhìn không nhìn được mở miệng. “Có chứ à, bên phía cậu Thẩm, hay là có gọi một cuộc điện thoại đi, như vậy chung quy là không được tốt lắm.” Bà ở nhà họ Ôn đã mấy chục năm, tay xách tay mang Ôn Như Thị lên không phải người mẹ tính cách ngang ngược kia của cô, mà là quán gia bà. Bà thật tâm hi vọng đưa nhỏ chính mình nhìn lớn lên có thể có nơi quý tộc tốt.

“Cái nơi thăm son cùng cốc ấy của nhà anh ta, ngay cả tín hiệu cũng không có, có thể liên lạc được mới là lạ đấy.” Ôn Như Thị húp một ngụm cháo, trong bụng cũng cùng cùng thoải mái hơn chút, gương mặt thì thấy mẹ Lý nhàu mày, không khỏi khẽ cười, “Cháu biết rồi, đi yên tâm đi, cháu sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Nói chuyện thì khẳng định là phải nói, về phần nói thế nào, nói khi nào, có nên cẩn thận suy nghĩ.

Nhưng là có khả năng có sẽ không suy nghĩ lâu lắm, bởi vì, lần này Thẩm Văn Hân về nhà, sẽ gặp lại nữ chính trong quyền sách này - Tần Hiểu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, đây vốn là tình cảm tốt đẹp biết bao.

Đáng tiếc, em gái Tần thăm nên nam phụ đã lâu còn chưa kịp tìm được cơ hội mở miệng thổ lộ với Thẩm Văn Hân đã bị nhà họ Ôn cắt đứt.

Tuy rằng tình yêu của Tần Hiểu Lăng cuối cùng vẫn là dành cho nam chính Tổng Ti Cật, nhưng là trong hai năm khi cô ta vẫn chưa gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình, cô ta vẫn khẳng khái một mực cùng Thẩm Văn Vãn đưa dĩa quán quít, rất không rõ ràng.

Nếu không phải như vậy, sau này nam phụ Thẩm Văn Hân cũng sẽ không có cơ hội hắc hóa.

Gần chỉ là vì Tần Hiểu Lăng quyết định gả cho Tổng Ti Cật nhiều tiền, vậy nên người đàn ông một lòng muốn chứng minh chính mình không kém người khác liền ác độc bố trí một đồng cạm bẫy.

Rõ ràng Thẩm Văn Hân hẳn là nên báo về nữ chính đặt được hạnh phúc lại không chỉ đoạt tài sản nhà họ Ôn, còn một đập đã bay vờ cạ, chèn sập công ty nhà họ Tổng. Cuối cùng nhốt Tần Hiểu Lăng lại, sinh sôi biến một bộ ngôn tình thanh tân thành SM nặng khẩu vị.

Đương nhiên, ở giữa không thể thiếu tiết mục vợ cả Ôn Như Thị khóc lóc ôm sòm lên lớn, tìm cái chết. Nếu không phải đối hôn nhân cảm thù đến tận xương tủy, xuất thân quán nhân như Thẩm Văn Hân sẽ không làm quyết tuyệt như thế.

Có lẽ anh ta hẳn là nên cảm tạ chính mình cho dù ngày sau phát đạt cũng tuyệt đối sẽ không đuoối tận giết tuyệt bà xã cùng nhà họ Ôn. Nếu không phải vậy, cho dù Ôn Như Thị lại chuyên nghiệp như thế nào, cũng sẽ không thể hạ thấp tư thái cùng anh ta bởi đường cái gọi là cảm tình. Giết nam phụ mục tiêu có chưa từng làm qua, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ không làm!

Ôn Như Thị cảm khái chặc lưỡi, ăn xong cháo thật nạc trắng béo thào, lên phòng tỉ mỉ rửa mặt chải đầu trang điểm một phen.

Thu thập nhệ nhàn khoan khoái rồi, có thể này mới gọi xi xe đến, mang theo túi lớn túi nhỏ đập lễ mà mẹ Lý đã chuẩn bị từ trước, một đường xóc này tiền về phía quê nhà Thẩm Văn Hân.

Tuy rằng tâm hồn ngày thứ hai phải đi nhà chồng, hình như không quá hợp quy củ, nhưng ông xã đều sắp bị người cướp mất, giờ phút này còn rối rắm mấy cái quy củ bỏ đi, đây mới thật sự là chuyện cười.

Thôn nhà họ Thẩm thật sự rất nghèo, nghèo đến nỗi ngay cả một con đường lát gạch đi thẳng vào thôn cũng không có. Cho dù có gọi đây là thăm son cùng cốc, cũng có thể nói là vũ nhục từ “thăm son cùng cốc”.

Ôn Như Thị đánh phải báo lái xe cho mình xuống chân núi ở trấn trên, thuê hai người khăn vải, chịu trách nhiệm vác túi lớn túi nhỏ lễ vật đi bộ vào núi.

May mắn có đặc biệt vì lần xuất hành này đối sang một đôi giày đế bằng, nhưng cho dù là như thế, hiện tại với thân thể ít rèn luyện này của cô cũng có chút ăn không tiêu.

Đi một chút lại dừng, đi một chút lại dừng, đợi đến khi bọn họ rút cục đến thôn nhà họ Thẩm tổng cộng chỉ có hơn ba mươi nhân khẩu, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Ôn Như Thị đã mệt đến nỗi cả người đều rụng rời, bàn chân phát đau, cũng không biết có phải đã nổi mụn nước rồi hay không.

Cửa thôn rách tung tóe, liền ngay cả con chó đái nằm rạp bên tường cũng là một bộ gây trơ xương nửa sống nửa chết. Hai người khăn vải rất có kinh nghiệm rút đòn gánh ra đánh đuổi con chó đái đang hung tợn đến gần đi, có thể này mới theo lái xe chỉ đường, dẫn hai người đi về phía nhà họ Thẩm.

“Sao mấy người lại đến đây?” Mớ cửa đi ra chính là Thẩm Hương em gái của Thẩm Văn Hân, cô ngăn người, sau khi lấy lại tinh thần trong mắt toát ra đề phòng không chút che giấu.

Vẫn còn hơi nhỏ chút, Ôn Như Thị mỉm cười, nhẹ nhàng mà kiên định đẩy cô ra, cất bước đi vào trong “Thời gian anh trai em về lại một lần quá, chị là chị dâu em, đến đây đón anh ấy về cũng là chuyện phải làm”

Thẩm Hương bị chặn một hơi nghẹn trong cổ họng, tro mắt nhìn có tiến dần từng bước.

Cái gì gọi là lại một? Chị có bà xã về nhà mẹ đẻ mới được người gọi là lại một.

Chị dâu mới này là đang nhắc nhở nhà bọn họ, anh hai có hiện tại đã là người ở rể nhà họ Ôn. Mặc kệ bọn họ có thừa nhận hay không, hiện tại trên đầu, mũi Thẩm Văn Hân đều là họ nhà vợ.

Đây quả thực là khinh người quá đáng!

Lái xe Tiểu Triệu trưng đối có ánh mắt thấy trong phòng thật sự khó có thể đặt chân, vội vàng chuyển một cái ghế tay có chút cũ nhưng coi như còn nguyên vẹn ra, lau sạch rồi đặt trong sân.

Chân Ôn Như Thị đã đau đến mức đứng thẳng cũng miễn cưỡng, có điều là vì đã có thói quen thời điểm nào đều phải giữ vững dáng vẻ hoàn mỹ của bản thân, cho nên mới luôn cường chống đỡ. Lúc này thấy có ghế ngồi, cũng không chối từ, tự mình chậm rãi đi qua ngồi xuống.

“Những người khác đâu?” Không cần người dẫn hai chân của chính mình, tâm tình Ôn Như Thị tốt hơn rất nhiều. Có cũng không sợ Thẩm Hương bị tức không trả lời, dù sao anh cả nhà họ Thẩm hiện còn đang nằm trong bệnh viện nhà họ Ôn có ý an bày. Cho dù có muốn cùng cô đối nghịch, có bé cũng phải cần nhắc suy nghĩ.

Quả nhiên, em gái Thẩm cảm gần trông mắt nhìn có một lúc lâu, rốt cục không tính nguyên mở miệng thỏa hiệp: “Nóc nhà nhà thăm Tần bị đột, anh hai qua đó tu bổ giúp nhà thăm ấy, buổi tối thăm Tần và chị Hiểu Lăng mời nhà chúng ta qua cùng nhau ăn cơm.

“Ăn cơm à...” Ôn Như Thị nhàu mày, tuy rằng biết lần này họ phản nư sẽ gặp phải tiểu thanh mai “thiện lương đơn thuần” của Thẩm Văn Hân, nhưng cũng thật không ngờ sẽ sớm như vậy.

Có nghĩ nghĩ, quay đầu về phía Tiểu Triệu đứng một bên khẽ gật đầu, phân phó nói “Thưa dịp một trời còn chưa xuống núi, anh hãy cùng hai người khăn vải này đi về đi. Trên núi đơn sơ, an bày không được nhiều người như vậy. Trưa ngày kia ở chỗ dùng xe trên trấn trên đầu tôi là được.”

Lái xe Tiểu Triệu có chút kinh ngạc, đại tiểu thư nhà họ Ôn có tiếng là soi mói.

Tự thân cận đến kết hôn, trong thời gian dài như vậy, tất cả các việc cần khởi thông với thông gia, đều là anh ta và mẹ Lý cùng nhau vào núi bàn bạc. Người nhà họ Ôn ngại bản, đều không có một ai địa vị cao lại đầu hàng trước người có địa vị thấp già lắm đến thôn nhà họ Thẩm nghèo đến không thể nghèo hơn này.

Lần xuất môn này anh ta vốn cho rằng chính là cũng có đi áp tải Thẩm Văn Hân về thành phố, chứ chưa từng nghĩ đến, có sẽ đột nhiên có suy nghĩ ở lại đây.

Anh ta đột nhiên có chút sợ hãi: “Ồ đây sao có thể để người ở lại chứ? Hay là, tôi đi tìm Thẩm tiên sinh về, trước khi trời tối là có thể về đến nhà.”

Ôn Như Thị còn chưa mở miệng, Thẩm Hương liền nhìn không được cao giọng: “Cái gì gọi là người không thể ở?! Chúng ta cũng đã sống ở đây hơn mười năm, chẳng lẽ đều không phải là người sao, chỉ người trong thành phố các người cao quý?!” Một lần cũng chưa đến cửa không nói, còn ở trước mặt chủ nhà nói mấy lời khinh thường người khác như vậy, nếu không phải vì anh cả, Ôn Như Thị ngay cả xách giày cho anh hai cũng không xứng!

Ôn Như Thị hơi hơi nhàu mày, xem ra em gái Thẩm rất có thành kiến với cô. Nếu Thẩm Văn Hân cũng nhìn có như vậy, vậy thì đúng là có chút khó giải quyết.

Đặng vào lúc này cửa kết một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy vào, một thanh niên thân hình cao lớn, mặt mày cương nghị, sáng sủa trong tay cầm theo một cái bao bằng vải bọc đi đến.

Nhìn thấy mấy người hoặc đứng hoặc ngồi trong sân, pu cuối trên mặt hẳn không thể nhìn ra hơi dưng một chút, sau đó như không có việc gì đưa bao cho em gái, quay lại nhàn nhạt nói câu “Sao có lại đến đây?”

Ôn Như Thị không khỏi bật cười, đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, hai anh em nhà này nhìn thấy có đầu tiên đều hỏi câu giống nhau như đúc.

Người đến chính là anh hai của Thẩm Hương, chồng mới cưới của cô Thẩm Văn Hân.

Nhà họ Ôn tuy không phải nhà đại phú đại quý nổi trạch thăm hậu, nhưng cũng là phủ hào tiếng nói có trọng lượng trong thành phố. Ba Ôn có thể trong phần đông nam sĩ liếc mắt một cái chọn trúng anh, cũng bởi vì nhà họ Thẩm trừ gia thế không tốt ra, Thẩm Văn Hân bất kể là từ hoạt hình đến khí chất, đều xuất chúng.

Đặc biệt đối mặt ngầm đen thăm tháy kia, Ôn Như Thị gần như có thể từ trong mắt hắn nhìn ra bất khuất tự tin chợt lóe lên rồi biến mất.

Có vẻ ngồi nghiêng trên ghế, một tay chống cằm, đôi mắt ngước lên như cười như khóc liếc anh, không đáp lại hỏi “Anh cảm thấy sao?” Dù sao tính cách khó ở chung của Ôn Như Thị đã thấm sâu vào tận xương, có cũng không cần phải ụy khuất chính mình đi thay đổi suy nghĩ của người khác.

Hướng chỉ, người khác nhau có vẻ đẹp khác nhau, gương mặt hiện tại này của Ôn Như Thị lớn lên cực kỳ mảnh dẻ, chỉ là tính cách gắt gỏng hầy đi phần đại khí này. Người ta nói tâm sinh tướng, cho dù là cùng một bộ tú da, nếu bên trong là linh hồn khác, cũng sẽ làm người ta cảm giác được không giống.

Đối với điểm này, Ôn Như Thị hiểu rất rõ.

Thẩm Văn Hân đôi mắt nhắm, cho dù hiện tại có không có vì mình lnh nhạt mà phát hỏa, anh cũng sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng có thật sự đối tình. Oai phải đầu trong ngày tân hôn, anh vẫn còn nhớ rất rõ.

Bà mẹ khó khăn vất vả nuôi lớn ba anh em bọn họ, ngay cả một ngụm trà con dâu mới cũng chưa được uống, cứ như vậy mắt mặt rời khỏi yến hội. Con tức này, cho dù là vì anh cả, anh cũng nuốt không trôi!

“Đã đến đây, vậy thì cùng đến nhà thăm Tần ăn cơm, buổi tối ngủ ở phòng tôi.” Thẩm Văn Hân ánh mắt sáng quắc, nhìn gò má phềnh hồng của cô có ý nói.

“Được.” Ôn Như Thị được gửi đúng chỗ ngủ, nhưng mây cười đến càng thêm xinh đẹp. Không sợ anh không ra chiều, chỉ cần bằng lòng tiếp lời sẽ có sơ hở.

Thẩm Văn Hân cũng từ, tựa như là không nghĩ đến cô sẽ chịu ngủ lại đây, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì để chọc giận cô.

Hôn đều kết, tất cả đã thành kết cục đã định, nhà họ Ôn là không có khả năng dễ dàng cho bọn họ ly hôn. Nói nặng là sợ anh cả bên kia chịu ủy khuất, nhẹ là trong lòng chưa hết giận.

Anh cần rằng một cái, đánh phải buồn đầu chuyện những đồ cô mang đến vào trong nhà.

Phòng Thẩm Văn Hân chỉ có một chiếc giường đôi không lớn, đây là sau khi quan hệ của bọn họ được định xuống, bà Thẩm đặc biệt mời thợ mộc trong thôn đến làm. Đáng tiếc cô đầu mới một lần cũng không đến cửa, cho nên vẫn luôn đặt trong phòng Thẩm Văn Hân, chiếm gần như một nửa phòng.

Trong phòng ngay cả một băng ghế cũng không có, Ôn Như Thị cũng không để ý, ngồi ở mép giường ung dung nhìn anh xách túi lớn túi nhỏ đặt bên chân giường.

Bị ánh mắt cô im lặng chăm chú nhìn, Thẩm Văn Hân bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Bọn họ còn chưa từng ở cùng nhau im lặng không âm ỉ như vậy, càng không nói đến là ở trong ngôi nhà nghèo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vợ Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Anh không thích loại cảm giác này, Ôn Như Thị đột nhiên an tĩnh như vậy phảng phất như biến thành một người khác, không lại dễ dàng bị anh chọc giận.

Thẩm Văn Hân sụp mặt, đồ cô mang đến rất đắt, dù các loại thuốc bổ xa hoa được bọc trong túi plastic. Nhìn qua như rất có lòng, nhưng anh biết, hơn phân nửa chỗ này đều là Lý mẹ quản gia nhà họ Ôn chuẩn bị, nói không chừng cô ngay cả trong túi rốt cục có những cái gì cũng không biết.

Ôn Như Thị chính là người phụ nữ như vậy, ngoan mạn tự đại, làm việc không để ý đến cảm thụ của người khác, càng sẽ không cần thận sản giữ gìn tự tôn của chồng.

Cuộc hôn nhân này cho đến bây giờ đều không phải anh mong muốn, trừ ngoại thân cận ấy có không nói một lời nào ra, sau này mỗi lần gặp mặt đều khiến ấn tượng tốt duy nhất của anh đối cô giảm xuống.

Thẳng đến đêm qua, Thẩm Văn Hân đã không lại ôm bắt cứ gì vọng gì về cô. Về sau muốn hai vợ chồng họ tương kính như tân chỉ sợ cũng là chuyện không có khả năng. Đáng giận hơn chính là, cô tính anh còn phải sống cùng gia đình, người phụ nữ lặt lụng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực như vậy. Phải chịu có thành thối sẽ dùng ngôn ngữ công kích và nhục mạ.

Điều này có gì khác với người làm thời cô đại cán cộng có quý gồi đầu đường bán mình vào nhà địa chủ?!

“Tí nữa đến nhà thăm Tần, có tốt nhất là ít nói đi, âm ỉ trong nhà là đủ rồi, tôi không nghĩ ở trước mặt người khác biến thành ai cũng không thoải mái.” Thở lử xách đồ cô mang đến chồng lên nhau, Thẩm Văn Hân nhìn cũng không nhìn cô một cái, cứng rắn ném ra mấy câu.

Nếu không phải người đều đã đến cửa, trong nhà cũng không có người nấu cơm cho đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân này, anh là vô cùng không muốn mang cô về quý tộc gia đình không yên này đến nhà người ta.

Người ngay cả thấy bà mẹ chồng cũng không chào một tiếng, anh còn có thể trông cậy có ở bên ngoài sẽ cho anh một mũi gi hay sao?

Ôn Như Thị nhàu mày: “Nếu như em làm được thì em được cái gì?”

Thẩm Văn Hân gần đến cùng cực ngược lại cười lên, sinh sôi áp chế dòng tả hòa trong người, hỏi ngược lại: “Được cái gì? Nhà họ Thẩm chúng tôi chỉ có chút gia sản này, cô muốn lấy cái gì thì cứ việc cầm?”

Ôn Như Thị khò khè miệng gừ gừ, đàn ông không có khiếu hài hước thật đúng là không thú vị, chuyện nói bằng cái răng cũng phải lên cơn đau răng cương cứng. Chỉ bằng cái nhai rách nát này của bọn họ, cho dù có đưa cho cô, không nói đến bán hay không bán, cô còn ngại nó chiếm chỗ không nên chiếm đây!

“Được rồi, em còn chưa nói gì anh đã làm như kiểu muốn đánh nhau với em vậy,” Ôn Như Thị liếc trắng mắt, cũng không tức giận, nếu chút việc nhỏ ấy cũng phải tức giận, cô đã sớm bị tức chết trong vô số nhiệm vụ rồi. “Em chi muốn anh đồng ý với em một yêu cầu không vi phạm nguyên tắc, như vậy cũng không tính là quá đáng đi.”

Ngồi đến anh mình vẫn còn nằm trong bệnh viện, Thẩm Văn Hân liền cảm thấy bản thân mình lập tức thấp hơn có một cái đầu. Có thể có biện pháp gì chứ, ăn người tay ngắn, cần người miệng mềm, hiện tại có việc cầu người chính là nhà họ Thẩm, không phải Ôn gia.

Nhân Ôn Ly Thị thoải mái ngồi trên giường dung đưa chân, Thẩm Văn Hân thì dãi một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy: “Được, nếu cô có thể yên tĩnh chút, tôi cũng sẽ cùng cô sống tốt...”

Lời còn chưa nói hết, Ôn Như Thị bỗng bật dậy khỏi giường nhẩy xuống, thẳng tắp đi đến trước mặt anh, còn người đen trong tròng, giọng nói ấm áp: “Thẩm Văn Hân, vốn em không muốn hôm nay vừa gặp đã lôi chuyện này ra nói, nhưng anh đã nói đến đây, vậy chúng ta liền nói thẳng ra thì tốt hơn.”

Sống tốt? Có muốn không phải chuyện nhà, cứ vậy trôi qua, mà là anh ta toàn tâm toàn ý yêu say đắm, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, để Thẩm Văn Hân cứ vậy mà bùng bít cho qua chuyện này.

Yên tĩnh? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ anh ta không biết, thừa thắng xông lên mới là thượng sách nhà binh.

Chỉ cần có suy nghĩ, ai nói sai làm không thể chuyển thành ưu thế.

“Từ ngày kết hôn bắt đầu, hai người chúng ta liền buộc chung cùng một chỗ, ở rể cũng tốt, không ở rể cũng tốt, đây đều là sự thật.”

“Mọi người đều nói, vợ chồng vốn là một thể. Không sai, trong nhà một phần một hào đều là hai người chúng ta cùng sở hữu.”

“Nhưng, nhưng vậy cũng không có nghĩa là anh có quyền lợi dưới tình huống chưa được sự cho phép của em đã thu hồi tiền mừng lại giao cho bà mẹ anh.”

Không để ý đến sắc mặt dần khó coi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị gọi tay, nhẹ nhàng vuốt bằng nếp nhăn trên cổ áo anh, phảng phất như một cô vợ hiền trong thực đức chân chính.

Kim Phượng Hoàng từ khe núi ngỏ hay ra có không thích nhất có hai loại. Một loại là đi ra ngoài liền không trở về, sợ người khác biết tình huống gia đình mình sẽ làm mình mất mặt. Còn loại khác là liều mạng muốn vót cả nhà đi ra ngoài, một khi dính vào cái gì có liên quan đến lợi ích tiền tài, sẽ nhận không được đưa về ở nhà mình.

Đương nhiên, tổ này cũng không phải là ở cùng với vợ, mà là đại gia đình nhà anh ta.

Thật đáng tức, Thẩm Văn Hân cố tình chính là loại sau, mặc kệ anh ta có bao nhiêu ưu tú, trên bản chất cũng không thoát được loại tư tưởng hẹp hòi này. Quan trọng nhất là, bất luận ở kịch tình bình thường, vẫn là trong nội dung tác phẩm sau khi biến đen, anh ta đều thành công. Làm giàu, đổi vợ, Thẩm Văn Hân không thiếu bất cứ cái nào.

Có điều, hiện tại anh hai nhà họ Thẩm vẫn chưa có tâm kế như mấy năm sau, cũng không có ác độc đến không có thuốc chữa.

Hiện tại Ôn Như Thị phải làm chính là để anh ta thấy rõ, cái gì là anh ta nên chạm, cái gì là anh ta không nên chạm. Chiêu cô gia đình là chuyện tốt, nhưng chiêu cô không phải nhà của mình không nói, lại còn không tiết chế, này để có vợ như cô đến nói, chính là nghiêm trọng quá mức cho phép.

Nhà họ Thẩm nghèo, bạn bè họ hàng có mặt đúng 5 ngón tay cũng có thể đếm đủ, tiền mừng trong hôn lễ gần như có thể nói 99% số tiền đều là phong bì của bạn bè thân thích nhà họ Ôn.

Thẩm Văn Hân có thể kén có đưa 1/4 tiền mừng cho mẹ mình, trừ khen anh ta hiếu thuận ra, Ôn Như Thị thậm nghĩ, anh bạn á, tình thương của anh quá thấp rồi.

Lấy tiền của vợ nhét vào túi tiền của bà mẹ mình thì có bán sự gì, có gồi thì đi ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình đi!

“Em không để ý anh tự cấp chút gia dụng cho gia đình, chút tiền đó không tính là gì, nhưng, trước đó anh nên thương lượng với em. Nền cho, em sẽ cho, không nên cho, anh không thể xuống tay cướp.” Ôn Như Thị lui về phía sau một bước, hai lông mày kiệt tác của mình.

Có một số việc, tới điểm dừng thì nên dừng, nói nhiều sẽ kích thích tâm lý phản nghịch của anh ta. Thẩm Văn Hân người đàn ông này, cũng không phải người hèn nhút mặc cho vợ tùy ý vấn về bốp nện.

Đường đi đến nhà họ Tần không xa, nhưng cũng không thể nói ngắn, “không phải rất xa” trong miệng Thẩm Văn Hân làm Ôn Như Thị đi trên đường hơn hai mươi phút cũng không thấy được một hộ gia đình.

Phía trước nói chuyện cũng không thoải mái, ít nhất đối với “không cho xuống tay cướp” của Thẩm Văn Hân mà nói, là không thoải mái. Cho nên, anh ta cũng không tính toán để Ôn Như Thị quá mức đắc ý, vô thanh vô tức kéo cô đi vòng quanh một vòng, một đoạn đường rất dài.

Em gái Thẩm đi theo bên cạnh anh hai vợ với mỗi bắt đầu còn chưa tinh táo lại, vừa quay đầu, nhìn thấy Ôn Như Thị chảy mồ hôi thì rầy mới bình tĩnh đại ngộ, vừa mừng đuổi theo Thẩm Văn Hân, mím môi lên cười.

Nhìn hai bóng lưng già vờ nghiêm trang đứng trước, Ôn Như Thị hơi hơi nhăn mày, cũng không nóng nảy, chỉ không nhanh không chậm đi đằng sau, dù sao bọn họ cũng không dám đánh mất cô.

Cô cũng không ngờ, Thẩm Hương làm ra vẻ ta đây như vậy có còn có thể không nhìn ra tâm tư của hai người họ sao? Cho dù Ôn Như Thị không biết địa chỉ chính xác của nhà họ Tần ở đâu, cũng đã nhìn qua hai chữ “hàng xóm” trong tư liệu.

Đã là hàng xóm, dân cư trong núi nhà ở dù có cách xa, còn có thể xa quá một giờ lộ trình?

Cho nên là nói, Ôn Như Thị ghét nhất ôm đoàn nam phụ mục tiêu, đặc biệt là nam phụ nhảm chán ngày thơ tính kể đùa giai lên đầu cô.

Nếu tương lai mấy năm sau Thẩm Văn Hân vẫn luôn biểu hiện kém như vậy, có một chút cũng không để ý sớm kết thúc nhiệm vụ này.

Vào lúc chân Ôn Như Thị một lần nữa phát đau, cô rút cục nói gần.

Đứng vào lúc này, cũng đến nhà họ Tần.

Thẩm Văn Hân bấm giờ thật sự chuẩn, vừa khéo ngay sát lúc Ôn Như Thị sắp bùng nổ.

Đẩy mắt lướt qua tia đắc ý, anh ta trực tiếp đẩy cửa ra, tùy ý tựa nhào đi vào nhà mình: “Thăm Tần, bà cháu đến chưa?”

“Đến rồi, đều đang ngồi trong nhà rồi, chỉ chờ anh em hai đứa nữa thôi.” Phụ nữ trung niên đang ngồi rửa rau trong sân đón chào, cười hề hề hướng về phía nhà bếp kêu to: “Hiếu Lăng à, bọn Văn Hân đến rồi, bắt đầu xào rau đi.”

“Dạ.” Trong nhà bếp truyền ra một giọng nói thanh thúy, không lâu sau đã nghe thấy tiếng chảo rau.

Tần Hiểu Lăng? Ánh mắt Ôn Như Thị chợt lóe, chậm rãi đi vào nhà.

Bà Thẩm mẹ Trầm thật không ngờ lại nhìn thấy Ôn Như Thị ở chỗ này, trong chớp mắt khi cô đi tới, hai vợ chồng già đều sững sờ.

“Ba, mẹ, hôm qua hai người đi sớm quá, tất cả mọi người đều lo lắng, cho nên hôm nay con xách riêng theo mấy thứ lên núi thăm hai người.” Ôn Như Thị lườm Thẩm Văn Hân mặt không biểu cảm một cái, lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, thoải mái ngồi xuống bên cạnh mẹ Trầm. Nhẹ vỗ xuống hai bàn tay che kín vết chai của bà, trịnh trọng tìm nhẹ nhẹ giọng nói, “Cũng không có cái gì đặc biệt, chỉ là chút đồ cho hai người bồi bổ thân mình.”

Mẹ Trầm không được tự nhiên thu tay, nhìn về phía bạn già đồng dạng sững sờ.

Cô con dâu này từ trước cho đến bây giờ đều chưa từng hòa ái dễ gần như vậy, liền ngay cả trên yến hội ngày hôm qua, cũng là há miệng ngậm miệng một tiếng chứ, dĩ, đã bao giờ chính đáng hợp tình kêu lên một tiếng ba mẹ. Chẳng miễn bàn lúc này cùng bọn họ ngồi trong một ngôi nhà đất nái ngồi, quý cụ cùng hàng xóm ăn cơm.

Nhà họ Ôn cường thế đã xâm nhập lòng người, Ôn Như Thị bỗng hạ thấp tự thái như vậy ngược lại làm vợ chồng già có chút không yên.

“Đã đến đây vậy thì liền cùng nhau ăn bữa cơm đi,” cuối cùng vẫn là bà Thẩm mở miệng, bày ra thân phận chủ nhà này ý bảo con trai ngồi xuống bên cạnh con dâu. “Thà ra dịp mấy ngày nay Văn Hân nghỉ kết hôn còn chưa hết, để nó cùng con đi dạo chung quanh.” Cho dù là vì con trai lớn, ông cũng không thể cùng nhà họ Ôn trở mặt.

Hôm đầu kết, nói toạc ra cũng là nhà bọn họ trèo cao, nếu hai người có thể yên ổn cùng nhau qua ngày, cho dù bọn họ có nhiều bất mãn hơn cũng chỉ có thể nhận.

Mẹ Trầm thấy thế cũng bắt đầu hòa giải: “Núi nghèo gồ ghề, có cái gì tốt để dạo. Dội thêm một hai ngày, hai đứa quay lại thành phố đi, ở đây, dựa nhờ nhà giàu ờ không quen.” Trước khi con trai lớn khỏi bệnh, nên đồ con dâu thoải mái, lại luyện tức thế nào cũng phải qua của ai này rồi nói sau.

Ôn Như Thị khẽ mỉm cười, không nói một từ, có vốn là đến nhờ Thẩm Văn Hân trở về, đương nhiên sẽ không từ chối.

Về phần suy nghĩ thật trong lòng anh ta, có quan hệ gì với cô dâu? Hai anh em không có tình người này, hành vi ác liệt kéo cô đi một đường vòng quanh, cô còn chưa tính số với anh ta đâu!

Quét mắt nhìn Ôn Nhị Thị biểu cảm lạnh nhạt, Thẩm Văn Hân tâm tình phức tạp gật đầu: “Ngày mai lái xe nhà họ Ôn ở trên trấn chờ Như Thị, con sẽ cùng cô ấy trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Được rồi, được rồi, lập tức là có thể ăn cơm rồi!” Tần Hiểu Lăng hưng trí bùng bùng bụng mồm com lên, vừa vào cửa liền nhìn thấy một cô gái xa lạ ngồi bên cạnh Thẩm Văn Hân.

Cô ngần ngó, đặt nắm lên bàn, bắt an xoa xoa tay lên tạp dề, “Vị này là...”

Khóe miệng Ôn Như Thị cong lên một độ cong thích hợp, ôn hòa mà xa cách hơi gật đầu chào, cũng không đáp lời. Lễ phép là một chuyện, nhưng cô lại không có dự định làm khuê mật với cô, làm tốt quan hệ? Thôi đi, các cô vốn là người của hai thế giới.

Mẹ Trầm cũng không chú ý tới Tần Hiểu Lăng câu nệ, tự nhiên tiếp lấy câu chuyện: “Con bé chính là vợ mới cưới của Văn Hân, trở về ở hai ngày, Hiểu Lăng à, cháu nếu có rảnh thì cùng chị dâu đi dạo xung quanh nhà.”

Một bên Thẩm Hương mỉm mỉm cười: “Chị Hiểu Lăng làm gì có thời gian bởi chị ấy chứ, người ta còn phải đọc sách mà.”

Đương nhiên phải đọc sách, Ôn Như Thị cup mắt nhìn chằm chằm vào bát súp trước mặt. Tần Hiểu Lăng không đọc sách sao có thể “đáp lời” Tổng Tí Cật sống ở thành phố chứ.

Rất rõ ràng mẹ Trầm già thích đã kích thích đến tiểu bạch hoa nữ chính thắm nên anh hai Thẩm đã lâu.

Cặp mắt to tròn của cô qua lại nhìn hai người vài lần, đột nhiên xoay người đi ra cửa, trong lời nói không che dấu được hoảng loạn: “Còn có mấy món nữa, rất nhanh là xong, mọi người ăn trước không cần chờ cháu.”

Liếc mắt nhìn Thẩm Văn Hân ăn nhien ngồi bên cạnh mình, Ôn Như Thị thật sự cảm thấy có chút không đáng cho nữ chính.

Đều ở chung hơn mười hai năm, đã là từ nhỏ cùng nhau lớn lên có cùng không ăn Thẩm Văn Hân thật sự không chút nào cảm giác được có một người một mực im lặng thích mình. Dội đến khi người ta yêu người khác anh ta mới hậu tri hậu giác phát hiện tầm quan trọng của người ta. Đây rốt cục là cần có bao nhiêu từ cho mình là trung tâm mới có thể đổi cảm tình của người ta làm như không thấy như vậy?

Có điều chậm chạp một chút, ịch kỳ một chút cũng tốt, để cô đỡ phải tốn công đi làm mấy chuyện hủy nhân duyên người khác.

Không khí trên bàn cơm cũng không tốt, dường như là bởi vì nhiều thêm một Ôn Như Thị không quen thuộc, tất cả mọi người đều không được thoải mái. Nhìn dáng vẻ dùng cơm nhai nhện của cô, Tần Hiểu Lăng ngay cả thanh âm uống canh cũng để thấp hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có biện pháp tạo nhát giống cô.

Đũa, lễ nghi ăn uống của cô là khi tiến hành nhiệm vụ quý tộc huấn luyện ra, hơn mười năm không ngừng kiên trì đã sớm khắc tất cả vào trong xương tủy.

Bất kết lặc này có là cảm ý học phục, hay quần áo tà tời, dáng ngồi đoan chính, sống lưng thẳng tắp đều sẽ không một chút khác biệt. Cho dù bà của Ôn Như Thị có ở đây cũng không thông dong bình tĩnh được như cô, huống chi là một cô gái nhỏ lớn lên trong thôn.

Đối với bản thân không ăn khớp, Ôn Như Thị không phải không biết, có cũng rất bất đắc dĩ. Nhưng nhà họ Ôn cũng được coi là nhà có thân phận, muốn để cô bót làm cao đi nhân nhượng người khác, chắc hẳn cho dù là nguyên thân cũng không chịu làm vậy.

Một bữa cơm mọi người đứng ngồi không yên, ở quá phần lớn đồ ăn mặc dù đầy đủ, nhưng dù sao cũng không hợp khẩu vị của cô. Dội ăn được 6, 7 phần n, Ôn Như Thị liền buông bát đĩa xuống, dòi tâm mất vẻ hướng thím Thẩm, nhẹ giọng nói: “Xin hỏi, có khăn giấy không?”

“A? Có, có.” Thím Tần thấy đại tiểu thư đề đặt như vậy, nhanh chóng đẩy con gái một cái, “Còn không mau đi lấy giấy cho khách.”

Tần Hiểu Lăng bụng đầy ai oán đứng lên, từ trong phòng mình lấy ra một cuộn giấy còn chưa dùng, đưa đến trong tay Ôn Như Thị. Ôn Như Thị lễ phép nói cảm ơn, trực tiếp bóc ra nhẹ nhàng lau khóe miệng: “Cháu ăn xong rồi, mọi người chậm dùng.”

Thẩm Văn Hân không quen nhìn cô ra vẻ ta đây, chỉ coi là cô có tình muốn biểu hiện ra vẻ ta đây hơn người, anh ta gấp một đĩa thịt xào vào trong bát mình, im lặng cúi đầu ăn.

Mẹ Trầm thấy không khí có chút tệ nhạt, vội cũng cười nói: “Hiểu Lăng nấu ăn càng ngày càng ngon, không biết sau này nhà nào có phúc khí, có thể lấy được con bé làm dâu đây.”

Chính chủ bị nhắc tới cúi đầu, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, thấy thế nào cũng không giống cha xấu hổ. mẹ Trầm không biết không khỏi không nói nữa.

Ôn Như Thị nện không được quét mắt nhìn Thẩm Văn Hân đang chuẩn bị ăn bất thứ ba một cái.

“Nhà a!” này con có thể là ai, dưới tình huống bình thường là Tổng Tí Cật, đến khi Thẩm Văn Hân phát điên, Tần Hiểu Lăng gì ai cũng không được, chỉ có thể bị con trai ngoan của bà nhốt trong tầng hầm tùy ý làm nhục.

Vốn sau khi ăn xong mẹ Trầm còn định ở lại nhà họ Tần nói chuyện phiếm cũng bỗng chừa cho ý nghĩ này. Hôm nay không khí thật sự không đúng, bà cũng không nói ra được chỗ nào không đúng, nhưng tóm lại trước mạng con dâu về an trí tốt cái đã.

Đoàn người cáo từ ra về, sắc trời đã tối, Tần Hiểu Lăng tiễn người ra ngoài. Đến lúc Thẩm Hương đã cùng mẹ Trầm bà Thẩm đi rồi có vấn đề Thẩm Văn Hân mới chuyển lưu luyện không rồi, tuyệt không bận tâm Ôn Như Thị đứng ở một bên ánh mắt dần biến lạnh.

“Anh hai, từ lúc anh đi lính, chúng ta đã rất lâu rồi chưa họp mặt, bọn Tiểu Quân Tiểu Vũ đều rất nhớ anh,” em gái Tần điểm đậm đáng yêu hai mắt đầm lệ nhẹ kéo tay áo Thẩm Văn Hân lưu luyện nói: “Không quá mấy ngày nữa anh lại muốn đi, hai ngày này trừ bởi cô Ôn, anh có thể rút ra chút thời gian cùng mọi người gặp mặt không?”

Anh hai? Có ta thật cho rằng mình là Sư Tương Văn à, Ôn Như Thị da gà rơi đầy đất.

Không đợi Thẩm Văn Hân mở miệng cô đã một bước chen vào, cầm lấy hai tay Tần Hiểu Lăng tự nhiên ngăn cách hai người, thần thiết như đã quen từ lâu: “Hai ngày này chỉ sợ không được, ngày kia Văn Hân theo chị về thành phố, phỏng chừng các em muốn gặp mặt phải chờ anh ấy chuyển nghề đã, còn có hơn nửa năm, rất nhanh.”

Về phần nửa năm sau, Thẩm Văn Hân có còn trở lại ngôi làng nhỏ này không, thì không phải Ôn Như Thị định đoạt.

Tần Hiểu Lăng bị cô nắm chặt không còn cách nào khác, đành phải chờ đợi nản về phía anh hai Thẩm.

Nào biết Thẩm Văn Hân vừa nghĩ đến ngày kia sẽ phải về nhà họ Ôn, trong lòng vốn không nghĩ, căn bản là không có nhìn ra xin giúp đỡ trong mắt cô, chỉ nhìn nhạt mọt miệng an ủi: “Sau này có thời gian anh sẽ trở lại gặp mọi người.” Dừng một chút, tựa hồ cảm thấy có chút lạnh lùng, lại nói thêm một câu, “Chăm chỉ đọc sách, thím Tần chỉ có một cô con gái là em, sau này còn muốn dựa vào em cháu cô, đừng làm thím thất vọng.”

Mắt thấy ánh sáng trong mắt Tần Hiểu Lăng dần âm đạm, khóe miệng Ôn Như Thị gật gật, kếm chút thì mọt miệng oán trách Thẩm Văn Hân bất cần nhân tình. Trách không được sau khi người ta theo rơm chính liền không quan tâm đến anh ta. So sánh giữa Thẩm Văn Hân nghĩa chính ngôn từ, Tổng Tí Cật lời ngon tiếng ngọt, thật là không thể bằng.

Dội đến khi hai người chân chính đi xa nhà họ Tần, bà người nhà họ Thẩm đã sớm đi xa.

Có lẽ là bọn họ muốn cho hai người có cơ hội ở chung bồi dưỡng tình cảm, nhưng đàn ông kiểu như Thẩm Văn Hân, nào có ai muốn cùng anh ta bồi dưỡng tình cảm là có thể bồi dưỡng.

Người đàn ông vô krong này, lúc trở về vẫn lựa chọn đường như lúc đi.

Trên cả con đường, trừ thanh âm gió thổi qua rau mạ ra, cũng chỉ có tiếng dế trong bụi cỏ. Anh ta tựa như một cái hủ nút, chỉ cúi đầu đi, không nói câu nào.

Thậm chí ngay cả đánh mất Ôn Như Thị từ khi nào anh ta cũng không biết.

Thắng đến khi phát hiện mặt sau thiếu mất một người, Thẩm Văn Hân sững sờ luôn. Anh ta dù có không thích Ôn Như Thị thế nào, cũng không đến mức người ta mới đến của một ngày đã làm mất.

Trong nửa này tuy không có đã thứ, nhưng rắn, con trùng, chuột kiến linh tinh gì đó vẫn không ít, nếu Ôn Như Thị thật xảy ra chuyện gì không tốt, người làm chống như anh ta cũng sẽ tâm lý bất an.

Đứng tại chỗ đợi một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng có theo kịp, Thẩm Văn Hân đành phải đọc theo đường cũ quay lại tìm.

Cuối cùng vẫn là ở trên một gò đất tìm thấy cô gái không chút hình tượng ngồi trên đất, có đang cúi gập, vẻ mặt ủy khuất nhìn mũi chân mình.

Thẩm Văn Hân nhui mày, cũng có báo tri cự ly 1m5: “Sao vậy?”

Bác sĩ nhân loại học Edward. Hoặc Nhị đưa ra một kết luận, mọi người kết giao với nhau có bốn loại khoảng cách.

Mà lúc này, chẳng mới cưới của cô đang đứng cách cô trong phạm vi khoảng cách giữa 1m2 đến 3m7. Ôn Như Thị nhàu mày, bọn họ đầu gì cũng là vợ chồng, không nói đến thân mật tiếp xúc, liền ngay cả khoảng cách một người cũng không lấp kín được, vợ chồng cái rắm gì chứ.

Ồn Như Thị sống mất kru chuyện, nghiêng đầu hơi cúi, làm ra bộ đáng hờn dỗi “Chán đầu, đi không nổi.”

Thắm Vân Hân chân chừ một lát, anh ta không rõ, rõ ràng là tay không lên nổi, lại tay không theo anh ta đi một vòng tròn trước khi ăn cơm, sao có thể đau chân đến mức không đi nổi.

Người phụ nữ này đến cùng là không thoải mái thật, hay là đang bới móc?

Thắm Vân Hân rút cục tiến lên hai bước, “Đứng yếu ớt nữa, còn nữa giờ là đến nhà rồi.”

Ồn Như Thị trong lòng trợn trừng mắt, nếu có thật sự lại úy khuất mình đi theo anh ta một đường trở về, hôm nay cô liền thật sự theo họ “heo” luôn!

Một đôi chân góc đột nhiên duỗi đến trước mặt Thắm Vân Hân, năm ngón chân trắng mềm lại, móng chân màu hồng nhạt mượt mà sáng bóng, ngay cả đường cong ngón chân cũng mềm mại đến không thể tin được. Gò má Thắm Vân Hân đỏ lên, bỗng nhiên ý thức được oan gia vẫn luôn đối nghịch với mình, cũng chỉ là một cô gái.

Anh ta không được tự nhiên đôi mắt mất, vươn tay thì dựa tư thái, “Tôi đỡ cô.”

“Chẳng lẽ anh không nhìn thấy chân em mọc mụn nước à?”Ồn Như Thị nổi giận lời đỉnh chỉ chỉ bàn chân mình, ánh mắt anh ta kém vậy, lãnh đạo của bọn họ biết không!

“Cho dù bây giờ anh muốn đỡ em, em cũng đi không nổi.”

Cô tức xéo anh về mặt khó xử, lại bổ sung một câu, “Một bước cũng đi không nổi.”

Cuối cùng thấy rõ mấy cái mụn nước to nhỏ trên chân cô, Thắm Vân Hân có chút hối hận.

Ở trong lòng anh ta, tất cả phụ nữ đều giống mẹ anh ta và Tần Hiểu Lăng, có thể làm hết tất cả các việc trong nhà, cũng có thể đi khắp núi cắt rau cho lợn. Đờng nói là đi một đoạn đường, cho dù có chạy từ trên núi xuống chân núi mấy vòng cũng là chuyện bình thường.

Anh ta làm sao có thể nghĩ đến được, chỉ một chút khó dễ như vậy cũng khiếnỒn Như Thị khó đến thế.

Mặc kệ nhà họ Ôn có ý thế tiếp người thế nào, Ôn Như Thị có không hiểu chuyện thế nào, nói đến cùng có cùng là vợ anh cưới hồi đang hoang. Ít nhất trước khi thương thế của cô tốt lên, anh là sẽ không tính tìm cô phản toái.

Ồn Như Thị bâu môi mới cái, muốn chính là những lời này của anh.

Có một tay chống đất đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên người, Thắm Vân Hân đã bày xong tư thế, giáng hai tay ghé lên tấm lưng rộng rãi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [vWw.EbookFull.Net](#).

Chương 5

Ồn Như Thị vẫn luôn biết thân thù của Thắm Vân Hân không tệ, bằng không cũng sẽ không thể ngay cả số 6 cũng chết dưới tay anh ta, chỉ là không biết bọn họ giao thủ lúc nào.

Nếu như không phải tình huống đặc biệt, người chấp hành có quyền lợi bảo vệ riêng tư của mình, chỉ nhắc đến kết quả, không cần thiết báo cáo quá trình. Dù sao, cũng không ai có thể đảm bảo chính mình vĩnh viễn không thất thủ…

Có điều chỉ nhìn từ bề ngoài của Thắm Vân Hân, cũng không thể nhìn ra vũ lực của người đàn ông này hơn người ở chỗ nào. Thẳng đến khi Ôn Như Thị ghé vào trên lưng anh ta, bị anh ta dễ dàng công trở về có mới phát hiện anh ta có một bộ cơ thể làm người ta hâm mộ.

Cánh tay vòng qua vai anh ta, gần như có thể nhìn xuyên qua đường cong của cơ bắp đang gồng lên, cảm nhận được sức bật tích chứa trong cơ thể Thắm Vân Hân. Ôn Như Thị hải lòng thuận tay nhéo nhéo, cũng cảm giác được sự căng thẳng của cơ bắp dưới bàn tay mình.

Thắm Vân Hân hơi dừng lại, thân nhiên nói “Đừng lộn xộn, bằng không tôi ném cô xuống ruộng đấy.”

Ồn Như Thị nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng ruộng đen thui, vươn tay ôm chặt cổ anh, biết nghe lời đối sang đề tài khác: “Tần Hiểu Lăng ở tại thôn họ Thắm, tại sao không họ Thắm mà lại là họ Tần, sao hôm nay lại không thấy ba của cô ấy?”Thật ra cô đã sớm biết Tần Hiểu Lăng là con riêng, sau khi thăm Tần mang theo cô ấy gà vào thôn họ Thắm không được bao nhiêu thì ba mới lên chết. Cô chỉ tò mò vì sao mẹ cô ấy lại luôn bị người khác gọi là thím Tần, mà không phải thím Thắm.

Được rồi, đúng là có chút khó đọc.

Thắm Vân Hân nhu mày, không biết vì sao anh lại không thích Ôn Như Thị dùng giọng điệu thuận miệng nhắc đến chuyện nhà họ Tần như thế. Hiểu Lăng từ nhỏ đã không có ba, nếu như không phải ba Thắm mẹ Trầm trưởng kỷ tiếp tế, phỏng chừng không nhất định sống được.

Bây giờ anh là thật từ tận đáy lòng coi cô như em gái ruột đối đãi, hai mẹ con gian nan sinh hoạt như vậy, không phải nên bị người khác lấy ra tùy ý đàm luận:“Chuyện của người khác ít hỏi thăm đi, bằng không…”

“Bằng không anh sẽ ném em xuống ruộng hả, không cần nhấn mạnh đâu.”Ồn Như Thị khộc miệng gật gật không nói gì, đối lại một đề tài, “Đã chuyện của người ta không thể nói, vậy chuyện của anh là có thể nói với em đúng không.”

Không nghe được câu trả lời của anh, Ôn Như Thị tự nhiên chấp nhận, dù sao hôm nay mặc kệ anh có thích đề tài về chính mình hay không, cô cũng muốn cho người đàn ông ít nói này một miếng ăn gần gũi với mình. “Anh nói xem tại sao ba mẹ anh lại đặt tên anh là “Vân Hân” chứ? Đáng đáp anh nào có chớ nào thanh tú đầu, cũng không có chút thư sinh nào mà.”

Thắm Vân Hân càng không thích người khác quan tâm đến mình, cô lại càng muốn đưa anh, anh càng không thích nói, cô lại càng thích đi chọc vào chỗ đau của anh.

Ồn Như Thị nhìn trời, chẳng lẽ lần này là yêu nhau giết nhau hả? Bỗng nhiên, chân mày cô cong lên, hình như như vậy cũng không tệ.

Lúc này đây, Thắm Vân Hân càng thêm im lặng.

Ồn Như Thị chờ mãi không nhận được câu trả lời ghé vào trên lưng anh, nhắm chân nghịch sợi vải bụng ra trên cổ áo anh, cô lẽ sau này có thể dựa chút quần áo làm anh vui lòng.

Giờ lạnh pho phát, tiếng côn trùng râm rần, nhiệt độ cơ thể ấm áp, bước chân có quy luật của Thắm Vân Hân làm người ta có loại cảm giác đang nằm trong nôi. Ôn Như Thị đã sớm mệt mỏi không chịu được nghĩ như vậy, không qua bao lâu liền ngủ say sưa.

Hơi thở ấm áp thổi lên cổ, Thắm Vân Hân nhận thấy có gấu trên lưng cuối cùng cũng im lặng, lúc này mới thật sâu thở ra một hơi, tháo xuống trái tim phồng bị.

Anh giảm tốc độ dưới chân, hơi nâng mông cô lên, suy nghĩ dần bay xa.

Nhà họ Thắm nghèo, ba Thắm mẹ Trầm chết to không biết cái gì, ăn đủ khổ sở của việc không có văn hóa. Hai người con trai nhà họ Thắm, tên chữ đều là chuyên môn tìm lao trung y có văn hóa ở trấn trên lấy, vợ chồng gà bỏ ra gá của ba cần thiết heo.

Thắm Vân Duệ, Thắm Vân Hân, hai cái tên này kỷ thích hi vọng vừa đây vừa nựng của bậc cha chú đối hai anh em họ.

Anh từ nhỏ đã thông minh, nhiều cuộc thi đều là cảm có đi trước, nhưng là nhà bọn họ không có tiền, không cung nổi cho anh đi học đại học. Thắm Vân Hân có thẹn với bọn họ, bởi vì anh từ chú trương cắt đứt hi vọng của bọn họ, nhưng anh không hề có chút hối hận nào, anh tình nguyện chính mình đi ra ngoài xông xáo một lần.

Tham gia quân ngũ cũng có thể đọc sách, Thắm Vân Hân vẫn tham gia tự học đại học, anh cho tới bây giờ đều không tin, cách ngôi trường đó anh sẽ không thể trở nên nổi bật, làm rạn vỡ tổ tông.

Bất tri bất giác, của căn nhà họ Thắm cũng đã xuất hiện ở trước mắt. Thắm Vân Hân dùng một tay đẩy cửa ra, dưới ánh mắt kính ngạc của Thắm Hương, cổng Ôn Như Thị đang ngời ngon vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Khi ngủ một có đêm tĩnh, ánh đèn mờ chiếu lên mái tóc dài gọn sóng của cô, phảng phất có loại ánh sáng nhu hòa sáng rực.

Kéo chân qua đắp cho cô, Thắm Vân Hân ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng nhìn cô.

Hình như anh cho tới bây giờ chưa từng cảm nhận kỷ một cô như vậy. Ôn Như Thị có một đôi mắt xinh đẹp, đáng tiếc khi có mở mắt ra, bên trong luôn mang theo băng liệt làm người ta bất thích. Giờ phút này chúng nó an tĩnh đóng lại, lông mi dài như cánh quạt nhỏ, một hàng dãy dưới mi mắt tạo ra một tầng bóng mờ vừa đây vừa nựng.

Thắm Vân Hân không biết, nếu có thật sự sửa lại tính tình, chính mình có thể quen với phương thức ở chung với người nhà họ Ôn hay không. Nhưng là, có một điều sẽ không thay đổi, anh đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Mặc kệ Ôn Như Thị là người phụ nữ thế nào, anh sớm hay muộn sẽ có một ngày ly hôn với cô.

Đàn ông nhà họ Thắm, tuyệt đối không có khả năng ở rể, đó là ranh giới cuối cùng.

Trong phòng ngọn đèn mờ lay động. Ôn Như Thị mới thốt một mình họ bỏ lại trong phòng lỏng mả hơi rung rung, từ từ mở mắt, ngoài cửa phòng đóng chặt có tiếng nói chuyện bị đè thấp của hai anh em nhà họ Thắm. Sau một lúc lâu, có một lần nữa đóng mắt lại, lúc này đây là thật đang ngủ.

Nửa đêm khi Ôn Như Thị tỉnh lại, phát hiện lòng bàn chân đau đớn đã tốt hơn rất nhiều.

Bên cạnh có tiếng hát thờ văng vẳng, có hơi hơi nghiêng đầu, trong bóng đèn loáng thoáng nhìn đến hình dáng của một người đàn ông. Thắm Vân Hân cho dù là trong giấc ngủ say cũng vẫn duy trì tư thế nằm thẳng quy củ, hai cánh tay thẳng tắp đặt bên sườn, Ôn Như Thị rất hoài nghi, nếu như anh ta mặc đồ ngủ, sáng sớm thức dậy nói không chừng ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Có kéo kéo cổ áo mình, người kìa thế nhưng cứ vậy nằm co lên giường, ngay cả quần áo cũng không để để có ngủ, có đầu gi cũng là ‘dại mỵ nữ thom ngất’, tại đây không được người ta thích vậy à?!

Ồn Như Thị không nói gì, đành phải sơ soạng đứng dậy đi đến chân giường tìm quần áo mình mang đến rồi thay.

Hai chân vừa mới rời khỏi chân cũng cảm giác được cảm xúc dưới chân hơi khác, đưa tay tìm kiếm mới phát hiện là một tảng vải mềm.

Ít nhất anh ta còn biết giúp cô xử lý chỗ đau, Ôn Như Thị hơi cong môi, xem ra tới nay cô ép buộc cũng không tính là hoàn toàn vô dụng.

Ngồi ở bên giường, dùng chân đó nửa ngày cũng không dụng đến gần của mình, Ôn Như Thị không rõ vì vì của công tác điện trong phòng, chỉ phải cứ vậy nên nhận tính thích sạch sẽ, chân trần đi về phía đặt túi.

Ồn Như Thị ngọc lại không ngủ, nẩy động tác của cô đã sớm đánh thức Thắm Vân Hân ngủ không sâu.

Trong đêm tối, u quang trong đáy mắt anh đi theo bóng dáng của cô, nhìn nhìn từng chút từng chút nhìn đến chân giường, nhìn cô ngồi xổm xuống tìm kiếm, nhìn cô từ trong túi lấy ra một bộ quần áo nhìn qua chất liệu rất tốt.

Sau đó, cô bắt đầu đưa lưng về phía giường… Cởi quần áo?

Con người Thắm Vân Hân koe sáng, không có đôi mắt mất đi, trong phòng ánh sáng phi thường ám, chỉ có thể nhìn được thân ảnh yếu ớt mơ hồ của cô, mặc dù như vậy, nhất cử nhất động của thân hình màu đen cũng vẫn mang theo một loại ôn nhu vô cùng nữ tính.

Không qua bao lâu Ôn Như Thị liền đối xong váy ngủ, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường. Thấy nàng ngồi bên mấp giường từng chút từng chút lau sạch chân mình, Thẩm Văn Hân phảng phất có thể tưởng tượng ra cô đang cau mày.

Lau một lúc lâu, tựa hồ vẫn cảm thấy chưa được sạch lìn, Ôn Như Thị mặc drap cạnh giường lên lau, Thẩm Văn Hân khóc miệng gật gật, mắt không thấy lòng không phiền trực tiếp nhắm mắt lại, không nhìn cô nữa.

Như mong lại như không, một thân thể mềm mại không xương dán lên.

Thẩm Văn Hân bừng tỉnh, theo bản năng đưa tay đánh về chỗ yếu hại của đối phương, dưới tay là một mảnh da thật trơn nhẵn, hương thơm ngào ngạt bay vào chớp mũi anh. Lúc này anh mới tỉnh táo lại, nhanh như tia chớp rút lại bàn tay to đang đặt trên cổ cô.

Ôn Như Thị ngủ rất say ngọt, một chút cũng không bị động tác của anh đánh thức.

Thẩm Văn Hân thở phào nhẹ nhõm, anh kém chút cho là mình còn ở trong quán.

Nâng tay gạt có qua một bên, Thẩm Văn Hân dịch vào bên trong, trung gian thừa ra khoảng cách một cánh tay. Nhưng là không quá bao lâu, người phụ nữ kia lại không biết sống chết chuyển qua, cánh tay ôn nhuận sáng bóng trực tiếp vòng qua eo anh.

Thẩm Văn Hân cảm rần, không khỏi không thừa nhận, Ôn Như Thị thật sự có vốn đề kiêu ngạo, anh cũng không tránh khỏi có phản ứng của tất cả những người đàn ông bình thường nên có, nhưng là —— anh không muốn cùng cô viên phòng, cũng không muốn bị cô dụ hoặc! Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ cùng cô mỗi người một ngã, thành lập đế quốc chân chính giành cho mình.

Chỉ cần bọn họ không có một đứa nhỏ họ “Ôn”, tất cả những thứ này đều có khả năng thực hiện được.

Vươn hai ngón tay, anh cầm bàn tay mịn màng của cô lên đặt ra xa, lại một lần nữa đẩy cô ra.

Trong giấc ngủ Ôn Như Thị tựa hồ có chút bất mãn hừ hừ, lại một lần nữa hướng về phía anh dựa lại gần, lăm lăm một tiếng: “Lạnh.”

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi, nếu như không phải hơi thở của người phụ nữ trong ngực vững vàng, quán chặt lấy người khác nhưng không có động tác gì khác người, anh gần như cũng hoài nghi đây là Ôn Như Thị kiên nhẫn không bỏ ngã vào lòng.

Trong nhà thật sự rất lạnh à, huy là xuất thân nhà giàu sang, bất luận xuân hạ thu đông cũng phải có điều hòa?

Kẻ có tiền đáng chết!

Ôn Như Thị đang ngủ say khóc miệng nhẹ nhàng gọi lên một cụ cười, không phải tất cả phụ nữ già vờ ngủ đều sẽ bị đàn ông phát hiện.

Lần này coi như là trừng phạt Thẩm Văn Hân vô lễ dẫn người vòng đường xa.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhưng anh lại chỉ có thể tro mắt nhìn chăm chăm nóc nhà đến bình minh, Thẩm Văn Hân vô cùng táo bạo.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ngày hôm sau, đợt trời đã sáng choang, Ôn Như Thị từ trong chăn ấm tỉnh lại.

Trên gối đầu còn lưu lại hơi thở của đàn ông, cô thỏa mãn vuốt vuốt lưng. Lúc này mới phát hiện không biết đang là mấy giờ, trong phòng cũng chỉ còn lại một mình cô.

Ôn Như Thị xoay người ngồi dậy, nhân viên toilet nên giờ phút phút này kỹ sư mạng của mình, kiến tri không tha, không ngại phiền toái ngày ngày đêm đêm ở trước mặt nam phụ xoát cảm giác tồn tại.

Khê hát, mang quần áo ra bày từng cái từng cái lên giường, Ôn Như Thị trái nhai phải nhai, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi eo màu hồng phấn, cổ tay áo cũng vạt áo là những bông hoa mai nồng sâu màu hồng nhạt được chạm rồng thủ công.

Lại hợp với một chiếc quần dài nhạt thì càng thêm lịch sự tao nhã.

Thay quần áo, Ôn Như Thị buộc tóc lên thành một cái đuôi ngựa thanh tú, lộ ra một lớp ren mỏng màu hồng phấn trên cổ áo, chiếu chiếu với chiếc gương tròn nhỏ trên bức tường cũ.

Rất tốt, nhiều hơn một phần xinh đẹp, thiếu một phần khi thể hùng hổ dọa người.

“Hiếu Lăng à, sao cháu đến đây,” đang muốn mở cửa đi ra ngoài, Ôn Như Thị chợt nghe ngoài phòng vang lên tiếng thăm hỏi cao húng của mẹ Trầm, “Ăn sáng chưa? Hôm nay thăm hỏi hơi nhiều chút, mau qua đây ngồi chung.”

Tần Hiếu Lăng đỏ mặt, vừa nghĩ đến qua hôm nay Thẩm Văn Hân lại muốn đi, cô ta lên cả đêm ngủ không ngon. Ở nhà nín nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhịn không được sớm qua đây, nhưng là vừa thấy mẹ Trầm nhiệt tình như vậy, cô ta lại có chút xấu hổ.

Thích như thế nào đi chăng nữa, anh hai Thẩm cũng đã kết hôn rồi.

Cô ta chưa kịp mở miệng từ chối, Ôn Như Thị đã đẩy cửa đi ra ngoài: “Mẹ, nửa mặt ở đâu vậy ạ?”

Vừa thấy là con dâu không để chung đụng của mình hỏi, còn dùng giọng điệu nhẹ nhàng mềm mỏng, mẹ Trầm liền vội vàng xoay người dẫn cô đi sang bên kia, vừa đi ngoài miệng còn vừa khách khí nói: “Tên nhóc xấu xa kia sáng sớm cũng không biết chạy đi đâu, cũng không bung nước rửa mặt vào trong phòng cho vệ.”

“Đều là người một nhà, đâu cần nói mấy cái đó.” Cô nhếch miệng, thuận miệng thay ‘nhóc xấu xa’ nhà mình giải vây.

Làm mẹ chính là như vậy, con của mình mình có thể nói xấu, nhưng nếu là người khác cũng phụ họa theo, cho dù là vợ của con mình cũng sẽ không thích.

Ôn Như Thị quay đầu nhìn Tần Hiếu Lăng đang lưng lưng đứng yên tại chỗ, khẽ cười nói: “Em Tần ngồi trước đi, chị làm xong sẽ đến bồi em nói chuyện.”

Thẩm Văn Hân không ở, đương nhiên là tìm có tán gẫu thôi, tốt nhất là trò chuyện đến có ta lẩn sau không dám tới của nữa.”

Nhìn có chằm chằm khoan thai theo mẹ Trầm vào nhà, trong lòng Tần Hiếu Lăng vô cùng mất mát. Bình thường cô ta đến nhà họ Thẩm đều rất tùy ý, nào có giống hôm nay rồi xuống đài ngo cho khách, ngược lại còn phải để người phụ nữ mới đến kìa bồi.

Tần Hiếu Lăng gật gật, muốn cứ như vậy rồi đi, nhưng lại thế nào cũng không bước nổi.

Vào lúc cô ta đang rồi rầm thì nhìn thấy Thẩm Văn Hân trở về. Cô ta lập tức quên khổ sở vừa rồi, thẹn thùng nghiêng đón, điểm đạm như nư hô một tiếng khiến Ôn Như Thị đầu trướng “Anh hai”

“Ừ, em ngồi đi, anh đi rửa mặt đã.” Thẩm Văn Hân trên đầu tất cả đều là mồ hôi, không yên lòng gạt đầu với cô ta, lướt qua Tần Hiếu Lăng liền đi vào trong.

Cả đêm không ngủ, rạng sáng anh liền dậy chạy vòng quanh núi, tiêu hao hết sức lực toàn thân mới đi về. Vừa đi đến cửa liền gặp được Ôn Như Thị từ trong đi ra.

Người phụ nữ vừa mới rửa mặt một mực không trang điểm, da thịt nhàn ca càng thêm sáng bóng hơn so với trang điểm.

Ôn Như Thị vừa thấy là anh, ngăn người, bỗng nhường nư cười nói với anh, đôi môi như ẩn như hiện hàm răng sáng chói mắt, làm động tiền hai bên má giống như cánh xuân đập đôn.

Trái tim Thẩm Văn Hân đập mạnh, trong đầu bỗng dung nhớ tới thân thể mềm mại ấm áp trong đêm đen, anh vội vã dốt tâm mất, đẩy cô ra liền đi vào trong, ngay cả lời xã giao nghi kỵ trước đó cũng quên nói.

Bị Thẩm Văn Hân thô lỗ đẩy đến trên khung cửa Ôn Như Thị cũng không phát hỏa, liền cái tư thế yếu đuối như liễu trước gió đổ, dựa vào bên cạnh cửa cười đến hàng thêm hăng hái.

Theo tới gần Tần Hiếu Lăng vừa vận nhãn thấy anh hai Thẩm đẩy Ôn Như Thị ra, cô ta có chút tức nhàn mừng thầm, thế nhưng lại bởi vì sự sướng không thấy được ánh sáng đó mà trong lòng càng thêm khổ sở.

“Chị Như Thị, hai người đây là sao vậy ạ?” Cô ta đi qua, vươn tay đầu cô.

Ôn Như Thị khước tay lên tay cô, da như mỡ đông, vừa nhìn tay cũng biết là một người nười ngón không dính nước mùa xuân.

Tần Hiếu Lăng cúi đầu, nhìn nhìn ngón tay của mình. Không phải ai ai cũng có mệnh tốt như vậy, cô ta cũng có một gương mặt hạnh phúc tràn đầy thanh xuân, nhưng là tay của cô ta lại không thể thoải mái vươn ra so với Ôn Như Thị.

Bên trên có vết thương nông sâu không đều, đều là do nhiều năm làm việc nhà nông tạo thành.

“Không có gì, chắc là tối qua chị ép buộc anh ấy hồng rồi, anh Văn Hân của em đang giận chị đây.” Ôn Như Thị tựa như không phát giác cô ta âm đạm, hé miệng cười đến giống một con hồ ly trộm tình.

Cái gì? Tần Hiếu Lăng sững sốt, không quá hiểu rõ những lời mình nghe được.

“Ôn Như Thị!” Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng rống của Thẩm Văn Hân, “Coi cái người này! Nó bày bạ gì với trẻ con vậy hả.”

Trẻ con? Tần Hiếu Lăng mới không phải trẻ con gì đâu, người biết cướp chồng, tính là trẻ con thần thánh không tỷ vết gì chứ?

Không chút sợ hãi kìa gần với anh, Ôn Như Thị vụng trộm chớp mắt mấy cái với Tần Hiếu Lăng, cười khanh khách kéo cô ta đi ra ngoài, “Không nói, anh Văn Hân của em xấu hổ.” Tức đi tức đi, tốt nhất là tức đến cùng nữ chính cả đời không qua lại với nhau.

Tần Hiếu Lăng đột nhiên tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đó bỗng, cặp mắt long lanh kìa lúc này là thật thành ‘ngập nước’.

Cô ta nhanh chóng rút tay mình về, lẹp bắp đi ra ngoài: “Thật xin lỗi... Chị Như Thị, không thể nói chuyện với chị, em vừa mới nhớ ra mẹ em còn tìm em có việc, em đi trước.”

Đưa mắt nhìn em gái Tần lão đạo hoành hốt lao ra khỏi cửa, Ôn Như Thị hoàn toàn không có chút cảm giác tội ác. Cô thản nhiên xích ghế dựa ra ngoài sân, ngồi xuống tựa lưng vào ghế, híp mắt thưởng thức bầu trời xanh thẳm

Thời tiết hôm nay quá nhàn rất tốt, vạn dặm không mây, không có một chút tạp vật, chặc.

“Có thể ăn cơm.” Bụng mở nồm bành mà trắng đi ra, mẹ Trầm nghi ngờ nhìn quanh, “Ồ, Hiếu Lăng đâu? Không phải nói cùng ăn điểm tâm sao.”

“Em ấy à,” Ôn Như Thị toét miệng, tâm tình rất tốt chủ động giải thích, “Nói là thăm Tần tìm em ấy có việc, vội vàng trở về rồi.”

“Ài nha, thật thời mẹ còn đặc biệt đi vào làm thêm chút đồ ăn, đứa nhỏ này, làm gì háp háp vậy chứ, bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm mà.” mẹ Trầm một bên lăm lăm bầu oán trách, một bên nhanh nhẹn đặt đồ ăn lên bàn.

“Ba đầu, sao không thấy à?” Thẩm Văn Hân dùng khăn lông lau tóc còn ướt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không hề để ý Ôn Như Thị giúp mẹ Trầm xếp bát đĩa xong, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ông ấy đi xuống núi mua thịt, Tiểu Như khó được đến một lần, trong nhà cái gì cũng không có sao được.” Mẹ Trầm vui tươi hôn hờ mức cho con thêm một bát cháo, “Không cần phải để ý đến ông già đó, mẹ ta gởi cho ông ấy hai cái bánh bao cùng thịt khô rồi, ông ấy đói bụng, biết ở trên đường ăn.”

Thẩm Văn Hân không hề rằng, chỉ quỳ đầu trùm mắt nhìn Ôn Như Thị một cái.

Nếu những người phụ nữ khác bị dòi mắt có lực sát thương của anh trừng, đoán chừng lập tức đứng ngồi không yên đứng dậy nói không cần khách khí búa búa.

Nhưng Ôn Như Thị cứ không, có không chút sợ hãi trừng lại.

Nếu có không biết phát triển tiếp sau đó, đối anh phức tạp đến chừng nào. Đáng tiếc, có biết rõ ràng, bất kể là hướng đi của kịch tình nào, làm vợ bị bỏ Ôn Như Thị kết cục đều là thế lương.

Lúc cô nghèo túng, nhà họ Trầm không một ai từng vươn tay.

Được rồi, làm một người chấp hành kế hoạch cứu vớt nam phụ, cô quả thật không nên thay cảm xúc của mình vào.

Cho dù nguyên Ôn Như Thị đúng là đáng đời bị vậy.

Có điều, đây cũng không trở ngại đến việc có cô hưng trí đi triệu chọc Thẩm Văn Hân, aiz, đến hôm nay mới phát hiện, nhìn anh phát hỏa cũng là một việc rất thú vị.

“Mau ăn, ăn xong dẫn Tiểu Như đi dạo một chút.” Thấy thẳng nhóc thối này còn dám trừng con đầu, mẹ Trầm đánh bốp một cái lên sau gáy anh, “Có nghe thấy chưa!”

Ôn Như Thị hiện tại chính là người quý giá nhất trong nhà, không có cô, anh cả anh cũng đứng lại hy vọng có thể đứng lên, anh vẫn không hiểu chuyện như vậy, luôn đối nghịch với cô!

Mẹ Trầm nhúc nhủ đặt móng ngồi lên ghế, sắc sảo cảm thấy tiếp tục như vậy nữa bà nhất định sẽ chết sớm vài năm!

“Đã biết!” Thẩm Văn Hân tức tức đầu, không phục cái đầu sụp soap ăn cháo!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Gió lạnh pho phát, xen lẫn hương hoa có đại thoa thoảng trong không khí, còn mang theo hơi nước ướt át.

Ôn Như Thị thật không ngờ, cái Thẩm Văn Hân gọi là dẫn cô đi chơi, chính là đến chỗ vũng nước nhỏ đến không thể nhỏ hơn này để cầu cá. Cô cũng ngưng ngưng nghe anh xưng là hồ nước.

“Người sống trên núi không có hoạt động giải trí gì, kìa không có chuyện gì để làm, chính là đi săn hoặc câu cá.” Thẩm Văn Hân quay đầu có ý nhìn chằm Ôn Như Thị, dưới mắt hơi xéch lên, trong đôi mắt đen nhánh có chút khoái ý khi ý nghĩ được như ý, “Dù sao chân của cô cũng không thể đi xa, còn không bằng ngồi chỗ này dưỡng chút tính nhẫn nại.”

Anh chính là muốn nhìn xem, người phụ nữ tạo báo này có thể ngồi bên bờ sông bao lâu. Không ai, anh là cố ý chọn chỗ này, cố ý xuyên tạc mẹ Trầm giao cho.

Anh không muốn mang cô đi du sơn ngoạn thủy, càng không muốn mang Ôn Như Thị đến nơi xinh đẹp nhất trên ngọn núi này.

Qua thôn họ Trầm đi lên trên thêm chút nữa, gần vị trí đỉnh núi có một thung lũng, bên trong là cả một rừng đào.

Mùa này đúng là mùa hoa đào đua nở, bước vào cửa thung lũng, khắp đồi là màu hồng của hoa, tựa như ráng đỏ, đẹp phảng phất như sẽ làm bị thương mắt người.

Đó là nơi anh vô số lần ảo tưởng, một ngày kia có thể dẫn vợ người mà mình yêu sâu đậm cùng nhau đặt chân đến. Có làm bản hôn nhân của anh, nhưng là, anh không thể chịu được cô làm bản thánh địa trong lòng mình.

Ôn Như Thị không phân bác, cũng không phản ứng đến khiếu khách trong lời nói của anh. Cứ đầu chọn gần trong lợ đựng môi, lấy một đoạn mộc vào lưỡi câu, cô vẽ mặt nhún nhật cầm cần câu lên. Cố tay phải ra sức vung một cái, dây câu lền bắn ra phía xa xa.

“Tuy rằng tính tình của em không tốt, nhưng anh làm sao mà biết em đến cùng có thích câu cá hay không,” cô chọn một khối tảng đá bằng phẳng rồi ngồi xuống bên hồ, từ từ tiếp tục nói, “Anh đó, mang theo thành kiến nhìn người, nồng cạn y như trong một mà bất hình dạng.”

Trần trực qua một trăm thế giới, liền ngay cả chính Ôn Như Thị cũng không biết hiện tại cô đến cùng còn có gì là sẽ không, càng thêm chưa nói tới, có hạng mục hoạt động nào mà cô không thích.

Thẩm Văn Hân khiếu khách cần bản không có chọc đến chỗ đau của Ôn Như Thị, ở trong mắt cô, ngược lại thành nhóc con ngoa kiêu gần đối tức thời.

Cuộc đời mà, thật sự là tịch mịch như tuyết.

Gió nhẹ trên núi từ từ nhẹ phát qua cái trán sáng bóng của Ôn Như Thị, tóc mai cũng nhẹ bay theo gió động.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng thu lại tâm mắt. Anh không rõ, sao có cô thế bình an vui vẻ ngồi bên hồ theo anh thả câu như vậy, không chỉ không có biểu hiện ra chút xấu phiền chán, thậm chí ngay cả dáng ngồi đều vẫn tao nhã như cũ.

“A, lại câu được một con.” Ôn Như Thị bỗng thu cần.

Một đuôi cá chép thật dài bị kéo lên khỏi mặt nước, thân cá mang theo giọt nước tựa như trân châu, dồn dập rơi xuống sông gom lẫn tảo mặt hồ.

Có cao hứng quay đầu, cảm con cá đang gầy dựa cuôi đến tươi ngọt, “Buổi tối có thể làm cá kho rồi!” Con người trong suốt động lòng người.

Nhìn người phụ nữ đang vui vẻ, trong lòng Thẩm Văn Hân nhịn không được toát ra một ý niệm. Có lẽ, cô cũng không hư như trong tưởng tượng của anh, có lẽ cứ như vậy ở chung xuống dưới, có một ngày, anh cũng sẽ thật sự chấp nhận sự thật đáng sợ cô là vợ anh.

Thẩm Văn Hân bị ý niệm đột nhiên nảy ra của mình dọa sợ.

Anh miễn cưỡng dòi tâm mắt, đặt ánh mắt mình lên trên cần câu trong tay, quý thân xui khiến mở miệng thấp giọng nói: “Nói như là cô biết làm vậy.”

Một gương mặt trắng nõn sạch sẽ bỗng dung đến gần trước mặt anh, Thẩm Văn Hân tốn rất nhiều sức lực mới nhịn xuống không tát bay cô.

Ôn Như Thị dù bận vận nhân nhà nhìn dòi mặt trọn to của anh, khó miệng chạm rùi gọi lên một đống con, trong mắt tất cả tràn đầy đều là chế nhạo: “A, hóa ra anh muốn một người vợ rửa tay làm canh cho anh.”

Cô ung dung thong thả lui lại, ngồi trở lại chỗ, “Nếu muốn từ từ nói sớm, làm gì trốn trốn tránh tránh làm người ta phải đi đoán tâm tư của anh chứ.”

Không thấy lỗi tại Thẩm Văn Hân ung đó, Ôn Như Thị trái lại tự lấy cá chép ra khỏi móc câu, ném vào cái thùng nhỏ bên cạnh, bỗng chuyển lời, nhìn có chút hà hề buồn bã nói “Đáng tiếc, em chỉ nấu cơm cho người mình thích.”

Có nghe đầu nhếch lông mày với Thẩm Văn Hân đang ngây ngẩn cả người, vẫn là nụ cười ôn nhu, trong mắt lại đầy là ý cười khiếu khích, “Muốn ăn đồ ăn em làm đây, phải lấy ra chút công phu, hờ hững như vậy không được đâu. Có bản lĩnh khiến em một lòng thích anh, cam tâm tình nguyện xuống bếp vì anh đi.”

“Ai mà thèm!” Thẩm Văn Hân tức giận quát to, người phụ nữ không biết xấu hổ, thích? Thích cái rắm!

Đầu anh nhất định là bị nước vào mới có thể bị mê tâm hồn, trong một thoáng vừa rồi, đột nhiên cảm giác được cô cũng ngang thẳng đáng yêu!

Anh cần bản không nên cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện.

Không có chọc giận Ôn Như Thị, ngược lại lại bị lời của cô chọc một bụng khí, Thẩm Văn Hân sâu sắc cảm thấy hôm nay hẳn đi câu cá là một sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng!

Anh nên để người phụ nữ không biết trời cao đất rộng này ở nhà, cho dù có bị mẹ đánh chết cũng không cho cô ra cửa.

Ôn Như Thị mặc dù không biết trong lòng ăn rồi có đang nghĩ gì, nhưng nhìn mặt anh hồng hồng trắng trắng biến sắc liền tự cũng có thể đoán được mấy phần. Có vũ vẽ một lần nữa quăng dây câu lại vào trong nước, đoan đoan chính chính ngồi ổn, chờ một con cá kìm chui đầu vào lưỡi.

Có điều, không quá bao lâu, Ôn Như Thị liền lộn vào báo ứng.

Cô lại một lần nữa đưa tay gỡ cánh tay lộ ra bên ngoài, trên da thịt mềm nhẵn sưng lên mấy cái bao.

Trong núi muỗi rất nhiều, tựa hồ là đột nhiên phát hiện nơi này có một kho máu nhân thể mùi vị không tệ, ong ong ong hô hoán bạn bè ở xung quanh tụ tập lên người cô.

Thân thể của chính Ôn Như Thị là không chịu muỗi, nhưng có không biết cái xác hiện tại này không chỉ được muỗi yêu thích, còn là một thể chất miễn cảm.

Người khác bị muỗi dòi, nhiều lắm chỉ có một cái bao nhỏ, hơn nữa không qua bao lâu sẽ mất. Nhưng cô là bị cắn một cái sẽ sưng một cái bao to cỡ đồng tiền, vừa đó vừa sưng nửa ngày cũng không có dấu hiệu biến mất.

Cả cánh tay cô, hiện tại gần như đều sắp sưng thành mảng, tiếp tục như vậy nữa, cô hoài nghi buổi tối có trở lại nhà họ Trầm, sẽ trở nên béo thêm một vòng.

Đừng nói Thẩm Văn Hân sẽ không thích, liền ngay cả chính cô cũng không thích Ôn Như Thị sưng thành mập mạp.

Loại chuyện quan trọng này, trong tài liệu làm sao có thể không ghi lại đây!? Sớm biết, cô cũng có thể chuẩn bị chút nước hoa phòng muỗi rồi.

Ôn Như Thị phát phát tay, quăng muỗi hoa lại muỗi đến gần gần ra, khốc không ra nước mắt nhìn về phía Thẩm Văn Hân cầu cứu: “Thần ái, chúng ta trở về đi.”

“Đừng gọi loạn, chẳng ta không quen.” Tựa như Bão táp nhấp nháy vậy, Thẩm Văn Hân ngay cả liếc cũng không liếc có một cái, anh đã miễn dịch đối ngôn luận nhảm chán thường xuất hiện của cô.

Anh cũng không dám tưởng tượng, nếu bản thân đồng ý tiếng “thần ái” này của cô, tiếp theo còn không biết có bao nhiêu lời nói khiến người ta tức chết đang đợi anh.

Duy nhất cảm thấy may mắn chính là, cô nói chuyện không lại ác độc như trước. Ít nhất, cô cũng đang cố gắng hướng về phương diện tốt.

Thắm Văn Hân bị ai cảm thấy, cả ngày đối mặt với Ôn Như Thị càn quấy, nạnh giới cuối cùng của anh đã giáng xuống ngày càng thấp.

“Em không muốn cầu.” Trong giọng nói của Ôn Như Thị đều đã xuất hiện nước nử, tiếng nữ nhân có được gần được, chỉ cần không bị hủy dung, ngẫu nhiên phục nhuyển được cho là cái gì, “Muối nhiều lắm, thân ái, chúng ta về nhà đi.”

Nghe ra khác thường trong giọng nói của cô, Thắm Văn Hân cuối cùng từ bị quay đầu nhìn có một cái, nhiệt tình khuyên nhủ: “Làm người nên làm đến nơi đến chốn, đã ra ngoài, còn chưa đến thời gian định trước, làm sao có thể cứ vậy bỏ dở giữa chừng đâu.”

Đây chính là lời mà anh suy nghĩ cả một buổi sáng, hiện tại rốt cục có thể thuận lợi nói ra, trước mặt cô, không chút khách khí nhém lên mặt cô!

Anh thật là không ngừng có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười to. Người phụ nữ chết tiệt, cô cũng có hôm này!

Ôn Như Thị nghẹn lời, nói gần.

Có vốn có thể dùng phương pháp tốt hơn, ví dụ như kéo quần áo anh nâng nử, rồi xuống mấy giọt nước mắt như hoa đào gấp mưa.

Càng là người đàn ông tính cách cực cường, càng là chịu được trò này, đây là một kinh nghiệm mà Ôn Như Thị rất thấu hiểu. Muốn luận kỹ thật diễn, tất cả người chấp hành trong công ty, Ôn Như Thị có nhận thứ hai, tuyệt đối sẽ không có người dám nhận số một!

Chỉ cần có muốn buông dáng người diễn trò, phượng hoàng nam trong mắt chưa có vậy sớm hay muộn cũng sẽ là về tội dưới váy cô. Nhưng, cô chính là nhìn không được tên què mùa chết tiệt trang bức một bộ nghĩa chính ngôn từ...

Tình yêu dùng kỹ thuật diễn đến lấy được còn gọi gì là tình yêu, muốn chơi liền đùa thật! Sáu mươi năm nhà, cũng đủ có làm người đàn ông kiểu ngao tự phụ này yêu mình.

Yêu nhau giết nhau thôi, cô quyết định! Nếu là yêu nhau giết nhau, vậy có không dễ chịu, anh cũng đừng hy vọng có thể trôi qua một ngày thoải mái.

“Anh thích đi hay không kệ anh, dù sao em muốn đi về!” Ném càn câu xuống đất, Ôn Như Thị khí thế đáng trào, xoay người liền đi về.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Thắm Văn Hân bật người dậy, anh thật sự là mất mặt mới cho rằng cô có lòng hối cải, “Nhật càn câu lên.”

Giọng anh lạnh lẻo, một đôi con người đen thẫm thủy nhàn chăm chăm Ôn Như Thị, phảng phất như có ngọn lửa giận đang nháy nháy.

Giống như nếu có thật sự dám làm trái lời anh, ngay một giây sau, anh sẽ không chút lưu tình vọt cổ vào trong hồ.

Ôn Như Thị ngẩn ngơ, đây mới thật sự là Thắm Văn Hân, chứ ôn hòa, thâm tình, kiên nghị hình dung trên văn bản kia đều không có chân chính thuật lại bản chất u ám của anh.

Cũng đúng, nếu như không phải là vốn có khuynh hướng u ám, Thắm Văn Hân cuối cùng làm sao có thể hắc hóa đến trạng thái thành một tên biến thái, làm ra việc bức chết nam chính, nhốt nữ chính đây.

Ôn Như Thị sụp mặt, từng bước một đi về phía căn cầu, hai tay chạm rail nhất căn cầu bị ném xuống đất lên.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt chạm rail nhàu hỏang của Thắm Văn Hân, cô bỗng nhấc tay, đặt ngang căn cầu, uốn gối, hai tay mạnh ép xuống!

“Lạch cạch...” căn cầu bị gậy thành hai đoạn.

Ôn Như Thị phách lòi ném hàng hỏang vào trong hồ, hếch mặt lên cao ngạo nói với Thắm Văn Hân đang xiết chặt nắm tay, biến sắc mặt: “Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thắm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thắm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Ôn Như Thị híp mắt, hơi hơi nghiêng cao cằm, rõ ràng là người phụ nữ thấp hơn anh một cái đầu, lại có một loại tư thái cao cao tại thượng.

“Cô dám!” Thắm Văn Hân nhận không được tiến lên trước một bước, bất lấy cổ tay cô, một tay giờ lên thật cao.

“Sao em lại không dám?” Ôn Như Thị bị anh kéo lao đảo một cái, cũng bị khơi dậy lửa giận, “Thật đúng là buồn cười!”

Cô ngạo nghễ nhìn người đàn ông không lại làm bộ như ôn hòa lễ độ kia, đôi môi đỏ thắm phun ra từng câu chữ đáng thảng vào tim gan, “Câu chúng ta giúp, là nhà họ Trầm mấy người, đồng ý cho anh ở rể cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đợi đến khi nhà họ Ôn ra tiền, định hôn rồi, lại làm ra vẻ không tình nguyện, bị người bức bách, cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đã muốn làm kỹ nữ lại muốn lập đến thờ, nào có chuyện tốt như vậy? Anh cho là cả thế giới này đều là mẹ anh, ai cũng phải nuông chiều anh cả người đầy tính xấu chảnh? Anh dựa vào cái gì chứ, dựa vào đáng đáp nợ trai, hay là anh kiểm được nước tiền hơn những người đàn ông khác?”

Trần Thắm Văn Hân hằn rõ gân xanh, nếu như không phải bởi khoản tiền thuốc men kia...

Nếu như không phải khoản tiền thuốc men chết tiệt kia! Anh cũng sẽ không đứng ở đây tạm nhượng vì lợi ích chung, mặc cô ở trước mặt mình tác uy tác quái, ném lòng tự trọng của anh xuống đất rồi tùy ý giẫm lên!

Anh nâng tay phải lên giữa không trung, tức giận đến phát run.

“Không phục à, vậy thì vì sao không phản bác em?” Cô chính là người như vậy, từng có du đầu, cô sẽ đáp lại bằng quyền cư*, ai đối cô tốt, cô sẽ đối người đó tốt gấp bội, ngược lại cũng thế.

() Người quăng sang lưng ta trái đu đủ.*

Thì ta đáp lại bằng món ngọc car đẹp để. (Mộc Qua – Không Tội).

Ôn Như Thị cười khế, nghiêng đón nắm ngón tay của anh, khoe miệng cong lên đầy vẻ khinh miệt, “Bối vì anh biết em nói đều là sự thật. Nếu cái anh gọi là chính trực nhân nghĩa dạy anh làm như vậy, vậy em thật không dám giữ bừa.”

Có một số người luôn kỳ lạ như vậy, luôn coi sự trả giá của người khác là chuyện đương nhiên.

Sự nhân nhượng của cô, lấy lòng của cô cũng không được anh để vào trong mắt, như vậy, cô sẽ khiến Thắm Văn Hân hiểu rõ đại giới của việc tùy ý trêu chọc cô, không phải là cái anh ta có thể gánh được!

“Hay là bởi vì lòng tự trọng đáng thương kia của anh bị tổn thương, nên muốn đòi lại từ trên người em?” Độ cong khoe miệng Ôn Như Thị càng cong càng lớn, “Nếu thật sự là như vậy, vậy cũng quá buồn cười! Thắm Văn Hân, em không phải đối tượng mà anh có thể tùy ý ra vẻ ta đây, nếu hôm nay anh dám động đến một cọng lông to của em, em nhất định sẽ cho anh biết cái gì là biết vậy chừng làm!”

Gần từng tiếng, chặt định trầm thiết!

Cô không sợ anh đánh cô, chỉ sợ anh đánh rồi không dọn nổi tàn cuộc.

Bất kể là ở thế giới nào, Ôn Như Thị có đều không phải người chịu thua thiệt, nếu anh thật sự dám đánh cô, vậy cô sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn, khiến cuộc sống trong tương lai dài dòng của anh đều sinh hoạt trong đau khổ.

Không phải cô không biết yêu, mà là tình yêu của cô chỉ cho người đàn ông đáng giữ được nó.

“Rất tốt.” Bàn tay giờ cao từ từ buông xuống, tức giận phóng ra bên ngoài của Thắm Văn Hân dần được thu hồi, con người đen thui lại càng thêm thắm trầm.

Nếu anh nói, có vừa mới bóp chết tình cảm vừa nảy sinh trong lòng anh, không biết Ôn Như Thị có vì vậy mà cảm thấy hối hận không?

Thắm Văn Hân mỉm chặt môi, quay đầu bước đi, tựa như người phụ nữ đứng yên tại chỗ kia chỉ là không khí, không chút phản kháng.

Cuộc hôn nhân này chỉ là một hồi giao dịch, trước kia là anh ngu ngốc mới có thể đặt kỳ vọng lên cô, Thắm Văn Hân chưa từng có lúc nào tình tảo như bây giờ, “Cô rất tốt, yên tâm, tôi sẽ không đánh cô, sau này cũng sẽ không.” Tiếng nói nhẹ nhàng rơi lại phía sau. Anh sẽ không đánh cô, trừng phạt như vậy quá nhẹ.

Anh sẽ cướp đi tất cả những gì cô vẫn coi là kiểu ngao, nhìn có ngà xuống bụi bặm, mất đi những thứ chống cho cô cao cao tại thượng, giống một người bình thường, nằm rạp dưới chân anh.

Anh rất muốn biết, đến khi đó, Ôn Như Thị hai bàn tay trắng sẽ là về mặt gì.

Thắm Văn Hân một thân một mình về nhà, như thường lệ bị bà Thắm, mẹ Trầm truy hỏi. Nhưng lần này, bất luận bọn họ ép hỏi thế nào anh đều không mở miệng nói một chữ.

Không nổi đánh con trai bảo bối của mình, lại không dám thật sự mặc kệ sự sống chết của đại tiểu thư nhà họ Ôn, mẹ Trầm bắt đầu đi, cuối cùng đành phải nghe theo bà Thắm phản phò, theo phương hướng Thắm Văn Hân trở về, một đường đi tìm con dâu bị vứt bỏ.

Chờ bà lòng vòng đi đến hồ nước nhỏ, không sai biệt lắm cũng đến giờ ăn cơm.

Chỉ thấy trên mặt đất trống cách hồ nước mấy mét, Ôn Như Thị nhóm một đống lửa, bên cạnh là mấy cái xương đầu cá rơi rạc.

Cô đang ngồi trên tảng đá quét gió, nhìn nhai nướng cá, cả chép đã được làm sạch nướng chín vàng hai mặt, mỡ xèo xèo chảy ra, mùi thơm đậm đà từ nơi nào bay lại.

Trong lòng mẹ Trầm hơi có chút không vui, cả nhà bọn họ sắp bởi vì sự mặt tích của cô mà xích mích, ai biết tìm nử ngày, cô gái này ở chỗ này không tìm không phải nướng cá ăn.

Ôn Như Thị đưa lưng về phía mẹ Trầm đang đưa tay phát cơm muối lần nữa đến gần.

Tại muối đáng chết, thật đúng không phải vận khí con rùa có thể chấn nhiếp. Cô làm bầm, lật cả sang mặt bên nướng lần nữa.

Sao người nhà họ Trầm vẫn chưa đến tìm cô, chẳng lẽ có tính sai rồi, người nhà họ Trầm thật sự dám vì Thắm Văn Hân mà buông tha trị liệu cho Thắm Văn Duệ.

Nếu bọn họ thật sự đồng ý để Thắm Văn Hân ly hôn với cô, cô sẽ lập tức dẹp đường về nhà... Không được, cô không nhớ đường về, trên nử lại không bắt được sóng, cho dù bây giờ muốn đi thì cô cũng chẳng biết đi đâu.

Ôn Như Thị cầm gần bốc cổ tay, đang muốn ném cái que dùng để nướng cá vào trong đống lửa thì nghe được phía sau truyền đến tiếng gọi.

“Tiểu Như à, sao con lại ở đây, mẹ tìm con đã nửa ngày rồi.” Lúc này mẹ Trầm đã điều chỉnh tốt về mặt, từ ái có thừa tiến lên phía trước, kéo tay cô qua, “Văn Hân thẳng thóc đó không hiểu chuyện, chọc con tức giận, con đừng so đo với nó, mau cùng mẹ trở về, mẹ làm đồ ngon cho con ăn.”

Ồn Như Thị cười tìm tìm đứng lên, mặc cho bà nắm lấy tay mình: “Không sao ạ, là con không tốt, nói mấy lời không xuôi tai, mẹ đừng trách anh ấy.”

“Ai a, vậy thì tốt, vậy thì tốt, người trong thành đúng là độ lượng.” Mẹ Trầm khóc miệng gật gật, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, nhận lấy cá nướng trong tay Ôn Như Thị, “đi, chúng ta về nhà, mẹ giúp con dạy dỗ tên heo đó.”

Ồn Như Thị khẽ mỉm cười, xách thùng nhỏ ở bên cạnh lên, ngoan ngoãn theo mẹ Trầm về, cung kính hiếu thuận, tựa như một đôi mẹ chồng con đầu quan hệ hòa hợp.

Buổi tối mẹ Trầm quai nhiên làm cho cô một bữa ăn ngon, rõ ràng là chuẩn bị đồ ăn dựa theo khẩu vị của Ôn Như Thị, cô rất cố vũ ăn nhiều hơn một chén cơm so với hôm qua.

Sau bữa cơm tối Ôn Như Thị bày từ mười hai hạp cạm on dổi bà Thẩm bốn bà, đối trừ nghệ biến mực nát thành thần kì của mẹ Thẩm bày tỏ thâm tâm tán thưởng, đây không khí trên bàn cơm về phía cao triều.

Trừ Thẩm Văn Hân không nói một câu, tất cả mọi người đối kết quả như vậy rất hài lòng.

Ngày lúc cô cho rằng quan hệ của hai người đã làm vào bí tức, Thẩm Văn Hân lại cầm vài bông sạch sẽ cùng thuốc mỡ đi vào trong phòng!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ồn Như Thị ngồi trên giường, chân che đến giữa lưng, trong tay cầm một quyển sách tiếng Anh Thẩm Văn Hân đặt bên gối, tùy ý lật.

Trong sách có rất nhiều chú thích viết tay, rỗng bay phương mưa, nét chữ cứng cáp, có chút kiệt ngạo, ngược lại không dễ nên ăn nhấm như bản thân hẳn.

Cửa gỗ cũ kĩ khẽ động, phát ra tiếng cọt két khiến người ề rặng, Ôn Như Thị ngẩng đầu.

Thẩm Văn Hân cả tối cũng chưa nói câu nào xuất hiện ở cửa, trong tay cầm vài sạch cùng thuốc mỡ.

Ồn Như Thị yên lặng chăm chú nhìn anh đi đến bên mép giường ngồi xuống, vạch chân trên chân cô ra, nhẹ cầm bàn chân bị thương của cô đặt lên đùi mình, đầu vào đấy bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Thẩm Văn Hân cúi đầu, mày rậm anh tuấn khẽ chau, đôi môi kiên nghị ním thành một đường thẳng.

Động tác anh mềm nhẹ, làm không khí trong phòng có chút quái dị không nói được thành lời, có chút thân mật, đồng thời lại có chút xa cách, có chút ái muội, lại loáng thoáng có chút ngăn cách.

Không có tức giận của buổi chiều, giữa hai người như nhiều thêm cái gì, lại ít đi cái gì.

Ồn Như Thị im lặng, chờ đợi Thẩm Văn Hân đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ này. Nếu anh đã có thể làm ra hành động cầu hòa này, vậy nhất định sẽ có chuyện muốn nói với cô.

Cô là thật muốn xem, người đàn ông này sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Quai nhiên, không qua bao lâu Thẩm Văn Hân liền lên tiếng.

Giọng anh bình tĩnh trầm trầm, thật giống như đang tự thuận chuyện xưa của người khác: “Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, trong nhà chưa từng qua một ngày tốt nào. Mỗi ngày đều là mau xanh mà nhũn, thỉnh thoảng có thể ăn một bữa cơm trắng đã coi như không tệ.

Khi em gái ra đời, mẹ tôi bởi vì dinh dưỡng không đủ mà không có sữa, ba vì có thể nuôi sống một nhà lớn nhỏ mà đến công trường ở trần trên làm công nhân bốc vác, sau này bị thương đến gần cốt. Cho đến bây giờ, mỗi khi mưa dầm ba đều đau đến không xuống được giường.”

Anh mở vài bông, băng kỹ bàn chân đã được bôi thuốc của Ôn Như Thị. “Tôi cùng anh trai dẫn theo em gái đến từng nhà trong thôn gõ cửa, chỉ vì muốn một chén cháo loãng.”

“Cố sinh ra chính là cùng vàng là ngọc nương chiều, chưa từng qua cuộc sống khó khăn như vậy,” Thẩm Văn Hân nắm lấy cổ chân mình khàn khàn của cô, hơi dừng, sau đó chậm rãi đặt nó về lại trong chân đắp kín, “Cố sẽ không biết, trên thế giới này còn có người vì sinh tồn mà đau khổ gầy dụn, cũng sẽ không biết, đối với một gã đàn ông như vậy mà nói, ít liệt là một chuyện đáng sợ đến thế nào.”

Anh cúi tay, thay Ôn Như Thị dịch dịch góc chân, giương mắt nhìn cô, trong mắt có chân chân thật thật bị thương.

Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nói: “Có nói không sai, nhà họ Thẩm chúng tôi thiếu nhà các người, có không có lý do gì phải chịu tình xấu của tôi.” Thẩm Văn Hân nghiêng đầu, tựa như đỡ xuống cao ngạo tự tôn của mình.

Ồn Như Thị im lặng nhìn chăm chú vào anh, không có nói tiếp.

Nếu cô là một cô gái nhỏ không rành thế sự như Tần Hiểu Lăng, hoặc là Ôn Như Thị chân chính, là một đại tiểu thư ngang ngược miệng cứng lòng mềm, có lẽ, cô sẽ vì chân tình hóm nay Thẩm Văn Hân lộ ra mà đồng tình tìm không ra phương hướng.

Nhưng cô không phải, cô có thể phân rõ, trong mỗi một câu nói của anh, câu nào là thật lòng, câu nào là giả ý.

“Như Thị chúng ta bắt đầu lần nữa, được không?” Thẩm Văn Hân cup mắt, lòng mi dài thẳng tắp phủ lên đôi mắt thâm tháy của anh.

Cuộc sống khổ là thật, trần trọng em gái là thật, muốn chữa khỏi cho anh trai cũng là thật, áy náy với ba mẹ cũng là thật, muốn cùng cô bắt đầu lần nữa, lại là nửa thật nửa giả.

Ồn Như Thị nghiêng người, cầm lấy bàn tay khớp xương rõ ràng đặt trên chân của anh.

Cô dịu dàng khẽ mỉm cười: “Được.”

Cô rất muốn biết, một nửa thật tình một nửa giả ý kia, đến cùng thật lòng là cái gì, giả ý là cái gì.

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng theo cựa sở khắp hồ tiến vào, trên đất dốt cuộn hương muỗi, có khói nhẹ lượn lờ chậm rãi bay lên.

Vợ chồng hai người cùng ngồi trên một chiếc giường, đều tự nằm ngang, ai cũng không tới gần đối phương.

Ồn Như Thị nhắm mắt, bên tai là tiếng hát thờ vũng vũng của Thẩm Văn Hân. Hai người đều không lên tiếng, nhưng lại kỳ dị biết đối phương cũng không ngủ.

Phương thức ở chung như vậy làm cô nhớ đến đã thú không thể bỏ qua trên thảo nguyên.

Không có vữa thấy mặt đã bắt đầu chêm giết, chứng nó đang dễ đặt quan sát, thử thêm đó, cần cứ tín hiệu từ chỉ tiết lộ ra ngoài của đối phương mà điều chỉnh trạng thái công kích của mình.

Từ từ, Ôn Như Thị ở trong suy nghĩ này dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Thẩm Văn Hân không có sáng sớm tránh người nhà chạy đi rèn luyện như hôm qua.

Khi Ôn Như Thị rời giường, anh đã giúp cô lấy sẵn nước rửa mặt, bưng vào trong lòng. “Tĩnh rồi thì mau rửa mặt, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.”

Lướt qua những bị động phản tín ngày hôm qua, vào lúc Ôn Như Thị đi giày xong, Thẩm Văn Hân liền đưa một chiếc khăn mặt đã được vắt khô qua.

Người đàn ông giữa lòng mây là ý cười sang sảng, giống như giọt sương trong núi, sạch sẽ trong suốt, ánh mắt anh chuyên chú đến mức làm Ôn Như Thị suýt sinh ra ảo giác mình được yêu sâu sắc.

Trong lòng cô rung mình, mặt không đối sắc nhận lấy khăn tay ẩm áp, chậm rãi lau mặt.

Người đàn ông này nhất định chính là một chính trị gia trời sinh, cô bản sự co được gần được, lại lại là, anh có thể ngồi đóng hoàn mỹ không tý vết che giấu chính mình, tựa như anh đã thật sự nghĩ thông suốt, muốn cùng cô bắt đầu lại từ đầu.

Nếu như không phải biết rõ từng kịch tình, còn có tài phú áp chế, có lẽ cuối cùng hai người thật sự đối đầu, hươu chết về tay ai cũng chưa biết chừng.

Nhân bóng lưng bưng chậu nước rời đi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị nhàu mày. Cố ý đánh thức mình thứ ngủ sâu trong lòng anh, không biết đây là đúng hay sai.

Cô chỉ là cảm thấy, ngăn chặn không bằng dẫn dắt.

Nếu mặc Thẩm Văn Hân chôn giấu u ám, ngày qua ngày, năm qua năm chồng chất lên nhau, cuối cùng có một ngày sẽ toàn bộ bộc phát ra. Bất kể là kẻ Tần Hiểu Lăng chịu tội, vẫn là mình chịu khổ, đều không phải một chuyện làm người ta vui về.

Ít nhất, cô không giống người khác, không hề có lực đánh trả.

Tựa như 90% kim phương hoàng tử trong khe núi bay ra, cực độ tự ti cùng tự phụ, là dấu ấn mà Thẩm Văn Hân là dù người của hai thế giới cũng không thể thoát khỏi.

Nhưng, hôm qua một loạt những lời nói của Ôn Như Thị không chút lưu tình đâm trúng chỗ đau nhất ẩn sâu trong nội tâm của Thẩm Văn Hân.

Cô biết mình tự tay đổ lửa, sẽ dẫn tất cả những tâm tình tiêu cực để nên không biểu hiện ra mà vốn nên phát tiết lên người nam nữ chính ở đoạn kịch tình sau, phát tiết lên người mình trước.

Nhưng, Ôn Như Thị vẫn làm như vậy.

Kết quả khiến cô có chút bất ngờ, Thẩm Văn Hân cũng không giống phương hoàng nam thông thường, ngu đến mức dùng cái gọi là quan hệ vợ chồng đến dọa cô, ngược lại lựa chọn chiến thuật quanh co.

Anh rất thông minh, đàn ông thông minh như vậy, nếu cuối cùng đều bị ngoại vật không nên để trong lòng hủy đi, vậy thì thật là đáng tiếc.

Ăn xong bữa sáng, Ôn Như Thị đem gần thu thập chút vật phẩm của mình, đi theo Thẩm Văn Hân xuống núi. Có đi chậm rãi, phòng chừng đến dưới chân núi không sai biệt lắm cũng là giữa trưa, hai giờ, ở trên trần tùy tiện ăn gì đó rồi nghỉ ngơi chốc lát, lái xe nhà họ Ôn cũng nên đến.

Lúc Thẩm Văn Hân giúp cô mở cửa xe, Ôn Như Thị bỗng đề tay anh lại, nhẹ nhàng nói: “Còn có mấy ngày là thời gian nghỉ kết hôn của anh hết rồi, nếu không muốn cùng em trở về thành, anh có thể lại ở nhà thêm hai ngày, trước khi đi đến gặp ba mẹ em một chút là được.”

Thần thế hai người chỉ cách nhau một khoảng ngắn, Thẩm Văn Hân gần như có thể cảm giác được hồ hấp áp áp của cô lướt qua cô mình.

Anh không rõ, mục đích của cô không phải là mừng anh về nhà họ Ôn, nhận lỗi với ba Ôn mẹ Ôn hay sao?

Anh đều đã chuẩn bị xong, mặc kệ đối phương chỉ trích quát tháo thế nào anh cũng nhin hết xuống, sẽ không lộ ra chút oán hận nào.

Nhưng là, bây giờ cô lại nói không cần.

Thẩm Văn Hân kinh ngạc nhìn cô, miệng há to, muốn nói không sao, anh về cùng cô, nhưng lại nói không nên lời.

Anh thật sự rất muốn ở lại bởi bà mẹ mình, bọn họ già đi, tóc mái đều đã chuyển màu hoa râm. Bọn họ không giống bà mẹ Ôn Như Thị tí mĩ báo đường, rõ ràng là bạn cùng lứa tuổi, nhìn qua lại già hơn bà mẹ Ôn cả hai mươi tuổi.

Thẩm Hương còn phải đi học, ngày thường việc nhà nàng cũng không giúp được bao nhiêu, nếu anh ở lại, ít nhất có thể để bọn họ được nghỉ ngơi nhiều mấy ngày.

Ôn Như Thị khẽ xoa mặt anh, bỗng kể khổ chân lên, hôn một cái lên khóe môi anh, “Em sẽ giúp anh giải thích với bà mẹ, anh cứ yên tâm ở lại được.”

Tiếng võa dứt, cô liền nhẹ xoay người ngồi vào chỗ ngồi phía sau, trước mặt anh đóng cửa xe lại.

Thẩm Văn Hân ngồi người tại chỗ, bên môi vẫn còn hơi ngấm, phảng phất còn lưu lại xúc cảm nồn mềm kìa.

Cửa kính xe hơi chậm rãi kéo xuống, lần đồng tiền mình điếm của Ôn Như Thị xuất hiện bên cửa xe, cô ngừng mặt lên, mày như trắng lưỡi liềm, ôn nhu nói với anh, “Em ở nhà chờ anh.”

Thẩm Văn Hân đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe dần chạy xa, qua thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trên đường người qua lại ồn ào, tựa như sự nghỉ đang hỗn loạn của anh, chẳng đến chiếc xe bị cản phía sau bốp còi anh mới lấy lại tinh thần, chậm rãi bước về hướng đường đi lên núi.

Vừa về đến nhà Ôn Như Thị còn chưa kịp ngồi xuống uống một hớp nước, mẹ Lý đã đứng sau lưng cô muốn nói lại thôi.

Đôi lông mày thâm tháy của cô nhích lên, buồn cười mội miệng trêu chọc nói: “Đi sao vậy, lại có ai trêu chọc đi không thành, nhưng đừng nói với con là tại con, con vừa mới trở về thôi.”

“Ai dà, không phải,” bọn bà sắp rầu chết, bà cô nhò nhai còn ở đây nói mải, mẹ Lý đặt móng ngồi xuống đối diện, “Đi là muốn hỏi sao lại chỉ có mình con trở lại. Cậu Thẩm đầu, sao cậu ấy không về với con?”

“À, là chuyện này ạ, con để anh ấy ở lại trên núi thêm hai ngày,” Ôn Như Thị lo đếnh đứng lên, đi lên lầu. Ở nhà họ Thẩm mấy ngày, tắm rửa không tiện, cô nhò mấy giọt tinh dầu vào bồn tắm, thoải mái ngâm mình.

Đi mấy bước, cô chợt nhó tới cái gì, bắm tay vịn xoay người nói với mẹ Lý: “À, đi nhờ báo người thu dọn sạch phòng kê bên phòng con, ga trải giường vô chán đều thay mới.”

Mẹ Lý đang muốn đuổi theo hỏi thêm mấy câu lập tức bị lời của cô đánh lạc, bà nghĩ ngờ hỏi: “Trong nhà sắp có khách à? Sao đi không biết, cô điều dù khách muốn tới cũng nên thu dọn phòng khách ở tầng 1, sao có thể để người ta lên tầng 3 đầu.”

Ôn Như Thị hướng phía sau phất phất tay, đầu cũng không quay lại nói dứt lời liền đi tới phòng mình.

“Không phải khách, là Thẩm Văn Hân, sau này con với anh ta chia phòng ngủ.”

“Cái gì?! Như vậy sao được, Tiểu Như của đi...” Mẹ Lý sợ hãi, sau đó trực tiếp đuổi theo lên lầu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cùng Thẩm Văn Hân tách giường ngủ chính là bước đầu tiên. Hương lavender thanh đậm tràn ngập không khí trong phòng tắm, Ôn Như Thị hơi khép hai tròng mắt, trên mặt do khí nóng mà hiện lên đỏ ửng.

Cô ép Thẩm Văn Hân quá căng, bây giờ là lúc nên lùi một bước.

Hơn nữa, cô cũng không muốn sau này ngày nào cũng giống tới hôm qua, hàng đêm đồng sàng dị mộng. Cuộc sống như vậy, cho dù Thẩm Văn Hân thích, cô cũng không chịu.

Cục sưng do muỗi đốt trên người vẫn chưa tiêu, Ôn Như Thị nâng tay, giọt nước ẩm áp chấy xuôi theo da thịt. Trên cánh tay trắng nõn là học đó loang lổ, nhìn qua đặc biệt chứng mất.

Lông mày cô hơi nháu, sau đó lại thoải mái giãn ra.

Đêm qua Ôn Như Thị không để anh nhìn thấy, cũng không bôi thuốc, cứ như vậy chịu đựng cả một ngày. Bao gồm hai ngày kế tiếp, cô cũng không có ý định xử lý.

Cô vươn ngón tay, nhẹ nhàng gãi gãi.

Không biết lần sau Thẩm Văn Hân nhìn thấy cánh tay cô đầy vết gãi, sẽ có chút áy náy nào không?

Ôn Như Thị chìm cả người vào trong nước, yên lặng nằm dưới đáy bồn tắm, nhìn thờ nhàn về phía mặt nước.

Ánh sáng nhạt lẹy động, rất gần nhưng lại giống như rất xa.

Cô trợn mắt nhìn, có bọt khí rất nhỏ tràn ra, Ôn Như Thị cong khóe miệng, vươn tay lên dò xét tia sáng trên mặt nước kìa.

Tối nhất định sẽ bắt được anh, Ôn Như Thị nắm chặt nắm ngón tay, chặt chẽ nắm ánh sáng vào trong lòng bàn tay, độ cong bên môi lớn dần, bọt khí liên tiếp trôi lên, như điều gấp gáp.

Cô mạnh ngoi lên khỏi mặt nước, vươn người đứng dậy, dòng nước ẩm áp mềm mại chấy xuống dọc theo cơ thể mềm mại tràn trệ của cô.

Ôn Như Thị kéo khăn tắm to màu trắng được xếp gọn gàng trên giá treo khăn mặt xuống, tùy ý xoa xoa tóc còn ướt, thuận thực lau lấy thân thể có lỗi có lõm của mình, cứ vậy chân không bước ra ngoài.

Còn có nửa năm Thẩm Văn Hân sẽ trở về thành phố, trong khoảng thời gian ngắn này cô phải bày xong cạm bẫy.

Ngồi bên mép giường mềm nhũn, Ôn Như Thị cảm thấy sẩy vừa xử lý tóc mình, vừa thẩm nghĩ trong lòng.

Nhưng là nếu như vậy thì cô lại không thể nào lại đi học như trước đây.

Tự rằng có vốn là học kiểu đánh cá bà ngày phơi phơi hai ngày vẫn chính đáng hợp tình lên lớp chui, trong công ty bà Ôn, cũng chỉ treo chức vị quản lý thực tập của phòng thị trường.

Những cái đó căn bản là không đủ để thực hiện kế hoạch của cô.

Có điều đáng được an mừng chính là cô là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ôn, xí nghiệp trong nhà sớm muộn gì cũng phải giao đến trên tay cô.

“Tiểu Như à, thu thập xong thì xuống ăn cơm, ông chú, bà chú đều đã về rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng mẹ Lý.

“Con biết rồi, thay quần áo xong con sẽ xuống ngay.” Ôn Như Thị giương giọng trả lời, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu đến, vừa khéo.

Bà Ôn mặt mũi hiền lành, bộ dáng thương nhân nhò nhả. Lúc Ôn Như Thị xuống tầng, ông đã ngồi trên ghế chủ, bên tay trái là mẹ Ôn ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

Đợi cô ngồi xuống, bà Ôn mới nhân nhựt mở miệng: “Nghe nói con trở lại một mình?”

Cô nhấp một ngụm canh trước, đây là thói quen của cô, trước khi dạ dày không tốt, nghe nói trước khi dùng bữa uống chút canh thanh đạm có thể đường dạ dày.

Đặt thìa xuống gãi gãi đầu, Ôn Như Thị giải thích thêm một câu: “Là con báo anh ấy ở lại, sắp phải đi rồi, ở cạnh ông bà thêm chút nữa coi như là thay con tận lòng hiếu thảo.”

“Ừ, cũng được.” Bà Ôn vui mừng lộ ra chút ý cười, người con rể này là ông chọn, nếu không phải vì huyết mạch nhà họ Ôn có thể kéo dài, ông cũng không đến mức làm ra hành vi bức người ở rể.

Đối với Thẩm Văn Hân, ông vẫn thấy họ thẹn, nhưng chút ảy này đó còn kém sự sùng ái đối với rất xa.

Bà Ôn lúc còn trẻ già cảnh vốn rất tốt, nhưng là bởi vì đầu tư không đúng, khiến nhà họ Ôn lúc đó lâm vào cục diện bước tiếp bước gian nan. Là mẹ Ôn không để ý giá tộc phản đối, dứt khoát lựa chọn đám hỏi.

Dựa vào tiền mẹ Ôn nạng đến làm vốn lưu động, còn có nhà mẹ vợ thỏa hiệp duy trì, bà Ôn mới có thể từng bước từng bước một lần nữa leo đến vị trí ngày hôm nay.

Ông là một người đàn ông biết cảm ơn, cho dù trên người vợ vẫn còn rất nhiều khuyết điểm, ông cũng nguyên ý chấp nhận bao dung. Cho dù mẹ Ôn không sinh được con trai cho ông, ông cũng chưa từng có chút oán trách nào.

Giống vậy, bà Ôn cũng hi vọng con gái của mình có thể được chồng lý giải cùng yêu thương.

“Tiểu Như à, không phải mẹ nói con, con để nó tận hiếu với gia đình nó, sao lại không nghĩ đến nhà họ Ôn chút chứ.” Mẹ Ôn mất hết hứng thú bầu môi, bà còn tưởng rằng hôm nay vừa về đến nhà là có thể nhìn thấy tên nhóc kia không để ý mặt mũi bụng trả nhặn sai cơ, e ngại chồng vẫn còn ở, đánh phải typography làm bầm chân.” “Điều gì cũng là người ở rể, thế nào cũng phải phân rõ chữ thứ (chủ yếu + thứ yếu) chứ.”

Không thể không nói, đối phương diện đối nhân xử thế, mẹ Ôn tựa như một học sinh trung học năm nhất.

Có lẽ quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời mẹ Ôn chính là kiên định không thay đổi mang theo đồ cưới già cho bà Ôn, không đến mười năm, lựa chọn của bà đã được đền đáp.

Trừ bỏ ảo cảm không lo, quan trọng nhất là, bà chăm được bà Ôn toàn tâm toàn ý xứng ai cùng kính trọng. Cứ việc bà đã nhiều thêm mấy chục tuổi, vẫn cứ ngày tháng khiến vô tình đặc tội rất nhiều người, làm bà Ôn ở phía sau thu thập không biết bao nhiêu cục diện rồi rấm.

“Gia hòa vạn sự hưng, em nói ít mấy câu đi, Tiểu Như có thể thông tình đạt lý như vậy, anh rất vui mừng.” Bà Ôn gấp một miếng thịt cá đặt vào trong bát mẹ Ôn, ôn nhu nói.

“Được rồi, anh tự nhàn rồi làm đi.” Mẹ Ôn thò dài, cầm đầu lên bắt đầu ăn cơm. Chồng cũng đã lên tiếng, bà đương nhiên là nghe ông.

Ôn Như Thị không nói gì thêm, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Có mấy lời cũng không thích hợp đàm luận trên bàn cơm, nói ra trước mặt mẹ Ôn, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Sau bữa tối, Ôn Như Thị chạy nằng đến phòng bếp pha một bình trà lá tiêu thực, cùng với hai chiếc cốc tinh xảo, bung đến gõ cửa phòng sách.

Hai giờ sau, cô hầu lòng mang theo khay đựng trà đi ra ngoài. Mẹ Ôn sớm đã chờ ở cửa, ngại chông giao cho không thể đi vào cùng nghe vội vàng ý bảo người hầu bên cạnh nhận lấy khay, kéo Ôn Như Thị đi tới phòng khách.

“Mau rồi cho mẹ nghe đi, hai người đến cùng là ở trong đó nói chuyện gì, ngay cả mẹ cũng phải giấu giếm.” Mẹ Ôn từ thân nhìn chăm chăm con gái, mặt bà thương có như vậy, hai ba con nhà này thế nhưng đều chung một tính, vừa gặp phải chuyện lớn liền không cho bà tham dự gì hết.

“Không có gì ạ.” Ôn Như Thị khẽ mỉm cười kéo bà ngồi xuống ghế sofa, “Con chỉ là không muốn đi học, bà ba đồng ý cho con vào công ty làm quen hoàn cảnh trước.”

“Cái gì?... Vậy học vị của con phải làm sao?” Mẹ Ôn ngăn người, con gái cho tới bây giờ đều không thích đến công ty đi làm, sao đi nhà họ Trầm một chuyện về tiền thay đổi, bà trợn mắt, đột nhiên vỗ đùi đứng lên, “Có phải người nhà họ Trầm làm con giận không, đừng sợ, nói với mẹ, mẹ làm chỗ dựa cho con!”

Ôn Như Thị bật cười, bà Ôn hào hoa phong nhã chống lại mẹ Ôn tính khí nóng nảy, thật sự là làm khó ông vui về chịu đựng nhiều năm như vậy.

Cô bắt đầu đi giữ chặt tay bà: “Mẹ nói gì vậy, mẹ còn không biết con sao, chỉ có con chọc giận anh ấy, nào có chuyện để anh ấy chọc giận lại con.”

“Học vị không quan trọng, chỉ cần con thông qua cuộc thi, cũng có thể lấy được.” Ôn Như Thị khoái tay qua vai bà, thân mật âu ái, chạm rãi giải thích nói: “Con chỉ nghĩ là, con sớm muộn gì cũng phải tiếp quản công ty, tuy rằng hai người tìm cho con một người giúp đỡ tốt, nhưng Thẩm Văn Hân dù sao cũng là người ngoài mà. Con cũng không thể ở nhà ăn rồi chờ chết, mặc anh ấy về sau nắm quyền.”

Mẹ Ôn cái khác không tốt, chỉ có một cái tốt, đó chính là lo cho gia đình, chuyện lớn tùy trời cũng không sánh bằng người nhà họ Ôn khỏe mạnh cùng lợi ích nhà họ Ôn.

Nếu muốn bà cũng đứng về phía mình, thì không thể không nói lại những lời đã nói với bà Ôn trong phòng sách.

“Đồ của nhà họ Ôn, vẫn là nắm trong tay người nhà họ Ôn thì tốt hơn, về phần sau này, có muốn đưa những thứ này cho Thẩm Văn Hân hay không, thì phải xem biểu hiện của anh ấy.” Ôn Như Thị nghịch ngom chớp mắt với bà, “Mẹ không thấy là, như vậy sẽ thỏa hơn sao?”

“Tốt thì tốt, nhưng con có thể làm được không?” Hoàn toàn đã bị chiếc bánh nướng có vẽ ra hấp dẫn, nhưng vừa nghĩ đến thành tích qua môn không như ý của Ôn Như Thị, mẹ Ôn liền nhụt chí.

“Ngày cả cuộc thi cũng không nhất định qua, muốn trông cậy vào con, còn không bằng cho người cần thận dạy dỗ Thẩm Văn Hân. Nó xuất thân tuy rằng không tốt, nhưng theo như lời ba con, đầu óc rất linh hoạt, sau này là đứa có tiền đồ.” Bây giờ nghĩ vậy, giống như con rẻ cũng không phải hoàn toàn không có chỗ nào tốt.

Nghe xong lời mẹ Ôn nói, Ôn Như Thị nhìn không được trợn trắng mắt. Thẩm Văn Hân sau này có tiền đồ hay không, cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ anh ta tiền đồ quá mức, một ngày nuốt hết nhà họ Ôn thôi!

“Mẹ yên tâm đi, bà ba sẽ phải cho con một trợ lý chuyên môn, cho dù con không biết gì hết, người ta cũng sẽ bắt tay dạy con biết.” Bà Ôn chưa nói nhưng cô cũng biết, chỉ định người trợ lý này hơn phần nữa cũng là có ý muốn giám thị cô, không cho cô gây họa.

Có điều không sao, cô rất nhanh là có thể khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, thì cứ Ôn Như Thị không thông thạo, nhưng buồn bản thực chấn thì lại khác, “Dù sao cũng chỉ là nửa năm, nếu con thật sự thì không qua, lại không làm ra được công trạng gì, đến lúc đó hai người lại đuổi con về trường học cũng được mà, cũng làm thì học thêm một năm nữa thôi.”

Nghe lại thấy cũng phải, mẹ Ôn cuối cùng miễn cưỡng đồng ý. Dù sao cô ba Ôn đỡ ở đằng trước, cho dù con gái bà xấu mặt, cũng có ông đi giải quyết.

Trong lòng không còn chuyện gì, mẹ Ôn rất nhanh liền vui vẻ trở lại, con mình có chí khí, làm gia trưởng có phải cũng nên chúc mừng con gái chứ không?

Bà hưng trí bưng bình nói với con gái: “Đã quyết định vậy rồi, vậy hai ngày nữa chúng ta liền tổ chức một party nhỏ tại nhà, mời mấy chú bác của con đến, chính thức giới thiệu với bọn họ.”

“A, mẹ xem chút thì quên mất, còn phải chuẩn bị cho con mấy bộ lễ phục nữa, đảm bảo sẽ khiến người ta hai mắt phát sáng.”

Ôn Như Thị há mồm, rất muốn nói hai ngày nữa có phải gấp quá rồi không, mẹ Lý nhất định sẽ oán trách chết cô.

Nhưng cần bản không tới phiên cô nói chuyện, mẹ Ôn đã hoàn toàn bị cảm xúc điều động ném cô ra, đi giữa cao gót cộp cộp lên tầng hai, “Nói với con mấy cái này, mẹ vẫn nên đi tìm ba con trước, định ra danh sách thì hơn!”

Ôn Như Thị không nói gì dựa lưng vào ghế, được rồi, vốn con muốn vào lúc trước khi Thẩm Văn Hân đi, an bày người một nhà cùng tụ tập, xem tư thế này, phòng chừng là sẽ gặp nhau trong buổi tiệc mất!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phu* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khi Thẩm Văn Hân xách theo túi đi đến nhà lớn nhà họ Ôn, nhìn thấy chính là một dãy xe sang trọng đậu sát bên đường.

Xa xa phòng khách đèn đuốc sáng trưng, loáng thoáng có thể nhìn đến đám người y hương tấn ảnh bên trong.

Anh chặn chờ giây lát, vòng về hướng cửa sau.

Đi qua đường nhỏ, xuyên qua một khu vườn nữa là có thể đi đến mặt bên nhà chính nhà họ Ôn. Anh nghĩ, ba Ôn mẹ Ôn sẽ không hi vọng có xung đột, còn nhìn thấy anh xuất hiện ở hiện trường khách mời yến hội của bọn họ.

Rời khỏi tuyến đường chính, bên ngoài nhà họ Ôn ánh sáng có chút mờ tối.

Thẩm Văn Hân một mình một người chậm rãi đi trên đường nhỏ yên tĩnh, đèn chiếu sáng trên tường rào kéo dài thay đổi bóng người trên mặt đất. So sánh với nào nhiệt bên trong, ngoài tường có vẻ đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng lúc anh đi đến cửa sau, lại nhìn thấy một người vốn không nên xuất hiện ở chỗ này.

Lái xe Tiểu Triệu đứng ở trước cửa, vừa nhìn thấy anh liền nở nụ cười, cung cung kính kính nói: “Thẩm tiên sinh, tiểu thư bảo tôi ở đây đợi anh.”

Ôn Như Thị? Thẩm Văn Hân há miệng thờ đốc, anh cũng không có nói cho cô biết hôm nay anh sẽ trở về. Nhưng cuối cùng anh vẫn không hỏi gì hết, chỉ lễ phép nói tiếng cảm ơn với lái xe Tiểu Triệu.

Đến tận khi Tiểu Triệu mang anh đi thẳng lên tầng ba, loại cảm giác không xác định đó càng thêm rõ ràng.

Tiểu Triệu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đi, Thẩm Văn Hân đứng ở giữa căn phòng xa lạ, quật mắt nhìn trang trí trong phòng một lần.

Cả căn phòng chỉ có ba màu đen, trắng, xanh, đó đúng trong phòng đều mang nét cứng rắn, tất cả trang trí đều theo phong cách hiện đại đơn giản. Mấy chậu hoa màu sắc tươi đẹp, vừa khéo làm căn phòng lạnh cứng có thêm mấy phần ấm áp.

Thẩm Văn Hân không rõ, vì sao cô phải bảo người đưa anh đến đây.

“Thích không?” Giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, Thẩm Văn Hân quay đầu, không ngoài dự liệu nhìn thấy Ôn Như Thị mỉm cười đứng ngoài cửa.

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng đứng trông mắt đen nhánh nhìn cô.

Hôm nay Ôn Như Thị ăn mặc rất xinh đẹp, phải nói, cô bình thường cũng rất đẹp, nhưng hôm nay càng thêm sáng rọi bốn ra bốn phía.

Váy dài ôm ngực màu trắng ngà, xẻ dọc xuống từ đầu gối, lộ ra một đôi chân đẹp thon dài, từ ngực tới vạt váy có mấy nếp gấp, hình cung lưu loát lộ ra cảm giác ưu nhã.

Thắt kế bó sát vô cùng nhuần nhuyễn làm lộ ra đường cong li kỳ của cô, Ôn Như Thị cứ thế tùy ý đứng ở nơi đó cũng sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác nhìn thấy nữ nhânगर.

“Sao vậy?” Có hơi hơi nghiêng đầu, mở to mắt nhìn, chậm rãi tiến dần về phía Thẩm Văn Hân, vạt váy dài khẽ đung đưa theo động tác của cô, phảng phất như đàn nở nở thành đóa hoa.

Thẩm Văn Hân cụp hai tròng mắt xuống. Ôn Như Thị như vậy rất chói mắt, chói mắt đến khiến anh có loại cảm giác bị thất bại xa lạ.

“Sao lại chuẩn bị căn phòng này?” Người đàn ông có thể ở chung tầng 3 với cô, trừ anh ra, Thẩm Văn Hân không nghĩ ra còn có thể là ai.

Anh loáng thoáng có thể đoán ra dụng tâm của cô, nhưng là anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Bởi vì chúng ta muốn bắt đầu lại lần nữa mà.” Ôn Như Thị đến gần, khéo cười duyên dáng xoay mặt anh lại, làm Thẩm Văn Hân không thể không nhìn cô.

Cảm xúc ấm áp mềm mại trên mặt làm anh nghĩ đến cái hôn tạm biệt trên Trần کیا.

Vành tai Thẩm Văn Hân hơi đỏ lên, anh giữ tay kéo tay cô ra.

Ôn Như Thị lo lắng, nắm ngược lại bàn tay chưa kịp buông ra của anh, ánh mắt dịu dàng nghiêm túc: “Em đặc biệt chuẩn bị cho anh đây, không biết anh có thích không?”

Mái tóc xoắn dài của cô được búi rối cao, hai bên có lọn tóc xoắn buông xuống.

Bởi vì giây phút này không thể có ý cười nhàn nhạt, Ôn Như Thị có vẻ càng thêm dễ đánh động lòng người hơn xưa.

Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân khẽ động, cuối cùng vẫn tránh ra, chỉ thấp giọng chậm rãi nói: “Ba mẹ sẽ không vui về khi cô làm vậy.”

Đối với một người đàn ông ở rể mà nói, làm vợ mang thai không phải là kỳ vọng của ba Ôn mẹ Ôn sao, bọn họ làm sao có thể dễ dàng cho anh chuyển ra khỏi phòng Ôn Như Thị như vậy?

Ôn Như Thị mỉm cười, thật ra người đàn ông này cũng không cần người khác khuyến giải, anh có đầy đủ tiềm lực phá tan tất cả gông xiềng trên người mình, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cô cũng không từ lời vấn đề của anh, cô đã đảm làm như vậy, thì đã có giác ngộ bị bà mẹ nhắc tới, chỉ cần lấy tay anh, kéo anh đi đến trước cửa phòng tắm, “Cho anh 5 phút, đi vào tắm rửa, em sẽ cho người mang lễ phục của anh tới, thay xong qua phòng em tìm em”

Thẩm Văn Hân bị cô đẩy vào phòng tắm nhìn cửa kính mờ đóng lại sợ run, sau một lúc lâu mới bắt đầu chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người.

Trong quần áo hiện được tốc độ rất nhanh, không đến năm phút Thẩm Văn Hân đã mặc áo tắm bước ra. Trong phòng không một bóng người, trên chiếc giường lớn đã để một bộ tây trang chính thức được là ủi tốt.

Thẩm Văn Hân chưa từng mặc hàng hiệu gì, nhưng chỉ nhìn qua đường may cũng biết bộ âu phục này có giá trị không nhỏ. Quan trọng là anh chưa từng cho người đo qua số đo của mình, quần áo vừa mặc lên người, thế nhưng vừa khít.

Chẳng qua là ở chung mấy ngày, không phải thật dễ anh trong lòng, không thể nào làm được đến tình trạng này.

Ôn Như Thị...

Thẩm Văn Hân có chút mê mung, anh bỗng nhiên không biết nên dùng tâm tình như thế nào đi đối mặt với người thân là vợ anh kia.

Dưới tầng khách khứa cơ bản đã đến đông đủ, lúc này Ôn Như Thị cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Có ngồi yên trước bàn trang điểm, giống một cô dâu, chờ đợi người đàn ông định mệnh của mình đến gõ vang cửa phòng mình.

Thẩm Văn Hân không để cô đợi lâu, khi anh có tiết tấu gõ vang cửa phòng, trên mặt Ôn Như Thị xuất hiện một nụ cười hoàn mỹ, đứng lên nói: “Mời vào.”

Cửa phòng đẩy ra, người đàn ông ngoài cửa đáng người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, anh đón ánh sáng, ánh mắt nhìn cô chuyên chú thâm thүй.

Ôn Như Thị cầm lên chiếc khăn tay cùng màu đã sớm được chuẩn bị sẵn, gấp lại bỏ vào trong túi nhỏ trước áo của Thẩm Văn Hân, chỉ lộ ra một đầu nhọn, vẫn vẻ, mỉm cười ngĩa mặt nhìn anh: “Anh hôm nay nhìn qua rất giống một vương tử chân chính.”

Thẩm Văn Hân hơi dừng, nhếch miệng chậm rãi gấp khúc cánh tay, đợi cô tiến lên vòng qua.

Hai người đặt tay từng bước bước xuống cầu thang xuống lầu, mặt mày đoàn người trong phòng khách, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, cũng yên tĩnh trên tầng vừa rồi như là hai thế giới khác nhau.

Thẩm Văn Hân hơi nghiêng đầu, trán cô trơn bóng, thần thái điềm tĩnh, hai lọn tóc xoắn hai bên rủ xuống bị màu vàng ảm của ngọn đèn nhuộm ra một tầng kim quang nhỏ vun.

Vừa rồi anh không có nói, nhưng thật ra là bởi vì cô có, cho nên tới nay anh mới có thể là một vương tử.

Thẩm Văn Hân quay sang, đối diện đến là hai người hoàn toàn không ngờ anh sẽ xuất hiện ở đây.

Không nhìn khách ngò rõ ràng trong mắt mẹ Ôn, Thẩm Văn Hân trước một bước kính cẩn cúi đầu: “Ba, mẹ, ngược ngàng, con đã đến muộn.”

Ngay lúc đấy ra cửa phòng cô, nhìn thấy Ôn Như Thị nhu nhu thuận thuận ngồi trong phòng chờ anh đến, Thẩm Văn Hân liền thay đổi chủ ý.

Một ngày nào đó anh sẽ đường đường chính chính làm ba Ôn mẹ Ôn cao ngạo của đầu trước mặt mình, nói với anh, có lớn nhà họ Ôn có thể gì vào nhà họ Thẩm là phúc khí của cô.

Nhà họ Ôn, anh muốn.

Ôn Như Thị, anh cũng muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vết Nam Phụ* được tài miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thời gian nửa năm, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài.

Khi Thẩm Văn Hân bước lên chuyến tàu hỏa tỉnh, trong ba lô trên vai chỉ có mấy bộ quần áo mang theo lúc trước, còn có nhiều hơn hai mươi sáu phong thư.

Mỗi thứ hai anh đều thu được gói đồ Ôn Như Thị gửi đến cùng một phong thư.

Trong gói đồ có đủ các loại vật, có đôi khi là đồ ăn, có đôi khi là vật dụng hàng ngày.

Thậm chí ngay cả mẹ Lý họ móng heo, có lẽ hưng trí cũng sẽ kì gởi cho anh một phần, cũng không để ý xem sau khi nhận được đồ có phải sớm đã hỏng rồi hay không.

Mấy thứ này bình thường cũng không cách nào chân chính giao đến trong tay anh, trong quân doanh không phải cái gì đều có thể tùy tiện mang vào, ngay cả thư từ đều phải trải qua thẩm tra.

Có điều, tiểu chiến sĩ phòng hậu cần vẫn sẽ đồng tình, mở bọc cho Thẩm Văn Hân nhìn một cái, sau đó mới xử lí.

Có một đoạn thời gian, Thẩm Văn Hân gần như vì thế mà trở thành trò cười của toàn bộ trại lính. Tất cả mọi người đều biết, anh có một cô vợ ngọc không đáng tin.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị không biết mặt kiến trí lập lại hành động này mấy tháng, nhóm ngọc binh vừa thấy mặt đã chế nhạo anh kia rồi cục ào ào lộ ra ánh mắt hàm mộ không che giấu được.

Có thể có một cô gái vì anh triệt để thực hiện hành vi phá sản này, cũng là một bản lĩnh.

Mà Thẩm Văn Hân từ lúc mới bắt đầu đau đầu không kiên nhẫn, đến dần dần không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, cho đến cuối cùng mỗi thứ hai sẽ không tự chủ được đi chuyển về phía truyền tin.

Loại cảm giác chờ mong này, phát phát như thời thời khác khác nhắc nhở anh, giống như có gì đó trong lòng anh đã chậm rãi lên men.

Thời quen thật đúng là thứ đáng sợ.

Cánh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi lại phía sau, Thẩm Văn Hân nghĩ tới lời nói Ôn Như Thị nói với anh trước khi bước đi.

Cầm theo một khoản tiền, đến công ty bên ngoài nhà họ Ôn phát triển.

Thẩm Văn Hân thu lại tâm mất, nhìn phía trước cười nhẹ.

Đi những công ty khác phát triển cần gì phải cho anh một khoản tiền chứ, có rõ ràng chính là muốn anh độc lập đi xây dựng sự nghiệp, lại ngại mặt mũi anh không muốn nói phá mà thôi.

Mặc kệ là khảo nghiệm vẫn là cạm bẫy, anh cũng không cách nào cự tuyệt hấp dẫn này. Xây dựng một phần sự nghiệp chân chính của chính mình, đó là phương hướng mà anh vẫn luôn theo đuổi.

Có thật đúng là một cô gái thông minh, biết lợi dụng thời gian chậm rãi xâm chiếm nội tâm anh, cũng biết dùng quyền mưu tránh né nguy hiểm có khả năng sẽ xảy ra.

Có một người vợ xuất sắc như vậy, rồi cuộc là vận may của anh, hay là bất hạnh? Thẩm Văn Hân cũng không xác định.

Rất nhanh là có thể gặp lại, cũng không biết có cô thay đổi không.

Ôn Như Thị ngang ngược can rõ, Ôn Như Thị dịu dàng thүй mỉ, Ôn Như Thị đáng yêu xinh đẹp... Một người làm sao có thể có nhiều gương mặt như vậy?

Anh khép mắt, ngón tay cái khẽ vuốt lên mép phong thư. Mặc dù đã rất lâu không gặp, nhưng mỗi một tuần có một phong thư nhà, lại làm anh cảm giác khoảng cách giữa mình và cô ngày càng gần.

Nếu lúc này trước mặt anh có một chiếc gương, có lẽ Thẩm Văn Hân sẽ biết, ánh mắt mình khi nhìn phong thư này có bao nhiêu nhu hòa.

Sắc trời dần tối, khi Thẩm Văn Hân rốt cục đến điểm dừng, không trung đã lát phát nư phàn.

Sân ga người người nhón nhào, lại không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng.

Mặc cho ai được một cô gái dịu dàng độ hơn nửa năm, kết quả vào thời khắc quan trọng nhất lại bị cô cho leo cây, không thể tránh khỏi, luôn sẽ nhận không được có chút mất mát.

Lữ khách đến trạm đã dần tản đi, trên sân ga trống rỗng trừ thám lao công quét dọn, cuối cùng cũng chỉ còn lại có mình anh.

“Nói cái gì mà nhất định sẽ đến...” Một tay vung ba lô lên vai, Thẩm Văn Hân cắn răng, nhắc chân bước đi, loại cảm giác chênh lệch này làm người ta thật khó chịu.

Mưa phùn tí tách, bị gió thổi qua, gần như đều bay lên không xâu thành chuỗi, ngược lại càng giống một tầng sương tối tăm mờ mịt bao phủ khắp thành phố.

Cho dù như thế, còn chưa đi ra ngã tư được mấy bước, mái tóc đen của Thẩm Văn Hân cũng đã bị mưa bụi làm ướt.

Xe taxi đỏ ven đường đã sớm bị người khác trước đón đi, anh cũng không để ý, ngừng đầu ưỡn ngực sai bước đi như thường.

Chút mưa nhỏ này căn bản không tính là cái gì, trong quân đội huấn luyện gần khổ hơn thế này nhiều, cả người bị nước mưa gội đầu đều là chuyện bình thường.

Đi chưa được vài phút, phía sau bỗng truyền đến mấy tiếng còi xe.

Thẩm Văn Hân dừng bước quay đầu, chỉ thấy Ôn Như Thị lái một chiếc xe con chậm rãi dừng lại bên cạnh anh.

Có lẽ đầu, cười đến không chịu để tâm như thường lệ: “Thực xin lỗi, công ty có việc trì hoãn, sao anh không đợi thêm chút nữa.”

Khóc mới anh vừa nói lên độ cong đã bị lời nói không dễ bụng của cô đẩy về, Thẩm Văn Hân đặt móng ngồi vào ghế phía trước, dứt khoát cởi áo xuống xoa xoa tóc, sau đó cũng bỏ lên nệm tới ghế ngồi phía sau, thất dầy an toàn, mắt nhìn phía trước liếc cũng không liếc có một cái: “Lái xe.”

“Gặp rồi à?” Ôn Như Thị cười tùm tùm nghiêng đầu nhìn anh, bỗng dưng gờ tay lên, nghiêng người ôm chặt lấy anh, còn nềm nhìn cạ sát trên cổ anh, “Anh xem quần áo em cũng chưa đổi đã chạy đến, thêm cái ôm muộn này, anh hãy tha thứ cho em đi.”

Thẩm Văn Hân rúng tay, vốn định đẩy cô ra, nhưng khi nhìn đến bộ quần áo công sở trên người cô, đáy lòng lại mềm nhũn, mặc cho có dòn hết sức nặng nửa người áp lên ngực anh.

Ôn Như Thị có chút hài lòng nắm chặt hai tay, bình tự vì đại đã từng nói, hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cầm rấn.

Cho dù là dạy dỗ Thẩm Văn Hân, đồng thời cô cũng không thể quên nắm chặt tất cả cơ hội, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải xoát mạnh hào cảm.

“Em nhớ anh lắm.” Dán lên ngực anh, cô nhẹ giọng thủ thủ nói, “Anh thì sao? Anh có thường nhớ đến em không?” Cảm giác được cơ bắp lỏng lẻo tay cứng đờ, Ôn Như Thị hơi cong môi, không nói chuyện, thì phải là nhớ rồi.

Cô cũng không lên tiếng nữa, chỉ im lặng ôm anh, không gian xe nhỏ như ngăn cách với thế giới mưa phùn u ám.

Cách quần áo phảng phất cũng có thể cảm giác được hai lòng mềm mại đặt ở trước ngực, Thẩm Văn Hân thở dài, anh giống như càng ngày càng khó chống cự áp áp mà cô mang đến.

Qua một lúc lâu, cô vẫn cứ dính trên người anh không chút động dấy.

Hương thơm của phụ nữ quanh quẩn trên chóp mũi anh, anh nhận không được hơi động, dấy thanh trầm thấp mất tiếng: “Đù chưa, còn không dấy.”

Ôn Như Thị miễn cưỡng lắc đầu: “Không, rất mệt.”

Thẩm Văn Hân ngẹn lời, người đi đường mấy ngày rõ ràng là anh, cô lại còn dám nói mệt, anh cần rằng: “Còn không dấy, em nhất định sẽ phải hối hận.”

“A.” Ôn Như Thị thờ ơ lên tiếng, hỏi hần? Cô còn thật không biết, cô chuyện gì là có thể làm cô hối hận.

Rất nhanh cô liền biết hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh thế nhưng bắt lấy tay cô, trực tiếp ấn nó vào giữa hai chân mình!

Vật thể thô sáp động trong tay cô, Ôn Như Thị ngẹn họng trán trời ngẩng đầu——đây là người đạg ông tùy tiện trêu chọc một chút cũng sẽ dỏ mặt nổi gân đầy sao?

Anh thật sự dỏ cô động tâm?!

Không đợi Ôn Như Thị đắc chí cảm khoái xong, cô rút cục thụ được hồi báo đáng mừng, đôi môi hồng nhuận hơi hơi hể mở của cô đã bị miệng Thẩm Văn Hân chặn lại.

Thấy người trong ngực ngăn người, sau đó nhẹ nhàng đóng mắt lại, bắt đầu đáp lại nụ hôn của mình, đầy lòng Thẩm Văn Hân rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Người phụ nữ làm người ta vừa yêu vừa hận này, nếu một khắc vừa rồi kia cô đột nhiên lại giống trước đây, cao ngạo nói mấy lời độc ác làm đau lòng người, anh có lẽ sẽ tức giận đến hận không thể bóp chết cô trong ngực.

Vừa nghĩ đến Ôn Như Thị cũng thích mình, hồ hập Thẩm Văn Hân dần thêm sâu.

Cảm giác môi lưỡi quấn gào tốt đẹp đến không thể tin được, bàn tay anh cách bộ đồ công sở của cô, khẽ vuốt ve.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai má đỏ hồng, Thẩm Văn Hân mới lưu luyến không rời nói khỏi đôi môi cô.

Đây là vợ anh, là người sẽ cùng anh đi hết cuộc đời. Anh cần thận vọng tay qua eo cô, lỏng bàn tay mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt lên da thịt trơn mềm của cô.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm đường cong rõ ràng của anh, “Tôi nay, anh chuẩn bị ngủ ở căn phòng nào?” Cô chỉ muốn biết, Thẩm Văn Hân hiện tại, có thể vì cô làm đến bước nào.

Nhận mệnh, hay là chưa?

Vấn đề này làm anh rất khó khăn, thật lâu sau, Thẩm Văn Hân mới thấp giọng trả lời: “Thực xin lỗi, lại cho anh thêm chút thời gian.”

Anh không phải là không muốn cùng cô chung phòng, chính là, tất tẩu này quá nhanh, nhanh đến mức chưa đợi anh chuẩn bị xong tất cả đã mất khống chế.

“Vây thì thôi.” Ôn Như Thị chậm rãi đẩy anh ra, ngồi thẳng về vị trí, vừa đúng lộ ra chút ai oán, “Dù sao cũng chờ lâu vậy rồi, chờ lâu thêm mấy năm cũng chẳng sao.”

Nhìn cô rõ ràng khó xử, vẫn còn phải làm bộ điềm nhiên như không có việc gì khỏi động xa, trong lòng Thẩm Văn Hân bách vị tạp trần. Thật chẳng lẽ muốn ở rể mới có thể chứng minh mình để ý sao?

Anh chỉ hi vọng, một ngày kia, Ôn Như Thị cũng có thể lấy anh làm vinh dự, mà không phải vật phẩm phụ thuộc có cũng được không có cũng không sao. Anh chỉ hi vọng có thể làm những người đã từng xem nhẹ anh kia, cho rằng có thể tùy ý đùa nghịch vận mệnh anh thừa nhận, lúc trước đều là bọn họ mất chỗ dựa mà.

Nếu, anh có thể là một bước, vĩnh viễn không động nhà họ Ôn, cô có phải sẽ nguyện ý chờ thêm chút nữa không?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trở lại nhà kìn nhà họ Ôn quen thuộc lại xa lạ, Thẩm Văn Hân có chút hoảng hốt.

Từ hôm nay trở đi, sau này thật sự sẽ cùng người nhà họ Ôn sống chung dưới một mái hiên, anh đứng ở ngưỡng cửa gara, im lặng ngược nhìn ngôi biệt thự ba tầng.

Ôn Như Thị cất xe xong, đang muốn nhấn nút tự động cuốn cửa thì nhìn thấy bóng anh đang đứng trước cửa.

Cô hơi dừng, làm bộ như không phát hiện cảm xúc phức tạp của anh lúc này, tiến lên kéo lấy tay Thẩm Văn Hân, tự nhiên kéo anh về phía cửa thông với phòng khách: “Nhanh chút nhanh chút, em sắp chết đói rồi.”

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi, đành phải theo lực lượng của cô vào nhà.

Đợi anh về phòng tắm rửa, thay đổi bộ quần áo đi ra mới phát hiện có gì đó không đúng cho lắm.

Cả căn nhà to trống rỗng, không chỉ có ba Ôn mẹ Ôn, mà ngay cả một người hầu cũng không nhìn thấy.

Ôn Như Thị đang nằm sắp trên ghế sofa ở phòng khách, tội nghiệp nhìn anh.

“Mấy người mẹ Lý đâu?” Thẩm Văn Hân hơi có chút dự cảm không tốt.

“... Nghỉ hết rồi.” Ôn Như Thị vẫn đứng đợi mất ước chừng nửa giờ mới dỏ đôi đồ ăn nhàn anh, lại bổ sung một câu, “Ba mẹ đi ra ngoài du lịch, trong nhà không có ai hết.”

Thẩm Văn Hân không nói gì, hai người nhìn nhau không nói một hồi lâu, anh mới sâu kín nói: “Không phải là em trông cậy vào để anh nấu cơm cho em đấy chứ?”

Khó miệng Ôn Như Thị hơi xệ xuống, ủy khuất trùng anh: “Em đói.”

“Gọi điện thoại cho mẹ Lý, hoặc là đi ra ngoài ăn, tự em chọn một đi.” Anh không tin lại khéo như vậy, một người cũng không ở lại.

Nếu anh chưa trở về, người được nhượng chiều từ bé như Ôn Như Thị có thể chịu được việc ngày ngày ăn ở bên ngoài?

“Nhà mẹ Lý ở rất xa, chúng ta không thể đối xử với người già như vậy được.” Ôn Như Thị mồm miệng, ủy khuất cúi đầu, muốn ăn một bữa cơm do ông xã nấu, sao lại khó khăn vậy đây?

“Em vừa mệt vừa đói, thật sự đi không nổi.” Có khát khát mũi, thêm chút sức mạnh.

Thẩm Văn Hân im lặng, thật lâu sau mới nói: “Hình như anh đã quên không nói cho em biết, tuy rằng nhà nghèo, nhưng từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chưa từng cho anh vào phòng bếp một lần nào.”

Khẩn thiết chờ đợi mong con thành rồng, thêm quan niệm trọng nam khinh nữ thẩm căn cố để, hai con trai báo bối của nhà họ Thẩm, thật đúng là chưa từng phí tâm về bất cứ việc vặt nào trong nhà.

Ôn Như Thị bối rối, ông xã hẳn nói đùa tạp dề vì tình yêu xáo rau trong áo tưởng không có, điều này làm cô làm sao mà chịu nổi...

Chẳng lẽ thật phải cảm nuôi tự mình ra trận sao? Cô không muốn đầu——ba Ôn hiện hoàn toàn là một ông chủ phải tay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đặt hết lên người cô. Bình thường còn tốt, nhưng là vì có thể dành ra thời gian nửa ngày cho anh, cô đã liên tục làm việc mấy ngày, thật sự đã rất mệt mỏi.

Ôn Như Thị lần này thật sự là khó khăn ra nước mắt, sớm biết vậy đã không kêu mẹ Lý đi, qua cái gì mà thế giới của hai người, bồi dưỡng cảm tình? Bồi dưỡng cảm tình cũng phải ăn no mà!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu cảm phong phú của Ôn Như Thị, Thẩm Văn Hân rốt cục thờ dài, vén tay áo đi tới phòng bếp: “Buổi trưa ăn mì đi, hi vọng lần này sẽ không nấu nhão.”

Nghe vậy, Ôn Như Thị không để ý hình tượng tề liệt vào sofa. Anh trai à, anh phải nấu bao lâu mới có thể làm được ra việc nấu nhão mì vậy!

Lại nín lại trên sofa thêm một lát, cô vênh tai nghe tiếng loảng xoảng truyền ra từ phòng bếp, cuối cùng vẫn là không yên lòng, dứt khoát đứng dậy đi về phía bên đó.

Vừa nhìn thấy một đồng hồ bấm bấm trên mặt bàn, Ôn Như Thị nhận không được khó miệng gặt gặt, cô thể biến một bát mì nhà bình thường thành mặt trận mẫn hán toàn tịch, anh cũng được coi là một nhân tài!

Dư quang khóe mắt nhìn về phía người đang đứng dựa vào khung cửa, mặt Thẩm Văn Hân đỏ lên, xoay người liền muốn chạy đi ra ngoài.

Ôn Như Thị vội vàng cùng lúc bắt được tay anh, đỡ khóe dờ cười nói: “Em không cười anh đâu, chỉ đứng ở đây xem thôi.” Nếu không nhúng tay vào, như vậy bị kịch thu thấp tàn cục sẽ rơi xuống trên người cô.

Có tình nguyện nấu cơm, cũng không nguyện ý làm loại chuyện này đâu.

Thẩm Văn Hân cần rằng, chỉ xem là có thể giữ được mặt mũi sao? Loại chuyện mất mặt này, anh ước gì không ai biết hết.

Một tay nhẹ nhàng đẩy cô ra, Thẩm Văn Hân cao ngạo trước mặt Ôn Như Thị trực tiếp đóng cửa, còn không quên khóa trái. Muốn nhìn anh thất thủ, không có cửa đâu!

Một câu ‘nếu không tốt, em cũng có thể gặp một tay’ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị đuổi ra. Ôn Như Thị há miệng thờ đốc, không nói gì cao tường.

Sau này cô không bao giờ chơi lẳng mạn gì nữa, đây không phải là muốn ép người đi vào tuyệt lộ sao!

Hon một giờ sau, Thẩm Văn Hân rót cục bưng hai bát mì mới ra lò ra, anh dọn bát đĩa xong, đi ra phòng khách mời phát hiện Ôn Như Thị đã nằm ngủ trên ghế sofa.

Cô ngủ cũng không an ổn, chân mày cau lại, miệng nhỏ đỏ hồng còn hơi mỉm.

Thẩm Văn Hân chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, giầy lặt, đưa tay sờ lên gương mặt cô. Dường như là cảm giác được trên mặt có vật lạ, Ôn Như Thị nghiêng mặt, nghiêng đầu tránh khỏi sự quấy rầy của anh, trong miệng còn lầu bầu hai tiếng.

Thẩm Văn Hân bật cười, rất muốn cúi đầu hôn cô, lại ngại mặt trên bàn nếu không ăn nhanh sẽ bị nhão, chỉ phải khẽ đẩy bà vai cô, ôn nhu nói: “Đẩy ăn cơm, đừng để bụng đói ngủ.”

Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú kẻ sất, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, mềm nhũn kêu một tiếng: “Ông xã.”

Phảng phất như có một tia chớp đánh trúng nội tâm anh, ngay cả cánh tay đang chống đỡ trên tay vịn của anh cũng căng cứng lại, đối với Thẩm Văn Hân mấp máy một hồi lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “Ngona, mì nấu xong rồi.”

Ôn Như Thị tỉnh táo lại, dấy lòng thăm thán, liền hướng về thái độ ngày một tốt hơn của Thẩm Văn Hân, vì không đã kích tính tích cực của anh, cho dù có bưng cho cô một bát thuốc độc, cô cũng phải rung rung nuốt xuống.

Ôn Như Thị giữ vững tinh thần, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn, cầm thìa lên gắp một miếng mì sợi.

Khó khăn nuốt xuống, không nói lên được là vị gì, nhưng tuyệt đối không thể coi là vị bình thường. Ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn vào cổ của Thẩm Văn Hân, trong con người đen sâu thẳm cất đầu chờ mong khó gặp.

Ôn Như Thị bỗng có chút cảm động, trong tay liệu về người đàn ông này, cho tới bây giờ chưa từng vì bất luận kẻ nào xuống bếp. Ban đầu cô cho là anh khinh thường, không nghĩ tới là anh cần bà là không biết làm.

Nhưng mục đích vậy, cô cũng chỉ tùy tiện làm nũng Thẩm Văn Hân lại nguyên ý bại lộ khuyết điểm của mình trước mặt cô. Đây đối với một người cả đời thận trọng, ngày sau lại sát phạt quyết đoán mà nói, nhất định chính là một chuyện không có khả năng phát sinh.

Ôn Như Thị cúi đầu, lại ăn một miếng mì, hành như cũng không khó đón nhận đến như vậy.

Thấy cô không nói chuyện, chân mày Thẩm Văn Hân khẽ nhíu.

Anh cũng biết đôi mình làm có bao nhiêu không lên được mặt bàn, nếu không phải không có lựa chọn khác, ngay cả chính anh cũng không muốn chạm vào.

“Không thích thì đừng miễn cưỡng, thu thập một chút chúng ta ra ngoài ăn.” Anh buông thìa xuống đang định đứng lên thì đã bị Ôn Như Thị nhẹ nhàng nhủ lại.

“Tuy rằng hương vị không ra gì, nhưng em rất vui vẻ,.” khước miệng có hơi cong, hai tròng mắt sáng ngời tinh thần, hoàn toàn không nhìn ra chút không tình nguyện nào.

Cầm lấy bàn tay to ấm áp của anh, Ôn Như Thị nói tất cả đều xuất phát từ nội tâm, “em rất vui vẻ, không phải bởi vì mùi vị của bát mì này, mà là anh nguyên ý vì em làm những chuyện mà anh không am hiểu.”

So sánh với cô rõ ràng biết nấu ăn ngon lại không đồng ý xuống bếp, dụng tâm của Thẩm Văn Hân đối một nửa kia, tình thuận hòa có.

Cô còn có gì mà không hài lòng đây?

Cuộc sống tương lai còn rất dài, quá trình thế nào không quan trọng.

Quan trọng là, cô tin tưởng, chỉ cần Thẩm Văn Hân nguyên ý nỗ lực theo có thì bọn họ nhất định sẽ ăn ăn ái ái, đến già đầu bạc.

Ngón tay Thẩm Văn Hân gặt gặt, cảm giác ấm áp trên mu bàn tay làm người ta luyến tiếc buông ra.

“Em đã không chịu đi, vậy thì giải quyết sạch sẽ nó đi, đừng ăn được một nửa lại nói hối hận.” Anh mỉm cười, nghiêm trang rút tay về, giọng nói cũng mềm mại đến không nói được thành lời.

Ôn Như Thị liếc xéo anh, người đàn ông này, rõ ràng là rất muốn cười, khước miệng cũng sắp nhếch lên rồi còn cứng rắn gài bộ nghiêm túc, không khó chịu sẽ chết à?

Nhìn chiếc bát to trước mặt, cô vẫn là quyết đứng lên, xoay người đi tới phòng bếp: “Em nhớ mấy hôm trước mẹ Lý mới mua một lọ tương cay, em tìm xem, để ở chỗ nào nhỉ?”

Không có cô ở đây, bên môi Thẩm Văn Hân rót cục lộ ra ý cười.

Anh cầm thìa lên ăn một miếng mì, mạnh dưng lại, sau đó buông xuống, đang hoảng chờ cô cầm thìa vị mới đến.

Cuối cùng hai người vẫn là ghé vào nhau, ồn ào cái tạo mùi nước thành mì trộn tương.

Cuối cùng vẫn có thể nuốt xuống, sau khi ăn xong Ôn Như Thị tâm tình tốt ồm ồm công tác quét dọn phòng bếp.

Thẩm Văn Hân chỉ đứng bên cạnh bồn rửa rửa bát, nấu cơm không được, rửa bát anh vẫn rất là có năng lực. Rửa nước rửa bát một lần, rửa lại bằng nước sạch một lần, lại dùng khăn sạch sẽ lau nước đọng trên bát, qui thực là hoàn mỹ!

Pha loại bát đĩa bỏ vào trong tủ tiết trùng, Thẩm Văn Hân quay đầu nhìn bóng lưng em rộn rạo vào đầy của Ôn Như Thị, bỗng nhiên khoan thai nói: “Anh đột nhiên nghĩ đến một việc, không biết em có hứng thú nghe không?”

“Nói nghe chút xem.” Không khí rất tốt, Ôn Như Thị thoải mái thuận miệng đáp câu.

“Anh nhớ nửa năm trước có một người phụ nữ từng nói, cô ấy không phải là không biết nấu cơm, mà chỉ nấu cho người mình thích...”

Thẩm Văn Hân háp mắt, nhìn người phụ nữ như từ biến mất tạm dừng ở đối diện, nói tiếp: “Bằng không, anh đi mua con cá về, buổi tối em thử xem, thế nào?”

Ôn Như Thị nhìn trời, lời nói nửa năm trước còn nhớ rõ ràng như vậy, đàn ông mà, sao tâm nhân anh có thể nhỏ vậy đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cho đến cuối cùng, Thẩm Văn Hân vẫn không thể ăn một bữa cơm do Ôn Như Thị làm. Bởi vì ở trên đường đi mua thức ăn, bọn họ gặp phải Tần Hiểu Lăng đã lâu không gặp.

Nếu chỉ có một mình cô ta thì cũng không có vấn đề gì lớn, vấn đề là, đi cùng cô ta còn có một người đàn ông nhà nhiệm lịch sự.

Lúc đó sắc mặt của Thẩm Văn Hân cũng có chút khó coi.

Gặp được người quen Tần Hiểu Lăng cũng rất xấu hổ, rút tay về, đang hoảng đi đến trước mặt anh kêu một tiếng: “Anh hai.”

Thẩm Văn Hân hơi nhai mày, ngại cho còn có người ngoài ở đây, chỉ nhìn nhạt hỏi một câu: “Hôm nay không cần đi học sao?”

“Hôm nay là cuối tuần không cần đến trường, cho nên mới cùng bạn ra ngoài chơi.” Khi nói đến chữ ‘bạn’, Tần Hiểu Lăng hơi chút chần chờ, luôn cảm thấy có loại cảm giác đứng ngoài không yên.

Mặc dù mình là thanh bạch kết bạn với người khác, nhưng không biết vì sao vừa nhìn thấy Thẩm Văn Hân cô vẫn sẽ như chuột thấy mèo, quy quy cù cù báo cáo với anh tình hình của mình dạo này.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm yêu say đắm, không phải nói quên là có thể quên ngay.

Thẩm Văn Hân liếc người đàn ông vẫn luôn đứng sau lưng có một cái, như có ngụ ý nói: “Đi không cần đến trường, vậy thì về nhà sớm đi, bồi chú thím, mẹ em lớn tuổi rồi, có ai đó có thể thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc vẫn là tốt nhất.”

Mặt Tần Hiểu Lăng đỏ lên, cúi đầu vận ngón tay không dám phân bác.

“Vị này là bạn trai của Hiểu Lăng phải không? Nhìn qua thật sự là tuấn tú lịch sự.” Không thể ý đến áp suất thấp trên người Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị trực tiếp dẫn đề tài câu chuyện đến trên thân người kia, nếu có đoán không sai, anh ta hẳn là nam chính.”

Quả nhiên, người vừa rồi còn bị tận lực vắng vẻ đứng mực gặt đầu với bọn họ, có lẽ mỉm cười nói: “Hai người khỏe, tôi là Tống Ti Cật.”

Thẩm Văn Hân quay mặt trừng Ôn Như Thị một cái, hơi có chút ý chế có nhiều chuyện.

Đang tức Ôn Như Thị nào phải người mà một ánh mắt của anh là có thể dọa lùi, cô không chút để ý gài lại ánh mặt cái nháy mắt, cười tủm tỉm cùng hai người hàn huyên.

Bữa tối là bốn người cùng nhau ăn, trừ Ôn Như Thị cùng Tống Ti Cật nói chuyện vui vẻ ra, hai người còn lại gần như đều không nói lời nào. Ngồi ở đối diện Thẩm Văn Hân toàn bộ quá trình đều sầm mặt lại, Tần Hiểu Lăng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, giống như một con chim chết bị bức hại, luôn mãi buồn đầu nuốt cơm.

Đợt khi tan cuộc trở lại nhà họ Ôn, Thẩm Văn Hân rót cục nhịn không được, thay giấy lên đi thảng lên lầu, nhìn cũng không nhìn Ôn Như Thị theo ở phía sau.

Thật sự không biết anh lại phát điên cái gì, lại không thể ném Thẩm Văn Hân qua một bên mặc kệ, cô đành phải ngâm bình trà thơm, đặt vào khay bưng lên.

Vừa gõ cửa một cái lại phát hiện cửa phòng thật ra là khép hờ.

Ôn Như Thị buồn cười đẩy ra, chỉ thấy Thẩm Văn Hân đang dựa lưng vào đầu giường đọc sách, trên đất hai chiếc dép lê, bị đá mỗi bên một cái.

Chắc chắc, đây là có bao nhiêu tức đây?

Cô đóng cửa phòng, đặt khay trà lên trên bàn gần cửa sổ, sau đó đi đến trước giường Thẩm Văn Hân. Ngồi bên cạnh mếp giường, khe khẽ đẩy lùi ánh mặt cái: “Đây là sao vậy, ai lại làm anh mất hứng à?”

Thẩm Văn Hân giương mắt liếc có một cái, không lên tiếng, cụp mắt tiếp tục xem trang sách trên tay.

“Không nói thì thôi.” Ôn Như Thị trợn mắt, dứt khoát cũng còi dép lê trèo lên giường, cọ đến bên cạnh Thẩm Văn Hân, kéo cánh tay anh ra tiến sát lại gần.

Cô thoải mái điều chỉnh tư thế, đáp tay anh lên vai mình, ôm lấy thắt lưng gầy của anh cảm thán một tiếng, nhắm mắt lại nói: “Vẫn là ở nhà tốt nhất, mệt chết đi được, để em ngủ một giấc đã.”

Bị cô coi là gối ôm hình người Thẩm Văn Hân đen mặt, âm thầm nghiền răng.

Vốn gặp được Tần Hiểu Lăng không đi học cho giỏi, còn nhỏ đã không trông nom mẹ già ở nhà một mình, chạy đến học người ta yêu đương, tâm tính đã không phải rất tốt. Bà xã mình còn muốn ở bên trong trợn một chút, đáng về cùng người ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, rất quen chuyện trò và về.

Anh chỉ không rõ, tên một trắng kia có cái gì tốt, đáng giá người phụ nữ không lương tâm này giúp cậu ta hòa giải!

Một lát sau, Ôn Như Thị đang an an ổn ổn gối đầu trên vai anh bỗng nhiên mở miệng: “Văn Hân.”

“Có lời cứ nói.” Thẩm Văn Hân nhận không được đáp lại một câu.

“Nên lật gối rồi.” Ôn Như Thị nén cười, nhẹ nhàng nhắc nhở. Từ lúc có vào đến giờ, quyển sách trên tay anh chưa nhúc nhích một tí nào, còn gối vò ở đó nghiêm túc cái gì đâu.

Vành tai Thẩm Văn Hân đỏ lên, then quá hóa gần giờ tay đây có ra: “Cần em nhiều chuyện lắm!”

Bị anh đẩy lên Ôn Như Thị cũng không tức giận, ghé vào một đầu khác cười cười, xong rồi mới nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông ném sách qua một bên, trêu chọc nói: “Hóa ra là trách em nhiều chuyện, sao vậy, em gái Tần kết giao bạn trai, anh mất hứng?”

“Chuyện em ấy kết giao bạn trai hay không đâu có liên quan gì đến anh!” Thẩm Văn Hân gần, không phải con nhà nghèo thì sẽ không hiểu những đồng tiền kia có bao nhiêu không dễ có, đó cũng là thím Tần một cuộc một cuộc đào ra từ đất, đều là tiền mồ hôi nước mắt!

“Anh chỉ lo lắng thay thím Tần, nhiều năm như vậy giúp em ấy dành giùm học phí không cần tận là sẽ thả trôi sông.” Chuyện tốt đều bị cô bé cong thành cái gì, trong đầu người phụ nữ này, cả ngày cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Hơn nữa, đầu gì đó cũng là bạn trai của Tần Hiểu Lăng.” Thẩm Văn Hân thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt của tên khốn kiếp đó rõ ràng có tiếc về phía Ôn Như Thị

Người phụ nữ này bình thường nhìn qua rất khôn khéo, sau vửa đến thời điểm mấu chốt lại vò ngón ngón đầu, “Tên kia vừa nhìn là biết chính là một tên hỗn đản chân trong chân ngoài, mặt em còn cùng cậu ta trò chuyện vui vẻ như vậy, một chút ý để phòng người khác cũng không có!” Có vợ như vậy, anh hoài nghi sau này mình còn có thể giữ tình tào như thường ngày nữa không?

Thật khiến người phải quan tâm mãi!

Ôn Như Thị chớp chớp mắt, hóa ra là chuyện này à, nói sớm là ghen tị không phải tốt hơn sao.

Huống hồ Tổng Ti Cật người ta nhưng là lắng từ quy đầu dưới quang huy của nữ chính, thì này về sau trên mặt làm ăn có lẽ còn có không ít cùng xuất hiện, trước đó giữ quan hệ tốt thế nào cũng là không sai.

Có điều, có thể làm Thẩm Văn Hân ghen vì cô, coi như là niềm vui ngoài ý muốn đi.

Không thể tưởng được cục gỗ này một khi thông suốt, không đợi có kịp làm gì anh đã tự học. Hiện tại tốc độ tiến triển tình cảm của hai người quả thực là nhanh như bay.

Có vài rào ực có trở về, giờ ba ngón tay lên biểu thị trung tâm “Em thế, sau này gặp lại Tổng Ti Cật, không có sự đồng ý của anh, em tuyệt không để ý đến cậu ta, cũng không cho cậu ta sắc mặt tốt.

Cho dù là cậu ta chủ động chào hỏi em cũng sẽ như thấy một đồng sắt, kiên quyết giữ vững làm như không thấy, có tai nạn đấy, quét đầu tắt cả đầu trâu mặt ngựa có khả năng làm ảnh hưởng đến tâm tính của Thẩm Văn Hân!”

Thẩm Văn Hân vội vàng xoay mặt, khỏe miệng nhếch lên kếm chút thì bị có phát hiện.

Anh banh mặt, làm bộ như đặt sách về lại ngăn kéo, lạnh nhạt trả lời: “Nói còn để nghe hơn hát, sau này nhìn biểu hiện của em rồi lại nói có nên tha thứ cho em hay không.”

Không nhận được phản ứng dự trù, Ôn Như Thị chưa từ bỏ ý định tiếp tục đến gần, xoay mặt anh qua, tí mi quan sát biểu cảm của Thẩm Văn Hân.

Anh cũng không né, dù bận vẫn ung dung, thoải mái cho có nghiên cứu.

Thật lâu, Ôn Như Thị mới ao nào bùng phát, người đàn ông này ngày càng ngày càng tốt, ngay cả hóa nhân kim tinh của cô cũng nhìn không ra có sơ hở gì.

Thẩm Văn Hân biểu cảm nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng có anh hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu hiệu mềm lòng nào.

Ôn Như Thị đảo mắt, giờ cánh tay ôm lấy cô anh, bóp một cái hôn lên môi anh, cười khanh khách nói: “Vây bây giờ thì sao, có tha thứ cho em chưa?”

Ánh mắt Thẩm Văn Hân đột nhiên chuyển tối, giữ chặt cái gáy Ôn Như Thị thật sâu hôn xuống.

Cô chỉ cảm thấy một hồi trời đất đảo lộn, ngay sau đó đã bị thân hình cường tráng của anh mạnh mẽ đè ở trên giường mềm.

Sự thật chứng minh, mặc kệ bạn có nắm chắc như thế nào đi nữa, tin tưởng vững chắc nhân phẩm của đối phương, hoặc là năng lực không chế đều không cần ý đồ ở trên giường gợi lên dục niệm của đàn ông.

Đó thuần túy là chơi đùa với lửa, một ngày nào đó sẽ mất không chế.

Cho nên, khi Thẩm Văn Hân hôn đến một nửa, bước nhanh xuống giường chạy vào nhà tắm, Ôn Như Thị quần áo không chỉnh tề, đôi môi sưng đỏ nằm ở trên giường, trong đầu tràn đầy keo dính tất cả đều là câu nói anh ném lại kia —

“Trưa mai chúng ta ăn cá, em làm! Còn dám kiểm có em nhất định phải chết.”

Hóa ra đây mới là trọng điểm làm anh nhớ mãi không quên, có thì hoàn toàn không nhớ...

Ôn Như Thị che mặt, lần này thua thiệt lớn, tiền công chiếm đóng sai phương hướng gì đó, thật sự là quá mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Tôi có một con kìa con, cho đến bây giờ vẫn không cười, có một ngày tôi tâm huyết dâng trào cười lìa đi chớ, tôi cảm trong tay roi da nhỏ trong lòng đang dắc ý...”

Vừa mới đây của phòng tổng giám đốc ra liền nghe thấy đại tiểu thư nhà họ Ôn tâm tính rất tốt ngồi trên ghế vừa lúc kr vừa hát, nữ trợ lý xinh đẹp khỏe miệng gật gù, trở tay đóng cửa lại, nghiêm mật nói: “Tổng giám đốc, có tìm tôi có chuyện gì không?”

“Đương nhiên,” Ôn Như Thị mỉm cười, rút lấy một tập văn kiện bên tay, ném đến trên bàn làm việc rộng rãi, hát cảm, “Nhìn đi, nên xử lý thế nào có biết rồi đây.”

Nữ trợ lý Lâm Đạt cầm văn kiện lên mở ra xem, nhìn đến nấy hàng chữ to ở trang đầu tiên: Báo cáo về tập đoàn sản xuất hàng tiêu dùng hàng ngày Nhạc Hâm do sử dụng nguyên liệu gây ô nhiễm môi trường, dự tính tổn thất sắp tạo thành đối người tiêu thụ.

Người đại diện pháp lý cho công ty: Thẩm Văn Hân.

Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn. Lâm Đạt thật sự hoài nghi, hai người này rốt cuộc có phải vợ chồng chân chính hay không.

Bằng không sao gia đình khác đều là cùng nhau tiền lùi, vừa đến trên người bọn họ liền biến thành công kích lẫn nhau, đánh tui bự?

Trong hai năm gần đây, tập đoàn tài chính nhà họ Ôn dưới dự lãnh đạo của Ôn Như Thị, đối công ty của chồng tạo dựng lên tiến hành không dưới mười lần công kích, mỗi lần đều huyền ảo oanh oanh liệt liệt.

Đối với cái ‘lâm bấy’, thần là tổng giám đốc ba Ôn hoàn toàn là mở một con mắt nhắm một con mắt, không chỉ không hề can thiệp, còn trực tiếp mang theo mẹ Ôn đi du lịch vòng quanh thế giới.

Nói cho coi là, bổ sung tuần trăng mật.

Hiện nay nhân sĩ giới buôn bán thậm chí còn mở ván cược, muốn nhìn xem Thẩm Văn Hân đến cùng có thể chống đỡ bà xã tuyệt tình được bao lâu.

Mỗi một người đều đang đợi xem chuyện cười của anh, nhưng lần nào, khi tất cả mọi người đều cho rằng lần này Thẩm Văn Hân không chịu nổi, anh lại như kì tích đứng lên, thậm chí thực lực còn lớn hơn lúc trước.

“Lần này hãy cho thêm chút kích thích nữa đi, an bây một phóng viên đáng tin, trả tiền vào nhà máy chụp lấy ít thông tin thực tế.” Ôn Như Thị nâng cằm, ánh mắt sáng chói nhìn trợ thủ đắc lực đã đi theo có hai năm rồi.

“Không được!” Thái dương Lâm Đạt gật gù mạnh, cần rực cực tuyệt, nếu lại giống người được phái đi lần trước, bị đánh đưa vào viện nằm hai tháng, vậy sau này không còn cấp dưới nào dám làm việc cho cô nữa.

Người ta đều là công dân tốt giữ khuôn phép, tức không phải xã hội đen kiểm ăn trên lưng dao ngoài xã hội, cũng không phải đám quần nhân giải nỗi mà Thẩm Văn Hân nhận vào công ty kia!

“Trai qua sự kiện này trước, báo an của tập đoàn Nhạc Hâm đã tăng lên gấp đôi, chúng ta không thể lại làm như vậy nữa.”

Lâm Đạt nhìn chăm chăm Ôn Như Thị, giống như nếu cô còn khư khư có chấp như vậy nữa, cô sẽ lập tức gọi điện cho ba Ôn cáo trạng vậy.

Ôn Như Thị chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, khỏe miệng cong lên tựa như một thiên sứ phổ độ chúng sinh: “Không sao, lần này chúng ta có thể không cần dùng người nhà, có tiền có thể bất quý xay cối, tôi ra giá, có tìm người.” — Nếu có không mở miệng.

Lâm Đạt ra thoát bước ra ngoài cửa, nếu sớm biết Ôn tiểu thư là người chuyên gây chuyện thì phi như vậy, lúc trước cho dù có đánh chết cô có cũng không đồng ý đi phụ tá thiếu đông gia (có chủ).

Bây giờ đã quá muộn, Lâm Đạt gần như có thể tưởng tượng được, hình ảnh Thẩm tiên sinh lần nữa bị chọc giận nổi giận lôi đình giết đến cửa.

Đó thật rất làm người ta không rét mà run...

Ba ngày sau, khi Ôn Như Thị bận hết một ngày, buổi tối về đến nhà, vừa bật điện lên liền nhìn thấy Thẩm Văn Hân ngồi trên ghế salon.

Màn hình TV tràn đầy là bóng tuyết, anh vẫn mặc nó mở ra như vậy, không tắt đi.

Ôn Như Thị nùng nính, nhẹ tay nhẹ chân muốn chạy lên tầng trệt, vừa dựng đến tay vịn cầu thang thì nghe thấy một tiếng quát lớn: “Ôn Như Thị, em qua đây cho anh!”

Có đứng lại, thờ dài một cái, ừ rồi cúi đầu giữ vững tinh thần đi đến bên cạnh salon, đang định ngồi xuống thì Thẩm Văn Hân lên tiếng: “Ngồi xuống đối diện đi, đứng động chút tiểu tâm tư không ai nhận ra کیا của em!”

Ôn Như Thị bủi mũi, không phải là sự định lực của anh không đủ sao, ngồi xa thì ngồi xa, có gì đặc biệt hơn người!

Cô ngoan ngoan ngồi vào đối diện, chuẩn bị nghênh đón màn oanh tạc của người đàn ông của mình.

Thẩm Văn Hân day day trán, thu hồi tất cả tức giận tích lũy cả đêm, “Em rốt cục là muốn làm gì? Nói cho anh biết, phải như thế nào em mới có thể dừng loại hành vi nhảm chán này lại?”

Anh cũng không hiểu, rõ ràng hai người đã đạt đến nhận thức chung, trừ chưa đi đến bước cuối cùng, bọn họ mấy năm nay có khác vợ chồng chân chính chút nào.

Thẩm Văn Hân tự hỏi, cho đến bây giờ anh cũng không làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với Ôn Như Thị, có lỗi với nhà họ Ôn.

Nhưng là đột nhiên có một ngày có lại bất đầu nhảm vào công ty của anh xuống tay. Có đến mấy lần, sự nghiệp một tay anh sáng lập lên, thiếu chút nữa cứ vậy hủy hoại trong chớp lát.

Anh không hiểu, thật không hiểu. Về nhà có vẫn là cô vợ thích đàn anh như trước, nhưng về công việc lại một lần xuống tay nhấn chìm hơn một lần.

Mặc kệ anh đã nói bao lần, cô vẫn làm theo ý mình.

Nhìn Ôn Như Thị ngồi đối diện không nói lời nào, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên thấy một mối, anh cup hai tròng mắt xuống, lòng mĩ dãi dài che đi cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt, “Lần này em hi vọng anh xử lý người em phải tới như thế nào, cắt đứt hai ngón tay, anh là để anh ta vĩnh viễn cũng không vi

Ôn Như Thị tỉnh thần chấn động, nhanh chóng nói: “Anh đã đồng ý với em, không làm chuyện trái pháp luật.”

Cũng bởi vì biết Thẩm Văn Hân sẽ không xuống tay giết chết người mà mình phải tới, có mới có thể để Lâm Đạt phải người đi. Cô biết Thẩm Văn Hân chiêu mộ được rất nhiều chiến hữu, cũng biết anh có cầu kết vớ người trong hắc đạo, nhưng cô vẫn luôn tin tưởng, Thẩm Văn Hân sẽ không lại đi t

Có một số việc, chỉ cần đánh tay thì không phải anh muốn tẩy trắng là có thể tẩy trắng, có đúng lên, kiểm chế tâm tính, bình tĩnh nhìn anh, “Có lẽ gần gì thì hướng về em, đừng kéo người khác xuống nước.”

Thẩm Văn Hân gần quai thành cười, hướng về phía cô? Không thể đánh, không thể đánh, bảo anh hướng về phía cô kiểu gì?

Anh bỗng đứng dậy, “Rất tốt, ở trong cảm nhận của em, ngay cả một cấp dưới không quen biết đều quan trọng hơn so với anh.” Anh mím chặt môi, bình tĩnh nhìn Ôn Như Thị.

Thẩm Văn Hân rất muốn tự nói với mình, không cần quan tâm đến sự khêu khích của cô, nhưng trong đầu lại luôn nhịn không được một lần lại một lần nhớ lại, lời mà cô nói khi ở thôn họ Thẩm vào hai năm rưỡi trước.

Khi đó Ôn Như Thị cũng không chút nhượng bộ đứng trước mặt anh như vậy, trong mắt Thẩm Văn Hân dần tràn ra thất vọng không chút che giấu.

Anh nhượng bộ, đáng tiếc, nhượng bộ của anh cũng không nhận được thật tình đối đãi.

“Đây là một lần cuối cùng, nếu lại bị anh bắt được, anh sẽ không lại hạ thủ lưu tình.” Thẩm Văn Hân dứt khoát quay đầu, phòng của anh ở tầng ba, vẫn là căn phòng đơn giản đó, nhưng là, anh sẽ không vẫn mãi ở phòng đó.

Nhìn anh dần cũng không quay lại rồi đi, khác miệng Ôn Như Thị lộ ra một nụ cười chua xót, không phải cô muốn đối chọi gay gắt như vậy, nhưng nếu có không tìm chút phiền toái cho Thẩm Văn Hân, xí nghiệp Tổng thị sẽ bị anh đánh sụp.

Cô không biết tại sao Thẩm Văn Hân phải luôn cần Tổng Tí Cận không tha, chỉ biết là, nếu có không ra tay chen ép anh, nửa đời sau của Tân Hiểu Lăng sẽ phải đi theo nhà họ Tổng cùng nhau ăn trâu nuốt cái.

Để vai nam nữ chính vui vui về về sinh hoạt cùng nhau cũng là trách nhiệm mà thân là người chấp hành phải đạt thành.

Cô không có lựa chọn, chỉ có thể vào lúc nhà họ Tổng tiến hành phân công âm thầm giúp đỡ anh.

Đấy đều là những chuyện cô không thể nói cho Thẩm Văn Hân biết.

Ôn Như Thị không có cách nào nói với anh, mình là vì nhà họ Tổng, cũng không cách nào giải thích, tại sao mình nhất định phải kiên trì giúp nhà họ Tổng.

Anh là một người đàn ông nhạy cảm, rất dễ dàng có thể phát hiện ra sơ hở trong lời nói của cô.

Đứng vô số lời nói dối đi làm tròn một lời nói dối khác, không phải điều mà Ôn Như Thị hi vọng, cho nên cô chỉ có thể im lặng.

Ôn Như Thị suy sụp ngồi về lại trên ghế, Thẩm Văn Hân trưởng thành quá nhanh, có lẽ không mấy năm nữa, có lẽ không còn lực lượng đi áp chế người đàn ông này.

Anh có thiên phú kinh người, mà ánh mắt nhìn xa trông rộng này không phải nhiều hơn mấy chục năm kinh nghiệm là có thể bù đắp được hoàn toàn. Trừ khi bây giờ có một đệ đánh anh không có đường trở mình.

Nhưng là, có sao có thể làm như vậy chứ?

Anh là chồng cô, là người đàn ông mà đời này Ôn Như Thị nhận định!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phu* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Đưa lễ phục được làm xong từ tuần trước đến công ty cho Văn Hân.” Ôn Như Thị day day mí mắt, trang điểm tinh tế che đi một mối trên mặt cô, “Còn có thiệp mời dự hội, cũng mang qua luôn đi.”

Lâm Đạt nhận lấy thiệp mời màu đỏ viền kim tuyến, lo lắng nhìn Ôn Như Thị, chuyện Thẩm Văn Hân chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đã không còn là bí mật.

Vừa rồi khỏi nhà họ Ôn Thẩm Văn Hân đã làm ra không ít động tác lừa, tựa hồ là đang chứng minh cho người đời nhìn, bất luận là phản kích đến từ nhà họ Tổng hay là nhà họ Ôn, anh đều không chút sợ hãi!

“Tập đoàn Nhạc Hàm hiện đã thu mua không ít cổ phần phần tử bên ngoài thị trường của công ty, nếu như chúng ta lại tiếp tục mặc kệ như vậy, công ty rất có khả năng sẽ nghênh đón thành viên hội đồng quản trị mới...” Lâm Đạt hơi dừng, không nói tiếp nữa, có tin tưởng Ôn Như Thị biết rõ hậu quả hơn bất cứ ai.

Thẩm Văn Hân mang theo kira gần sẽ tạo thành chấn động đáng sợ thế nào vào sản nghiệp nhà họ Ôn, anh chắc sẽ không vi trả thù mà không tiếc hủy hoại cơ nghiệp hai đời người sáng lập lên chỉ trong chớp lát đấy chứ? — Cô không dám tưởng tượng.

“Theo anh ấy đi, chỉ là gần đối thời mà,” chẳng qua là từ khi bây giờ có hơi lớn hơn trước kia một chút, Ôn Như Thị hơi cảm không miệng, có làm anh đau lòng, nhận trừng phạt của anh cũng là nên, may mắn, cô còn chịu nổi, “Nếu anh ấy muốn vào thì cho anh ấy vào, chỉ cần vào bằng bản lĩnh của mình, tin tưởng những cổ đông cũ sẽ không thể nói cái gì.”

“Tổng giám đốc...” Lâm Đạt muốn nói lại thôi, đối một người dù tốt hơn nữa, người ta không biết thì làm sao có thể cảm kích.

Tất cả mọi người cho rằng Ôn Như Thị không muốn để một người ở rể tiếp quản quyền to của nhà họ Ôn, mới sẽ đuổi anh ra ngoài, mặc anh tự mình dốc sức làm.

Hiện thời người đàn ông này cánh chim đã cứng cáp, hai năm dài chen ép không triệt để đánh sụp anh, ngược lại khiến Thẩm Văn Hân thừa dịp cơ hội làm chủ hội đồng quản trị.

Việc này đã thành kết cục đã định, sẽ phải chịu chất vấn chỉ có một mình Ôn Như Thị.

Những người khác sẽ không chỉ trích Thẩm Văn Hân long đàng dãi sỏi, cần ngược lại chịu nhân, mà sẽ chỉ chằm chằm đại tiểu thư nhà họ Ôn có mặt không trông, nhiều lần bức một người tiền đồ vô lượng tạo phản.

Chỉ có Lâm Đạt thân là trợ lý bên người biết, mỗi khi chen ép Thẩm Văn Hân đến đấy cốc, Ôn Như Thị hao tổn tâm cơ thế nào bí mật chuyển đến đặt hàng rõ ràng vốn thuộc về Ôn thị cho tập đoàn Nhạc Hàm.

Cũng chỉ có có mới có thể thấy, mỗi khi công ty của Thẩm Văn Hân chết đi sống lại, trong mắt Ôn Như Thị sẽ tỏa ra ánh sáng mỹ lệ thế nào.

Nếu như không trải qua nhiều tới luyện như vậy, không có Ôn Như Thị hỗ trợ tổng, Thẩm Văn Hân làm sao có thể trong vòng hai năm ngăn ngại ngang nhiên nổi lên như vậy?!

Trong lòng Lâm Đạt rất là khó chịu, dựa vào cái gì anh ta có thể hưởng thụ thắng lợi một cách đương nhiên như vậy, mà có chủ của cô lại phải gánh lấy tất cả xấu danh, còn phải mím cười xã giao với những tên ngu ngốc còn móng vuốt trong trống đó?

Lâm Đạt ngẩng đầu đứng trước bàn làm việc rộng rãi, nắm chặt thiệp mời, lưng thẳng tắp như một đầu si kiêu ngạo, “Hai năm qua chúng ta lên mạng ưu việt đến cho công ty Nhạc Hàm, tôi đều giữ lại hết tất cả chứng cứ, chỉ cần đặt những thứ đó đến trước mặt Thẩm tiên sinh, tin tưởng anh ta nhất định sẽ biết mình ngu ngốc đến cỡ nào.”

Cô hơi dừng, liếc Ôn Như Thị một cái, “Đến lúc đó, anh ta nhất định sẽ hối hận về hành vi bấy giờ, gấp gáp cầu có để anh ta chuyển về.” Người có tình thì nên thành thân thuộc, khiến dao đao thấy máu như vậy, cũng quá không hài hòa.

Ôn Như Thị bật cười, khẽ liếc đầu một cái: “Tôi sẽ cho anh ấy biết việc này, nhưng không phải bây giờ.” Lòng tự trọng của Thẩm Văn Hân mạnh thế nào, có rõ ràng hơn Lâm Đạt rất nhiều.

Nếu vào lúc này nói cho anh biết tình hình thực tế, Thẩm Văn Hân quai thật sẽ vì ấy này mà nhận sai với cô, nhưng đây cũng không phải kết quả mà cô muốn. Một người đàn ông tài tình học về mình tự hào nhất bị vợ dũa gòn trong lòng bàn tay, bất luận điểm xuất phát của cô là gì, cũng sẽ tạo thành đá kích cực lớn đối với tin của anh.

Anh là một hùng ung sắp giương cánh bay cao, giờ phút này cần chính là dùng khí trước nay chưa từng có, mà không phải là một sơ hở trí mạng.

Cho nên lần này, Ôn Như Thị thất bại, hơn nữa còn phải thua thật xinh đẹp.

“Chỉ là mấy lời đồn nhảm còn chưa lời được vào trong mắt tôi, việc giữa tôi và Thẩm Văn Hân có không cần quan tâm đầu, yến hội buổi tối cô đi theo tôi, trang điểm cho mình tinh thần chút, đừng làm tôi mất mặt là được rồi.” Ôn Như Thị phát phát tay, ý bảo cô ra ngoài đi.

Lâm Đạt không nói gì bầu môi xoay người rồi đi, cần trang điểm tinh thần chứ không phải là chính có sao, cũng không nhìn xem sắc mặt mình tái nhợt đến ngay cả trang điểm cũng không che giấu được.

Thẳng đến khi vẫn phòng to như ấy chỉ còn lại một mình mình, Ôn Như Thị mới chậm rãi đứng dậy, hai năm qua tình trạng thân thể cô càng ngày càng kém, có lẽ là do tâm lý bị hao tổn quá mức. Có ngủ, qua khoảng thời gian này, cô thật sự cũng nên thả cho mình một kỳ nghỉ dài hạn.

Cùng người đàn ông của mình đầu tư đầu tư, thực không phải chuyện cho người làm mà.

Có nhắm mắt lại, đợi cơn choáng váng kia hoàn toàn đi qua mới thu thập đồ đạc đi thẳng về nhà.

Yến hội buổi tối rất quan trọng, gia trưởng đương nhiệm của nhà họ Tổng cũng sẽ tham dự, nếu như có thể cùng anh ta đạt thành hiệp nghị, con đường tương lai của Thẩm Văn Hân sẽ một đường bằng phẳng.

Có có thể làm cho anh, cũng chỉ có như vậy.

Đợi đến khi Thẩm Văn Hân đứng vững gót chân trong tập đoàn tài chính Ôn thị, có nên xong việc thôi lui, một lần nữa đi vào hồi cuộc hôn nhân có danh không thực. Hi vọng xem trên nỗi khổ tâm của cô, đến lúc đó cơn giận của Thẩm Văn Hân sẽ không quá lớn.

Khi tài xế Tiểu Triệu đưa Ôn Như Thị đến hội trường, quay đầu chuẩn bị gọi cô thì cô đang tựa lưng vào ghế ngồi ngủ rất say.

Lái xe trung thành và tận tâm nhìn đồng hồ, quyết định mười phút nữa sẽ gọi cô tỉnh lại.

Cách đó không xa một chiếc Audi khiêm tốn chạ đến, xuống xe đứng là Thẩm Văn Hân tay trang trắng thơm, anh tùy ý vớt chìa khóa cho người trông xe, liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở bên cạnh.

Anh theo bản năng đi về phía trước hai bước, sau đó đột nhiên đứng lại, sau một hồi lâu, vẫn là quay đầu đi thẳng vào đại sảnh.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại bên trong xe không có ai, xuyên thấu qua cửa sổ màu tối, cô thể nhìn thấy bóng lưng đứng cạnh nhau của Tiểu Triệu cùng đã đến nơi Lâm Đạt.

Cô vuốt lại mái tóc không chút tán loạn, lấy gương ra bỏ lại trang, mở cửa xe, xin lỗi nói với nữ sĩ trang phục lộng lẫy: "Hôm nay có thật xinh đẹp, hi vọng tôi không để cô đợi quá lâu."

Lâm Đạt ngửa mặt lên trời gửi một ánh mắt xem thường hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài của mình lúc này, mắt nhìn thẳng người đi sóng vai với mình: "Tôi đề nghị chính cô nên nghỉ ngơi mấy ngày đi, bằng không nên đi làm kiểm tra toàn thân, cứ theo đã này, nếu thật sự tự khiến mình mệt đến suy sụp, tôi cũng khó giao đãi với tổng giám đốc."

Ôn Như Thị cười không đáp, mấy năm ở chung đã sớm làm cô nhìn rõ tính nết của cánh tay đặc lực này, cô chỉ là nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đầu hồ.

Cô điều, đi kiểm tra một chút cũng tốt.

Ôn Như Thị động lòng, cô không lo lắng sức khỏe của mình, mặc kệ kết quả thế nào, Ôn Như Thị đều sẽ sống đến tám mươi tuổi. Nếu như có thể thừa cơ hội này, có thể để mẹ Lý nuôi cô lớn lên cùng đi kiểm tra thân thể, sớm chút phòng ngừa, có lẽ có thể tránh cho bà ngày sau mất sớm.

"Hai ngày nữa có an bài chút, tôi mang mẹ Lý đi làm kiểm tra toàn thân." Bỏ lại những lời này, Ôn Như Thị dẫn đầu bước vào đại sảnh đến trước sảnh trung, đi về phía chủ nhà họ Tống đang đứng cạnh cửa sổ, nụ cười trên mặt càng thêm mình diễn.

Bà của Tống Ti Cật là một người thông minh, nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc, không qua bao lâu, bọn họ liền quyết định chiến lược chung sống hòa bình.

Bà Tống lấy từ trong túi của bồi bàn đi ngang qua hai chén sâm nhân, đưa một ly trong tay Ôn Như Thị, hài lòng mỉm cười nói: "Thẩm tiên sinh có một người vợ như cô, là phúc khí của cậu ta."

Đối ám hiệu của ông ta, Ôn Như Thị không trả lời thẳng, chỉ khàn nhạt cười uống một hợp rượu trong ly: "Cô thể ở dưới cánh tay của tiền bối làm ra phản kích có hiệu quả, có người chồng như vậy, tôi cảm thấy tự hào về anh ấy." Muốn ly gần tình cảm của vợ chồng bọn họ, ông ta còn chưa đủ tư cách.

Nếu không phải bởi vì con trai ông ta là nam chính, Ôn Như Thị mới lời phản ứng lại lao gài một bụng đầy ý xấu này.

Lão già lộng dục thâm sâu cũng không để ý, chỉ cần có thể làm nhai họ Tống tiếp tục phát triển vững vàng, không cần hai mặt đều là địch, mục đích chuyển đi này của ông ta đã được coi là đạt thành.

Hai nhà Ôn Thẩm có thể thật để trở mặt thì tốt, nếu không thể, ông ta cũng không bắt buộc.

Ôn Như Thị đặt ly xuống, vừa khéo nhìn đến Thẩm Văn Hân đang quay mặt cùng một vị nữ sĩ trẻ tuổi bàn luận gì đó. Bộ tây trang màu xám bạc mặc trên người anh, càng hiện ra vẻ phong thần tuấn lãng.

Không hổ là cô dùng số tiền lớn, đặc biệt may cho anh.

Ôn Như Thị những mảy, khỏe môi lộ ra ý cười nhu hòa, xoay người nói với bà Tống: "Xin lỗi không tiếp được." Rồi đi về phía anh.

Mới đi đến một nửa, Ôn Như Thị đã bị Tống Ti Cật đang kéo Tần Hiểu Lăng cản lại, trên gương mặt hào hoa phong nhã của anh ta mang theo thành khẩn mà con cháu nhà buôn bán được ti mi luyện thành: "Ôn tiểu thư, lần trước ra tay giúp đỡ tôi còn chưa kịp mặt nói với cô một tiếng 'cám ơn'. Nếu có cơ hội, tôi muốn mời cô đêm mai có thể cùng nhau dùng bữa cơm rau dưa không, Hiểu Lăng cũng sẽ có mặt, hi vọng cô có thể nhận thành ý của chúng tôi"

Ôn Như Thị quét mắt nhìn anh ta một cái, nghiêng người lướt qua hai người: "Không rảnh"

"Chị Như Thị!" Tần Hiểu Lăng giữ chặt tay cô, diềm dầm nhìn cô, "Tư Cật là thật lòng muốn cảm ơn chị, nếu như không có sự giúp đỡ của chị, anh Văn Hân..."

Ôn Như Thị hất tay cô ta ra, ngắt lời Tần Hiểu Lăng, cô không thích người khác nói xấu Thẩm Văn Hân trước mặt mình, đặc biệt là hai người này: "Tôi đã nói rồi, tôi không rảnh. Nếu cô còn nghe chưa hiểu lời của tôi, vậy tôi sẽ trực tiếp nói rõ.

Giúp nhà họ Tống chẳng qua chỉ là một hành động vô tình, tôi không cần các người nói lời cảm ơn, cũng không muốn nhìn thấy các người xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nếu không phải các người hỏi một tí là chạy đến làm chuyện nết, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không xuất hiện nhà họ Tống không tha. Dùng đầu óc chút đi được không? Nên tránh hiểm nguy thì vẫn phải tránh."

Mặc kệ việc này là lỗi của ai, Ôn Như Thị tin tưởng vững chắc, vấn đề tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Thẩm Văn Hân, tốt nhất hai người trước mặt này cứ tương thân tương ái cứ được xa chừng nào thì hay chừng này.

Bà người đứng trong trung tâm đàm người, người khác nhìn sang, hoàn toàn không cảm giác được linh ý tỏa ra từ người Ôn Như Thị, chỉ có thể nhìn thấy già tượng bọn họ đang trò chuyện với nhau rất vui.

Ngay cả Thẩm Văn Hân luôn dùng khỏe mắt quan sát đến bên kia cũng tưởng vậy.

Anh nổi trận lôi đình một hồi uống cạn ly rượu trong tay, xoay người không chút do dự rời khỏi đại sảnh, cũng không thêm để ý nữ sĩ bên cạnh đám đông đưa tình nhìn mình vừa nói ra lời khó nói ra đến thế nào.

Đợi đến lúc Ôn Như Thị thoát khỏi được Tần Hiểu Lăng cùng Tống Ti Cật, quay đầu lại nhìn, giữa sân đã không còn bóng dáng anh.

Thái dương Ôn Như Thị gắt gắt, loại ngày đi sau đuôi theo bóng Thẩm Văn Hân như này chừng nào mới hết đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vút Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tổng bộ tập đoàn tài chính Ôn thị, Thẩm Văn hân về mặt lạnh lùng, ngồi ngay ở giữa nhóm thành viên hội đồng quản trị trên năm mươi tuổi có vẻ đặc biệt gây chú ý.

Trong phòng họp rộng lớn gần như không còn chỗ ngồi, trừ vị trí Tống giám đốc.

Hôm nay là ngày tốt Thẩm Văn Hân đường đường chính chính tiến vào ban hội đồng quản trị của tập đoàn tài chính Ôn thị. Mặc kệ những lão già kia có nguyên ý chấp nhận hay không, anh vẫn nhận được kết quả anh muốn.

Giờ phút này, Thẩm Văn Hân rất muốn biết, khi Ôn Như Thị bước vào căn phòng này, nhìn thấy anh, trên mặt sẽ là biểu cảm thế nào.

Nhưng thẳng đến thời gian dự tính mở hội nghị đã qua nửa tiếng. Ôn Như Thị vốn nên ngồi ở ghế trên từ sớm lại không từng xuất hiện.

Bên trong phòng lớn như vậy bắt đầu có tiếng thì thào vang lên, mấy thành viên lâu năm không nhận được sai sự thư ký đi văn phòng tổng giám đốc giục vị nữ thể già không hiểu chuyện kia.

Chỉ có Thẩm Văn Hân là im lặng ngồi yên một chỗ không hề động, cũng không nhúc nhích. Chỉ cần Ôn Như Thị còn có chút cái nhìn về đại cục thì sẽ không tự do thoải mái ném một đám cựu thân quan trọng ở trong này, một câu nói cũng không có.

Nhưng lần này Thẩm Văn Hân đã đoán sai. Ôn Như Thị thật là dám ném toàn bộ đồng sự trong công ty ở đây hóng gió, chỉ phái Lâm Đạt chủ trì hội nghị thay cô.

Đại phụ tá riêng của Ôn Như Thị tuyên đọc quyết định xong, ánh mắt của toàn trường đều dồn về phía thành viên mới tấn chức kia.

Không có ai sẽ hoài nghi, đây là ra oai phủ đầu mà tiểu thư nhà họ Ôn nhắm vào Thẩm Văn Hân.

"Két—" Một tiếng kết chối tai do chân ghế ma sát mặt đất vang lên, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên đứng dậy, đầu cũng không quay lại rời khỏi phòng.

Thư ký mặt mày đờng đĩnh của anh vội vàng thu thập đồ đạc đuổi sát theo sau, khi ra đến cửa còn thương hại quay đầu nhìn một đám lão già đang trợn mắt há hốc mồm một cái.

Ông chủ nói gọn, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thẩm Văn Hân sắc mặt xanh mét đã quên thư ký còn đang chạy đuổi theo sau mình, lúc anh ta còn chưa kịp dụng đến cửa xe đã đạp mạnh cần ga, một đường như bão táp phóng thẳng về nhà lớn nhà họ Ôn.

Ôn Như Thị cứ chần chịt anh chạm vào sản nghiệp nhà họ Ôn đến vậy à?!

Trong lòng anh có tức giận cùng phẫn nộ không nói ra được, mười ngón tay cầm vô lăng trắng bệch.

Kim đồng hồ đã chỉ đến 180km/h, Thẩm Văn Hân vẫn cứ cảm thấy chưa đủ nhanh.

Một chiếc lại một chiếc ô tô bị anh vung đến phía sau, vô số tiếng còi cùng tiếng mắng từ phía sau truyền đến, anh vẫn mắt nhìn phía trước, có tai như điếc.

Nhà họ Ôn từ mấy người làm, cũng chỉ có mẹ Lý ở nhà.

Đối việc Thẩm Văn Hân đột nhiên trở về, quân già già trung thành biểu hiện ra vui sướng khi việc thành, thẳng đến khi anh từ đầu đến đuôi đều không đáp một lời, lúc này bà mới phát hiện không thích hợp, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu thư nhà mình.

Chuông điện thoại vang lên một lần lại một lần, nhưng Ôn Như Thị thùy chàng không nhận.

Thẩm Văn Hân ngồi trong phòng cô, đợi từ chiều đến đêm khuya, lại từ khuya đến rạng sáng... Ôn Như Thị cũng không trở lại nhà.

Điện thoại không nhận, bưu kiện không trả về, công ty, nhà họ Ôn, hội sở, tất cả những nơi có thể cô sẽ đi toàn bộ đều không tìm được bóng dáng Ôn Như Thị.

Trừ giao cho Lâm Đạt giao nhiệm vụ công ty cho đồng sự mới nhận chức là Thẩm Văn Hân toàn quyền xử lý ra, cô gái này như bốc hơi khỏi nhân gian, đột nhiên biến mất.

Từ lúc mới bắt đầu phản nộ, đến khủng hoảng, cuối cùng thành không biết làm sao, Thẩm Văn Hân như là đã đi qua luyện ngục ba ngày.

Tất cả thành từ của tập đoàn Nhạc Hâm đều được phái ra, tất bậc lưỡng đạo đều được chào hỏi, chỉ cần nghe ngóng được tung tích của cô, Thẩm Văn Hân lấy danh dự đảm bảo, nguyên ý trả tiền thưởng cho cao tin tức này.

Mọi người trên đường nói Thẩm Văn Hân điên rồi, người nhà họ Ôn đối anh vốn không tốt, nếu đối lại người con rể này là y, sớm ước gì cả nhà họ Ôn chết sạch, một mình độc chiếm Ôn thị, làm sao có thể ngu ngốc như vậy, bất kể đại giới khắp nơi tìm người.

Thẩm Văn Hân đúng là điên rồi.

Ban ngày thì điên cuồng làm việc, buổi tối lại điên cuồng lái xe chạy dọc theo từng đoạn đường một trong thành phố, buồn ngủ thì nằm ngủ trên xe.

Buổi sáng trực tiếp trở lại công ty, ở trong phòng nghỉ tư nhân tắm rửa, đối mặt một quần áo sạch xong lại tiếp tục lặp lại hành trình hôm trước.

Không phải anh không biết mình làm như vậy có bao nhiêu buồn cười, nhưng anh không dám dừng lại. Chỉ cần dừng lại, Thẩm Văn Hân phảng phất như có thể nhìn thấy nụ cười sáng rực rỡ trên miệng Ôn Như Thị dần nhạt đi.

Cho đến bây giờ có vẫn luôn là một người lo lắng chu đáo, từ khi kết hôn đến nay, Ôn Như Thị chưa từng có một lần giống như bây giờ, cái gì cũng không quan không giao đãi mà rời khỏi.

Mà ngay cả anh chuyện ra khỏi nhà họ Ôn lâu như vậy, có vẻ cứ ngày ngày mưa gió không thay đổi trước khi ngủ gọi điện thoại cho anh. Mặc dù phần lớn thời gian đều là một mình cô lằm bằm lầu bầu.

Thẩm Văn Hân rất hối hận, hóa ra Ôn Như Thị trong lòng anh đã chiếm cứ địa vị trọng yếu như vậy, nhưng anh vẫn ngốc đến nỗi đẩy cô ngày càng xa...

Trong thành phố một cục rối loạn, đối với tất cả chuyện này, Ôn Như Thị ở xa ngoài ngàn dặm hoàn toàn không biết gì cả.

Bầu trời xanh biếc vạn dặm không mây, nước biển trong suốt thấy đáy đầy một nhánh hoa trắng tinh lên bờ cát, tiếng sóng dạt dào liên tiếp như một khúc hát ru cổ xưa không đổi.

Ôn Như Thị cứ vậy ngủ say sưa trên ghế bên bờ biển, chắc dù che nắng to thay cô chặn lại ánh nắng mặt trời lóa mắt, sợi tóc tán loạn nhẹ bay theo gió biển nhẹ nhàng mát mẻ.

Một quyển sách theo tay cô rơi xuống trên bờ cát, nghiêng nghiêng ngã vào cát biển mềm mịn.

Nhân viên hộ lý bụng một ly đồ uống đến gần, đặt chiếc khay trong tay xuống bàn trà tròn nhỏ bằng gỗ bên cạnh, nhặt quyển sách rơi xuống lên phải phải, xong rồi mới nhìn giọng gọi cô: “Ôn tiểu thư, nên trở về rồi, sau bốn giờ gió biển rất lạnh, thân thể của cô sẽ không chịu nổi.”

Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra, sững sờ một hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Có thể nhưng quên mất, mình bây giờ không phải đang ngồi nhà quen thuộc. Nơi này cũng không có lục đục khiến người một nhọc quá độ, cũng không có Tần Hiểu Lăng cùng Tổng Tí Cật đáng ghét, không có ba Ôn mẹ Ôn, cũng không có Thẩm Văn Hân.

Có trời qua cuộc sống mình đã từng thích nhất.

Mặt hướng biển lớn, xuân về hoa nở.

Không có internet, không có điện thoại, ngăn cách.

Đáng tiếc, không có người đàn ông mà yêu cô sâu đậm ở bên cạnh. Thế sự quái nhiên luôn không như ý muốn.

Sau bốn giờ gió biển rất lạnh? Ôn Như Thị hơi ngoác khóe miệng một cái, cô còn chưa suy yếu như vậy.

Cô nhẹ gạt gạt ngón tay, thấp giọng nói: “Để tôi ở đây thêm một lát nữa đi, tôi thích chỗ này.”

“Tôi đã chỉ có thể ở thêm nửa giờ nữa.” Nhân viên hộ lý làm hết phận sự nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Thuận theo gạt đầu rồi đi, “Muốn chút tôi sẽ đến đón cô.”

Ôn Như Thị không trả lời, chỉ nhìn mặt biển nhìn như ôn hòa ở cách đó không xa, dưới bề ngoài rộng lớn của nó, không biết cất giấu bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt.

Cũng không biết Lâm Đạt ngoài miệng không tha người có chống cự được áp lực đến từ Thẩm Văn Hân hay không, người đàn ông kia hán là sắp tức chết rồi nh!

Gặp phải một cô vợ như vậy, Ôn Như Thị cũng có chút khó sở thay anh.

Cô mở to mắt nhìn, hơi nước biển mát trong mắt.

Cô rất nhớ Thẩm Văn Hân, rất nhớ rất nhớ, nhưng lúc này Ôn Như Thị chỉ có thể trốn ở nơi không ai tìm được này, chờ đợi thăm li và phán quyết sau cùng.

Nếu không thể đạt tới kết cục cô mong muốn, cô nhất định sẽ khiến số sáu vì vậy trả giá trầm trọng. Mặc kệ anh ta là dưới tình huống nào mới gieo nguyên rủa ác độc như vậy lên người Thẩm Văn Hân.

Phạm là anh yêu, cuối cùng sẽ mất đi, phạm là anh sở cầu, cuối cùng sẽ hủy diệt, cầu mà không được, có bất hạnh, kiếp sau anh sinh, không hết không dừng....

Đây là ‘doạt tình’.

Tồn tại trực tiếp sẽ không xuất hiện trên người mục tiêu nhiệm vụ, nhưng lại có thể phụ trợ.

Mà cái này đối mọi người trên thế giới sinh ra tỷ lệ ‘tiên đoán’ rất lớn, chỉ có một phần vạn có thể sẽ ứng nghiệm trên người thi hành.

Cực kỳ không may, Ôn Như Thị chính là tên xui xẻo một phần vạn kia.

Muốn dùng nguyên rủa này nhất định phải dùng đặc quyền một lần, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ của mười thế giới mới được một danh ngạch đặc quyền.

Doạt tình đồng dạng có thể dùng đặc quyền hóa giải, nhưng là, Ôn Như Thị không có.

Từ khoanh khắc nhiệm vụ mục tiêu của nhiệm vụ đầu tiên từ vọng, cô đã dùng cơ hội có thể chiếm được đặc quyền dùng hết trên một cái trang bị mà ai cũng sẽ không đi mua.

Bất kể là thông qua mười nhiệm vụ, hay là một trăm nhiệm vụ, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể lại lấy được bất kỳ đặc quyền nào.

Có lẽ duy nhất đáng được an ủi chính là, chỉ có cô gọi được Thẩm Văn Hân yêu sâu đậm mới sẽ ngày ngày dần suy kiệt dưới sự vô vọng của thuốc và chăm cứu.

Người đàn ông mà cô yêu, cũng yêu cô sâu sắc, cho dù là sau khi cô làm ra nhiều việc đã thương người như vậy.

Thật tốt.

Ôn Như Thị nhẹ hít một, nhìn nhợt cười nhìn bầu trời xanh như ngọc.

Bên ngoài mình đất trống hai mét, ánh sáng bỗng bắt đầu vận vào. Không qua mấy giây, hai ảo ảnh chỉ có cô có thể nhìn thấy xuất hiện trước mặt Ôn Như Thị.

Trợ lý quen thuộc cung kính hướng cô cúi người chào, sau đó lui về phía sau thẩm phán, chờ đợi y làm theo phép mở ra một trang giấy, tuyên đọc kết quả mà cao tăng hợp đưa ra.

“Người chấp hành số sáu dưới tình huống bị nam phụ mục tiêu tấn nhân hình bị đến chết, mới cấm phẩm dùng nguyên rủa. Mặc dù về tình có thể tha thứ, nhưng xét thấy anh đối người chấp hành nhiệm vụ cấp cao tạo thành cực diện không thể văn hồi, công ty quyết định, miễn trừ tất cả công trạng trước đó, đánh về số một trăm bắt đầu lại từ đầu.”

Ôn Như Thị không nhận được phát phát tay, cắt đứt người thẩm phán đang thao thao không dừng: “Ông chỉ cần cho tôi biết, công ty tính bù lại tổn thất ở thế giới này cho tôi thế nào.”

Người kia cũng không muốn ngủ nghỉ, biết nghe lời thu hồi bản án, cung kính hướng cô gật đầu: “Hai lựa chọn, một là trực tiếp phán định nhiệm vụ của cô hoàn thành, tùy thời đều có thể trở lại thế giới hiện thực. Một lựa chọn khác là tạm thời ở lại, cho cô một tuần thời gian để từ biệt.

Về phần thế giới này, chúng tôi sẽ lấy lý do không thể cứu vớt để tiêu hủy. Mặc kệ cô lựa chọn thế nào, sau khi trở về cô đều sẽ nhận được một đặc quyền được chia từ số 6.”

Đặc quyền đến tay chỉ có thể bắt đầu sử dụng từ thế giới tiếp theo, điểm này, cho dù cao tăng công ty cũng vô pháp thay đổi.

Đôi mắt Ôn Như Thị hơi gạt gạt, về mặt phức tạp nói khẽ: “Nói cách khác, các người hoàn toàn buông tha cho Thẩm Văn Hân, đúng không?”

Người thẩm phán nhìn người, khó xử đáp: “Một thế giới chỉ có thể có ba thời điểm tiến vào, cho dù là công ty đồng ý không nhìn trình tự, lại phải người tiếp theo đi qua cũng sẽ khiến thế giới này hỏng mất. Mỗi một người chấp hành đều là tài phú trân quý, chúng ta không thể không nhìn sự sống chết của bọn họ.”

Ôn Như Thị chậm rãi đứng dậy, váy dài bohemian uốn lượn trên đất, trong thân thể mình phảng phất như chứa năng lượng vô tận.

Cô từng bước ngoa nghệ đến gần ảo ảnh người thẩm phán, lần vẩy sa mỏng đón gió phấp phới tung bay.

“Kéo dài tuổi thọ của tôi thêm 5 năm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Cho dù bọn họ thỏa hiệp, thời gian tương lai của cô sẽ có hơn phân nửa là vượt qua trong giấc ngủ. Cuộc sống như thế, có sống lại cũng có ý nghĩa gì? Người thẩm phán ngạc nhiên vùn định mở miệng đã bị lời nói như đinh chặt sắt của cô cắt đứt.

“Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ vớ vẩn nào dính trên chiến công của tôi, càng sẽ không đồng ý cho các người mưu đồ đóng cửa thế giới tôi đã trải qua!”

Ôn Như Thị bắt cao cảm ánh mắt lạnh thấu xương.

“Tôi là người chấp hành cao cấp nhất, chưa từng thất bại một lần!” Ánh mặt trời chiếu lên thân thể cô, giống như hiện đầy vinh quang kiêu ngạo.

“Nếu các người không muốn mất đi, không muốn để tôi chọn theo thế giới này, tốt nhất là đáp ứng điều kiện của tôi!”

Cho dù chết, cô cũng muốn chết trong lòng Thẩm Văn Hân!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net

Chương 18

Ôn Như Thị giống như nằm một giấc mơ rất dài.

Trong mơ cô vẫn là một cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng, vừa mới bước vào công ty đã tìm bưng bưng ý đồ nhúng chìm vòng nguyệt quế chói mắt trên đỉnh kia.

Ôn Như Thị phiêu đảng trong mơ, im lặng nhìn chăm chú vào linh hồn người trẻ tuổi kia. Tự như một người ngoài cuộc, nhìn cô tiếp cận nhân vật mục tiêu thế nào, chạm rãi quen thuộc lẫn nhau thế nào, đã động nội tâm anh ta thế nào.

Nhìn bọn họ hiểu nhau mến nhau, nhìn bọn họ cùng nhau đất tay đi qua năm tháng dầu dãi đắng...

Nhìn đã từng chính mình, nằm bên cạnh xác chết của người yêu khóc thảm thiết, từng tiếng từng tiếng, trống rỗng tận xương.

Ôn Như Thị hơi có chút xót xa.

Cô có thể nhớ lại dung mạo người đàn ông kia, nhớ lại mỗi một việc bọn họ đã từng trải qua, thậm chí là mỗi câu đối thoại, nhưng là, đã không còn yêu đau (yêu thương + đau đớn) đan xen ghi lỏng tạc dạ như khi đó nữa.

Cô phảng phất còn có thể nhìn đến bản thân lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ trở lại thực tế, sụp đổ lực lượng hò hét đối căn phòng trống rỗng, cầu xin có thể tiêu trừ loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đó.

Cuối cùng, cô rốt cục được như nguyện.

Ôn Như Thị từ trong giấc mơ thật dài tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên chính là Thẩm Văn Hân đang ngồi mẽ bên cạnh tay cô.

Ánh mắt trời bên bờ biển sau giữa trưa nóng rực, ánh cứ vậy ngời trên bờ cát nóng bỏng sát bên ghế nằm của cô, tây trang trắng nếp tùy ý ném ở một bên.

Đầu tóc rối bù gối bên eo cô cũng không biết đã bao lâu chưa cần thận xử lý qua, mày rậm của anh cau chặt, ngại cũng không an ổn.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng nâng tay, cẩn thận sờ râu đen lún phún trên cằm anh.

Vừa đụng đến, Thẩm Văn Hân liền tỉnh.

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Như Thị, tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ kinh ngạc nhìn cô.

Ôn Như Thị hơi hơi nờ nụ cười, lòng bàn tay hơi lượn phũ lên mặt anh, mềm mại nói “Anh đến rồi.”

Anh đến rồi. Không phải câu hỏi, tựa như là đang tự thuật một sự thật.

Khi em nhớ đến anh, anh đến rồi, không rồi không bỏ, chỉ ở bên cạnh em, như vậy thật tốt.

Cô hòng Thẩm Văn Hân ghen ngào, há miệng giọng có chút khàn khản: “Nếu em không thích anh chạm vào Ôn thị, ngày mai anh sẽ chuyển hết cổ phần công ty sang tên em.”

Anh không tranh giành nữa, không tranh giành gì hết, nếu tất cả những thứ đó phải dùng Ôn Như Thị để đổi, anh tình nguyện buông tay.

Nếu đây là cô mong muốn.

“Đừng đột nhiên biến mất...” Anh mím chặt môi, gắt gao nhìn chăm chăm Ôn Như Thị, trong mắt che kín to máu màu đỏ.

Nếu đã thỏa hiệp như vậy mà cô vẫn bỏ mặc không để ý tới, Thẩm Văn Hân thề, anh nhất định sẽ hung hãn trả thù cô, trả thù mọi người!

Không có bất kỳ nấn lại, bất kỳ dấu hiệu nào, Ôn Như Thị cứ vậy bỗng dưng biến mất. Ngay lúc anh cho là mình đã nắm trong tay, cô lại không chút lưu luyến buông tay rồi đi.

Loại cảm giác đau đến không thể hô hấp đó, Thẩm Văn Hân không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai.

Nếu người đau nhất định là anh, anh nhất định sẽ kéo theo hết tất cả mọi người xuống nước, để bọn họ cũng thế hội tất cả đau khổ anh phải chịu một lần!

Cô quá nhiều vì sao, anh lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể dùng loại tàn nhẫn phò trương thanh thế này để cầu xin, ngay cả chính anh cũng cảm thấy tư thái như vậy quá mức đáng buồn.

“Anh có thể dựa vào thực lực của chính mình tiến vào hội đồng quản trị, em rất vui, đó là anh nên được.” Ôn Như Thị nhẹ vỗ về hai gò má tiêu tụy của anh, khóa miệng cong lên, nụ cười vẫn ấm áp như xưa.

Dừng lại, cô chuyển lời, có xinh đẹp trộm mắt nhìn anh: “Có điều em tuyệt không hỏi hận lần này trốn lần rồi đi đâu, anh xem, nếu em không chạy mất, sao anh có thể quên tranh hon thua, vượt qua núi dài sông rộng đến đây tìm em chứ.”

Thẩm Văn Hân ghen lòi, hận hận nhìn chăm chăm cô, cắn chặt răng hàm “... Chỉ vì nguyên nhân này?”

Tay đặt bên cạnh cô bắt đầu phát run, Thẩm Văn Hân chỉ cảm thấy từng đợt văng đầu. Anh không ngờ Ôn Như Thị lại có thể phát triển nữ đức “tùy hứng” đến triệt để như này.

Anh cho rằng cô gái này coi trọng Tống Ti Cật, anh cho rằng cô hận anh chen ép nhà họ Tống nên mới ra tay đối phó anh. Anh thậm chí còn cho rằng nếu không nhanh chóng tìm cô nói xin lỗi, chính mình sẽ nhận được một tỳ ly hôn.

Buồn cười biết bao, cuối cùng lại là lý do như vậy.

Thẩm Văn Hân thật không biết, mình bây giờ rốt cuộc là nên thờ phào một hơi trước, hay là nên phát hỏa trước.

“A.” Ôn Như Thị cười, giờ hai tay xoa tóc anh loạn hơn, “Anh nên đi cắt tóc rồi, như bây giờ nhìn không đẹp trai chút nào.”

Thẩm Văn Hân nghiêng đầu, hất tay cô ra, cười lạnh trả lời: “Anh không dựa vào mặt ăn com, nếu em thích có thể đi tìm người đẹp trai hơn.”

Ôn Như Thị khẽ cười duyên dáng bất ngờ đấy, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn môi cái lên khóa môi anh: “Nhưng trong lòng em chỉ có một mình anh, người khác không ai thuận mắt hết, vậy phải làm sao giờ?”

Thẩm Văn Hân bóp bóp nắm tay, dần dần cũng đỡ nói ra, gật gật, tạm dừng trong không trung thật lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi đặt lên lưng cô, thấp giọng nhỏ đến không thể nghe thấy nói “Vội hãy luôn ở lại bên cạnh anh, đừng đi đâu hết.”

Dừng chú ý đến Tống Ti Cật, dừng mỉm cười với người đàn ông khác, dừng rồi đi.

Anh không muốn gây gổ, cũng không muốn lại tiếp tục chiến tranh lạnh, nếu như vậy có thể vĩnh viễn cùng cô bên nhau, anh nhận thua.

“Được.” Ôn Như Thị siết chặt hai tay, cầm tựa lên bà vai bên chắc của anh, ánh mắt nhìn về phía sóng biển xa ca, độ cong nhu hòa bên môi có chút chua xót, “Em sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh... Không đi đâu hết.”

Dưới trời xanh biển xanh, hai người yên lặng ôm nhau, tốt đẹp tựa một bức tranh.

Qua thật lâu, Ôn Như Thị chậm rãi mở miệng: “Em nghĩ, chúng ta nên trở về rồi.”

Thẩm Văn Hân buông cô ra, đang định đứng dậy, vành tai bỗng đỏ ửng, ngồi trở lại tại chỗ sau một lúc lâu mới phụng phịu, thần nhiên nói: “Tê chân.”

Ôn Như Thị bật cười, rồi khoi ghế nằm tự nhiên ngồi xổm xuống bóp chân cho anh: “Bây giờ thế nào, đỡ hơn chưa?”

Cái đầu nhìn mặt bên chuyên chú của cô, sợi tóc tán loạn hai bên khẽ động theo động tác cô, trong lòng Thẩm Văn Hân xẹt qua một tia ấm áp, khóa môi hơi hơi nhếch lên, sau đó mím môi một cái: “Không đỡ gì cả.”

Ôn Như Thị hơi dứng, liếc xéo anh một cái, dờ khóc đã cười tiếp tục động tác trên tay.

Ngồi trên bờ cát nóng ran, chiếc quần có giá trị không nhỏ dính đầy cát, Thẩm Văn Hân chuyên chú nhìn cô gái trước mắt, trong cơn ngơ đến sâu thẳm, tất cả kỷ khố đều hóa thành như tình như nước.

Như vậy là đủ rồi. Thẩm Văn Hân nâng tay, nhẹ vén sợi tóc tán loạn bên má cô ra sau tai.

Ôn Như Thị nghiêng đầu, nhẹ thuận cọ cọ đầu mình lên tay anh, nhợt nhạt cười nói: “Trở về em nấu com cho anh.”

Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân cứng đờ, nhìn nắm đống tiền của cô muốn nói lại thôi.

Không khí như vậy quá mức tốt đẹp, anh gần như không nấn tâm cự tuyệt nổi, nhưng bữa com hai năm trước kia, hương vị nặng đến nỗi gần như khiến người ta cả đời khó quên.

Trừ nghệ của Ôn Như Thị, hư vỏ mở mặt tựa mỹ thực trong truyền thuyết.

Ôn Như Thị cười thầm, không cần nhìn anh có cũng biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Cô cũng không nói thẳng ra, chỉ đứng dậy kéo tay anh, để anh có thể thuận theo học đạo của mình đứng lên.

Nếu không phải nắm đó anh cứ đuổi theo gần gũi, cô cũng sẽ trong đôi giá vị thành phần trọng gấp ba lần.

Từ đó về sau, Thẩm Văn Hân không lại bức cô xuống bếp nữa.

Nhưng là bây giờ, Ôn Như Thị thậm nghĩ cùng anh, cùng chiều anh, dùng từng tất cả tính xấu của anh. Để Thẩm Văn Hân hiểu rõ, mặc kệ thời gian của cô còn bao lâu, vợ anh yêu nhất, chỉ có mình anh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Không được nhúc nhích.” Ôn Như Thị để lại Thẩm Văn Hân, trong tay là một cơn dao cạo râu sáng lấp lóa. Có đôi sẫm muốn làm như vậy, nhưng anh tới bây giờ cũng không chịu để cô hướng thụ loại lạc thú gần với vẻ mê này.

Đổi về mặt hưng tị bùng bùng của Ôn Như Thị, cặp mày rậm của Thẩm Văn Hân đều sắp dính chặt lấy nhau, anh nỗ lực không chế để đầu mình không ngả ra sau: “Thật ra em có thể thử dùng dao cạo râu bằng điện, cái đó khá an toàn.”

“Cầm miệng.” Ôn Như Thị không chút khách khí bôi kem cạo râu lên cằm anh, khóa môi cong lên nụ cười tà ác, “Anh không biết, đàn ông lúc này là tình cảm nhất à?”

Khóc miệng Thẩm Văn Hân gật gật, anh ghét nhất là người cầm dao múa may trước mặt mình, nếu những người khác dám làm như thế đã sớm bị anh đánh cho tàn phế.

Nhưng anh không dám động cò gậy trước mặt, nếu không nghe lời, phòng chừng một đám của anh đâm xuống, chính mình có lẽ không sai biệt lắm có thể dôi một cò vạ khác.

Thẩm Văn Hân gật gao tựa vào vách tường lạnh như băng trong phòng tắm, thấy chết không sờn nhắm mắt lại: “Muốn cao thì cạo nhanh lên, đừng lè mà lè mẹ nữa.”

Nhìn Thẩm Văn Hân toàn thân sắp cứng đờ, Ôn Như Thị kém chút cười phun ra tiếng, cô không lại đùa anh, đánh sát lên người anh bắt đầu ti mi cạo từ mặt bên cạo xuống.

Trong phòng rửa mặt nhỏ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở chậm rãi của hai người, còn có tiếng sản sạt phát ra từ dao cạo râu. Không có tâm mất quýn nhiều, giác quan của Thẩm Văn Hân trái lại càng thêm rõ ràng.

Động tác trên mặt vô cùng mềm nhẹ, giống như là sợ có không cẩn thận sẽ làm anh bị thương.

Hơi thở ấm áp phun lên cảm anh, hơi ngứa, Thẩm Văn Hân gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ có nhón mũi chân dè dặt đặt dao.

Nét môi kiên nghị của anh càng ngày càng nhu hòa, thân hình mềm mại dần trước ngực làm anh muốn ấn cô tiến vào trong cơ thể chính mình.

Thẩm Văn Hân nhận không được nâng tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ thonút tha của cô.

Ôn Như Thị hơi dừng, sáng giọng nói: “Đừng lộn xộn, gương mặt tuần tử như vậy mà bị phá tướng thì tiếc lắm.”

Thẩm Văn Hân khẽ cười, lồng ngực hơi chấn động, giọng có chút khàn khàn, lại mang theo thì hoặc không nói ra được thành lời: “Trừ khuôn mặt này ra, chẳng lẽ không còn gì khác cho em muốn à?”

“Có chứ.” Ôn Như Thị mặc anh ôm mình, vòng eo mềm mại cong cong về phía sau, nhấc tay nâng cằm anh lên, bắt đầu cạo nửa phần râu bên dưới, “Em còn muốn một đứa nhỏ thuộc về hai chúng ta, đẹp trai lại thông minh giống anh, còn phải hiếu thuận lo cho gia đình như anh nữa.”

Khóc miệng Ôn Như Thị cong lên một nụ cười mềm mại, nhìn lòng mi dài nhẹ chớp động của Thẩm Văn Hân, đáy mắt lại có ưu sầu sâu sắc: “Con sẽ kế thừa sự nghiệp của anh, trở thành kiểu ngạo của anh, cùng anh đến già.”

Thay thế cô, thương anh kính anh, cả đời.

Ngón tay đặt trên eo cô gật gật, Thẩm Văn Hân chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là nụ cười như mùa xuân tươi đẹp của Ôn Như Thị, bờ môi anh mấp máy, ít giây sau chậm rãi nói tiếng: “Được.”

Cho dù đứa bé đó sẽ họ Ôn, cho dù nhà họ Thẩm có lẽ sẽ âm ỉ một hồi, anh cũng nguyện ý thỏa hiệp.

Anh yêu cô, Thẩm Văn Hân chưa từng hiểu rõ điều đó như lúc này.

Anh yêu cô gái này, cô là người vợ anh nhận định, sau này cũng sẽ thành mẹ của con anh, tính mạng cô sẽ chặt chẽ dính liền với anh.

Thẩm Văn Hân thậm chí bắt đầu chờ mong, không biết huyết mạch kết hợp giữa cô và anh, sinh mệnh nhỏ trong tương lai kia sẽ có bộ dáng gì.

Anh cúi đầu, cái người hôn lên đôi môi trơn bóng của Ôn Như Thị.

Đứa con của hai người bọn họ, sẽ là bảo bối đáng yêu nhất, hạnh phúc nhất trên đời này.

Dao cạo đầu sáng loáng rơi xuống nền gạch sáng soi rõ bóng người vang lên một tiếng ‘keng’ nhỏ, Thẩm Văn Hân gắt gao siết chặt lấy, giữ chặt lấy thân hình mềm mại trong ngực, cạy môi cô ra công thành chiếm đất.

Động tác của anh có chút gấp gáp, lực đập trong tay làm Ôn Như Thị thấy hơi đau, nhưng cô không nói gì hết, chỉ giờ tay vòng qua cổ anh, không chút giữ lại mỉm cười nỗ lực đón ý nói hòa.

Bàn tay to chạy trong áo ngait tựa của cô bắt đầu không thỏa mãn với gái không đúng chỗ ngứa như vậy, Thẩm Văn Hân khom người ôm Ôn Như Thị lên, đá văng của phòng tắm sai bước to bước vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường rộng lớn, mái tóc đen mềm mại của Ôn Như Thị tăn đầy trên gối, Thẩm Văn Hân nghiêng người phủ lên, giọng nói hơi mất tiếng mừng theo chút khác chế cuối cùng: “Em không hối hận chứ?”

Ôn Như Thị nhợt nhạt cười, hai tròng mắt như nước sáng ngời thông thái: “Thẩm Văn Hân, em đã nói với anh, em yêu anh chưa?”

Thẩm Văn Hân ngẩn ra, nửa ngày mới mởng mới phun ra được hai chữ: “... Chưa từng.”

Cô từng nói thích, nói nhớ, gọi anh là ông xã, cũng từng gọi anh là cục cưng, nhưng, cô lại chưa từng nói cô yêu anh.

Lúc cô bảo vệ Tống Ti Cật, lúc công ty rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất anh cũng từng hoài nghi, tất cả những rung động lòng người từng có kia, có lẽ chỉ là cô nhất thời cao hứng vui đùa mà thôi.

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu.” Ôn Như Thị mỉm cười xán lạn, cô nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, sống mũi thẳng tắp cùng bờ môi cương nghị, như là muốn khắc sâu mặt anh vào lòng mình, “Cho nên, em làm sao có thể hối hận cơ chứ, em yêu anh mà, Thẩm Văn Hân, chỉ có anh, không có ai khác.

Anh nhất định phải nhớ kỹ, mãi mãi cũng đừng quên.”

Trái tim Thẩm Văn Hân rung động, từng đợt từng đợt ấm áp phảng phất bao trùm lấy trái tim đang treo cao, để nó nhẹ nhàng bình ổn hạ xuống mặt đất.

Mắt anh hơi ướt, đôi môi khép hờ một hồi lâu, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: “... Như Thị.”

Có nhếch cao khóe môi, kéo cổ anh xuống, nghiêng người chặn lại lời anh chưa nói hết.

Như vậy là được rồi, không cần nói thêm gì hết.

Từng món quần áo từ mép giường rơi xuống sàn gỗ màu ám, Ôn Như Thị cả người trần trụi, da thịt trắng như tuyết, phảng phất như tan vào trong ga giường trắng nõn.

Thẩm Văn Hân gần như dùng loại tâm tình hành hương ôm cô vào trong lòng.

Nơi bàn tay chạm đến, chỉ thấy xúc cảm nóng đó ôn nhuận như nước mùa xuân, thân thể cô mềm mại đến không thể tin được, tóc dài đen như vậy mực uốn lượn phảng phất như từng sợi tơ tình, lưu luyến quấn quanh trái tim.

Trái qua thời gian dài ăn nhấm tức muối, cũng bị cảnh tượng ấm áp kiểu điển như vậy lấp đầy.

Trên trán hơi có mồ hôi chảy ra, Thẩm Văn Hân tận lực thả chậm động tác, kiên nhẫn dọc theo đường cong là vuốt đó, cẩn thận hôn lên từng tấc da thịt bóng loáng của cô.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai mí đỏ hồng, ánh mắt mê ly, ánh mắt nhìn anh tràn đầy hơi nước trong suốt anh mới hạ người chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô.

Trong phòng một đôi người yêu yêu kiều chết tiển miền, gió biển nhẹ nhàng phất qua cửa sổ trắng màu ngà voi, sa mỏng nhẹ lay động theo gió bay lên lại rơi xuống.

Năng chiều như lửa, chiếu vào trong phòng ngait đầy ý xuân, chiếu rọi lên khóe mắt Ôn Như Thị, thấm đó một giọt nước mắt im lặng rơi xuống.

Cho đến khi bóng đêm buông xuống càng thắm, Thẩm Văn Hân mới bị đôi khát đánh thức.

Anh hơi hơi nghiêng đầu, Ôn Như Thị vô cùng một mới đang an tĩnh cuộn mình trong vòng tay anh, lưng mi dài cong cong khéo léo khép lại, diễm tình như một thiên sứ.

Anh nâng tay kìa lên, ngón cái mang theo vết chai lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve má phải non mềm của cô.

Thật lâu sau, Thẩm Văn Hân nghiêng người in một nụ hôn cực ôn nhu lên trán cô, xong rồi mới dè dặt rút cánh tay mình ra, vén lên một góc chăn mỏng đứng dậy mặc quần áo rồi đi.

Không qua bao lâu, khi Thẩm Văn Hân quay lại phòng ngủ, Ôn Như Thị vẫn đang trong cơn ngủ say.

Anh rón rén đặt chiếc khay trong tay lên chiếc tủ ở đầu giường, ngồi bên mép giường nhéo nhéo chớp mắt cô, khẽ cười gọi cô: “Con heo lười nhõ, rời giường ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp.”

Chiếc chăn trắng tinh mờ mờ hồ che giấu bà vai mượt mà của cô, Ôn Như Thị lẳng lặng nhắm hai mắt, giống một mỹ nhân ngủ rơi vào cảnh trong mơ.

“Đây chính là bờ tời anh làm đây, chỉ có em mới có vinh hạnh được hưởng thụ sự phục vụ của anh thôi.” Thẩm Văn Hân mỉm khóe môi trêu cô.

Vợ chồng hai người, luôn phải có một người có thể dưới tình huống không có người hầu cơm canh bọn họ không bị chết đói, Ôn Như Thị không được, vậy chỉ có anh tự mình làm.

Vì bữa cơm này, anh đã ngâm luyện thật lâu mới có thể làm được hơi ra hình dáng.

Thẩm Văn Hân sờ sờ chắc cảm cơ sạch sẽ, giọng điệu ôn nhu như vậy quả nhiên không hợp với anh, lòng mi anh khẽ chớp, nâng tay vỗ vỗ cái móng cong lên của cô, “Nếu em còn ngủ nữa anh sẽ ăn sạch đây, không phải em chút nào đâu.”

Bên trong tình lặng không tiếng động.

Ôn Như Thị nằm chính giữa giường lớn không một chút đáp lại, ngay cả đôi lòng mi dài kìa của cô cũng không rung lấy một cái, trầm tĩnh an tường tựa một pho tượng tuyệt đẹp.

“... Như Thị?” Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân dần biến mất, trong lòng xẹt qua loại dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Như Thị.” Thẩm Văn Hân cúi người, ôm lấy bà xã đang ngủ mê mẩn, nhẹ tay lay, “Ôn Như Thị, tỉnh lại đi!”

Trái tim như bị ai đó mạnh mẽ bóp chặt, Thẩm Văn Hân hoảng hốt thấp giọng gọi cô, thậm chí anh còn không phát giác giọng nói mình hơi phát run.

Lúc anh đang định rằng người cô lên, Ôn Như Thị nằm nhún tụa vào trong ngực Thẩm Văn Hân bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Ngủ ngoan, bị em dọa rồi hả?” Ôn Như Thị ngửa mặt, một đôi con ngươi như thu thủy ý cười rạng rỡ, nhìn người đàn ông đang cứng đờ nói: “Em chọc anh thôi, sao anh không phát hiện ra vậy?”

Tinh thần Thẩm Văn Hân buông lỏng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể siết chặt hai tay, gút gao giam cầm cô vào trong lòng mình.

Anh thật sự bị hà dọa, Thẩm Văn Hân vùi mặt vào cấn cô cổ, ngay cả muốn trừng phạt cô vì đã nghĩ ra trò đùa này cũng quên không còn một mình.

Không biết rằng giờ phút này Ôn Như Thị cũng thờ phảo một hồi, kếm chút đã bị anh phát hiện, may mà chính mình kịp thời tỉnh lại.

“Sau này đừng nên làm vậy nữa, anh sẽ lo lắng.” Giọng trầm thấp của Thẩm Văn Hân từ trên bờ vai cô truyền đến.

“... Thực xin lỗi.” Ôn Như Thị chậm rãi nâng tay, khẽ vuốt lên tóc anh, ngực dính sát gần như cô có thể cảm nhận được trái tim được nhẩy lên kịch liệt của anh.

Trừ ba chữ đó ra, cô không cách nào đưa ra hứa hẹn nào khác.

Thời gian có thể tỉnh táo đối mặt anh sẽ chỉ càng ngày càng ít, Thẩm Văn Hân sớm hay muộn cũng sẽ biết, anh thông minh sâu sắc như vậy, cô chỉ có thể hi vọng để anh cách sự thật tàn khốc này xa hơn chút.

Còn có rất nhiều việc cô còn chưa làm được cho anh, cô cần bản không được tính là một người vợ hợp cách.

“Em đói?” Ôn Như Thị ôm lại anh, nhai nhai cười: “Đại tặc người nào đó tự tay nấu cho em, không biết có thể giúp hai chúng ta ăn no không đấy?”

Thẩm Văn Hân thở dài, khẽ cắn lên cổ cô một cái cho hai gần, buông cô ra ngồi thẳng người, tức giận liếc cô một cái: “Bị lạnh rồi, anh mang ra ngoài hâm lại.”

Mỉm cười tiễn anh rời đi xong Ôn Như Thị rút cục trầm tĩnh lại, vỗ vỗ gương mặt cười đến sắp cương cứng của mình, để đó ứng trên mặt nhìn qua tự nhiên hơn chút, xong rồi mới xuống giường thay quần áo rửa mặt.

Đặt khay đựng thức ăn trong tay xuống, Thẩm Văn Hân đứng bên tủ đựng bát, trông mắt chăm chú nhìn đồ ăn đã lạnh một hồi lâu, im lặng lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại.

“Đi ra xem trong khoảng thời gian tôi chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đến tiền vào hội đồng quản trị, Ôn Như Thị đã làm gì cho tôi, mỗi một việc đều điều tra kỹ chút.” Thẩm Văn Hân hơi dừng, gẩy sau lại thêm một câu, “Đặc biệt phương diện có liên quan đến sức khỏe thân thể.”

Cúp điện thoại, Thẩm Văn Hân cất điện thoại, như không có chuyện gì xảy ra mở lò vi sóng, bắt đầu hâm nóng.

Ôn Như Thị nhất định là có chuyện gì đang giấu anh, không sao, nếu cô không chịu nói, anh cũng có thể tự mình đi thăm dò.

Trong phòng tắm, Ôn Như Thị cẩn thận căn thận trang điểm nhạt cho mình, soi gương quan sát nửa ngày không phát hiện có bất kỳ sơ hở nào, thế này mới hài lòng đi ra.

“Những món này đều là anh làm à?” Cô chạy đến bên bàn người ngồi, từ tận đáy lòng tán thưởng, “Quá lợi hại, sắc hương có đủ, cũng không biết vị thế nào.”

Thẩm Văn Hân cười nhẹ, đưa cho cô một đôi đũa: “Đều là bị em ép ra, nếu ăn không ngon cũng không cho phép em ghét bỏ đâu đấy.”

Ánh mắt lướt qua gương mặt được trang điểm tinh xảo của cô, anh cup mắt, không hiện ra bất cứ cái gì, chỉ chuyên tâm đem com vào bát cho cô.

Cấp dưới trả lời rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau, một phần báo cáo tí mi được gửi đến hôm thư của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị còn đang ngủ, Thẩm Văn Hân không đi chuẩn bị bữa sáng mà là một mình ngồi trong phòng khách, mở máy tính xách tay ra, màn hình hiện lên ánh sáng lạnh, bên trên rõ ràng là mấy hàng chữ màu đen.

Ôn Như Thị cùng mẹ Lý đi kiểm tra sức khỏe toàn thân một lần, mấy ngày sau liền bắt đầu thu hẹp lại nghiệp vụ của Ôn thị, nhượng lại mấy đơn hàng lớn cho tập đoàn Tổng thị cùng công ty Nhạc Hâm

Vì sao cô phải làm như vậy? Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân vờ ý thức nhẹ gõ lên bàn. Anh nghĩ, làm chồng của Ôn Như Thị, anh có quyền lợi biết kết quả kiểm tra sức khỏe thế nào.

Từ lần đầu tiên ở thôn họ Thẩm thành công dùng một chiếc khăn khách anh xong, ôi nhà cô sẽ không lại trang điểm. Thẩm Văn Hân ngồi bên giường cô, im lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của Ôn Như Thị.

Cô gầy, màu da cũng không hồng nhuận như trước kia, Thẩm Văn Hân cẩn thận vuốt ve hai gò má bóng loáng của cô. Là bắt đầu từ khi nào, cô ở nơi anh không nhìn thấy chậm rãi tiêu tụy, anh thế nhưng không có chút phát giác.

Lông mi nồng đượm trong tay gãi gật, Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt Thẩm Văn Hân phức tạp nhìn mình, cô tròn mắt nhìn, giọng lười nhác: “Sao vậy?”

Khỏe mạnh Thẩm Văn Hân hơi cong lên một độ cong, ôn nhu nói: “Công chuyện của công ty nhiều quá, anh phải quay lại thành phố xử lý chút.”

Ôn Như Thị ngẩn người, cô không muốn cùng anh tách ra, thời gian còn lại không nhiều lắm, cô hi vọng mỗi thời mỗi khắc đều có thể làm bạn bên cạnh anh. Giọng Ôn Như Thị trở nên có chút khó ráp: “Khi nào thì đi?”

“Đi ngay giờ đây.” Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng hất tóc rơi trên mái cô ra, thấy cô ảm đạm cup xuống hai tròng mắt chau vào trong chân, tựa một cơn mề nhỏ bị ụt khuất.

“Anh sẽ cố gắng sớm trở lại, nếu vụn khí tốt, có lẽ còn có thể cùng em dùng bữa sáng ngày mai.” Anh cuối cùng huyền tức làm cô buồn, chỉ có thể hứa hẹn.

Nếu vụn khí tốt, sẽ chiều hôm nay là anh có thể tra ra chân tướng sự thật. Anh sẽ không để chuyện tương lai vượt qua phạm vi không chế, đặc biệt, chuyện này còn liên quan đến Ôn Như Thị.

Nhưng ít sáng ngày hôm sau Thẩm Văn Hân lại thất hứa.

Thẩm Văn Hân ở nhà trọ tạm thời, phong cách trang hoàng giống ý đức gian phòng ở Ôn trạch, cùng là ba màu xanh trắng đen, cùng là vật dụng trang trí đơn giản, thậm chí ngay cả vị trí chậu hoa cũng được đặt y như phương vị mà Ôn Như Thị bố trí.

Nhưng bây giờ mấy thứ đó đều không ở tại chỗ, tất cả vật phẩm có thể đập đều bị Thẩm Văn Hân đập nát bươm.

Anh cứ vậy nắm chặt tờ giấy mỏng trong tay, ngồi sững sờ trong một đồng hoang tàn. Miệng vết thương bị mình vô cớ thương trong lòng bàn tay chảy máu, theo tờ giấy bị bóp nhẵn, một giọt một giọt rơi xuống đất.

Cái gì gọi là suy kiệt không rõ nguyên nhân? Cái gì gọi là chứng bệnh không biết? Cái gì gọi là khoa học kỳ thuật hiện có đều không thể trị liệu?

Anh chưa bao giờ tin, trên thế giới này còn có cả bệnh không tra được nguyên nhân! Trong nước không trị được có thể ra nước ngoài, anh sẽ mời cho cô bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, thiết bị chữa bệnh tân tiến nhất!

Ôn Như Thị nhất định sẽ không có chuyện gì, cô còn chưa sinh cho anh một đứa con, còn chưa cùng anh sống hết quãng đời còn lại, làm sao có thể cứ vậy mà chết đi? Cô là một cô gái kiêu ngạo như vậy, số phận đó không phải là cô nên tiếp nhận.

Thẩm Văn Hân loạng choạng bỏ dậy, lưng tung vờ lấy một chiếc khăn qua loa cột miệng vết thương lại, sau đó xoay người moi điện thoại đi động ra khỏi đồng hoang tàn trên mặt đất.

“Bán hết toàn bộ bất động sản của công ty Nhạc Hâm đi, có thể chia ra thành nhiều phần, trừ cổ phần ở công ty Ôn thị, cái khác đều nhanh chóng đổi thành tiền mặt chuyển vào tài khoản tư nhân của tôi.

Đừng nên hỏi tại sao, cậu chỉ việc chấp hành là được rồi!

Thẩm Văn Hân cất điện thoại, hít một hơi thật sâu, thẳng đến khi trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng mới nhìn xuống dãy số quen thuộc kia.

Điện thoại vang thật lâu mới được kết nối, khi giọng nói từ một nơi rất xa của Ôn Như Thị vang lên, nước mắt Thẩm Văn Hân kếm chút trào ra khôc mắt.

“Chuyển sang sáng sớm tạm thời hủy bỏ.” Nghe cô ở đầu kia điện thoại nềm ngủ làm nũng, Thẩm Văn Hân cắn chặt răng hàm, kiệt lực không thể âm điệu mình không bị run, “Đổi thành buổi trưa, trước bữa cơm chiều anh nhất định có thể đến nơi.”

Tình yêu là cái gì, Thẩm Văn Hân không biết. Trước khi gặp được Ôn Như Thị, anh chưa bao giờ nghĩ qua, sẽ có chữ tình như vậy rơi xuống trên người anh.

Cho đến bây giờ, Thẩm Văn Hân vẫn cứ không rõ, thế nào mới xem như chính xác yêu một người

Anh chỉ biết ở trước mặt Ôn Như Thị mình luôn rất dễ bị chọc giận, cũng gần như rất dễ bị cô le que nói mấy câu đồ vui vẻ. Bình tĩnh cùng quyết đoán của anh, chỉ tồn tại trên người ngoài Ôn Như Thị.

Anh muốn có được cô, sâu hơn cả tiền tài cùng quyền lực. Anh thậm thiết khát vọng có gái này chỉ hoàn toàn thuộc về mình, ai dám can đảm mơ ước người vật thuộc sở hữu của anh đều sẽ phải thừa nhận công kích mãnh liệt từ anh.

Nhưng bây giờ, Ôn Như Thị lại một lần nữa dạy anh một điều.

Nếu người yêu của anh đều có thể nhận ốm đau hành hạ, toàn tâm toàn ý bày mặt tốt đẹp nhất của mình ra cho anh, anh lại có lý do gì không làm được?

“Ngọn nguồn đợi anh trở lại.” Thẩm Văn Hân ên ái nói, như là đang nói nhỏ bên tai cô.

Cho dù trong lòng đang chảy máu, anh cũng có thể mỉm cười đứng trước mặt cô, nếu đây là điều cô mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [miễn phí tại vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [vWw.EbookFull.Net](#)

Chương 21

Khi Thẩm Văn Hân bị bặm một môi về đến biệt thự bên bờ biển, đây cửa nhà ra nhìn thấy đầu tiên chính là ngọn đèn màu cam ấm áp cùng Ôn Như Thị đeo một cái tạp dề hoạt hình bận bịu nấu com.

“Anh về rồi à, mau đi tắm rửa nghỉ ngơi chút đi, sắp được com rồi!” Ôn Như Thị khẽ khàng hôn một cái lên khoe môi anh, nhận lấy áo khoác trong tay Thẩm Văn Hân.

Đứng ở cửa nhìn cô gái nhỏ như một con bướm xuyên qua vườn hoa, vui vẻ đi cất đồ rồi lại quay lại phòng bếp, Thẩm Văn Hân không động, cũng không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt phức tạp đuổi theo bóng dáng cô.

Ôn Như Thị không nhận được đáp lại ngời ngờ quay đầu, nghiêng đầu cười với anh: “Nhìn em đến chóng luôn rồi à?”

“Ừ.” Khỏe mạnh Thẩm Văn Hân hơi cong nhu hòa tựa tình nhân ôn nhu nhất thế gian, “... Nhìn thế nào cũng thấy không đủ.”

Ôn Như Thị đỏ khốc đỏ cười dứt khoát đóng cửa lại, sao cô không biết người đàn ông này thế nhưng cũng có một mặt biết nói lời ngon tiếng ngọt như vậy đây, hình như cô dạy dỗ cô rất thành công.

Của gổ khác hoa điệu thấp xa hoa ngẩn cần tìm mắt anh, ý cười bên miệng Thẩm Văn Hân dần biến thành đau thương.

Tinh mạng cô đã tiến vào thời gian đếm ngược, cuộc sống như thể còn có thể có bao lâu nữa, cô lẽ chỉ có ông trời mới biết.

Bữa tối phong phú chưa từng có, nhiều món ngon bày đầy khắp bàn, Thẩm Văn Hàn cúi đầu cẩn thận thưởng thức từng miếng một. Vào miệng là mĩ vị có thể so với tay nghề của đầu bếp nổi tiếng, nhưng trong miệng anh lại tràn đầy chua sót.

“Sao lại không nói chuyện vậy, em nấu không ngon sao?” Ôn Như Thị mắt to sáng trong suốt mong đợi nhìn anh, lần đầu tiên chân chính phơi bày tay nghề của mình, theo lý thuyết Thẩm Văn Hàn phải nên rất kinh ngạc mới đúng. Không ngon, anh cũng nên chăm chọc chút để bù lại bất mãn nọ anh một bữa cơm hôm nay mới trả mới đúng.

“Ngón làm, chỉ là hôm nay anh hơi mệt.” Thẩm Văn Hàn không dám ngược mắt, chỉ cần vào nghĩ tới lúc trước có kiểu ngoa nghênh đón ánh mắt anh, tươi cười duyên dáng nói có chỉ nấu cơm cho người mình yêu, nước anh anh liền không nhịn được muốn rơi xuống.

Tay Thẩm Văn Hàn khẽ động, chiếc thìa màu cánh được một nửa rơi xuống quần, anh háng giọng, như không có chuyện gì xảy ra đứng lên: “Anh đi đổi bộ quần áo, em ăn trước đi, anh xong ngay thôi.”

Ôn Như Thị hoang mang nhìn bóng lưng anh rời đi, cúi đầu gấp một miếng thức ăn trên bàn đưa vào trong miệng, hương vị rất tốt mà.

Đóng cửa phòng, Thẩm Văn Hàn cúi thấp đầu tay lưng vào cửa, vết nước cánh ẩm ướt trên đùi kia rõ ràng như vậy, nhưng anh lại không có nổi một chút sức nào để đi xử lý.

Anh nghĩ, có lẽ anh đã thật sự đánh giá cao chính mình, chỉ cùng ăn một bữa cơm thôi đã khiến quần lĩnh phong ngư anh mắt cả ngày mới dựng lên được tan rã. Tiếp tục như vậy nữa, bảy giờ anh không có chút niềm tin nào rằng mình có thể mỉm cười diễn xong vở kịch này trước mặt Ôn Như Thị.

Khi Thẩm Văn Hàn rửa mặt thay quần áo sạch sẽ quay trở lại phòng ăn, Ôn Như Thị đã gục đầu lên bàn buồn ngủ.

Thấy cô rõ ràng là rất buồn ngủ lại vẫn cố chống không chịu chìm vào giấc ngủ, Thẩm Văn Hàn chỉ cảm thấy lòng đầy xót xa. Anh cúi người dè dặt ôm lấy Ôn Như Thị, cô rất nhẹ, nhẹ tựa một chiếc lông chim sắp biến mất.

“Ông xã?” Ôn Như Thị miễn cưỡng mở to mắt.

Anh khẽ hôn lên trán cô, chậm rãi đi về phía phòng ngủ: “Em ngủ đi, anh sẽ luôn cùng em”

Cô nghe vậy, am tâm nhẹ bắm lấy vật áo trước ngực anh, hai gò má cọ cọ lên lồng ngực anh: “Chờ em tỉnh, em có đồ muốn đưa cho anh.”

“Được.” Thẩm Văn Hàn thấp giọng đáp, sợ quấy rầy mộng đẹp của cô.

Đêm đã khuya, trong phòng chỉ để lại chiếc đèn ngủ, Ôn Như Thị nằm trên giường đệm êm ái ngủ say.

Đồ ăn sớm đã lạnh ngắt, Thẩm Văn Hàn cứ như vậy một mình ngồi trước bàn ăn trống rỗng, chậm rãi từng chút ăn hết thức ăn có tí mĩ chuẩn bị, mãi đến khi nghẹn ngào.

Sáng ngày hôm sau, lúc Ôn Như Thị tỉnh lại ánh mắt trời đã chiếu khắp, cô theo thói quen xoay người lại liền gặp Thẩm Văn Hàn đang nghiêng người tay chống đầu nằm bên cạnh cô, ánh mắt không chớp nhìn cô chăm chăm.

Ôn Như Thị mỉm cười, nâng tay xoa gò má hình dáng rõ ràng của anh: “Buổi sáng tốt lành.”

Thẩm Văn Hàn cong khóa môi, quay mặt hôn một cái lên lông mày tay cô: “Buổi sáng tốt lành, công chúa của anh.”

Ôn Như Thị bị chọc cười đến không ngừng, nhẹ đẩy lồng ngực anh một cái: “Anh không phải là bề bôn nhiều việc sao, sao còn chưa đi làm việc nữa?”

Thẩm Văn Hàn thuận theo lực đạo của cô ngã xuống giường, giải mái về mặt đau khổ nhìn trần nhà, buồn bã nói: “Công việc bận hơn đi chẳng nữa, nào có quan trọng bằng em”

Ôn Như Thị bật cười, anh trở nên bámanh như vậy từ khi nào vậy, trước kia đều là cô đuổi theo sau móng anh, thật đúng là phong thủy luân chuyển, tên vua khó chịu này thế nhưng cũng có hôm nay.

Có lần người qua, dính sát lên ngực anh mím môi nói: “Tiếc quá, nếu anh muốn được thanh nhân như em thì không được đâu, trong tù đầu giường có một phần văn kiện đưa anh, anh lấy xem chút đi.”

Thẩm Văn Hàn nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô, giờ tay kéo ngắn kéo ở đầu giường ra, bên trong có một tập hồ sơ màu xanh.

Tựa vào trong khuỷu tay anh, Ôn Như Thị nhìn anh nhàu mày lệt xệ một ngụm, tựa hồ cũng không có kinh hi gì ở bên trong. cô có chút thấp thỏm kéo tay anh: “Anh không thấy vui sao?”

Chẳng lẽ bởi vì điều lệ quyết định quá hà khắc á? Nói đến cùng, nếu mấy năm nữa cô không còn, lấy tốc độ phát triển trước mắt của anh mà nói, hoàn toàn có năng lực thấu tòm nhà họ Ôn. Anh thật sự không cần ngay lúc này khoắc lên cổ mình một tảng lại một tảng gông xiềng.

Thẩm Văn Hàn thở dài, về mặt phúc tạp trả lời: “...Vui về.”

Đây là một phần giấy tờ chuyển nhượng có phần, tất cả thủ tục đều đã đầy đủ, chỉ cần anh ít tên mình lên từ thì hôm nay trở đi quyền khống chế tập đoàn Ôn Thị sẽ thuộc về sở hữu của anh, 5 năm sau nếu không có gì ngoài ý muốn, Ôn thị sẽ chính thức được chia dưới tên anh.

Điều kiện duy nhất chính là lấy trình độ cuộc sống hiện có làm tiêu chuẩn, cả đôi phụng dưỡng ba Ôn mẹ Ôn.

Thẩm Văn Hàn vuốt mái tóc suôn mượt của Ôn Như Thị, lấy bút kí tên mình lên trên.

Vui về? Vào lúc anh còn chưa kịp trả lời có phần công ty Ôn thị lại cho có, vào lúc anh chia nhỏ công ty của mình ra bán đi ý muốn cứu có lại nhận được một phần quà như vậy.

Thẩm Văn Hàn không biết mình nên mỉm cười thế nào mới có thể trái ngược tâm nói ra hai chữ ‘vui về’ kia.

Chẳng sợ đây là thứ anh vẫn luôn muốn có được.

Những vật ngoài thân này, giờ phút này so sánh với mạng sống của Ôn Như Thị lại nhỏ đến không đáng kể.

Chỉ cần vừa nghĩ đến có gái anh yêu ôm trọn tâm tình thế nào an bày đường lui cho ba mẹ mình, Thẩm Văn Hàn liền đau lòng đến không cầm nổi bút ký tên.

Chữ ký như rồng bay phượng múa trên tờ giấy trắng tinh gần như không nhìn ra chút rầy rụa nào. Thẩm Văn Hàn gấp tập hồ sơ lại, quay đầu một lần nữa nhắm ai cương điệu với Ôn Như Thị đang tựa vào trong ngực mình: “Anh rất vui về, thật đấy.”

Anh hẳn là nên vui về, nếu nhất định phải tìm trong văn kiện này có cái gì làm anh vui về, ít nhất, có còn tin tưởng anh sau này sẽ không trở mặt.

Sang lại tập đoàn Ôn thị, Thẩm Văn Hàn lại lần nữa rơi vào trong công việc bận rộn, nhưng mặc dù là như vậy anh cũng chỉ mỗi tuần rút ra một ngày trở về thành phố xử lý nghiệp vụ phải gặp mặt giải quyết, sau đó sẽ ngồi trên chuyến bay cuối ngày trở lại bên cạnh Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị thời gian ngủ càng ngày càng dài, Thẩm Văn Hàn mỗi ngày sau khi xử lý công việc xong sẽ nằm bên cạnh cô, im lặng ôm cô, chờ Ôn Như Thị tỉnh lại.

Ôn Như Thị rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cô đã thói quen mỗi ngày mở mắt ra, cảnh tượng nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tuần tú mỉm cười của anh.

Cô sẽ làm nũng trong lòng anh, mãi đến khi anh đầu hàng đồ cô rời giường, có đôi khi cũng sẽ cố ý che nửa thân trần, trêu chọc ham muốn vốn không kiên định của anh.

Nhưng mặc kệ có phong tình vạn chủng đến đâu trên người Thẩm Văn Hàn thế nào, anh cũng sẽ không tiến hành chuyện chăn gối đến bước cuối cùng.

Lại một lần nữa nhìn bóng dáng cường tráng chạy trời chết của Thẩm Văn Hàn, Ôn Như Thị bắt đầu khắc sâu kiểm điểm lại điểm mị lực của mình mà không phải là bởi vì thể lực không đủ mà lui bước.

Thẩm Văn Hàn trốn vào trong phòng tắm chật hẹp nhìn chính mình trong gương, trong mắt ẩn chứa lửa dục sâu thẳm, anh dùng sức chà sát một mình, mở van nước lạnh, xối ướt mình từ đầu đến chân.

Thật vất vả mới lên giường được bác sĩ sắp xếp được lịch, vì không để Ôn Như Thị phát hiện, Thẩm Văn Hàn đã tốn không ít công sức mới miễn cưỡng thuyết phục được chuyên gia nổi tiếng trong giới này, làm bộ như đến khám chữa như thường lệ.

Không thể vào lúc này thật bại trong gang tấc được, nếu như có thể anh thậm chí còn hi vọng kiểm tra toàn diện, tiến hành trong lúc Ôn Như Thị đang ngủ mê.

Để có cười vui cho là mình thành công cho là mình đã gạt được anh về bệnh tình của mình, có gái nhỏ lên vui về sau lưng anh, sao anh có thể lờ lỏng làm có lý ra về mặt buồn bã, cô chịu khổ đã đủ nhiều, không cần phải chịu thêm chuyện này nữa.

Chỉ cần Ôn Như Thị có thể tốt, con sau này sẽ lại có, nhưng không thể là lúc này, thân thể của cô không chịu nổi.

Thẩm Văn Hàn tức tức mái tóc đen ướt sũng của mình, mặc áo choàng tắm đứng trước gương, mãi đến khi nét mặt hoàn toàn khỏi phục bình tĩnh mới bước chân ra cửa.

Có người nói, người khi xui xẻo, uống nước cũng gặp ràng.

Giờ phút này Thẩm Văn Hàn khắc sâu hiểu rõ, cái gì gọi là ghét của nào trời trao của ấy.

Hai ngày trước khi bác sĩ chuyên gia được mời đến nhà, Thẩm Văn Hàn đang ngồi trước máy vi tính làm việc, Ôn Như Thị bỗng nhiên vui về chạy vào, quơ quơ que thử trong tay ôm chặt lấy anh.

“Cục cưng, chúng ta rốt cục có báo bão rồi!” Que thử thai ở trước mặt, hai vạch màu đỏ khiến mắt anh đau nhói.

Thẩm Văn Hàn bối rối.

Nhìn Ôn Như Thị phấn khởi khê hát bắt đầu gọi điện cho ba Ôn, đáy lòng Thẩm Văn Hàn chỉ còn lại cảm giác vô lực

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

“Bắt kể vợ anh là mắc bệnh gì, anh đầu phải hiểu rõ, bảy giờ có ấy hoàn toàn không có năng lực để dựng dục một sinh mệnh mới.

Đứa bé kia không thể giữ lại, trừ khi cậu muốn để cô ấy rời khỏi nhân thế trước thời gian!” Lời nói nghiêm khắc của bác sĩ đức cao vọng trọng còn vang vọng bên tai.

Thẩm Văn Hàn rất rõ, trái ngược với một thân sản cốt nhục chưa bao giờ gặp mặt, anh chỉ muốn Ôn Như Thị bình an sống sót, anh không cần máu mù giết hết, cũng càng không có chấp một cái họ.

Nhưng là, Ôn Như Thị để ý.

Mỗi khi anh muốn mở miệng báo cáo xóa sạch sinh mệnh nhỏ kia, vừa nhìn thấy Ôn Như Thị vẻ mặt vui mừng ngồi trên ghế sofa chọn lựa quần áo đồ trang sức cho trẻ sơ sinh bày đầy bàn, thậm chí còn dán lên mặt thử xem nó có dễ chịu như trong giới thiệu hay không.

Thẩm Văn Hân liền không cách nào nói ra một chữ 'không'.

Cô sẽ liên miên không dứt nói bên tai anh, dạy anh rằng chất liệu gì là mềm nhất, dạng sửa bột nào không thể uống, kiểu giáo dục nào có trợ giúp đối sự phát triển của con, kiểu trường học nào năng lực giảng dạy của giáo viên là tốt nhất.

Cô cũng sẽ ghé vào bên người anh, nhẹ giọng nói cho anh biết, mơ ước lớn nhất của cô là có một bé con thuộc về hai người bọn họ.

Con sẽ có một đôi mắt to sáng ngời thông suốt như cô, còn có sống mũi cao như anh, thông minh như anh, am hiểu lòng người như cô.

Cô nói xong liền mỉm cười tựa vào trong lồng ngực anh ngủ thật say, những lúc đó, trái tim Thẩm Văn Hân như bị dao cứa.

Mỗi một câu của cô đối anh mà nói đều là dây vô.

Thẩm Văn Hân không biết phải làm thế nào mới tốt, mới có thể đánh mất ý niệm nhất định phải sinh đứa bé này ra của cô, sự tình phảng phất đã rơi vào thế bí. Mỗi một ngày trôi qua, tính mạng của Ôn Như Thị liền nguy hiểm hơn vài phần, tâm tình anh cũng ngày càng trở nên nóng.

Thậm chí ngay cả Ôn Như Thị cũng cảm giác được bất an anh không cách nào khống chế được.

Đêm nay, khi Ôn Như Thị vừa tỉnh dậy từ trong giấc mơ, đưa tay摸 sang bên phần giường lạnh như băng bên cạnh, cô cũng sờ một lúc lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, đây là chuyện chưa từng phát sinh trong mấy tháng gần đây.

Từ sau khi bọn họ hòa hảo, mặc kệ muộn thế nào Thẩm Văn Hân đều sẽ ở bên giường làm bạn với cô, cho dù công việc chưa làm xong anh cũng sẽ mang vào phòng xử lý, để khi Ôn Như Thị mở mắt là có thể nhìn đến thân ảnh anh.

Cô vén chăn lên, chân không đi ra ngoài.

Trong phòng khác rộng rãi không một tia sáng, Thẩm Văn Hân đứng cạnh cửa sổ, điều thuốc trong tay lúc sáng lúc tối, ánh trắng âm đạm chiếu lên mặt bên của anh, nhìn không rõ có biểu cảm gì.

Ôn Như Thị yên lặng đứng ở cửa phòng, nhìn anh hút xong một điếu, sau đó lại châm một điếu khác.

Anh đã biết.

Ôn Như Thị tin tưởng, bằng không Thẩm Văn Hân sẽ không lên cô, trốn ở đây làm khó mình. Có tiền đẻ này, vậy mọi nghi vấn đều có thể thông suốt.

Thẩm Văn Hân đã sớm biết, thậm chí còn sớm hơn cả trong suy nghĩ của cô.

Khóc miệng cô hơi cong, lại không cách nào cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Đây không phải kết quả Ôn Như Thị mong muốn, cô vốn hy vọng dùng thời gian còn sót lại làm anh có thể vui vẻ hưởng thụ một đoạn cuộc sống gia đình hạnh phúc, mà không phải như bây giờ, cô trái lại thành người được anh bảo vệ.

Nợ tình khó trả, cô nợ Thẩm Văn Hân, cô lẽ cả đời này cũng trả không xong.

Ôn Như Thị im lặng đi qua, đưa tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng thon gầy của anh.

Thẩm Văn Hân sững sốt, vội vàng dập điếu thuốc trong tay, xoay người ôm cô vào lòng, sờ sờ váy ngủ mỏng manh trên người cô, nhẹ trách nói "Sao không mặc thêm áo vào, ban đêm lạnh, anh cũng em vào phòng."

Ôn Như Thị ôm anh, chôn mặt vào trong vòm ngực thấm hơi lạnh của anh, quật cường không chịu di động.

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi thời dài, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, lật sau một thấp giọng giải thích, "Anh chỉ là trên công việc có chuyện phiền lòng thôi, em đừng lo lắng."

Anh không nói như vậy còn tốt, vừa nói vậy Ôn Như Thị trái lại càng thêm khổ sở, cô có tài đức gì, có thể được Thẩm Văn Hân bảo vệ như vậy.

"... Thật xin lỗi." Ôn Như Thị nhắm nhắm mắt.

Bàn tay đang vuốt tóc cô dừng lại, Thẩm Văn Hân là người nhạy cảm cỡ nào, sao có thể không đoán được vì sao cô lại đột nhiên nói vậy.

Anh đau thương cười nhẹ, cảnh thái bình tờ son trát phấn như vậy quá mức giả dối, nói dối cuối cùng vẫn sẽ bị chọc thủng.

Lúc này anh thật sự hi vọng Ôn Như Thị chỉ là một tiểu thư nhà giàu không rành sự đời, không cần thông minh đến khiến người thương tiếc như vậy.

"Em không hề có lỗi với anh, là anh vô năng, không thể bảo vệ hai mẹ con em." Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, bên môi chỉ có nụ cười khổ, muốn anh tự tay cướp đi hi vọng của cô, anh cũng đau lòng không hề kém Ôn Như Thị dù chỉ một chút.

"Anh đã sắp xếp xong xuôi, ngày mai dẫn em đi gặp bác sĩ." Thẩm Văn Hân khó khăn nói xong, mặc kệ anh có nguyện ý hay không cũng không còn lựa chọn nào khác, "Chờ em trị liệu hết bệnh, muốn mấy đứa con đều theo em"

Cô họg Ôn Như Thị ngẹn ngào, nếu cô không biết kết cục sau cùng, cô lẽ sẽ đáp ứng anh nhận trị liệu. Nhưng không có ai biết rõ hơn cô, bất luận Thẩm Văn Hân mời ai, bất luận anh đưa ra bao nhiêu nỗ lực, tính mạng cô đều sẽ từng chút trôi qua không thể cứu lại.

Cô không thể mất đi đứa bé này, đó là cơ hội duy nhất cô có thể để lại cốt nhục cho anh.

Chẳng sợ cô sẽ vì vậy mà đánh đổi mạng sống.

"Như Thị." Không nhận được cô đáp lại, trong giọng nói của Thẩm Văn Hân mang theo chút khẩn cầu, "Đồng ý với anh, chúng ta không cần đứa bé này, được không?"

Một chuỗi nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt cô chảy xuống, Ôn Như Thị ôm chặt anh, cắn răng không nói một tiếng.

Bất đầu từ rất lâu trước đây Thẩm Văn Hân đã biết, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần Ôn Như Thị cố chấp, đến cuối cùng, người phải nhượng bộ sẽ luôn là anh.

Nhưng lần này đây, anh đã không thể nhượng bộ được nữa.

Cùng Ôn Như Thị trở về phòng, nhìn cô nhắm mắt lại ngủ say, Thẩm Văn Hân một mình nằm bên cạnh cô.

Ngón tay xẹt qua khóe mắt cô, lông mi dày còn chút ướt át.

Thật là một cô ngốc, cho rằng chôn trong lòng anh im lặng rơi nước mắt thì anh sẽ không biết cô từng khóc hay sao.

Thẩm Văn Hân im lặng nhìn chăm chăm về mặt cô khi ngủ. Trời vừa sáng anh sẽ mang Ôn Như Thị đi bệnh viện, chỉ mong khi đó cô vẫn chưa tỉnh lại, như vậy cô sẽ không thấm khóc như tối nay.

Nếu cô muốn hận anh, vậy hận đi, chỉ cần cô còn sống, trừng phạt anh thế nào cũng được.

Thẩm Văn Hân hạ quyết tâm không qua bao lâu liền ngu quên. Nếu anh sớm biết, ngày hôm sau tỉnh lại Ôn Như Thị đã không còn ở đây, cho dù để anh thức thông mấy đêm anh cũng tuyệt đối không dám nhắm mắt lần nữa.

Chúng mình thư cùng hồ chiếu trong ngăn tủ đều bị mang đi, cô thậm chí còn không mang theo một bộ quần áo để thay đổi, chỉ để lại một phong thư trên mặt bàn.

Thẩm Văn Hân vô thư thành một cục, không cần nhìn anh cũng biết Ôn Như Thị sẽ viết những gì.

Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng hận cô như vậy! Thẩm Văn Hân đứng trong phòng khách trống rỗng cười đến điên cuồng, chẳng lẽ mạng sống cô không đáng tiền đến vậy sao?! Vì một đứa bé còn chưa thành hình mà dễ dàng buông tha.

Ở trong cảm nhận của cô, anh đến cùng được coi là cái gì?!

Phong thư chưa mở bị anh xé thành mảnh nhỏ, Thẩm Văn Hân lực giọng cười, mãi đến khi cười ra nước mắt.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, chiếu lên người anh, anh lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Mặt trời lên rồi lại lặn, Thẩm Văn Hân chỉ ngồi yên trên ghế sofa, tiếng chuông điện thoại một lần lại một lần vang lên anh đều không nhận. Ôn Như Thị không còn, anh còn lên hệ bác sĩ làm gì.

Cô đã đồng ý sẽ không bao giờ đi không từ giờ như lần trước, cô đồng ý rồi mà!

Đồ lưn đảo...

Bóng đêm càng sâu, Thẩm Văn Hân tâm mất mớ mịt chìm rải chuyển hướng về phía di động đặt ở trên bàn, anh có thể lại đi tìm cô, chỉ cần anh nghĩ, luôn sẽ tìm lại được cô.

Nhưng là, sau khi tìm được rồi thì sao? Thẩm Văn Hân không biết, chẳng lẽ muốn áp giải cô đi phá thai sao? Nếu cô đồng ý thì đã không có chạy trốn.

Ôn Như Thị chắc chắn không hi vọng anh tìm được cô.

Vì một đứa bé, cô ngay cả anh cũng không cần... Thẩm Văn Hân nâng tay che mắt, khẽ nư.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ánh trắng sáng rơi, chiếu thẳng vào căn phòng trống rỗng, giờ đêm lướt qua giấy vụn trên mặt đất, ánh lên bóng dáng Thẩm Văn Hân đang ngồi yên, tỏ thêm tịch liêu cho cảnh tượng này.

Tiếng chuông điện thoại chói tai lại lần nữa vang lên, ánh sáng lạnh màu trắng soi rọi lòng người, phảng phất như biết anh không muốn nghe, tiếng điện thoại lại một lần một lần cổ chấp vang lên.

Thẩm Văn Hân phiền muộn không thời cầm điện thoại lên đang định tắt máy lại nhìn thấy cái tên vốn không nên xuất hiện trên màn hình.

Anh không dám tin nhân nhận rồi đặt đến bên tai.

“... Văn Hàn, thật xin lỗi.” Giọng nói quen thuộc từ trong loa truyền đến.

Đôi môi Thẩm Văn Hàn nhấp máy một hồi lâu, lại không nói ra được câu nào, tất cả hận ý đều biến mất như không còn trong một câu nói của cô.

“Như Thị về đi.” Hầu kết anh chuyển động, trong mắt tràn đầy chua xót đau đớn, “Về đi, xin em.”

Anh không bao giờ buộc cô nữa, chỉ cần cô đồng ý trở lại bên cạnh anh.

“Như Thị đừng đi, trở về...” Thẩm Văn Hàn lập đi lập lại câu nói không mạch lạc, nếu cần xin có thể làm có miễn lòng, anh cũng có thể buông tha cho cao ngạo tự tôn của mình.

Bên kia Ôn Như Thị khóc không thành tiếng: “Ông xã, em ở sân bay.” Cô lau nước mắt, ủy khuất tiếp tục khóc.

Tình yêu sẽ biến người mềm yếu trở nên kiên cường, cũng sẽ biến người kiên cường trở nên yếu đuối.

Cô cho là mình có thể một mình sinh con, cô sẽ kiên cường thắng lợi mang kết tinh yêu của bọn họ trở về.

Nhưng khi tiếng thông báo đáng kì thường lệ vang lên, Ôn Như Thị lại sợ. Cô sợ cô sẽ cứ như vậy cô đơn chết trên bàn phẫu thuật, cô sợ lần này cô đi, đến chết cũng không thể gặp lại anh một lần.

Rõ ràng đều đã qua cửa kiểm tra, Ôn Như Thị lại không cách nào bước về phía cửa đáng kì nửa bước.

Thẳng đến khi người ở phòng đợi máy bay đều đi hết, cô vẫn không nhận không được bấm số điện thoại của Thẩm Văn Hàn.

“Khấp nôi đều đóng cửa, em vừa vừa anh về đôi lại một.” Tựa như là tìm được người lớn có thể dựa vào, Ôn Như Thị ngồi trong phòng đợi máy bay, khóc bừa bãi.

“Đừng khóc, ngoan ngoan ở đó chờ anh, anh lập tức đi đón em,” Thẩm Văn Hàn nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe cùng ví tiền liền phi ra ngoài, “Chúng ta đi ăn ngon, em thích ăn gì chúng ta sẽ ăn cái đó, ăn xong rồi về nhà ngủ.”

“Đừng khóc, Như Thị.”

Thẩm Văn Hàn một đường phóng như bay không nhớ rõ chính mình vượt qua bao cái đèn đỏ, khi chưa thật sự nhìn thấy cô, trái tim treo cao của anh không cách nào rơi xuống.

Khi Ôn Như Thị quần áo mỏng manh nhào vào lòng anh, đau thương tựa một đũa bẻ đi lạc, Thẩm Văn Hàn xót xa nghĩ, cô hình như là khác tính trong cuộc đời anh.

Muốn sống thì sống đi, cũng tìm thì anh lại đi tìm bằng sĩ phụ khoa, anh chấp nhận hết.

Ôm lấy Ôn Như Thị đang khóc thút thít lên xe, Thẩm Văn Hàn trước tiên mở máy sưởi lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô xoa bóp: “Em cũng không phải không biết nhiệt độ bên bờ biển ngày đêm chênh lệch nhiều, vì sao không lấy thêm áo khoác?”

Ôn Như Thị bủi môi, bày gò mồm cảm thấy mất mặt: “Sợ bị anh phát hiện, đi vội quá nên quên mất...”

Động tác tay của Thẩm Văn Hàn dừng lại, vừa bực mình vừa buồn cười, càng nhiều hơn là khổ sở. Sao có thể nói hoàn toàn không để ý hành vi của cô? Anh cũng có cảm giác, anh không có trái tim làm bằng kim cương không có cảm giác, anh cũng sẽ bị thương.

Khóe miệng anh gật gật, lại cười không nói: “Đã đi rồi tại sao còn gọi điện cho anh?” Cái kiểu quăng hết tất cả được ăn cả ngã về không này quả thực khiến trái tim anh lạnh giá, đặc biệt, vào thời điểm anh chính là thứ bị quăng đó.

Ôn Như Thị gật mình, buột miệng hỏi: “Anh không nhìn thấy thư em để lại cho anh à?”

Thẩm Văn Hàn trừng mắt: “Anh xem rồi.” Nhìn cô viết cô yêu đứa bé kia thế nào, yêu đến không cần cả anh hay sao? Không, anh không muốn nhìn.

“Sao anh ngốc vậy chứ?” Ôn Như Thị khịt khịt mũi, lại muốn khóc.

Đấy chính là cô suy nghĩ thật lâu mới viết được, đòi nói cô chưa từng viết qua bức thư nào buồn nôn lại tình chân ý thiết như vậy đâu, anh thế nhưng nhìn cũng không nhìn một cái đã xé mất, “Cũng không phải là không trở lại, trong đó em đã nói ngày ngày đều sẽ gọi điện nhắn tin cho anh mà... Sớm biết vậy đã không viết thư tình cho anh rồi.”

“Thư tình?” Thẩm Văn Hàn nhìn ngơ tròn mắt nhìn cô, không phải thư từ biệt à?

Ôn Như Thị tròn mắt nhìn anh, bủi môi nói: “Xé rồi thì thôi, phí bao nhiêu tâm sức của em.”

Thẩm Văn Hàn ảo não quay đầu lên cho xe chạy: “Chúng ta về nhà đi!” Chỉ mong giấy vụn bị ném trên sàn phòng khách chưa bị gió thổi đi.

“Anh đã nói là mua đồ ngon cho em trước mặt!” Ôn Như Thị giận, cô cũng sắp chết đói rồi.

“Đóng gói mang về.” Thẩm Văn Hàn quả quyết đề nghị, bàn chân đạp chân ga phóng đi.

Cuối cùng Thẩm Văn Hàn có tập hợp đủ mình nhỏ của bức thư tình kia hay không Ôn Như Thị không biết.

Đi sao có ngồi trên ghế, tâm tình rất tốt ăn bát nộm mã vĩ, vẻ mặt vui vẻ nhìn anh cầm chổi ti mi quét hết phòng khách một lần.

Cô dám khẳng định, đời này Thẩm Văn Hàn chưa từng dọn sạch sẽ như vậy.

Ăn xong bữa trưa, Ôn Như Thị hái lồng tròn lên chiếc giường êm ái, cao giọng hướng phòng khách hô một tiếng: “Trong thư em còn viết cảm thụ lần đầu tiên ngủ chung với anh khi ở trên núi đấy, chắc chắn, tức là anh không thấy.”

Tiếng động ngoại cửa dừng lại, sau đó chính là một loạt tiếng động dọn bàn.

Ôn Như Thị có chút há hê chau vào trong chân, co cọ gối đầu, nhếch miệng cười rồi nhắm mắt lại. Xứng đáng! Cho anh nhìn cũng không nhìn đã dám xé thư cô viết.

Sắc trời hơi sáng, người phụ nữ bên trong ngái an ổn, người đàn ông ngoài cửa vẫn uốn thẳng sống lưng ngồi trước bàn ăn, vẻ mặt nghiêm túc góp từng mình nhỏ, sau đó đánh lên mấy tờ A4 mới tinh.

Lần đầu tiên viết thư tình, Ôn Như Thị viết hân ba trang, Thẩm Văn Hàn hái lồng cầm tờ thư chấp và cần thận quan sát, quyết tâm sau này nhất định phải thường xuyên cổ vũ cô làm nhiều việc có ích đến cả thân lẫn tâm như này.

Đi sao, loại ‘thư nhà’ có thể truyền cho con cháu như này, nếu vừa lạc ra, nhìn qua thấy rách nát như vậy, quả thật không quá lên được mặt bàn.

Anh cũng không thể sau này về già rồi nói với con mình, ba cậu lúc trước bởi vì hận nẹ cậu bỏ rơi chính mình, cho nên trong cơn tức giận đã biến bức thư tình đầu tiên nẹ cậu viết cho ba cậu thành bộ đáng này đúng không.

Rất tổn hại đến hình tượng.

Thẩm Văn Hàn dễ dặt gấp thư lại cất vào trong một hộp nhỏ, sau đó bỏ vào tủ đầu giường.

Ôn Như Thị mặt mày cong cong, ngay cả trong mơ cũng đang cười. Anh cứ đầu nhệ nắng cánh tay lộ ra ngoài của cô đặt lại trong chân, dịch dịch góc chân, xoay người ra ngoài.

Muốn hai mẹ con có bình an, anh còn rất nhiều việc cần phải làm, không thể thiếu được chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia chăm sóc sức khỏe, nhân viên hộ lý, còn có một bác sĩ khoa sản chuyên nghiệp có thể ứng đối với các loại tình huống bất ngờ.

Thẩm Văn Hàn lấy ra điện thoại đi động, như có điều suy nghĩ nghĩ, có lẽ vì chuyện gia kia có thể dễ cử người được chọn thích hợp.

Trái qua hai lần Ôn Như Thị bỏ nhà đi thất bại, tăng lại mong chân ở giữa kia đã hoàn toàn bị chọc thủng, nhưng quan hệ của hai người trải lại càng thêm dung hợp đến kỳ dị.

Ít nhất, một mặt nhau bọn sẽ không lại giấu diếm cảm thụ chân thật của mình với người còn lại, cũng không cần tránh né về bệnh tình của cô như trước đây.

Đường như là biết rõ nẹ mình vất vả, bảo bối nhỏ đặc biệt tri kỉ im lặng đợi, không tìm phiền toái gì đến cho Ôn Như Thị.

Mấy tháng đầu cô thậm chí ngay cả nôn nghén cũng không có, cũng không có gì không khỏe, nhưng theo bụng cô càng lúc càng lớn, tẻ đoán đúng thân thể suy nhược dậm dục sinh mệnh mới càng ngày càng rõ ràng.

Ôn Như Thị lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng gầy đi, mặc kệ có mỗi ngày ép mình ăn bao nhiêu thứ, ăn đến ghê tởm cũng không cần được đưa bé này từng chút từng chút vét hết chất dinh dưỡng trong cô.

Thẩm Văn Hàn không thể không đồng ý để người ta truyền dịch hàng ngày cho cô để bổ sung dinh dưỡng mà cô bị hấp thụ đi.

Mỗi khi cô nhìn thấy Thẩm Văn Hàn nhăn mày, Ôn Như Thị sẽ gờ mu bàn tay phải đẩy vết lõ kim đến trước mặt anh, tự hào cười xang là ‘huân chương vinh dự’.

Sau đó anh sẽ hôn lên mu bàn tay mang theo vị thuốc của cô, nói cho đứa bé ra ngoài rồi anh muốn dẫn cô đi ăn bữa tiệc lớn, còn muốn mang cô đi xem phong cảnh đẹp nhất, cũng không thiếu được muốn thu thập tiền nhóc thái kia.

Ôn Như Thị sẽ luôn cười híp mắt nghe anh nói, liên tục gật đầu.

Cô biết Thẩm Văn Hàn đau lòng, giống như Thẩm Văn Hàn cũng hiểu rõ sự kiên trì của cô vậy.

Sáu tháng sau Ôn Như Thị đã không có cách nào xuống giường đi lại, tra tấn cô không chỉ là hai chân sưng vù sưng đau đớn khi bị rút gân cả đêm, còn có khung xương càng lúc càng yếu ớt.

Mái tóc dài đẹp tuyệt trần của cô đã sớm cắt, hai gò má vốn nượt mà cũng lõm xuống. Ôn Như Thị đã rất lâu rồi không soi gương, người phụ nữ xa lạ trong gương, xấu đến ngay cả chính cô cũng thấy chướng mắt.

Bắt đầu từ khi có một lần cô vô tâm tự giễu, chờ sau khi có mặt đi, Thẩm Văn Hàn có thể tìm một cô vợ khác xinh đẹp hơn, để đến bù tổn thất mấy tháng này, còn anh lại lặng lẽ ôm cô rồi nước mắt, Ôn Như Thị cũng không dám lại tùy tiện nói giỡn kiểu này nữa.

Xế chiều mỗi ngày Thẩm Văn Hàn sẽ ôm cô bụng to ra bờ cát phơi nắng, nghe nói như vậy có thể bổ sung canxi.

Mỗi khi cô ngồi què trong tiếng đọc sách trầm thấp của anh, sau khi tình lại luôn có thể nhìn đến ánh mắt đau thương của Thẩm Văn Hàn.

Ôn Như Thị không xác định được mình có thể sống sót qua nỗi kiếp nạn này không. Ai làm mẹ rồi đều nộ, khoảnh khắc sinh con ra như là đã chết quạ một lần. Cô không biết lần chết này của mình còn có thể sống lại như các cô ấy hay không.

Nhưng là chưa đến ngày sinh dự tính, Ôn Như Thị bị gãy xương, không phải bị ngã, thậm chí còn không xuống giường, mà chỉ là xoay người một cái, khung xương yếu ớt của cô đã gãy mất một cái.

Đứa nhỏ mới được bảy tháng, Ôn Như Thị đã bị đẩy lên bàn mổ.

Cô đau đến trên trán hiện đầy mồ hôi to chừng hạt đậu, ý chí nói cho cô biết cô phải thanh tịnh, tâm mất lại từ từ trở nên mờ ảo.

Khi Ôn Như Thị bay ra khỏi thân thể mình, lo lắng trong không trung trong phòng mổ, cô nhìn thấy bác sĩ đội lệnh gây mê đang tiêm thuốc vào mạch máu cô.

Bác sĩ khoa sản hàng tuần đều sẽ đến xem trong tay cầm dao giải phẫu sáng loáng, rạch một đường thẳng lên bụng dưới của cô, máu đỏ xinh đẹp lập tức phun ra.

Người đàn ông trên người mặc quần áo vô khuẩn kia, không ngừng nói gì đó bên tai cô, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt, còn thể lờng hơn cả thân thể đang nằm trên bàn giải phẫu kia.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ôn Như Thị có chút sốt ruột, chẳng lẽ cái thân thể kia đã suy yếu đến bất đầu bài xích sự tồn tại của cô rồi sao?

Có bay lờng vòng quanh Thẩm Văn Hân và bàn mổ, ý muốn tìm được biện pháp về lại trong cơ thể. Cô còn chưa sinh con, làm sao có thể cứ vậy mà rời đi được?

Một lần lại một lần xuyên qua người, cô tuyệt vọng nhìn đường cong căng lác lác căng bằng phẳng trên bàn điện tim, càng lúc càng bằng phẳng, thẳng đến khi phát ra tiếng cảnh cáo bất bít.

Thẩm Văn Hân không thêm quan tâm đến đứa bé đã lộ ra tóc máu dưới thân cô, chỉ hốt hoảng nắm chặt tay cô, lớn tiếng kêu tên Ôn Như Thị.

“Em ở đây.” Ôn Như Thị bất lực nhìn anh đỏ hỏn mất, không biết làm sao, “Em ở đây này, Văn Hân.”

Bỗng nhiên, một tiếng khóc trẻ con nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên, cô y tá ôm đứa bé đã được quần cần thận đến trước mặt Thẩm Văn Hân: “Thẩm tiên sinh, là một bé trai.”

“Bé trai?” Thẩm Văn Hân mới quý quý đầu, tầm mắt dừng trên người đứa bé sơ sinh, giống như là nhìn thấy cộng rơm cứu mạng, vội vàng ôm đứa bé qua đưa đến trước mặt Ôn Như Thị, run rẩy gọi cô, “Như Thị em tỉnh lại đi, xem xem con của chúng ta, không phải em hi vọng nhất là được nhìn thấy con ra đời hay sao?”

“Ôn Như Thị, em mở mắt ra xem đi...” Đứa bé trong ngực phất phất nặng ngàn cân, Thẩm Văn Hân gần như là không ôm nổi bé, “Như Thị, em nhìn con đi.”

Trái tim Ôn Như Thị cũng muốn nứt, bàn tay phải lên một anh cần bàn là không cảm giác được độ ấm dưới làn da của Thẩm Văn Hân.

Cô không phải là nên chết ở đây, thời gian 5 năm còn chưa đến, cô không phải là nên chết, công ty đã đồng ý với cô thì sẽ không đối ý, khẳng định có chỗ nào không đúng!

“Chuẩn bị kích điện!” Bác sĩ mổ chính quyết đoán nghiêng đầu lớn tiếng nói với trợ thủ, “Chú ý cảm máu!”

Trong phòng giải phẫu khung cảnh bận rộn, Thẩm Văn Hân ôm con lại ra bên ngoài dám người, căng thẳng gắt gao nhìn chăm chăm người yêu đang nằm chính giữa.

Đúng lúc này, không khí trước mặt Ôn Như Thị vụt vạc, trợ lý quen thuộc cung kính đứng ở đối diện cô, mỉm cười cúi tay về phía cô: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, ngài có thể rời đi.”

“Cái gì?” Ôn Như Thị sống sờ nhìn bàn tay chìa ra của anh ta, theo bản năng lui về phía sau một bước, “Tôi không rõ, sao cậu lại ở đây?”

Mỗi một người chấp hành đều có một khám quyết có một không hai, trừ khi bị chết ngoài ý muốn, không có thông qua khám quyết triệu hồi là trợ lý đến tiếp ứng sẽ không xuất hiện ở thế giới nhiệm vụ.

Ôn Như Thị trên bàn mổ còn chưa chết, cô cũng không thông tri cậu ta đến, nhưng là, ảo ảnh của cậu ta lại thật sự đứng ở trước mặt cô.

Trợ lý trợn mắt nhìn, mặc dù không hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cho dù bây giờ ngài rời đi, chỉ cần có đứa bé ngài để lại kia, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không rơi vào trạng thái hắc hóa.”

Mà Tần Hiểu Lăng cùng Tổng Ti Cật đã kết hôn vào tháng trước, trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Văn Hân sẽ không có tâm tình gì đi gây sự với bọn họ.

Đợi nỗi đau tang vợi đi qua, tin tưởng sự nghiệp của vai nam nữ chính đã phát triển không tệ, đến lúc đó, Thẩm Văn Hân còn phải bận chăm con.”

Theo tầm mắt cậu ta, Ôn Như Thị nhìn về phía người đàn ông có độc ôm đứa bé đứng ở phía sau mọi người kia.

Trong con người đen sâu thẳm của anh hiện lên ánh nước, cô chấp bình tình nhìn thân thể trên bàn mổ, đáy mắt tràn đầy thống khổ cùng tuyệt vọng, sâu đến mức cho dù cách dám người Ôn Như Thị cũng có thể cảm nhận được.

Trợ lý vẫn đang nói liên miên không dứt bên tai cô: “Xét thấy có hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian, công ty quyết định cho cô một lễ riêng, không cần phải tiếp tục ở lại đây chịu khổ, cho nên mới phải tôi đến tiếp ứng.”

“Chịu khổ sao?” Ôn Như Thị cúi người thờ dài, cười khê: “Mấy người làm sao biết được tôi đến cùng có khổ hay không?” Giúp chỉ mặt đường, ắt chỉ tỷ suơng*.

() Giúp chỉ mặt đường, ắt chỉ tỷ suơng: Với giúp thì nó là mặt đường, với ắt nó lại như thạch tín. Ý nói cùng một thứ nhưng hai người lại có hai suy nghĩ khác nhau, không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.*

Trang Tử không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá.

Cô chỉ muốn làm bạn bên cạnh Thẩm Văn Hân, muốn nhìn con mình lớn lên, cho dù là lấy thân thể tàn tạ cô cũng vui về chịu đựng.

Chỉ cần vừa rời khỏi nơi này, cô sẽ quên mất Thẩm Văn Hân. Bọn họ làm sao có thể hiểu rõ loại cảm tình xen lẫn ấy rấy này chứ?

Cô muốn dùng hết tất cả khả năng của mình để thương anh, làm anh hạnh phúc, cho dù nhiều một phút, nhiều một giây cô cũng nguyện ý.

Chỉ có như vậy mới không coi là cô phụ tình ý sâu đậm của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị khẽ gật đầu một cái: “Cậu đi đi, không có tội triệu hồi, dừng nên lại xuất hiện ở thế giới này.”

“Nhưng mà...” Mới trợ lý mập mạp, cuối cùng không có làm trái mệnh lệnh của cô, nhiều tia ánh sáng nhạt phát ra từ người anh ta, giây lát biến mất không còn tăm hơi.

Trong giây phút anh ta biến mất kia, Ôn Như Thị cảm giác có một lực hút, trước mắt đột nhiên tối sầm, lúc có khôi phục tri giác, cầu đầu tiên nói ra chính là.

“Thuốc tê ...”

Mẹ nó, đau chết có rồi!

Đời này lần đầu tiên Ôn Như Thị dùng thẳng ngón tay giữa với bác sĩ. Cô muốn là gây mê toàn thân, không phải gây mê bộ phận! Mẹ kiếp, bắt nạt nhà cô không có tiền ha?

“Như Thị!” Thẩm Văn Hân vốn đã sắp tuyệt vọng như nghe thấy âm thanh của trời, vội vàng nhào đến bên cạnh cô, giữ đứa nhỏ đến trước mặt cô, “Như Thị, còn của chúng ta là một bé trai.” Giọng anh run run, phảng phất như là sợ muốn thêm chút nữa cô sẽ lại không thấy.

Ôn Như Thị nỗ lực nghiêng đầu nhìn một cái, một đứa trẻ sơ sinh người dỏ nực nhàn nhàn, tóc thưa thớt, hoàn toàn giống một cái mồng khỉ.

Cô bâu môi, phun ra hai chữ: “Thật xấu...” Sau đó ngất xỉu.

Trường hợp của Ôn Như Thị thành kỷ tích giới y học, không có một chuyên gia nào có thể giải thích được, vì sao một phụ nữ có thai suy nhược đến mức độ khỏe mạnh chỉ có thể đạt đến một nửa của người bình thường lại có thể kiên trì đến khi sinh con ra, hơn nữa thể nhưng lại sống lại sau khi tím đả ngừng đập vào phút.

Cuối cùng bọn họ quy tất cả về thành nguyên nhân do sức mạnh ý chí của cô siêu cường, đối với chuyện này, Ôn Như Thị hoàn toàn là cười nhạo.

Cô ném tờ báo trong tay xuống, há miệng ăn một miếng cháo tiết heo được đút đến tận miệng, cười ngọt ngào với người đàn ông trước mặt: “Rõ ràng là bởi vì tình yêu với anh, em mới có thể tỉnh lại mà.”

“Ừ.” Thẩm Văn Hân khẽ cười, dịu dàng lau vết cháo đọng bên khóe miệng cô, “Đó là vinh hạnh của anh.”

“Đương nhiên rồi, bây giờ em nhưng là công thần đấy.” Ôn Như Thị không chút khách khí nhận lấy lời khen của anh, được một tác lại tiền thêm một thuốc kéo tay áo anh, “Không cần, em muốn đi ra ngoài phơi nắng.”

Thẩm Văn Hân không chút động đậy, lui mước một muỗng cháo đưa đến bên môi cô, dịu dàng dỗ dành nói: “Ăn thêm chút nữa, ăn hết bát này anh sẽ ôm em đi ra ngoài.” Lúc cô sinh con mất máu quá nhiều, bị thương nguyên khí, không bỏ nhiều sao được.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ há mồm, bấy giờ anh rõ ràng là ăn chắc có, biết cô không nở thấy anh khổ sở mới dám không chút kiêng kỵ như vậy, buộc cô ở cứ tròn rầy tháng rông.

Có nhà ai ở cứ hơn nửa năm chứ? Có cần bản là ở nhà ấp trứng mới!

Ngày ngày ăn đồng thuốc bổ này, canh bổ kia, mặt mũi Thẩm Văn Hân có lớn hơn nữa thì Ôn Như Thị cũng sắp không thể nhận nổi nữa.

Cô u oán nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Hay là lần sau anh cho thêm ít chà bông vào cháo đi...”

“Được.” Độ cong bên khóe miệng Thẩm Văn Hân càng thêm mê người, chỉ cần có cô thể bình an còn sống, đứng nói là bỏ chà bông, cho dù bỏ cả một con gà vào anh cũng vui ý.

Ăn cháo xong, Ôn Như Thị được Thẩm Văn Hân ôm đến trên ghế nằm trên mặt cỏ ở sân sau, tay rắng thân thể của cô đã khá hơn nhiều so với lúc mang thai, nhưng là vẫn kém người thường rất xa.

Cho dù là vậy, Ôn Như Thị đã rất thỏa mãn, ít nhất xương cốt cô sẽ không động một tí là gãy.

Ánh sáng chồm hê chiếu lên người ấm áp dễ chịu, Ôn Như Thị vẩn về chân móng đắp trên đùi mình, ôm lấy ngón tay út của Thẩm Văn Hân làm nũng: “Bảo người ôm cả Bé mập ra đây phơi nắng đi, cả ngày ruy em chưa nhìn thấy con rồi!”

Bé mập hiện đã không còn xấu như hồi mới sinh ra, bộ dạng trắng trẻo mập mạp tròn vo, hay ăn thích động, cho dù ngồi một mình một chỗ cũng có thể một mình y y a a nỉa nỉa.

Thẩm Văn Hân cầm ngược lại tay cô, quay đầu phản phó người hầu ở bên cạnh: “Mang Mộ Hân đến đây, cho nó ngồi trên thảm có chơi một lát.

Bé mập tên gọi Ôn Mộ Hân, vẫn là Ôn Như Thị đặt.

Từ sau khi sửa tên con thành tên này, Thẩm Văn Hân vẫn gọi con như vậy, sợ người khác không biết ý nghĩa của tên là Ôn Như Thị yêu Thẩm Văn Hân.

Không quá bao lâu bảo mẫu đã ôm đứa bé đến, trái mặt tím thẫm dùng khi đi đã ngoại lên mặt cô, sau đó đặt cậu bé vào giữa để cậu tự do hoạt động.

Ồn Như Thị cười híp mắt nhìn con bỏ qua bỏ lại trên thảm, còn có hơn ba năm, cô còn có thể trải qua thời gian tốt đẹp như vậy thêm ba năm nữa, đã là kiểm kê.

Ồn Như Thị hơi hơi ngưỡng đầu, không ngừng ý lấy theo được ánh mắt cung chiều của Thẩm Văn Hân, cô mềm mại cười nói “Chờ Bê mập được hai tuổi sẽ giao con cho ba mẹ, sau đó chúng ta đi ra ngoài du lịch, chỉ hai người chúng ta, có được không?”

Thẩm Văn Hân hơi chán chờ, anh không biết đến lúc đó thân thể Ôn Như Thị có phù hợp đi xa không.

Tuy rằng đã điều dưỡng một quãng thời gian dài như vậy, nhưng vẫn không thể khôi phục lại trạng thái trước khi mang thai, mới rất nhiều chuyên gia y học đến kiểm tra cũng vẫn không tra ra được nguyên nhân dẫn đến thân thể cô suy nhược.

Nếu như có thể, Thẩm Văn Hân thậm chí hi vọng có cơ may ở nhà như vậy, không đi đâu hết.

“Ông xa,” Ôn Như Thị kéo tay anh nhẹ lắc lắc, “Anh đừng đi đi mà, em cam đoan sẽ nghe lời anh, không chạy loạn, cũng không ăn loạn gì đó.”

Lần trước chính là cô lên Thẩm Văn Hân vụ trọng bảo người làm món cá kho cay, kết quả no dục vọng của miệng, vào lúc ban đêm vào bị tiêu chảy lại thêm ói, còn phát sốt, làm hại anh vội vàng bỏ xuống một đơn hàng lớn, suốt đêm bay về nhà.

Từ lần đó bắt đầu, Thẩm Văn Hân liền nghiêm cần giám sát thực đơn của cô, không bao giờ cho phép người hầu lên chuẩn bị đồ ăn vặt cho cô.

“Thật đấy, anh tin em đi.” Ôn Như Thị giờ ba ngón tay lên, mong đợi nhìn anh, thế son sất nói.

“Nếu đến khi đó,” Thẩm Văn Hân thở dài, nhẹ vuốt mái tóc rối cục mớic dài đến vai của cô, giọng điệu châm chọc nói, “Tình huống thân thể em cho phép, anh sẽ mang em đi ra ngoài du lịch.”

Trải qua một của sống chết chán động lòng người, chỉ cần là có mong muốn, anh liền vĩnh viễn cũng không cách nào nói ra hai chữ ‘cực tuyệt’!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng* Nam Phụ được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Ba năm rồi cuộc dài đến thế nào?

Nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có lẽ vừa mới đủ để Ôn Như Thị đưa con vào nhà trẻ, sau đó liền cùng Thẩm Văn Hân đi khắp trời nam đất bắc một vòng.

Thật ra nói một cách nghiêm chỉnh, cô cần bán không được tính là đi theo anh, mà phải nói là Thẩm Văn Hân công có khi khắp thế giới.

Bọn họ cùng nhau vượt qua thung lũng tách giãn Lớn* của Đông Phi, cùng nhau băng qua thảo nguyên mênh mông, xem qua quần thể linh dương đen, báo đốm tư thái duyên dáng, đàn voi khổng lồ, kền kền xoay lượn trên không trung, còn có dân bản xứ Marcellles nhiệt tình.

(*) Thung lũng tách giãn Lớn: Thung lũng tách giãn lớn tiếng Anh là Great Rift Valley là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng móng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km2 từ phía bắc Syria, tây nam châu Á đến trung tâm Mozambique, đông Phi. Ngày nay, thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của Đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ núi ba Ađar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Các nhà địa chất học gọi các mảng này là v mảng Nubia và Somalia.

Bọn họ cùng nhau đứng trên miệng núi lửa, cảm thụ sóng nhiệt ngất trời, cùng nhau tắm trong hồ nước nóng trong băng tuyết ngập trời.

Còn có rất nhiều chuyện lạ nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết, cảnh đẹp không thể miêu tả nổi, quan trọng nhất là anh luôn luôn không rời không bỏ làm bạn bên cạnh cô.

Lúc mới bắt đầu còn có nhân viên hộ lý chuyên nghiệp đi theo, cuối cùng chuyên kìm chuyên nhò, bất kể là lập ra hành trình hay một bộ quần áo cô mặc đều do một mình Thẩm Văn Hân hoàn thành.

Hề là chuyện có liên quan đến Ôn Như Thị, anh đều cần thận hà khắc.

Ồn Như Thị rất thỏa mãn, có một người chồng đồng ý bỏ xuống công việc, công vụ đi khắp nơi như vậy, cho dù anh thật sự hai bàn tay trắng, mỗi bữa chỉ có thể để cô ăn trâu nuốt cái cỏ cũng sẽ thật lòng cảm ơn trời xanh, có thể cho cô gặp được anh trong thế giới này.

Chuyện lăng mạn nhất trên thế gian không phải em yêu anh và anh cũng yêu em

Mà là chúng ta yêu lẫn nhau, đồng thời cũng tình nguyện cống sức nặng mạng sống của đối phương trên lưng. Vô luận bản cung hay phủ quý, vô luận bệnh tật hay già cả, anh đều sẽ giữ vững bên cạnh em, mãi đến tận cùng mạng sống.

Thẩm Văn Hân không muốn lời, mỗi việc anh đã đáp ứng cô, anh đều làm được.

Bất kể là hiếu kính ba mẹ cô, hay là ngừng công kích xí nghiệp Tổng thị, mạng cô đi xem khắp cảnh đẹp trên thế gian, thậm chí còn làm tốt hơn so với yêu cầu của cô.

Thời gian ba năm, không chỉ thay đổi Ôn Như Thị, biến cô từ một thiếu phụ xinh đẹp như hoa biến thành một người bệnh tật nguy kịch. Cũng biến Thẩm Văn Hân từ một người đàn ông mình đầy tật xấu thành một người đàn ông đầu đời trời chán đập đất.

Bọn họ đều biết, tình mạng của Ôn Như Thị đã đi đến cuối con đường.

Nhưng vì sức mạnh của tình yêu, bọn họ trở nên mạnh mẽ, ít nhất, hai người bắt đầu học thân nhiên tiếp nhận sự thật này.

Cái chết cũng không thể khiến hai người yêu nhau tách ra, làm người ta chia lìa chỉ có thể là lòng người.

Ồn Như Thị rất vui mừng, cho dù giờ phút này cô lập tức chết đi, bọn họ cũng đã tạo ra rất nhiều trí nhớ tốt đẹp. Ba năm này mỗi một phút, một giây bọn họ đều trôi qua rất phong phú, không một chút lờn phí.

Khi Thẩm Văn Hân công Ôn Như Thị ngủ mê đi ra khỏi sân bay, chờ đợi bên ngoài là ba mẹ cùng con trai của bọn họ.

Đây là nơi Ôn Như Thị sinh ra lớn lên, anh tin rằng vào giây phút cuối cùng, cô nhất định sẽ hi vọng về nơi này, anh hiểu rõ cô như vậy, hiểu rõ hơn cả hiểu chính mình.

Ồn Như Thị lúc này, mỗi ngày thời gian tĩnh táo không vượt quá một giờ.

Tiểu Mộ Hân bây giờ đã ba tuổi đi học về nhà, việc đầu tiên chính là chụy đến lầu ba, nhìn xem mẹ có tỉnh lại chưa.

Lúc bé còn còn bé cũng không biết như vậy là vì sao, mãi đến có một ngày, có giáo ở nhà trẻ kể cho các bạn nhỏ nghe chuyện xưa về một mỹ nhân ngư.

Từ đây, bé luôn tin tưởng vững chắc rằng mẹ mình chính là mỹ nhân ngư, mẹ cần một vương tử hôn mê tình lý, mà người vương tử kia, không hề nghĩ ngờ chính là bản thân bé.

Có đôi khi, trùng hợp có vừa tình lại. Ôn Như Thị sẽ sờ sờ tóc đen mềm mại của con, thân thiện nói với con: “Cảm ơn con, vương tử diện hạ của mẹ.” Tiểu Mộ Hân sẽ vì câu khen này mà vui vẻ cả một ngày.

Còn khi có không tình lại, Bê mập hôn mẹ đến mặt đầy nước miếng sẽ bị ba mình xách ra ngoài, phạt chép chữ năm mươi lần.

Đào nứt đã đến mùa hè, mùa hè là mùa hoa đào đua nhau nở. Thẩm Văn Hân vẫn còn nhớ cảnh tượng mùa hè năm đó, Ôn Như Thị không phấn son, xinh đẹp không gì sánh bằng, kiều ngạo đứng trước mặt anh chỉi mắng anh.

Khi đó, anh thế nào cũng không nghĩ đến có một ngày, anh sẽ yêu người phụ nữ ngang ngược can rở này, yêu hơn tất cả.

Thẩm Văn Hân mỉm cười, công báo bồi quý giá nhất của mình, từng bước từng bước đi về phía đích nũa.

Năm đó, anh sẽ lạnh lùng dứt cô đi vòng quanh đường vòng, anh sẽ thờ ơ lạnh nhạt mắng thảm nhìn đáng về cô nhận đau, hôm nay anh lại kiên tức để cô xuống đất đi một bước.

Năm đó, anh có ý mừng có đi cầu cả, vì nhân có thất thủ, anh còn có thể phát giận vút một mình cô lại bên bờ hồ, mặc cô tự sống tự chết, mà hôm nay, anh lại lòng tràn đầy mong đợi công cô đến thánh địa trong lòng mình.

Ồn Như Thị nhất định sẽ thích chỗ đó, nơi mà đã sớm nên mạng cô đến.

Anh bước từng bước về phía trước, giống như là quỹ tích bọn họ đã trải qua. Đi qua bờ ruộng quanh co, ở nơi này, anh cũng từng công Ôn Như Thị ăn vạ về nhà.

Có có cái hồ nước thật ra chính là đập chứa nước kia, bọn họ từng ở nơi đó đối chọi gay gắt, cô còn bị gậy cái cần câu mà anh thích nhất thành hai đoạn, vứt vào trong nước.

Khóc mới Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng cong lên, Ôn Như Thị khi đó đáng hận như vậy, bây giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy có sức sống tràn đầy. Nếu có có thể vĩnh viễn tình lục tràn đầy như vậy thì thật tốt.

Đi đến một thung lũng trong lòng núi, đập vào mắt là khắp núi đồi một màu hồng nhạt của cánh hoa.

Thẩm Văn Hân chọn một đốc nhỏ có tầm nhìn tốt nhất, cởi áo khoác trải lên thảm cỏ, để đặt ôm Ôn Như Thị ngồi xuống.

“Như Thị chúng ta đến nơi rồi.” Thẩm Văn Hân cẩn thận vén sợi tóc rơi xuống trán cô sang một bên, đầu dăng thấp giọng nói.

Có mềm nhũn tựa vào trong ngực anh, lòng mị dài nằm chặt lại không được chuột cho cong lên, dưới mí mắt còn có quần thẫm. Ngủ trong một thời gian dài không chỉ không có làm có khôi phục tinh thần, ngược lại càng khiến cô trở nên suy yếu.

“Em còn nhớ không, đêm đầu tiên chúng ta ngủ chung, luôn là em tiến sát quần quýt lấy anh.” Phương thức tán gẫu như vậy, Thẩm Văn Hân đã quen.

Anh cũng không để ý không có người đáp lại, chỉ ôm lấy cô, thì thảo nói nhỏ: “Khi đó anh nên ôm em như bây giờ, chúng ta thật khỷ, bỏ lữ nhiều thời gian như vậy.”

“Ồn Như Thị, anh hối hận, nếu như anh yêu em sớm hơn, có lẽ em sẽ không phải sống khổ cực như bây giờ.”

Thẩm Văn Hân quay lại vuốt tóc cô, “Tại sao chúng ta phải lờn phí thời gian dành cho nhau để thử, nghĩ kỹ lẫn nhau chứ, rõ ràng đã sớm yêu nhau lại còn không biết.”

“Khi đó anh cũng không nên dẫn em đi cầu cả, mẹ Lý nói, em ở trên núi bị muỗi cắn nổi rất nhiều bao rất lâu sau mới biến mất. Anh biết vì sao em không bôi thuốc, nhưng khi đó anh rất ngốc, biết rõ rành rành là em muốn anh xin lỗi, nhưng anh lại không mở miệng, càng muốn cố ý chọc giận em.

Mấy ngày đó, em hẳn là rất buồn phải không?” Tay Ôn Như Thị hơi lạnh, Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, ôm chặt lấy cô.

“Còn có rất nhiều chuyện, em nghĩ rằng anh không biết, anh đều biết hết. Lâm Đạt đã nói hết tất cả những việc hỗn tạp mà em làm trong mấy năm nay cho anh biết rồi.”

“Bao lâu nữa? Hân là 5 năm rồi!” Thẩm Văn Hân quyến luyến không rời nhè vỗ về hai má cô, “5 năm, em không nói một câu biện giải nào, anh là nên bắt đắc đi với sự cứng đầu của em, hay là nên vui vẻ vì em chắc chắn rằng anh sẽ không làm em thất vọng đây.”

“Chúng ta đi qua nhiều đường vòng, đáng tiếc, hiện tại đã không có thời gian để bắt đầu lại.” Thẩm Văn Hân mỉm cười, nhìn rừng đào rực rỡ dưới chân, một giọt lại một giọt nước mắt theo quai hàm rơi xuống trên mặt cô.

Ồn Như Thị dựa vào trong lòng anh lỏng mĩ nhiê nhưch, chậm rãi mở mắt. Bên tai là giọng nói quen thuộc, bao quanh cô là vòng ôm quen thuộc, cô nhẹ giọng mở miệng: “Văn Hân?”

Thẩm Văn Hân cúi đầu, lặng lẽ lau đi vết nước đọng trên mặt cô, dịu dàng đáp: “Em tỉnh rồi, nơi này mới là nơi xinh đẹp nhất trong thôn họ Thẩm, thích không?”

Ồn Như Thị hơi hơi nghiêng đầu, trước mắt chỉ có một màu tối đen. Khóc miệng cô cong lên, nhún nhut cười: “Em rất thích.”

“Năm đó anh nên mừng em đến đây, ở đây có biển hoa đẹp nhất mà anh từng thấy.” Thẩm Văn Hân ôm lấy cô, chỉ vào mảnh đất cách đó không xa, “Hồi anh còn nhỏ anh có chôn mấy viên bi ở chỗ đó, khi đó không hiểu chuyện, cho rằng năm sau có thể mọc ra một cây bi.”

Ồn Như Thị nâng tay, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua cánh tay anh, sau đó thu lại như không có chuyện gì xảy ra, nhìn theo hướng cánh tay anh chỉ: “Rất đẹp, trước giờ em chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp hơn nơi này.”

Chỉ cần Thẩm Văn Hân không biết cô đã hoàn toàn bị mù, như vậy là đủ rồi, giống như lựa chọn của cô năm đó.

Ồn Như Thị mỉm cười, tựa như trước mắt thật sự là một cảnh đẹp đến không gì sánh kịp.

Tuy rằng cô chỉ có thể phác họa biển hoa kia trong tưởng tượng, nhưng như vậy thì có sao đâu, cảnh đẹp nhất đã ở ngay bên cạnh cô.

Không có gì có thể làm cô cảm động bằng tâm ý của anh.

Thẩm Văn Hân cười khẽ,Ồn Như Thị của anh luôn để dáng thoe mẫn như vậy, thật ra phong cảnh đẹp hơn trong này còn rất nhiều, chính là chỗ này trong cảm nhận của anh càng thêm đặc biệt mà thôi.

Nơi này có nguyện vọng tốt đẹp nhất khi còn trẻ của anh, là nơi anh vẫn muốn mang vợ đến xem.

Ồn Như Thị cười tựa vào vai anh, chậm rãi khép mắt. Gió núi hơi lạnh, năm tháng tốt đẹp, hoa đào nở đến độ mĩ.

Trên dốc nhỏ núi xanh dăng dặc,Ồn Như Thị an tĩnh như là lại đang ngủ, dựa sát vào trong lòng Thẩm Văn Hân.

Lần này thật sự phải rời đi, linh hồnỒn Như Thị phiêu dăng giữa núi rừng, cánh hoa bay tán loạn xuyên qua thân thể cô từ từ rơi xuống đất.

Cô quay đầu, nhìn hai bóng dáng gần bó kề cận nhau trên dốc nhỏ kia, còn có nước mắt rơi ra từ trong mắt Thẩm Văn Hân.

LòngỒn Như Thị đau xót, xoay người không chút do dự chạy về phía anh.

Mũi chân sáng bóng lẩy dả trong không trung, tạo ra nhiều gợn sóng trên mặt nước. Bắt đầu từ con đường cô đi qua, hể là nơi cô đi qua, thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Núi đồi vừa rồi còn tràn đầy màu sắc rực rỡ, yêu cùng hận sâu đậm ở kiếp này của cô, đều bị từng tia từng tia ánh sáng màu lam rút đi.

Ồn Như Thị điên cuồng chạy, sợi tóc bay ngổn ngang trong gió, chỉ còn một chút, chỉ còn một chút là có thể chạm vào anh lần nữa.

Ánh sáng màu xanh càng lúc càng sáng, cuốn sạch sắc thái trong thung lũng, phảng phất như thủy triều rút đi. Ngay lúc đầu ngón tay cô sắp chạm đến giọt nước mắt kia, toàn bộ thế giới đều biến thành một màu đen trắng.

Ồn Như Thị mỉm cười, Thẩm Văn Hân trước mắt vẫn đẹp trai như trong quá khứ, nhưng là, trong lòng cô đã không còn chút rung động nào.

Cô kính ngục quý tạ chỗ thật lâu thật lâu.

Thẳng đến khi mặt trời lặn về phía tây, Thẩm Văn Hân ôm lấy xác cô, bước từng bước đi ra khỏi thung lũng.

Ồn Như Thị mới đứng lên, mở cửa thông tin trên khám quyết: “Nhiệm vụ hoàn thành.” Vừa dứt lời, trợ lý quen thuộc liền xuất hiện trước mắt cô, cung kính xòe tay phải ra.

Lúc này đây, cô trực tiếp đặt tay mình vào lòng bàn tay cậu ta.

Nhiều tia ánh sáng nhạt xuất hiện, hai người cùng nhau biến mất trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 26: Nhật ký nuôi dạy trung khuyến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thanh Uyên

Beta: Vi Nguyệt + Moonmapln + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

P/s: Kịch bản truyện quần quai, kịch bản này bù lại 100% ngọt sủng HE ề rằng luôn nha các đồng chí :))) Yên tâm đọc đi3

** trung khuyến: chỉ người đàn ông một lòng một dạ chung thủy với người mình yêu, nửa kia nói gì cũng răm rắp nghe theo, chỉ đồng đi đồng chí tây đi tây*

Lợi ích của công ty không dễ chiếm.

Đến lúc trở thành Ôn Như Thị tám tuổi bị hai ma ma to khỏe xách lên, lột sạch nhét vào thùng nước tắm để xoa bóp, cô hồi hận đến phát điên.

Tập tài liệu mà trợ lý đưa cho có miêu tả rất hay như ——

Thiên kim của mình chủ vô lâm, một vị tiểu thư yếu ớt, thiên chân vô tư; đến năm mười tuổi thì gặp nam phụ của nhiệm vụ. Quan trọng là anh ta là ân vè mà cha cô phải đến cạnh cô, chỉ nghe lệnh của một mình cô.

Hay hơn nữa là, hai đứa nhỏ vô tư là thành mặt trái mũi, gần quan được ban lộc, cuối cùng có cùng có thể hưởng thụ cảm giác thành công khi mười lăm một bé shota rồi.

Nhưng công ty lại không hề đề cập đến chuyện vật chủ của cô là một người thiếu năng. Thiếu năng thì dù có sống đến 100 tuổi cũng thiên chân vô tà! Huống chi cô được nam chính ‘đề nhất thân y’ tự tay bắt mạch chẩn đoán.

Nếu do người khác bắt mạch thì dù tên đó có là thần y, khi nào có muốn quay lại bình thường thì sẽ tự động ‘lãnh bệnh’.

Nhưng người đó lại là em trai thân thiết của Hoàng thượng, miệng vàng lưỡi ngọc, dù có trời sinh thông minh suốt đi chẳng nữa thì chi sự cũng bị người cha chi coi trọng nghiệp lớn của mình đánh cho thiếu năng.

Hơn nữa, cha cô có tổng cộng mười người con gái như hoa như ngọc, mỗi người đều là công cụ để ông ta thiết lập các mối quan hệ!

Ồn Như Thị ngắm mình trong bồn nước, cảm thấy rất bị phẫn, không chừng trong lòng Ôn hầu các cô cũng chỉ là mìn cày củ cải được chôn sâu trong hậu viện mà thôi, cũng lắm thì cũng chỉ là mười củ củ cải xinh đẹp.

Bảy giờ trong hậu viện tươi đẹp của Ôn hầu đã có năm củ củ cải bị lùa cướp mất tuổi xuân, thật khổ nạn!

Mỗi khi có một vị khách quý tới, ông sẽ đào một củ củ cải dâng lên, sau đó hai người vai kề vai cười to thương lượng kế lớn.

Kế lớn gì? Đương nhiên là kế phản quốc!

Khi Ôn Như Thị tỉnh lại trong cơ thể nhỏ bé này, đọc tài liệu để biết trước tình tiết, cô tức giận như bị sét đánh. Thì ra đây chính là lý do cả nhà bị chém đầu, tổn công cô còn định cứu vớt số phận của nhà họ Ôn.

Bảy giờ nghỉ lại, cứu vớt cái rắm, cô bị ngu mới ở lại cái này để bị hoàng thất chém chết!

Ồn Như Thị đỡ trán, vì không muốn xử lý mấy cái bánh mì lớn đã bị người khác giẫm nát nên cô mới xin tiếp nhận một nhiệm vụ chưa ai động qua, giờ mới phát hiện đó là sai lầm. Cũng may còn tới mấy năm, cô nhất định phải ôm chặt đùi nữ chính, tranh thủ sau khi bị xét nhà sẽ đưa nam phụ đi nương nhờ thân y ca ca.

Nếu có thể khiến thân y ca ca cam tâm tình nguyện tìm hai thì thế gánh tội thay thì giấc mơ tung cánh rời trời cao biển rộng tuyệt đối không phải là mơ.

Đương nhiên trước tiên có phải báo vớ cái mạng nhỏ của mình, không thể chết yếu khi đang chạy trốn, nếu không tên ản vệ ngược nghịch của cô sẽ cảm phiền vào cung giết hai huynh đệ Hoàng Đế rồi tự sát trước mộ cô. Nếu vậy, thế giới này của cô game over.

Ồn Như Thị ngửa mặt lên trời, trong lòng chửi hai hàng lệ. Rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, nhưng bây giờ cô chỉ mới tám tuổi, một đứa bé tám tuổi bị thiếu năng đến mức cả cửa cũng không thể bước ra thì nói gì đến chuyện đi tìm tước mã tương lai?

Ồn Như Thị bị chà nra đến đó cả người, cô được người khác bế ra khỏi bồn tắm. Liều ma ma đem quần áo vào, vừa lấy khăn lau cơ thể nhỏ bé của cô, vừa dặn dò từng chút một: “Hôm nay tiểu thư sẽ dọn tới nhà lớn, người phải cố gắng học tập các tỷ tỷ thì cha người mới thích, hiểu không?”

Ồn Như Thị nhịn không trọn to mắt vì kích động, toét miệng cười ngây ngô với Liễu thị.

Học tốt chuyện làm nam nhân vui để người cha vô krong tâm của cô sớm bán cô đi sao? Có không ngu như vậy.

Ông thích ai thì cứ thích người đó, cô không hề muốn thứ tình thân đó, càng muốn có thì càng xa xẻo thôi.

Liễu thị xót xa vuốt tóc thấm ướt của tiểu thư nhà mình, đứa trẻ đáng thương này từ nhỏ đã không có mẹ, chỉ mong trông một cái liếc nhìn của cha. Nhưng Ôn hầu đâu có để tâm tới nó, người như Ôn hầu, có thể nhẫn tâm giết thị thiếp của mình vì người thiếp đó khó sinh, tổn thương nguyên khí, không thể sinh con nữa thì bà cũng không nên hy vọng xa xôi.

Nhưng bà chỉ có thể dùng cái cơ này để dỗ tiểu thư, bởi vì từ đầu tiên mà tiểu thư vất vả học được chính là tiếng gọi ‘Cha’.

Trong tâm hồn ngây thơ của tiểu thư không có hình ảnh mẫu thân đã mất mà chỉ có người cha nhẫn tâm bại hoại kia.

“Đoàn xe của đại quân già đến rồi.” Người giữ cửa đứng ngoài cất giọng nói: “Trò chuyện xong chưa, họ muốn nhanh chóng đến diễn trang đón Tiểu thư.”

Trong lòng Liễu thị có chút tức giận, người ngoài đều nghĩ Cửu tiểu thư chỉ là đứa ngược nên không thêm cung kính với tiểu thư.

Thập tiểu thư mới sáu tuổi, tất nhiên không biết thân súng là gì, nhưng đứng trông bà không biết bà nhân ở diễn trang thường nói xấu Cửu tiểu thư trước mặt Thập tiểu thư, dần dần ngày cả một đứa bé sáu tuổi cũng không để ý tý mình vào mắt.

“Đề họ chờ ở ngoài, sau một chén trà tiểu thư sẽ ra ngoài.” Liễu thị ị mĩ lau khô tóc cho tiểu thư, lạnh lùng mở miệng.

Đợi đến lúc bà nắm tay Ôn Như Thị bước ra, đại quân già đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nếu không phải Ôn hầu coi trọng việc dạy dỗ con gái thì các cô đứng hàng có cơ hội đặt chân vào nhà lớn nữa bước.

Hạ nhân chỉ cung kính với con của đương gia chứ mẫu, ngoài ra chỉ có Thất tiểu thư phong thái như tiên mới khiến họ chịu cúi đầu. Một đứa thiếu nằng cũng muốn làm chủ từ, nực cười.

Nhưng khi già thấy Ôn Như Thị mặc xiêm y hồng nhạt, búi hair búi tóc song hoàn kế *[1]* đáng yêu, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn theo sát ma ma, thì cũng từ từ nuốt xuống những lời trách cứ sắp ra khỏi miệng.

[1] Song hoàn kế:

Ôn hầu lấy sắc đẹp làm tiêu chuẩn để sủng ái, thiên vị các nữ nhi, càng xinh đẹp thì mừng lại lợi ích càng cao. Đại quân già có thể tưởng tượng được lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này Ôn hầu sẽ nở nụ cười như thế nào.

Không thông minh thì sao, chỉ cần có tướng mạo là đủ, cũng lắm thì tốn công sức dạy dỗ một chút, vẫn có rất nhiều nam nhân thêm muốn.

Dù sao họ cũng không mong một đứa thiếu nằng có thể làm chính thể.

Trong xe ngựa rất thoải mái, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, có thể nghe thấy tiếng chim hót lanh linh từ trong rừng, nhưng khi vén tấm màn cửa sổ chỉ có thể thấy hai hàng thị vệ võ trang đầy đủ đứng hai bên.

Đoàn xe đại mang theo hai tiểu cô nương về phía nhà lớn của Ôn gia nằm giữa sườn núi.

Ôn Như Thị nhàm chán nhìn tiểu cô nương phấn điều ngọc mài *[2]* trước mắt, yên lặng đếm từng thứ trang sức trên người cô bé để giết thời gian. Dù không có tình thân nhưng Ôn hầu không hề keo kiệt chuyện tiền tài với con gái mình.

[2] Phấn điều ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điều khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa.

Nhìn hai chuỗi ngọc trai to trên đầu nằng cũng đủ biết cha của họ giàu có cỡ nào.

“Nghe nói người là đồ thiếu nằng.” Ôn Tác Nguyệt ngồi đối diện Cửu tiểu thư nhịn không được lên tiếng, về mặt ma ma cạnh nằng ta rất kiêu căng, tựa như không cảm thấy chủ từ mình vô lễ như vậy có gì sai.

Liễu thị gạt mình, theo bản năng vội vã nói đỡ cho tiểu thư nhà mình: “Cửu tiểu thư là tỷ tỷ của người...”

Vừa nói được nửa câu, Ôn Tác Nguyệt ngắt lời: “Người là cái tha gì, chủ từ nói chuyện không được xen vào!”

“Tổng ma ma, và niệm cho ta.”

Liễu thị nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, hoảng loạn quý xuống. Ôn gia muốn làm việc lớn nên từ trước đến nay luôn câu nệ chuyện cấp bậc, vừa rồi tình thế cấp bách, bà lỡ lời mới bị người khác bắt lỗi.

Đừng nói mấy cái tát, nếu bây giờ Ôn Tác Nguyệt muốn mạng của bà, Cửu tiểu thư không báo vệ bà, thì chết là chết, dù có bị vút vào rừng sâu làm mối cho dã thú cũng không ai hay biết. Đây là nỗi bi ai của hạ nhân.

Trơ mắt nhìn Tổng ma ma vén tay áo lên, ngoa mạn liếc xéo bà, về mặt khiến người khác ghê tởm, Liễu thị chỉ có thể thẳng lưng quý, không dám cử động.

“Muội muội, viên trân châu của muội đẹp quá.” Ôn Như Thị bỗng cất tiếng, khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu, đôi mắt to trong suốt không giấu nổi sự yêu thích.

Ôn Tác Nguyệt sững sốt, kiểu ngoa hất cằm: “Tất nhiên rồi, ta còn tận vài chuỗi trân châu như vậy.”

Cô bé còn chưa kịp đắc ý khoe khoang. Ôn Như Thị đột nhiên vươn tay ra, hành động nhanh, độc, chuẩn. Trong chớp mắt, trang sức trên đầu Ôn Tác Nguyệt đã rơi vào tay cô, bên trên còn vương vài sợi tóc.

“Ta thích, hai chúng ta mỗi người một chuỗi.” Ôn Như Thị nắm chặt chuỗi lợi phẩm, cười ngây thơ.

Cô là một con bé thiếu nằng, thiếu nằng thì phải có đáng về của thiếu nằng.

Làm một đứa bé ngược nhưng có thân phận cao quý cũng hay đấy chứ.

Đầu tóc Ôn Tác Nguyệt rối tung bị tấn công bất ngờ, ngắn ra, sau đó, trong chiếc xe ngựa quý gái vang lên tiếng khóc xé tim xé phổi.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé sáu tuổi, Thập tiểu thư từ nhỏ luôn được người khác cưng chiều, không tin nói có người dám làm vậy với nằng. Hạ nhân luôn nói các tỷ tỷ sẽ nằng nài mình như hòn ngọc quý, hóa ra là nói dối!

Ôn Tác Nguyệt khóc mãi, đến khi đoán xe đi đến quần thể kiến trúc hùng vĩ giữa sườn núi, xuyên qua ngoại viện, nhìn thấy một đám người cường tráng đứng mình như quân sĩ, cũng không làm nằng ta cảm thấy hứng thú, chỉ ngồi khóc ngất.

Ôn hầu ngồi ở vị trí chủ thượng, khẽ nhàu mày, không kiên nhẫn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ôn Như Thị đến bên cạnh ông, nằng chuỗi trân châu trong tay lên như đang hiển dạng vật quý, kìm đồng tiền rục rỏ như hoa: “Cha xem này, muội muội tặng con đó, muội muội rất vui.”

Ôn Tác Nguyệt đang vùi đầu trong lòng ma ma càng khóc lớn: “Cô ta cướp, có ta cướp! Nhũ mẫu đánh cô ta cho ta.”

Tổng ma ma ôm cô bé, nào dám không né mặt chủ thượng mà làm chuyện đại nghịch bất đạo đó, Cửu tiểu thư bị thiếu nằng nhưng cũng là con gái ruột của Ôn hầu, cho dù muốn phạt cũng không tới lượt hạ nhân xen vào. Bà đành cúi đầu, khảm nếm đồ tiểu thư nhà mình.

“Được rồi, không biết lớn nhỏ, còn ra thế thống gì nữa!” Đưa con gái ngược ngạo ngạo dựa vào lòng ông, đứa còn lại không ngừng khóc lớn cũng đủ làm ông phiền lòng.

Ôn hầu phát tay, không kiên nhẫn bảo quân già, “Đưa mấy đứa về viện của mình đi, ngày mai bắt đầu đi theo tiên sinh học lễ nghi, không có chuyện gì thì đứng ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 27

Edit: Vi Nguyệt

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Ôn Như Thị không sợ học lễ nghi, cô tự thấy lời nói hay tư thế ngồi của mình cũng có thể trở thành tiêu chuẩn điển hình cho sách giáo khoa.

Nhưng tới lúc bắt đầu ngày thứ hai của chương trình học, Ôn Như Thị mới biết mình đã lầm.

Nữ tiên sinh giáo đường chết tiệt này không phải đang bồi dưỡng thực nữ, mà là chuẩn bị biến các cô thành con gái thân từ *[1]*, dạy dỗ thành một nhân viên tình báo.

[1] thân từ: quan lại, bề tôi của Vua

Tâm tư Ôn hầu quá ác độc, quái thực khiến người khác run sợ. Khắp nơi đều có danh môn khuê tú, nhưng xuất thân hào môn *[2]*, vừa có thể khiến nhiều nam tử say lòng, vừa là xử nữ *[3]* đội giá, quái thật rất hiếm.

[2] hào môn: nhà quan lại quyền quý, vừa giàu vừa có quyền

[3] xử nữ: người con gái còn trinh

Các cô không chỉ học cầm kỳ thư họa, còn phải học ca múa, nĩ công... nhiệm vụ nặng nề, chẳng khác nào đang tuyển chọn hoa khôi. Ôn Như Thị nhìn mấy cô gái mềm mại đáng yêu trước mặt, chỉ cảm thấy thật bi ai.

Có đứng đực ra giữa sân học theo dáng vẻ cầm quạt tròn mụ vầng của nữ tiên sinh, Ôn Tác Nguyệt đứng bên cạnh dường như còn mù mịt hơn cô.

Một người đàn bà cao to sặc sỡ một bao vải đến, nữ tiên sinh nghiêm túc liếc mắt nhìn hai tráng đinh *[4]* mới tới một cái, quay sang, khẽ gạt đầu, bao vải vừa mở ra, mấy chục con bướm bướm đủ loại kiểu dáng bay vụt ra.

[4] tráng đinh: người làm những việc nặng nhọc, thường có vóc dáng to lớn, cao khỏe

Ôn Như Thị 囧 nhìn ba tỷ tỷ bước từng bước đuổi theo, tay áo dài tung bay, eo nhỏ khế dong đưa, đến cả việc bắt bướm cũng có thể tạo ra tư thái phong tình văn chùng.

Đáng tiếc, đại tỷ cũng chỉ mới mười ba tuổi, ở hiện đại chỉ là một tiểu nữ sinh vừa lên trung học, không ngược, không mông, dù có gắng uốn éo eo nhỏ cũng không thể tạo ra dáng vẻ xinh đẹp muốn phản được.

Ôn Như Thị không nhận được bật cười.

“Cười đi, nếu hôm nay các tiểu thư không hoàn thành bài tập, buổi tối Ôn hầu sẽ phạt các tiểu thư.” Nữ tiên sinh không cảm xúc nhìn cô một cái, hờ hững nói.

Nụ cười trên mặt Ôn Như Thị cứng đờ, bây giờ Ôn Tác Nguyệt bên cạnh đã sợ đến run rẩy, xông lên phía trước, vươn tay nhếch nhếch đuôi theo bướm bướm.

“Đừng lại! Không phải bỏ nhào về phía trước như vậy, học theo tỷ tỷ của tiểu thư kia!” Nữ tiên sinh quát mắng Thập tiểu thư xong, quay mặt sang, thấy Ôn Như Thị vẫn không nhúc nhích, hơi nhàu mày, chỉ vào cô, “Tiểu thư lên đi.”

Trong tình huống này, một cô thiếu nằng sẽ làm thế nào đây? Ôn Như Thị híp mắt, tới thì tới!

Nhìn thấy một con bướm xinh đẹp bay đến trước mặt, cô vung quạt lụa, cô tay trắng ngần như tuyết, đáng vẻ mềm mại đáng yêu, “Bốp ——” một tiếng, con bướm bị đập rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, bướm bướm nhỏ phải hứng chịu một đòn nghiêm trọng, rơi xuống đất, đôi cánh sặc sỡ giật hai lần, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người: “....”

Ồn Như Thị cười: “Rất đơn giản.”

Mặt nữ tiên sinh cứng đờ, hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình: “Bắt bướm là một loại ý cảnh, chúng ta phải tạo ra dáng vẻ đuổi mà như không đuổi, bắt mà như không bắt, quan trọng nhất chính là cách các tiểu thư phò bầy dáng vẻ quyến rũ của mình chứ không phải các tiểu thư thật sự.... đáp chết nó.”

Nữ tiên sinh nhìn chằm chằm Ôn Như Thị đang cười khúc khích, cao giọng hỏi lại một lần nữa: “Tiểu thư hiểu chưa?”

Cô hiểu rất rõ mà. Ôn Như Thị chuyển nghiệp nô nự cười khúc khích.

Một kẻ thiếu năng sao có thể hiểu được lý luận cao thâm như vậy, khác miệng nữ tiên sinh giật giật, cuối cùng phải chịu thua: “Tự do tập luyện.”

Ồn Như Thị vẫy vẫy quạt tròn trong tay, nhàn chán nhìn những thiếu nữ giữa sân.

Thiếu nữ có dáng vẻ xinh đẹp nhất, hẳn chính là nữ chính của thế giới này —— Thất tiểu thư Ôn Bảo Nghi. Dáng người như họa, dung nhan khiến mấy thua tuyết nhường, cứ chỉ tự nhiên mà quyến rũ, dù còn nhỏ tuổi nhưng có thể nhìn thấy dáng vẻ một mỹ nhân sau này.

Ồn Như Thị lặc cộc chạy đến trước mặt Ôn Bảo Nghi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nịnh nọt nói: “Tỷ tỷ, tỷ có phải tiền nữ không?”

Ồn Bảo Nghi được nuôi dưỡng trong khuê phòng, vẫn biết dung nhan mình lớn lên xinh đẹp, nhưng hạ nhân nào dám thẳng thắn khen tặng ngay trước mặt cô, dù là nịnh nọt cũng sẽ nịnh nọt uyển chuyển êm tai, xua nay chưa từng nghe qua lời khen thẳng thừng như vậy.

Cô không tự giác đỏ mặt, khom lưng xoa đầu Ôn Như Thị: “Ta là tỷ tỷ của muội, không phải tiền nữ, bé ngoan.”

“Thật ư? Vậy sau này muội có thể đến chơi với tỷ không?” Ôn Như Thị vội vã nói.

Trong mười tỷ muội, chỉ có nữ chính được tự do ra vào sơn trang, nhờ nàng ấy, cô có thể sớm tìm thấy nam phụ. Cô rất muốn biết Ôn Bảo Nghi yêu chiều cô bao nhiêu, cô chớp chớp mắt nhỏ vài giọt nước mắt, oan ức nhân vị cứu tinh trước mặt, “Các tỷ tỷ không thích muội, không ai chơi với muội.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ôn Bảo Nghi thờ dài, rút khăn tay dụi đáng lau nước mắt cho cô, gật đầu nói: “Đương nhiên là được, tỷ sẽ dẫn dò hạ nhân, muội muốn đến lúc nào cũng được.”

Thật không hổ là bạch liên hoa đơn thuần thiện lương, Ôn Như Thị nhếch miệng cười ngây ngô, bây giờ cô hơi thích vị tỷ tỷ này rồi.

Như nhận được chỉ dụ, Ôn Như Thị mặc kệ sắc mặt nhà hoàn càng ngày càng khó coi, mỗi ngày cô đều không quên mưa gió, kiên trì dùng đôi chân nhỏ bé của mình đi qua mấy cái sân đến phòng Ôn Bảo Nghi.

Dần dần, Ôn Bảo Nghi cũng yêu thương kẻ ngu ngốc này như muội muội ruột thịt, thậm chí tiền sinh giáo dưỡng nhiều lần muốn phạt Ôn Như Thị nện ăn tội, Ôn Bảo Nghi đều ngăn lại.

Lâu thế rất bối rối, không biết nên vui vẻ vì tiểu thư không ngày ngày tìm “cha” nữa, hay là nên lo lắng tiểu thư nhỏ tuổi không hiểu chuyện, không cẩn thận vượt quá khuôn phép, làm đương gia chủ mẫu tức giận.

Thế nhưng cho dù thế nào, rốt cuộc thì trong sơn trang vẫn truyền ra tin tức Thất tiểu thư Ôn gia là một người thiếu năng.

Người ngoài đều nghĩ đây là chuyện đương nhiên, vậy cả sinh hài tử, sinh ra một đứa ngu ngốc có đáng là gì.

Hiện tại Ôn Như Thị trải qua những tháng ngày rất nhàn nhả, vì bảm thù nữ chính nên cô không cần phải trải qua khóa học lễ nghi đau khổ; còn những lời đàm tiếu bất mãn đồ kị, cô chẳng hề để ý. Dù các tỷ muội khác có ý tới của khiêu khích, nhưng chỉ cần không quá phận, cô cũng sẽ nhẫn nhịn.

Giữ toàn bộ tâm trí Ôn Như Thị đều đặt ở việc làm cách nào để Ôn Bảo Nghi đồng ý dẫn cô ra sau núi chơi.

Sau núi là nơi Ôn hầu xây dựng căn cứ ẩn vệ, tất cả ẩn vệ được huấn luyện, đội ở đó nhận lệnh, ngoài trừ những thân tín của Ôn hầu, không ai biết về sự tồn tại của những ẩn vệ đó.

Ồn Như Thị không cần trả nợ vào đại doanh, cô chỉ cần chờ ở hang động chữa thương ngoài doanh trại, mỗi khi hẳn bị bắt nạt, hoặc bị trọng thương trong khi huấn luyện đều sẽ chạy tới đó.

Chỉ cần Ôn Bảo Nghi dẫn cô ra sau núi, cô tin là mình có thể tìm được hang động kia.

Cô rất muốn thử xem có thể sớm gặp được nam phụ, người được đánh số 9486 không.

Hai năm là khoảng thời gian rất dài, mỗi một ẩn vệ được công nhận đều phải giảm lên thì thế của kẻ khác để trưởng thành. Ôn hầu thu nhận, giúp đỡ một trăm cô nhi, nhưng đoán chừng, đến cuối cùng, số lượng người sống sót, được chủ nhân ban tên, có lẽ không tới năm người.

Chỉ có người xuất sắc nhất mới được quyền sống sót, như thế quả tàn khốc với một thiếu niên mới chỉ có 11 tuổi, thật sự quá tàn nhẫn. Qua vài năm, khi hẳn đã bị tranh đấu và máu tanh giết chóc tẩy não, trở thành ẩn vệ trong tay cô cũng chỉ còn là một cỗ máy giết người nghe lệnh chỉ.

Trung thành là tốt, nhưng trung thành đến mức hóa hóa [5]; sau khi hóa hóa, giết kẻ thù rồi tự sát, trong đầu từ nghĩ đến việc chết thì vẫn là chết. Người như vậy rất khó giải quyết.

[5] hắc hóa: nghĩa đen là “hiến đen”, nghĩa là trở nên đáng sợ, ác độc,...

Ồn Như Thị vừa năn nỉ Ôn Bảo Nghi, vừa nghĩ thầm, ít nhất phải để cô tìm niềm cho bản tư tưởng dân chủ “Trung thành với chủ nhân là đúng, nhưng sinh mệnh của chính mình càng quan trọng hơn”.

Ồn Như Thị tin rằng mục tiêu lần này là một đứa bé thành thật cần cô che chở hết mức.

Thế nhưng, khi cô ở trong hang núi đen kịt, cô bị siết chặt đau đớn, Ôn Như Thị mới biết mình tính sai đến mức nào.

Một thiếu niên có năng lực, được lựa chọn từ hơn mấy trăm ngàn cô nhi, sao có thể là một đứa trẻ thành thật đáng thương?!

“Ngươi là ai, tại sao ngươi lại ở đây?” Chạy thủ [6] của 9486 đặt ở cổ họng Ôn Như Thị, hẳn vẫn đang trong thời kỳ vỡ giọng, giọng hẳn khàn khàn, hơi buồn cười.

[6] chú ý thủ: dao nhỏ để dễ giấu, thường được nhét vào ống giày, thắt lưng,...

Đáng tiếc Ôn Như Thị không cười nổi, cô của cô chắc chắn đã bị của một nhút, cô gần như có thể cảm nhận được máu của mình chảy trên da thật mềm mại.

Ồn Như Thị không chút do dự mà nghẹn ngào khóc nức lên: “Tỷ tỷ, tỷ đau rồi, Tiểu Như rất sợ hãi...”

Tay 9486 cứng đờ, xua nay hẳn chưa bao giờ gặp một cô bé mảnh mai như thế. Trong doanh trại ẩn vệ, một thiếu nữ có thể sống sót đến phút cuối còn ra tay tàn nhẫn hơn cả thiếu nam.

Nhưng hẳn vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, nếu hẳn không cẩn thận, cô lẽ hẳn đã sớm chết trong tay người khác rồi.

“Sao ngươi tìm được nơi này, thành thật khai báo, ta sẽ không giết ngươi.” 9486 vẫn kẻ sát vũ khí vào cô Ôn Như Thị, nhưng hẳn hơi chếch chúi tay sang một bên.

Ồn Như Thị nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, trong cái hang núi chết tiệt này quá tối, cô hoàn toàn không biết hẳn có thể nhìn thấy dáng vẻ cô bé đáng yêu nước mắt như mưa của mình hay không.

Điều này khiến cô rất bực bội!

“Ta không biết”, Ôn Như Thị khóc đến thương tâm, “Tỷ tỷ dẫn ta đi chơi, ta ngã một cái, sau đó không thấy các tỷ đâu nữa...”

Đáng là cô có ngã, nhưng là cô có ý mặc kệ những người khác, lén xuống một sườn dốc hơi hơi bằng phẳng gần đó, bằng không nếu trên người không có vết thương nào, khó mà giải thích được.

Không ngờ, thiếu niên kia vừa nghe xong lời cô, không chỉ không thương cảm cho cô, mà lập tức trở mặt.

Hắn bốp chặt cổ Ôn Như Thị, ấn cô xuống đất, trong bóng tối, ánh mắt hẳn sáng lóe lên, tựa như đã thủ chuẩn bị lao vào cắn xé con mồi, khiến người ta sợ tóc gáy.

“Nói dối, ngọn núi này là gia sản riêng của nhà họ Ôn, không thể có người đi dạo với người!”

Nhìn chủy thủ trong tay hẳn chạm rai gương cao, Ôn Như Thị bị siết chặt đến mức sắp hít thở không thông, nước mắt đầy mặt, tay cô gắng bám vào bàn tay đang bốp chặt lấy cổ mình như kiểm soát, cố gắng gầy dựa: “Ta là.... họ Ôn....”

Thiếu niên hơi buông lỏng tay: “Ngươi nói gì?”

Cuối cùng cũng có thể hít thở được, Ôn Như Thị đẩy bàn tay vẫn còn quần đầy băng vãi của hẳn ra, nằm trên mặt đất ho khan đến mức nước mắt gần gụa.

“Ta là con gái Ôn hầu, sao lại không thể tới?!” Khó khăn lắm mới có thể hít thở bình thường, Ôn Như Thị phẫn nộ quỳ đầu trừng mắt nhìn hẳn.

Tức chết mất!

Cô muốn xù hẳn, cái tên đại nghịch bất đạo này!

Vậy mà cô còn một lòng suy nghĩ cho hẳn, hu... hu... hu, bắt nạt một đứa bé thiếu năng thì có gì giỏi, cô đau quá, chờ hẳn trở thành ẩn vệ của cô, cô nhất định sẽ trừng trị hẳn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#)

Chương 28

Edit: Công Tử Vô Song

Beta: Vi Nguyệt + Moonmapun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Pis: Sao lại cắt tóc thì “cô” lúc thì “hàng”? Lúc là “cô” là giọng văn dẫn truyện, theo ngôi của Ôn Như Thị hiện đặt còn “hàng” là trong mạch suy nghĩ của các nhân vật khác, theo ngôi của những người cổ đại.

“Ta là con gái Ôn hầu, sao lại không thế tốt?” Ôn Như Thị trừng mắt, tức giận đến quên cả gãi bộ yểu đuối.

Cứ tưởng rằng, với tính cách trung thành nhất quán của hân chức chấn sẽ hoang sơ tái mặt mặt mày xìn lỗi cổ, không nói hai lời quỳ xuống nhận tội, ít nhất cũng sẽ chủ động giúp cô xử lý vết thương trên cổ.

Nào ngờ, hân im lặng trong chốc lát, sau đó không biết từ nơi nào rút ra một mảnh vải dốt khoát trôi tay Ôn Như Thị lại.

“Này, người dám đối xử với ta như vậy, không sơ sau khi ta về sẽ mịch cha ta sao?” Thấy hân như vậy, Ôn Như Thị lại càng bình tĩnh. Cô không phản kháng để mặc đối phương nhắc mình qua một đồng cỏ khác.

Ôn Như Thị gọi hai tay lên phải đi cọng cỏ vương trên tóc, đối tư thế, thoáng thấy hân đi đến một góc nhỏ trong sơn động sột sạt cái gì.

Chẳng bao lâu sau, một ánh lửa bốc lên từ thứ trong tay hân. Hân dập tắt hộp quẹt, cầm một ngọn đèn cò nạt ngời xuống trước mặt Ôn Như Thị, tỉ mỉ quan sát có một lúc lâu, sau đó đột nhiên nói: “Người nói người là tiểu thư Ôn gia, vậy người hầu của người đâu? Sao gần đây không có ai đi tìm người?”

Hân không tin người trong nhà họ Ôn ra ngoài mà không mang theo một tên hộ vệ nào, khả năng duy nhất chính là nàng đang nói dối.

Thế nhưng trong ánh mắt trong suốt của nàng lại không nhìn ra có chỗ nào không đúng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi cả người tiểu cô nương trước mắt, quần áo của nàng rõ ràng có dấu vết bị cành cây cắt rách, trên mặt đầy bùn và nước mắt đã khô, gần như không nhìn ra dung mạo vốn có.

Một cô bé như vậy, hân dùng một ngón tay cũng có thể giết chết dễ dàng.

“Chỉ bằng chuyện này, người đã kết luận là ta nói không nói thật?” Ôn Như Thị cười nhạt. Vết thương trên cổ lại đau nhức, cô bỗng nhiên không muốn tiếp tục giãi ngu nữa.

Nếu hân là ân vệ tụy thân của cô, vậy sớm muộn gì cũng sẽ biết chân tướng.

Thấy hân không mở miệng, Ôn Như Thị mỉm cười, thích thú hù dọa hân: “Người không nghĩ rằng nếu như đúng là sự thật, người trôi ta như vậy thì sau này sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào sao?”

“Ngày mai ta sẽ giao người cho thống lĩnh, nếu như người nói thật, ta sẽ tự chịu phạt... Nếu như không phải, tốt nhất người nên lo cho cái mạng nhỏ của mình đi.” 9486 chậm rãi nói, thái độ không để tâm ấy có chút bí ai.

Nói xong, hân không nhìn nàng nữa mà đứng dậy đi về góc tường, lấy vài bông và thuốc bột được cất giữ sạch sẽ, chậm rãi xử lý vết thương hẹp dài trên tay trái.

Vết thương rất sâu, máu thật lẫn lộn, nhưng hân không cảm thấy đau, rắc thuốc bột dày đặc lên cánh tay.

9486 đóng nắp bình lại, im lặng nhìn lòng bàn tay mình. Hôm nay hân lại giết một đồng bạn, đó là người bạn hân quen biết đã năm năm.

Họ từng giúp đỡ nhau, kẻ vai chiến đấu, đã từng cổ vũ nhau nhất định phải kiên trì đến cùng, sống sót đến cùng...

Họ từng đồng ý làm huynh đệ cả đời. Nhưng hôm nay, hân tự tay giết bạn mình, ngay khi đối phương vung đao về phía hân.

Một ân vệ đứng chắn không cần bạn bè, trong lòng họ chỉ cần có chủ nhân của mình. Ngày đầu tiên sau khi hân tắm trong máu, đập lên thì thế các cô nhi khác ra khỏi phòng, thống lĩnh đã nói với hân như vậy.

Trước đây hân không hiểu, nhưng lúc hân nắm lấy lưỡi dao của đối phương, bình tĩnh nhìn máu từ trong miệng người bạn ấy nhuộm đầy bàn tay cầm kiếm của mình, thì hân cuối cùng cũng hiểu.

Đấu tranh đến một mắt một còn, làm sao có thể có tình bạn thực sự.

Hân cẩn thận dùng vải băng bó vết thương, yên lặng đi đến đồng cỏ khô được bày sẵn, thổi tắt đèn, quay lưng về phía Ôn Như Thị, cuộn mình nằm xuống.

Trong sơn động rất yên tĩnh, ánh trăng lờ mờ chỉ có thể rọi sáng cửa động, Ôn Như Thị thấy bóng lưng hân giật gật.

Cô không thoải mái, miếng vải thô ráp ma sát vào da thịt mềm mại làm cô đau nhói, mùi máu tanh dày đặc quanh quần trong mũi.

Ôn Như Thị không nhận được mở miệng: “Nếu người nhất định phải trôi ta, có thể xé quần áo của ta để trôi không? Vải của người toàn là máu, ta ngồi thấy rất khó chịu.”

Hân trở mình, quay mặt về phía nàng, một lát sau mới nói: “Bây giờ ta tin lời người nói hơn một chút rồi.”

Ôn Như Thị đóng tai lên đợi nửa ngày cũng không nghe thấy hân nói tiếp.

Qua một lúc lâu, mới nghe được hân chậm rãi nói: “Nhưng cũng có thể người đang giả bộ cao quý. Thế nên người im lặng đi, đừng đòi hỏi gì nữa.”

Ôn Như Thị không nói gì, bỏ đến trước mặt hân, muốn nói gì đó.

Chợt thấy hân cầm gác sỏ cây chụm thủ bên hông, cô vội vàng dừng lại, giờ hai tay bị trôi lên: “Bình tĩnh, ta không có ác ý, chỉ muốn để người xem thứ thôi, cô nương bình thường sao có thể mặc nội bộ quần áo tốt như vậy. Hơn nữa, ta lừa người đâu có lợi gì, người cũng không có thứ gì để người khác mong muốn.”

9486 nhu mày, một tay đặt bên hông, không hề bị lay chuyển, khẽ hát cảm: “Ngồi trở lại chỗ cũ đi.”

Ôn Như Thị lườm hân một cái, chưa bao giờ thấy bé trai nào không đáng yêu như thế, thật phí gương mặt đó rồi.

Cô quay trở về nằm xuống trên đồng cỏ. Nếu hân muốn chết, cô cũng không ngăn cản, dù sao sau này người bị phạt cũng không phải cô.

Ôn Như Thị chạy lon nưa ngày vốn đã rất mệt, trong lòng chỉ lo bỏ lỡ thời khắc hân xuất hiện, thật không nghĩ ngơi tốt, bây giờ cô không muốn suy nghĩ gì nữa.

Lúc cô đang mơ mơ màng màng ngủ, trong trang viên nào động tĩnh trời.

Một người sống sờ sờ bị lạc ngay trước cửa nhà, Ôn Bảo Nghi không ngừng tự trách, liên tục lau nước mắt, không ai khuyên được.

Đại quân gia dẫn một đội thị vệ cầm đuốc, dọc theo đường núi các năng từng đi qua tìm kiếm nhiều lần, rồi cuộc trước bình minh phát hiện vết tích đầm đáp lộn xộn trong lùm cây ven đường.

Hân vội vàng phất người về trang viên báo tin, vừa lần theo manh mối để lại. Thế nhưng khi bọn họ tìm được hang núi Ôn Như Thị đã dừng lại thì không thấy một bóng người.

Lúc này Ôn Như Thị đang bắt đắc đi bị 9486 dẫn đi trong rừng sâu, trên tay cô đã không còn bị trôi. May là trước khi mọi người đến, hân đã nghe thấy tiếng động vang lên từ xa, nếu không bây giờ chắc chắn hân đã bị bắt.

Cái tên ngu ngốc kia sau khi biết nàng thật sự là tiểu thư Ôn Như Thị lại kiên trì không chịu đi, cô chấp muốn đưa nàng đi rồi trở về hình đường chịu phạt. Nếu như không phải Ôn Như Thị dùng thân phận chủ nhân ép hân, chắc bây giờ đứa nhỏ này đã bị bắt về phạt rồi rồi.

Cô cũng không biết mình đã chạy bao lâu, dù sao hai chân cô cũng bị đại diện mất cảm giác. Mãi đến khi thật sự không chạy nổi nữa, Ôn Như Thị mới chậm rãi dừng lại, một tay nắm tay hân, một tay chống lên đời thứ dốc.

“Tại sao người phải làm vậy?” 9486 nghi hoặc nhìn nàng. Hơi thở không loạn, trên trán lấm lấm mồ hôi có thể cho thấy hân cũng đã chạy một quãng đường rất dài.

Ôn Như Thị tức giận lườm hân: “Chẳng lẽ người muốn bị buộc tội có mưu đồ gây rối, trù tính bất cóc ta sao?”

“Ta không bắt cóc người, là tự người tìm tới cửa.” 9486 vội vàng giải thích. Chuyện hân làm hân sẽ nhận, chuyện chưa từng làm thì đánh chết hân cũng không nhận.

“Vết thương trên cổ ta là cái gì? Người còn không thêm băng bó cho ta.” Ôn Như Thị phẫn nộ kéo cổ áo, lộ ra vết thương còn dính máu khô, tức giận nói: “Nói người không phải bắt cóc, ai tin? Nếu không phải ta kéo người chạy trốn thì người sẽ không quay về hình đường, mà là xuống mồ.”

Sau đó, cô sẽ trở thành người đầu tiên đi gặp nam phụ sớm hơn dự tính mà không cần thận lại chết người ta, nếu qua vậy thì đúng là chuyện cười!

Ôn Như Thị thật Kng muốn đưa trẻ bị tẩy não này chịu kỉ bước một chút, cô ngồi xuống bụi cỏ còn mang theo hạt sương, ướ oái xua xua tay: “Ta biết chắc chắn là người lớn lữ chạy đến đây. Nếu như lớn chuyện, người bị người ta tra ra chuyện vô có chạy ra ngoài, không chết cũng bị lột da. Thờ ỉp bọn họ còn chưa tìm được nơi này, người nhanh trở về đi, hai ngày nay đứng ra ngoài nữa.”

9486 ngự ngác đứng tại chỗ, mấp máy môi mấy lần, không biết nên nghe theo mệnh lệnh của nàng, hay nên tuân thủ nguyên tắc dùng sinh mệnh bảo vệ chủ nhân.

Xưa nay chưa bao giờ có người còn chưa an toàn đã hỏi thắc hân chạy trốn, huống chi người nói ra câu này lại là một tiểu cô nương nhỏ hơn hân vài tuổi, là chủ nhân, vốn phải là người dù có thấy hân chết trước mặt cũng không thêm để ý. Nhất là sau khi huynh đệ nhiều năm phân bội hân, nàng đã khiến hân đột nhiên cảm thấy cơ sở tiếp như vậy, không phải là không có hi vọng.

“... Nếu không, ta chờ họ đến tìm người rồi mới đi.” Hân hơi bối hân vì lời qua đã đối xử với nàng như vậy, kìm nén một lát rồi vẫn chậm chạp mở miệng.

Ôn Như Thị khinh bỉ nhìn hân: “Người tự tin chỉ bằng công phu mèo cáo của người mà có thể tránh khỏi ánh mắt người khác, không bị phát hiện mà bình an rồi đi?”

9486 yên lặng không nói, công phu của hân tốt nhất trong số bạn cùng lứa, nhưng nếu cô người của ân vệ doanh đuổi theo, hân không dám khoác lác nói mình chắc chắn sẽ không bại trận.

“Trở về đi, người yên tâm, chắc chắn ta không sao đâu.” Thấy đáng về khó xử của hân, lòng Ôn Như Thị mềm nhũn, dịu dàng khuyến nhủ.

Cho dù thế nào, chút tâm lòng này của hân cũng rất đáng quý. Một thực họ có thể vì chủ nhân của mình cam nguyện chịu chết, cho dù vì nguyên nhân gì cũng xứng đáng có được sự kính nể trong lòng cô.

9486 im lặng nhìn cô, cuối cùng chậm rãi lùi về sau, đi được vài bước, bỗng nhiên hân nghiêm túc hỏi: “Ôn gia có mười tiểu thư, người đứng hàng thứ mấy?”

Ôn Như Thị nở nụ cười nhẹ, dịu dàng gương khỏa nói: “Trong nhà ta đứng thứ chín, người nhất định không được quên, chủ đến khi đủ mười tuổi ta sẽ nói với cha để người làm ân vệ cạnh ta, đến lúc đó đừng làm ta mất mặt.”

Ánh mắt đen như mực của hân sáng lên, đôi môi mông mọng giật giật, cuối cùng hân cũng không nói những lời biểu lộ trung thành theo hình thức, xoay người rời đi.

9486 vội vàng chạy trong khu rừng âm u không có ánh nắng mặt trời, không phát ra chút tiếng động nào, trong lòng hân dần dần dâng lên chút chờ mong.

Chưa đầy hai năm nữa, hân cũng sẽ như những ân vệ khác, rời khỏi nơi tối tăm kia đi theo chủ nhân mình cả đời.

Chủ nhân của hân là một tiểu thư thật lương, nàng ấy không giống những người khác, không xem hân là công cụ giết người.

Hân rất vui.

Chương 29

Edit: Lily Carlos

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Ôn Như Thị bị cảm tức.

Người dẫn cô ra sau núi chơi là Ôn Bảo Nghi cũng bị giam lỏng trong viện của mình như cô.

Nhớ lại đêm hôm đó, khi cô trở lại son trang, tỷ tỷ đau lòng đến mức nước mắt như mưa, dù da mặt cô dày thế nào cũng không khỏi có chút ngượng ngịu.

Ôn Như Thị nói dối mọi người những vết thương trên người cô là tự cô bị ngã trầy da, hơn nữa là vì muốn che dấu vết thương trên cổ. Cô chỉ đành an ủi tỷ tỷ, nói vết thương trên người không đáng lo ngại, không ngờ cô càng nói Ôn Bảo Nghi càng khóc không ngừng.

Ôn Như Thị cảm thấy rất áp lực.

Cũng may là cô bị cảm tức, khoảng thời gian này không thể ra khỏi cửa nên không phải đối mặt với tỷ tỷ như mì thiện lương kia.

Trái qua một phen kinh hãi, Liễu thị càng quẫn cô chặt, chỉ sợ sợ ý sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù cô vô tình tới gần cửa viện, Liễu Thị cũng sẽ kéo tay cô tận tình khuyên bảo, nói rất nhiều đạo lý với cô.

Bầu trời đêm ở cổ đại rất đẹp, trên trời trắng sáng sao thưa, gió đêm lạnh lẽo thổi qua mang theo hương hoa nhàn nhạt, Ôn Như Thị khoác áo ngoài nằm sắp trên song cửa sổ.

Nếu tiếp tục sống cuộc sống như vậy trong thời gian dài, dù cô là người khỏe mạnh có lẽ cũng buồn bực sinh bệnh.

Không biết 9486 giờ ra sao, không biết lúc hân lúc trở về cô bị phát hiện không, hàng ngày trong doanh trại hân làm những gì, có nghe lời cô ở yên đó không đi lung tung không?

Cô nhâm chán suy nghĩ miễn man, đưa tay ra của sổ háng ánh trăng sáng len qua khe hở rơi trên tay cô.

Một lúc sau, cô cảm thấy vô vị, Ôn Như Thị sờ sờ vết thương trên cổ đã được băng bó cẩn thận, vừa định đóng cửa sổ thì đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói vừa cứng ngắt vừa khó nghe.

“... Vết thương của người... đã đỡ hơn chưa?”

Ôn Như Thị sững sờ, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không thấy người vừa mới lên tiếng. Nhưng giọng nói như vệt đục này không cần đoán cô cũng biết là ai.

“Đã đến đây rồi thì vào trong, trốn ở ngoài đó làm gì.” Ôn Như Thị nấp máy khỏe miệng, vừa nghĩ đến hân thì hân xuất hiện, đúng là duyên phận.

9486 đi ra từ góc tối, thân hình hân gầy yếu, có chút đen bạc, hân đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa sổ: “Ta tới xem vết thương của người, xem xong ta phải trở về.”

Cô không ngờ hân bất chấp nguy hiểm đến thăm cô, Ôn Như Thị vui vẻ nở nụ cười: “Người quan tâm ta đúng không?”

Hân đứng dưới ánh trăng, khuôn mặt hân bị bóng tối che khuất, không thể thấy rõ vẻ mặt, chỉ nghe thấy giọng nói của hân vô cùng nghiêm trang: “Đương nhiên, người đã nói, sau này sẽ chọn ta làm ân vệ của người.”

Ý hân có nghĩa là hân đang muốn tạo quan hệ tốt với cấp trên chăng? Ôn Như Thị trừng mắt nhìn hân, đột nhiên không biết làm sao để tiếp tục đề tài này.

“Nhìn dáng vẻ của người, vết thương hân không còn đáng ngại nữa.” 9486 quan sát cô một lúc, thấy cô không sao, hân cũng an tâm hơn một chút. Cũng phải, nhà họ Ôn có rất nhiều thảo dược quý, sao nàng có thể có chuyện gì được, hành động của hân là thừa thãi.

Hân nắm chặt bình sứ trong tay, quay người định rời đi.

Ôn Như Thị vội vàng gọi hân lại “Người còn chưa nói cho ta biết tên của người.” Chẳng lẽ sau này cứ gọi hân là “này này này” sao.

“Ta không có tên.” Hân hơi dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, từng lời nói như thể chuyện đương nhiên: “Chỉ đến khi người thực sự trở thành chủ nhân của ta, người có thể ban cho ta một cái tên.”

Theo nguyên tắc, hân không có tên. Có nương ngược Ôn gia kia không đủ thông minh để phân biệt được số thứ tự và tên có gì khác nhau, tất cả ân vệ đều được ban tên, chỉ có hân không có.

Nghĩ thức nhận tên của hân giống như một trò cười, Ôn Như Thị kia đến lúc chết vẫn chỉ ngày ngày gọi hân là ca ca.

Nhưng chỉ có cô biết, sau khi hân trưởng thành, trên tất cả các vũ khí của hân đều khắc hai chữ “Mạc Tà”, có lẽ trong cảm nhận của hân đó mới thật sự là tên của hân.

Cô không muốn hân ôm theo tức mũi mỗi tuần tắm.

“Mạc Tà.” Ôn Như Thị mỉm cười nhìn ánh mắt kinh ngạc của hân, không nhanh không chậm nói: “Thượng cô thẩm khí cô Can Trương, Mạc Tà [1]; người sẽ là kiếm khách giỏi nhất, rất xứng với cái tên này.”

[1] Chỉ tiết hơn về 2 thanh kiếm này: >>>đây<<<

Cách mười bước giết người chẳng trật, ngàn dặm xa vùng vẫy mà chỉ [2]. So với một thị vệ luôn làm theo khuôn phép cũ, trái tim hân giống một hiệp sĩ trong tình trọng nghĩa hơn.

[2] Đây là hai câu thơ trong bài “Hiệp khách hành” (侠客行) của Lý Bạch. Nguyên gốc: “Thập bô sát nhất nhân,

Thiên lý bất hủ hành”, lấy cảm hứng từ một câu trong sách Trang Tử: “Thanh kiếm của tôi có mười bước lại giết chết một người, vì thế không hề cho đi xa ngàn dặm”.

“Không cần chờ đến ngày đó, ta đã nghĩ ra tên cho người rồi.” Ôn Như Thị nhìn hân cười nhàn cười: “Sau này ta sẽ gọi người là Mạc Tà.”

“... Nhưng như vậy không hợp quy củ.” 9486 hơi chần chờ, nhưng trong con người đen không che giấu nổi sự hưng phấn.

“Ta tin rằng người nhất định sẽ đánh bại tất cả các đối thủ, sống sót đến lúc phụ thân tuyên ân vệ cho ta, người sẽ không khiến ta phải thất vọng, đúng không?” Ôn Như Thị cười dài nhìn hân, tựa như chuyện hân sẽ thắng được là chuyện chắc chắn.

Hân ngưng ngẩn trong chớp lát, lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu: “Đương nhiên.” Có thể chiến đấu vì chủ nhân là vinh dự của hân.

Ánh nhìn của Mạc Tà xoáy sâu vào mắt cô, sau đó thái người dừng khinh công biến mất trong bóng đêm.

Hân mới mười một tuổi mà thân thủ đã tốt như vậy, thêm vài năm nữa sẽ càng mạnh mẽ! Có thực sự như được bảo vật. Tâm trạng Ôn Như Thị rất tốt, lại một mình thưởng thức “cảnh đẹp” đen như mực ngoài cửa sổ, bấy giờ mới hài lòng trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Liễu thị phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Như Thị nóng bừng, hoảng loạn sai người đi mời đại phu.

Lão tiên sinh chỉ nói là cô bị nhiễm phong hàn, kê đơn thuốc, dặn dò vài câu rồi mang hộp thuốc đi theo thị nữ đi gặp quản gia nói rõ sự tình.

Uống vài ngày thuốc đắng, bệnh của Ôn Như Thị mới dần dần tốt lên một chút.

Bấy giờ chỉ còn mình Liễu thị ở bên cạnh lo lắng chăm sóc cô, những người khác không hề tới thăm cô một lần nào, tình thân giữa hai cha con còn nhạt hơn cả nước.

Ôn Như Thị có chút lo lắng, tuy một đứa trẻ mới tám tuổi rất dễ bị bệnh, nhưng cơ thể này vẫn hơi yếu ớt một chút.

Ngồi trong gió lạnh một lúc lại dễ dàng bị bệnh như vậy, nếu cứ như thế, dù sau này muốn chạy trốn cũng không được, rất dễ làm lộ đại sự.

Ở trong phòng, Ôn Như Thị chuyển động cơ thể nhỏ nhắn của mình, khom lưng đá chân rất lâu, mãi đến khi trên cơ thể có một tầng mồ hôi mới dừng lại.

“Nếu người thực sự muốn rèn luyện sức khỏe, ta có thể đi trợ trợ cho người mấy quyển sách.” Mạc Tà ngồi ở nhành cây bên ngoài nhìn một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

Ôn Như Thị bị hân làm giật mình, cô nhào tới cạnh cửa sổ, nhìn xung quanh nhưng không thấy hân đâu.

Mạc Tà nhẹ nhàng nháy xuống, đến gần để cho nàng nhìn thấy rõ: “Thật đấy, hiệu quả hơn nhiều so với việc người tập lung tung như vậy.”

Mặt Ôn Như Thị đỏ lên, vuốt vuốt tóc mai tán loạn của mình, nhận không được xấu hổ sẵn giọng nói “Người đến đây từ lúc nào?”

“Từ lúc người xuống giường.” Mạc Tà nghiêm túc trả lời, không hề cảm thấy việc mình nhòm ngó khuê phòng của tiểu thư thì có gì không ổn, “Thấy người vui vẻ luyện tập như vậy, ta không dám quấy rầy chủ nhân.”

Vốn chỉ định xem nàng đã khỏi bệnh chưa rồi rồi đi, nếu không phải hân cảm thấy động tác của nàng không hợp với thân phận thiên kim tiểu thư thì cũng sẽ không hề năng biết mình đang ở ngoài.

Ôn Như Thị thở dài, từ nay về sau buổi tối sẽ đóng cửa sổ rồi mới đi ngủ, nếu không có thật không có chút riêng tư nào.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của hân, Ôn Như Thị bắt đầu đi trả lời: “Không phải người rất lợi lại lợi sao, bằng không người dạy ta, miễn phải mạo hiểm đi trợ trợ, lỡ bị người ta bắt được thì sao.”

Mạc Tà nhủ mảy: “Ta sẽ cẩn thận, sẽ không bị phát hiện.” Công phu của hân không thích hợp với thân phận con quý của chủ nhân, hân là kẻ thô lỗ, khó khăn thế nào cũng không sao, nhưng sao có thể để cô chịu khổ.

Ôn Như Thị không cảm kích ý tốt của hân, điều này khiến hân bị tổn thương. Mạc Tà cúi đầu nhìn xuống đất, đôi môi mông mím thành một đường thẳng.

Nhìn thấy hân như vậy, lòng hiếu kỳ của Ôn Như Thị nổi lên, không biết hân định đi trợ trợ loại vũ công gì, nếu cô có thể luyện vũ công thì tốt. Ít nhất nếu sau này gặp nạn cô có thể chạy trốn nhanh một chút.

“Người chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện?” Ôn Như Thị ngừng mặt nhìn hân hỏi.

Mạc Tà không trả lời, chỉ nhìn cô một cái rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ồn Như Thị trừng mắt nhìn, cô phải học cách tin tưởng hẳn, còn phải tập quen với việc “tên không bóng đi không dáng” của hẳn nữa. Cô quay người đóng cửa sổ lại, nghỉ một chút, cái chốt cửa cẩn thận mới yên tâm bỏ lên giường.

Không quá hai ngày, Mạc Tà thực sự mang đến một quyển sách ó vàng cho Ôn Như Thị.

Vừa nhìn trang giấy đã cảm giác được đẳng cấp của cuốn sách này. Cô vui vẻ cầm lấy cuốn sách, khi mở ra có thể thấy mùi thơm như ản như hiện.

Thấy Ôn Như Thị mở quyển sách ra nhìn một lúc mà không nói gì, đầu ngón tay Mạc Tà khẽ giắt giắt, chẳng lẽ cô không thích những tư thế vô công trong đó?

Không, hẳn còn vào phòng của tiên sinh để tí mi lựa chọn, đây là loại sách thích hợp nhất cho các tiểu thư khuê các rèn luyện sức khỏe.

Khi hẳn nghĩ mãi không ra, Ôn Như Thị kín đáo mở miệng, chậm rãi nói từng câu từng chữ, làm lòng người đáng lên cảm giác bất an: “Đây là bộ sách mà người nói?”

“Tiểu thư không thích?” Về mặt Mạc Tà trở nên mờ mịt.

Đây là bí kíp làm hồng, chân, cánh tay trở nên mềm mại, hiệu quả của nó còn không bằng việc cô tập yoga luôn cho rồi. Ôn Như Thị rất thất vọng, giá như hẳn mang cho cô một cuốn sách tập khinh công thì tốt hơn.

“Người nghĩ ta có nên thích không?” Ôn Như Thị cẩn rằng hỏi ngược lại, nếu muốn học những thứ để mê hoặc nam nhân này thì sao cô phải hao tốn tâm trí trốn học, chẳng lẽ còn cần hẳn vào phòng người khác trộm sao?

Vừa nghĩ đến ngày mai tiên sinh không tìm được cuốn sách này, không biết sẽ vui mừng hay nổi giận, càng suy nghĩ cô càng thấy nhức đầu.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã thất bại, Mạc Tà rất không cam lòng, hẳn thẳng lưng, mạnh mẽ nói: “Không thích cái này cũng không sao, ngày mai ta sẽ mang tất cả sách đến để người từ từ chọn.”

Ồn Như Thị “...”

Có há miệng, nhận không được nói ra quan điểm của mình: “Chẳng lẽ người không nghĩ rằng ta không thể học vô công sao?”

Lần này Mạc Tà không chút do dự tức đầu: “Những chuyện dường đến vô công để ta làm là được, tiểu thư không cần học những thứ đó.” Hẳn nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần trách cứ.

Bây giờ hẳn là người vô vô công cao nhất trong những người cùng line, sau này hẳn sẽ trở thành một trong những ản vệ mạnh nhất, hẳn hoàn toàn có thể bảo vệ cô. Nếu chủ nhân của hẳn còn phải vất vả học vô công để tự vệ là sự ỳ si nhọc đối với hẳn.

Ồn Như Thị im lặng, cô có thể chắc chắn hai người nói chuyện không cùng một tần số, tư duy của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Con đường này thực không dễ đi...

Ồn Như Thị như thấy được tương lai phía trước, nếu cô muốn loại bỏ quan niệm thâm căn cố đế trong lòng hẳn thì phải trải qua một quãng thời gian dài dài lẽ thể.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWvxEbookFull.Net](http://xwvxEbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Edit: Moonmapun

Beta: Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Hai năm thoáng chốc trôi qua, Mạc Tà vẫn theo thói cũ, cách năm ba bữa thừa dịp ban đêm đến thăm Ôn Như Thị.

Việc duy nhất không chịu thay đổi đó là cứ mỗi lần như thế, hẳn vẫn tuân theo khuôn phép cũ, một bước cũng không chịu bước vào khuê phòng của nàng.

Theo như hẳn nói, làm như vậy là không hợp lẽ, chỉ có cái ngày mà hẳn chân chân chính chính trở thành ản vệ của nàng thì hẳn mới có tư cách quang minh chính đại bước vào cuộc sống của chủ nhân.

Đối với lý do thoái thác của hẳn, Ôn Như Thị cười nhạt. Nếu đúng như hẳn nói, hai người thật sự xa cách như vậy, không thể vượt qua, vậy việc gì hẳn phải suốt ngày lén chạy tới thăm nàng chứ!?

Không vào phòng không coi là tiếp cận, vậy vào sân viện của nàng thì nên tính thế nào?

Ồn Như Thị nhặt một đóa hoa quỳên cài lên tóc, trong gương là một cô gái sống mắt như nước mùa thu, mi tựa trắng rằm, tóc dài tới eo, đen như vậy mực.

Rất xinh đẹp, nhưng đáng tiếc... Cô bầu môi, gờ trang sức trên đầu xuống, là một người thiếu năng thì sao có thể tự chải đầu ản diện.

Đến lúc lựa chọn ản vệ, có một thị nữ vào hầu hạ Ôn Như Thị ăn mặc lộng lẫy, sau đó cô sẽ đi theo Ôn hầu vào núi, tò về lựa chọn người giới nhất – người dùng máu tươi để nuôi rèn – phục vụ nghiệp kìn.

Ồn hầu rất giới đưa bồn lông người, ừ nhất, hàng năm vì để tranh giành vị trí dự bị trong danh sách mà sẽ kích động đến hận không thể dùng cái chết để mình chứng.

Ồn Như Thị mặc váy dài, chậm rãi bước dọc theo đường núi quanh co, tà váy trắng ngà viền vàng, từng bước từng bước phẩy nhẹ qua bụi cỏ, bùn đất.

Ồn hầu không vì đầu óc nàng có vấn đề mà bực đầu nàng. Ngược lại, vì nàng không xinh đẹp, lại không có chỉ số thông minh, nên càng cần một ản vệ có năng lực.

Nếu không, ai có thể giúp ông nhặt xác nữ nhi mà tương lai có thể chết tha hương đây?

Ông nghiêng đầu nhìn về mặt trang nghiêm của nữ nhi, rất vừa lòng với công lao của tiên sinh giáo dưỡng. Đứa nhỏ này tuy rằng ngu, nhưng lại rất nghe lời; nếu hôm nay không cho nàng nói chuyện, nàng thật sự sẽ không làm trái.

Chỉ cần nàng không mở miệng, ai mà biết nữ nhi Ôn hầu là một đứa thiếu năng chứ.

Không đến vài năm, trong thành sẽ có không hết quan công quý tử đổ xô vào cầu thân nàng. Bỏ ta nhất định sẽ chọn một đồng minh quyền cao chức trọng tuyệt hảo cho con gái mình.

Về chuyện Ôn Như Thị có hạnh phúc hay không, việc đó không nằm trong phạm vi quan tâm của ông.

Ông có rất nhiều con gái, có đứa lúc còn chưa vào son trang, ông còn không biết mẫu thân của từng người là ai. Ngay cả hiện tại, ông cũng không gọi khuê danh của các nàng, đối với ông mà nói, chỉ cần biết các nàng đứng thứ mấy là đủ rồi.

Có lẽ ngoại lệ duy nhất chính là Bảo Nghi con vợ cả, thân y Lý Văn Vĩ hôm trước vào thăm hỏi, hình như rất có ấn tượng với con bé.

Ồn hầu đặc ý khẽ cười, đường lui cũng có, cho dù là sắp thành lại bại, huyết mạch Ôn gia cũng có thể duy trì, ông còn gì phải băn khoăn.

Vừa đi vừa suy nghĩ mà bất tri bất giác đã đến một sơn cốc rách nát.

Nếu không phải có vệ binh trên người quần đầy xuất hiện, Ôn Như Thị còn thật tưởng nơi này thật sự chỉ là ngọn núi hoang. Có tò mò nhìn xung quanh, ý muốn tìm ra chỗ ẩn thân của những người khác.

Thấy nữ nhi lại không cẩn thận lộ ra vẻ ngây ngô, Ôn hầu không vui ho nhẹ một tiếng.

Ồn Như Thị vội vàng nấp mắt, mắt nhìn mãi mãi nhìn chân, buồm mi che giấu ánh mắt không cho là đúng. Bây giờ còn chưa phải lúc, đợi vài năm nữa khi quyền thế Ôn gia đi xuống, chính là thời cơ tốt nhất để cô dẫn Mạc Tà trốn.

Tin rằng đến lúc đó, Ôn hầu – ắc còn không mang nổi mình ốc, sẽ không dồn lực đuổi bắt hai người bọn họ.

Mạc Tà qu nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, một chiêu đã đoạt được vòng nguyệt quế của vị trí cao nhất.

Nhìn hẳn áo đen cột tóc, mắt nhìn thẳng dẫn hai người khác bước tới, xác động quý một gối trong đại sảnh, ồm quyền đồng thanh nói: “Ăn vệ bài kiến hầu giá, bài kiến Cứu tiểu thư!” Ôn Như Thị không nhận được nhếch nhếch miệng.

“Tiểu cứu, đi đi, tặc kiểm người chuẩn bị sẵn cho anh hùng mà người coi trọng.” Ôn hầu nghiêng người nhìn nữ nhi, nhẹ nhàng nói.

Ở dưới ba người “anh hùng” sôi nổi ườn ngực lên, về mặt chờ đợi nhìn Ôn Như Thị.

Cô nghiêng đầu trừng mắt nhìn, giọng nói êm tai: “Trong ba người họ ai đứng nhất?”

Ồn hầu cười khẽ, không hồ là nữ nhi của ông, dù chỉ số thông minh có vấn đề nhưng cũng biết chọn thứ tốt nhất. Ông ý bảo thống lĩnh đưa người đến gần, sự năng nhận sai, còn khỏe giọng giới thiệu: “Hắn chính là ản vệ hạng nhất năm nay, đưa thanh kiếm cho hẳn, hẳn sẽ là của người.”

Ồn Như Thị thích nghe câu này, cô quay người cầm một bộ bảo kiếm xưa cũ trong tay thị đồng (**Thị nữ là người hầu nữ, thị đồng là người hầu nam*) nhét vào trong lòng hẳn, chuẩnng bạc ỡ có tay vang đĩnh đang, tiếng chuông thánh thót, rất là dễ nghe: “Người là của ta, theo ta trở về đi.”

Mạc Tà ồm bảo kiếm, về mặt đen lại, cảnh tượng này không giống cảnh tượng thần thánh bị trắng hẳn tương tượng, không có lời thì chấn động lòng người, cũng không có nghĩ thực ban tên trang nghiêm.

Hẳn cúi đầu cẩn rằng nhắc nhở chủ nhân mình: “Thỉnh tiểu thư ban tên.”

Ồn Như Thị nhếch miệng, ồm lấy hẳn: “Mạc Tà, người là Mạc Tà của ta!” Hai năm, cuối cùng cũng bị cô ồm được! Có không tin, dưới trường hợp này, hẳn dám nghiêm trang vất chân lên chạy.

Bị hành động của nàng làm cho giật mình, Mạc Tà không dám dừng sức đẩy ra, đành phải sắc mặt trắng bệch nhìn Ôn hầu.

Không ngờ ông ấy cũng không để ý, vung tay cười ha ha, còn nhện hai ản vệ còn lại vào dưới trướng mình.

Đưa dẫn này ảt là nhất thời không kịp được, không thể coi là thật, có thể kiên trì đến bây giờ mới lộ ra bản tính đã là ngoài dự đoán của ông rồi .

Ồn hầu cười tìm tìm sắp xếp nhóm có nhi dù tư cách khác vào đội cấm tử, những người này về sau chính là hẳn lực lượng khôi nghĩa của ông.

Mà Mạc Tà không được tự nhiên bị Ôn Như Thị kéo về nhà, tới cửa cũng không chịu đi phía trước. Đợi đến khi hạ nhân rời đi, hẳn đã lập tức nhảy lên cây đại thụ phía trước cửa sổ.

Ồn Như Thị khò thờ, nhãy chân dưới tàng cây mừng: “Người ồm cái cây đó luôn đi! Ta cho người biết, hôm nay người dám cách cửa sổ nói chuyện với ta thì sáng mai ta sẽ gọi người đến chặt cái cây này luôn, xem người còn chỗ nào để trốn!”

Một gương mặt cương nghị lộ ra từ cánh lá xum xuê, cảm giận trả lời “Đêm qua người rô ràng đã hứa với ta, hôm nay sẽ bình thường một chút, cứ cho người là chủ nhân đi, cũng không thể nói chuyện không tính toán gì hết!”

Nàng rõ ràng biết hẳn có bao nhiêu chờ mong khoảnh khắc kia, lúc nào giải ngu chả được, ấy vậy mà lại giải ngu vào lúc đó!

Hắn biết nàng không phải là đứa dần như trong mắt bao người khác.

Mỗi khi Mạc Tà nhớ lúc trước hẳn còn ngồi ngo, mơ hồ chạy tới hỏi nàng, tại sao mọi người lại nói Cửu tiêu thư là một đứa ngốc thì Ôn Như Thị kia như cười như không trêu chọc hẳn, thế là hẳn ngài đến nỗi hận không thể đâm đầu vào khung cửa sổ chết tại chỗ.

Sau này Mạc Tà rõ cuộc biết, cái này gọi là giải vô.

Mỗi lần bị mặt quan sát nàng đưa gờn đám tỷ muội, hẳn tự nhiên thấy tự hào vì sự thông minh của chủ nhân tương lai.

Nhưng mà lẽ ban tên thì không giống vậy, dip quan trọng như vậy, nàng lại còn giải ngu chiếm tiện nghi của hẳn, lại không sợ Ôn hầu nhờ nóng giận đối thị vệ.

Mạc Tà rất tài thần, hẳn khác khổ luyện công chính là vì giờ khắc này có thể sáng rọi đứng sau lưng nàng, nhưng nàng lại xem đây hết thái như một trò đùa.

Ôn Như Thị đứng dưới tàng cây, ngựa đầu nhìn tìm không thấy bóng người, bắt đắc dĩ thở dài. Có là một đứa ngốc mà, đứa ngốc thật sự còn phải chọn lúc để ngốc sao?

Nếu không có việc Mạc Tà gần đối thị hôm nay quả thực có thể nói là hoàn hảo, vừa có thể để Ôn hầu thích, lại có thể để ông ấy yên tâm buông tính cách gác, kết quả như thế, đối với hành động ngày sau của cô chỉ có lợi chứ không có hại.

Có ngưng ngưng ngáy ngáy vô cây thò ráp, “Chuyện đó... kiểm tra chuẩn bị cho người là xin từ phụ thân một thanh cò kiểm đó, ta còn đặc biệt khắc lên đó tên của người đấy.” Nếu không phải tài nghệ không tinh, có nhất định còn có thể khác đẹp hơn một chút.

Mạc Tà nghiêm mặt khép mí, siết bình khí cổ trong tay, vừa nhìn chính là một thanh kiếm tốt.

Hắn nhẹ nhàng rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm màu đen âm đậm, quả thực chính là một vũ khí thích hợp đánh lên ban đêm, hẳn thích!

Nhưng khi Mạc Tà nhìn thấy 2 cái chữ cong cong vẹo vẹo trên mặt kiếm, khóc miệng gật gật.

Vốn kiếm cũng có khắc tên, nhìn thoáng qua còn thấy hai chữ “Phệ Huyết” bị xóa lung tung, để lên là tên hẳn khác theo lối chữ trện (*chữ trện là lối chữ nét nhỏ thanh dành cho nữ viết*). Mạc Tà nổi giận, chum thấy người từng lễ vật nào mà không có thành ý như nàng, năng tốt xấu gì cũng phải xóa kỹ một chút chứ!

Ôn Như Thị đứng dưới tàng cây mãi mà không thấy tiểu trúc mĩ cảm động, chờ đến nỗi trời sắp mưa, gió quét vài phiến lá cây rơi lên đầu cô.

Sau đó chỉ thấy một bóng người từ trên ngọn cây xẹt qua. Ôn Như Thị lắc đầu, nhìn lá rơi đầy trên đất mà sùng sốt một lúc lâu.

Xong đời, quên nói với hẳn, hai chữ xấu đến không thể chấp nhận kia là cò tốt hơn nửa tháng tí mĩ tự tay khắc.

Củ đầu nhìn vết chai trên đầu ngón tay, Ôn Như Thị vốn nghĩ đây là cơ hội tốt để vun đắp tình cảm, ai ngờ lại thất bại.

Ôn Như Thị ù rũ củ đầu thông thả về phòng mình, đầu tựa trên giường, thở dài nửa ngày, liếc mắt nhìn của sổ rộng mở, vẫn không thấy ai trở về.

Có hát xù một cái, cuốn chân lên trên giường, đáng hoảng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, thức mấy đêm khác cho kịp hai chữ Mạc Tà nên giờ một rồi.

Giờ thì tốt rồi, chỉ có kinh, không có hí (*ý là làm người ta ngạc nhiên chứ không làm người ta vui*).

Ôn Như Thị đã rõ gây, lui vào chân cọ cọ. Chuyện lớn gì chờ có tỉnh ngủ rồi tính, dù sao Mạc Tà hết giận thì sẽ trở về.

Ôn Như Thị vui mừng nghĩ, ừ nhất giờ hẳn dám tỏ vẻ kháng nghị với cô, cũng không uống công cô dốc lòng dạy bảo hẳn gần hai năm, đàn ông có chịu kiến cang có khí khái hơn.

Trong phòng có một cò giải cuộn mình như nhộng, ngủ say sưa.

Ngoài phòng Mạc Tà tức đến nội thương đi qua đi lại, năng vậy mà đi ngủ, không chịu đi tìm hẳn. Hẳn tịch mịch nháy lên cây đại thụ ngoài cửa sổ kia một lần nữa, tận hết chức trách thủ hộ ở trong viện.

Trên cây cảnh lá thưa thớt không che giấu được thân hình của hẳn, Mạc Tà buồn bực nghĩ, lần sau không thể lại dùng nó để ha giận nữa.

Nếu không, buổi tối hẳn chỉ có thể nằm sắp nóc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Lee Yumi

Beta: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt] + Moommaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

“Mạc Tà, người nghĩ nếu bán hết những thứ này đi sẽ đủ cho chúng ta tiêu bao lâu?” Ôn Như Thị khoanh chân ngồi trên giường chọn lựa từng món châu báu.

Mạc Tà từ trên cây to ngoài cửa sổ nhảy xuống, xuất hiện ở trong phòng.

Hắn nén cảm giác muốn đi lên sửa lại tư thế bất nhã của nàng, cup môi nói: “Đồ của Ôn phủ đều có con dấu đặc biệt, nếu tiểu thư bán ra ngoài thì Ôn hầu sẽ phát hiện.”

“Con dấu?” Ôn Như Thị tròn tròn mắt, “Tại sao ta không thấy?”

“Các người không phát hiện là điều bình thường, chỉ có ần về đi trải qua huấn luyện mới có thể nhìn thấy.” Nếu ai cũng có thể nhìn ra, Ôn Hầu cũng sẽ không dễ dàng xử lý những thứ không rõ lai lịch như vậy.

Ôn Như Thị không còn lời gì để nói, sớm biết như vậy, cô đã không cướp đồ của Ôn Tác Nguyệt, làm nha đầu kia bây giờ vừa thấy có thì chạy trốn...

Cô cắn răng, dứt khoát vứt trăn châu trong tay đi, từ châu báu trước mặt lấy tất cả đồ làm từ vàng ra, đẩy tới chỗ Mạc Tà: “Vây đem những thứ này đi mua, đổi tất cả thành ngân phiếu cho ta.”

Mạc Tà nhàu mồm không nhận lời: “Nếu như tiểu thư cần tiền thì cứ xin Ôn hầu, tiểu thư không cần bán trang sức của mình đâu.”

Ôn Như Thị quơ quơ tay giống đang đùa nười: “Chúng ta sẽ bỏ trốn khỏi đây, bán những thứ này lấy tiền phải làm bí mật.” Lòng trung thành của hẳn là không thể nghi ngờ, tương lai còn rất nhiều chuyện cần Mạc Tà ra mặt xử lý, cô cũng không muốn giấu hẳn.

Mạc Tà không hiểu Ôn Như Thị vì vết của cái để làm gì, cũng không hiểu tại sao nàng đòi bỏ trốn với hẳn, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, Ôn Như Thị vẫn là chủ nhân mà hẳn công nhận.

Hắn gói đóng đồ vật kia lại, cất vào trong ngực, chỉ cần lúc nàng đi có thể dẫn theo mình, hẳn cũng không để ý việc đi đâu.

Đợi Mạc Tà im lặng lỉnh nhỉnh rồi đi, Ôn Như Thị mới cất trang sức vào hộp gỗ, thuận tay ném lên bàn trang điểm.

Hôm nay tiền sinh đã bắt đầu dạy các cô học thuật phòng thân, có mới chỉ có mười tám tuổi, thế giới này thật đáng sợ!

Bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động. Không qua bao lâu, Ôn hầu sẽ chọn Đại Tướng quân nắm giữ binh quyền trong tay —— Bùi Nhân Thanh.

Đáng tiếc hẳn không biết Bùi Nhân Thanh bị bệnh thận đương, không thể giao hợp, người nọ kỳ thật là quân cờ của đương kim Thánh Thượng nhằm khiển Ôn hầu mắc cù.

Chỉ cần có giá ra ngoài, tình thế của Ôn gia sẽ lập tức thay đổi, không tới ba năm, ngày chết của Ôn Hầu sẽ đến.

Nếu có thể, Ôn Như Thị cũng không muốn bước vào Bùi phủ chút nào. Có thể từ đầu đến cuối đều không đụng tới một sợi tóc của nàng mà vẫn khiến Ôn hầu cho rằng hẳn rất yêu nàng, từ đó có thể thấy được người đàn ông này rất ngay hiếm

Châu châu đá xe là hành động ngu xuẩn nhất, nếu không thể thoát khỏi trước đó, Ôn Như Thị sẽ ngoan ngoãn ở Bùi gia cho đến khi mọi việc xong xuôi.

Cô cố gắng lên tinh thần, nhìn vào gương đồng tự cô vũ mình.

Ngày mai Lý Văn Vĩ sẽ lại đến thăm Ôn Bảo Nghi, Ôn Như Thị làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này. Cô cảm lấy lược gỗ, chải mái tóc dài suôn mượt của mình, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thần y Lý Văn Vĩ cũng không đợi dâng vò hại giống như mọi người thấy, vẻ phản hân rồi cuộc có biết người phụ nữ mình thích là phản quân hay không, hay là biết nhưng không nói, cô thật sự rất tò mò.

Ngày hôm sau, Ôn Như Thị tới Lưu Phong viện của Ôn Bảo Nghi. Nào biết vừa vào cửa đã thấy Lý Văn Vĩ – người đàn ông vốn không nên xuất hiện ở đây.

“Vị này là...” Người nọ buống chén trà trong tay, hững hờ liếc nhìn người đang đứng sững trước cửa, ăn mặc thanh lịch – Ôn Như Thị.

“Tiểu Cửu, người tới rồi,” Ôn Bảo Nghi khẽ cười đứng dậy, dập đầu đi tới trước mặt nàng, oán trách kéo tay cô, “Nếu đến rồi sao lại đứng ngoài cửa không chịu vào.”

Ôn Như Thị bối rối, cô đã không còn gì để nói về việc tất cả mọi người có thể vào viện của Ôn Bảo Nghi, nếu có không phải là nữ chính chắc đã sớm bị Ôn hầu đánh chết.

Nếu không phải bây giờ mọi người đều đang nhìn, Ôn Như Thị chắc chắn sẽ lập tức xoay người rồi đi. Gặp được Lý Văn Vĩ hiếm khi xuất hiện đã là cái gì, bị Bùi Nhân Thanh nhìn trúng mới là chuyện oan uổng nhất!

“Thì ra vị này chính là Ôn gia Cửu tiêu thư, quả nhiên là thanh lệ thoát tục, trách không được Ôn hầu gần đây thường hay khen ngợi nhà mình có một nữ nhi dung mạo hơn người, có thể nói là tuyệt sắc.” Biết thân phận của nàng, đợ công khố miệng của Bùi Nhân Thanh không giấu, y cười trong mắt lại lạnh xuống.

Hắn một lần nữa nâng cốc, chạm rail quan sát nàng từ trên xuống dưới, tựa như trước mắt là một kiện hàng hóa đang treo giá, “Nhưng tại hạ nghe người ta nói, Cửu tiêu thư sinh ra đã ngược nghịch như trẻ con, không biết tin đồn này có phải thật hay không?”

Ôn Bảo Nghi biến sắc, nâng chum kịp mở miệng trấn an, nước mắt của Ôn Như Thị đã rơi xuống, chỉ vào mặt hẳn bắt đầu khóc lớn: “Tỷ tỷ, đừng hẳn ra đi! Ta ghét hẳn, hẳn là tên súc vật bại hoại!” Có không tin hẳn sẽ thật sự vui vẻ đến kinh tình cảm buồn nôn với một đứa thiếu năng.

Khuôn mặt Bùi Nhân Thanh cứng lại, tuy rằng ở trên ra lệnh cho hần chọn lựa một trong số những tiểu thư của Ôn gia để tiếp xúc, nhưng từ đầu đến cuối Ôn hầu chỉ đề cử nữ nhi ngọc của mình cho hần.

Một Đại Tướng quân nắm giữ binh quyền trong tay lại phải làm loại chuyện này đã đủ để hần ghê tởm, đã thế còn phải chịu đựng Ôn hầu đưa tới một người ngu ngốc, hần thật sự không thể chịu nổi nữa!

Bùi Nhân Thanh chậm rãi đứng dậy, theo sau là khí thế của một vị tướng đã chinh chiến sa trường. Chưa từng có người dám mắng vào mặt hần, người có gan làm như vậy cuối cùng đều sẽ không thể chết thoải mái

“Cho dù là Ôn Hầu có ở đây cũng không có khản khi lớn như vậy đâu ra ta, không biết Ôn phủ là của người hay là của Ôn hầu?” Giọng điệu hần trầm thấp, lạnh lẽo như rắn rết, từng bước một bước tới gần hai thiếu nữ yếu đuối.

“Tiểu Như chỉ là một đứa bé, lời châm chọc của Tướng quân vốn dĩ không đúng, hi vọng Tướng quân có thể bỏ qua cho lời nói vô tâm của Tiểu Như.” Ôn Bảo Nghi nắm thật chặt tay của Ôn Như Thị

Người nò tới đây cùng với thần y, phụ thân con dặn nằng phải tiếp đãi khách thật tốt, nhưng không ngờ hần lại vô lễ như vậy.

Ôn Như Thị cup mắt xuống thất thất, đầu ngón tay Ôn Bảo Nghi gấp đến tận trắng bệch. Lòng cô không khỏi ảm áp, cô gái này chỉ lớn hơn cô bốn tuổi, rõ ràng rất sợ hãi, lại vẫn kiên trì không buông tay.

Một chị gái cùng cha khác mẹ có thể làm vậy vì cô, Ôn Như Thị thật cảm động.

Nhìn một màn tỳ muội tình thâm trước mắt, Bùi Nhân Thanh hơi nheo mắt, nằng tay phải lên xoa bội kiếm bên hông. Có lẽ hần cũng không cần dạy dỗ đứa ngọc kia.

Ôn hầu nếu biết chắc chắn sẽ trở mặt với mình, nếu không nhịn được...

Bùi Nhân Thanh cười lạnh, cùng lắm thì hần sẽ nói hần coi trọng cô con gái Ôn Bảo Nghi của hần.

“Bàii Tướng quân.” Lý Văn Vĩ đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú hiện lên biểu cảm không vui, “Đủ rồi.” Ôn Bảo Nghi dù sao cũng là người phụ nữ mình thích, nằng bị người khác đối xử như vậy mà mình không nói gì sẽ khiến nằng có suy nghĩ không tốt.

Bùi Nhân Thanh chần chờ một chút, buông chuỗi kiếm, gương giọng cười to: “Nếu Vương gia thương hoa tiếc ngọc, Bửi Mỗ tạm tha cho nằng ta, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát!”

Nói xong bèn đưa tay túm lấy vai Ôn Như Thị. Chợt thấy một ánh sáng xẹt qua, Bùi Nhân Thanh vội vàng lui về phía sau.

Ôn Như Thị cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc cầm kiếm chắn trước mặt cô.

Mạc Tà lạnh lùng nói “Người dăm!” Giọng nói của thiếu niên trong sáng, đã không còn giọng nói như vệt đục lúc trước.

Ôn Như Thị thảm nghĩ Mẹ nó!

Nếu chỉ có một mình cô, cùng lắm chỉ là vài vết thương ngoài da, việc này sẽ cho qua. Bùi Nhân Thanh chỉ là đang mượn cơ hội thăm dò, huống chi có Lý Văn Vĩ, hần cũng sẽ không làm gì quá đáng.

Nhưng Mạc Tà thần phẫn thập, Bùi Nhân Thanh nếu có ý gết hần, chỉ sợ vì tránh phiền phức, những người khác sẽ không mở miệng nói giúp hần.

Ôn Như Thị quynh lên, tránh khỏi tay của Ôn Bảo Nghi, nhào lên leo trên lưng Mạc Tà khó: “Mạc Tà, ta rất sợ, chúng ta trở về đi, ta không bao giờ trốn ra ngoài chơi nữa ...”

Khi thể lạnh thấu xương của Mạc Tà đều sắp bị nằng làm tiêu tán hết, hần trước giờ chưa từng thấy qua chủ nhân thích càn rỡ như vậy, nằng qui thực chính là khác tính của ần vệ!

Mạc Tà cổ nén cảm giác muốn gỡ tay nằng khỏi cổ mình: “Từ từ...”

Từ từ cái rắm, bây giờ không trốn chờ bọn hần tinh táo lại thì người sẽ mất mạng đấy! Không thấy tên đối diện đã bắt đầu rút kiếm ra à?! Cho dù đánh thắng, người cũng phải đền mạng đấy!

Ôn Như Thị khóc đến xé gan xé phổi: “Không cần! Chúng ta bây giờ về đi!”

Hần còn chưa chém đứt cái tay bẩn thỉu của tên kia, Mạc Tà tức đến học máu, trừng mắt lườm đối thủ, bất đắc dĩ vận công, cồng Ôn Như Thị vọt đi.

Bùi Nhân Thanh rai kiếm đuổi theo, đáng tiếc những gì hần học đều là về chinh chiến sa trường, đối với người am hiểu ẩn nấp và ám sát như Mạc Tà mà nói, hần đuổi theo hoàn toàn không gây ra bất cứ ty hiệp nào.

Đợi đến khi tên Đại Tướng quân đuổi tới chỗ ở của Ôn Như Thị thì hai người bọn họ đã ra khỏi sơn trang, trốn vào rừng sâu rồi.

“Những thứ ta đưa người đã đổi thành ngân phiếu chưa?” Ôn Như Thị găm con thỏ hoang mà ẩn vệ nhà mình vào nường lên, ăn ngon thật!

“Đủ rồi rồi.” Mạc Tà yên lặng đập tất đồng lư trước mắt, nếu không phải vì nằng hần sẽ không đốt lư ở trong núi, làm như vậy sẽ khiến thị vệ lục soát núi phát hiện.

Hần che giấu những dấu vết còn sót lại rồi mới lòi từ trong ngực ra một sấp ngân phiếu đưa tới trước mặt Ôn Như Thị

“Ngươi cảm là được rồi, đưa cho ta không biết chừng sẽ làm mất” Ôn Như Thị không chút để ý xua xua bàn tay nhỏ, đưa nửa con thỏ còn lại tới bên miệng hần, cười thầm thầm nói, “Cho người!”

Mạc Tà lắc đầu, khẽ đẩy tay nằng: “Ta ăn sống là được rồi, đây là của người, ăn không hết thì giữ lại, còn không biết ngày mai có thời gian dùng lại chuẩn bị đồ ăn cho người hay không.”

Ôn Như Thị lòng đau xót, cứ đầu gối kỹ nửa con thỏ còn lại.

“Thật ra chúng ta có thể trở về, Ôn hầu cũng không phải là không có tính người.” Mạc Tà nhìn đỉnh đầu của nằng, im lặng một lúc lâu, khẽ mở miệng.

Hần biết hần sẽ bị phạt, rút kiếm với khách quý, bất kể là vì lý do gì đều phải cho vị khách một câu trả lời thỏa đáng. Mạc Tà không quan tâm đến tính mạng của mình, chỉ cần chủ nhân không phải chịu khổ vì hần, hần không quan tâm việc phải chịu hình phạt.

Ôn Như Thị không lên tiếng, thật lâu sau, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Nếu bọn họ không phạt người, chỉ muốn mạng của người thì sao?”

Đừng nói là gết hần đến tội, cho dù lấy roi quất hần, cô cũng không đành lòng. Nếu không còn đường để lui, vậy thì đi thẳng thôi.

Mạc Tà không lên tiếng, chỉ là im lặng nhìn nằng, đáy mắt hần đọng đầy vẻ bình yên.

Hần biết, Ôn Như Thị bỗng nhiên hiểu được Mạc Tà đang nghĩ gì.

Hần đúng là một tên ngọc.

Ôn Như Thị cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng nhau đi khắp mọi nơi, đừng bao giờ trở về nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwxs EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: Bánh bao thịt

Beta: Vi Nguyệt + Moonaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Khi màn đêm buông xuống, càng vào sâu trong núi thì càng tối.

Mạc Tà nhặt một đồng lá cây khá mềm, dần thành một lạp dây ở chỗ ẩm mới được đồng lư hun, sau đó cỡi áo ngoài của mình trải trên mặt lá: “Ngủ đi, khi nào đến giờ ta sẽ đánh thức người dậy.”

“Vậy còn người?” Ôn Như Thị tin tưởng đứng nghiêm một bên, nhìn hần sắp xếp giường tạm của mình đầu ra đây.

“Ngươi ngủ đi, không cần quan tâm đến ta.” Mạc Tà không nhìn nằng, cầm lấy bội kiếm rồi tung người lên cây.

Trong núi không thấy trăng, núi non nơi xa như ẩn như hiện khiến người xem mơ màng. Mạc Tà khoanh tay ngồi trên cây, dựa lưng vào thân cây lớn, xuyên qua kẽ hở của đám lá cây hơi khó vằng có thể nhìn thấy những điểm sáng di động nơi sườn núi.

Mạc Tà yên lặng đếm số lượng đốm sáng, có mười hai cây đuốc. Dưới ánh sáng của mười hai cây đuốc, có ít nhất sáu mươi thị vệ đang lục soát núi.

Hần nắm chặt kiếm trong tay, đôi mắt sáng ngời tựa như sao sáng ẩn sau mây đen trong bầu trời đêm.

Tuy rằng phải đi qua chân núi mới ra khỏi trấn, giờ phút này chắc hẳn đã tăng cường thủ vệ, nhưng hần không hề lo lắng. Ngon núi này quá lớn, chừng đó nhân lực không thể hoàn toàn phong tỏa đường đi, mà những người bình thường kia lại không dám đặt chân lên vách núi cheo leo, đối với Mạc Tà mà nói chẳng phải vấn đề khó khăn gì.

Hần có ít nhất không dưới mười cách có thể bình an dẫn Ôn Như Thị rời đi.

Nhưng sau khi rời đi thì sao?

Tại mặt Ôn hầu trái khắp thiên hạ, là một đứa trẻ được nuôi dạy thành ẩn vệ, Mạc Tà hiểu rất rõ thế lực gia chủ không lồ đến mức nào. Đường sống duy nhất là ở biên giới, chỉ có ra biên giới, bọn họ mới xem như thật sự an toàn.

Nhưng hần không thể đảm bảo trên đường đi có thể hoàn toàn tránh thoát sự truy lùng của những ẩn vệ khác, còn cả những âm tuyến không chỗ nào không có mặt kìa.

“Chúng ta cùng nhau lui về cùng trời cuối đất, đừng bao giờ trở về nữa.” Những lời này nghe vào tai giống như một điều ước tốt đẹp, một điều ước đẹp khiến người ta hướng tới từ đây lòng.

Mạc Tà cup mắt, dưới tàng cây, Ôn Như Thị ngai rả ngon, trông như thể khỏe miệng nằng đang mím cười.

Nàng tình nguyện dặt hần bỏ nhà trốn đi cùng không muốn tro mắt nhìn hần trở về chịu tội, nghĩ đến đây, Mạc Tà đã rất vui mừng rồi. Có lẽ bọn họ thật sự có thể thư, thử xem có thể trốn khỏi cái nhà giam trời buộc hai người không.

Chẳng sợ kết quả cuối cùng là thất bại...

Cuộc sống trốn chui trốn lủi gian nan hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Ôn Như Thị.

Vấn đề lớn nhất là tuổi của hai người. Một thiếu nữ 15 tuổi, đi theo một thiếu niên 18 tuổi, cho dù có hóa trang thế nào thì vẫn khiến người khác chú ý.

Việc đầu tiên sau khi hai người lên vào trấn nhỏ là đến khách điểm đặt một phòng. Không phải để qua đêm, chỉ là tìm chỗ nghỉ chân bổ sung lương khô, nếu có thể, tốt nhất sẽ thuê thêm một chiếc xe ngựa.

Quan trọng hơn là, nếu Ôn Như Thị thật sự không ngại trang, phòng chừng không quá một ngày sẽ bại lộ hành tung.

Có vốn định giả dạng thành một kẻ ăn xin, bán thì bán, nhưng được cái an toàn. Vậy mà không ngờ, đề nghị này bị Mạc Tà phản đối kịch liệt.

Hắn nắm chặt bộ quần áo có dùng hai mươi đồng đổi cho thằng nhỏ ăn mày trước cửa khách điểm, nghiền răng nghiền lợi nói: “Người muốn giả dạng thành gì cũng được, nhưng tuyệt đối không thể mặc thứ này, trong miếng giẻ rách này không chừng vẫn còn bỏ chó trên người tên kia!” Hắn tức giận đến mức ngay cả tên xưng cũng quên.

Ôn Như Thị không còn lời nào để nói, bọn họ đang chạy trốn, chẳng lẽ còn có cách cái trang tốt hơn sao?

Trước giờ có không hề nghĩ mình là thiên kim tiểu thư thật sự, người luôn đề ý mấy chuyện này là Mạc Tà, không phải cô.

Nếu ngay cả mạng cũng không giữ được thì dù có ăn mặc sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái cũng không có gì đáng vui mừng. Ôn Như Thị luôn biết nên dùng cái giá nhỏ nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Về phần bộ chó giẻ đó – cũng lắm thì sau khi chạy thoát sẽ cạo sạch tóc, tắm nhiều hơn là ỏn. Cô không phải người cổ đại, không đề ý những quy củ như cơ thể cha mẹ ban cho không thể tùy tiện tổn hại.

Nhưng tiểu thư vệ cứng đầu của cô có chết cũng không đồng ý cho Ôn Như Thị thay bộ quần áo hôi hám của tên ăn mày; dù có bắt ép, dùng lợi ích dụ dỗ, hẳn đều ngoan cường kiên trì tới cùng.

Ôn Như Thị bắt đầu đi, cuối cùng đành phải mặc áo dài hần mua từ hiệu may, gài làm tiểu công tử đi theo đại ca ra ngoài trải nghiệm cuộc sống.

Vừa vất bộ quần áo rách rưới ra ngoài cửa sổ, chợt nghe một tiếng nging ở dưới lầu, Mạc Tà trừng mắt, gài bộ như không nghe thấy gì cả.

Nhưng đến khi nhìn thấy Ôn Như Thị đã thay xong quần áo, chậm rãi đi ra từ sau tấm bình phong, hẳn lại nhận không được nhàu mày.

Chỉ thấy nàng khẽ nhếch cái cằm tròn bóng như ngọc, thần sắc điềm tĩnh mà an tường, khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Tóc dài đen như mun được quấn gọn bằng một cây trâm gỗ thanh lịch, một thán áo nam màu thiên thanh đơn giản tuy che được thân phận nữ nhi của nàng, nhưng lại càng phô bày nét đẹp thanh nhã xuất trần.

Tướng mạo như vậy, dù thật sự là một nam tử cũng khiến người khác nhớ mãi không quên.

Mạc Tà không khỏi bắt đầu hồi hận trước cái mình chỉ chuyên tâm luyện tập kiếm thuật, lại không thêm đề mấy kỹ xảo dịch dung của bọn đạo chích; bằng không giờ phút này, hai người sẽ không dám chân tay khách điểm, không xoay xở được mà đã chinh đại quang minh ra khỏi thành.

“Thôi, ta cũng biết như vậy chắc chắn không được.” Thấy hắn không lên tiếng, Ôn Như Thị bĩu môi, đặt móng xuống ghế, rót hai ly trà lạnh từ bình trà, một ly đẩy trước mặt hắn, một ly bùng lên, giữa đầu phóng khoáng uống cạn, “Bằng không để ta tự hóa trang, người đi tiệm son phấn mua vài thứ về, chúng ta muốn một chút.”

Chỉ mong kỹ xảo hóa trang hiện đại có thể giúp đỡ bọn họ.

Ôn Như Thị mở giấy viết thư có sẵn trong phòng ra, chấp bút nhanh chóng viết trên giấy những thứ cần mua: “Lúc ra cửa cần trần một chút, đoán chừng chậm nhất là buổi tối, lệnh truy nã của Ôn gia và phủ Tướng quân sẽ truyền đến trấn trên, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi của thành đóng.”

Nghe lời cầm danh sách mua hàng viết, Mạc Tà chậm rãi đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu trầm giọng nói thêm một câu: “Trước khi ta trở về, người đừng đi ra, cho dù kẻ nào đến gõ cửa cũng không được mở.”

“Biết rồi, ta nhất định sẽ ở đây chờ người.” Ôn Như Thị mỉm cười, hẳn càng bất an, cô càng cho hắn niềm tin.

Sau khi hắn rời đi, Ôn Như Thị quí nhiên ngồi trong phòng không ra ngoài nửa bước, ngay cả tiểu nhị khách điểm đến hỏi có cần gì không cô cũng chỉ đứng bên trong từ chối.

Cũng may Mạc Tà không để cô đợi lâu, hẳn mừng theo một bao đồ trở về.

Thời gian không đợi người, Ôn Như Thị rai son phấn hần mua về trên bàn, chọn ra hai hộp phấn trang điểm một màu vàng và một màu tối, vừa điều chế vừa thuận miệng hỏi: “Sao mặt người đó thế?”

Mạc Tà hỏi như vậy: “Tiểu thư và nha hoàn trong tiệm son phấn đông quá.” Hắn không thích nơi có nhiều người, chẳng thích chút nào.

“Ồ tiệm son phấn đương nhiên phải có nhiều nha hoàn, tiểu thư và vú già rồi, chẳng lẽ còn có nam nhân thích son phấn tự mình chạy đi mua à?” Chợt nhớ tới ở cô đại, thật đúng là có không ít nam nhân thích trét phấn lên mặt mình, Ôn Như Thị rùng mình một cái, vội vàng chuyển đề tài, “Ta đang hỏi người vì sao lại đi mặt, người tự đứng tới đến người mua son phấn làm chi, chẳng lẽ...”

Ôn Như Thị phui tay một cái, quay đầu quan sát hần mặt phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở một nếp nhăn mới rõ rệt trên cổ tay áo hần, “Chẳng lẽ, người bị người ta sàm sỡ?!”

Mạc Tà sững sốt, sắc mặt đỏ hơn, hần trừng mắt lườm cô, quay đầu định nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Haizzzz, có cái chính không đi, lúc nào cũng thích nhảy cửa sổ.” Ôn Như Thị xa xăm thở dài, hỏi có một câu thôi mà, trông hắn cũng không giống kẻ bị chịu thiệt như vậy.

Mạc Tà khoát một tay lên thành của sổ, mặt đỏ đến mang tai, nhất thời lúng túng tiến không được, lùi cũng không xong.

Có cái đầu mũi vẫn phẫn thành bột, “Học công phu cho lắm, cuối cùng lại có một ngày bị người ta chú ý, đừng quên, giờ chúng ta phải âm thầm làm việc.” Nam nhân dễ xấu hổ như vậy, nào có nửa phần khí thế của người đàn ông trưởng thành dám can đảm dám giết vua, tàn sát hết hoàng thất.

Ôn Như Thị hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nam tử 18 tuổi, vậy cũng có thể xem là nam nhân rồi?

Cô nghiêng đầu cẩn thận quan sát đáng người cao ngất của Mạc Tà, mái tóc dài, đen như mực của hần chảy trên tấm áo đen, chỉ dùng một sợi dây đen cột ra sau đầu, toàn thân tản ra khí thế lạnh lẽo y như thanh kiếm của hắn.

Gương mặt hần như được đạo sắc điêu khắc thành, mày kiếm chéo xéo, đôi môi mỏng như mỉm lại, nếu không phải vành tai đỏ ửng phả hây sự lạnh lùng của hần thì quả thực chính là một hiệp khách khí thế mười phần.

Một thiếu niên ăn mặc đứng tư hiên ngang như thế, cũng không trách được mấy tiểu thư kìa cứ liên tiếp sấn tới.

Loại cảm giác này có em trai mới trưởng thành này thật kì cục... Có lúc đầu, tập trung nhìn gương đồng thoa đều phấn lên mặt.

Sau một lúc lâu, Mạc Tà đứng cứng ngắc bên cửa sổ mới lên tiếng: “...Ta không đề mấy người đó chạm vào.” Một thứ của hần, kể cả sinh mệnh đều thuộc về chủ nhân, làm sao có thể cho những nữ nhân không biết lễ msi kìa dễ dàng đụng vào.

“À...” Cô không tỏ rõ ý kiến liếc xéo hần một cái, động tác trên tay vẫn không ngừng, “Vậy ông tay áo của người thì sao?”

Hần cúi đầu, trả lời không được tự nhiên: “Đi vội quá, quên trả tiền, bị tiểu nhị kéo lại.”

Mạc Tà hơi xấu hổ, không phải hần cố ý quên trả tiền. Chỉ là nữ nhân chăm chú nhìn lên hần quá nhiều, thậm chí có người gan lớn ba lần bảy lượt đi qua thì khăn tay bên chân hần.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của Mạc Tà, gần hai phần ba thời gian đều ở Ôn gia. Họ nhân thấy hần không nhiều, dù có thấy cũng sẽ do ngại gia huấn của Ôn hầu nên các nàng không dám can nờ.

Hắn đã lớn tới chừng này, chưa bao giờ thấy khách khách trắng trợn không để ý mặt mũi như vậy. Trước mặt mọi người, hẳn lại không dám rút kiếm, sợ làm lộ chuyện lớn của tiểu thư.

Mạc Tà tuyệt đối không muốn thừa nhận, mình vô công cao mình, cuối cùng lại bị một đám nữ nhi yếu ớt bao vây, không nhận được chạy trốn chết.

Ôn Như Thị nghĩ người một lúc lâu mới hiểu hết hàm nghĩa trong câu nói giữa chừng của hần, không khỏi bật cười, thì ra là như vậy.

Có rất muốn ăn ừ lòng tự trọng của Mạc Tà, đáng tiếc cái cần của nghĩ đến hình ảnh tiểu nhị tiệm son lông như lừa đột đuôi theo sau lưng hần, cao giọng gọi, “Công tử... người lấy son phấn xong chưa trả tiền, đừng chạy nữa, mau quay lại!” Cô lại không nhận được cười thầm đến rút gân.

Mắt thấy chân mày Mạc Tà càng nhăn càng sâu, Ôn Như Thị miễn cưỡng ngưng cười, hắng giọng.

Sau đó nghiêm mặt buong son phấn, có tay trắng nõn như sương đặt trên bàn tròn, có nắng cầm, tự thế chọc người, mắt sáng quắc mỉm cười nhìn hần: “Vậy nếu như người sàm sỡ người là ta thì sao?”

Bỗng nhiên có rất muốn biết, nếu nữ nhân trêu chọc hần là mình, hần có thẹn quá thành giận nghiêm mặt cự tuyệt, hay là ồm ồm, đã nghiệm mà còn ngại?

Mạc Tà chân động, về mặt đen thui như than không đối nhân nằng hời lâu, bỗng nhiên yếu ớt nói: “Tiểu thư, mặt của ngài hóa trang tệ quá.”

Ôn Như Thị “...”

Được rồi, có không nên ôm quá nhiều kỳ vọng không thiết thực đối với một ăn vạ trong đầu ngoại trừ luyện công, luyện công, lại luyện công thì chỉ còn tư tưởng bảo vệ chủ nhân này.

Con lừa đánh công không chạy, đuổi tới kinh thành vẫn là con lừa, tuyệt đối sẽ không biến thành ngựa quý được huấn luyện nghiêm chỉnh

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)](#)Net.

Chương 33

Edit: Huyền Vũ

Beta: Moonaplum

Một chiếc xe ngựa màu xám mốc mạc và một con ngựa già gầy còm

Mạc Tà ngồi trên xe, hần mặc chiếc áo ngắn làm bằng vải thô, tay khư khư cầm cái roi ngựa tròn nhẵn đã bạc màu, nhìn đi nhìn lại vẫn là một gã đánh xe hiền lành.

Đương nhiên nhận định này chỉ đúng khi hần không ngừng đầu lên lườm người ta bằng cặp mắt lạnh lùng sắc bén của mình.

Ồn Như Thị khẽ vén màn, im lặng nhìn xung quanh dò xét qua khe màn. Mắt nàng thâm quầng, da dẻ vàng vọt, trông qua ốm yếu xanh xao, ngay cả cổ và phần tay lộ ra ngoài cũng được ngay trang kỉ lưỡng.

Giữ trong chợ rất ồn ào, tiếng rao hàng ven đường vang vẳng khắp nơi, người bán hàng rong đi lại tấp nập, nơi nơi yên bình trật tự.

Không biết có phải vì hồi hộp quá hay không, dù đã nhắc thấy bóng cổng thành rộng mở ở đằng xa nhưng xung quanh càng yên ồm, Ổn Như Thị càng bất an.

Cô không biết miêu tả cảm giác này như thế nào, cảm giác ruột như lửa đốt, lmg như kim chích nhưng nay tên đã lên đây, không thể không báo. Ổn Như Thị chỉ đành khẽ giọng nhắc: “Mạc Tà, đi chậm một chút.”

Mạc Tà nghe lời đi chậm lại, khi còn cách cổng thành khoảng trăm mét, hẳn bỗng ghìm ngựa trăm giọng nói: “Tiểu thư, có lẽ hôm nay chúng ta không rời thành được rồi.”

Không cần hẳn nói Ổn Như Thị cũng thấy.

Số lính canh thành hôm nay tăng gấp ba, bốn lần so với thường ngày, họ xếp thành hai hàng đứng canh hai bên cổng thành, kiểm tra cẩn thận từng gương mặt xa lạ lọt qua.

Một tên lính đứng gác cổng đang cầm mình gác khó bản lau mặt cậu thiếu niên gính quang gính đang định ra khỏi thành một cách tho lỗ, gã cảm bức họa đi sát khuôn mặt cậu ta so đi so lại một hồi.

Sau đó cậu thiếu niên vẫn đang hoang mang bị đá ra ngoài thành, tên lính canh ngỗng nghênh gọi người tiếp theo, tiếp tục lặp lại chuỗi hành động ban này.

Những người muốn ra khỏi thành xếp thành hai hàng, dân chúng không biết chuyện gì đang xảy ra, dù gần cổng không dám nói, chỉ đành đứng yên cho đám lính rà soát.

“... Chúng ta về thôi.” Ổn Như Thị nở nụ cười miễn cưỡng, nói khẽ.

Mạc Tà đứng yên bất động, đây có thể là cơ hội cuối cùng của họ. Binh lính lưng bắt trong thành ngày càng nhiều, thành tuy rộng nhưng chẳng có mấy chỗ thích hợp cho họ trốn.

Hắn chậm rãi vươn tay cầm thanh bội kiếm giấu dưới gầm xe, ý nghĩ duy nhất trong đầu hẳn lúc này chính là: mở đường máu đưa tiểu thư ra ngoài.

“Mạc Tà, đứng mạnh động.” Giọng của Ổn Như Thị rất khẽ nhưng ẩn trong đó là sự kiên định không thể phân bác, “Người không quan tâm an nguy của bản thân nhưng ta quan tâm. Nếu người muốn hy sinh giúp ta bỏ trốn, chẳng thà ta ở lại đây.”

Bàn tay đã chậm rãi kiếm thoáng khựng lại, Mạc Tà cắn răng, cuối cùng cũng đành quay xe chậm chậm đi theo đường cũ. Con ngựa già gầy còm lúc lắc đầu, kéo theo chiếc xe ngựa đơn giản chậm rãi di chuyển.

Khách điểm không thể ở thêm nữa, hẳn đành đánh ngựa tới khu dân cư ở thành Tây.

Gửi chiếc xe ngựa dùng chưa tới hai canh giờ lại nhà một hộ dân, Mạc Tà bảo vệ Ổn Như Thị đến một trạch viện cách đó vài con phố.

Hôm nay đi mua đồ, hẳn tiện đường điều tra luôn xung quanh.

Chai nhân ngồi nhà kia đã về quê thăm người thân, trong nhà chỉ còn vài người ở và lũo quán giả giả cá, mấy căn phòng ở sân sau cứ vài ngày mới quét dọn một lần, còn lúc bình thường vô cùng vắng.

Nơi đầu tiên đám lính lưng bắt chắc chắn là nhà trọ và quán rượu, dù chúng có đi lục soát nhà dân thì lũo quán giả chẳng biết trong nhà vừa có thêm hai người nên họ sẽ tạm thời an toàn.

Mạc Tà ôm Ổn Như Thị nháy xuống dưới sân sau, nhanh chóng ẩn mình sau thân cây lẵng tai nghe một hồi, sau đó thấy không có gì lạ, hẳn mới ôm Ổn Như Thị lao vào một gian phòng.

“Lâm phần tiểu thư ở tạm chỗ này mấy hôm, đợi khi canh gác lỏng lẻo hơn, ta nhất định sẽ đưa người rời thành.” Vừa bước vào phòng Mạc Tà đã vội buồm Ổn Như Thị ra, nấn thủ lễ nghi lui lại đằng sau.

Ổn Như Thị mỉm cười, cô không lo lắng, chuyện đã tới nước này có lo cũng chẳng được gì.

Cô nhìn quanh, vật dụng trong phòng khá đầy đủ, tuy hơi đơn giản nhưng vẫn tốt hơn cảnh màn trời chiếu đất nhiều.

Ổn Như Thị không hỏi hẳn nếu có người tới đây thì phải làm sao, nếu bị phát hiện có giết người diệt khẩu không. Cô không hỏi không phải vì sợ bản tay hay vì sợ lương tâm khó an.

Mà vì cô đã thấy một người ở cổng thành, thấy thị thấp cổ ông ta.

Dù giờ chỉ thời lý một khe nhỏ nhưng Ổn Như Thị vẫn thấy rõ khuôn mặt nhàn nghiêng đượm nét mềm mại dịu dàng của nàng ta ẩn sau lớp màn mỏng. Không được gia chủ cho đi cùng, thị thấp Ổn gia không thể bước ra khỏi hậu viện một bước.

Ồn hầu đã đến, Ổn Như Thị tin chắc là vậy.

Nếu Ổn hầu đã đích thân ra tay bắt có thì chắc chắn đi theo ông ta không chỉ có mấy người như vậy, ít nhất phải có hẳn một đội ẩn vệ.

Nếu lúc này Mạc Tà làm liều lao tới, hậu quả thực khó tưởng tượng nổi

Ổn Như Thị im lặng đứng giữa phòng nhìn Mạc Tà mờ bọc đồ, cảm bộ chân mới tỉnh phủ lên giường.

“Đừng lo, ta sẽ bảo vệ người.” Sắp xếp xong, Mạc Tà xoay người, nhìn nàng chăm chú nghiêm túc nói.

Ổn Như Thị mỉm cười gật đầu: “Ta biết.”

Với nhiều người trong thành, đêm này là một đêm không ngai.

Ổn Như Thị nằm trên giường trần trọc không yên, dường như cô có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng gươm đao, tiếng trẻ khóc đầy sợ hãi vang vọng từ những ngôi nhà trên phố.

Tuy cô biết đó chỉ là tưởng tượng của mình, chỗ này cách tường viện (*hức tường bao quanh nhà*) hẳn một khoảng sân rộng, cô không phải người tập võ, sao có thể nghe thấy âm thanh kia.

Chẳng qua Ổn Như Thị chỉ lo lắng thôi, điều này chẳng liên quan gì tới dũng khí.

Chịu vậy hăm trong thành không phải kẻ lâu dài, nhưng hy vọng rời thành lại quá nhỏ nhoi.

Mạc Tà có thể lấy một địch trăm, nhưng đó là chuyện của ba năm sau. Còn giờ cô biết hẳn vẫn chưa trưởng thành, nếu giờ dám xông vào, khả năng rất cao sẽ bị các tiền bối chém chết.

“Mạc Tà, người ngủ chưa?” Ổn Như Thị hỏi khẽ, nhỏ tới mức khó mà nghe được.

“Chưa.” Giọng nói trầm trầm vang lên từ trên xà nhà.

“Nếu chúng ta chạy trốn thành công, người muốn làm gì?” Ổn Như Thị mở to mắt nhìn chăm chăm dinh nắn.

Cần phòng chìm vào yên lặng.

Rất lâu sau Mạc Tà mới đáp: “Tiểu thư muốn làm gì Mạc Tà giúp người làm chuyện đó.”

Ổn Như Thị khẽ cười, đúng là câu trả lời của Mạc Tà. Cô nghiêng người gọi lên tay mình, cười khẽ: “Ta há? Ta muốn ở bên người, tìm một thôn nhỏ miền núi tĩnh lặng, tốt nhất là nơi sơn thủy hữu tình, sáng xem có mọc chim bay, chiều nghe dân chài xướng ca. Trong sân nhà chúng ta sẽ trồng một cây hoa quế lớn thật lớn, nếu thích người còn có thể xây nhà cây trên đó nữa. Trước của nhà còn trồng thêm một gốc mai, mỗi khi mùa đông đến, bước dưới tán mai hoa mai sẽ đậu lên vai vương lên tóc, mai lạnh ngao nghệ (*nguyên văn: hàn mai ngao sương 寒梅傲霜*), hoa rơi chao đảo, nhất định sẽ đẹp như tranh vẽ. Người có thể lên núi đi săn,người nhất định sẽ trở thành thợ săn giỏi nhất thôn, nam nữ trong thôn vừa nhắc tới tên người nhất định sẽ bật ngón cái khen ngợi, tần thường vị đứng số tài giỏi nhất.”

Nghe lời cảnh Mạc Tà được các cô nương trong thôn để ý rồi cau có khó chịu, Ổn Như Thị bất giác nở nụ cười: “Ta sẽ học cách nấu món ăn trong vùng. ở nhà chờ người về, chúng ta nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời, chuyện nhà đồng hay nhà tây, chuyện lớn chuyện nhỏ trong thôn. Nếu người không thích, chúng ta sẽ đi nơi khác, trốn nam biển bắc, du ngoạn khắp nơi, rong chơi khắp chốn. Đến khi không muốn đi nữa thì tìm một chốn yên tĩnh dừng chân.”

Tương lai nàng về cho hẳn quá đối đẹp để, đẹp tới không chân thực, đó là cuộc sống hẳn không dám mơ tới. Hẳn vốn là ẩn vệ, tính mạng gắn liền với chủ nhân, chủ nhân sống hẳn sống, chủ nhân chết hẳn chết.

Ẩn vệ không báo vệ được chủ nhân của mình thì không có giá trị tồn tại. Mạc Tà mấp máy môi: “Tiểu thư không cần học nấu ăn, Mạc Tà làm là được.”

Mãi Ổn Như Thị hơi cay cay, cô cười khẽ, đáp: “Được.”

Nếu đây là mơ, cô chỉ mong Mạc Tà có thể mơ một giấc trọn vẹn.

Hắn trung thành và tận tâm, ở bên cô đến chết không rời không đổi, dù ngày mai có bị Ổn hầu bắt cô cũng không hối hận vì tiết lộ bí mật của mình sớm tới vậy.

Một ẩn vệ tuân theo mệnh lệnh giúp chủ nhân chạy trốn sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn nhiều so với một ẩn vệ bất cóc chủ nhân thiếu năng chạy trốn.

“Mạc Tà.” Ổn Như Thị nhìn hẳn, khẽ chớp mắt che đi hơi nước đọng nơi đáy mắt, “Nếu ta bị bắt, người đứng lên lãnh đánh nhau với chúng, hãy chạy đi.”

Nếu chỉ một mình cô bị bắt, cô vẫn có thể giả ngu, nhưng nếu Mạc Tà cũng bị bắt, cô chỉ có thể thừa nhận mình đã giả vờ suốt chừng ấy năm.

Nhưng nếu làm vậy, tình cảnh sẽ trở nên rất khó khăn. Ổn hầu sao có thể bỏ qua để dâng cho cô con gái tính kẻ lừa ông ta suốt chừng ấy năm.

Mạc Tà nháy mắt, xoay người nhẩy khỏi xà nhà, đứng cách giường một xích (*≈ 0,33m*): “Người ở đâu ta ở đó, ta tuyệt không đi một mình.”

“Đồ ngốc, ba mươi chưa phải là Tết.” Ổn Như Thị hơi nhồm đậy, bình tĩnh nhìn hẳn, “Phụ thân muốn bắt ta lại ắt có chỗ hữu dụng. ông ta sẽ không làm gì ta. Nếu ta bị bắt, người cũng chịu trôi, ông ta chắc chắn sẽ lợi dụng người ép ta làm chuyện ta không muốn.”

Mạc Tà nghiêng rắng im lặng, hẳn không muốn đi, cũng không muốn trở thành vương bận của chủ nhân.

Hắn là ẩn vệ có thiên phú tốt nhất ở khóa trước, ngay cả thống lĩnh cũng phải khen ngợi không dứt tốc độ tiến bộ thần tốc của hắn, hẳn không tin mình không báo vệ được Cửu tiểu thư.

“Ta sẽ không để chúng bắt được người.” Mạc Tà ngoan cố nói đi nói lại nhiều lần, nhưng tuyệt nhiên không chịu chạy trốn một mình.

Ổn Như Thị mỉm cười: “Dù ta bị bắt cũng không sao, ta tin người chắc chắn sẽ cứu ta, đúng không? Ta sẽ chờ tin người, vậy nên đứng lỗ mững đây bản thân vào nguy hiểm, đây không phải hành động của kẻ thông minh.”

Mạc Tà lặng lặng nhìn sườn mặt trắng mịn của nàng, tháo lóp ngay trang xuống. Ổn Như Thị thoạt trông yếu đuối giống như loài thỏ trắng vô hại.

Mãi về sau, hẳn vẫn không gạt đầu đồng ý.

Mạc Tà không dám đồng ý, cứ như ý nghĩ ác độc này vừa xuất hiện, những hình phạt hẳn vốn phải gánh chịu sẽ đổ hết lên tấm lưng nhỏ bé yếu ớt của nàng.

Vừa nghĩ vậy, Mạc Tà không thể kìm nổi nỗi sợ hãi trào dâng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwvxEbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit: Nguyệt Dao

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Ph: Tung tí háng trước khi nghỉ 1 thángv

Là một thị vệ thấp thân dù tư cách, điều cơ bản nhất là phải có võ công xuất sắc; còn quan trọng là người đó phải có quyết tâm dốc lòng chịu chết vì chủ nhân trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Trung thành, là chuẩn mực để đánh giá một ần vệ có ưu tú hay không.

Mạc Tà lên tục bị đồng môn cũ dồn ép, hẳn có gắng chém giết, muốn tới gần chủ nhân.

Hắn cảm bối kích trong tay, chỉ có máu tươi sền sệt văng tung tóe theo đường kiếm, đã không còn nhìn ra màu đen u ám ban đầu, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ trường sam màu lam mà Ôn Như Thị cố ý chọn cho hắn sáng nay.

Dường như Mạc Tà không cảm thấy tay phải cầm kiếm của mình đang run rẩy, cũng giống như không nhìn thấy khẩu hình của nàng báo hắn chạy trốn.

Hắn từng nói, hẳn sẽ bảo vệ nàng.

Trừ khi hắn chết, nếu không hẳn tuyệt đối không rời khỏi nàng nửa bước.

Mạc Tà không hiểu mưu lược, cũng không hiểu đạo lý ‘nằm gai nằm mọt’, hẳn chi biết, nếu không có hắn bảo vệ, ba ngày sau Ôn Như Thị sẽ bị đưa vào phủ Trường quân làm đồ chơi cho Bùi Nhân Thanh, cả đời không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, nếu rơi vào tay nam nhân âm hiểm kia, nàng sẽ bị đối xử như thế nào.

Từ thời khắc năm lần 11 tuổi ấy, khi nhìn thấy nàng, nàng nói sau này sẽ chọn hắn làm thị vệ của mình, Mạc Tà từ đó đã xác định chủ nhân.

Bây năm qua mỗi lần vùng kiếm, mỗi lần ác chiến tới cùng, mỗi lần đánh bại đối thủ, động lực của hắn đều vì sau này có thể đứng sau lưng nàng, kiểu ngao báo vệ an toàn cho Ôn Như Thị.

Nhưng giờ khắc này, cô bị ngăn lại phía sau Ôn hầu, chi cách hắn nhiều nhất mười bước chân.

Mạc Tà không thể lui, cũng không muốn lui.

Mạng của hắn không đáng một đồng so với hạnh phúc của cô.

Mạc Tà hét dài, hai mắt đỏ ngầu, không thèm phòng ngự, liễu mạng ra chiêu thức, mỗi lần dao chém vào người hắn thì lại có một đối thủ ngã xuống.

Tuy cách tấy mạng đối mạng này khiến đối thủ nhất thời không dám xông lên trước mũi kiếm, nhưng suy cho cùng hắn cũng chỉ là một người bình thường, chi cần là người, cũng sẽ đến lúc sức tàn lực kiệt.

Ôn hầu đứng sau trận địa mà thị vệ bày ra để ngăn đón kẻ địch, trên người mặc trường bào màu tím nhạt theo hoa văn màu xanh hoa lệ, lạnh lùng bề ngỗ nhìn Mạc Tà như tằm trong máu, giây giây liễu mạng chiến đấu tựa như đang nhìn một thứ tóm tép nhai nhếp vũng vầy gây chết.

Động tác tấn công của hắn ngày càng chậm, hơi thở cũng ngày càng bất ổn, Ôn hầu tin rằng không lâu sau sẽ đến lúc ông lấy đầu kẻ dám trái mệnh lệnh này.

“Người chọn được một thị vệ rất tốt, đáng tiếc.” Trên mặt đất đã có bảy, tám thi thể, Ôn hầu khoanh tay đứng cạnh Ôn Như Thị, trong lòng có chút bất ngờ.

Thời gian kiến tri của Mạc Tà vượt xa dự đoán của ông, ông chưa bao giờ leo kiệt những lời tán thưởng với dũng sĩ chân chính. Nếu thiếu niên này bán mạng dưới trướng của ông. Ôn hầu nhất định sẽ cho hắn vinh quang tương xứng với thực lực.

Đáng tiếc, bây giờ hắn đã là một con sói có độc bị thuần phục, trong lòng ẩn vệ này chi có một chủ nhân duy nhất.

Nếu không chém được thứ gì, cách xử lý tốt nhất là hủy diệt nó. Ôn hầu nâng tay, vừa định hạ lệnh.

Chợt thấy Ôn Như Thị vẫn luôn nghe lời đối bên cạnh đột nhiên dừng cầm đứng ra, quỳ gối trước mặt ông, một tay rút cây trâm hồ điệp cài trên tóc kẻ trên gò má trơn bóng như ngọc.

Một giọt máu đỏ tươi chảy ra từ đầu cây trâm, phần đầu tinh xảo sắc lịc run rẩy giữa không trung: “Phụ thân từng nói, những thứ của ta đều là của ta, người của ta, cũng chỉ có ta mới được quyền xử lý.”

Ánh mắt Ôn Như Thị cương quyết, nghiêm nghị, không chút sợ hãi trước uy thế của ông, “Mạc Tà là thị vệ của ta, là người của ta, ta muốn hắn còn sống.”

Đồng tử Ôn hầu hơi co lại, đưa con gái dám cam đảm đứng dung mạo của mình có kẻ mặc cả với ông như vậy, có chỗ nào giống với đứa bé đàn chi biết treu mèo chọc chó kia chứ!

Ôn hầu nhàu mày: “Người có biết, rốt cuộc mình đang làm gì không?”

“Không biết!” Ôn Như Thị một mực bác bỏ, ngang ngược nói, “Ta chi biết, ta muốn thi nhất định phải được, ai cũng không được ngăn cản!”

“Ồ?” Ôn hầu hơi háp mắt, trong khoảng thời gian ngắn ngài không thể chắc chắn được lúc này tâm trí của nàng có bình thường hay không, ông trầm ngâm một lúc lâu rồi nở nụ cười lạnh lẽo, khách thường nói: “Hắn là người ta ban cho người, ta có thể cho người, thì cũng có thể lấy lại hắn.”

Khóe miệng Ôn Như Thị cong lên, tựa như là phát hiện ra chuyện vui, nàng cười nhìn cảnh xuân tươi đẹp: “Chẳng phải phụ thân thích khuôn mặt này của ta sao, Mạc Tà cũng thích. Nếu phụ thân ghét Mạc Tà, ta sẽ lột khuôn mặt này xuống cho hắn.”

Ôn hầu tức giận, càng thêm không chắc chắn, ông nhìn nhìn con thịnh nộ, dùng lời lẽ dụ dỗ nàng: “Làm vậy sau này con sẽ trở nên xấu xí, sẽ không ai thích con.”

Ôn Như Thị nở nụ cười điên cuồng “Không sao, ta có thể lột mười tám da khác đắp lên, nếu không được, chẳng phải trong viện con mấy tỷ tỷ khác mà, cha thích người nào, ta dùng mặt người đó, được không?” Gân từng tiếng, ác độc hết sức có thể.

“Niếp chường!” Ôn hầu giận dữ, tát nàng một cái thật mạnh.

Ôn Như Thị ngã rạp trên mặt đất, liếm liếm vết máu trên ra khóe miệng, đầu vết nằm ngón tay hắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, có tò vò về tội kẻ vật ạo ông, giọng nói mềm mại nhu nhược: “Phụ thân không vui sao? Nhưng mà không còn cách nào khác, Mạc Tà cũng thích mà.”

“Trời hai người này găm vào địa lao!” Ôn hầu nổi giận, đá văng Ôn Như Thị, không thèm quay đầu lại phát tay áo bỏ đi. Nếu không phải Bùi Nhân Thanh chi tên muốn nó, ông nhất định sẽ giết kẻ tai họa giả thần giả quỷ chi biết gieo họa này, mặc cho nó ngu thật hay giả ngu!

Một đá kia quá ác, Ôn hầu không hề lưu tình, Ôn Như Thị nư rầm ồm bụng co quắp ngã xuống, ngay cả Mạc Tà kìm tiếng gọi nằng cũng không nghe thấy nữa, ngất lịm đi.

Địa lao của Ôn gia nằm sâu trong lòng núi, bên trong rất âm thấp.

Lúc Ôn Như Thị bắt đầu tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rách nát, hỗn hợp mùi mồ hôi quyện với máu trong chân đệm làm nàng nghĩ thấy buồn nôn.

Nàng che miệng nôn khan mấy lần, chỗ đến lúc thở được, cô thừ thừm dò nhẹ giọng gọi một tiếng: “Mạc Tà, người có ở đây không?” Không có người trả lời.

Trong nhà lao tối đen, chi có ánh trắng le lói len vào từ lỗ thông khí nhỏ trên đỉnh đầu, chút ánh sáng ít ỏi ấy không đủ chiếu sáng hăm ngục to lớn này.

Ôn Như Thị khép mắt lại, khi đã thích ứng với bóng tối, nàng vịn vào vách tường chậm rãi đứng dậy, vừa đứng dậy đã cảm thấy bụng đau nhức, dường như chi cần hó hấp cũng khiến vết thương nhói lên.

“Mạc Tà?” Có cổ nén đau đớn, chậm rãi đi dọc theo bức tường ẩm ướt về phía trước, xiềng xích dưới chân phát ra tiếng loảng xoảng chói tai theo bước chân cô.

Cô không sợ Ôn hầu sẽ giảo huấn mình thế nào, chi cần có còn chút giá trị lợi dụng, ông sẽ không để cô trong ngục giam quá lâu.

Cô lẽ bị găm trong ngục tối là con ác nòng khủng khiếp nhất đối với một kẻ ngục, nhưng Ôn Như Thị vốn không phải là đứa nhỏ bẩm sinh ngu ngược, hình phạt này chi như gửi gắm cho nàng...

Cô chi sợ dù cóóc ác độc nguyên rủa Ôn hầu cũng không kiêng dè, lúc đó chi có sợ không cứu được Mạc Tà.

Đi chưa được vài bước, cô đã vấp phải một bóng đen cuộn mình ở góc tường. Ôn Như Thị nhe răng đưa tay qua, tay dính đầy chất lỏng sền sệt.

Cô vội vàng cúi người gọi hắn: “... Mạc Tà, là người sao?”

Người nọ vẫn không nhúc nhích, tựa như đã chết. Tuy ánh sáng trong lao yếu ớt đến mức không thể chiếu rõ khuôn mặt hắn nhưng hơi thở quen thuộc ấy Ôn Như Thị chắc chắn sẽ không nhận nhầm.

Gánh nặng trong lòng cô được gỡ bỏ, vội vã lao đảo đứng lên, trải tấm chăn bông bị vứt một bên ra, cố gắng đầu hắn khỏi chỗ ẩm ướt đó.

Hắn chảy máu nhiều như vậy, cũng không biết rồi cuộc bị chém bao nhiêu nhát. Ôn Như Thị run run bắt đầu tìm trong y phục của hắn, nếu không hề kẻ không lực soát người hắn, hẳn Mạc Tà có thủ sẵn kim sam được trên người.

Ôn Như Thị tìm tới hồi lâu, cuối cùng lấy ra một bình sứ bị vỡ vụn ở trong túi, thuốc bột bên trong đã sớm thấm rai rác vào quần áo bị nhiễm máu của hắn.

Ôn Như Thị sốt ruột đến hoảng cuồng, sờ soạng đến cạnh của bắt đầu đập thật mạnh vào cửa sắt: “Người đâu?! Người đâu rồi?!”

Hồi lâu sau mới có một tên lính canh ngục không kiên nhẫn gọi cây đuốc thông thái đi đến, cách của số nhỏ trên cửa mà quát lớn: “Đừng có âm!? Có chuyện gì, đợi đến lúc hầu gia giải vấn các người rồi tính, bây giờ ở trong này gió khàn cổ cũng vô dụng.”

Dứt lời, gã xoay người rồi đi, mặc cho Ôn Như Thị có kêu gọi thế nào đi chăng nữa cũng không thêm quay đầu lại.

Cô thất vọng mở mắt trở về bên cạnh Mạc Tà, không biết làm thế nào, chi biết ôm lấy hắn, định dùng cơ thể mình sưởi ấm cho hắn, cũng không bận tâm vết máu có thể dính sang trên người mình hay không.

Trên quần áo Mạc Tà đều là vết rách, Ôn Như Thị không dám cử động lung tung, sợ làm vết thương của hắn nặng thêm. Chỉ có thể ôm hắn, ghé vào tai hắn không ngừng trò chuyện.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cánh tay Ôn Như Thị cũng đã run lên vì mỏi nhừ, Mạc Tà nằm trong lòng nàng mới khẽ nhúc nhích.

“Đừng sợ... Ta chưa chết được.”

Nghe thấy giọng nói nhỏ như muỗi kêu của Mạc Tà, thiếu chút nữa Ôn Như Thị mừng đến phát khóc, cô ôm chặt cơ thể suy yếu của hắn gắt đầu lên tục: “Ta biết, người sẽ không dễ dàng bỏ lại ta một mình.”

Mạc Tà cố gắng mở mắt, nhưng không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm giác được sự ấm áp mềm mại vây quanh mình.

Hắn hơi lúng túng xấu hổ, hắn rất muốn nói với tiểu thư nhà mình, nam nữ thụ thụ bất thân, bảy tuổi không thể cùng ngồi, mười tuổi không thể cùng ăn, càng không tính đến cái ôm thân cận như vậy. Mặc dù trên người hắn có vết thương nặng chưa chữa trị, nhưng cũng không nên ở gần như thế.

Nhưng cảm giác được hai tay nàng run rẩy nghẹn ngào ôm lấy mình, cuối cùng Mạc Tà cũng không nói ra miệng.

Nếu hắn biết chi vì mình nhất thời mềm lòng mà nhất cái mạng nhỏ về mới không bị Ôn Như Thị phản nộ bóp chết ở trong dạ kao tới như mực này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Mặc dù không có được liệu chữa trị, nhưng may mắn thay, thể chất của Mạc Tà không tệ, lại có Ôn Như Thị chăm sóc cẩn thận, đến giữa trưa ngày hôm sau khi lĩnh canh ngục đưa com tới, hắn đã có thể miễn cưỡng ăn một chút.

Nói là chăm sóc cẩn thận, thực ra chỉ là xéo bóp và áo khóa của mình băng bó trên người Mạc Tà, trong nhà lao chỉ có duy nhất một cái giường, với sự trung thành của ân vệ, tuyệt đối sẽ không giành chỗ nằm với kẻ địch với chủ nhân.

Mạc Tà lại càng không làm như vậy, nếu hắn cứ cương quyết, cuối cùng chỉ khiến vết thương càng nặng thêm, chết trong dạ lao.

Ôn Như tiểu toán rất khôn ngoan, đáng tiếc, ông lại không đoán được Ôn Như Thị lại dụng tình thế giả vờ đáng thương, ôm lấy vệ vệ của mình cùng ngồi chung trên một cái giường.

Mạc Tà don thuận đầu phải là đối thủ của nàng, chỉ cho rằng nếu không nuông chiều như vậy, tiểu thư sẽ chết rết trong nhà lao.

Chỉ cần Ôn Như Thị run rẩy nơi lạnh, Mạc Tà sẽ đạo nghĩa không chùn bước để cô chui vào ngực hắn sưởi ấm, dù mình bị thương nặng đến mức không đứng dậy nổi, trong lòng vẫn tràn ngập niềm cảm giác cao cả vinh dự.

Hành vi giả vờ lạnh mắt hết cả đạo đức này, Ôn Như Thị làm không biết mệt, không hề có chút cảm giác tội lỗi nào.

Nếu không phải sự dọ Mạc Tà, thậm chí cô còn vui vẻ muốn hôn lên mặt hắn một cái, được vui đời tiền tuyên bố chủ quyền lãnh thổ của mình!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Watanabe Aya

Beta: Moomaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Dạ lao trong núi chia thành hai tầng trên dưới. Tầng dưới là tử phạm phạm trọng tội, còn có một số người thân phận trước kia không rõ, có người nói họ từng là hậu duệ quý tộc. Tuy nhiên, chỉ cần vào đây, đời này bọn họ đừng hi vọng có ngày được cứu.

Còn tầng trên là để giam những người giống Ôn Như Thị và Mạc Tà, tử phạm sau này có thể nhẹ nhàng phóng thích theo quy định.

Ngục tốt bình thường cũng sẽ không đặc biệt làm khó bọn họ, ai biết có ngày nào phong thủy luân chuyển, một khắc trước còn cẩn thận nhân sắc mặt là hắn, một khắc sau không biết chừng lại được Ôn hầu đưa ra ngoài nắm quyền cao chức trọng.

Những ngục tốt ở đây cũng am hiểu đạo sinh tồn. Vì vậy, khi Ôn Như Thị đưa ra một khuyến tai trên châu từ của số nhỏ thì hắn cũng rất có mặt đưa cho cô quả đáp lễ là một ngọn đèn nhỏ cũ kỹ.

Đứng thấy vật kia ở bên ngoài không đáng giá bao nhiêu tiền, đối lại ở nơi âm u khủng bố này, một chút ánh sáng nhỏ nhỏ có thể làm tâm trí tù nhân có thể kiên trì thêm mấy tháng.

Lão ngục tốt tiêu tụy dùng hai tay lau tro bụi trên trán châu, cắt vào trong lòng tiếp tục đi tuần tra khu vực của mình.

Cùng với thuốc chữa thương hôm qua và nước sạch, hắn đã tập hợp được cho khuê nữ nhà mình một bộ khuyến tai hoàn chỉnh, cộng thêm một cái vòng tay ngọc bích rời.

Những thiên kim tiểu thư bị giam vào nơi này đã có chỗ dựa từng trải qua gian khổ bao giờ, thân thể yếu ớt đến mức làm người ta giận sôi, không lâu nữa các nàng sẽ tự động lấy chết của cái mạng theo bên người ra để đổi lấy càng nhiều thứ hơn.

Hắn thích nhất là những phạm nhân học tác nhân thế, lão cai ngục vừa đi vừa âm thầm suy nghĩ xem cứu tiểu thư ngục nghịch trong ngục giam kia còn thiếu những gì.

Hôm qua lão bà trong nhà còn đặc biệt lấy một giường chăn đệm ở đây hôm ra, lúc nàng đổi đồ vật lại nhấc đến.

Chẳng lẽ những kẻ có tiền ngu ngốc bởi vì chưa từng nằm ngủ trên chăn bông thông nên muốn nằm thử mấy ngày? Thật kỳ quái! Lão cai ngục gãi đầu, nghĩ mãi không ra.

Ôn Như Thị bên trong mặc kệ ông lão nghĩ thế nào, nàng cẩn thận nhóm đèn, đặt ánh đèn yếu ớt cạnh Mạc Tà đang ngủ trên đất.

Mới qua một ngày một đêm bị tóm trở về, Ôn Như Thị lại giống như đã có kinh nghiệm trong một thời gian dài. Đêm qua cho Mạc Tà dùng thuốc không lâu liền bắt đầu sốt cao.

Người khác khi bị bệnh sẽ hồ đồ, sẽ nói ra những điều chôn giấu ở đây lòng không muốn cho người khác biết. Thế nhưng đến lượt Mạc Tà, hắn lại cắn chặt răng, một chữ cũng không nói.

Mồ hôi làm ướt đầm mái tóc đen của hắn, Mạc Tà đến nơi cũng không yên ổn.

Vong hồn chết ở dưới dao của hắn quá nhiều, Mạc Tà chưa bao giờ phân bác, sau khi chết hắn sẽ mãi mãi rơi xuống âm ty địa phủ chịu nguyên rủa, hắn sẽ một kiếm đâm thủng trái tim người đó, sau đó khép lại hai mắt đang mở trừng trừng của hắn.

Nơi hắn trở về hắn là sẽ như vậy. Từ khi Mạc Tà ở trong An Vệ Doanh giết chết đứ tra đầu tiên, hắn liền biết, hắn sẽ mãi mãi không thể rửa sạch được đôi tay dính đầy máu tươi của mình.

Giờ khắc này hắn đang bị vây hãm trong một đồng xác chết chất thành núi, bên trong máu chảy thành sông, đập vào mắt tất cả đều là máu đỏ sền sệt che phủ bầu trời.

Ngẩng đầu lên chợt thấy cao cao trên tường thành phía trước, thì thế một người phụ nữ đang treo lơ lửng ở cửa thành, váy dài màu xanh quen thuộc trải rộng vết máu loang lổ, mái tóc dài đen nhánh rối tung đón gió bay bồng bềnh.

Ôn Hầu và tên Bùi Thanh Nhất một trái một phải đứng trên thành, ngạo nghễ nhìn xuống hắn, giống như đang nói “Người không thể làm gì được ta.”

Dường như hắn có thể nghe thấy giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ ấy như không thể nghe thấy đang gọi tên của hắn từ xa.

Đây là ảo giác sao, người đã chết rồi, làm sao còn có thể không ngừng nhẹ giọng nói nhỏ bên tai hắn? Nàng đã chết rồi, bị chính hắn hại chết.

Mí mắt Mạc Tà như nứt ra, ra sức gãi gãi vào vùng máu dục.

Mồ hôi lòn như hạt đậu không ngừng rơi từ trên trán hắn, Ôn Như Thị đau lòng kéo vạt áo của mình giúp hắn thấm bớt, một lần lại một lần giúp hắn hạ nhiệt độ.

Đều do hôm qua có quá đặc ý, chỉ thuận miệng nói một câu, coi như là Ôn Hầu không cho cô đi ra ngoài, có thể cùng Mạc Tà chết trong ngục có cũng cam tâm tình nguyện.

Vốn là một câu nói làm nể mặt biểu lộ lý lý lòng, lại không nghĩ rằng sẽ vô tình khiến hắn hồ thẹn.

Ôn Như Thị không biết khi cô bị Ôn Hầu một đá đạp ngã đi, Mạc Tà đã hận mình bao nhiêu khi không nghe lời nàng.

Hắn không bị thị vệ Ôn gia đánh bại mà là khi có người giặc dao lên cổ cô, Mạc Tà đứng chống trả mà giữ tay chịu trời.

Hắn vốn có thể đi, thế nhưng lại bị dọa cho sợ hãi. Mạc Tà tình nguyện mạnh mẽ chịu đựng bọn họ đánh đập cho hai gần cũng không bước ra cửa viện một bước.

Nếu chủ nhân chết, hắn tuyệt đối sẽ không sống một mình. Đây chính là ý nghĩ đơn giản duy nhất mà Mạc Tà kiên trì trong lòng vào thời khắc hắn hôn mê.

Ôn Như Thị khịt khịt mũi, nên nổi sốt xa trong lòng, dùng đầu ngón tay thấm nước sạch, từng chút một làm ẩm đôi môi đóng chặt khô nứt của hắn.

Có thể Mạc Tà đã quen với việc có chuyện gì cũng chống đỡ một mình, nên thời niên thiếu dù có cô đơn có quạnh đến mức nào, hắn chỉ có thể gấu hết sợ sệt, oan ức ở đáy lòng, đổ hết thảy lỗi lầm lên người mình.

Khi Ôn Như Thị rõ ràng mọi khúc mắc của Mạc Tà thì vô cùng hối hận vì hành vi bất cần của mình. Một chàng trai don thuận khiến người ta đau lòng như vậy, đáng để cô chăm sóc cẩn thận.

Cũng may com sốt đã dần dần giảm xuống, bằng không, Ôn Như Thị cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Nàng phải người, vén lên mớ tóc rối của hắn, trán áp trán hắn, chắc chắn đã không còn nóng như trước nữa mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Lông mày rậm rạp để của hắn hơi nhàu lại, lông mi dày bởi vì gấp ác mộng mà bất an run run.

Ôn Như Thị kéo cánh tay hắn vòng quanh người mình, nhẹ nhàng tựa trên ngực hắn, Ôn Như Thị thì: “Chàng ngốc, mau khỏe lên, ta còn muốn rời khỏi nơi này cùng người, tin ta đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Mạc Tà không biết mình làm sao mà sống qua ác mộng này, có thể là bởi vì giọng nói nức nở ở khắp mọi nơi, có thể bởi vì ngay cả trong mộng hắn cũng có thể cảm nhận được cái ôm ấm áp.

Vì vậy, khi hắn tỉnh lại, nhìn thấy Ôn Như Thị đang tựa trước ngực mình ngai say say thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, một lát sau, vẫn là không nhìn được mà giữ tay nhẹ nhàng đặt hai gò má nàng. Nàng còn sống, thật sự không phải nằm mơ.

Mạc Tà không khỏi đỏ vành mắt, xúc cảm lưu lại trên đầu ngón tay cũng là ấm áp. Hắn chậm rãi để tay nắm ngang, để nàng thoải mái hơn một chút, chỉ sợ động tác của mình làm nàng tỉnh giấc.

Mạc Tà không phát hiện, hành động của hắn lúc này đã hoàn toàn đi xa việc nhắc nhở chủ nhân không được vượt quá khoảng cách của mình trước kia. Hắn chỉ là trong lòng tràn đầy vui mừng, Ôn Như Thị còn sống và đang ngồi ở trong lòng ngực hắn.

Nàng vẫn còn sống, không có chuyện gì có thể quan trọng hơn so với việc này.

Đạo Quỷ Môn Quan một lần, vết thương của Mạc Tà khỏi lại rất nhanh, đột đến lúc xé chiều hẳn đã có sức dựa vào Ôn Như Thị để ngồi dậy rồi.

Mấy ngày tháng bên trong nhà lao này vô cùng tẻ nhạt, thấy Mạc Tà đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, tâm tình Ôn Như Thị rất tốt.

Tâm trạng tốt, cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

Trước đây Mạc Tà lúc không thể nhận được nữa còn có thể nhả của sỏ chạp trốn. Bây giờ bị nhốt ở đây, nhà lao chỉ lớn từng ấy, đừng nói hẳn không chạy nổi, coi như là phồng như bay cũng không phóng được đi đâu.

Ôn Như Thị vui mừng lời kéo ổng tay hẳn, nói những chuyện xảy ra trong bảy năm quá khứ, trước khi hẳn kịp chạy trốn.

Nghĩ đến đầu thì nói đến đó, Ôn Như Thị tần gấu đến mức vùi vò, tần gấu đến mức khiến Mạc Tà hoàn toàn quên mất trước đó còn một mực muốn theo chủ nhân.

Hắn bắt đầu đi nằm trên giường với tấm chăn bông hồng thời nước, yếu ớt như ngọn đèn nhìn chăm chăm nóc nhà lao, yên lặng đếm hoa văn trên tường nghe Ôn Như Thị nói.

“Mạc Tà, người nói có đúng không?” Đột nữa ngày cũng không thấy hẳn trả lời. Ôn Như Thị cúi người nằm xuống, cười hi hi lấy một sợi tóc chọc vào lỗ tai hẳn.

Mạc Tà nghiêng đầu tránh đi, thờ dãi đáp: “... Đứng.” Thục ra hẳn không nghe rõ nàng dang nói cái gì, những quan hệ bất có lực thẩm phúc tạp của nàng đã sớm làm hẳn muốn hôn mê.

Mạc Tà cũng không hiểu tại sao lại muốn quan tâm sinh hoạt gia đình của những vủ em, nhà hoàn Ôn gia kìa. Có thời gian rảnh rỗi, không bằng luyện thêm mấy chiêu kiếm pháp.

“Người coi tiêu cực như thế là không được.” Ôn Như Thị lắc đầu, trung cho hẳn bộ mặt ra vẻ người lớn, “Chúng ta sau này cần hòa hợp với người ta, nhất định phải học làm sao giao tiếp với người xa lạ, nếu không bị người ta bắt nạt cũng không biết thì sao được.”

Mạc Tà hơi đó một một thoáng, hẳn vẫn không quan tâm với việc tiêu thư thích động tay động chân với hẳn, cũng may ánh sáng mờ nên không ai phát hiện hẳn đang ngượng ngùng.

Hắn cup mắt nhẹ giọng nói: “Không ai có thể bắt nạt ta, ngoại trừ tiêu thư, Mạc Tà không quan tâm người khác nghĩ mình như thế nào.”

Ôn Như Thị ngăn người.

Lẽ nào đây chính là kiểu người trong truyền thuyết, dù hẳn mạnh như thế nào, cũng chỉ có một người khiến hẳn cuối đầu, hẳn thua do hẳn tự nguyện? Cảnh giới tiêu thị vệ này xem ra không thấp.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, vẫn đề là có cũng không mong Mạc Tà sau này cũng sẽ như vậy. Có muốn hẳn có thể coi mờ hơn một chút, không muốn nhìn thấy đáng vẻ không có cô là không có ý nghĩ muốn sống này của hẳn.

Tinh mạng của hẳn cũng rất quý giá, không thể vì chuyện của cô mà cái mạng cũng không để ý.

Mạc Tà thẳng thắn như thế, Ôn Như Thị làm sao yên tâm được. Nếu như sau này cô bị người ta bắt đi, hoặc là tạm thời không thể trở về bên cạnh hẳn, hẳn không phải sẽ phát điên chứ.

Ôn Như Thị nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ đành vụng về chuyện đề tài: “Người có đói bụng không, ta đi đổi cho người chút đồ ăn?”

Mạc Tà nhìn má tóc mai sạch sẽ mặc của nàng, chỉ còn sót lại một cây ngọc trám cuối cùng. Tiêu thư của hẳn chưa từng chịu khổ, trong khoảng thời gian hẳn bắt lực hôn mê này, nàng không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Trong lòng Mạc Tà khó chịu, hẳn khế tắc đầu: “Ta không đói bụng, ngại không cần phải đi cầu xin những tên thấy cao thấp gấm này.”

“Như vậy sao lại coi là thấy cao gấm thấp, ta cũng không phải là cầu xin người ta, một tay giao tiền một tay giao hàng, rất công bằng, nếu không có bọn họ, vết thương của người cũng không phục hồi nhanh như vậy đâu.” Ôn Như Thị cười khe véo khuôn mặt tuấn tú của hẳn, lấy ngọc trám xuống, vươn mình đứng dậy.

Không làm thế thì làm sao bổ sung lại được máu Mạc Tà mất nhiều như thế. Nếu như bữa nào cũng chỉ ăn dưa muối bánh bao, đột đến ngày Ôn Hầu thật sự thả bọn họ ra, không chừng sức đề năng kiểm cũng không có.

Ôn Như Thị vỗ cổ của sát thu hút người khác, ở trước mặt Bào cai ngục nét mặt già nua, hươ ngọc trám trước mặt Bào: “Đây là ngọc trám tốt nhất do thỵ ti mi chạm trở, đổi một nỗi canh gà là lời cho người, thêm một chút táo đỏ.”

Thấy con mắt đầu híp lại đến không thấy đau, cười lên làm lạ ra một cái răng vàng lòn. Ôn Như Thị bỏ đi thêm một câu: “Còn nữa, mưng vào thêm một cái bò, nhớ là phải mới, chỉ cần có một chút vết tích dùng qua, giao dịch của chúng ta hủy bỏ.”

Ngục tốt này cười khà khà chà xát hai tay, liên tục đáp lời xoay người lập tức đi chuẩn bị ngay.

Hắn biết nàng còn gấu không ít đồ đó, chuyện mờ gì lấy trớ hẳn mới không ngu mà đi làm. Ôn Hầu đã hạ lệnh xuống, sai hẳn phải hầu hạ cứu tiêu thư cẩn thận, không thể để nàng chịu chút tổn thương nào.

Mấy ngày nữa Bùi Trường quân trở về sẽ đưa tới trang phục xinh đẹp cho nàng. Nếu hẳn dám đánh Ôn Như Thị mới là điên, làm lý chuyện lớn của Ôn Hầu, trừ khi chín sống rồi.

Như bây giờ thật tốt, êm thấm hòa hợp, có cung có cầu, mọi người đều vui vẻ.

Hắn thầm nghĩ đề vự bổ thêm vào trong canh nhiều thứ tốt cũng không uống tiền, phải làm cho quý nhân thỏa mãn. Tiêu thư diện mạo đẹp, vào Bùi phủ không biết Tướng quân sẽ sùng ái nàng như thế nào, thêm một thiện duyên cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 36

Edit: Jenny

Beta: Moonamplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

P/s: Qùa Noel, mọi người noel vui vẻ~ ♥

Canh gà rất thơm mưng theo chút hương vị bếp lửa đặc trưng của nhà nông.

Ôn Như Thị cẩn thận gạt bớt dầu mỡ nổi trên mặt canh qua một bên, móc một thìa thổi nguội đưa đến bên miệng Mạc Tà.

“... Ta tự làm được.” Chỉ mới uống một ngụm, Mạc Tà đã lúng túng nghiêng đầu sang một bên, không chịu tiếp tục mở miệng.

Như vậy không đúng. Nào có chuyện thị vệ nửa nằm trên giường mà chủ nhân ngồi chồm hổm ở một bên hầu hạ. Cho dù tiêu thư có coi trọng hẳn như thế nào đi nữa thì chuyện này cũng quá phận.

Ôn Như Thị nghiêng răng tròn mặt nhìn hẳn: “Rầy rà ngại ngại giống như đàn bà ấy, nơi này không có người ngoài, ta còn không thêm đề ý, người ngại cái gì?”

“Nhưng mà...” Mạc Tà bắt đầu dĩ há miệng muốn biện bạch, như vậy không hợp lý.

Không ngờ có nhân cơ hội nhét muỗng canh gà vào miệng hẳn, Mạc Tà trong lòng tràn đầy kháng cự, không dễ phòng nên bị sặc.

Thấy hẳn khụ khụ kịch liệt, Ôn Như Thị đành phải buông bát, bắt đầu dĩ nhệ nhàng vỗ sau lưng hẳn giúp hẳn thuận khí: “Sợ người rồi, ta cầm giúp người, người tự uống đi vậy.”

Mạc Tà ửng đỏ cả mặt, không biết là do ho hay là do xấu hổ. Hẳn nâng tay lên, nhận thìa lặng lẽ của đầu uống vài hớp, hàng má dày đậm dưới mí mắt đỏ bóng xuống gương mặt.

“Vị thế nào?” Hai mắt Ôn Như Thị sáng lấp lánh, hào hức nhìn hẳn.

Mạc Tà giương mắt, nhìn tiêu thư như vậy giống như một chú cún con đang đợi cho ăn. Khoé miệng hẳn nhìn không được hơi cong lên, khi lướt mắt thấy nắm đầu tay hồng trên mặt cô thì lại sa sầm mặt.

“Ngon lắm.” Mạc Tà nhệ nhàng đẩy bát đến trước mặt Ôn Như Thị, lẳng lặng nhìn cô không lên tiếng. Đồ ăn quý báu như vậy, vốn không nên để mình hẳn hưởng.

Ôn Như Thị nở nụ cười, dường như vết thương trên mặt không quan trọng, đột nhiên nắm tay hẳn, thoải mái nhấp một cái trên thìa hẳn uống không hết.

Sau đó ngửa mặt, cười nhệ với hẳn: “Quá nhiên rất ngon.”

Mạc Tà sững sờ nhìn hành động rất tự nhiên của cô, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt anh tuấn “phùng” một cái đỏ bừng. ngay cả ánh sáng lơ mờ cũng không che giấu được sự bối rối của hẳn.

Hắn lưỡng lưỡng nhét thìa vào tay cô, dường như cảm giác ấm nóng vẫn đọng lại trên ngón tay. Ngay cả lời khách sáo cũng không kịp nói mà lập tức nằm thẳng xuống, cứng ngắc như gặp chuyện kinh hãi.

Tro mắt nhìn hẳn tay kira đối mình mà lui vào trong chân, Ôn Như Thị không khỏi bật cười thành tiếng.

Cũng lắm chỉ là uống một ngụm canh hẳn dùng thừa vậy mà hẳn lại có phản ứng lớn như vậy, nếu có vô si một chút hẳn hẳn, không biết Mạc Tà có thể núp mình đến chết ở trong chân hay không đây?

Ôn Như Thị buông bát, cúi người xuống, ghé vào tai hẳn, dụi dụi năng nện nện hỏi: “Mạc Tà, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mạc Tà có muốn tránh cũng không được, chỉ có thể ngại ngại nện nện tức giận trả lời: “Tiêu thư, hành động bất cần như vậy không phải là hành động mà tiêu thư khuê các nên làm.”

Ôn Như Thị giơng tay ôm cổ hẳn, giọng nói hẳn nhiên vô tội, đầy mắt lại lóe lên vẻ nóng lòng muốn thừ: “Nhưng mà người không phải người ngoài, sao lại không thể.”

Mạc Tà kéo tay cô xuống, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt của cô, nghiêm mật nói: “Mạc Tà chỉ là hạ nhân, không nhận nổi tiêu thư thành thân đối đãi như vậy. Tiêu thư đã trưởng thành, không thể giống như trước, chẳng phân biệt được tôn ti như vậy, nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại danh tiết, về sau vẫn nên tránh hiếm gặp hơn.”

Trong con mắt sâu thẳm của hẳn chỉ có sự quan tâm tận đáy lòng, trong suốt không chút tạp chất.

Ôn Như Thị ảm lòng nhưng lại không muốn bị hẳn khuyên để dàng như vậy. Người đàn ông tốt như vậy, bỏ lỡ mới là phung phí của trời.

Cô nghiêng nghiêng đầu, mím môi nghĩ ngợi: “Danh tiết rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Tà thờ dãi nhẹ nhõm kiên nhẫn chuẩn bị giải thích cho cô. Ôn gia không ai giúp tiêu thư hình thành đạo đức đứng đắn cũng không sao, hẳn có thể từng chút từng chút uốn nắn nàng.

Mạc Tà tin rằng với trí tuệ của tiểu thư thì sẽ hiểu được danh tiết đối với một nữ nhân mà nói là quan trọng đến dường nào.

Nàng sẽ gả cho một người trong sách môn đăng đối đối, sẽ có tương công toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, người nọ nhất định là một vị quân tử ngọc thụ lâm phong, sau này nàng sẽ có thêm vài đứa nhỏ trắng trẻo.

Hắn cũng sẽ bảo vệ chúng như bảo vệ tiểu thư, nàng không cần lo cơm áo, chỉ cần hưởng thụ cuộc sống ‘chí nguyện uyên ương không nguyện tiền’ mà thôi.

Đây mới là cuộc sống mà tiểu thư của hắn sẽ trải qua.

“Khoảng cách nam nữ từ trước tới nay là điều phải biết, đối chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn.” Thấy có một lọn tóc xoà xuống bên tai cô, ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, cổ nén cảm giác muốn vén nó ra sau tai hộ cô, “Tuy Mạc Tà không cho rằng những lời này là đúng, không có gì quan trọng hơn giữ được danh mạng, nhưng cũng có thể biết người ngoài sẽ như thế nào với chuyện này.”

Mạc Tà nói rất thành khẩn, hai ngày này là do hắn lo lắng, hắn không nên vì mình bị thương mà để chủ nhân quan tâm mọi chuyện. Chỉ mong sai lầm của hắn không làm hại nàng, khiến nàng nghĩ rằng chỉ cần là người mình tin tưởng thì sẽ có thể thân mật như vậy.

“Nhưng mà chúng ta đã đồng giường cộng chẩm (*ngủ chung*), còn đề ý việc nhỏ này sao?” Ôn Như Thị nghĩ thơ nháy mắt nẩy cái mà nhìn hắn, khoe môi cong lên, cười như cánh xuân tươi đẹp.

Mạc Tà đứng hình, đang định mở miệng giải thích, đã bị câu nói tiếp theo của Ôn Như Thị chặn lại.

“Nếu như bị người khác biết ta ngủ cùng nam nhân, sẽ không có người nào muốn lấy ta, hay là, người cưới ta cũng được.” Ánh mắt Ôn Như Thị đầy vẻ ranh ma, cái gọi là danh tiết này, thật sự là rất quan trọng mà.

Mạc Tà bối rối, hắn cảm thụ rõ cảm giác tự bê đê đập chấn mình.

Thật lâu sau hắn mới gạn nạn lắp bắp nói: “Trong nhà lao ngủ cùng một giường chỉ là kẻ sách tạm thời, không coi là thật.”

Nhìn mới hắn trắng bệch, Ôn Như Thị không đánh long ép nữa, bằng không, nói không chừng mấy ngày nữa hắn lại tự trách rồi lại bệnh nặng một trận.

Có thờ dài, chậm rãi nghiêng người nằm sấp lên người hắn, hai má dán vào lồng ngực cứng ngắc của hắn.

Nhập tim của hắn đột nhiên hỗn loạn, Ôn Như Thị nhớ giọng từ từ nói “Phụ thân một lòng muốn tặng ta cho người khác, vì nghiệp lớn, hắn sẽ không để ý tình cha con nhỏ bé không đáng kể này. Ta biết người nói những lời này vì muốn tốt cho ta. Nhưng mà Mạc Tà, đời này có lẽ ta sẽ không có cơ hội gả đi, đây không phải lỗi của người, cũng không phải là ta sai, muốn trách chỉ có thể trách ta không nên sinh ra ở Ôn gia.”

Trái qua lần bỏ trốn bốc đồng này, Ôn Hầu nhất định sẽ giám sát cô chặt hơn, nhưng có thể bảo vệ Mạc Tà đã may mắn rồi, cô không trông cậy Ôn Hầu sẽ có thái độ tốt với cô.

Vận mệnh hai năm tương lai đã định trước rồi, Ôn Như Thị không sợ, dù Bùi Nhân Thanh ghi hận thế nào đi nữa cũng sẽ không lấy mạng cô.

Chỉ cần có thành thành thật thật không đi treu chọc hắn, qua một thời gian, hắn tự nhiên sẽ quên trong nhà còn có người từng khiêu khích con cò của hắn.

“Đây là vận mệnh của ta, lúc này thực lực không đủ, chúng ta không thể phản kháng.” Ôn Như Thị lắng lắng nằm trên ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập dần dần ổn định lại, khẽ dặn: “Sau này vào phủ Tướng quân, người không thể chọc giận Bùi Nhân Thanh giống như trước nữa, nếu không hắn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này mà xử tử người.”

Chỉ cần qua hai năm ăn núp, Mạc Tà nhất định có thể bay lên trời cao, ngạo thị quần hùng (*giương mắt cao ngạo nhìn người khác*).

Chỉ có vào lúc đó, bọn họ mới có đủ lợi thế để thoát khỏi cuộc sống nằm trong tay kẻ khác.

Không khí vẫn còn rất thương cảm, Ôn Như Thị khẽ ngừng đầu cúi, để Mạc Tà yên lặng nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt hắn đầy vẻ ưu thương không thể tan biến.

Cô cúi, dịu dàng an ủi “Nhưng ta không hối hận, chỉ cần có người bên ta, cho dù phía trước là địa ngục, ta cũng có thể yên tâm to gan xông vào mặt lửa.”

Trong lòng Mạc Tà chưa xốt, chỉ thấy trong lồng ngực trào lên cảm giác nóng rực từng đợt một.

Lần đầu tiên hắn không né tránh ánh mắt dịu dàng ấy, mặt mày mới mới lạt, cuối cùng cũng không nói ra lời nào, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc dài mượt mà của cô.

Có thể làm vậy đã là giới hạn cuối cùng của Mạc Tà. Khoe môi Ôn Như Thị khẽ cong lên, khép mí mắt cọ vào lồng bàn tay hắn.

Như vậy là đã tốt rồi. Một ngày nào đó, hắn sẽ công khai nói với mình, cô không phải chỉ là chủ nhân của hắn.

Bị Ôn Như Thị tính kế, Mạc Tà nghĩ rằng có thể tồn tại lễ giáo để tiểu thư ngủ chung một giường với mình, hơn nữa còn để cô ôm ôm ấp ấp, cũng đã là kiên nhẫn đến cực điểm.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, khi cô đôi đôi dây lưng thì Mạc Tà mới biết mình đã làm to.

Ở trước mặt hắn, Ôn Như Thị quá thực chính là được voi đòi tiên, thật không có bất kỳ hận cuối gì đáng nói!

Mạc Tà hoảng cuồng tay chân giữ bàn tay đang làm loạn của nàng, thẹn quá hóa giận nói “Tiểu thư! Ta là thị vệ, không phải nam sủng của người!”

Ôn Như Thị từ thần nhìn hắn, không dám cử động nữa: “Sao người có thể nghĩ như vậy chứ, ta chỉ nghĩ người hai ngày không có đứng dậy, nhất định sẽ mất. Không thể nịn cái này được, người không tiện cử động, trừ ta ra còn ai có thể giúp người chứ.” Cô bấu bấu môi, chuẩn bị chỉ cần hắn tức giận sẽ mở miệng khóc.

“Bỏ tay ra.” Mạc Tà cảm giác tròng mắt nhìn cô giờ lại tay quay mặt qua liếc liếc cái bỏ đặt ở góc tường, oán hận nói, “Người xoay người sang chỗ khác, ta tự mình làm được.”

Cũng chỉ là đi đi thôi, nàng đã có thể coi như không có chuyện gì, không lý gì hắn không làm được.

Nghĩ thì vậy làm, nhưng khi Mạc Tà vịn vách tường đi tới đó, nhìn tấm lưng Ôn Như Thị ngoan ngoãn đứng đó và cái bỏ mới tỉnh, hắn đột nhiên phát hiện, mình thật sự không tè được.

Da mặt hắn không dày đến mức có thể coi quần tiểu tiện ở trong căn phòng yên tĩnh không tiếng động trước mặt Ôn Như Thị được. Vuốt dây lưng, Mạc Tà xấu hổ gần dữ muốn chết. Ôn hầu có thể để hắn chết rét, sao lại không nghĩ đến việc giải quyết vấn đề nhà xì?

Hắn lấy đá khác lên tường, yên lặng tĩnh, lấy vỏ công của mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Nghiêng tai lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào, Ôn Như Thị sao lại không đoán ra ý nghĩ trong lòng hắn, có thứ dò xét nhẹ giọng hỏi: “Không thì ta huýt sáo [*!*] cho người nghe nhé?”

[*!*] *Lúc xì trẻ con tè người ta huýt “xì xì”, ý chị là chị định xì xì cho anh để đi đó =]]]]]]*

“... Cảm ơn!” Mạc Tà che trán, đầu choáng váng một trận, hắn nhất định là bị nàng chọc tức.

Ôn Như Thị không lên tiếng nữa, hắn bối rối cô cũng không giúp được gì, chỉ hi vọng hắn có thể nghĩ thông suốt, nếu không bị nhốt tiếp mấy ngày thì sẽ nện tiểu đến chết mất.

Rùa còn phải đi tiểu, dù sao sớm muộn cũng phải làm, sớm hay trễ mấy ngày cũng có khác gì đâu?

Lúc Mạc Tà đang đấu tranh, cánh cửa đóng chặt bỗng nhiên mở ra, hai thị vệ đeo đao dẫn đầu đi đến, phía sau là hai nha hoàn lị một bụng khay.

“Hầu gia có lệnh, để các ngài sửa soạn một chút rồi đi gặp người.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Huyền Vũ

Beta: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt] + Moomaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Bính xe lần đầu, đoán xe dài đẳng đặc men theo đường núi rồi khỏi son trang mà Ôn Như Thị sống trong bảy năm dài.

Ôn Như Thị mặc bộ váy tà dài đỏ sậm ngồi quý [*!*] trên xa giá [*?*] giữa đoàn xe, xung quanh không có màn che, chỉ thấy lớp voan mỏng nhuộm sắc hồng bay lượn trong gió.

[*!*] *Ngồi quý:*

[*?*] *Xa giá:*

Mái tóc đen nhánh tựa gấm vóc thượng hạng được búi cao, cài lên bởi chiếc trâm hoa, điểm xuyết bởi chuỗi to vàng, khuyên hồng ngọc lấp lánh, tỏa ra những tia sáng như nhụy mào.

Lớp trang điểm đậm đã giấu đi vết nám ngón tay trên mặt cô, đôi lông mi dài cong vút, môi đỏ như mào, trang điểm lộng lẫy tới mức khó có thể nhận ra dung mạo ban đầu.

Cô cứ khép hờ mắt ngồi yên như thể giữa lớp váy chổng chổng chất chất, im lặng bình thản như kẻ ngoài cuộc.

Kết quả này đã sớm được dự liệu, Ôn hầu vẫn sẽ bán cô đi như một món hàng.

Nhớ lại trước khi đi, ông ta còn gờ giọng như ban ân, nói sẽ đãi gả cô theo đúng quy cách, từ rày về sau nhà họ Ôn và phủ Bùi Tướng quân sẽ kết làm thông gia, quan hệ thân thiết, Ôn Như Thị khẽ nhếch miệng cười khinh蔑.

Tuy cô đã thua, nhưng Ôn hầu cũng không thắng. Cô sẽ mở to hai mắt nhìn ông ta từ từ tự tay chôn vùi gia nghiệp cha ông để lại như thế nào.

Mạc Tà đi sau xe cô, bị chói lọi bằng xích, lời đi như súc vật.

Ôn Như Thị ngồi thẳng lưng, không hề quay đầu lại nhìn lấy một lần.

Đây là đồn cảnh cáo, cảnh cáo cô sau khi tới nhà họ Bùi phải ngoan ngoãn nghe theo lời ông ta, theo dõi Bùi Nhân Thanh, thậm chí là giết gi. Ôn hầu đang nói cho cô hay, ông ta đã đảm bảo cả hai người đi thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ.

Ôn Như Thị nắm chặt tay, vòng tay ngọc trai trong tay là của Ôn hầu giao cho cô. Nếu nghĩ chỉ như vậy là đã mua chuộc được cô thì lão ta đã nhầm to rồi.

Chung cảnh hai bên đường càng lúc càng hoang vắng, đám thị vệ cưỡi ngựa cao lớn đi sát bên xe cô không giống như đưa đầu mà đang áp tải tù nhân rời khỏi thành.

“Thằng kia, đi nhanh lên!” Vô kiểm quát vào lưng Mạc Tà khiến vết thương còn chưa khỏi hẳn của hắn lại nứt ra, áo khoác trong chốc lát đã lấm đốm vết máu.

Tên thị vệ trưởng thúc ngựa lạnh lướt qua hắn, tiếng vỗ ngựa xa dần, Mạc Tà nhìn bóng gã bằng đôi mắt đen trầm u ám.

Tiểu thư đã nói không được kích động, hẳn gương mặt nhìn Ôn Như Thị mặc trang phục lụa ngồi trên xa giá, hẳn chắc chắn sẽ không lỗ mắng như trước. Sau này không thiếu cơ hội xử lý chúng, không cần nôn nóng.

Quãng đường đi từ Ôn gia đến phủ Bùi Tướng quân mất một ngày một đêm, đoán đưa đầu chỉ có thể nghỉ chân ở nhà trọ ngoài thành một đêm.

Đến khi nhũ mẫu Liễu thị và hai nhà hoàn đồ Ôn Như Thị từ trên xa giá nhảy xuống mới nhận ra hai chân của mình đã tề đến mức không còn cảm giác nữa.

Từ chối lời đề nghị vào nhà trọ nghỉ sớm của Liễu ma ma, Ôn Như Thị lấy túi nước vẫn còn nguyên trong tay bà, đẩy hai người ra, tập tễnh bước tới chỗ Mạc Tà bị xích sau xe.

Bộ áo xanh Mạc Tà mới thay hôm nay đã bám đầy bụi bẩn và máu, nhưng hẳn không bận tâm mình đang nhếch nhác nhường nào, chỉ yên lặng nhìn chăm chú Ôn Như Thị trong bộ áo cưới rực rỡ đang chậm rãi bước về phía mình.

Tân nương trước khi tới nhà chồng mà lại bước xuống khỏi xe hoa là điềm xấu, nhưng Ôn Như Thị vốn chẳng để tâm tới mấy thứ đó, hơn nữa Bùi Nhân Thanh không phải chồng cô, vĩnh viễn không.

Tà vậy lấy lấy lướt qua phiến đá ven đường, quét qua một vùng nước bùn. Ôn Như Thị mới rút, nâng túi nước tới bên môi hắn.

Lớp vải đỏ thấm rỉ xuống, lộ ra cổ tay trắng ngần, chiếc vòng ngọc Dương Chi [3] tỏa ra ánh ngọc dịu nhẹ càng làm nổi bật làn da trắng hơn cả tuyết của cô. Ôn Như Thị khẽ cười, cất giọng êm ái: “Uống đi.”

[3] *Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉):* hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại ngọc trắng, cực kỳ quý giá. *Dương Chi bạch ngọc* dường như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là *Dương Chi bạch ngọc* nữa.

Mạc Tà cúi đầu nhìn đôi mắt đang đầy ý cười của cô, nơi đó không chút oán hận nào, sâu trong đáy mắt chỉ in dấu hình bóng của hắn, không chút xao lãng. Ánh nhìn chăm chú ấy khiến người ta ngẩn ngơ rồi sinh nổi như tình lưu luyến tự lúc nào chẳng hay.

Mạc Tà khẽ nhấp mấy môi, cúi đầu theo lời cô, nhấp một ngụm nước.

Mạc Tà mười tám tuổi đã cao hơn cô một cái đầu, giờ còn phải cúi đầu nước cho hắn uống nên cô hơi mệt, nhưng Ôn Như Thị không thèm bận tâm, ngược lại, cô còn rất vui.

Ít nhất Mạc Tà đã học được chữ “nhẫn”, kẻ chịu đựng được gian khổ mới có thể đạt được điều mong muốn.

Thế cục thiên hạ có phần vênh có lại bại, vận mệnh luôn rất công bằng, hôm nay họ chịu một phần khổ, ngày sau sẽ thêm một phần ngọt. Ôn Như Thị tin, thắng lợi cuối cùng sẽ về phần họ.

Xung quanh lấm lét coi xét, cô không dám ở lại lâu khiến Ôn hầu tức giận, chỉ có thể sai ừ nữ mang đồ ăn và nước uống tới cho hắn rồi đành xoay người bước vào phòng nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, còn chưa kịp khởi hành thì người của Bùi phủ đã tới thông báo họ không cần vào thành, cứ chuyển hướng thẳng tới biệt viện ngoài thành là được, Bùi Tướng quân sẽ chờ họ ở đó.

Thị vệ và hạ nhân của Ôn gia nghe vậy ít nhiều cũng thấy khó chịu, chỉ có Ôn Như Thị thờ ơ bình thản bước lên xa giá dành riêng cho mình.

Như vậy lại càng tốt, Bùi gia dễ phòng chống tới mức ngay cả công chính cũng không muốn cho vào, nói vậy chắc chắn sẽ không cho có bất cứ cơ hội nào để giờ thì, cuối cùng cô cũng có lí do để từ chối mệnh lệnh của Ôn hầu một cách quang minh chính đại. Ở biệt viện lại càng hay, cô đỡ phải khó xử khi bị kẹp giữa hai bên.

Biệt viện của Bùi phủ đẹp hơn nhiều so với tương tượng của cô, phủ khắp nội viện là những đóa sơn trà nở bung tràn trề sức sống.

Khi tới nơi đã là giữa trưa, Bùi Nhân Thanh có mặt ở đó khoảng một tuần từ rồi biến mất tăm. Nhớ khi hắn nhìn mình một thân hồng y, ánh mắt chăm chăm tới nhường nào là đủ hiểu hắn ghét mình tới bao nhiêu.

Không thấy thì không thấy, có gì ghê gớm, trái lại Ôn Như Thị cô còn vui vẻ nhàn nhã hơn ấy.

Điều duy nhất khiến cô khó chịu là tay hắn động ý để Mạc Tà tiếp tục đi theo cô nhưng lại không chịu gỡ xiềng xích trên tay hắn xuống.

Ăn vẻ đeo xiềng xích thì đi tới đâu người ta cũng nghe thấy tiếng, thế còn “ăn” chỗ nào? Cái này rõ ràng là làm trò cho hắn, ít nhất Ôn Như Thị nghe ra, khi rồi đi, hẳn cười đến là vui vẻ,

“Đừng bận tâm tới đám khốn kiếp kia, chúng khóa người lại càng chứng minh chúng sợ người.” Ôn Như Thị cúi đầu, cẩn thận dùng mảnh vải mềm quấn lên cổ tay sưng đỏ của Mạc Tà giảm tổn thương bởi công tay cho hắn.

“Ừ.” Mạc Tà cô vẻ ít nói hơn trước, hẳn đưa tay mạc Ôn Như Thị làm, không nói một lời.

“Sao vậy?” Như nhận ra gì đó, cô chuyển tầm mắt nhìn hắn.

Mạc Tà khẽ lắc đầu: “Không có gì.” Hẳn cũng không rõ mình sao nữa, chỉ biết lúc bước vào cổng Bùi gia, trong chớp mắt nhìn thấy Bùi Nhân Thanh, hẳn không thể kiềm được sát ý dâng nên trong lòng.

Hắn biết như vậy là không đúng, nhưng lại chẳng thể kiềm được ý nghĩ trong đầu. Hắn muốn đưa nàng đi, không phải vì mệnh lệnh, chỉ đơn thuần là cô chấp muốn đưa nàng rời khỏi chốn này mà thôi.

“Người ở đây chờ ta.” Nếu hẳn không muốn nói, cô sẽ không ép, Ôn Như Thị mỉm cười, kéo tay áo xuống che khuất chiếc công trên tay hắn, đứng dậy bước ra ngoài, “Ta đi lấy thuốc, lát nữa bằng lại vết thương trên người người.”

Mạc Tà trầm lặng nhìn bóng cô biến mất bên cửa, đứng im đợi cô.

Ôn Như Thị vừa bước vào cửa đã thấy đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn mình chăm chú, thoáng giật mình, sắc thái ẩn chứa trong đôi mắt ấy khiến lòng người thoáng nổi xót xa, chúng giống như ánh mắt của kẻ chỉ có thể tro mắt đứng nhìn thứ mình quý trọng bị cướp mất.

Cô có thể nhận thấu sự đau đớn trong ánh mắt kiên định của hắn.

Ôn Như Thị chậm rãi bước tới gần hắn, đặt lọ thuốc trong tay xuống, nhẹ nhàng cúi chào cho hắn. Bất ngờ là Mạc Tà không hề phản kháng, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Ánh nắng xuyên qua song cửa洒 rồi lên cơ thể hắn, trên làn da trắng mịn đồng là vổ số vết thương ngang dọc đang r rỉ máu, những giọt máu đỏ tươi mới thấm ra trộn lẫn với vết máu khô đỏ sẫm trông vô cùng thể thảm, nhưng hắn như không hề cảm thấy đau đớn, bình thản nhìn chăm chú từng động tác của cô.

Ôn Như Thị rút cuộc không nhịn nổi nữa, tay rất thích Mạc Tà nghe lời như vậy, nhưng giờ đây cô lại thấy đau lòng nhiều hơn.

Cô dùng khăn sạch thấm nước lau qua vết thương của hắn, nhẹ nhàng chạm rai nói “Bùi Nhân Thanh sẽ không động vào ta, hắn ta chỉ chú ý tới Ôn gia, ta cũng làm cũng chỉ là một món đồ trang trí mà thôi.”

Hàng lông mi dài thật dài của Mạc Tà khẽ run, cô cảm bình sử, rắc thuốc lên vết thương của hắn, tiếp lời, “Vậy nên người đừng nghĩ lung tung, có chuyện gì thì cứ nói thẳng với ta, ta sẽ không cười người đâu.”

Mạc Tà nhàu mày: “Ta không nghĩ lung tung. Bùi Thanh Nhân không phải kẻ dễ đối phó, giờ người già cho hắn, hẳn lại có quyền xử lí cơ thiệp theo ý mình...”

Ôn Như Thị trợn tròn đôi mắt xinh đẹp của mình: “Ta không già cho hắn, không có ba quý chân lỵ, không động phòng, cùng lắm cũng chỉ là con tin thôi, sao có thể nói là già.”

Mạc Tà cụp mắt u rù, thấp giọng nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ bãi thiên đại rồi động phòng hoa chúc, nếu không Hầu gia...”

Ôn Như Thị cười nhạo, phất bấc: “Lấy cái gì để động phòng? Cái tên bất lực Bùi Thanh Nhân sao?”

Mạc Tà sững sờ, há hốc mồm kinh ngạc nửa ngày trời, không biết nên hỏi cô sao lại biết Bùi Nhân Thanh bất lực trước hay nên nhắc cô là tiểu thư khuê các không nên thốt ra từ ngữ bần tiện đó.

Ôn Như Thị mặc kệ hắn nghĩ gì trong lòng, vươn tay bắt đầu băng bó cho hắn.

Cơ thể hai người kề cận nhau, gần tới mức có thể cảm nhận được hơi ấm trên người đối phương. Mạc Tà thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc vương trên tóc nàng.

Nơi tóc mai có một lọn tóc rũ xuống, cong lên nghịch ngợm, lướt qua cổ hắn theo cử động của cô, hơi ngứa, khiến hắn không kiềm được mà đưa tay vén tóc cho cô.

Tìm Mạc Tà khẽ hắng một nhịp, cái kẻ ngu ngốc nghịch nảo đó giờ mới cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng vừa mới lui lại một chút đã bị Ôn Như Thị kéo lại, “Đừng nhúc nhích, đứng yên, đừng làm rộn.”

Mạc Tà đưa tay càn cô, lắp bắp nói, “Tiểu thư, ta tự làm được.”

Ôn Như Thị gần, sớm biết vậy cứ bằng bô trước rồi nói gì thì nói. Cái tên này thật là, vừa mới bô cái về quyết từ trầm lặng lại bắt đầu để tâm mấy cái quy củ đầu đầu rồi, cô muốn bô đầu hần ra xem trong đó cấu tạo như thế nào!!!

“Đề tay xuống,” Ôn Như Thị trừng đôi mắt hạnh nhìn hần, chỉ mũi hần cả giận nói, “Còn dám đẩy, cần thận ta đánh ngươi một trận!”

Mạc Tà khẽ giật gật khốc miệng, buông tay, bất đắc dĩ im lặng.

Rõ ràng đầu đầu có đầy năng, chỉ giờ tay càn thôi mà. Mạc Tà cũng không rõ vì sao tâm trạng mình đột nhiên trở nên rất vui, dù giờ tiểu thư thực sự đánh hần, hần cũng rất vui.

Vì sao nhỉ? Hần cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Beta: 洋紫月 Dương Tử Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quây countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

Hơn mười ngày liền tiếp Bùi Nhân Thanh không xuất hiện ở biệt viện, theo lời của quân gia thì gần đây tướng quân có rất nhiều việc phải làm.

Ôn Như Thị không đi hỏi thăm hần bận việc gì, cuộc sống như bây giờ rất tốt, có không cần lo lắng để phòng nghĩ xem nên đối phó hần như thế nào, cũng không cần nhìn nhu hoàn mà Ôn hầu để lại cho cô.

Dù sao chính chủ đã không xuất hiện thì cô gác coo cũng chẳng làm được gì.

Còn Mạc Tà thì không biết hần bận cái gì, ngoài thời gian trước com tối có thể xuất hiện trước mặt cô ra thì thời gian khác không hề thấy bóng dáng của hần.

Đừng hỏi tại sao cô biết hần không ở đây, những việc Ôn Như Thị làm khi buồn chán gần đây là gọi tên hần.

Chỉ cần Mạc Tà không xuất hiện sau một giây, vậy có nghĩa hần không có ở trong sân.

Cuộc sống của Ôn Như Thị lúc này đã hình thành một quy luật mới, ngày nào cũng dậy sớm để ăn sáng rồi đi dạo một lát với Liễu thị và nha hoàn trong vườn, sau đó quay lại phòng đọc sách.

Buổi chiều học may áo khoác nam, cô đã lĩnh phí cả một cuộn gấm vóc tốt, cuối cùng mới làm ra một bộ quần áo tạm chấp nhận được.

“Nếu Tướng quân biết phu nhân luôn nghĩ đến người thì nhất định sẽ rất vui.” Liễu thị sờ bộ quần áo đầu tiên của tiểu thư mình làm rồi khách lễ.

Ôn Như Thị lắc năng một cái, không phản bác, chỉ thản nhiên nói: “Cất cái này đi, gọi người mang cuộn vải đen có hoa văn nổi kia đến cho ta”

Liễu thị gật mình, khó hiểu hỏi: “Phu nhân đã làm khá nhiều bộ rồi, nếu làm thêm nữa thì Tướng quân sẽ không mặc hết.”

Ôn Như Thị nhếch nhếch khốc miệng, cúi đầu chuyên tâm chọn bân vẽ, không đáp lại.

Ai nói là cô muốn làm quần áo cho Bùi Nhân Thanh, đũa hần mấy bộ quần áo may hỏng là tốt bụng làm rồi đấy. Mấy bộ kíc trước làm chi để luyện tập thôi, giờ mới làm thật này, không biết Mạc Tà mặc bộ đồ đó có dây công may thì sẽ thế nào nhỉ? Có phải sẽ càng đẹp trai, càng mạnh mẽ không?

Ôn Như Thị nhặt một tấm vải trắng thêu hoa đậm bự cần thận chăm chú nhìn, cái này ngắn gọn thoải mái, dùng làm đường viền vạt áo trước là thích hợp nhất. Có có thể dùng một ít sợi tơ màu bạc, kết hợp với màu nền màu đen có hoa văn nổi sẽ rất hợp, hần nhất định sẽ thích.

Thấy Ôn Như Thị không nói gì, Liễu thị chỉ có thể đi ra ngoài lấy vải đấy. Lúc về còn có vị quân gia đã lâu chưa xuất hiện đi cùng.

“Ôn hầu mở tiệc đãi khách, đặc biệt cần dặn, hi vọng phu nhân cùng Tướng quân tới tham dự.” Dứt lời, một quân gia không chút thay đổi buông tay đứng nghiêm một bên, chờ có đáp lời.

Ôn Như Thị nhìn lướt qua thiệp mời mạ vàng ở trên bàn, hỏi hột hỏi: “Tướng quân nói thế nào?”

“Tướng quân hi vọng phu nhân trang điểm xinh đẹp một chút, đến lúc đó sẽ đến biệt viện đón ngài cùng đi.” Quân gia rất hài lòng thái độ đặt phu quân lên đầu của cô, trong giọng từ không khỏi mang theo chút cung kính.

“Biết rồi, ta sẽ chuẩn bị cần thận.” Ôn Như Thị dùng một chút, cười nhợt, tiếp tục nói: “Nhưng ngày nay, ta có tình làm vài bộ quần áo cho Tướng quân, cũng hi vọng đến lúc đó có thể nhìn đến Bùi Tướng quân có thể mặc bộ quần áo ta tự mình làm đến tham dự.”

Cô lắc nhìn Liễu thị, ý bảo bà ấy lấy quần áo đã may xong ra.

Năm sáu bộ quần áo màu tím được may cầu thả trải lên bàn, Ôn Như Thị đứng dậy, rất tự nhiên lấy ra bộ làm sớm nhất, gọi nha hoàn bực lại giao cho quân gia, cười tìm tìm nói với quân gia: “Tín tướng Tướng quân nhất định sẽ không để ta thất vọng, đúng không?”

Quân gia nhận gói đồ mà khốc miệng gật gật, rất nhiều người phụ nữ may đồ cho Tướng quân, chẳng qua việc Tướng quân có muốn mặc hay không lại là chuyện ông không dám đảm bảo.

Quân gia vừa bối rồi rồi khỏi thì Mạc Tà xuất hiện.

“Ta đi dạo hoa viên một chút, có Mạc Tà theo cùng ta là được rồi, các người không cần đi theo.” Ôn Như Thị khó lắm mới gấp được hần, đương nhiên phải bỏ đám người không liên quan lại để có thể đi dạo riêng với Mạc Tà rồi.

Đi nửa ngày cũng không thấy hần lên tiếng, Ôn Như Thị nhận không được mở miệng: “Gần đây người làm gì mà ta không thấy người vậy?”

“Luyện công, nghĩ cách mở khóa.” Mạc Tà buồn buồn trả lời.

Ôn Như Thị mở to hai mắt nhìn, đưa tay kéo tay áo hần, lẹ vào tầm mắt vẫn là cái gông cùm hoàn hảo không tồn hao gì, có thờ dài một cái, nói không rõ là an ủi hần, hay là đang an ủi mình: “Không sao cả, rồi chúng ta sẽ tìm được cách thôi.”

Mạc Tà lắc nhìn có, cũng không nói lời nào, trực tiếp nắm đầu khóa, gật hai ba cái đã tháo nó xuống rồi.

Ôn Như Thị ngẩn ra, có đưa tay nhận gông cùm nặng nề nhìn một lúc lâu, một chút hư tổn cũng không có... Rốt cuộc tại sao hần làm được?

“Khi có người, ta sẽ đeo nó lên, người chỉ cần biết, thứ này giờ đã không giam cầm được ta. Nếu người muốn rời đi, chúng ta có thể đi bất kì lúc nào.” Mạc Tà cúi đầu nhìn có, khẽ giọng giải thích.

Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, nhưng giờ phút này chi cần năng mở miệng, hần sẽ không chút do dự dẫn nàng rời khỏi đây.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, nhìn hần cười xinh đẹp một cái: “Tình trạng bây giờ tốt hơn ta nghĩ, có lẽ giờ chúng ta chưa đi được.”

Không chú ý đến ánh mắt ấm đậm dần của hần, có vui vẻ kéo tay hần, nháy nhót nói: “Không có thứ đó trời buột, tôi mai người có thể tới mặc thứ quần áo ta làm cho người.”

Mạc Tà ngẩn ra một chút, quên rút tay của mình về, ngây ngốc trả lời “... Đó không phải là của Bùi Tướng quân sao?” Hần chính tai nghe thấy nàng kêu quân gia chuyển lời, hi vọng Tướng quân có thể mặc áo nàng tự mình làm.

Mỗi ngày ban đêm trước khi ngủ, hần sẽ đi thăm năng một lần, khi đó luôn nhìn thấy năng ngồi trước đèn may vá.

Nàng cúi đầu dụi dụi, khốc miệng còn thường thường mỉm cười, dáng vẻ tập trung đó làm cho hần không nén nổi sự ngưỡng mộ dành cho nam nhân mà nàng nhìn nhưng trong lòng.

Không phải hần không nghĩ tới có lẽ tiểu thư là làm cho mình, nhưng Mạc Tà lập tức dập tắt vọng tưởng đấy. Hần chỉ là một thị vệ thân phận thấp hèn, làm sao có thể hy vọng xa với tiểu thư sẽ tự tay may quần áo cho mình chứ, ý tưởng bất kính như vậy, thực sự là không biết tự lượng sức mình.

Hôm nay, hần cuối cùng cũng biết, người đó chính là Bùi Nhân Thanh.

Cũng phải, hần ta là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của tiểu thư, tuy rằng còn chưa hành lễ nhưng cũng không thay đổi được sự thật nặng nề trở thành con dâu Bùi gia.

Giờ nàng đã không muốn trốn khỏi đây với hần rồi. Nhưng ngay lúc hần có suy sụp, năng lại nói muốn hần mặc thứ quần áo nàng làm.

Mạc Tà mơ hồ không hiểu. Hần thậm chí còn chưa suy nghĩ cần thận, tại sao một giây trước mình đang khổ sở, rồi sau đó lại bắt đầu vui sướng.

“Bỏ cho hần chẳng qua là để luyện tập, không đẹp để gì đâu.” Đương như Ôn Như Thị rất thích thú với vẻ mặt đực ra lúc này của hần, có cười tìm tìm ngira khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ công. “Làm cho người đương nhiên phải khác, ta rất chờ mong nhìn Mạc Tà nhà ta mặc quần áo ta tự làm, chắc chắn sẽ mê chết người.”

Mạc Tà nhàu nhàu mày, hần không muốn mê chết ai, ần về vốn nên còn giận làm việc, những thứ đó hoa lệ kia ngược lại sẽ rất trời buột.

Không đúng, bây giờ hần nên nghĩ không phải là mặc cái gì, mà là phải nghĩ tại sao tiểu thư lại may đồ cho hần. Mạc Tà nhàu mày nghiêm túc tự hỏi, hoàn toàn không ý thức được tay phải của mình còn nắm bàn tay mềm mại của Ôn Như Thị.

“Mạc Tà.” Ôn Như Thị đảo mắt, nhẹ giọng hỏi, “Xung quanh đây có những người khác không?”

Mạc Tà ngược mắt hoang mang nhìn năng một cái, tuy rằng không biết ý sao nàng hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không có.”

Ôn Như Thị cười nạng rồi, Mạc Tà vô nghệ cao cường nên năng rất tin tưởng, nếu hần nói không có, vậy chắc chắn là không có ai nhìn thấy bọn họ ôm ôm ấp ấp trong hoa viên.

Có yên tâm tìm một ngưỡng người nào vào trong ngực hần, ôm chặt lấy vòng hông rắn chắc của hần, trán còn khẽ cọ trực ngực hần hai lần, sau đó mới nũng nịu dụi dụi nói: “Cả ngày cũng không thấy ngoại, ta rất nhớ ngoại.”

Trong lòng tràn đầy ôn hương nhuyễn ngọc, Mạc Tà bất ngờ không kịp đề phòng, cả khuôn mặt đỏ bừng, giờ tay muốn đẩy ra, rồi lại không biết tại sao, hai tay cứ ngừng ở không trung một lúc lâu, không có dũng khí nói ra lời kháng nghị.

Cuối cùng, đành phải thôi hiệp gần rạn nói hai chữ: “... Tiểu thư.”

“Ừ.” Ôn Như Thị đắc ý cong cong khóe miệng, cố ý không quan tâm sự khó xử của hắn.

Cơ thể Mạc Tà càng thêm cứng ngắt, thật lâu sau, cô mới hài lòng buông hắn ra, ngửa đầu thường thức khuôn mặt tuấn tú nay lại hồng hồng của hắn, gật gật đầu “Bây giờ ta là người của ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta, biết chưa?”

Mặt Mạc Tà đầu nóng thành tương, hắn không rõ vì sao vừa rồi còn bình thường, giờ tiểu thư lại biến thành người của mình.

Chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm như thế nào? Hắn luôn luôn trung thành và tận tâm bảo vệ nàng mà, nếu đây còn chưa tính là chịu trách nhiệm, vậy phải như thế nào mới tính?

Rất nhanh, Ôn Như Thị đã giúp hắn đưa ra đáp án: “Chậm nhất là ba năm sau, người nhất định phải cưới ta, bằng không ta đi đánh trống kêu oan, cáo ngươi bội tình bạc nghĩa.”

Đây quả thực là sét đánh ngang trời, cả người Mạc Tà sợ choáng váng.

Để cho hắn cưới tiểu thư làm thế, đây là chuyện trước giờ hắn không dám nghĩ tới. Nàng là chủ nhân mà hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ, hắn có thể sinh vì nàng, chết vì nàng, nhưng... cưới về nhà làm thế tử?

Trước giờ hắn không nghĩ tới hắn cần cưới thế tử, xây dựng một gia đình. Kiếp này của hắn đã định trước là ân vạ của tiểu thư, không cần thiết những ràng buộc thế tục kia.

Nhưng, vừa rồi tiểu thư lại nói, muốn làm thế tử của hắn.

Chẳng lẽ là cái kiểu sinh con cho hắn kia sao? Không được, đây thực sự là vấy bẩn tiểu thư! Mạc Tà muốn khóc, hẳn hoàn toàn không giải thích được tâm tình kích động ần gấu sau sự kháng cự và chút vui sướng mơ hồ không thể xem nhẹ kia.

“Mạc Tà, ” Ôn Như Thị nhìn chân lết, dang tay ôm chàng cổ hắn, nhìn sâu vào cặp mắt hắn trong veo như ao nước hồ thu của hắn, mới có đẩy lên nụ cười nhẹ thanh thanh đậm đậm “Ta thích ngươi, còn ngươi?”

Nghe vậy Mạc Tà bối rối lui một bước, lui quên Ôn Như Thị đang bám trên người hắn, một bước này không chỉ không kéo ra khoảng cách của bọn họ, ngược lại làm cho cô dính sát hơn.

Nhìn hắn lo lắng đến mức trán rí ra lộp mỗ hỏi mông. Ôn Như Thị cười khê: “Ngươi không cần trả lời ta ngay bây giờ, lúc nào nghĩ xong thì nói ta biết cũng được.”

“Nhưng mà, không được trốn tránh.” Ôn Như Thị nhìn đôi mắt mông gấn trong gang tấc của hắn, rất muốn đụng chạm, cũng không dám một lần làm quá mức, nếu không không chừng hắn thật sự sẽ bị dọa chạy.

Cô ngừng đầu, nhìn thẳng cặp mắt đen bôi rồi hồng cuống của hắn, nghiêm túc nhún mạnh từng chữ, “Ta thích ngươi, muốn gì cho ngươi, là nghiêm túc, không phải nói đùa.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Kurohime

Beta: 洋紫月 Dương Tử Nguyệt + Moonmaplum + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quây countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

Trăng sáng sao thưa, sâu trong rừng trúc ngoài thành vẫn có một người chưa trở về nhà.

Dưới ánh trăng sáng tỏ là bóng người như mụ quỷ chạy xuyên qua rừng, ánh sáng u ám loé lên trên bầu trời, sau khi đi xa mới có từng phản chiếu xanh thẫm là tà bóng bèn bèn xi xuống.

Hơi thở của Mạc Tà hơi không ổn, hẳn xoay người nhảy xuống từ ngọn trúc, tiện tay thu kiếm vào vỏ.

Từ sau khi được Ôn Như Thị thông báo, hắn đã ở ngoài hai đêm rồi, không luyện công tới sức cùng lực kiệt, đến tận đêm khuya thì không trở về biệt viện.

Không chỉ mỗi kiếm pháp của hắn lộn xộn, mà còn cả mặt hồ vốn nên yên tĩnh không gợn sóng.

Mạc Tà nung nề thở hắt ra một hơi, hình dáng Ôn Như Thị giữa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn lúc nào cũng không tự chủ được xuất hiện trong đầu hắn.

Lúc chạy trốn, lúc vung kiếm, ăn cơm, ngủ, ngay cả lúc hít thở, cũng không gạt đi được... Mạc Tà chưa từng có cảm giác nôn nóng xao động như vậy.

Mỗi khi suy nghĩ nhiều, hình ảnh ngày ấy sẽ càng rõ ràng hơn. Bây giờ hắn thậm chí có thể nhớ rõ, sự chờ mong không chút che giấu lấp lánh trong ánh mắt sáng ngời thông suốt của nàng, còn có bông hoa son trả nở hồng bóng như lửa bên cạnh chân váy màu xanh nhạt ấy.

Hắn nghĩ, hẳn phải trở về.

Không có hắn bảo vệ bên cạnh, có thể tiểu thư sẽ gặp phải nguy hiểm. Hắn cố gắng khống chế không nghĩ đến cái có mình lấy tỵ cớ nào, chỉ đáp gù lao đi.

Trong phòng, Ôn Như Thị chưa tắt đèn, cửa sổ khép hờ, dường như có thể nhìn thấy bóng hình bên trong.

Hắn không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, lúc ngủ nàng sẽ không cài chốt cửa sổ, như giữa hai người có sự ын ý không cần nói ra. Hắn thường thăm nàng vào nửa đêm, nàng biết, nhưng trước nay chưa hề nói.

Mạc Tà đứng ngoài cửa sổ một lúc lâu, cuối cùng giờ tay đẩy cửa ra. Ôn Như Thị ôm một bộ quần áo chưa làm xong, cứ vậy mà gác trên mặt bàn, một mồi ngủ thấp đi.

Mạc Tà thấy nàng mặc quần áo phong phanh, hơi nhủu mày, cơ thể đã hành động trước suy nghĩ, hẳn nhảy vào trong phòng.

Hắn cẩn thận cảm trường bào khoác lên vai nàng, Ôn Như Thị hơi động dậy, cũng may không bị hắn làm tỉnh giấc.

Mạc Tà thở phào nhẹ nhõm, chạm rai ngồi xuống cái ghế trước mặt nàng. Ánh nến cam cam hắt lên tóc nàng, nhuộm thành một vầng sáng ấm áp; tóc mai Ôn Như Thị có một ít lông tơ nhỏ, nhìn mềm mại như giọng nói yếu kiều dịu dàng của nàng vậy.

Có lẽ chỉ vào lúc này, lòng hắn mới có thể yên tĩnh một lát.

Bỗng nhiên Mạc Tà không muốn yên lặng rồi đi như thường ngày, cũng không muốn lại nhìn lên nàng từ cửa sổ nữa, rồi cuộc là muốn làm gì, hẳn thân hắn cũng không nghĩ ra. Hắn chỉ thuận theo suy nghĩ, ngồi thẳng tại chỗ, nín thở, lắng lắng nhìn sườn mặt nàng, chỉ sợ quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Ôn Như Thị hơi mở mắt ra, mang theo chút mơ màng chưa tỉnh táo hẳn, giọng điệu lơ lửng biếng, thuận miệng hỏi: “Giữ gì rồi?”

“Đã là giờ Sửu rồi.” Mạc Tà nhìn lướt qua bóng đèn ngoài cửa sổ, ầm ập trả lời.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, đã là 2,3 giờ đêm rồi, hóa ra cô đã ngủ gục suốt 4 tiếng, khó trách cả người đều thấy khó chịu. Cô giờ tay bóp bóp cằm cổ cứng ngắt của mình “Về rồi cũng không bế ta lên giường, ngươi cứ muốn phản rở giới hạn với ta sao.”

Cô gác xuống bàn gối cũng không phải lần một lần hai, nhưng cho dù tới nàng ngủ thế nào thì ngày hôm sau tình lý sẽ luôn nằm trong chân nệm ấm áp.

Có kẻ thờ dài, xem ra cô đã làm hắn sợ rồi, hẳn cũng không dám chạm vào cổ nữa.

Mạc Tà hơi mấp máy môi, khẽ giọng nói: “Không phải như thế.” Hắn vốn không giới ын nói, số lần giết người còn nhiều hơn số lần nói chuyện, hẳn thật sự không biết phải nói miệng thế nào để thể hiện được tâm trạng của mình.

Ôn Như Thị nhướn mày, tà tà nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp, nhưng hắn lại cứ cúi đầu im lặng.

Đợi hồi lâu cũng không thấy hắn nói gì, Ôn Như Thị tức giận đứng dậy, cầm trường bào trên bàn ném cho hắn: “Mặc vào cho ta xem.”

Mạc Tà ôm quần áo giắt mình, sau đó nghe lời đứng dậy, cúi áo ngoài thay quần áo mới.

Ôn Như Thị quan sát Mạc Tà đang mặc bộ đồ mới, hoa văn tối màu trên nền đen, có vẻ trầm lắng mà khiêm tốn, nhưng nhìn vào là biết nó được may từ chất liệu quý giá. Vốn may để tiện cho việc đi đêm của hắn, nhưng lại không ngờ sự tinh quý của nó không ngăn được khí thế của Mạc Tà 18 tuổi, hẳn mặc bộ y phục này, tòa ra hơi thô kiểu ngạo như sư rồng, đáng vẻ tự nhiên hào hiệp.

Lưng hắn thẳng, vóc người thon gầy như cây bạch dương, ẩn chứa một sức mạnh to lớn vững chắc.

Ôn Như Thị hài lòng cong khóe môi, vỗ tay tán thưởng, “Đúng là người đẹp vì lụa, ánh mắt ta thật tốt.” Quần áo đẹp, nhưng quan trọng hơn, người cũng thích hợp, trong lòng cô đắc ý khoe khoang.

“Chất vải quá tốt....” Mạc Tà sờ mặt vải sa tanh bóng láng, nhàu mảy trăm giọng nói.

“Tốt thì mặc mới thoải mái, ngươi không thích?” Ôn Như Thị nheo mắt nhìn hắn, giống như chỉ cần hắn dám nói ra một chữ không lọt tai, cô sẽ nhào lên cắn hắn.

“Không phải không thích, chỉ là không tiện lắm, nếu lúc đánh nhau sơ ý một chút sẽ làm rách” Mạc Tà không chú ý đến nét mặt của cô, đang khó khăn suy nghĩ nên xử lý bộ y phục này thế nào, “Cho dù là lần bản một chút máu lên cũng khó giặt sạch.”

“Ta cứ mặc áo thôi vậy gọi là tốt nhất.” Nghĩ kỹ, Mạc Tà mới đưa mắt lên, phát hiện sắc mặt của Ôn Như Thị đã đen như đáy núi, hẳn há miệng không nói ra tiếng, sừng sột một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện mình đã phụ lại khổ tâm của tiểu thư, vội vàng sửa miệng bổ sung: “Trước tiên cứ để ở chỗ tiểu thư được không? Lúc cần ta sẽ đến chỗ người lý.”

Ôn Như Thị phì cười, quần áo vốn dùng để mặc mà.

Còn muốn đợi đến lúc cần? Lúc nào mới cần, chẳng lẽ chỉ khi dự tiệc mới có thể mặc quần áo đẹp? Chỉ e trong vòng mấy năm Mạc Tà cũng không có cơ hội mặc nó ra ngoài.

“Nếu ngươi không thích thì thôi, coi ra đi.” Ôn Như Thị đưa tay coi vạt áo của hắn.

Mạc Tà cuống quýt lui ra sau một bước, dùng một tay che vạt áo, vội vàng giải thích: “Ta rất thích, không phải không cần.” Đến lúc này, hắn mới thấy ảo não vì vốn từ hạn hẹp của mình.

Không phải hắn không thích, mà vì quá thích mới nâng niu đến mức không nỡ mặc ra ngoài.

Một mồi mắt nhìn tiểu thư nhà mình ngoài mặt làm ngơ với lời giải thích của hắn, không chút khách khí đưa tay lột quần áo mới của hắn xuống, Mạc Tà không dám phản kháng, chỉ có thể uất ức cúi đầu đứng nguyên tại chỗ, mặc cho cô tùy ý cuốn áo lại ném lên bàn.

Ồn Như Thị quay người lại, thấy hân củi dầu đứng tại chỗ, tựa như một con cún lớn vừa bị mắng, bộ dạng này cực kì đáng thương, làm người ta muốn giờ tay xoa cái đầu xù của hân.

“Đồ ngốc, còn chưa làm xong, hôm nay cho người mặc thì xem có hợp hay không thôi, muốn hoàn thành ít nhất cũng phải vài ngày nữa.” Cuối cùng Ôn Như Thị không nhịn được giờ tay nhéo nhéo hai gò má của hân.

“Tiểu thư!” Mạc Tà nghiêng đầu tức giận nhìn nàng chăm chăm, nàng ngày càng quái đáng, không chỉ táy máy tay chân, còn có ý trêu chọc hân.

Cho dù có là... thế thì tương lai, cũng không nên làm như vậy!

“Việc ngày hôm trước người nói Mạc Tà đã nghỉ kỹ, ba năm sau ta sẽ cho người một câu trả lời!” Mạc Tà kiêu ngạo nhìn cô, quay người nhẩy ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một câu: “Tiểu thư nên sớm nghỉ ngơi, rạng sáng còn phải đi cùng Bửu Nhân Thanh đến yến hội của Ôn Hầu, đừng để lúc đó hai người mất mặt đen làm Bửu gia mất mặt.”

Ồn Như Thị trợn mắt há miệng, nếu từ này, sao miệng lưỡi lại trở nên sắc sảo như thế, thế mà còn học được cách chế giễu ngược lại chủ nhân, kiên quyết không thể để hân vượt qua mình được!

Bị Mạc Tà chơi xỏ, Ôn Như Thị oán hận bò lên giường, đập hai cái lên gối cho hả giận, cuốn chăn nhắm mắt lại.

Thật ra như vậy cũng tốt, cãi nhau với tiểu thị vệ càng chán thực hơn khi nói chuyện quy củ với hân, cô hơi cong khóc mũi, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Rạng sáng hôm sau, quả nhiên Ôn Như Thị ngủ quên, may mà có Liễu thị vào phòng gọi cô dậy nên không trễ giờ.

Cô gấp đầu nhón ra ngoài cửa sổ, tên kẻ chắc chắn đang thăm cuời trộm, hân rõ ràng biết hôm nay rất nhiều việc, vậy mà cũng không chịu đánh thức cô, rõ ràng còn đang ghi hận vì tối qua bị trêu chọc.

Động tác của Liễu thị và nha hoàn rất nhanh, chỉ chớp mắt sau đã búi cho cô một kiểu tóc xinh đẹp, trên trán có một viên đá quý nhỏ màu vàng óng rủ xuống càng tôn lên làn da thật tốt nà..

Ồn Như Thị đứng dậy, từ từ đi ra ngoài cửa. Trên y phục thù đoá mầu đỏ lớn màu xanh biếc, cánh hoa mỏng manh như sương khói lượn lờ giữa không trung, cây hoa thủy tiên hồng nhạt uốn lượn kéo dài trên vạt váy màu xanh nhạt, trăm cái trên tóc khẽ đong đưa theo bước chân, nhẹ nhàng phất ra tiếng vang leng keng.

Bửu Nhân Thanh đã chờ ở tiền sảnh, trong nháy mắt nhìn thấy cô, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đáng tiếc, một cô nương động lòng người như vậy lại là một kẻ điên độn.

Hân nghiêm mặt, ung dung thản nhiên vươn tay nắm lấy tay cô chậm rãi đi đến xe ngựa ngoài cửa.

Động tác của Bửu Nhân Thanh dịu dàng, nhưng lời nói ra miệng lại không ôn hòa như hành động của hân, hân nhìn phía trước, không hề chớp mắt, dùng âm lượng chỉ đủ để nàng nghe được: “Đến nơi không được phép mở miệng, dù người khác nói gì, người chỉ cần mỉm cười là đủ.”

Ồn Như Thị cười khế, ai cũng coi cô như vật trang trí. Cô nhủ mảy, khỏe miệng mang theo chút châm biếm như cô như không: “Chỉ cần không nói lời nào người đã thừa măn rồ? Có lẽ ta còn có thể làm tốt hơn đây.”

Bửu Nhân Thanh kinh ngạc, nhận không được nghiêng đầu nhìn nàng: “Người không phải bị thiếu năng?”

Ồn Như Thị không đáp, hỏi lại: “Người thấy sao?”

Con người Bửu Nhân Thanh có tự lại, nếu nàng ta không bị dẫn như lời đồn đại, vậy chính là giả ngu. Thủ đoạn của Ôn Hầu thật tốt, khiến nữ nhi của mình giả thành một kẻ ngu si, chiếm lấy lòng thương hại của Lý Vân Vĩ.

Mục đích của nàng là gì?

“Đừng nghĩ nhiều, cha ta cũng không biết, nếu không, dù thế nào cũng phải vót cho ta vị trí chính thể, sao có thể để dâng tặng cho người chơi đùa vậy được.” Xe ngựa đã ở trước mặt, về mặt Ôn Như Thị không thay đổi, rút tay khỏi tay hân, bước lên xe ngựa.

Xe ngựa bề ngoài tục tũn, nhưng bên trong bố trí rất tao nhã, rất phù hợp với tính cách của Bửu Nhân Thanh.

Trong xe không có người ngoài, Bửu Tướng quân bước vào sau, sắc mặt trở nên tối đi: “Nếu đã giả bộ lâu như vậy, sao giờ lại nói cho ta biết?”

Ồn Như Thị cười, bóc một quả nho màu tím hồng trên bàn nhỏ lên, ngược mặt bình tĩnh nhìn hân.

“Không có gì, chỉ muốn làm một giao dịch với người thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cừu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)](#)Net.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Lady Su Su + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Beta: Moonmaplin + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quẩy countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

“Nếu ta là người mở miệng trước, vậy thì để nó rõ thành ý, thẳng thắn một chút cũng là điều nên làm.” Ôn Như Thị nhìn hân cười nhẹ.

Bửu Nhân Thanh cũng không tiếp lời. Hân mặc dù xuất thân dòng võ nhưng dần dần chốn quan trường nhiều năm như vậy, hân cũng hiểu được tình hoa trong việc đàm phán.

Hân từ từ ngồi xuống, nghiêng người nắm đũa thay mới trên chiếc đệm mềm, sửa sang lại quần áo của mình, xong xuôi mới hờ hững ngược mắt lên nhìn cô một cái: “Chỉ dựa vào người? Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp không danh không phận trong phủ mà cũng đòi nói điều kiện trao đổi với ta.”

Ồn Như Thị cũng không hề phản bác, chỉ cười nhai không cười nhìn hân, cứ như việc hân nghi ngờ vừa này chỉ là cố tình gây sự, không đáng để cô nghiêm túc trả lời.

Mọi người đều là người thông minh, không cần phải nói ra hết tất cả làm gì, Bửu Nhân Thanh cần có để dẹp yên Ôn hầu, mà cô cũng cần hân hợp tác để mau mau ra khỏi vùng bùn này nên cũng cần cố gắng một chút.

Nếu thuận lợi, thậm chí cô còn không cần cầu xin sự giúp đỡ của Lý Vân Vĩ, có thể danh chính ngôn thuận bỏ gian tà theo chính nghĩa; nếu không ổn, cũng có thể mượn lực Tướng quân phủ để đạt được mục đích.

Hai người đều biết rõ, chỉ có lên mình với nhau mới là cách tốt nhất, cô Ôn Như Thị phối hợp, việc diệt trừ vây cánh Ôn hầu có thể thành công. Bửu Nhân Thanh cũng có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ bề họ giao cho hân.

Hân như cô điều suy nghĩ nhìn cô, về mặt của Ôn Như Thị quả chắc chắn, không hề sợ hân sẽ trở mặt.

Thật lâu sau, hân mới xa xăm lên tiếng nói: “Ta làm sao biết được, đến phút cuối liệu người có phản bội ta hay không, có lẽ chút thành ý đó của người còn chưa đủ để cô được lời hứa của ta.”

Ồn Như Thị nhếch miệng lên, khỏe mới hiện lên đôi cong nhón nhạt. Cô thào vòng tay tròn trĩnh, nhẹ nhàng đặt trên bàn nhỏ, chậm rãi đẩy tới trước mặt hân: “Lúc trước khi ra khỏi nhà, cha ta cố ý đeo cho ta cái này, về phần nó có ích lợi gì, ta tin Tướng quân có thể nhanh chóng khám phá ra.”

“Thứ bên trong người có thể tẩy đi, cô điều sau này tốt nhất vẫn nên trả lại cho ta, miễn cho đánh rắn động cỏ.” Ôn Như Thị nhẹ nhàng nhìn thẳng vào cặp mắt thâm đò của hân, về mặt không chút thành khẩn nào.

Cô không sợ Bửu Nhân Thanh không mắc câu, cho dù là ai thì khi biết có người âm mưu dùng thủ đoạn âm độc không chế mình, cũng không thể thờ ơ giữ bình tĩnh.

Thấy cô nói năng thận trọng, Bửu Nhân Thanh khẽ nhếch mày, cảm vòng tay tròn châu kì lên quan sát.

Xe ngựa đi rất vững. Ôn Như Thị ngồi trong xe gần như không cảm thấy cử động gì, Bửu Nhân Thanh không lên tiếng, cô cũng không quấy rầy hân, vẫn vén bức màn bỏ lên, thông dong thường thức phong cảnh dọc đường.

Khi đã tới mùa xuân, có dưới gốc cây từng trung đài dần chuyển thành màu xanh nhạt, phía trên còn có bông hoa đại từng chịu đựng trời đông giá rét đang dần nở rộ. Ôn Như Thị không tự chủ được ngắm nhìn góc đại thụ bên đường, không biết bây giờ có lẽ Mạc Tà đang ẩn mình ở nơi đó chăng?

Tiểu thị vệ mà cô đang nhưng nhớ giờ không ở trên cây, hân là đang không nhanh không chậm đi theo sau xe ngựa một khoảng mờ nhạt, khó nhận ra.

Xa xa bóng xe ngựa như chấm nhỏ, Mạc Tà áo đen tóc đen, không nhanh không chậm theo phía sau.

Yến hội của Ôn hầu mở ở ngoài thành, trong trang viên, đợi đoàn người đến, chỉ thấy cửa đóng chặt, ngoài cửa cũng không hề có một chiếc xe ngựa.

Ồn Như Thị lẳng lặng nhìn hạ nhân tiến lên gõ cửa, sau đó từ khe cửa đưa thiệp mời vào, trong giây lát, bên trong liền có người mở rộng cổng, hai hàng thị nữ khom người cung nghênh xe ngựa phủ Tướng quân đi vào.

Đợi cho xe ngựa thông hành, không bị cản trở, Ôn Như Thị mới phát hiện đất trống trong viện so với đất của bọn nhà giàu bình thường còn rộng hơn rất nhiều, từng chiếc xe ngựa ngay ngắn chỉnh tề đỗ ở bên trong.

Trách không được từ ngoài nhìn vào không phát hiện đang chiều dài khách đến đại yến.

Ồn Như Thị nhẹ nhàng nắm tay Bửu Nhân Thanh, chậm rãi bước xuống xe, phong cảnh bên đường đặc sắc, khắp nơi đều là hoa thơm có nước, xuân ý đậm đặc, thậm chí có rất nhiều loài hoa mà cô không biết.

Ngay cả nó tỷ đang mang cái đĩa ngày hành lang gấp khúc cũng yếu điệu thướt tha, bước chân không một tiếng động đi vào bên trong.

Khắp nơi đều toát lên vẻ xa hoa rộng rãi không kìm nổi, giống như sự nghỉ ngơi ra một nốt không kìm nổi của Ôn hầu. Ôn Như Thị nghiêng đầu mỉm cười với Bửu Nhân Thanh đang nắm tay cô, chỉ mong lần này cô có thể hợp tác với vại vè, có cung có cầu.

Ồn Như Thị không biết phần lớn đám đàn ông trong sảnh, nhưng nữ quyến thì vẫn rất có mấy gương mặt quen thuộc, nữ nhi Ôn gia trừ Ôn Bảo Nghi, tất cả đều ở đây.

Ngồi ở bên cạnh Ôn hầu là tiểu thị vệ Ôn Tắc Nguyệt.

Tiểu cô nương mười ba tuổi cầm như hân, vừa thấy Ôn Như Thị vừa vào không còn đáng vẻ hoạt bát kiểu ngày xưa nữa, mặt chỉ hơi giật giật, đại nà kèm chút thê lương.

Các nàng đều là đá kê chân cho nghiệp lớn của Ôn hầu, dù ngoại hình có xinh đẹp mỹ lệ đến nhường nào thì bên trong cũng đã đầy lỗ thủng.

Ôn Như Thị cảm thấy buồn bã, cô cũng chỉ là một cô nương yếu đuối không quyền không thế, có thể tạo ra tức xoáy đá là không tệ, bây giờ tất nhiên không có dư thừa sức lực giúp đỡ người khác, cho dù muốn giúp, người khác có cảm kích hay không vẫn là không thể đoán được.

“Tiểu cứu nhà ta trời sinh tình tình lành lành, lại được ta nuôi nấng đến nỗi không đành thế sự, chỉ mong lần này gả vào Bửu gia, không gây phiền toái gì cho Tướng quân.” Mắt Ôn hầu sáng quắc nhìn chăm chăm Bửu Nhân Thanh như là muốn tìm ra manh mối gì đó.

Bửu Nhân Thanh nhẹ nhàng cười, kéo Ôn Như Thị vào lòng, ngời xuống cái ánh được dành riêng cho mình, để có thoải mái nữa dựa vào người mình, khẽ vuốt ve búi tóc mượt mà của cô: “Bửu mỗ may mắn được Ôn hầu ưu ái, có thể có được đến một mỹ nhân tuyệt trần như vậy, vui sướng còn không kịp, sao dám có chút bất mãn nào.”

Ôn Như Thị để cho hân ôm, vươn tay lấy trái cây trên bàn, bóc vỏ tự mình ăn một quả rồi ngửa đầu cười cười với hắn, không coi ai ra gì: “Cái này ngon.”

Bửu Nhân Thanh coi đầu dụ dàng nhìn cô, vẻ yêu thương trong mắt như sắp tràn ra ngoài: “Thích thì ăn nhiều vào, về ta cho người mua nhiều thêm một chút đưa vào viện của nàng.”

“Được.” Ôn Như Thị cười ngây thơ, bóc vỏ một quả đưa lên miệng cắn: “Chàng cũng nếm thử đi.” Cô tay trắng ngần như ngọc đưa lên, lộ ra chuỗi ngọc trên tay.

Bửu Nhân Thanh hơi cúi đầu, hơi há miệng ngậm cái quả kia, bờ môi như có như không lướt qua ngón tay của nàng, diễn vai một nam tử chìm trong ôn nhu hương (ý chỉ người con gái đẹp) rất đắt.

Mắt Ôn hầu hơi co lên, dứt ra khỏi cổ tay Ôn Như Thị, chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lệnh, sau này Bào ta nhất định sẽ để đưa con gái này hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Thấy hai người nhìn nhau tình chàng ý thiếp, Ôn hầu tạm yên tâm, nghiêng đầu liếc thị tỷ bên cạnh, ra hiệu có thể khai tiệc.

Đến khi từng đồ ăn sang trọng được bày lên trên bàn mọi người, Ôn Như Thị mới rút bàn tay đang vẹo vào hông Bửu Nhân Thanh lại, kết thúc cảnh thám tình nhìn nhau làm có ăn không ngon này.

Có gấp một miếng huân kiện [1], nghiêng đầu khẽ cười với hắn: “Ăn không?”

[1] Huân kiện (熏干): Một món ăn của Trung Quốc, dùng đậu phụ khô hun bằng khói thơm của gỗ thông, và bên ngoài màu nâu đỏ, trừ mùi gỗ thông thoảng thoảng thì không còn mùi vị gì khác, xắt miếng, thái chỉ, thái hạt lựu, xào ăn hoặc trộn với rau đều được.

Có lẽ bên hông đã tím bầm cả mông, Bửu Nhân Thanh nào còn tâm trạng chơi với cô. Nhưng vương Ôn hầu ở đây, không thể không gả vô tò ra yêu thương cung chiều, thế là lại phải dụ dàng như nước nói với cô: “Nàng tự ăn là được rồi, gầy thế này, phải mập lên nhiều vào.” Tốt nhất là bóc như lợn luộc đi.

Người khác không nhận ra hân đang nói mát, nhưng có đầu họ, Ôn Như Thị theo mắt, có mập cũng không liên quan đến hắn, mình thành dạng gì thì cũng là của Mạc Tà, không có tí liên quan gì với cái tên bất lực này.

Có hát tay hắn ra, ngồi dậy tập trung thưởng thức đồ ăn trên bàn.

Đến nỗi đám đàn ông ở đây thì thâm đàm luận, có cũng không hứng thú, cũng không cần phải để ý lắng nghe. Có chăng phải kẻ cứu thế, quan tâm cuộc đời của mình là đủ lắm rồi, nếu chuyện gì cũng chờ mãi vào quan tâm thì còn cần Bửu Nhân Thanh làm gì.

Một bữa cơm ca chi và khách đều vui vẻ, Ôn Như Thị rất hài lòng với mấy món ăn càng ngày càng ngon của Ôn gia.

Ôn hầu nhìn từng “cánh tay đặc lực” của mình, tâm trạng cũng rất tốt, còn Bửu Nhân Thanh sắp đánh vào sao dịch, nếu không có con đau bên hông thì chắc giờ phút này cũng đang thoải mái mãn nguyện.

Ai cũng cho rằng chuyện của mình rất xuôi chèo mát mái, họ ngại bắt ve, chám sẽ rình sau, không ai biết mình là con họ ngại rình ve, hay là con chim sẻ, hoặc có khi chỉ là con ve mà thôi.

Đang đó ăn xong, các nam nhân vào hết hậu đường, chỉ để nữ quyến ở phòng khách, trong viện, vừa ngắm hoa nói chuyện phiếm, vừa chờ chủ nhân của mình xong chính sự thì sẽ đưa các nàng về.

Ôn Như Thị không muốn chờ cùng bọn họ, đều là một ca sinh ra, tuy không thân thiết gì, cũng chẳng có tình nghĩa gì để kể, nhưng biết rõ kết cục cuối cùng của họ lại không thể giúp một tay, điều này khiến Ôn Như Thị cũng không thoải mái lắm.

Có tách ra khỏi chỗ họ, đi về phía chòi nghỉ mát bên ao sen, chỉ có một tiểu nha hoàn cầm mấy hộp điểm tâm lo điếu theo sau.

Trong ao chỉ có lác đác vài lá sen xanh, đến cả ao hoa cũng không có, Ôn Như Thị không để tâm lắm, người đẹp dựa lên thành tay vịn chòi nghỉ mát, gió mát thổi hâu hâu, chút phiến muộn vì nhìn thấy đám ty muội cũng tan biến đi nhiều.

“... Ty tỷ.” Giọng nói sợ hãi của Ôn Tác Nguyệt bỗng vang lên sau lưng.

Ôn Như Thị quay đầu thì thấy mặt nàng ta đỏ đỏ, đáng vẻ có hết sức nén nước mắt này khiến người khác không thể nào liên tưởng được đến bé gái đánh đá ngoa ngoắt nói “Vả miệng nàng cho ta!” năm nào.

Từ trước đến nay Ôn Tác Nguyệt không gọi cô là ty tỷ, dù là khoảng thời gian ngắn bị đánh đến thâm hại cũng không lờ miệng lần nào.

Ôn Như Thị nhìn mặt, xua xua tay đuổi nha hoàn kia đi, đợi đi xa rồi mới quay người kéo Ôn Tác Nguyệt ngồi xuống ghế đá lót đệm mềm: “Người đàn gh, không biết tránh nghỉ ngơi, nóng đầu lên là làm tìm ta ngay trước mặt họ nhân. Nói đi, sao không gặp một thời gian mà người đã thành ra thế này rồi?”

Không có người ngoài ở đây, Ôn Tác Nguyệt mới dám bật khóc, túm chặt bàn tay Ôn Như Thị đang chuẩn bị rút về, bắt đầu khóc: “Ty tỷ giúp ta đi, cha muốn gả ta cho một lão già, tuổi Bào ta cũng ngang ngửa làm ông nội ta.”

Nàng ta cố gắng mở to cặp mắt đó học nhìn Ôn Như Thị, Ôn Bào Nghi không giúp nàng, các ty tỷ của nàng đều nói nàng không nghe lời cha, chịu thế là đáng đời. Chỉ có Ôn Như Thị là nàng chưa thứ xin, trừ vị Cửu tỷ thích bắt nạt nàng này, nàng đã không còn ai để cầu xin nữa rồi.

“Đến cả ta cũng bị tật cho kẻ khác, người thấy một kẻ ngu như ta thì giúp gì được.” Ôn Như Thị nhìn xoáy vào nàng, không nói động ý.

Ôn Tác Nguyệt nờ nư cười thảm hại, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng giành được thứ gì tốt từ Ôn Như Thị, nàng không tin rằng ta là kẻ đàn thật như người khác nói, mà dù có là thật thì giờ nàng cũng không còn con đường nào khác.

Nàng quý phịch xuống trước mặt Ôn Như Thị, nước mắt là chảy rơi xuống vạt áo: “Ta không xin ty làm cha thu hồi mệnh lệnh đã ban, sinh ra là con gái Ôn gia tức là số phận đã an bài sẵn không thể có mối nhân duyên tốt. Những thứ này ta đều chấp nhận, dù người có giết chết ta như giết các thấp thất khác, ta cũng không một câu oán hận.

Chỉ xin ty giúp ta cứu Lư Thanh, hắn đi ám sát ông già già thất bại, bị bắt, giờ đã bị cha giam bỏ ngục, người hành hình nói hắn chỉ còn hơi tàn thôi, cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ chết.”

Lư Thanh? Ôn Như Thị cau mày: “Người phải hắn đi?”

Ôn Tác Nguyệt khóc không thành tiếng, kéo gấu quần cô khóc lên tục: “Tất cả mọi thứ từ Ôn gia đều là của cha, chỉ có Lư Thanh là của riêng ta, sao ta nỡ để hắn đi chịu chết.”

Ôn Như Thị thờ dài, ăn vẻ của Tiểu thập cũng to gan thật, nếu không bị người ta bắt, nói không chừng mọi thứ sẽ được như hắn mong muốn.

Có cái người đó Ôn Tác Nguyệt dậy, từ từ nói: “Ta chỉ có thể giúp người đi thăm hắn một lát, còn có cứu được hay không, ta không dám hứa chắc, người hiểu chưa?”

“... Ta hiểu rồi.” Tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng dịu đi, Ôn Tác Nguyệt nhào vào lòng cô khóc to, “Cảm ơn.”

Đây có thể coi là lần tiếp xúc thân mật nhất của ty muội hai người trong suốt bảy năm qua, nhưng hai người cũng không có tâm trạng để nhấm nháp sự dịu dàng tình cảm ấy.

Ôn Như Thị xoa xoa đầu nàng, ngừng đầu triệu hồi Thần Long [2]: “Mạc Tà.”

[2]: Một cách nói có ý trêu đùa và tỏ vẻ ngẫu nhiên Trong anime “Bây viên ngọc rồng”, thu thập đủ 7 viên ngọc là có thể triệu hồi Thần Long để hoàn thành một điều ước.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Funayurei

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

PS: Chờ mãi mới có ngày hôm nay

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Lư Thanh đã chết, chết trong phòng giam ngay trước giờ hành hình.

Quần áo rách rưới đến nỗi không thể nhìn ra màu sắc ban đầu, chỉ thấy màu đỏ sậm chói mắt, da thịt trên cơ thể gầy gò bong tróc hết ra, tay phải và khớp xương hai chân bị đánh gãy, xương trắng ghê rợn đâm xuyên qua da thịt lộ ra ngoài.

Nếu không phải Ôn Như Thị còn nhớ rõ khuôn mặt thật tử của Lư Thanh, chắc chắn cô không thể nhận ra thì thế có quắp như bùn nhão bị vứt trên đất trước mắt chính là cậu bé dễ xấu hổ, vừa mở miệng là lập bắp kia.

Ôn Tác Nguyệt quý gối cạnh thì thế hắn, có thể gây yếu ruu rã như l rừng bay theo gió, nàng cần chặt mỗi dưới của mình, không để tiếng kêu gào chói tai thoát ra khỏi miệng.

Ôn Như Thị không kìm được mà quý đầu nhìn Mạc Tà đang đứng ở cửa ngục, đáng người của hắn vẫn kiên cường như cũ, ánh mắt trời sao lưng hắn chiếu vào nhà giam âm u khiến xung quanh hắn như nhiễm một vầng sáng mờ mờ.

Lưng hắn đối diện ánh sáng, đôi mắt xanh đen lờ lờ nhìn hai thiếu nữ một đứng một quý trong phòng, trên mặt không đau khổ cũng không vui.

Nếu người chết là Mạc Tà thì cô sẽ như thế nào? Ôn Như Thị không dám nghĩ

Tiểu thập nói đúng, con gái Ôn gia không có gì cả, vàng bạc trăm vòng đều là vật ngoài thân, có thể bị người khác cướp đi bất cứ lúc nào, duy nhất chỉ có ân vị là thực sự thuộc về họ. Từ mười tuổi cho đến khi sinh mạng kết thúc, bọn họ và tiểu thư không có quan hệ máu mủ, nhưng lại gần với hình tượng âm áp mà trái tim họ khao khát hơn bất kỳ ai.

Nhưng ngay cả việc này cũng chỉ an ủi được phần nào, chuyện Ôn hầu không muốn giữ lại Tiểu thập khiến lòng Ôn Như Thị khó chịu.

Lúc trở về vẫn ngồi xe ngựa, Bùi Nhân Thanh nói vài câu về sự việc ngày hôm nay, thấy thái độ của cô khác thường, không mở miệng tiếp lời, hẳn cũng không nói nữa.

Bầu không khí trong xe im ắng đến đọng lại, trong chốc lát Ôn Như Thị mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nói hai tháng sau Thất tỷ sẽ gả vào Lý gia.”

“Không sai.” Bùi Nhân Thanh gật đầu, bí mật này đã được công khai một nửa, hẳn cũng không cần phải gạt cỏ.

Cô nhấc mắt, bình tĩnh nhìn hân: “Lý Văn Vĩ thật sự thích tỷ tỷ ta hay chỉ là muốn lợi dụng tỷ ấy?”

Bùi Nhân Thanh nheo mắt nhìn lại, hơi chớp mấy mắt, cuối cùng vẫn ngậm miệng không lên tiếng.

“Ta hiểu rồi.” Ôn Như Thị rũ mắt che đi sự trào phúng trong con người, khẽ cười.

Thật bị ai làm sao, lòng người chính là như vậy, thì ra thần tiên quyền lực [1] chẳng qua cũng chỉ là một câu chuyện dối trá. Trong tài liệu nói cái gì mà vừa gặp đã yêu Ôn Thất tiểu thư, cái gì mà vì yêu nên lừa người đời, ‘thay mận đổi đào’ cứu nữ chính, cái gì mà một đời một kiếp không rời không bỏ, thì ra hết thảy đều là một âm mưu!

[1] thần tiên quyền lực: chỉ cặp vợ chồng xứng đôi.

Diễn xuất của Lý Văn Vĩ thật giỏi, không chỉ lừa gạt Ôn Bảo Nghi, thậm chí ngay cả công ty hệ thống cũng bị lừa.

Ôn Như Thị không nhận được khe rún, một người đàn ông điển kịch cả đời, quá đáng sợ, mà đáng sợ hơn chính là cô còn không may cho rằng mình có thể đủ sức đấu trí đấu dũng với một đàn đàn ông cáo già này.

Trong mắt bọn họ, các nàng chẳng qua chỉ là những quân cờ có thể hi sinh bất cứ lúc nào.

Cô bỗng nhiên đứng dậy, cất giọng nói: “Dừng xe!”

Bánh xe không dừng lại, cô chỉ là một món đồ chơi không có tiếng không có miếng, có giá chỉ ở đây, sẽ không ai chịu nghe theo mệnh lệnh của cô.

Ôn Như Thị xoay mặt về phía người đang dựa vào giường mềm, hẳn cho rằng cô đang sợ hãi, nhưng chỉ cười mà như không cười nhìn cô, lại như đang chơi trò mèo vờn chuột, hứng thú chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Ôn Như Thị cười khinh bỉ, hẳn càng muốn thấy cô hoảng loạn thì cô lại càng không muốn để hân tội nguyên.

Cô đẩy mình xe, cúi đầu nheo chân bước ra, phu xe vẫn đang cố chấp quất roi ngựa, nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Như Thị đứng trên cang xe đón gió, giật mình: “Phu nhân mau vào trong xe đi.”

Gió to đến mức thổi vấy dài của cô bay lượn phất phới, Ôn Như Thị ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ quỳ đầu nhìn nhút liếc nhìn Bùi Nhân Thanh đang kinh ngạc một cái, rồi không chút do dự xoay người nháy khỏi xe.

Ngay trong một giây gần chạm đất đó, đứng như đờ đẫn, một hơi thở quen thuộc đột nhiên ôm lấy cô, một giây tiếp theo Ôn Như Thị đã rơi vào lòng Mạc Tà.

Hắn ôm chặt vòng eo thon của cô, cả người bay lên tránh khỏi năm ngón tay tập kích của Bùi Nhân Thanh, mới chân liên tục chạm đất vội vàng lùi về phía sau.

“Không nhục Tướng quân đưa xa, ta và Mạc Tà sẽ trở về sau.” Ôn Như Thị hoàn hảo không chút tổn hại, giọng điệu vui vẻ, trong chốc lát đã biến mất không còn thấy bóng dáng, để lại vị Tướng quân đang tức đến bở phổi.

“Tướng quân, bây giờ chúng ta trở lại thành hay tới biệt viện?” Phu xe xuống xe thấp thòm hỏi.

“Về thành!” Sắc mặt Bùi Nhân Thanh tái xanh, nghiền răng phải tay áo quay người lên xe. Cô không chạy được, cũng không dám chạy, hẳn không cần ra tay thì Ôn hầu cũng không tha cho bọn họ.

Gió thổi bên tai không dứt, Ôn Như Thị vùi mặt vào ngực Mạc Tà, nhấp tim của hân trầm ổn mà mạnh mẽ, cô nắm chặt vạt áo trước của hân không dám buông tay, dường như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh là hân an toàn.

Phải mất rất lâu Mạc Tà mới chậm rãi mở miệng: “Chết vì chủ nhân là vinh quang của ân vị.” Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy thì Lư Thanh, hẳn đã biết trong lòng Ôn Như Thị nghĩ gì.

Mà cô cũng biết rồi, nếu đối lại là hân, hẳn cũng sẽ giống Lư Thanh, không chút chần chờ lựa chọn hi sinh bản thân, chỉ cần có thể bảo vệ chủ nhân của mình.

Tất cả bọn họ cũng biết, mất đi ân vị Ôn Tác Nguyệt sẽ sống không lâu. Cho dù Ôn hầu có tìm người bù vào thì bọn họ cũng không chịu nghe theo lệnh của nàng.

Các ân vị còn lại đều tuyên thế trung thành với gia chủ, chỉ có những người cùng tiểu thư lớn lên mới chính thức thuộc về các nàng. Ôn hầu đưa nàng cho ông Bào có sở thích hành hạ đến chết, nhưng lại lấy lại bùa hộ mệnh duy nhất của Ôn Tác Nguyệt.

Nghe hân nói xong, lòng Ôn Như Thị lại càng thêm chua xót, ở trong ngực hân khi giọng khóc thất thút.

Cô không biết mình đang khóc cho Lư Thanh trung thành tuyệt đối, hay là đang khóc cho cô bé mệnh mệnh đánh không lại thì sai Lư Thanh đi khiêu chiến Mạc Tà, thua keo này bày keo khác; là vì Ôn Bảo Nghi tự cho tình yêu của mình là thật lòng, hay là khóc vì mình và Mạc Tà trốn không thoát.

Thế giới này quá xấu xí.

Cô chỉ là vật út đến khó chịu nên muốn tìm lý do để trừ tận gốc, nhưng xong rồi lại phải nghĩ nên làm thế nào để vượt qua chuyện này, rồi sau đó còn phải làm gì tiếp theo. Tranh thủ có lẽ sẽ thất bại, nhưng nếu không tranh thủ nói ra thì chắc chắn ngay cả cơ hội thắng cũng không có.

Ôn Như Thị ở trong lòng hân khóc một hồi, ngừng đầu lên thẹn thùng lau khô nước mắt: “Không sao rồi, chúng ta về thôi.”

Mạc Tà không dừng lại, trái lại càng ôm cô chặt hơn, con người đen mà sâu thẳm nhìn con đường thành thang chạy dài phía trước, trầm giọng nói: “Dừng về, ta dẫn ngươi rời khỏi chỗ này.”

Khóe miệng Ôn Như Thị miễn cưỡng cong lên, không trốn thoát nổi đâu, ít nhất bây giờ Mạc Tà vẫn không được, còn có vết xe đổ của Lư Thanh, sao có dám để Mạc Tà mạo hiểm?

“Về.” Cô kéo tay hân, nói như đinh đóng cột, “Về biệt viện, chúng ta không đi.”

Theo thói quen nghe theo mệnh lệnh của cô, hẳn không tự chủ mà chậm chạp bước đi, thế nhưng lần này Mạc Tà cũng không dễ dàng thỏa hiệp, hẳn mở miệng nỗ lực thuyết phục Ôn Như Thị: “Thử một lần nữa...”

“Nếu lại bị bắt thì làm sao bây giờ?!” Cô cao giọng cất ngang lời nói của hân, cố gắng gây khó khăn tận tận cho hân đặt bên hông mình, “Ta không muốn thử, nếu ngươi cũng chết thì ta phải làm sao bây giờ?”

Mạc Tà không thể lay chuyển được cô, rốt cuộc cũng dừng lại, buông lỏng cánh tay, nhìn viên mắt ứng hồng của cô, hẳn trầm mặc một lát, nghiêm túc thấp giọng nói: “Chết vì tiểu thư, Mạc Tà cam tâm tình nguyện.”

Ôn Như Thị tức giận, không hề suy nghĩ gì cho hân một hạt tai, từng giọt nước mắt như châu ngọc không nhận được rơi xuống: “Giời lắm, các người đều không sợ chết, nhưng các người chết rồi, chúng ta cũng sẽ nhanh chóng xuống lòng đất với các người, còn không bằng giờ ngươi một đao giết ta, để cho ta khỏi phải dờ dặc cùng đám đàn ông buồn nôn kia!”

“Không phải như thế...” Thấy cô bị mình chọc khóc, Mạc Tà lúc bấy giờ mới hoảng hốt. Hân không dám đụng vào chỗ đau, kuống cuống theo bàn nững giờ tay phải lau đi nước mắt cho cô.

Ôn Như Thị mới gần được đường hất tay hân ra, kéo tay áo tùy tiện chà lau khuôn mặt mày cái: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi thật sự bị đánh chết, ta nhất định sẽ lập tức tự vẫn trước mặt ngươi!”

Mạc Tà chậm rãi thả tay xuống, mím môi nhìn chằm mắt nhỏ bị chói sáng đến nỗi tim rồi mắt của cô, nhẹ nhàng nói: “Ta không chết, ta thế.” Nếu có làm vậy thật, hoá ra hân mạo hiểm chẳng để làm gì.

Hân sẽ không để Ôn Như Thị mất mạng chỉ vì sai lầm của mình, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó, tìm Mạc Tà đã đau đến không thể dẫn lại.

Trước giờ hân vốn không có bất kỳ mong ước nào, bây giờ chỉ mong có thể bảo vệ cô toàn vẹn dưới cánh chim của mình, không bao giờ để cô gào khóc đau đớn như ngày hôm nay nữa.

Mạc Tà nghĩ sao làm vậy, hẳn như bị đầu độc kéo Ôn Như Thị vào lòng, khi không kìm lòng mà nói câu đầu ngăn chặn đôi môi đó hồng của nàng thì Mạc Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, vậy mà hân lại dám xâm phạm chủ nhân mà mình vẫn coi như thần linh.

Trong lòng hân đang hoảng hốt, định buông nàng ra lui về phía sau linh phạt thì Ôn Như Thị lại vòng tay ôm lấy cổ hân, bất ngờ đáp lại bằng một nụ hôn sâu hơn.

Rằng môi của nàng hơi lạnh, vương mùi hoa nhàn nhạt, tựa như hương thơm hoa mai được xông trên quần áo của nàng, cả người Mạc Tà cứng ngắc, ngờ ngác đứng im tại chỗ, tùy ý để cơ thể mềm mại của nàng áp sát vào người mình.

Ôn Như Thị kéo tay hân đặt sau thắt lưng của mình, môi đỏ nhẹ nhàng mề nheo lúc hân đóng chặt môi “Mở miệng.”

Không phải họ chưa từng tiếp xúc da thịt, thế nhưng lần nào lòng Mạc Tà cũng không có tạp niệm, không giống giờ khác này, tay của hân lại như tự có suy nghĩ, đặt lên hông nàng không bỏ ra được.

Xuyên qua nấy lớp quần áo mỏng manh, dường như hân có thể cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt mềm mại của nàng.

Mặt Mạc Tà đã ửng lùn đến tận mang tai, lông mi thẳng dài khẽ run, hân vụng về khẽ môi mòng.

Tim Ôn Như Thị đập như trống dồn, nhắm mắt khẽ đưa đầu lùi vào thẳm đó, dịu dàng đụng chạm môi lưỡi của hân.

Hơi thở của Mạc Tà hơi ngừng lại, không cảm lòng được mà từ từ siết chặt hai tay, ngược lại đáp lại. Nàng đang trong lòng hân, nàng không chỉ là chủ nhân của hân, mà còn có thể là từ chủ của hân, nàng là của hân.

Cả đời Mạc Tà cũng chưa từng căng thẳng như vậy, hẳn trước giờ không có kinh nghiệm hơn, hẳn sợ mình làm chưa đủ tốt, hẳn sợ mình vụng về sẽ làm nàng tức giận, hẳn sợ, đột nhiên sợ rất nhiều rất nhiều chuyện.

Mạc Tà theo bản năng rút cái lưỡi dính hương của Ôn Như Thị, sau đó thứ quần lý nó đi sâu vào trong miệng nàng.

Cảm giác ẩm ướt trơn trượt đẹp như mơ ra một thế giới hoàn toàn mới, hơi thở của Mạc Tà càng lúc càng bất ổn, ngực nóng đến mức hân tưởng mình như bị thương.

Hân gắng gượng không thể bản thân mình, buông đôi môi của Ôn Như Thị ra, gỡ môi của nàng đó bằng, con mắt dường như được phủ một lớp nước, mòng lưng nóng bỏng đến mức quyền rũ lị thương.

Hân nhe giọng lầm bầm cạnh môi nàng: “.... Tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net

Chương 42

Edit: Nhung Nhím

Beta: Moonmapun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Cuộc cãi vã lúc này đã bị nụ hôn khiến người ta mất đồ tìm đập xua tan không còn chút gì, Mạc Tá nhẹ nhàng ôm cô quay trở về.

Ồn Như Thị yên lặng nằm trong lòng hắn, dù hiền ngoan ngoan như một con mèo được vuốt lông.

Hai người tình ý về đến biệt viện, Bùi Nhân Thanh không có ở đây, chỉ có hai mảnh tường bao màu tím bị xé nằm ở trên bàn.

Trước mặt hắn mà thiếp thất của mình lại bị nam nhân dẫn đi một lần nữa, dù người đó chỉ là ân vệ của nàng nhưng đối với hắn cũng là một nỗi nhục nhã rất lớn.

Hắn không quan tâm cô đang nghĩ gì nhưng không thể không quan tâm ánh mắt của người ngoài.

Trở lại phủ Tướng quân, Bùi Nhân Thanh không chút do dự chỉ tường bao được may sẵn sợi sọc kìa, ném cho bọn thuộc hạ, hét ra lệnh đem về biệt viện của nữ nhân kia.

Nghệ quân gia tuyên bố, tất cả mọi người trong viện – trong đó có cả cô, lương bổng ba tháng sau sẽ bị giảm một nửa.Ồn Như Thị hơi mấp máy môi, cũng không để trong lòng.

Có không thiếu chút tiền đó, đồ cưới của Ông gia dù cho có nuôi sống toàn bộ tôi tớ ở đây. Bùi Nhân Thanh hành động như vậy là muốn nhắc nhở cô, nếu cô biết điều thì hắn cũng sẽ không so đo, còn nếu như cô không biết thân biết phận mà làm những chuyện khiến hắn bị xấu mặt thì hẳn cũng có quyền đối phó cô.

Trở lại Bùi gia, Ôn Như Thị nghiêm túc hơn nhiều, cửa lớn không ra của nhỏ không vào. Cô như biến thành một người khác, giấu đi sự sắc sảo, như một tiểu thư khuê các bình thường; mỗi ngày trừ đọc sách, xem tranh thì chỉ ở trong phòng thêu thùa.

Trước việc cô không có ý chống đối, Bùi Nhân Thanh cũng không để ý, mọi tâm tư của hắn đều đặt vào vật mà ngày ấy Ôn Như Thị giao.

Hai loại độc được giấu trong vòng tay trân châu đã điều tra ra, một là Kiến Huyết Phong Huyết – loại các tử sĩ hay dùng khi rơi vào tay kẻ địch, không cần nói chắc chắn là để Ôn Như Thị dùng sau khi bị bại lộ.

Loại còn lại là một loại độc mẫn tinh không phải người bình thường có thể có được, nếu không phải một phụ tá của phủ Tướng quân từng thấy loại độc ‘Bì Ngạn Hoa’ này thì Bùi Nhân Thanh có lẽ thật sự sẽ bại dưới tay món đồ này.

Nghệ nói chỉ cần bảy ngày dùng một lần, hòa vào nước sẽ không màu không mùi, mỗi lần chỉ cần một ít bột phân thì ba tháng sau, sức lực của hắn cũng bị cạn kiệt, cuối cùng trên miến trên giường bệnh mà chết. Thế nhưng điều đáng sợ không phải ở độc tính của nó mà là ở thuốc giải.

Thuốc giải của ‘Bì Ngạn Hoa’ một khi ăn vào thì từ nay về sau, mỗi tháng một lần phải dùng thuốc giải, nếu không người trúng độc sẽ chịu đựng xương cốt đau như bị thiêu đốt tận hai canh giờ mỗi đêm.

Độc này khó giải, chỉ có đường chết, thiên đường bên kia vĩnh viễn xa với.

Biết được việc này, Bùi Nhân Thanh không để ý đối phó Ôn Như Thị mà tất cả sự phần nộ của hắn đều dồn lên Ôn hầu.

Bùi Nhân Thanh ghé thăm Ôn Như Thị vài lần, hi vọng cô chủ động hợp tác với hắn tìm ra sơ hở của Ôn hầu, nhưng cô cũng không tích cực như hắn nghĩ. Thậm chí hai tháng sau, đại hôn của Ôn Bảo Nghi với Lý Văn Vĩ có cũng viện có ở lại trong viện không đến dự.

Ồn Như Thị thông thạo như vậy hoàn toàn không giống với dáng vẻ khéo léo tài giỏi lòng người như khi mới gặp bà, dần dần Bùi Nhân Thanh cũng chán. Từ năm, sáu ngày đến một lần, rồi mười ngày, nửa tháng mới đi một lần; rồi sau đó hẳn gần như không đến nữa.

Lúc cần cô cũng chỉ báo quân gia đi thông báo một tiếng, đương nhiên còn sẽ trang điểm ăn mặc thật xinh đẹp cùng hắn đi ra ngoài làm một “bình hoa” hoàn hảo.

Kết quả như thế khiến Bùi Nhân Thanh rất hài lòng, Ôn Như Thị cũng rất hài lòng.

Đối với người hữu dụng, Bùi Đại Tướng quân luôn đặc biệt khoan dung, ngay cả khi nhìn thấy Mạc Tá quang minh chính đại cầm kiếm đi lại trong viện, hắn cũng bắt đầu học cách làm như không thấy, cứ như chưa từng bu lệnh xứng xích gì với Mạc Tá.

Hai người cứ như vậy không liên quan tới nhau, nước sông không phạm nước giếng, vẫn giữ vững trạng thái không quá gần cũng không quá xa khi giải quyết việc chung.

Tất cả thời gian của Ôn Như Thị đều ở trong tiểu viện, áo cho Mạc Tá đã làm xong ba cái, cô rất bỏ công sức, ngay cả chi tiết nhỏ cũng không để người khác làm hộ.

Mạc Tá cũng dần quen với việc ở bên tiểu thư nhà mình, không từ chối việc cô thường xuyên mời quây áo cho hắn, cũng không như lúc trước cứ hề bị cô đùa giỡn là chạy trốn, chỉ có tật xấu là khi hôn sẽ do mặt thì hình như không thể sửa được.

Có điều phần lớn thời gian, Mạc Tá cũng không để Ôn Như Thị có cơ hội tập kích bất ngờ.

Bảy giờ không phải lúc dừng lại hưởng thụ, hắn vẫn nhớ Ôn Như Thị từng nói chỉ khi vô công của hắn đạt đến đỉnh cao có thể coi nhẹ đám truy binh lúc trước thì ngày đó tiểu thư mới có thể yên lòng đi với hắn.

Hắn nhất định sẽ dẫn nàng rời khỏi đây, đó là tâm nguyện của nàng, cũng là tâm nguyện của hắn.

Gánh trên vai sự kì vọng của cả hai người, Mạc Tá luyện công có một công vũ và chịu đựng. Thời gian ở bên ngoài càng ngày càng lâu, chỉ có khi hao hết tinh lực, cảm giác cơ thể mình đã đến cực hạn thì hắn mới trở lại trong viện tắm nước lạnh, sau đó âu yếm đi ngắm tiểu thư nhà mình.

Ngày nào Ôn Như Thị cũng đợi hắn đến nói chúc ngủ ngon mới có thể an tâm đi ngủ.

Mạc Tá ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất thích cảm giác ấy. Giống như đi xa về nhà, chỉ cần nghĩ rằng bất kể sớm hay muộn luôn có một người ở nhà chờng đến chờ hắn về, trong lòng hắn lại đầy ấm áp.

Bình thường hắn sẽ đẩy thẳng cửa đi vào nhưng hôm nay Mạc Tá lại chân chó đứng ngoài cửa.

Ồn Như Thị đợi nửa ngày không thấy hắn quay về, thoáng thêm áo choàng chuẩn bị ra sân xem xem, mở cửa thấy hắn đứng ở ngoài, cô giật mình: “Sao về mà không lên tiếng?”

Mạc Tá không trả lời, quay người đóng cửa, nhìn cô muốn nói lại thôi, cuối cùng mới mở miệng: “Ngày mai Thiếp tiểu thư xuất giá.”

Ngày mai? Ôn Như Thị thẫn ra ngồi xuống bàn, lẩm bẩm nói: “Sao lại với như vậy...?” Áo choàng trên vai trượt xuống mặt đất cô cũng không phát hiện.

Mạc Tá mỉm cười, cúi người nhặt áo lên vò vổ: “Thiếp tiểu thư tự từ không thành, ba ngày trước bắt đầu tuyệt thực, có lẽ nghĩ rằng như thế Ôn hầu sẽ không gì nàng đi nữa...” Hắn từ từ đứng lại, có những thứ trong lòng rõ ràng nhưng nói ra lại rất tàn nhẫn.

Ồn Như Thị ngừng đầu nhìn hắn, ánh mắt nặng nề phớt tạt khiến hắn nhận không được mà khẽ vuốt ve gò má cô: “Nếu nàng muốn gấp nàng ấy, ta có thể dẫn nàng tới, sẽ không ai phát hiện.”

Ồn Như Thị buống mắt, nắm chặt tay của hắn, co cọ vào lòng bàn tay đầy vết chai của hắn.

Nên đi hay không nên đi? Có hơi sợ, phải mất một thời gian khá lâu có mới có thể không chế mình không quan tâm kết cục bị thương của họ. Nhưng Tiểu thiếp thật sự sẽ chết ở nhà chồng theo như tài liệu ghi chép sao?

Cô ngừng đầu lên, đập vào mắt là ánh mắt khách lệ của Mạc Tá.

Cô hòng Ôn Như Thị khẽ nhúc nhích, rồi cuộc cũng nhẹ theo ý muốn của mình, gật đầu: “Đi.” Khó khăn đầu tiên đã vượt qua, nên đường như chuyện tiếp theo cũng sẽ không khó quyết định như cô tưởng, cô khịt khịt mũi, tiếp tục nói: “Ta muốn gấp nàng, ta muốn đi ngay bây giờ.”

“Được.” Khóe miệng Mạc Tá nhếch lên thành một đường cong dịu dàng, đầy mới là tiểu thư của hắn, cho dù có bao nhiêu hiểm nguy nàng cũng sẽ cùng hắn vượt qua mọi chông gai, đứng cảm tiền về phía trước.

Ồn Tác Nguyệt không ở nhà trên núi của họ Ôn, nàng bị nhốt trong phòng giam của tòa trang viên lần trước đi dự tiệc. Không phải Ôn hầu không muốn dẫn nàng quay về, chỉ là khi đưa nàng ra cửa nàng sẽ khó kìm bấm lầy khung cửa, gọi không ngừng nghỉ.

“Phu quân” trong lui của nàng đã sai người đến hỏi thăm nhiều lần, mắt thấy lễ thành hôn sắp đến, Ôn Tác Nguyệt vẫn không chịu thua. Cũng may trang viên cũ kĩ này cách quý phủ cũng gần, Ôn hầu thực sự không muốn mọi việc trở nên rắc rối, không còn cách nào khác đành phải đồng ý cho nàng ở lại nơi Lưu Thanh chết với điều kiện là phải ngoan ngoãn xuất giá.

Ồn Tác Nguyệt có thêm đề ý kì của Ôn hầu hay không, Ôn Như Thị không biết.

Cô chỉ biết là khi nhìn thấy Ôn Tác Nguyệt bị xích ở chân, không có chân ấm nệm êm mà co ro nằm dưới đất trong tay còn ôm bình tro cốt tự làm bầm, lòng cô tự nhiên đau nhói.

“Cùng lắm cũng chỉ được nửa nén hương thôi, nàng phải lựa những việc quan trọng mà nói, ta ở ngay bên ngoài chờ.” Mạc Tá vuốt mái tóc đen của Ôn Như Thị, tò ý bảo cô đi vào.

Ồn Như Thị chậm rãi bước tới trước Ôn Tác Nguyệt, đứng một lúc lâu mà Ôn Tác Nguyệt cũng không đưa mắt nhìn cô một cái, chỉ chăm chú lẩm bẩm nói chuyện với bình tro cốt trong ngực.

“... Tiểu thiếp.” Ôn Như Thị từ từ ngồi xuống. Ôn Tác Nguyệt gầy hốc, cằm nhọn hoắt.

Ánh mắt của Ôn Tác Nguyệt không chớp, chăm chăm trong thế giới riêng của nàng ta và Lưu Thanh.

Một khi con người không chịu nổi nỗi đau sẽ khép mình lại, tự tạo cho mình một bức tường an toàn.

Bọn họ đều nói Ôn Tác Nguyệt điên rồi. Không sai, nàng điên rồi, nếu điên có thể quên đi nỗi đau thấu tâm can kia vậy thì nàng điên cũng được.

“Tiểu thiếp.” Ôn Như Thị cúi người khẽ ôm nàng vào ngực, cơ thể gầy gò của nàng khiến người ta đau lòng. “Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề.”

Nàng không hiểu, tại sao con người phải làm lên, nếu như không làm lên thì phụ thân cũng sẽ không trở nên đáng sợ như vậy, nếu không lớn lên thì nàng cũng không cần lầy chông. Lưu Thanh cũng sẽ không chết.

Điều nàng không hiểu quá nhiều, thế giới của Ôn Tác Nguyệt đứng lại lúc nàng không lo không nghĩ, nhưng không ngờ rằng phụ thân lại bắt ngờ lời nàng xuống hóa ngục, lột gang một đầu đáng kia xuống.

Nàng không hiểu.

Nằm trong lòng Ôn Như Thị, từng giọt nước mắt chảy xuống từ khoé mắt nàng. Ôn Tác Nguyệt mở miệng, giọng khàn khàn: “Tại sao phụ thân lại đối xử với chúng ta như vậy?”

Ồn Như Thị sắt chặt hai tay, con người đen giấu đi ánh sáng chợt lóe, trong phòng tối lại rõ ràng: “Chỉ cần người phần chân lên nghe lời ông ta xuất giá, ngày đó ông ấy sẽ đưa cho người một chiếc vòng ngọc, bên trong có hai loại độc được.”

Dạy nàng như vậy là đúng hay là sai, Ôn Như Thị không dám chắc, nhưng cô không còn cách nào khác hơn là cứ nhìn Ôn Tác Nguyệt mơ mơ hồ hồ chết trong tay những tên khốn kiếp kia, “Lấy lại tính thần đi, không thể để Lưu Thanh chết vô ích.”

Hàng mi dài của Ôn Tác Nguyệt hơi lay động, nàng khẽ rên rì: “Không thể để Lưu Thanh chết vô ích, đúng, không thể để hắn chết vô ích.”

Nửa nén hương sắp hết, đã đến lúc phải đi. Ôn Như Thị đứng dậy đi tới cạnh cửa, không nhìn được quay đầu nhìn lại, Ôn Tác Nguyệt vẫn ôm chặt bình tro cốt của Lưu Thanh, miễn cưỡng cười với Ôn Như Thị”Tỷ tỷ, cảm ơn người đến thăm ta, ta sẽ sống thật tốt, người yên tâm.”

Ôn Như Thị không nói gì, chỉ nhìn nàng ta mỉm cười dịu dàng.

Hì vọng Ôn Tác Nguyệt có thể sống thật tốt như chính nàng nói.

Đó là lần cuối cùng cô thấy Ôn Tác Nguyệt.

Cô biết, cô gái kiều ngạo không thêm dề ý đến ai kia, đã chết ngay khoảnh khắc Ôn hầu đánh chết Lưu Thanh, nàng đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Chi Chi

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Tiệc cưới Ôn Tác Nguyệt, Ôn Như Thị kiên quyết không tham gia.

Còn gái bị tặng ra ngoài đã đủ thảm rồi, còn muốn mời mọi người đến xem, vậy chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Biết mình không thể thay đổi tình trạng này là một chuyện, nhưng muốn cô trở mặt nhìn Ôn Tác Nguyệt bước từng bước đi về phía nắm mở, Ôn Như Thị tự hỏi mình còn có thể lòng không gợn sóng, miệng luôn mỉm cười, tiếp tục cùng tên khốn kiếp Bùi Nhân Thanh này ăn ái chẳng?

Tuy Bùi Nhân Thanh bất mãn nhưng cũng không làm được, nhưng cũng không làm gì được Mạc Tà đứng chắn trước cô, không cho hắn đến gần cô một bước.

Mạc Tà bây giờ đã không còn là cậu thiếu niên phải né đòn của hắn như trước, mấy lần Bùi Nhân Thanh tấn công mạnh cũng không làm hắn lui nửa bước!

“Ôn Như Thị” Bùi Nhân Thanh tức giận, nếu không phải nữ nhân này còn tác dụng lớn với hắn thì sao hắn có thể dề tên ân vạ của nàng đứng trước mặt mình lớn lối như thế!

“Đừng nói nữa, ta không đi.” Đứng sau lưng Mạc Tà, cách bỏ vài vòng lớn, Ôn Như Thị bình tĩnh nhìn Bùi Nhân Thanh đang nói con tam bành, giọng nói hồ hững xa cách, “Coi như người thương hại cho Tiểu thập cũng được, nể mặt ta cũng được, sau này không được gây phiền phức cho nó.”

Không đợi hắn nói miệng nữa mai, cô lại bình tĩnh bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên nếu Bùi Tướng quân có ý làm khó một cô gái yếu đuối, vậy cũng không có còn cách nào khác, cũng lắm thì không tham gia đại kế của Tướng quân nữa, cái bình hoa như ta có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chắc Tướng quân cũng không bận tâm”

Bùi Nhân Thanh nheo mắt, nữ nhân này lại dám dùng chính mình để uy hiếp hắn, nàng thật sự cho rằng hắn không thể không sử dụng nàng?

Không thêm thêm nữa câu, Bùi Nhân Thanh không lên tiếng, phất tay áo bỏ đi. Cô thấp muốn ra ngoài với hắn còn nhiều, chọn bữa một người chắc chắn cũng đủ dụ dỗ nghe lời hơn Ôn Như Thị, nhưng đáng tiếc hôm nay có Ôn hầu, nếu không hắn cũng không cần đến tìm nàng.

Đến khi bóng lưng Bùi Nhân Thanh biến mất tại cửa viện, Mạc Tà mới thu kiếm quay người lại.

Thấy tâm trạng Ôn Như Thị không tốt, hắn nhìn cô một lát, khẽ nói: “Chẳng phải nàng muốn học võ công với ta sao, nếu còn chưa đổi ý thì ta có thể dạy nàng.”

Hắn vẫn như lúc trước, đôi lúc ừ ù cạc cạc lại làm tiểu thư tức giận, nhưng kỳ lạ là hắn cũng càng ngày càng biết cách chuyển sự chú ý của cô sang thứ khác.

“Thật không? Chẳng không gạt ta?” Quái nhiên, Ôn Như Thị lắc đầu, cô kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt sáng long lanh cổ nén sự hưng phấn.

Mạc Tà khẽ nở nụ cười, kết quả thí nghiệm làm cho hắn rất có cảm giác thành công.

Thì ra làm có vui vẻ trở lại lại đơn giản như vậy, chỉ cần một câu thỏa hiệp của hắn.

“... Mạc Tà, chẳng cười trông rất đẹp trai.” Không biết tại sao hắn lại cười vui vẻ như vậy, Ôn Như Thị thiếu chút nữa quên mất lời hứa của hắn, chỉ gạt mình nhìn nụ cười hiếm có của hắn.

Hàm răng trắng tinh tồn lên da màu đồng của hắn, như tuyết đầu đông tan bớt đi chút lạnh lẽo, khiến cho đường nét trên mặt hắn ấm áp như ánh mặt trời.

Ôn Như Thị không nhìn được giờ tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào khóa mối cong cong của hắn. “Sau này chẳng nên cười nhiều một chút.”

Mạc Tà trừng mắt nhìn, nhưng không giống ngày trước thường đỏ mặt thu hồi ý cười, hắn mỉm cười nhìn kỹ cô chủ đang ngăn ra trước mắt, hiếm khi mới chủ động khẽ nói như thế: “Vậy bây giờ nàng muốn cứ nín ta như thế hay là đi luyện công?”

Giọng nói hơi trầm xuống cùng với ánh mắt chăm chú của hắn tạo ra bầu không khí quyến rũ khó tả.

Ôn Như Thị nhàu mày: “Chẳng đang quyến rũ ta à?”

Mạc Tà ghen lò, nụ cười trên mặt héo đi, ngón nghề của tiểu thư trắng trợn quá. Hắn đang quyến rũ nàng sao? Chắc là... Không phải đâu, hắn mất tự nhiên nhìn sang chỗ khác, màu đỏ ửng một lần nữa không không chế được nổi lên trên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

So về độ vô liêm sỉ, sao hắn là đối thủ của Ôn Như Thị được.

Không đợi Mạc Tà hết bối rối, Ôn Như Thị đã vòng tay ôm cổ hắn, một tay khác gõ gõ lên cằm hắn, mắt đầy ý cười: “Nào, cười một cái cho tỷ.”

Sống tiếp quả thật rất khó, nhưng có một người luôn ở bên cô, vất vả nghĩ cách làm cho hài lòng, sao cô còn có thể ích kỷ, còn có thể chìm trong nỗi đau của riêng mình mà phụ lòng hắn đây.

Mắt Ôn Như Thị lập lỉnh, bặm lên người hắn bằng một tư thế thật đẹp, thư thái nói: “Nhanh lên một chút.” Cứ như thật sự quen hết những chuyện không vui khác.

Mạc Tà cứng đờ gật gật khoe miệng: “Ta hơn nàng ba tuổi đấy.”

Thì sao? Có phải gọi hắn là ca ca à? Nếu có gọi thật, sợ là Mạc Tà còn 囧 hơn.

Ôn Như Thị suýt nữa phì cười, cô khẽ cắn hôn nhanh lên môi hắn một cái, nghe lời sửa miệng: “Già, cười một cái cho nữ xu xem nào.”

Chỗ bị cô hôn bên mép còn đang tê tê dại dại, Mạc Tà bắt đặc đi liếc có một cái, không chờ có mở miệng đã nhấc tay xách cô ra ngoài cửa: “Nếu nàng muốn học thì tốt nhất nên tập trung vào.”

Ôn Như Thị rất muốn tự tin đáp lại lời của hắn, bản tiểu thư trời sinh chính là học gì tinh thông đó, nhưng qua một canh giờ trôi qua, ngay cả việc cơ bản nhất là đóng tấn cô cũng kiên trì không nổi.

Học võ rất khó, Ôn Như Thị biết, nhưng cô không ngờ là khó đến mức này.

Ba tháng qua đi, cô vẫn cứ đứng lại ở giai đoạn đặt nền móng. Lúc đến giám sát cô luyện công, Mạc Tà như biến thành người khác, dù có những nhéo khúc óc om sòm như thế nào cũng không màng lòng chút nào.

Hắn còn hay chạy đến bên suối bên một cánh liễu, cánh liễu mềm mại được truyền nội lực của hắn đánh lên người rất đau, ngoại trừ mấy dấu hồng cũng không để lại vết thương gì về sau.

Chỉ cần Ôn Như Thị hơi nói tiếng một chút, hoặc là sai tư thế, qua nhiều lần thứ, cánh liễu kìa như có mắt đánh móng cô vài cái.

Hắn dám đánh móng cô?!! Ôn Như Thị 囧囧 nhìn Mạc Tà tự xưng là phu tử, không chút nương tay xử phạt thể xác cô, quan trọng là, hắn cũng không chịu giúp cô xoa xoa cái móng bị đánh đau!

Nếu chỉ là khổ thể thôi, cô khổ nữa một nữa, chỉ cần cô hi vọng, cô vẫn có thể cắn răng kiên trì.

Nhưng kiên trì lâu như vậy, cô vẫn bị Mạc Tà một tay đẩy ngã xuống đất, ngồi phịch trên là khổ, không có hình tượng chút nào, cuối cùng Ôn Như Thị không thể không thừa nhận, thiên phú của cô chắc chắn không phải ở võ thuật.

Đấy đúng là một sự thật khiến người ta đau lòng.

Không chỉ như vậy, thân phận chủ tử của hai người cũng thay đổi long trời lở đất trong mấy tháng này.

Móng Ôn Như Thị đau lâu đến mất cảm giác, lúc vừa thấy một cây liễu tại lui bên ngoài lẳng lẳng mà nhìn cô, cô hơi kích động muốn cò căng chày.

Nhìn gương mặt tuấn tú càng ngày càng đẹp của hắn, Ôn Như Thị cũng không dám uốn ngược vênh vào đứa gồn như trước nữa.

Thế nhưng cô không chạy thoát nổi tiểu thư về nhà mình, bị người ta xách cổ áo mang về, quá tổn thương lòng tự trọng. Mạc Tà đang trong quá trình dạy dỗ cũng sẽ không dề cô đến gần, nói cho oai là vì giữ khoảng cách có thể giúp cô tiến bộ.

Vất vả mãi mới chịu được được đến lúc Mạc Tà gặt đầu, hai chân cô sắp xo cứng thành chân vòng kiềng rồi. Ôn Như Thị không biết liệu chủ cô thật sự chống chịu qua được hai năm sau, có khi nào từ một nữ nhân yếu đuối thua tha mình sẽ biến thành nữ hân uy vũ cường tráng không.

Ôn Như Thị hồi hận rồi, chạy trốn cũng không nhất thiết phải dùng cách này.

Có thực sự tin rằng sức khỏe bấy giờ của cô đã khá lên nhiều, chắc chắn không kiệt sức vấp mặt giữa đường chạy trời chết, còn vô công... hay là thôi đi —— có thật sự không phải loại đó!

Qua việc tự kiểm điểm bản thân mình, cuối cùng Ôn Như Thị khốc thủ thất nguyện ngạo kéo vạt áo Mạc Tà: “Chuyên luyện nội lực thành luyện khinh công được không, chúng ta đối đề tài đi!”

Mạc Tà vượt vạt mũi tóc đen lộn xộn của nàng, nhẹ nhàng đập tun gấc móng của nàng: “Vô học là một đường thẳng, không có đường tắt, trong tiểu thuyết viết mở được hai mạch Nhâm Đốc là có thể xưng bá vô lâm, đều là lừa người. Nền tảng của võ công tốt đều là một cơ thể khỏe mạnh, tiểu thư đừng đùa nữa, ngoan, chúng ta lại làm một lần nữa.”

Ôn Như Thị không nói gì, ghen hờn, mỗi nư nư nửa ngày mới nói được một câu: “Ta cảm thấy, qua sự dẫn dắt của chàng, cơ thể ta đã rất khỏe mạnh rồi.”

Ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, giọng Mạc Tà càng dịu dàng hơn: “Còn chưa đủ.”

Ôn Như Thị thế, chắc hẳn đang thích cái trò quang minh chính đại lấy cớ dạy dỗ nàng. Vừa đến lúc huấn luyện, trung khuyển lập tức biến thành phu tử mặt lạnh, như vậy là sai, không được đâu!

Ôn Như Thị khóc đến nước mắt như mưa, run cầm cập ôm cổ hắn: “Không phải còn có chàng ở đây sao, ta không đủ chỗ nào thì chàng luyện nhiều thêm một chút, bù trừ cho ta là được.”

Đề hẳn thay tiểu thư luyện nhiều một chút không phải là không được, ngược lại kiếm pháp của hắn đã đạt đến mức không ai trong Bài phủ có thể là đối thủ của hắn rồi. Nhưng cứ bỏ đó nữa chừng như vậy thật sự không hay lắm, Mạc Tà khó xử nhàu mày, cúi đầu nhìn tiểu thư đang nằm ở trong lòng hắn khóc đến thế trong, cuối cùng đành đưa tay khẽ ôm nàng.

Quên đi, cô không muốn luyện nữa thì không luyện, chỉ là... thật đáng tiếc, hắn còn ti mi lập kế hoạch luyện tập cho cô.

Mạc Tà còn chưa đủ thêm, vỗ vỗ Ôn Như Thị động viên cô: còn chưa bắt cô đẩy lu nước luyện nháy cóc; cũng chưa bắt cô đi khắp núi bẫy chim sẻ; còn chưa ném cô từ trên vách núi xuống, lại từ giữa không trung tiếp được nàng; còn chưa bắt cô trèo lên từ giữa sườn núi... Ày, cái này không được, tiểu thư sẽ sợ.

Mạc Tà ôm Ôn Như Thị khóc một trời về, thầm nghĩ, có lẽ sau này mình nên thu đồ đệ, vừa có thể giúp làm việc nhà, vừa có thể săn thú giúp gia đình, còn có thể thỏa mãn niềm đam mê dạy học của hắn, quả thực là tốt đến không thể tốt hơn.

“Tiểu thư, sau này chúng ta nên nhận đệ tử hay nam đệ tử?” Chuyền trong nhà, hắn luôn luôn nghe Ôn Như Thị, Mạc Tà nghiêng đầu nhìn cô chăm chú.

Ôn Như Thị rút kinh nghiệm đau thương của mình, lấy lại tinh thần, cô ngừng đầu nhìn Mạc Tà, đôi mắt đen lầy sẫm sột một lát, rồi mới phản ứng: “À? Vây, cũng được, tùy chàng”

“Vây nhận một nữ, một nam đi.” Mạc Tà vui vẻ quyết định như vậy, nam thì lời ra ‘chà đẹp’, nữ còn có thể kiêm chức nhà hoàn cho cô.

Ôn Như Thị há mồm, cuối cùng muốn nói lại thôi, yên lặng thấp hai nén nhang cho đồ đệ tương lai của hắn.

Chỉ cần Mạc Tà không trút lòng đam mê không chịu nổi đó lên người cô, cô không quan tâm sống chết của người khác đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: **Tổng Ninh Nhạc**

Beta: Moomaplun + Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Mạc Tà không giám sát Ôn Như Thị luyện công nữa, cô khôi phục đãi ngộ của chủ nhân được thương yêu che chở, được phụng trong lòng bàn tay.

Cho nên những day dỗ mấy hôm trước chính là do cô tự tìm? Ôn Như Thị tuyệt đối không thừa nhận đây là sai lầm của mình.

Khoảng thời gian thoải mái tác oai tác quái trên đầu Mạc Tà, Ôn Như Thị cảm động bảy tở, đây mới là cuộc sống phụ nữ nên có.

Tuyệt thế vô công cái gì đều vớt sang một bên đi, cô chỉ cần khỏe mạnh, nhàn hạ nhìn Mạc Tà ngày đêm khổ luyện là tốt rồi.

Gần đây Ôn Như Thị thích đánh đàn lúc ‘tiểu thị vệ’ của cô luyện kiếm.

Mạc Tà mặc áo đen, thân hình cao lớn vững chãi, tay áo nhẹ nhàng tung bay theo đường kiếm lúc nhanh lúc chậm, lá trúc xanh xanh phiêu động xung quanh, xứng với kiếm khí tỏa ra trong tay hắn.Hình ảnh ấy hoàn toàn thỏa mãn ảo tưởng về những kiếm khách giang hồ của cô.

Ôn Như Thị vui sướng gáy đàn, cũng không quan tâm nhàn dân khó nghe cỡ nào

“Sông lớn chảy ra biển Đông, ngôi sao trên trời là sao Bắc Đẩu- lập lập lập lảnh ~...” Cô dừng cầm ngừng nga.

Mạc Tà nín thở, mũi kiếm run lên, đâm lá trúc yếu vài phần. Hắn nhìn nại nhắm chặt mắt, hiếm khi tiểu thư có nhã hứng, hắn không thể không biết điều dội nước lã như vậy.

Như thế, mỗi ngày luyện công là mỗi ngày cực hình.

Ôn Như Thị khoái trá hành hạ nường nữ của hắn, giống như lúc trước hắn tra tấn thế xác cô vậy.

Cô đúng là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, Ôn Như Thị nhe răng cắn hạt dưa, không thêm đề ý đến ánh mắt ai oán của Mạc Tà.

Cô thật sự rất thích nhìn Mạc Tà lừng lừng, đặc biệt là lúc cô không đường đường chính chính nói rằng mình đang tra tấn hắn.

Nhưng mà tâm trạng tốt cũng không duy trì được bao lâu. Lúc hai người trở lại biệt viện, ngoài ý muốn nhìn thấy Bài Nhân Thanh mặt không chút thay đổi nhàn nhã ngồi trên ghế của cô, uống trà của cô, Ôn Như Thị liền biết lại có chuyện gì xảy ra.

Cô liếc mắt nhìn Mạc Tà, hắn rất tinh ý xoay người vào phòng.

“Nhiều ngày không gặp, xem ra ngoại càng ngày càng tự do nhỉ?” – Bài Đại tướng quân buông tách trà sứ men xanh trên tay xuống, ánh mắt đảo quanh Ôn Như Thị, khẽ môi khẽ nhếch lên, “Chẳng lẽ ta quá nhân từ với các người rồi sao?”

Ôn Như Thị không có hảo ý cười ngọt, chậm rãi đến ngồi xuống đối diện hắn, bàn tay trắng nõn đan lại, khép mí tiếp tục rót cho hắn thêm một ly trà: “Trong mắt Tướng quân, hai người chúng ta chẳng qua chỉ là những con kiến mà thôi, tất nhiên là không đáng để Tướng quân đối đãi rồi.”

Ôn Như Thị không mện không nhặt từ lời hắn, bản thân cũng tự rót cho mình một ly, cúi đầu nhấp một miếng rồi mới chậm rãi mở miệng: “Không có chuyện gì không đến, có chuyện gì Tướng quân nói đi?”

Bài Nhân Thanh đẩy chiếc ly ra, không có tâm trạng rần dấy năng, hắn phải phải tay áo: “Muội muốn người về Ôn gia rồi.”

Ôn Như Thị nhướn mày: “Không ngờ Tướng quân cũng thấy hứng thú với việc nhà của nữ nhân.”

Bài Nhân Thanh lắc xéo cổ, hắn không tin cô không biết chút gì về việc này, tạm thời cho cô đặc ý một lần đi, chỉ là hắn muốn biết, Ôn Tác Nguyệt giết chết phu quân của nàng ta bằng cách nào mà không hề bị nghi ngờ: “Chống đối lại gia tộc không phải chỉ là việc nhà, huống chi lần này người chết là trọng thần triều đình, ta hi vọng ngoại không nên không biết lượng sức mà giấu diếm chân tướng, bằng không để ta tra rõ, ngoại và Ôn Tác Nguyệt đều sẽ không có quả ngọt.”

Ôn Như Thị cười khê: “Chẳng qua chỉ là một Bào già không quan trọng, việc này đối với ngài chỉ có lợi mà không có hại, Tướng quân không cần hùng hổ dọa tiểu nữ như vậy”.

Chỉ có Ôn Hầu mới có khả năng che dấu hành vi phạm tội của nữ nhân, chỉ bằng một tiểu cô nương hơn mười tuổi thì không thể nào có thủ đoạn như vậy.

Thế thì, tại sao Ôn hầu lại thay đổi chủ ý, không nương sức nữa, mà lại cướp lấy?

Bài Nhân Thanh cau mày không đáp lời, sau một lát, chậm rãi nói “Mục tiêu của các người là Ôn Hầu?”

Ôn Như Thị từ từ nhìn sang chỗ khác, đã nói đến nước này, nếu quá mức rõ ràng thì không có ý nghĩa, có một số việc nên dừng đúng lúc thì tốt hơn.

Bài Nhân Thanh nghiêm nghị, chậm rãi đứng dậy đi vài bước thì ngừng lại, quay lại nhìn Ôn Như Thị vẫn đang ngồi bất động, cuối cùng khẽ nói: “So với Ôn hầu, các người quá nhỏ bé, cần thận tự dẫn lửa tiêu thân.”

Lời khuyên thật lòng như thế, thật khó tưởng tượng là được thốt ra từ miệng hắn, nhưng hắn vẫn không nhận được mà làm vậy, bởi vì lá gan lớn bằng trời của các nàng đáng có được sự nể trọng của hắn.

Nếu chuyện bại lộ, bọn họ chỉ có một kết cục duy nhất, chính là chết không có chỗ chôn.

Ôn Như Thị khép bờ mắt, chớp chớp mắt, nhưng chỉ là như vậy, tên đã lên dây rồi, không phải nói ngừng là ngừng được.

Hai năm quá dài, Tiểu thập không đợi được lâu như vậy.

Bài Nhân Thanh thở dài, quay người ra cửa. Mọi người đều có số mệnh của mình, bọn họ thần bất do kỷ, nếu như hai người họ có thể thành công, hắn sẽ cân nhắc thái hai người họ.

Bài Nhân Thanh đi một lúc sau, Ôn Như Thị vẫn lững lờ ngồi trên ghế đá trong viện.

Mạc Tà nhẹ nhàng khoát áo choàng lên vai cô, cài nút kết lại, sau đó im lặng đi đối bình trà nóng.

“Mạc Tà, sau này làm phiền chàng chăm sóc tiểu Thập nhiều hơn, ta lo cho nàng” – Lo nàng nhìn thấy Ôn hầu sẽ không giấu được sự oán hận, lo thời cơ chưa chín muối nàng đã hành động thiếu suy nghĩ, Bọn họ chỉ có một cơ hội, tuyệt đối không thể lãng phí được. Ôn Tác Nguyệt đã trở lại Ôn gia, cô không muốn Tiểu thập không tìm được mà mất mạng ở đó.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời trong suốt đầy vẻ bình tĩnh: “Đừng lo cho ta, về sơn trang bảo vệ Tiểu thập đi, đừng để muội ấy có chuyện.”

Ánh mắt Mạc Tà phức tạp, đứng yên không nhúc nhích, mệnh lệnh của đó không những vi phạm chuẩn mực của ân vệ, mà còn đi ngược lại ý muốn của hắn.

Hắn không muốn rời xa Ôn Như Thị, cho dù Tiểu thập tiểu thư rất đáng thương, hắn cũng không muốn.

“Bài Nhân Thanh sẽ không để ta xảy ra chuyện, nhất là suu khi hắn đã biết mục đích của ta, chẳng xem, có phải ta rất thông minh không?” – Ôn Như Thị đảo mắt, giọng hoạt nghiếng đầu, mỉm cười khoái trá vì mưu kế thực hiện được.

Có kéo tay Mạc Tà, làm nũng: “Ta nhất định sẽ bình an vô sự ở đây chờ chàng trở về.”

Mạc Tà mỉm môi nắm ngược lại bàn tay nhỏ bé của cô, không nói lời nào, nếu nàng kiên quyết, hắn chỉ có thể nghe theo lệnh của nàng, cho dù là nàng không giải thích lý do với hắn.

Mạc Tà cúi đầu nhìn cô rất lâu, lâu đến nỗi nư cười trên mặt Ôn Như Thị đã gần như cứng đờ hắn mới chậm rãi mở miệng: “Ba tháng, ta chỉ ở đó lâu nhất là ba tháng”. Đến lúc đó, cho dù nàng không đồng ý, hắn cũng sẽ lập tức trở về biệt viện.

Ôn Như Thị miễn cưỡng cười gượng gật đầu.

Chung sống với nhau tám năm, từ buổi tối không ngủ cùng nhau, gần như lúc nào họ cũng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nếu không phải vì bảo vệ Ôn Tác Nguyệt, đời nào có chuyện có và hắn tách ra.

Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng, Mạc Tà đã đi, lúc đi cũng không đánh thức Ôn Như Thị, chỉ là nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Hắn đi rất dứt khoát, trờ thanh kiếm có khắc hai chữ Mạc Tà, hẳn không hề mang theo cái gì.

Cái sản lớn như vậy, chỉ thiếu một người ăn vệ thôi mà Ôn Như Thị lại cảm thấy như cả thế giới đều trống rỗng.

Không có Mạc Tà bên cạnh, Ôn Như Thị ăn cơm ngày càng ít, không có khẩu vị, buổi tối nằm trên giường trần trọc trần trờ, trong đầu toàn là hình ảnh Mạc Tà hôn cô trước khi đi và bóng dáng im lặng thỏa hiệp của hắn.

Bây giờ hắn đang làm gì? Buổi tối ngủ ở đâu? Có ăn đủ no, mặc dù ấm không? Có bị Ôn hầu phát hiện hành tung không? Có thắng được ân vệ của Ôn phủ không?...

Trong lòng cô bây giờ mỗi giây mỗi phút đều là những chuyện về hắn mà cô không biết câu trả lời. Mỗi khi nghĩ đến chuyện Mạc Tà sẽ vì vậy mà bị thương, thậm chí cô đã bắt đầu hối hận về quyết định của mình rồi.

Ôn Như Thị cho rằng, ba tháng thất định sẽ trôi qua rất nhanh, nhưng mà mỗi ngày có đều đếm, đếm từng đầu ngón tay, lại cảm thấy mỗi ngày dài bằng một năm vậy.

Nghê ngợng được tin một người thuộc phe của Ôn hầu chết, giống như Ôn Như Thị dự đoán, dưới bề ngoài tĩnh lặng là sóng ngầm sôi trào, thuộc hạ và phe cánh Ôn Hầu đã bắt đầu hành động.

Không lâu sau, triều đình lại có một trọng thần chết, nguyên nhân chỉ là do một bệnh cảm dẫn đến viêm phổi, nếu không phải đã có nghi ngờ từ trước thì không ai để ý thấy người chết là một trong số mấy người con rể của Ôn gia.

Khi Bùi Nhân Thanh tức giận vọt tới biệt viện, đóng cửa ngời cùng Ôn Như Thị một buổi chiều, ngày kế tiếp lập tức cáo bệnh ở nhà.

Hạ nhân của Bùi phủ bớt đi một ít, nhưng ân vệ âm thầm bảo vệ Tướng quân lại tăng thêm vài người.

Ôn hầu gần đây rất mạnh, nếu lần này họ liều một phen, dù có thắng thì toàn bộ quốc gia cũng sẽ tổn thất nặng nề, Dương kim Thánh thượng cũng không hi vọng có kết quả như vậy.

Bùi Nhân Thanh làm rùa rụt có thật sự rất tức tở, không phải hắn không đánh thắng, chỉ là không dám tạo nhiều sát nghiệt, nếu không tiêu diệt được Ôn hầu thì người kế tiếp bị xử lý sẽ là bọn họ.

Liệt hòa phan du, tiền hoa trứ cảm *[1]* trước giờ chưa bao giờ là dấu hiệu tốt của người làm quan, Ôn hầu đang đắc ý lại không thấy rõ điểm này.

[1] Liệt hòa phan du, tiền hoa trứ cảm: tám từ này trong Hồng Lâu Mộng dùng để ám chỉ không khí nào nhiệt phở tương, ý cụm này là đã tốt thì nay còn tốt hơn.

Còn Bùi Nhân Thanh nghĩ gì, Ôn Như Thị không xen vào, cũng không muốn quan tâm, cô chỉ biết muốn đưa Ôn hầu vào bẫy chỉ có thể làm cho ông ta tưởng rằng mình đang nắm hết quyền thế, không người nào có thể chống lại được.

Lòng tham chính là thứ khiến cho người ta diệt vong, nhưng trước hết phải khiến cho người đó điên cuồng, không ai ngăn được.

Cô chỉ cần mở to hai mắt nhìn Ôn hầu tự bước từng bước một vào con đường chết, chắc chắn Hoàng Thượng muốn chờ thời cơ tấn công cũng không thể chặn chờ được nữa.

Từ lúc Mạc Tà đi đến nay đều không có tin tức, Ôn Như Thị không hiểu, rốt cuộc là Ôn phủ không dễ xâm nhập hay là hắn vẫn đang giấu cô, không muốn báo bình an để cô sớm thoát?

Nhưng đây vẫn chỉ là suy đoán, lúc Ôn Như Thị nhìn thấy Mạc Tà lần nữa, cô lại quăng hết mọi chuyện lên chín tầng mây.

Y phục Mạc Tà nhuộm máu, thẳng lưng quý trước mặt cô chịu tội: “Thấp tiêu thư đã chết, xin chịu trách phạt.”

Bàn tay Ôn Như Thị vừa mới vươn ra hơi run lên, Ôn Tác Nguyệt chết? Tại sao lại như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: Huyền Vũ

Beta: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt] + Moonmaplan

Cháo tào đó long nhân của tình tỵ muội

Ôn Tác Nguyệt đi rất bình yên, không phần uất cũng không chết không nhắm mắt như Ôn Như Thị nghĩ.

Theo nguyện vọng của nàng, Mạc Tà hợp táng tro cốt của nàng và Lưu Thanh trên đỉnh ngọn núi cao đằng sau.

Ôn Tác Nguyệt muốn tận mắt nhìn người cha chỉ mang tới tai ương cho nàng, từng bước từng bước đến bên vực thẳm diệt vong dưới sự dẫn dắt của chính con gái ruột của mình như thế nào.

Đây là lời nàng nói lúc trước. Mạc Tà trở về, mang theo bức thư Ôn Tác Nguyệt tự tay viết.

Trong thư không có những lời cảm ơn thừa thãi, chỉ có một câu.

“Tỷ tỵ còn nhớ hồi muội mười một tuổi, tỷ đã nấu cháo tào đó long nhân cho muội không?”

Đôi mắt Ôn Như Thị mở lớn, một giọt nước mắt khẽ rơi lên tờ giấy trắng tinh, cô từ từ gấp thư lại, đến tận khi đôi mắt kia không còn mờ sương nữa mới ngẩng đầu lên, thông thái mà kiên định nói: “Bảo cho Bùi Nhân Thanh biết, ta muốn tới Bùi phủ gặp hắn.”

Ôn Như Thị chỉ là thấp thỏm không lên nổi mặt bàn *[1]* trong nhà họ Bùi, muốn đặt chân vào nhà họ Bùi thì buộc phải có sự đồng ý của Bùi Nhân Thanh.

[1] Không lên nổi mặt bàn: ý chỉ dặt vị trong nhà rất thấp.

Cô không nói nguyên nhân, Mạc Tà cũng không hỏi. Cái chết của Ôn Tác Nguyệt là bóng ma không thể xóa nhòa bao trùm lên sự kiêu ngạo của chàng, không hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư giao, thân là thị vệ, đây là là nỗi ô nhục.

Đôi thực tế Ôn Tác Nguyệt tự sát cũng không thể thay đổi sự thật này.

Ôn Như Thị bầy lễ thăm hỏi, Bùi Nhân Thanh quét giường dọn chiếu đón tiếp, hai người họ trò chuyện vui vẻ giữa khung cảnh rực rỡ ở hậu viện Phủ Tướng quân. Khi đó, có không ít người nhìn thấy hai người gần gũi thân mật.

Đêm đó, Cửu tiểu thư nhà họ Ôn ngùi lại Phủ Tướng quân, phòng Bùi Tướng quân tới giữa trưa hôm sau mới mới có nhà.

Có kẻ cười nói, nếu Tướng quân không cáo bệnh ở nhà từ trước thì hôm nay ngài ấy quyền kween nữ sắc mà chậm trễ chuyện triều chính, ắt không tránh khỏi bị trách phạt.

Đã Bùi Nhân Thanh đã có sức ngăn cản nhưng lời đồn vẫn được những “kẻ biết chuyện” loan truyền khắp nơi, Thánh Thượng vì thế mà giận dữ, tức tốc triệu hắn vào cung, nghiêm khắc ra lệnh đánh Bùi Tướng quân 50 roi.

Tướng quân chẳng vì vậy mà xấu hổ, ngược lại, sau khi ra khỏi cung còn chẳng bận tâm đến thể diện nằm i trên đệm êm, sai người đưa tới biệt viện ngoài thành, kim cốt tăng kiểu.

Không tới nửa ngày đã có người hầu phủ Bùi Tướng quân cưỡi ngựa cấp tốc mang thư cầu hôn tới phủ nhà họ Ôn.

Còn về phần vị sao Bùi Nhân Thanh vốn đang cáo ốm ở nhà lại dám vì một nữ nhân mà mạo phạm thánh nhân, thế nhân nào ai chú ý tới. Đối với họ, mấy thứ tranh đấu chính trị xa vời nhằm chán kia sao có thể so với câu chuyện tình hương diễm hội đủ đủ đắng cay ngọt bùi chứ?

Mọi tình huống ngăn ngại mong manh giữa Tướng quân và hồng nhan mới khi được “thọ pháp hóa” mang lại hiệu ứng như một đối gian phụ đàm phàn vốn tăng tỷ gian đấu với nhau chợt hóa thành chuyện tình yêu đôi lứa phá vỡ những luật lệ lễ thối thế tục.

Người đàn ông đẹp thần ‘kin cương’ siêu cấp nổi danh khắp chốn kinh thành lại thành đôi với ả thiếu nữ nhà họ Ôn, khiến bao kẻ nữ nhân ngỡ rằng nghiền ngẫm, trái tim mờ mịt ngỡ vỡ nát đầy đất. Còn cảnh mây râu lại đang hào hứng đoán xem Ôn Cửu tiểu thư rốt cuộc xinh đẹp, quốc sắc thiên hương tới mức nào mới có thể khiến Bùi Tướng quân vội vàng quyết định việc lớn cả đời như vậy.

Vậy là Ôn Như Thị trong truyền thuyết, và cả Ôn phủ sau lưng cô, đều trở thành trung tâm chú ý.

Còn người khởi xướng tất cả mọi chuyện, dưới sự giám sát Ôn Như Thị, vừa giận vừa hận nằm sấp trên giường viết lưu thư.

Bùi Nhân Thanh nhàu nhàu nhìn Mạc Tà đứng bên giường trông mặt mình mình, thờ dài, quay đầu nhìn Ôn Như Thị chẳng may mảy lung lay vì “tình cảm sâu nặng” của mình, thờ dài nói: “Người thực sự không cần nhắc chút nào sao? Ta đột nhiên thấy hai chúng ta rất xứng đôi vừa lứa đấy, kẻ nam hiểm, người gái dối, sống với nhau càng chắc không tới nỗi nào.”

Ôn Như Thị theo mắt, không chút do dự cầm vỏ kiếm trên tay Mạc Tà phang lên cái móng đầy vết thương của hắn.

Bùi Nhân Thanh hít một hơi sâu, vội vàng kêu ngừng: “Được rồi! Dưa xanh hái không ngọt, đợi khi xử lý xong chuyện nhà họ Ôn, người thích ai yêu ai đi với ai, ta tuyệt đối không can thiệp.”

Hôn lễ của Ôn Như Thị được ấn định vào tháng sau, không như lần trước, chỉ bấy bữa một cô xe ngựa rời tổng người đi, mọi người đều chọn cách “mất trí nhớ có chọn lọc”, hoàn toàn không đề cập tới chuyện Ôn Như Thị từng bị phụ thân mình ‘đóng gói’ tặng cho Bùi Tướng quân từ trước.

Tất cả đều tuân thủ quy cách, trừ chuyện thời gian có hơi gấp, còn lại tất cả đều tiến hành theo lễ tiết. Ôn hầu và trưởng bối nhà họ Bùi sẽ có mặt ở hôn lễ trong vai trò làm chứng và nhận trả hai người dâng.

Ôn Như Thị trầm khảm, bình tĩnh ngồi trong kiểu tám người khảm.

Vàng vằng bên tai là tiếng nhạc rộn ràng, cô lại nhớ tới Ôn Tác Nguyệt.

Năm đó, Lưu Thanh mới vào phủ được một năm, vậy là Ôn Tác Nguyệt mười một tuổi đã có thêm được bạn, bên chạy sang chỗ nàng đòi lại mấy món trang sức bị lấy mất suốt mấy năm qua.

Nhưng lần nào cũng vậy, Ôn Tác Nguyệt đều bị đánh tới bời hoa lá.

Sau Lưu Thanh không chịu nổi nữa bèn bỏ vào lối Cửu tiểu thư đang đề trên người chủ nhân mình ra, nhưng hắn chỉ mới chạm vào tay Ôn Như Thị đã bị Mạc Tà nhảy ra đá bay.

Kết quả vẫn là thảm bại, Thập tiểu muội mang theo thị vệ tới quấy rối thì giờ tức tai toán loạn, ôm chặt Lưu Thanh bị Mạc Tà đánh bầm dập, oa khóc nức nở.

“Khóc nhờ đại pháp” của Ôn Tác Nguyệt thăm hỏi cỡ nào, Ôn Như Thị đã biết từ hồi tám tuổi. Từ cách đưa đồ ăn cho con bé, hai kẻ đầu tuơ nào đó quá khứ không còn cách nào khác.

Ồn Như Thị còn nhớ rõ, khi ấy con bé chỉ đích danh mình làm đồ ngọt cho nó, là món cháo táo đỏ long nhãn.

Kiểu hoa đứng lại, có người vén mình, đồ cô ra ngoài.

Ồn Như Thị vút quai tảo mình đang cầm đi, vững bước xuống khỏi kiểu hoa, quai tảo đó tui lìn trên nền đất, bên cạnh có người định nhét lìn nhét lại cho nằng nhưng nhìn thấy vết móng tay hằn trên quai tảo thì lại thôi.

Tầm mắt phía trước bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy sắc đỏ nhứt mắt của tấm khăn voan và một ô đất một tắc vuông.

Ồn Như Thị mười ba tuổi vò như mình không biết lìn, Ôn Tác Nguyệt háo ngọt ngọt ghéech tìn là thật, vui vẻ giúp tỷ nẫu một bát cháo táo đỏ long nhãn thơm ngon,

“Nhất bái thiên địa ——”

Ồn Như Thị uyển chuyển cúi người, sau lưng như bị ánh nhìn cháy bỏng của Mạc Tà đóng dấu.

“Nhị bái cao đường ——”

Ồn hầu dắc ý ngồi trên ghế chủ vị, thích chỉ hướng thụ lễ bái của con gái và con rể.

“Phu thê gào bái ——”

Ồn Như Thị nhắm mắt lại, nhớ khi Ôn Tác Nguyệt nghiêm túc mức một thìa đường cho mình, đôi mắt to tròn đầy tín nhiệm.

“Tỷ tỷ, tỷ rắc đường vào cháo đi, chúng ta cùng làm.”

Đêm động phóng hoa chúc, Ôn Như Thị lẳng lững ngồi bên mếp giường, trong phòng không một bóng người, chỉ có ngọn nến long phượng đỏ rực đang cháy bập bùng.

Ồn Như Thị yên lặng chờ đợi, bầu không khí ngoài tiền viện cực kỳ sôi nổi, tiếng nói chuyện, tiếng mời rượu ồn ào náo nhiệt đến nỗi đang ngồi trong phòng cũng có thể nghe thấy.

“Kẹt ——” Cảnh cửa bị đẩy ra, lát sau, một nha hoàn lị mặt thẳm giọng nói với nàng: “Ồn hầu đang ở phòng bên chò Cửu tiểu thư.”

Ồn Như Thị mỉm cười, kẻ thề cận như Ôn hầu sao có thể bỏ qua thế lực của Bùi Tướng quân.

Cô đứng dậy, kéo khăn voan xuống, yên lặng theo bước đối phương rời phòng.

Phòng bên cạnh chỉ có một mình Ôn hầu, ông ta ngồi cạnh bàn, từ ái, giờ tay ra.

Ồn Như Thị ngoan ngoãn đi lên nắm tay ông ta, rủ ni nương ngừng giọng: “Phụ thân.”

“Con đã lớn rồi, sau này không thể ôm phụ thân làm nũng nữa rồi, con có giận ta không?” Ôn hầu nhìn nữ nhi mình với vẻ hài lòng.

Không thể ngờ nữ nhi này lại là người gây bất ngờ nhất, nếu có thể lợi dụng con bé không chế Bùi Nhân Thanh, gài trị lợi dụng tuyệt không thua kém Ôn Bảo Nghi, đều là trợ lực lớn cho đạo nghiệp của ông ta.

Nếu chỉ được xưng ái mà không có nhà mà để làm chỗ dựa, Ôn Như Thị chẳng thể ngồi yên trên cái ghế Tướng quân phu nhân này lâu, Ôn Như Thị cần ông, cũng như ông cần Ôn Như Thị, Ôn hầu tin chắc như vậy.

Ồn Như Thị lắc đầu chậm rãi, cầm chén trà trên bàn, rót trà, nâng chén nhìn ông ta với ánh mắt ngày thờ hồn nhiên: “Phụ thân mãi mãi là phụ thân.”

“Con hiểu vậy là tốt,” Ôn hầu nhận chén trà nâng dâng, đặt lại lên trên bàn, trịnh trọng nói: “Nếu con nghe lời phụ thân, phụ thân sẽ đảm bảo con cả đời thuận lợi, không chút trắc trở.”

Ồn Như Thị nghiêng đầu, cười nhẹ: “Có thể khiến Tướng quân cả đời chỉ thích mình con không?”

“Đương nhiên,” Ôn hầu cười, tâm tư phụ nữ cũng chỉ nhỏ bé hẹp hòi như vậy thôi, nhưng như vậy lại càng tốt, ông ta cười ngạo nghễ, “Nếu nó dám lấy thấp thấ, phụ thân sẽ đánh gãy chân nó cho con!”

Ồn Như Thị cười khế, trong trêu trạ như tiếng chuông bạc, có lay lay tay phụ thân: “Nếu Tướng quân về phòng không thấy con, chàng sẽ tức giận đó, con phải về phòng.”

Ồn hầu khẽ nhàu mày, Cửu tiểu quai quan tâm Bùi Nhân Thanh không phải là chuyện tốt, ông ta trầm ngâm một hồi rồi đáp, “Hai ngày nữa ta sẽ phải thêm một thị vệ tới chỗ con, có chuyện gì ta sẽ bảo hần nói cho con biết.”

“Vâng.” Ôn Như Thị nhìn ông ta, không từ chối người ông ta đưa đến cạnh mình.

Nhìn nữ nhi bước theo chân nha hoàn dần biến mất ngoài cửa, Ôn hầu mới an lòng, theo bàn nâng lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm. Trước khi ông ta bước vào phòng, căn phòng này đã được kiểm tra kĩ lưỡng, kể cả trà nóng đặt trên bàn.

Ồn hầu cho rằng không thứ gì có thể lọt qua sự kiểm tra gắt gao của thuộc hạ mình.

Sát nghiệt của ông ta quá nặng, làm cái gì cũng phải cẩn thận từng li.

Bình thường, Ôn hầu tuyệt không bao giờ dùng đồ ăn thức uống bên ngoài, nhưng hôm nay tâm trạng ông ta rất tốt nên một ngụm uống sạch chén trà trên bàn, sau đó im lặng rời phòng, tất cả trở lại với vẻ yên ắng tựa như chưa có ai từng xuất hiện.

Về tới phòng, Ôn Như Thị không chút chần chờ tháo mớ trang sức phiền phức trên đầu xuống: “Mạc Tà.”

Mạc Tà trầm mặc xuất hiện trong phòng, đôi mắt xanh đen nhìn nàng với vẻ u ám, nhưng từ đầu tới cuối Ôn Như Thị không thêm ngừng đầu lên nhìn hần, đến tận khi cởi xong bộ đồ cuối trên người, “Quần áo của ta đâu? Nhanh lấy hộ ta một bộ đi.”

Mạc Tà lẳng lững đưa nàng một bọc y phục, đồ hần đã chuẩn bị từ trước. Mệnh lệnh của tiểu thư, từ trước tới giờ hần chưa từng dám trái, nhưng giờ, hần thật sự không muốn nói một lời nào nữa.

Cô từng nói muốn gì cho hần, nhưng giờ cô lại gì cho Bùi Nhân Thanh, lần này gì đi có tam mới lục sinh đây đủ.

Mạc Tà cảm thấy rất đau đớn, lẽ nào vì hần không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Thập tiểu thư nên tiểu thư mới không giữ lời hứa khi ấy?

Hần cúi đầu cắn răng im lặng, chờ khi tiểu thư báo hần đi, hần nhất định sẽ quay đầu rồi đi, tuyệt không quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của hai người họ.

Mất Mạc Tà thoáng đó, Ôn Như Thị thay quần áo xong, còn chưa mở miệng đã ôm lấy hần, nói khẽ: “Đi thôi, Mạc Tà, chúng ta phải trốn nhanh.”

“Hả?” Trong giây lát, Mạc Tà choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Cái giá phải trả cho lần chạy trốn đầu tiên quá lớn, có vết xe đổ, trong một năm ngủ đông chờ đợi thời cơ, Mạc Tà đã diễn tập trong đầu vô số lần, nên dùng cách nào, đi đường nào, mới có thể mau chóng chạy trốn khỏi phạm vi thế lực của Ôn hầu.

Hần vẫn luôn tin tưởng vững chắc, sẽ có ngày hai người chạy khỏi Bùi phủ, sống cuộc sống hai người hăng ước ao.

Nhưng, Mạc Tà không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Một khắc trước, tiểu thư của hần còn đang mặc gấm y lộng lẫy đồ thắm, bái đường thành thần với kẻ khác; mà khắc sau, nàng lại yên lặng tựa vào lòng hần, cùng hần bỏ trốn.

Vỏ ngựa bay nhanh, nghiêng đón cơn gió buổi thu xương, Mạc Tà vô cùng kích động, ôm chặt Ôn Như Thị phi ngựa lao nhanh trên con đường nhỏ không một bóng người.

Tiếp rượu ở Bùi phủ còn chưa kết thúc, không ai biết tân nương đã mất tích.

Tiểu thư nói, cho dù Bùi Nhân Thanh phát hiện cũng không sao. Hần ta còn lâu mới dám nói với người khác tân nương của mình đã bỏ chạy cùng kẻ khác.

Bọn họ có thể tranh thủ ít nhất là một đêm. Qua đoạn đường này là có thể đến cổng thành, lòng Mạc Tà như bị lửa thiêu đốt.

Mau một chút, chỉ cần nhanh một chút, là có thể trốn thoát!

Một khi ra khỏi cổng thành, không còn kẻ nào có thể cản đường của hần nữa.

Hai mắt Mạc Tà đỏ ngầu, cắn chặt răng, quát roi ngựa, tuấn mã hí vang, bảo kiếm bên hông như cảm nhận được sát khí của chủ nhân, mờ hồ như có tiếng ngân róc rất cùng hòa vang.

Cổng thành đang từ từ đóng lại, linh giác thành nang ngược quen rồi đột nhiên thấy có kẻ cả gan dám xông đến, xoay người rút đao ngăn lại, rào rào chưa kịp mở miệng thì đã bị một cái roi ngựa nhanh như chớp vụt đến đánh ngã lìn ra đất!

Đợi đến khi vào rên vò đau vào được đờ dầy, người kìa đã xông ra ngoài từ khe hử, chỉ để lại lìn bụi đầy trời.

Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ, Mạc Tà không dám dừng lại, lìn trước vì kinh nghiệm không đủ, mới bị người của Ôn hầu ngăn lại trước cổng thành.

Nhưng lần này không như vậy, hần tuyệt đối không ở lâu một chỗ, cũng không nhân từ nương tay giữ lại người sống. Nếu như không có người truy kích thì thôi, nếu có...

Trường kiếm của hần từ lâu đã không no máu tươi, vì tiểu thư, Mạc Tà đã sẵn sàng mở một đường máu xông ra vòng vây.

Bóng đêm thăm trầm, trăng đã lên cao, ngoài thành hoang vắng có bóng hai người một ngựa phi nhanh về phía Nam.

Xóc nảy trên ngựa lâu làm người ta khó chịu hơn nhiều so với tường tượng, nhưng trong lòng Ôn Như Thị lại là một mảnh an bình, cả mũ và áo choàng đều tận lực che hết gió và cát bụi ngoài trời, cô nghiêng người ôm chặt Mạc Tà, lẳng lững nghe tiếng tim đập thành thịch của hần.

Tiếp rượu linh đình ở Bửu gia vẫn đang diễn ra, ai ai cũng vui mừng, mà Bùi Nhân Thanh bị chuộc rất nhiều rượu dầy của tân phòng lại không thấy tân nương từ đáng lẽ nên ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi mình.

Hắn cứ tưởng, sớm muộn Ôn Như Thị cũng sẽ rời đi, nhưng nằng phủ nhiều công sức vào Bùi gia như vậy, nhất định là có ý lợi dụng Tướng quân phủ, nhưng không ngờ nàng sẽ đi nhanh như vậy, quyết đoán như vậy.

Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, trên bàn là rượu hợp cần được bày trên chiếc khăn hoa mỹ không người động tới.

Bùi Nhân Thanh nhìn chăm chú một lúc lâu, bỗng nhiên cười khê, giờ tay lấy một ly, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Có lẽ trong mắt một số người, đêm đáng được ăn mừng này rất ngắn ngủi, nhưng đối với Mạc Tà và Ôn Như Thị, đêm nay đã đủ dài.

Ánh sáng ban mai vừa lên, nửa người Mạc Tà đã bị máu của kẻ thù nhuộm đỏ.

Người hân giết không phải là ân vè đến công thần, Ôn hầu còn chưa biết Ôn Như Thị chạy trốn, nhưng chờ đến khi ông ta nhận được tin thì cũng đã muộn rồi, bởi ám tuyến ven đường có thể nhận ra hai người đã bị Mạc Tà thanh li sạch sẽ, cùng lắm Ôn hầu chỉ có thể phỏng đoán phương hướng của họ theo xác của những kẻ này mà thôi.

Con ngựa mà Mạc Tà cưỡi như vừa được vớt ra từ nước, đã gần kiệt sức, hần nắm chặt cương dừng nó lại, cẩn thận bế Ôn Như Thị đã tè hai chân xuống.

“Con ngựa này kiệt sức rồi, thả nó đi.” Nàng thương hai vuốt vuốt cái bõm ướt nhẹp của nó.

“Được, tiểu thư ăn chút gì đó trước đã rồi nghỉ ngơi.” Mạc Tà gắt đầu, lấy hai túi y phục trên lưng ngựa xuống, dù sao đường kế tiếp cũng là đường thủy, cưỡi ngựa dễ dàng bại lộ hành tung, “Thay một bộ y phục khác rồi đi.”

Chạy cá một đêm, Ôn Như Thị vừa mệt vừa đói, nào còn bệnh sạch sẽ hay lễ nghi gì, cô cúi tay chân, trực tiếp tìm một khối đá sạch sẽ, ngồi xuống, lấy phần bánh quế hoa được bọc kín trong bao tách thành hai, một nửa để lại cho Mạc Tà, nửa còn lại nằng ăn từng miếng nhỏ.

Tuy đã bị bẹp gần hết, nhưng tay nghề đầu bếp của Bùi phủ cũng không tệ, Ôn Như Thị nhận lấy túi nước Mạc Tà đưa cho mình, uống vài hớp mới nuốt trôi được miếng điểm tâm nghẹn trong cổ họng.

“Uống nhiều một chút, đừng tiết kiệm.” Mạc Tà vừa thay một bộ y phục đen, thấy cô chỉ uống hai ngụm đã đầy lại, nhìn không được nhàu mày.

Cô cười nhẹ, đưa nửa phần điểm tâm còn lại cho hắn: “Ngồi xuống, chàng ăn xong chúng ta lại đi.”

“Ta không đói bụng.” Hắn tức đầu theo thói quen, khi thấy ánh mắt không đồng ý của cô mới ngậm miệng, đang hoảng ngồi xuống cạnh cô, cúi đầu nhìn chăm chăm phần điểm tâm, hai ba miếng liền ăn xong.

Thật sự là khó nuốt. Mạc Tà cố chịu không uống nước, hần có thể chịu đựng mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, những thứ kia đều dành cho tiểu thư, có thể đi đến nước này với hần đã rất thỏa mãn rồi.

Hần muốn dành cho nàng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này, nhưng, bây giờ hần chỉ có mấy miếng điểm tâm vụn và một túi nước trong.

Một túi nước được mở nắp đưa tới bên tay hần, ánh mắt Ôn Như Thị vô cùng dịu dàng: “Uống đi.”

Mạc Tà yên lặng nhận lấy, lại không uống, Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, cười tủm tỉm: “Nếu chàng vẫn không uống nước, ta sẽ nghĩ là chàng muốn ta dứt cho đó.”

Mạc Tà tức cô không đáp, giờ tay dốc nước uống một ngụm rồi nhanh chóng đứng dậy, tránh đề tài này đi: “Chỉ cần kiên trì mấy ngày nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Nói đến chuyện chính, Ôn Như Thị chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, cô bước chậm sau Mạc Tà, dù chân không còn sức vẫn không muốn Mạc Tà dùng khinh công ôm mình gấp rút lên đường.

Cả một đêm đánh nhau đã hao phí rất nhiều thể lực của Mạc Tà, hần tất nhiên cần giữ gìn sức khỏe mới có khả năng đối phó với những truy kích trong thời gian tới.

Bến tàu cách chỗ thả ngựa không xa, vì không để người của Ôn hầu phát hiện, Mạc Tà cũng không dám đưa tiểu thư đến chỗ đông người, hần thuê một chiếc thuyền nhỏ của một lớp ngư dân, thanh toán gấp đôi tiền thuê làm lớp ngư dân vui mừng khôn xiết.

Đường bộ là thiên hạ của Ôn hầu, nhưng ông ta không có năng lực phong tỏa dòng thủy, chỉ cần họ không lộ diện trên bờ, khả năng bị người khác phát hiện sẽ giảm bớt rất nhiều.

Cho đến khi cùng ngồi trong mũi thuyền với Ôn Như Thị, nghe tiếng sáo, tiếng nước rào rào, Mạc Tà mới yên lặng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Quay đầu thấy Ôn Như Thị đang nằng cầm chằm chú nhìn hần, Mạc Tà sùng sốt: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Ôn Như Thị nhếch môi cười, một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt với ánh sáng lưu chuyển, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, nam nhân có thể sắp xếp mọi chuyện chu toàn, quả nhiên là tình cảm nhất.”

Mạc Tà im lặng nhìn ánh mắt của cô, phảng phất đang phản bội lại nói ấy là thật long hay vui đùa, sau một lát, hần chậm rãi dòm sang chỗ khác: “Tiểu thư, thật sự người sẽ không hối hận sao? Bùi Tướng quân...”

Hần dừng lại, mi mắt rũ xuống làm khóe mắt xuất hiện một tầng bóng đen, “Bùi Tướng quân có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, hần ta nói có thể bảo vệ người, nhất định sẽ làm được.”

“Ừm, cũng đúng.” Thấy hần âm thầm mím chặt môi, Ôn Như Thị không đùa nữa, giờ tay nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi cao thẳng của hần, “Ngốc, nhưng ta chỉ tin mình chàng. Lời hứa hẹn của người ngoài thì liên quan gì đến ta.”

“Hần là tướng công của tiểu thư.” Mạc Tà nghiêng đầu có chấp không muốn nhìn cô, hần tận mắt nhìn Bùi Nhân Thanh cưỡi tiểu thư qua cửa, dù không động phòng, nhưng hần ta đã chiếm vị trí bên cạnh nàng, một cách danh chính ngôn thuận.

Hần không muốn thừa nhận mình đang ghen, ghen đến sắp phát điên.

Tiểu thư không biết, hần mất bao nhiêu sức lực mới có thể không chế mình không kích động rút kiếm chém tên kia trong lễ bái đường.

“... Mạc Tà.” Ôn Như Thị ngẩn ra, áy náy kéo tay hần, “Chàng biết tất cả là giả mà, chúng ta chỉ là đang đóng kịch. Phụ thân là người cần thận, nếu không phải ngày đại hi thì ta không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn để tiếp cận ông ta.”

Mạc Tà không lên tiếng, đại sự cô phải làm, hần vẫn im lặng không hỏi đến.

Hần biết cô muốn báo thù cho Thập tiểu thư, nếu không phải hần thất trách, sẽ không có chuyện như bây giờ.

Nhưng cái chết của Ôn Tác Nguyệt, khiến hần như... mất tư cách ngăn cản.

Mạc Tà rất khó xử, lại không cách nào nói ra miệng được. Giống như đưa trẻ bị nạn, nhìn xung quanh một lượt, không thấy cha mẹ, chỉ có thể nén nước mắt đứng lên như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu tiểu thư quyết tâm muốn gả cho người khác, hần không có tư cách để phản đối.

Nếu không phải cô kêu hần dẫn cô đi, hần gần như cho rằng cô thực sự muốn gả cho Bùi Nhân Thanh.

Màn diễn kia quá chân thật, khiến hần đau lòng đến không thể hít thở.

Nếu đó là sự thật, hần chỉ biết lặng lẽ lui vào vị trí ẩn vệ, vĩnh viễn không thể như bây giờ, ngồi trước mặt cô thể hiện sự bất mãn của mình.

Ôn Như Thị mở lòng bàn tay hần ra, lấy một phong thư từ trong túi đặt vào tay hần, dịu dàng nói: “Đây là lưu thư Bùi Nhân Thanh cho ta, nếu không yên lòng thì chàng hãy giữ gìn nó cẩn thận, đợi chuyển qua đi, chúng ta cùng đến chỗ quan phủ.”

Mạc Tà chậm rãi siết chặt nắm ngón tay, im lặng rất lâu, mới quay đầu nhìn cô, mắt hồng hồng: “Nàng không hối hận?”

Ôn Như Thị nghiêng người ôm lấy hần, giọng nói dịu dàng mà kiên định vang lên: “Người ta thích chỉ có mình chàng, chỉ cần chàng không hối hận, ta cũng tuyệt đối không hối hận.”

Dường như có gì đó chặn ngang cô họng khiến nó vừa nóng vừa khó chịu, mới Mạc Tà run nhẹ nhẹ, cuối cùng cũng giờ tay ôm chặt lấy cô: “Nhớ lấy lời nàng nói, tiểu thư, đừng đổi ý!”

Đừng đổi ý, nếu không, hần không dám chắc sau này mình có thể kiềm chế nhìn cô rời đi như lần này, hần không bao giờ muốn buông tay nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

Chiếc thuyền nhỏ chở một đôi nam nữ trẻ tuổi tròn đi, thuận buồm xuôi gió cách xa phạm vi thể lực của Ôn hầu.

Đã bảy ngày kể từ đêm cô thành thân, ngoài cảm giác hồi hộp khi mới bắt đầu ra thì bây giờ, khi đã thả lỏng rồi bọn họ rốt cuộc cũng có cảm giác cuộc sống mới đã bắt đầu.

Ôn Như Thị hưng phấn ngồi ở mũi thuyền, cười hi hi nhìn Mạc Tà đang cầm gậy dầm lừng tưng ở đuôi thuyền, vẻ mặt nghiêm túc thờ cho thuyền. Nhưng dù hần nghiêm túc thế nào thì vẫn không gói bằng ông lão đi đó có thể lướt thuyền đi thẳng một mạch.

Điều duy nhất có thể cứu vớt một mũi cho Mạc Tà là lực đẩy thuyền của hần mạnh hơn ông lão, ít nhất cũng hơn được ba, bốn phần.

Tiểu thị vệ trước giờ chưa thực sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chuyện cần phải học tập sau này còn rất nhiều.

Ngày cá Ôn Như Thị cũng chưa từng sinh hoạt trên sông lưu như vậy, tất cả đều có vẻ mới mẻ. Mỗi ngày ngoài chuyện phải bổ sung rau dưa ra, thứ hay ăn nhất là cá tươi ông lão tay tay bắt được.

Cá tôm tươi sống này đánh đập qua bàn tay ông lão thì trông có vẻ đơn giản, không cần thêm gia vị nào cũng có thể thành một món ăn thơm ngon.

Phải sống những ngày cẩn thận từng li từng tí quá lâu, bỗng nhiên có được cuộc sống thoải mái thích ý như vậy, ngược lại làm hai người bọn họ hơi khó thích nghi.

“Mạc Tà!” Ôn Như Thị bỗng nhiên cười híp mắt hỏ to với người đang đứng ở đuôi thuyền, “Mấy ngày nữa, chúng ta lên bờ tìm một thôn làng gần sông ớ đi.”

Mạc Tà hồi thần, ngược mắt nhìn cô, tiểu thư mặc bộ váy dài trắng và tà ngời ở mếp thuyền, ánh nắng chiếu vào mái tóc đen như mực của cô, nụ cười sáng lung đến chói mắt, hần không khỏi khẽ mím cười một cái, dịu dàng đáp lại: “Được.”

Tốt nhất là trước cửa nhà trồng một cây mai tiểu thư thích, trong sân thêm một cây hoa quế lớn, hần có thể xây một ngôi nhà trên cây, lúc không có chuyện gì làm có thể lên ngồi cùng nàng.

Hần cũng có thể bắt cá săn thú, mỗi ngày nằng sẽ ở nhà ngoan ngoãn chờ hần “thắng lợi” trở về; hần còn có thể học người ta xuống bếp nấu cơm, một thời gian dài sau đó sẽ nghe nằng không lo không nghĩ mà lui nhai bên tai mình nhà phải đóng dài, nhà phải tày ngắn.

Giống như cảnh tượng nằng từng khẽ giọng miêu tả cho hần trong đêm xưa.

Hắn sẽ là thợ sơn giỏi nhất thôn, mà tiểu thư của hắn đương nhiên là cô nương đẹp nhất thôn, hắn sẽ cưới nàng, vĩnh viễn không chia ly.

Mạc Tà nhìn Ôn Như Thị ngồi đầu thuyền, nét mặt dịu dàng gần như nhỏ ra nước.

Đến khi tin tức Ôn hầu khởi binh tạo phản truyền tới, bọn họ đã an ổn trong một viện nhỏ mua lại trong thôn trang lâu rồi không ai dùng.

Sân không lớn, chỉ có ba gian nhà trệt và một khu tiền viện, nhưng đối với hai người chỉ mang theo hai bao tay nải mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Điều duy nhất Mạc Tà cảm thấy tiếc nuối chính là trước cửa chỉ có một cây lê, trong sân cũng không trồng hoa quả, mà là cây du. So với cây hoa quả không kết quả mà nói, cây du để mọc nhánh hơn, cho dù xây nhà trên cây cũng không thích hợp để tiểu thư thường xuyên lên ó.

Mạc Tà cau mày đứng giữa sân nhìn cái cây đó mà phát rầu.

Ôn Như Thị lúc này mới không thèm đếm xỉa tới trăm ngàn ý tưởng quay cuồng trong lòng hắn, cô vô cùng vui vẻ chỉ hay người ta chuyển đồ tận nơi, sắp xếp đồ dùng, chân đệm nôi niều xoong chảo các loại vào đúng chỗ.

Thật làm cho hải nhân nhất chính là cái giường lớn làm bằng gỗ hoa lê định xếp trong phòng ngủ kia, vừa rắn chắc dùng bền lại đủ rộng, dù hai người ở trên lăn qua lộn lại thế nào đều không rớt xuống.

Ôn Như Thị nhìn đầu giường khắc hoa, cười cực kì nhảm nhí.

Vắt và mãi mới sắp xếp xong mọi thứ, ăn cơm xong trời cũng tối, cô ngồi trước bàn đèn xem còn dư bao nhiêu tiền. Mạc Tà không rửa bát, bởi vì trong quá trình tẩy rửa của hắn, mấy cái bát đĩa đã sống thọ và chết tại nhà trong sọt rác ngoài viện.

Ôn Như Thị nhìn tiểu thị vệ ù nù cúi đầu vào phòng, lấy đồng ngăn phiếu nhét vào tay hắn, nhỏ nhẹ an ủi: “Không sao, chúng ta còn rất nhiều tiền, dù cho chàng đập hết đồ đạc rồi thay mới vài lần.”

Mạc Tà không nói không rằng liếc cô, xoay người đi trái giường chiếu cho cô.

Ngoài việc luyện công và giặt người, hắn chưa hề trải qua cuộc sống bình thường bao giờ, hắn không muốn để tiểu thư nghĩ rằng hắn là đồ vô dụng không được tích sự gì.

Ôn Như Thị trừng mắt, vì không muốn gây sự nên cô cảm một tấm khăn sạch sẽ giặt vờ lau bàn, nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà nhìn người đang nghiêm túc trái giường chiếu cho cô ở đằng kia.

Bóng dáng cao lớn thon dài của Mạc Tà đã hoàn toàn mất đi và ngày ngộ trước kia, sườn mặt góc cạnh rõ ràng dưới ánh nến càng thêm tuấn lãng.

Cả viện như vậy chỉ có một cái giường...

Ôn Như Thị đỏ mặt, nương nương đi đến đằng sau hắn, còn chưa kịp mở miệng liền thấy Mạc Tà xoay người ôm một bộ chân đệm từ trong ngăn tủ ra, quy củ bày dưới đất.

Ôn Như Thị đứng hình một lúc lâu, đôi môi mấp máy, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ đành nuốt xuống một ngụm máu lớn, đành hoảng cời giấy treo lên giường, rúc vào trong chăn.

“Tiểu thư.” Mạc Tà không hiểu chuyện nên không để ý đến Ôn Như Thị. “Nếu nàng mệt thì đi ra đi mức nước cho nàng rửa mặt, nàng nên thả tóc ra rồi hắt gội, bằng không sớm mai thức dậy sẽ khó chịu.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu u oán liếc hắn, suy sụp nói: “Biết rồi.”

Tro mặt nhìn hắn không có cảm xúc gì xoay người đi ra ngoài múc nước, cô rất muốn nói đến hét lớn một tiếng, chẳng là đồ ngu ngốc, không hiểu phong tình!

Một lát sau, tiểu thị vệ bưng nước và tấm khăn ướt vào, hắn đưa tới trước mặt Ôn Như Thị, cô nhận lấy rồi lau lung tung trên mặt mấy cái, ngắm lại vẫn thấy không cam lòng nên ngừng đầu gối vờ đáng thương kéo vạt áo hắn: “Không thì buổi tối chàng lên đây ngủ đi, chỉ có một mình, ta sợ lắm.”

Mạc Tà sững sốt, bối rối quay mặt đi: “Ta sẽ ở trong phòng cùng nàng, đừng sợ.”

Lỗi tai của hắn chậm rãi nổi lên mưng hồng khi nghĩ, mặt Ôn Như Thị sáng lên, lại gần thấp giọng khẽ mở miệng: “Mạc Tà, không phải chàng sợ mình không nhìn nổi chứ?”

“Tiểu thư.” Những vật đồ ùng không khống chế được lan khắp khuôn mặt tuấn tú, Mạc Tà bắt đầu ý của cô gái nhỏ, “Không sinh không tử, như vậy quá thiệt thòi cho nàng.”

Trong lòng Ôn Như Thị ấm áp, giơng tay ôm lấy cô hắn, nhìn con người đen thẫm thấy của hắn rồi nghiêm túc nói: “Chỉ cần có thể ở bên chàng, dù thế nào ta cũng không thiệt thòi.”

Mạc Tà cúi đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má mềm mại của cô, ánh mắt lưu luyến:

“Chỉ cần nàng ở cùng ta, dù thế nào ta cũng cảm thấy đã bất chấp chịu thiệt, ta muốn cho nàng một cuộc sống tốt nhất, ta muốn chính thức nghênh đón nàng vào cửa. Tiểu thư, Mạc Tà không có gì cả, chỉ có một trái tim chân thành này thôi, nàng nguyện ý chờ ta không?”

Hắn không biết cách nói ngon nói ngọt, chỉ là nghĩ thế nào thì sẽ nói ra thế ấy, hắn chỉ muốn để tiểu thư mà hắn yêu nhất hiểu hắn nghiêm túc bao nhiêu.

Ôn Như Thị chưa xót tận đáy lòng, một người đàn ông đen thẫm mà lại có trách nhiệm như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt tâm nguyện duy nhất của hắn đây? Cô ngoan ngoãn gật đầu, hôn lên môi hắn một cái rồi quay người bò vào trong chăn của mình.

Có lẽ đầu ra từ trong đồng chân đêm êm ái, đợi đến khi Mạc Tà bưng nước ra của mới lần lộn trên giường. Mạc Tà hôm nay menly quá!

Màn đêm buông xuống, trong phòng tĩnh lặng, hai người một người ngủ trên giường, một người nằm dưới đất. Thật lâu sau Ôn Như Thị mới nhận không được thứ hỏi “Mạc Tà, chàng ngủ chưa?”

Hắn đóng chặt hai mắt không đáp, cô bấu bấu môi đánh răng hoảng hốt nhắm mắt lại.

Một lát sau, Mạc Tà chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn tiểu thư cuối cùng cũng chịu nằm yên trên giường, ánh trăng chiếu xuyên qua song cửa sổ, trong hường sáng có thể nhìn thấy khúc miệng nàng hơi mỉm cười.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Có lẽ là do lạ chỗ, Ôn Như Thị ngủ đến nửa đêm thì tỉnh lại, cô vén chăn xuống giường đến cạnh bàn, rót nửa ly nước uống một hớp.

Quay lại thì thấy Mạc Tà còn ngủ ngon lành bên giường, Ôn Như Thị mỉm cười, rón rén dịch chân về phía hắn, cẩn thận vạch một góc chăn để nằm vào.

Một động tác đơn giản như vậy bị cô ngất quăng vài lần, đợi đến khi Ôn Như Thị được như nguyện nằm sát bên người hắn, cô đã vất vả đến đỏ mặt hỏi.

Có thể, lần này thật sự không phải là tính toán dụ dỗ Mạc Tà, cô chỉ là kích động đến ngủ không được, nên muốn ôm hắn một cái mà thôi.

Ai ngờ tay nhỏ vừa sờ đến thắt lưng hắn, chợt nghe một giọng nam trầm trầm quen thuộc vang trên đỉnh đầu: “Tiểu thư, đánh lên ban đêm không phải là hành vi chính nhân quân tử nên làm.”

Ôn Như Thị run lên, vội vàng rút móng vuốt mình về, nương nương cười cợt, trong đầu suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra cái cớ nào thích hợp.

Mạc Tà thở dài, thò tay kéo cô vào lòng, kéo chân đắp lên nửa người cô: “Ngủ đi, lần sau nhớ không được lấy lý do này nữa.”

Ôn Như Thị nắm vạt áo của hắn, cả khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng, chôn chặt đầu trước ngực hắn không động đậy, thật lâu sau mới buồn bực lên tiếng: “Chàng tỉnh lại lúc nào vậy?”

Mạc Tà khẽ nhếch môi, nhắm mắt nên cười thần nhiên nói: “Từ lúc nàng đứng đây.” Chỉ có tiểu thư mới có thể ngờ như vậy, lại cho rằng mấy động tác nhỏ của mình có thể giấu được một ân vệ xuất sắc.

“Vậy sao chàng không nhắc nhở ta một tiếng, báo hại ta còn sợ làm chàng thức giấc như vậy?!” Ôn Như Thị tức giận, bèn há mồm cắn hắn một cái.

Cơ thể Mạc Tà lập tức cứng đờ, chỗ nhạy cảm trên ngực còn lưu lại sự ấm áp trong miệng nàng, hắn không tự chủ được siết chặt cánh tay của nàng.

Hai cơ thể kề sát nhau nên cô cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của hắn, Ôn Như Thị im lặng mở to mắt, chậm rãi ngậm miệng, quy củ nằm bên cạnh hắn, đến mức nhích cũng không dám.

Trong lòng là cơ thể mềm mại ấm áp, mùi thơm ngọt ngào chực người, trong đêm vắng lặng tất cả giác quan như thể được phóng đại vô hạn, gần gần như có thể nghe được tiếng Ôn Như Thị nín thở.

Tìm Mạc Tà đập kịch liệt như trống, hắn chậm rãi cúi đầu, trong bóng đêm, đôi mắt xanh đen của hắn sáng ngời kinh người, hắn đã xem nhẹ sự dụ hoặc của Ôn Như Thị đối với mình.

“... Tiểu thư.” Mạc Tà kêu được một tiếng rồi im lặng, mùi hương mê người của thiếu nữ như hoa lan quanh quẩn ó chớp mắt, hắn cảm lòng không đành mới của người, khác sáu hình dáng đôi môi xinh đẹp tuyệt trần của cô vào trong lòng.

Môi cô vẫn mềm mại như xưa, Mạc Tà nhẹ nhàng nhắm nháp, sự đáp lại nương nương của cô tựa như ngọn nến ấm áp, nên lên từng ngọn lửa nhỏ trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [miễn phí tại xWs Ebook Full Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 48

Ôn Như Thị ngồi ở dưới tán cây đại thụ trước thôn, vừa mỉm cười nghe hàng xóm nói chuyện trong triều vừa thù hằn bao cho Mạc Tà.

Cái hủ bao trước đưa cho Mạc Tà đã cũ rồi, thế nhưng hắn vẫn nâng niu nó như bảo bối, không nỡ ném đi.

Bọn họ đã ở lại thôn nhỏ thuận phúc này hơn hai tháng rồi, Ôn Như Thị càng lúc càng thích làm quen với mọi người trong thôn lúc Mạc Tà đi ra ngoài.

Cuộc sống ở đây khác với cuộc sống của bọn họ rất nhiều, những thôn dân ở đây rất đơn giản, trong suy nghĩ của họ, chuyện nhà chỉ là những chuyện nhỏ vặt vãnh, mỗi ngày chỉ tâm với nhau những chuyện như gà mái nhà ai đẻ trứng hoặc heo nhà ai phá rào chạy đi chẳng hạn.

Có lúc, nhìn các thím hàng xóm che miệng nói nhảm việc con gái nhà ai qua lại với con trai nhà nào đó, sau đó bị cha của cô gái cảm chửi đười theo chàng trai kia khiến Ôn Như Thị không nhận được mà bật cười.

Ở chung với họ một thời gian, cô cảm thấy bản thân trở nên bình thường hơn, nhưng cô rất hài lòng với điều này, những ngày tháng nhàn nhã như vậy mới thật sự là tuyệt vời.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là cô không cần phải trông trọt.

Thật ra, cô cũng định làm nhưng Mạc Tà không đồng ý. Hắn vẫn bám chặt lấy suy nghĩ, có lẽ một đại tiểu thư cao quý, còn hắn chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi.

Mỗi khi cô quỳn rũ hắn, Mạc Tà chỉ hôn cô mà không định tiến thêm một bước nào nữa, bởi vậy đêm nào cô cũng nghe thấy tiếng dội nước ngoài sân.

Ôn Như Thị không cảm thấy mình là người sai.

Ai bảo thật đã đưa tới tận miệng còn không thềm, đáng đời.

Tối mấy hôm trước hẳn để cô ngủ một mình, sáng hôm sau tỉnh lại, cô dám chắc hẳn có nằm cạnh cô.

Ôn Như Thị cười híp mắt theo mũi cuối cùng, cất chỉ, dọn dẹp đồ đạc rồi về nhà.

Hai cây mai trước cửa là do Mạc Tà trồng, vừa mới nhú chồi non, cô đột nhiên thấy cái chồi xanh nhỏ nhỏ ở đầu cành cây rất đáng yêu.

Có đầy cửa đi vào viện, bắt đầu chuẩn bị nước ô mai cho Mạc Tà, đợi lúc hẳn sẵn thì về là cô thế uống được rồi.

Lúc Mạc Tà về thì Ôn Như Thị đang xào rau sau bếp.

Hắn xách mấy con thỏ hoang và gà rừng vào, thấy cô đang nấu ăn thì vội ném đồ trên tay xuống, cướp cái nồi trong tay cô nói: “Tiểu thư, ta đã bảo nàng rồi, những việc này để ta đi sẵn về rồi làm, nàng đứng làm kéo bàn quần áo.”

Ôn Như Thị bất đắc dĩ bị hắn đẩy sang một bên, thấy hắn cầm nồi rau xào trúng như con thi cũng bỏ qua, không tranh với hắn, dù sao có tranh lại cũng bị hắn cướp mất.

Cô kéo ghế nhỏ đến cửa, ung dung chống cằm nhìn động tác kông cuống của hắn nói: “Cho thêm ít muối vào đi.”

“Ừ.” Hắn nhìn cô một cái, đôi mắt đen của hắn mang theo mấy phần bất đắc dĩ: “Nàng ra sân ngồi đi, không sẽ ám mùi dầu muối.”

Ôn Như Thị cười, không động dây, cô thích nhìn đáng về làm việc tât bật của hắn, cảm giác vui vẻ này khiến lòng cô hạnh phúc đến nỗi bong bóng.

“Hôm nay ta lên trận với Lê thích.” Mạc Tà vừa đồ rau xào trúng ra đĩa vừa nói với cô.

Lê thích là một trong những người đi săn của thôn, cứ vài ngày ông ấy sẽ mang một ít lông thú không dùng lên trấn bán.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, im lặng đợi câu sau của hắn.

Mạc Tà để mấy đĩa thức ăn vào mâm, sau đó quay lại ra hiệu cô nhường đường. Ôn Như Thị xách ghế nhỏ lên đi theo sau hắn tới bàn đá ngoài sân.

Đợi đến khi hẳn mức cơm vào bát, Ôn Như Thị thấy Mạc Tà im lặng ngồi xuống đối diện mình mà không nói gì, lúc này cô nhận không được, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mạc Tà vô tội nói: “Sau đó ta về nhà.”

Ôn Như Thị nghẹn lời, im lặng ăn cơm.

Lát sau, cô nghe hắn nói: “Không lâu sau chúng ta có thể trở về rồi.” Ôn Như Thị ngẩng đầu, chỉ thấy ý cười trong mắt Mạc Tà, từ khước mắt đến đuôi lông mày đều lộ rõ sự đắc ý khi thành công dọa được cô.

Ôn Như Thị nhìn trời, đưa tay này căng ngày càng giống trẻ con, người đã bao tuổi rồi mà còn ấu trĩ như vậy chứ? Cô ho hai tiếng, giả bộ kinh ngạc nói: “Thế thì tốt rồi, nhưng mà chúng ta học làm mới chạy đến đây, lúc này vội vàng trở về làm gì?”

Mạc Tà ngăn người, khước mặt hơi đỏ lên, hẳn khó chịu cái đầu gối một đầu thức ăn vào bát nhưng không ăn.

Ôn Như Thị vốn thuận miệng hỏi, thấy vậy thì bất đầu tò mò, cô nhୋi người đến gần hắn, nhìn kỹ về mặt hắn rồi hỏi: “Có chuyện gì không thể nói với ta sao?”

Mạc Tà lắc đầu theo bản năng, sau đó vội vàng nhìn cô, nhưng khi thấy hai mắt tròn vo của cô thì mặt lại đỏ bừng.

Hắn dời mắt, mặt nóng mấm chặt giống như đang xem cô nên nói ra hay không, im lặng một hồi mới nói hai chữ: “.... Hưu thư.”

Hưu thư? Ôn Như Thị nhìn người đang ngưng đến mức sắp bỏ chạy này một cái, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ.

Cô vui vẻ thả bát đĩa xuống, vui vẻ tới gần hắn, cúi người ôm vai hắn, cười xấu xa: “Đừng rồi, nhanh chóng giải quyết vấn đề hưu thư thì chàng mới có thể cưới ta, đúng không?”

Hàng mi dày của Mạc Tà hơi nhếch lên, gương mặt đỏ bừng, im lặng thừa nhận.

Ôn Như Thị nâng cảm hắn lên giống như nữ ác bá đang đùa giỡn một thư sinh đang hoảng, cô cười khanh khách rồi hôn hắn một cái thật vang dội, sau đó cả người đều nằm trong lòng hắn.

Mạc Tà luống cuống đến mức suýt làm đổ chén cơm ra bàn, hẳn vội vàng đỡ lấy eo cô, đang định bảo nàng ăn cơm đang hoảng một chút thì nghe giọng nói mềm mại vang lên bên tai.

“Tướng công ---” Giọng điệu dịu dàng quyến rũ, âm cuối giống như là lời nói vang từ nơi xa đến.

Bàn tay đang định kéo cô ra khỏi người của Mạc Tà cũng lại.

Ôn Như Thị còn chưa thấy đủ, cô ôm cổ hắn rồi thổi một hơi bên cái tai đó hồng của hắn nói: “Tướng công, chàng có thích ta gọi chàng như vậy không...”

Thở ở dưới miệng Ôn Như Thị nhanh chóng đứng dậy chào hỏi cô, cô mờ to mắt, giả vờ khó hiểu: “Mạc Tà, cái đó là...”

Lời chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Ôn Như Thị cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Một giây sau, cô đã quay lại ngồi ở vị trí cũ còn Mạc Tà đối diện đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một mảnh lá cây đang rơi xuống bàn.

“... Cái gì vậy?” Một cơn gió thổi qua, Ôn Như Thị kinh ngạc giữ tờ thẻ cũ, sau đó lẳng túng buông tay xuống, cúi đầu cầm đĩa ăn cơm.

Chuyện ly hôn với Bùi Nhân Thanh nhất định phải đăng lên báo, nếu không cứ nhập nhằng như vậy cô cũng không chịu được chứ đừng nói là Mạc Tà.

Ôn Như Thị tàn nhẫn nhai thức ăn trong miệng như đang đối phó với kẻ địch!

Dại quân của Ôn hầu bị đánh cho tan tác, không phải sức họ không đủ, thật ra cũng không mấy người hiểu tại sao Ôn hầu luôn nhẫn nại lại mặt nóng này như vậy.

Đoàn phân quân vốn rất có kinh nghiệm giao chiến đột nhiên không còn phong cách ôn định như trước, rõ ràng ông ấy lựa chọn từ bỏ cơ hội chiến thắng. Ôn hầu bất chấp hậu quả mà lệnh cho quân mình mạnh mẽ tấn công khiến binh lực của hai bên đều tổn thất nghiêm trọng.

Mà ông ta càng điên cuồng như vậy càng giống giầy dựa trước khi chết.

Mạc Tà nói không sai, cứ như vậy thì bọn họ có lẽ sắp trở lại được rồi.

Cứ vậy trong mười ngày, hôm đó Mạc Tà về rất sớm, hắn đứng trước cửa viện, hai tay không cầm bất cứ thứ gì, mỉm cười nhìn Ôn Như Thị đang ngồi đọc sách trong viện nói, “Ôn hầu bị bắt rồi.”

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của những cành mai trước cửa, chiếu lên người hắn, mái tóc đen nhánh của hắn được dát bởi một vàng sáng màu vàng. Mạc Tà im lặng nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng, khước miệng nhếch lên một độ cong vừa phải: “Chúng ta không cần trốn nữa.”

Kết quả này vẫn là trong dự định, chỉ khác nhau ở thời gian dài hay ngắn mà thôi. Bây giờ, cuối cùng mọi thứ cũng kết thúc, Ôn Như Thị coi như cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Có thời dài đặt sách xuống, từ từ đi đến trước người Mạc Tà, đưa tay ôm lấy hắn.

Mạc Tà mỉm cười ôm eo cô, Ôn hầu thua cô nghĩa là mầm họa uy hiếp bọn họ đã không còn, hẳn có thể quang minh chính đại cưới tiểu thư.

Hắn ôm chặt nàng, không còn sự tránh né lúc trước: “Mai chúng ta sẽ trở về.”

Ôn Như Thị gút đầu cười nhẹ, đây là lúc cô nên về, cô còn chưa đi gặp bại tướng, chưa nói cho hắn biết, hoàn cảnh lúc này của hắn là do hai nữ nhĩ hắn xem thường ban cho.

Con đường trở về thành kéo dài hơn mười ngày, lúc hai người ở trên đường cũng nghe được tin cả nhà Ôn hầu bị chém trước Ngọ Môn quan bấy ngày sau.

Điều này hoàn toàn khác với kết cục ban đầu, lần hành hình này không có tên các nữ nhĩ của ông ta.

Không hề có tên của bất cứ người con nào của ông ta cả.

Có người nói là Bùi Tướng quân cố ý câu xin cho bọn họ, Hoàng Thượng niệm tình tha thứ, để các vị tiểu thư đáng thương nhà họ Ôn được miễn chết, chỉ phải đi kru vong.

Ôn Như Thị cảm thấy đây đã là kết quả tốt nhất, bọn họ vốn chẳng có cái gì, bây giờ rồi khỏi nơi phồn hoa kìa, có một vài ân ỷ thiết thân đi theo, chỉ cần các tỷ tỷ biết điều không làm bày thí có thể chết từ tế.

Cho dù ân tình này của Bùi Nhân Thanh rất lớn nhưng cô cũng không có ý định gì cho hắn, nhưng vẫn phải đến nhà hắn báo tạ.

Nếu như có thể để ít người chịu khổ, dù trong đó có thêm mình, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Ôn Như Thị quay đầu nhìn Mạc Tà đang im lặng đứng sau lưng, nhỏ giọng nói: “Chẳng không ngại chúng ta kết hôn ở nơi xa lạ chứ?”

Mạc Tà lắc đầu, ngón tay thon dài vuốt má cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô nói: “Nàng ở đâu thì ta ở đó!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net

Chương 49

Hình như Bùi Nhân Thanh đã biết có sẽ đến nên ngay cả lệnh bài thăm viếng trọng phạm cũng đã được chuẩn bị sẵn.

Ôn Như Thị thì lễ một cái “Ôn nghĩa của Tướng quân, không biết lấy gì báo đáp, lần này từ biệt sau không gặp lại, hi vọng Tướng quân bảo trọng.”

Bà Nhân Thanh cũng không đi ngay, đứng yên ở trong viện cho có thì lễ, trầm mặc lúc lâu mới đầu dang nói: “Ngày trước Hoàng Thượng cho ta và Vương gia mỗi người một kim bài, nếu người chịu ở lại, có thể như tỷ tỷ của người không bị Ôn Hầu liên lụy.”

Ôn Như Thị đứng dậy nhìn hân, trong mắt hân ẩn giấu sự chờ mong, còn có sự chân thành.

Có lúc đầu cười khê, ánh mắt thản nhiên, không còn sự đối đầu gay gắt ngày trước, giờ hân cũng không đến nỗi khiến người ta phát ghét: “Một nữ không hầu hai phụ, trong lòng ta như thế, không dám đương nổi Tướng quân coi trọng.”

Bà Nhân Thanh ngừng đầu liếc nhìn Mạc Tà đứng cách đó không xa, người nọ cao lớn vững chãi, đứng im chờ bọn họ nói chuyện, hoàn toàn không có vẻ lo lắng bất an có thay đổi chưa ý.

Hân không khỏi thâm thờ dài một tiếng, khê cười, cười xong lại khôi phục khí thế Đại Tướng quân nắm quyền lớn: “Cũng được, ta sẽ phái người đi cùng người đến nha môn giúp đỡ; còn tỷ do của người, coi như là quà tân hôn cho các người.”

Ôn Như Thị gắt đầu, tấm lòng chân thành đôi khi không cần phải nói ra.

Ngày khác nếu có duyên gặp lại, cũng có thể nở nụ cười tương phùng, tất cả ân oán tình thù tiêu tan giữa trần gian. Bọn họ chỉ cần bắt đầu cuộc sống mới, thế là được rồi.

Một lần nữa khôi phục sự tự do, chuyển thất nhất Ôn Như Thị làm chính là đặt mua mấy món ăn ngon, thản nhiên đến đại lao giám giữ Ôn hầu.

Ôn hầu trong đại lao đã không còn khí thế uy phong凛凛 của ngày xưa. Ông cung mình co rúc trong góc tối, ngoại trừ màu sắc của y phục thượng hạng trên người ông ta là có thể nhìn ra được, còn lại không khác gì một ông lão bình thường gần đất xa trời.

Cách các cổng gỗ to lớn. Ôn Như Thị cẩn thận lấy thức ăn ra, chậm rãi đẩy cửa đi vào, không để tâm đo bản trong lao ngục mà nhẹ nhàng uyển chuyển nghiêng người ngồi xuống đất.

“Cuối cùng người cũng đến.” Hai mắt Ôn hầu đỏ ngầu vịn tường bước ra từ góc tối, mái tóc hoa râm rồi bởi rừ xuống hai vai.

Ông kéo xuống chân nặng nề chậm rãi ngồi xuống đối diện nàng, cặp mắt nhìn nấy món ăn trước mắt không nhúc nhích: “Buổi tối hôm ấy, rốt cuộc người cho gì vào trong nước?”

Ông không ngốc, có thể đi đến bước kiểu hùng này đã sớm vọt bỏ tình cha con. Ôn hầu biết những nữ nhi của mình đều hận ông nên ông cũng không cho họ cơ hội tới gần, nhưng ông không ngờ Ôn Như Thị sẽ xuống tay với ông.

Nữ nhi này không nên thông minh như vậy, cứ coi như nò không phải người nhu nhược, cũng không cần phải chặt đứt đường lui của mình sau khi gài vào Bả giá.

Chính thất không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, có khác gì với thấp thất bình thường đâu?

Ông không hiểu. Ôn hầu biết giờ mình sắp chết rồi, nhưng nếu chết mà không biết tại sao mình thua thì cho dù ông có chết cũng không nhắm mắt nổi!

Ôn Như Thị nhếch miệng, ưu nhã cup mắt rồi một chung rượu, đẩy chung rượu về phía ông, mời ngược mắt bình tĩnh nhìn ông: “Ta vốn không hạ độc trong nước, đương nhiên các người không kiểm tra được.”

“Không thế nào!” Ôn hầu đột nhiên nhào lên rít gào với nàng: “Ngoại trừ đêm đó uống một tách trà ở Bả giá, vốn dĩ không có người nào có thể tránh được sự kiểm tra của ánh vệ.”

Ôn Như Thị không phản ứng nhìn về mặt điên cuồng của ông ta, nghiêng đầu giống như cần thận suy nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp: “A, hóa ra người nói là cái kia à, ta thật sự không lừa người.”

Nàng dừng lại một chút, nghiêm túc nhìn thẳng hốc mắt nổi lên tơ máu của ông ta, giọng điệu mềm mại đến đáng sợ: “Có điều, tuy ta không hạ độc, nhưng bỏ thuốc giải độc Bị Ngạn Hoa vào trong nước.”

Không có thuốc giải, Bị Ngạn Hoa sẽ chỉ làm suy yếu dần dần, nhưng Ôn Hầu đánh chết người quan trọng nhất của Ôn Tác Nguyệt, làm sao có thể để ông ta chết dễ dàng như thế được?

Sự thù hận của nàng ta quá nặng nề có thể dùng tính mạng của mình đổi lấy sự cứu viện của Ôn Như Thị.

Mất đi muội muội, Ôn Như Thị nhất định sẽ bỏ đi ý nghĩ chỉ lo thân mình mà cố gắng hoàn thành tâm nguyện của nàng ta, Ôn Tác Nguyệt sắp chết tin chắc điểm này.

Cố họng Ôn Hầu khàn khàn vang vọng, ánh mắt trừng trừng lấp đầy sự ác liệt.

“Phụ thân, người xem nữ nhi đau lòng cho người biết bao, chỉ sợ cơ thể của người bị loại độc kia khoét rỗng, còn đặc biệt tự tay dâng thuốc giải.” Ôn Như Thị trừng mắt, đầy hứng thú thường thức sự phần nộ của ông ta,

“Nếu như Tiểu Thập có thể tận mắt nhìn kết cục của mình thì tốt rồi, nhưng không sao cả, tỷ tỷ sẽ mở to hai mắt giúp muội nhìn rõ đáng về giờ khắc này của ông ta.”

“Ta không đưa thuốc giải cho các người...” Khóe miệng Ôn hầu tràn đầy máu, hàm răng nhuốm đỏ giống như thú dữ sắp uống máu.

“Tuy vật kia hiểm thấy, nhưng muốn tìm cũng không phải không tìm được; lại nói, không phải ta có Bả Nhân Thanh và Mạc Tà sao? Coi như là trộm, cũng có thể trộm được một ít.” Nàng yên lặng nhìn gương mặt vạm vỡ của ông ta, bỗng nhiên có chút ưu thương hời: “Người nói xem, có phải Tiểu thập rất ngốc không, Lưu Thanh chết rồi, không phải còn các tỷ tỷ có thể dựa vào sao, vì sao lại nghĩ không thông, một lòng chỉ muốn báo thù, cuối cùng còn đẩy bản thân vào đó cơ chứ?”

Tuy nói vậy, nhưng có không mong chờ Ôn hầu trả lời.

Cuối cùng, Tiểu thập cũng tính kế cả nàng.

Nhưng người chết không thể sống lại, dù trong lòng rõ ràng, cô cũng không đành lòng nhìn muội ấy chết vô nghĩa.

Ôn Như Thị khẽ cup mắt xuống, hàng mi dài run run nhẹ nhàng, giọng điệu nhẹ đến không hề có một tiếng động:

“Nếu muội không tự sát, tỷ tỷ cũng sẽ giúp muội, tại sao lại ngốc như vậy...?”

“Hai người các người... tiện nhân!” Ôn hầu khàn khàn quát lên, từng chữ từng câu như cần muối, “Người sẽ không được chết từ tế!”

“Không cần người nhớ, ta nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn, hương thụ thật tốt cuộc sống không có người.” Ôn Như Thị cười nhạo, sau khi cười xong lại có chút buồn tẻ vô vị, chẳng qua chỉ là một ông lão chân nín, thực sự không đáng để cô đặc biệt đi một chuyến vì hân.

Cô từ từ đứng lên, vỗ vỗ lần vẩy dính bụi bặm của mình, ở trên cao ‘cung kính’ nhìn xuống ông ta.

“Có phải mỗi ngày vào nửa đêm phụ thân đều phải chịu nỗi đau xương chấy như lần thiếu một lần đi đến hai cạnh giò không? Thật đáng tiếc, qua ngày mai người sẽ không phải nếm trải sự thống khổ như thế, nữ nhi thực sự tiếc quá.”

Cô cười khê, xoay người không chút lưu luyến rời lao ngục, mất điếc tai ngay với tiếng gào thét bất ngờ của Ôn Hầu.

Ở ngoài lao ánh nắng tươi đẹp, Ôn Như Thị bước dưới ánh nắng ấm áp, hít mát ngấn ánh sáng làm người ta hoa mắt, giọng nói non nớt của Ôn Tác Nguyệt còn vang vọng bên tai.

“Tỷ tỷ, cảm cái này đi, coi như chúng ta cùng làm”

Ôn Như Thế hơi nhếch khóe miệng, cười khê: “...Ôn Tác Nguyệt, tên ngốc nhà muội”

Hơi thở quen thuộc tới gần, cô quay lại ngẩng đầu lên nhìn Mạc Tà, mỉm cười: “Hi vọng nơi đi đây sẽ không quá tệ, bằng không chúng ta phải chạy một lần nữa.”

Mạc Tà mỉm môi, không tỏ rõ ý kiến, dù có khó khăn cỡ nào hân cũng không để tiểu thư của hân phải chịu khổ.

Ngày thứ hai là ngày nắng, tựa như ông trời ủng hộ hoàng thất diệt trừ một mầm hại.

‘Cửu ngũ chí tôn’ hạ thân mình quý giá ở trên đài hành hình, Bả Nhân Thanh và Lý Văn hai bên trái phải hầu hạ.

Giờ Ngọ vừa đến, đao phủ hát một hồi dài, đột nhiên một đao bổ xuống, đầu của phạm nhân rơi xuống lần lần trên đất.

Vết chém rất bằng phẳng, máu cũng bắn lên đủ cao, tay đao phủ mới dứt tọng quay đầu nhìn thấy sự tàn thương của Hoàng Thượng, kích động không kiềm chế được.

Pháp trưởng của Ôn hầu, Ôn Như Thị cũng không đi. Nấu kết cục đã định, có đi hay không, cũng không lên quan nữa rồi.

Cô và Mạc Tà sóng vai đi trong đội kỵ lưu trong thật dài, trên người không có bất kỳ gông xiềng nào. Trong triều có người giúp đỡ quí là để làm việc, binh lính quân giáo từ đầu đến cuối không làm khó bọn họ, mấy lần đi qua hai người, đều không liếc bọn họ một cái.

Hai người làm như không có người ngoài mà nhàn nhã bàn về cuộc sống về sau như thế nào. Tình huống như vậy quá thật trái ngược với khung cảnh giờ thâm mưa sầu xung quanh.

Đi được mấy dặm, Mạc Tà không nhận được cái xuống nói với cô: “Tiểu thư, nếu nàng một thì nói một tiếng, ta cũng nàng.”

“Một?” Ôn Như Thị liếc xéo hân một cái, cũng không cảm kích, “Có thể một như tháng ngày theo chàng luyện võ?”

“Luyện võ công thì nên có đáng về của luyện võ công, nếu không thì sẽ không tiến bộ được.” Mạc Tà có chút oan uổng, nhưng lại không dám tranh luận, chỉ có thể từ đầu xuống nhỏ giọng nói thầm: “Chuyện đó sao lại so sánh với đi bộ bình thường được, tiểu thư quá hẹp hòi rồi, chuyện lâu như vậy còn lấy ra nói”

Ôn Như Thị vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ lúc trước mạng vạ vào thân là sai rồi?

Vừa nói xong thì thấy một cảm y vệ cười ngạo đi tới, một binh lính đi ra chậm lại lên bị đá bay ra ngoài, hân lấy ra một cái lệnh bài, tên binh lính đang chuẩn bị rút đao đánh trả liền vội vã cúi đầu quỳ xuống.

“Rượu tiến đưa của Vương phi đã sắp xếp ở phía trước, hi vọng Cửu tiểu thư có thể đi qua một lát.” Cảm y vệ bước nhanh đến trước mặt Ôn Như Thị, cúi đầu phục tùng cung kính nói.

Ôn Như Thị liếc mắt nhìn tên binh lính đầu đầy mồ hôi quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi một lúc rồi trở lại, nhất định sẽ không làm khó người.” Bọn họ chẳng qua cũng là tiểu tốt kiểm cơm ăn, không cần vì sảng khoái nhất thời mà làm khó dễ người khác.

Hôm nay Ôn Bảo Nghi rất phổ trương, mấy chục mét đường đều bị nàng ta sai người dựng mìn che lên, thị vệ và tỷ nỏ xếp dài thành dãy hàng.

Ôn Như Thị ngồi trước bàn xếp đầy hoa quả tươi đủ loại, khê thờ dài một cái: “Tỷ tỷ, bày trận lần này nếu để Hoàng Thượng biết, e là không tốt.” Giờ cao đánh khê là một chuyện, nhưng bị người của hoàng thất công khai lại khoa trương biểu đạt tình cảm lưu luyến, dù thế nào đi nữa, ‘người đó’ cũng sẽ không vui.

Chuyện này không phải làm mất mặt ‘người đó’ sao, bên này vừa mới chém đầu phụ thân các nàng, bên kia em đầu mình bên dưới đến tiền đưa.

Dù đó là nhà mẹ đẻ nàng, đoán chừng Hoàng Đế cao cao tại thượng kia sau khi biết cũng không cho sắc mặt tốt.

Ôn Bảo Nghi một thân hoa phục, mặt ngời nước, nâng đũa tay Ôn Như Thị nhẹ nhàng cười cợt: “Tỷ tỷ không quan tâm, chỉ cần có thể để con mắt chó coi thường người khác của những tên chết tiết kia biết người cũng có chỗ dựa, ngày sau có thể ít đi một chút khổ cực, ta làm những việc này coi như đáng”

Ôn Như Thị có chút khó chịu, cô vừa đi, Ôn Bảo Nghi đứng là không còn chỗ nương dựa, nếu Lý Văn không đối tốt với nàng ấy, mình xa tận chân trời cũng không giúp đỡ được gì.

Cô nắm đôi tay lạnh lẽo của Ôn Bảo Nghi, nhún lại nhún, rồi cuộc vẫn nhẹ giọng hỏi: “Lý Văn đối xử tốt với tỷ không?”

Ôn Bảo Nghi bật cười, nhẹ nhàng điểm chóp mũi của cô một cái, ưu thương lúc đầu phai nhạt mấy phần:

“Hắn là tỷ phu người, sao có thể gọi thẳng tục danh.”

Ôn Như Thị miễn cưỡng nở một nụ cười: “Vây rồi cuộc là tốt hay không tốt?”

Bị mười mười nghìn ép hỏi, Ôn Bảo Nghi có chút ngưng ngừng, nàng hơi cúi đầu, trên mặt mới lên một tia do ửng, da thật hiền hòa còn giống như ngọc thạch tỏa ra một loại ánh sáng nhu tình lưu luyến: “... Hắn đương nhiên là đối xử rất tốt với ta.”

Nhân tỷ tỷ hoàn toàn rơi vào lưới tình, trong lòng Ôn Như Thị hơi chua xót, đã như vậy, cô cũng không muốn đánh vỡ giấc mộng đẹp của nàng ấy.

Năm tháng quá dài, lòng người khó dò. Nếu Ôn Bảo Nghi có thể bị Lý Văn lừa cả đời, có lẽ, cũng là một loại hạnh phúc đi.

Mãi đến khi đội ngũ Ôn Như Thị đi xa, quay đầu lại có thể nhìn thấy, Ôn Bảo Nghi đứng trên sườn dốc vẫy tay về phía nàng.

Đáng người thôn thả được bọc bởi quần áo gấm, người hầu theo rất đông, chỉ có một mình nàng đứng trên cao.

Viễn mắt Ôn Như Thị dần dần ướt, xoay người không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Nơi lưu đây chưa được khai phá, còn khá thô sơ, vì thế Ôn Như Thị tuy cầm một chồng ngân phiếu nhưng không cách nào mua được vật dụng cần thiết.

Có qui thực không thể tin được những người thuộc Man tộc kia vẫn còn đứng lại ở thời đại lấy vật đổi vật.

Cho dù có đã giải thích cho người hiểu biết nhất trong tộc là trưởng lão, khoa tay múa chân đảm bảo những tờ giấy mỏng có hoa văn này đại diện cho vàng bạc, bất cứ ai cũng có thể mang những tờ giấy này gặp thương đội buôn bán để đổi lấy hàng hóa, thế nhưng bọn họ vẫn cứ nhìn cô như thể cô là kẻ lừa đảo.

Người có hàng hóa lại không hiểu, người hiểu lại không có hàng hóa cô mong muốn.

Ôn Như Thị cực kỳ đau lòng, cô ngân tính vật tinh cũng không tính tới trường hợp thế này, sớm biết thế đã mua ít đồ đẹp đẹp đến lừa họ.

Thấy tiểu thư yêu quý nhà mình thương tâm sưng sờ nhìn đồng ngân phiếu biến thành đồng giấy vụn, Mạc Tà nổi giận.

Hắn rút kiếm tiến lên phía trước, đánh bọn man tộc ngu ngốc dám chế nhạo cô một trận.

Ôn Như Thị nhìn cuộc đối chác vừa rồi còn khi thế ngất trời nháy mắt đã biến thành trận hỗn chiến thì há hốc miệng.

Mới đầu mấy người dân ông còn hò hào mọi người cùng nhau phản kích nhưng cũng không kiên trì được bao lâu đã bị Mạc Tà đánh cho tan tác.

Ngân phiếu vô dụng thì bọn họ sẽ không có tiền! Không có tiền sẽ không mua được nhà, không sắm được đồ dùng! Không có nhà, hắn sẽ không thể thành thân với tiểu thư! Không thể thành thân thì buổi tối hắn sẽ phải tiếp tục ngủ trên nền đất cứng rắn mà lạnh lèo.

—— thứ hồi làm sao hắn không bực mình!

Lừa gạt phan trào, Mạc Tà như hổ giữa bầy dê, một đám thanh niên vạm vỡ chạy lings xung quanh Mạc Tà, ai không may chạy hơi chậm một chút liền bị hắn tóm lại, trên miệng người đó xuất hiện thêm mấy dấu chân xám xịt.

Lúc mới bắt đầu đám nam nhân kia còn kiêu căng, ý đồng hiệp yếu, kêu gọi mọi người đánh trả nhưng cũng không kiên trì được bao lâu đã bị Mạc Tà đánh cho tan tác.

Các tằm da đủ kiểu, đủ hình dáng, màu sắc rơi lả tả giữa sân, trong vòng 10m đều không có bóng người.

Mạc Tà như mèo cắt cỏ mấy người mới mới bầm dập đang nấp ở phía xa, một lát sau Ôn Như Thị nghiêng đầu ra hiệu Mạc Tà mới an tĩnh lại, khác hẳn với gương mặt hung hãn của hắn khi này, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư thích cái nào thì lấy cái đó, bọn họ chắc chắn sẽ cầm ngân phiếu.”

Mọi ánh mắt lập tức tập trung vào cô khiến cô thấy áp lực như núi.

Có lẽing từng nhìn một vòng, thấy ánh mắt mọi người xung quanh ai ai cũng lơ lên tia bị phẩm mới miễn cưỡng gờ cười trên môi cuống, cẩn thận lấy tấm da gấu nhất rồi nhanh chóng trốn ra sau lưng Mạc Tà.

Mạc Tà thấy thế tuy nhần mấy nhưng vẫn thủ kiểm vào vỏ, lấy thêm một số đồ dùng nhét vào tay Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị ôm một đồng đồ lớn như thế vỏ cũng lings lings, hai mí đồ ửng. Nói thật, tuy cảm giác này rất sáng khoái nhưng cô chưa từng làm chuyện cướp đoạt trắng trợn như vậy bao giờ.

Có cái đầu, không dám nhìn tới nét mặt khổ sở của những người xung quanh. Ôn Như Thị rút tay từ trong đồng đồ ra đưa tới trước mặt Mạc Tà: “Ngân phiếu.”

Mạc Tà rất ngạc Kì, tiện tay cầm lấy người gần nhất rồi dứt mạnh đồng ngân phiếu vào trong tay hắn, còn bọn hắn sẽ xử lý chúng ra sao hắn không quan tâm

Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, tâm trạng của tiểu thị vệ rất tốt, hắn xoay người ôm đồng đồ trong lòng Ôn Như Thị, nghiêng đầu cùng tiểu thư về nhà.

Ôn Như Thị như có vớ nhỏ lings lings đi theo sau hắn.

Vừa đến nơi đã đặc biệt với tất cả mọi người, để an toàn vẫn là nên theo sát sau Mạc Tà, nghĩ như thế, cô không chút ngại ngùng liền nắm lấy áo của hắn.

Người man di có thù tất báo, kể từ ngày đó họ cũng Mạc Tà liên tục giăng co. Ban đầu chỉ là mấy tảng đá nhỏ và bùn nhão, sau chuyển dần thành giáo mác.

Thế nhưng kỳ lạ là bọn họ vẫn chưa từng đi làm phiền tới Ôn Như Thị.

Có lúc, những người Man di kia không kiêng nể gì phá cửa sổ nhà bọn họ khiến Mạc Tà vô cùng tức giận, Mạc Tà thẳng tay chinh đồn bọn họ rồi cướp đi nhiều thứ; sau đó, không còn ai dám động tới phòng của bọn họ nữa.

Giờ đây, Ôn Như Thị cũng đã quen với việc cứ hai, ba ngày lại thấy đám người kia đánh lộn. Đôi khi có còn mang ghế lings thờ ra nhân nhả ngồi ở cửa, cần hạt dưa đường thức bọn họ gieo đầu.

Mạc Tà ra tay rất có chừng mực, kiếm cũng không rút khỏi vỏ, đánh bọn họ cũng chủ yếu đánh vào chỗ nhiều thịt như mông và lưng.

Hắn vẫn chưa chuẩn bị đủ sinh lễ để cưới vợ, lúc không có chuyện gì làm thì đánh nhau coi như phát tiết. Bình thường chỉ cần bọn họ không chọc giận hắn, cùng lắm hắn chỉ đánh cho mỗi người một trận nhẹ để đuổi bọn họ đi mà thôi.

Đương nhiên, ném đá phá nhà hắn sẽ không tha thứ.

Dần dần, bọn họ cũng hiểu tính cách của hắn.

Càng là nơi chưa khai hóa lại càng coi trọng lễ phải. Mạc Tà cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, bất tri bất giác được bọn họ gọi là huynh đệ.

Đối với xưng hô này hắn không có chút cảm xúc nào. Ăn vệ không có huynh đệ, chỉ có chủ nhân.

Hướng chỉ, đám khốn kiếp kia thấy sang bắt quàng làm họ, luôn lợi dụng cơ hội hắn vào núi đi săn thì đi theo sau hắn vào núi kiếm lợi! Đối với loại hành vi này Mạc Tà rất bất mãn.

Thế nhưng, tiểu thư nói hợp tác với mọi người cũng có lợi cho chính mình, hàng xóm phải giúp đỡ nhau mới có thể hòa hợp sống chung. Vì thế hắn liền mất ngủ mất ngủ mệt kể những người đi theo sau mình, con mồi lớn hẳn tự mình săn, con mồi nhỏ hơn thì giữ lại cho bọn họ.

Khi bọn họ tận mắt nhìn thấy Mạc Tà tuy không đánh chết một con gấu đen lớn thì cuộc chiến vì ngân phiếu rồi cuộc chém đứt.

Một đám người ồn ào khiêng con gấu đen nặng hơn 300 cân vào khu nhà nhỏ của Ôn Như Thị hô to gọi nhỏ:

“Mười mươi, mau ra đây! Mạc đại ca của chúng ta muốn đến cưới mười.”

Ôn Như Thị đang uống nước lập tức bị sặc phun hết nước ra ngoài.

Cô còn chưa kịp lau đi vết nước đã thấy Mạc Tà bị một đám người ‘sợ thiên hạ không loạn’ đẩy vào.

Mặt hắn đỏ ửng, đôi mắt đen long lánh, môi mòng mím lại nửa ngày mới nói được một câu: “Tiểu thư, ta mang sinh lễ đến rồi.”

Ôn Như Thị nháy mắt, cười khanh khách chọc chọc ngực hắn: “Sau đó thì sao?”

Ngón tay nhỏ thon ngọc ngời chọc nhẹ trên lồng ngực rắn chắc của hắn khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy, Mạc Tà đánh bạo hỏi: “Ta muốn lấy tiểu thư làm nương tử.”

Ôn Như Thị không đáp, chỉ cười ồn như nhìn hắn, ánh sáng trong mắt chuyển động như tia nắng ban mai, sau đó khẽ gật đầu một cái: “Được.”

Tuy đã rất nhiều lần nghĩ tới cảnh tượng như vậy nhưng giờ phút này trái tim Mạc Tà vẫn đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn hoàn toàn quên còn rất nhiều người đang vây quanh xem, hi hửng ôm Ôn Như Thị xoay một vòng, sau đó nghe thấy mọi người xung quanh cười to mời thả Ôn Như Thị xuống, trọn mắt kònm những người xung quanh.

Đáng tiếc, lần này hắn cũng không ra dáng lạnh lùng nghiêm nghị chút nào.

Hồn lễ được tổ chức trên khu đất trống trước cửa, chỉ có chỗ dỏ mới có thể chứa hết những người tới dự.

Những người ở vùng này tuy thuần hậu, chất phác nhưng cũng không đến ăn không. Mỗi nhà đều tự gác mưng đồ tới nấu rồi bày biện trên mặt đất. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt, mọi người ai ai cũng vui cười như là tổ chức một ngày lễ lớn.

Trời còn chưa tới Trường hạ đã đưa cây đuốc đến trước mặt Mạc Tà, hẳn là dùng sĩ mệnh mệnh nhất và cũng là nhân vật chính của ngày hôm nay nên lửa trại phải do hắn đốt.

Lửa cháy ngút trời, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt Mạc Tà, hẳn quay đầu lại.

Cách đó không xa, Ôn Như Thị mặc hi phục đồ kểu điểm đứng trên đài cao bằng nửa người, dưới đài là một đám phụ nữ vây quanh.

Khóe miệng hẳn hơi cong lên, dịu dàng cười vui nằng, trong đáy mắt chỉ có tiểu thư nhà hẳn đang mỉm cười chú nhìn hẳn, không chứa thêm bất kỳ người nào khác.

Mạc Tà rất kiểu ngạo, tiểu thư tới nay sẽ chân chính trở thành nương tử của hẳn, mang họ hẳn, vì hẳn sinh con đường cái, sống cùng nhau đến đầu bạc răng long.

Đây là những ngày tháng vô cùng quý giá, không cho phép bất cứ kẻ nào xem thường.

Thế nhưng rất nhanh Mạc Tà liền phát hiện hẳn vui mừng quá sớm rồi.

Người muốn tranh giành tân nương của hẳn nhiều lắm, đặc biệt nhiều lắm.

Nhìn những nam nhân vốn dĩ sợ hẳn nhưng giờ đang không e dè gì tiền về phía đài cao, toàn bộ thanh niên trai tráng đều tiến về phía Ôn Như Thị, Mạc Tà muốn nổ tung rồi? Bọn Man tộc này lại có tập tục cướp dâu?

Hắn một nhát đánh bay mấy người chen lấn trước mặt hẳn muốn chúc rượu, dùng kính công bay về phía Ôn Như Thị, không chút khách khí giẫm lên đầu từng người chen lấn tới gần tân nương của hẳn.

Những người vừa bò lên trên đài còn chưa kịp đứng vững đã bị một quyền mạnh mẽ của Mạc tà đánh tới.

Mỗi nắm đấm đều nhắm tới chỗ hiểm, chẳng bao lâu một đấm ‘giấu trục’ nằm lặn lên dưới đài.

Những người khác thấy tình huống không ổn liền ào ào thay đổi phương hướng sang đi cướp phù dâu.

Những cô nương Man tộc trang phục lông lầy bị một đám nam nhân hung ác vác lên vai cũng không nhận nhó.

Chỉ có đẳng sĩ cường tráng mới có thể có được trái tim của mỹ nhân, nhưng đẳng tiếu là dùng sĩ kìa là hoa đã có chủ rồi.

Mạc Tà tới trước mặt Ôn Như Thị đang cười tới không đứng nổi om ngang lầy co cổ chạy vào trong nhà.

Tận cho đến khi đã một cuộc lên cưa lớn rồi nhún trong lòng vẫn đang cười, nằng còn cười được! Mạc Tà nổi giận: “Sớm biết như thế, làm xong việc sẽ không đến chỗ chết tệt này!” Lễ thành thân cũng vậy, tiệc mừng cũng vậy, mỗi việc đều không giống kỳ vọng của hẳn, hẳn không hiểu chuyện này là như thế nào!

Ôn Như Thị cố gắng nín cười, không phải sợ hẳn tức giận mà là sợ hẳn giận sẽ giận lầy sang chuyện động phòng.

Cô ôm lầy cổ hẳn, chớp chớp lông mi dài, mềm mại nói: “Tướng công, chúng ta nên đi nghỉ ngơi”

Mạc Tà lập tức ngậm miệng, khi thế vừa rồi lập tức yếu đi mấy phần, mặt đỏ ửng đỏ Ôn Như Thị xuống, chậm chạp đi về phía sân: “Ta đi xách nước cho nằng tắm rửa.”

Khi Mạc Tà đang chần chờ mang nước vào Ôn Như Thị đã cởi áo ngoài, chỉ còn quần áo mỏng đang tựa vào mép giường. Mái tóc đen như mực chưa buông hẳn xuống chỉ cài hờ một chiếc trâm bạc ngọc.

Con người đen trong suốt sáng ngời nhìn hẳn, tìm Mạc Tà đáp nhanh đến nỗi muốn vô nát chiếc khăn đang cầm trong tay.

Thấy hẳn cứng nhắc vật khó khăn đưa cho cô, Ôn Như Thị nhẹ nhàng nọ nự cười. Cô không nhận khăn, ngược lại còn nhắm hai mắt lại, đưa một tiền lại gần hẳn: “Giúp ta rửa mặt.”

Lần da của cô trắng như ngọc, lông mi dày cong vút, cổ áo có chút nở rộng, có thể nhìn thấy xương quai xanh ánh hiện bên trong.

Mạc Tà hít sâu lấy lại bình tĩnh, cẩn thận lau từng li từng tí chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, chỉ một lát mà trán hẳn đã toát ra một lớp mồ hôi.

Hắn cũng không muốn mất tự nhiên như vậy nhưng tay hẳn vẫn không không thể được run run, vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra hẳn lại muốn đi ra ngoài.

“Ta... Để ta đi lấy nước...”

Mạc Tà lấp bắp lấp bắp lui lại một bước, quay người chuẩn bị đi ra ngoài thì bị Ôn Như Thị kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vót Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Lòng bàn tay Mạc Tà trở nên nóng hổi, ẩm ướt. Ôn Như Thị cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, rõ ràng nam nhân này lớn hơn cô ba tuổi mà bấy giờ tay chân lỏng cuống cứ như em trai của cô vậy.

Cô kéo tay hẳn đến bên giường ngồi xuống, nghỉ ngơi, sau đó nghiêng người nhay qua ngồi lên đùi hẳn.

Một tay Mạc Tà bị nằng nắm lấy, tay còn lại thì siết cái khăn đến khó cứng, để mặc cô đuối cánh tay phải ra ôm cổ hẳn.

“Thích ta như vậy không?” Ôn Như Thị khẽ cười hôn một cái lên môi hẳn.

Hắn không được tự nhiên chớp mắt, lông mi dài run nhẹ sợ nằng hiểu lầm ý mình nên hẳn mấp máy đôi môi mòng nhẹ giọng trả lời: “...Thích.” Vết đỏ khả nghi trên tai hẳn vừa tiêu tán một chút lại đỏ ửng lên nữa rồi.

“Như thế này thì sao?” Cô kéo bàn tay to của hẳn đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, đôi mắt Ôn Như Thị long lanh như cổ ánh nước.

Ôn Như Thị chỉ một một cái áo ngoài mỏng manh, bên trong không mặc thêm gì ngoại trừ một cái yếm, bàn tay Mạc Tà có thể cảm nhận được hình dáng đầy đặn, còn thứ nhỏ lên ở giữa nữa.

Đầu ngón tay của hẳn khẽ run lên, nhận không được nhẹ nhéo vật mềm mại ở dưới.

Tựa như có một khí nóng mãnh liệt từ nơi hai người chạm vào nhau truyền tới lòng bàn tay của hẳn, chạy thẳng đến trái tim đang đập ngày càng nhanh của hẳn, sau đó di chuyển tới chỗ cách rón ba tấc xuống dưới.

Xúc cảm non nèn trên tay khiến hẳn xúc động muốn sờ thêm vài cái, nhưng Mạc Tà đột nhiên cảm giác chỗ kia của mình đang ngày càng bành trướng lên, cách một lớp quần áo thật mỏng dăm vào mỏng Ôn Như Thị.

Hắn hơi xấu hổ, đôi lông mày rậm rạp nhàu chắt, kru truyền tay lại, khó khăn di chuyển về phía sau muốn yên tĩnh một chút, không muốn có phát hiện ý đồ xấu xa của mình.

Ôn Như Thị vốn đang ngồi trên người hẳn, hẳn bối rối lui vào trong giường như vậy ngược lại kéo theo cả cô vào giữa giường.

Tức cổ hơi rỏ, hẳn tay mình mai chóng lên đầu vai to lớn của hẳn, một tay kéo bàn tay to của hẳn. Tư thế như vậy thật không nên lời, giống như là một con thú nhỏ tinh ranh muốn ăn sạch sẽ một con sư tử mạnh mẽ, ‘bá Vương ngạnh thượng cung’ [1], hơn nữa cô khả năng sẽ thực hiện được ý đồ.

[1] Bá vương ngạnh thượng cung: “Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giương cờ quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mệt mỏi khó đau, tiếng oán than ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đem thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khước khỏi giúp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ tròng mắt một cái, tên thiện xạ kỳ binh kìa đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cum từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, ‘bá vương’ chỉ những người siêu mạnh mẽ, ‘ngạnh thượng cung’ tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường tiền” (cung mạnh) thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn” (tên mạnh). Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hải ám hoàn toàn với “cường gian” [aka “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỳ huy, nên có nhân văn tạo nhả vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”

Nhưng giờ phút này Mạc Tà không có tâm trạng quan tâm tư thế này của bọn họ, động tác vừa rồi không làm cho hẳn thoát khỏi bối rối mà ngược lại, lúc cô không để ý mà sát thêm một chút thì chỗ đó cũng cứng thêm vài phần.

Nhất định tiểu thư sẽ ghét hẳn, cả người Mạc Tà cứng đờ, ngay cả cái khăn trong tay cũng bị nắm ra nước, rồi bị Ôn Như Thị rút ra ném tới chỗ chân giường lúc nào cũng không để ý.

“Mạc Tà, chẳng không muốn ta sao?” Ôn Như Thị buông tay đang cầm tay hẳn, khóe môi dịu dàng đầy ý cười, ngón tay trắng trẻo tùy ý vuốt ve trên người của hẳn.

“... Muốn.” Mạc Tà nhắm mắt thành thật trả lời, sau khi nói xong câu đó hẳn càng trở nên xấu hổ. Ban đêm hẳn suy nghĩ rất nhiều thứ, ngay cả khi nằm mơ cũng mơ thấy đường cong duyên dáng trên cơ thể cô.

Mạc Tà không dám nói cho cô biết hẳn hy vọng những điều trong mộng sẽ trở thành sự thật đến nhường nào, hẳn muốn cơ thể trắng nõn mềm mại đó ở dưới người hẳn yên chuyện ngắm nga. Nhưng những cái kia đều không phải hiện thực, không giống như bấy giờ tiểu thư thật sự ngồi trên người hẳn.

Hy vọng lâu như vậy, nhưng bây giờ hẳn lại cảm thấy khiếp đảm, nếu tiểu thư không thích hẳn như vậy thì làm thế nào? Nếu tiểu thư chê hẳn không đủ tốt, không đủ ổn như, hẳn nên làm cái gì bây giờ? Cho dù là có đối ý, hẳn cũng chưa từng nghĩ đến việc ép buộc nằng.

Mạc Tà vô cùng trung thành tận tâm nên khoảng thời gian này hẳn cảm thấy vô cùng ghét bản thân.

Cô không biết bây giờ hẳn đang suy nghĩ cái gì. Ôn Như Thị chỉ thấy khuôn mặt của Mạc Tà mới vừa rồi còn phấm hồng lị trở nên xanh trắng lên nhàu nhũ. Xem ra cô treu chọc như vậy còn chưa đủ, nếu không hẳn làm gì có tâm tư mà suy nghĩ ngẩn ngơ.

Bàn tay nhỏ mềm mại chạm rảnh rọt rộng vai áo của hẳn, nhẹ nhàng mài kiến định trượt vào. Ôn Như Thị nhay bém cảm giác được cơ bắp dưới tay đột nhiên trở nên cứng đờ, khóe miệng cô dần cong lên thành một nụ cười gioia hoat.

Da thịt Mạc Tà săn chắc, có màu rầm rưng đầy sức sống, nằng có thể cảm giác được màu trong cơ thể hẳn như đang dồn vào những nơi nằng đụng vào.

Lòng bàn tay Ôn Như Thị lướt qua ngực hẳn, chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, tay cô lướt đến chỗ nào thì chỗ đó vốn đã căng lại càng trở nên căng chặt hơn.

Quần áo người xưa đều rất rộng, chỉ cần tháo mấy cái nút thắt là có thể nhìn thấy lồng ngực trắng trẻo màu đồng của hân không sót một chút nào. Cách mấy lớp vải, Ôn Như Thị ngồi ở nơi đang trở nên nóng bỏng lại cảm thấy rất mát mẻ.

Cô nghiêng người tới gần, bộ ngực mềm mại khẽ sát lên người của hân. Đôi môi đỏ mọng giống như chuẩn chuẩn lướt nước, nhẹ nhàng hôn lên dưới mắt của hân, hôn vào sống mũi thẳng tắp của hân, hôn vào đôi môi mọng của hân, còn có cái cảm nhận bóng của hân nữa.

Hơi thở Mạc Tà càng ngày càng trở nên gấp rút, cả người đều đang nhìn nhận nên dưới mắt trở nên phiền hồng. Hân không biết cuối cùng mình hy vọng có dừng lại để hân đi làm mát, hay là cầu cô tiếp tục tra tấn hân như vậy khiến hân nhiệt huyết sôi trào.

Khi bàn tay non mềm của nàng chạm đến cái bụng bằng phẳng của hân, Mạc Tà rốt cuộc không nhịn được nữa, khẽ nói: "... Tiểu thư." Đứng xuống nữa, chỗ đó cô không nên chạm vào.

Nhưng... nếu tiểu thư thật sự dưng vào...? Cơ thể Mạc Tà bởi vì xấu hổ nhưng lại khoái cảm nên hân có chút run rẩy.

Hân nắm chặt hai tay, cắn răng nhẫn nại, hai tay chống trên giường vào muốn động nhưng lại không dám động, e sợ mình xúc động không khống chế được mà làm có bị thương.

"Suyt." Cô vươn tay còn lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt trên môi hân, "Bây giờ ta là nương tử của chàng, không phải tiểu thư."

Ngực Mạc Tà nóng lên, không tự chủ được giro tay ôm lấy eo thon của cô, nhẹ nhàng dùng sức một chút, xoay người đặt cô ở dưới.

Vật áo rộng rãi mở rộng treo trên hai vai cường tráng của hân, Ôn Như Thị sững sờ nhìn tiểu thư vệ đã đảo khách thành chủ, bắt đầu chờ mong hành động kế tiếp của hân.

Mạc Tà rất muốn khi khách mời phần gọi ra thân phận mới của cô, nhưng khi chống lại đôi mắt sáng ngời của Ôn Như Thị, đôi môi của hân mấp míu nửa ngày cũng không gọi ra hai chữ "nuơng tử" kia.

"Gọi cái gì cũng được." Nhìn về mặt có chút khó xử của hân, rốt cuộc Ôn Như Thị có nén cười, ánh mắt vô cùng hòa nhã giro tay chạm vào lồng ngực đang để trần của hân nói, "Chỉ cần chỗ này nhỏ, người là nam nhân của ta là được."

Tay của nàng đặt vào chỗ cách trái tim hân gần nhất, Mạc Tà vô cùng bối rối nhưng vì cơ sự có vũ của cô mà đành bình tĩnh lại.

Hân dần dần cúi người xuống, tìm kiếm đôi môi của nàng, muốn dùng kỹ xảo mình để lấy lòng cô.

Bàn tay mang theo vết chai cũng từ thắm đỏ từ eo có chạm rải hướng lên trên, cuối cùng dừng lại ở nơi cao nhất trước ngực cô, hân vùng về bắt đầu theo bản năng xoa bóp phần mềm mại kia.

Quần áo trên người có lần lột trượt xuống, cho đến khi cái yếm thêu bướm xuân kia cũng rời khỏi người cô, hơi thở của Mạc Tà trở nên hỗn loạn, dần dần động tác của hân bắt đầu gấp gáp.

Tuy rằng biểu hiện của hân còn có chút trừu tác, nhưng Ôn Như Thị đã rất hài lòng.

Lần đầu tiên có thể nhìn được đến tình trạng này chứng minh hẳn thật sự quan tâm đến cảm nhận của mình, cho dù đến lúc mắt không thể Mạc Tà cũng sẽ kiểm chế không ra tay quá nặng.

Nam nhân đáng yêu như vậy, có lẽ đáng nghiền ngẫm kiên nhẫn chờ đợi hân dần mình tiến vào tình dục cao trào.

Cơ thể hân rất nóng, 'hung khí' để ở bụng dưới có nóng đến kinh người, chỉ mong lưỡi gần bó như vậy cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu trong nội tâm cuồng loạn của hân.

Bỗng nhiên Mạc Tà khó nhịn ngồi dậy, thò lỗ cời hết quần áo vương bên người mình ra, sau đó lại cúi xuống ôm lấy Ôn Như Thị đã sớm bị lột sạch.

Cô chặc vào người hân, hơi chút lo lắng.

Nhưng hân chưa từng xem 'xuân cung đồ', cũng không ai dạy nên Mạc Tà không biết nên làm gì tiếp theo. Hân chỉ có thể chen vào giữa hai chân cô, dùng thứ đang trở nên nóng rực của mình không ngừng cọ xát vào bắp đùi của cô.

Hân lỗ mũi đầm mồ mà không tìm được chỗ mà vào, chân Ôn Như Thị bị cọ đến đau nhức, cô đỡ khóc đỏ dưới, cô đẩy nhẹ hân ra một chút, khẽ nâng cái móng lên để hân có thể theo mặt dịch trơn trượt tiến vào.

Kích thích mãnh liệt như vậy dần lan tràn đến đại não, Mạc Tà nhìn không được hít một hơi, hóa ra động phòng là như vậy!

Thật vất vả hân mới tìm được phương hướng, lập tức liền nghĩ đến việc tiến thêm một bước tìm kiếm nhiều khoái cảm hơn. Hân vào động vài cái, chợt nghe giọng nói mừng vui phần kháng cự của Ôn Như Thị "Dừng lại, chờ một chút, dừng đúng!"

Mạc Tà sững sốt, cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, da thịt nàng trắng như tuyết, hai gò má phồng nộn trở nên đỏ bừng, đôi mắt long lanh như có ánh nước từ thân nhân hân: "Đau----"

Hân nhìn thấy thân thái mình mại lại quyến rũ của tiểu thư như vậy, bụng dưới nóng lên, vật kia lại bành trướng cứng rắn thêm vài phần.

Ôn Như Thị vì bị phát thân mà đau đến run rẩy cả người, bên dưới của nàng có rút rất nhanh, sau đó...

Lần đầu của Mạc Tà cứ như vậy mà bị tước vũ khí...

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, Ôn Như Thị nhắc lên khoe miệng, khó cần cười cười, "Lần đầu tiên... Có thể hiểu..." Nàng hào phóng vỗ vỗ đầu hân, tỏ vẻ không ngại nam nhân của mình là 'một tay sung nhanh', có ý định đẩy hân ra đứng lên lau rửa một chút.

Tuy hân rất nhanh, nhưng có cũng thật sự rất đau, chuyện không thể nghĩ ngờ là tám nàng mọng kia nàng đã bị đâm thủng.

Mạc Tà ôm chặt hông cô không cho nàng rời đi, sắc mặt đen đến nỗi có thể ép ra nước, nghiêm rằng nghiêm nghị nói: "Một lần nữa."

Ôn Như Thị khẽ run rẩy, gầy dựa tránh ra bên ngoài: "Dừng, ta còn đang rất đau, ta biết chàng rất lợi hại nên không cần chứng minh đâu."

Cho dù hân không hiểu gì, nhưng hân cũng biết mới vào một chút mà đã ra là không được.

Xem bộ dáng của tiểu thư chắc chắn là về sau không muốn cùng hân làm chuyện như vậy nữa. Mạc Tà tự nhận là một nam tử hán đĩnh thiên lập địa, từ trước đến nay lòng tự trọng của hân chưa từng bị đã kích như vậy.

Hân nóng nảy, giọng cũng mang theo vài phần cầu khẩn: "Một lần nữa được không tiểu thư, lần sau nhất định không như vậy."

Trong lòng Ôn Như Thị mềm nhũn, tốt xấu gì đêm nay cũng là đêm động phòng hòa chúc của bọn họ, về tình về lý cô cũng nên giữ mặt mũi đêm tân hôn cho trọng phu, Ôn Như Thị miễn cưỡng gật gật đầu.

Nhưng không qua bao lâu, cô thấy hối hận vì mình đã thỏa hiệp, Mạc Tà và cô lần lộn giằng co cả một đêm!

Đạo đức của hân sớm đi đâu mất rồi! Cô không nên tin một nam nhân tập võ quanh năm có thể khống chế được phản ứng của cơ thể.

Nếu lần trước Ôn Như Thị không khờ khạo đặt nên tảng có đã sớm ngắt đi rồi. Nếu như thật sự có thể ngắt đi cũng tốt, không cần phải đối mặt với yêu cầu vô độ của hân.

Cho đến khi chân trời tờ mờ sáng, sau khi thương thức hết mỹ vị Mạc Tà mới buông tha cho Ôn Như Thị, hân đứng dậy đi lấy nước cho cô. Ôn Như Thị đã mệt mỏi đến không kiên trì nổi, lúc Mạc Tà buông ra cô đã lập tức tiến vào mộng đẹp.

Mạc Tà mang nước vào trong, cẩn thận lau rửa sạch sẽ cho cô, sau đó vô cùng vui vẻ lên giường ôm cô ngủ.

Hân ôm Ôn Như Thị mềm mại vào lòng, Mạc Tà kiểu ngoay suy nghĩ nhất định tiểu thư sẽ hài lòng.

Mặt trời đã lên cao, hai người vẫn trên miềm ở trên giường, Mạc Tà tình lại vài lần nhìn thấy cô còn đang ngủ mê man, lại có ý muốn "thỏa mãn" tiểu thư nhà mình một lần nữa, nhưng hân lại sợ sự rầy rầy mộng đẹp của cô, đành nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ của cô, đáy lòng yên lặng tính toán xem đến bao giờ có mới tinh lại.

Đợi đến buổi chiều, rốt cuộc Mạc Tà ngồi không yên, hân đứng lên mặc quần áo vào sau đó đi tìm trường bào trong tộc. Sau khi ông Bào nghe rõ lời hân nói, khuôn mặt liền trở nên đen sì.

Ông Bào từ gần lấy mấy cây thảo được ném cho hân, vào lửa bầm mưng "Tiểu tử thôi", lại đặt đó hân về nghiền nát sau đó bôi vào bên dưới của tân nương tử, sau đó đóng sầm cửa trước mặt hân.

Mạc Tà ủ rũ cúi đầu chạy về nhà, ngồi ở chân giường nghiền thảo dược.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại thấy hân đang ngồi xổm bên giường tách hai chân nàng ra trừng mắt nhìn chỗ đó đang trở nên sưng đỏ của nàng, ánh mắt của hân như thể nàng mắc bệnh nan y vậy.

Đồ cho là ai đi nữa nếu bị người khác nhìn chăm chăm vào chỗ riêng tư như vậy đều sẽ cảm thấy phát run... Ôn Như Thị không được tự nhiên lại chân lại, giọng khàn khàn: "Chàng làm gì vậy?"

"Nàng dậy rồi." Mạc Tà nghe vậy mắt sáng lên, đứng dậy đang tay ôm cô, vừa đầu vào cô có một lúc lâu hân mới nói, "Xin lỗi."

A, hóa ra là chuyện đó, lần sau đừng làm nhiều lần như vậy là được rồi. Ôn Như Thị thở dài một hơi, cọ cọ mặt vào má của hân: "Không sao, lần sau chú ý một chút là được."

Hân khẽ sờ gât đầu: "Đợi một chút ta bôi một thuốc vào chỗ đó cho nàng, nàng sẽ thấy thoải mái hơn một chút."

Ôn Như Thị hoang mang quay đầu nhìn hân: "Thuốc gì đó?"

Mạc Tà xoay người cầm nửa bát thảo dược đã bị gãi nhuyễn lại đây: "Trường Bào cho ta, nói là chuyện trị chuyện phòng the quá độ."

"..." Khỏe mạnh Ôn Như Thị run rẩy, chuyện nhỏ như vậy mà hân có thể làm loạn đến chỗ trường Bào, sau này làm sao có thể ra ngoài gặp người ta đây.

Cô xoay người lén vào bên trong giường, kiên quyết không cho hân bôi cái thứ không biết tên mà trông vô cùng ghê tởm kia lên 'tiểu muội muội' của mình.

Đang tức sức lực của Ôn Như Thị không đủ nên rất nhanh bị Mạc Tà bắt trở lại, vì có thể khiến cô sớm khỏe lại, hân đã tự trách một buổi chiều nên giữ sao có thể chiều theo cô. Hân đã dùng tay để thử qua, cảm giác thấy lạnh lạnh, không đau chút nào.

Ôn Như Thị bị hân đè lên giường, nâng hai chân cô lên lau cẩn thận, đến lúc cô thấy toàn thân nóng bừng cả người xụi lủi hân lại quyết đoán xoay người ra ngoài nấu cơm.

Ôn Như Thị nép vào giường, u oán cắn chặt trừng mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của hân.

Cuộc sống TMD vốn là như vậy! Lúc người không muốn thì lại mệnh mẽ muốn cho người, nhưng khi người muốn cái gì thì hết lần này đến lần khác không để cho người được như ý.

Xuân đi đông đến, đào mất hai người cứ cãi nhau âm ỉ như vậy qua vài lần nóng lạnh.

Đương nhiên là Ôn Như Thị đùa giỡn một mình. Năm năm sau Mạc Tà đã hoàn toàn quên với việc có thành thạo lại lên cơn động kinh, đặc biệt là lúc hân không cẩn thận "lạm" đau cô.

Bọn họ sớm đã không ở chỗ lúc trước bị lưu đây, lúc tiểu nữ nhi Mạc Ưu của hân tròn hai tuổi Mạc Tà đã dẫn theo mẹ con cô rời khỏi chỗ đó.

Nơi đó quá nhiều muỗi, da của nữ nhi bảo bôi vô cùng mềm mại nên không thể dễ muỗi đốt như vậy.

Về phần rời đi có để lại gì không thì Mạc Tà vô cùng cao ngạo tò vè, làm gì còn ai can đảm dám đến để chất vấn hắn nữa, trên đời này người có thể đánh thắng hắn đều đã xuống hố hết rồi.

Đi theo bọn hắn rời khỏi đó còn có hai đồ đệ hắn thu được ở Vạn tộc, giống như ý nghĩ trước kia của Mạc Tà, người nam đứng để chờ đáp, người nữ thì kiểm chức nhà hoàn của tiểu thư.

Mạc Tà cảm rời đứng trên bờ giám sát hai người họ luyện công, nếu ai dám lười biếng sẽ “huống thụ” cây roi trong tay hắn. Hắn hít mắt nhìn chăm chăm hai người đang bị gậy vô trong thác nước, không có chút thương xót nào.

Vợ đẹp con xinh, còn có hai đồ đệ để truyền thừa. Cuộc sống như thế, giống như cuộc sống mà cô miêu tả trong đêm hôm đó vậy, tất cả giống như một giấc mộng.

“Tướng công.” Một giọng nói lạnh lạnh vô cùng dễ nghe vang lên.

Mạc Tà quay đầu lại, hắn nhìn thấy Ôn Như Thị mặc một bộ váy dài màu trắng đang dắt tay một bé gái mập mạp chậm rãi đi tới. Một làn gió nhẹ thổi qua, làn váy khẽ bay nhẹ làm nổi bật nụ cười dịu dàng thanh lệ của cô.

Đó là hai nữ nhân mà hắn yêu nhất.

Mỗi Mạc Tà nở nụ cười khê, không chút do dự quay về phía hai mẹ con.

Chỗ nào có họ, chỗ đó là nhà của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện Thẩm Văn Hân

Người ta thường nói, một ngày trên trời bằng một năm dưới trần gian.

Thẩm Văn Hân không biết, mỗi một năm anh sống trên cõi đời này có phải thật sự giống như trong truyền thuyết, chỉ là một giây phút thoáng qua của Ôn Như Thị hay không.

Nếu như địa phủ thật sự tồn tại, năm đó chắc cô đã uống canh Mạnh Hà trên cầu Ngạ Hà đi đầu thai chuyển thế rồi.

Anh ngồi trên ghế nằm trong sân vườn, trên đầu đắp tấm chăn mỏng, ti mi tìa lại những cành hoa trên mặt cỏ thơm ngát, cách đó không xa các loài hoa trong bồn đua nhau khoe sắc.

Ảnh mặt trời ánh lên qua mái tóc hoa râm của anh, mu bàn tay tiểu tụy, còn có bức thư đã ố vàng trong tay.

Thẩm Văn Hân đã già rồi, già đến nỗi không còn nhìn rõ nét chữ xinh đẹp trên bức thư kia nữa.

Anh nhàu mày quan sát trong chiếc lát, khe thò dài một tiếng, cẩn thận cắt lá thư vào bao, đặt lên chiếc bàn thủy tinh nhỏ bên cạnh. Trên bàn ngoại trừ một ly nước, chỉ có một xấp thư dày, trên góc bên phải mỗi bức đều có một con số thật đẹp anh tự tay viết lên.

Mỗi năm một bức, cộng thêm 26 bức thư năm đó và những bức thư tình Ôn Như Thị lần đầu tiên viết cho anh, tổng cộng là 82 bức thư.

50 năm.

Anh chậm rãi dựa lưng vào ghế, từ ngày có ra đi đã 50 năm nhưng tại sao cảnh tượng ngày đó giống như chỉ vừa xảy ra hôm qua, vẫn luôn rõ ràng như thế.

Thẩm Văn Hân nhớ những nhắm mắt, 50 năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như, tập đoàn nhà họ Ôn thật sự đã trở thành một tập đoàn mà đậm chân một cái có thể làm kinh tế rung chuyển.

Ví dụ như, bảy năm sau khi vợ mất, anh không quan tâm Hội đồng Quản trị phân đối mảnh liệt, dùng số tiền khổng lồ mua một vùng núi hoang vu, hơn nữa còn thành công tạo nên một địa điểm du lịch ngắm cảnh, vui chơi giải trí hạng nhất, làm đám người báo thù trong công ty phải cảm kích.

Rồi khi bọn họ có ý đồ muốn phá hoại phong cảnh đẹp nhất trong núi ấy thì biến vùng thung lũng đó thành cấm địa.

Còn có, năm Ôn Mộ Hân 35 tuổi, anh không giữ lại mà giao toàn bộ tập đoàn họ Ôn cho con trai của bọn họ.

Con của bọn họ không được kế thừa sự thống nhiếp của cô, cũng không học được một phần mười tài đoạn của anh, nhưng ưu điểm lớn nhất của nó là lương thiện và hiếu thảo, đồng thời đó cũng là nhược điểm. Nếu như không có Thẩm Văn Hân nhắc nhở, có lẽ ngay từ khi bắt đầu nó đã thất bại trong tay nhà họ Tống.

Nhưng mà, chỉ cần anh còn ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để Tống Tư Cật dựng vào một sợi tóc của con trai anh.

Nhắm hai mắt lại, khóa môi Thẩm Văn Hân nhếch lên thành một nụ cười gấu cọt, người đàn ông kìa đầu với anh cả đời, lúc già rồi, còn không phải muốn dựa hơi anh, dựa vào những “kê hờ” nhỏ nhỏ mà anh bố thí cho sống qua ngày.

Lúc trước còn muốn làm thông gia với anh nữa chứ, hừ, sao không nhìn ai con gái nhà bọn họ có đức hạnh gì, có tư cách gì xứng với đứa con trai bảo bối duy nhất của anh! Thật là không biết tự lượng sức!

Thẩm Văn Hân nhắm mắt nghỉ ngơi nửa ngày, bỗng nhiên mở mắt liếc quán giả đứng một bên: “Sao thư năm nay còn chưa đến?”

Quán giả có chút bất đắc dĩ, cả buổi trưa ông chủ đã hỏi bao nhiêu lần rồi.

Dù sao ngày này hàng năm đều sẽ nhận được thư của bà chủ đã qua đời, tóm lại không phải buổi sáng thì chính là buổi chiều, bây giờ mới vừa hơn một giờ trưa.

Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt ông vẫn thử thăm dò hỏi: “Không thì tôi đi gác nhé?”

Mấy Thẩm Văn Hân dựng lên: “Gác cái gì mà gác? Ông tưởng nhà ông mở bưu điện à, người khác không cần làm gì, chỉ cần đưa thư cho ông để nuôi sống cả nhà à?”

Quán giả im lặng, một năm sẽ có một ngày như thế này. Chịu đựng đi, thư vừa đến, ông chủ sẽ không còn thò lỗ như vậy nữa. Nếu thật sự không được, ông chỉ có thể gọi điện thoại cho cậu chủ hoặc hai thiếu gia mà thôi.

Lúc trước ông đến nhà họ Ôn tiếp nhận công việc của Lý quán gia, bà đã dặn dò ông mọi thứ về Thẩm Văn Hân thật cẩn thận. Đầu quan trọng nhất, chính là căn phòng trên lầu ba phải có người chuyên nghiệp đến quét dọn, tất cả đồ đạc đều không được thay đổi.

Nhiều năm như vậy, ông cũng hiểu, thật ra nói tóm lại cũng chỉ có một câu, tất cả những việc liên quan đến bà chủ đều phải thật cẩn thận. Không biết thì đứng tự tiện quyết định, hỏi ông chủ một câu rồi hãy làm.

Quả nhiên, một lát sau Thẩm Văn Hân không nhận được xua tay một cái: “Đi gọi điện cho Mộ Hân, báo nó buổi tối đến mấy đứa nhóc về ăn cơm.”

Quán giả cúi đầu đáp lại, nhưng lúc gọi điện thoại ông vẫn nói thêm một câu: “Năm nay thư đến muộn, ông chủ rất không vui.” Không tạo quan hệ tốt với “chính phủ”, đó là thất trách của cậu chủ. Nếu vài tiếng nữa thư còn chưa tới, đến trưa về nhà chắc chắn cậu chủ sẽ phải đối mặt với kìa giận của ông chủ rồi.

Gia đình hoà thuận vạn sự hưng, linh hồn bà chủ trên trời cũng sẽ không hi vọng con trai mình kìm giữ đầu còn bị bà mắng. Gác điện thoại, quán gia tốt bụng nghĩ.

...

Trong văn phòng của Ôn Như Thị có một căn phòng bí mật, ngoại trừ cô, không có bất kỳ ai vào được.

Trong đó có một loạt các bình thủy tinh trong suốt trôi nổi trên không, trong mỗi chiếc bình chứa một giọt nước tỏa ánh sáng long lanh tuyệt đẹp, mỗi một giọt nước đều có hình dạng khác nhau.

Ôn Như Thị rất hiếm bước vào nơi này, cho đến một hôm, một dãy chữ màu sơn đen đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Mục tiêu nhiệm vụ thứ 101, mất lúc 3 giờ trưa, sống thọ và chết tại nhà.”

Ôn Như Thị có trí nhớ rất tốt, cô nhớ rõ từng thế giới mình đi qua, nhớ rõ từng người mà cô từng gặp.

Nhưng chỉ sự nếu bọn họ bây giờ có đứng trước mặt cô, cô cũng sẽ không chút cảm giác nào. Ôn Như Thị cũng nhớ rất rõ, bản thân mình đã từng yêu bọn họ rất sâu đậm.

Chỉ là, đã từng.

Cô không thể nhớ cảm giác vì yêu mà đứng cảm quên mình lúc trước, nhưng thứ “sio mộng” chỉ có thể xoá tình yêu và thù hận, lại không thể xoá đi ký ức mà thế giới kìa cho cô.

Cô lặng lẽ đứng trong mặt thất, dưới chân bập bênh những ngôi sao lo lổng, màn đêm lấp lánh ánh sao đầy trời, ánh sáng xanh nhạt dần dần vây quanh mắt cả chân và tay có như muốn dẫn cô đến gần những giọt nước đang lay động ấy.

Cuối cùng có dừng lại trước một chiếc bình thủy tinh long lanh trong suốt, thủy tinh tựa như được thiên nhiên điều khiển nên, không hề có điểm nối tiếp.

Ôn Như Thị gõ đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm một chiếc bình màu xanh có đánh số “101”. Giọt nước bên trong theo động tác của cô thoát khỏi động dãy một cái, giống như kiểu ngoa đáp lại động tác của cô.

Ôn Như Thị phắc tạp nhìn nó, thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng: “Nếu như tôi sử dụng đặc quyền, có thể ở lại đó bao lâu?”

Giọng nữ ôn hòa trong phòng vang lên: “Cho dù sử dụng đặc quyền, linh hồn vẫn không thể hoàn toàn đi vào thế giới trong nhiệm vụ, chỉ có thể ngưng tụ thành ảo ảnh, thời hạn là 30 phút. Xét thấy tổn thất và lợi ích chênh lệch quá lớn, không khuyến nghị chủ nhân chọn quyết định này.”

Tổn thất và lợi ích chênh lệch quá lớn?

“Ảo mộng” nói không sai, cho dù có trở lại đó thì thế nào. Cô không có cách nào đánh vỡ chiếc lọ thu lại tình cảm của mình, huống hả, đây chẳng phải là mong muốn của cô lúc trước sao.

Tất cả ngọt ngào, khó giữ được lâu, trên đời có nhiều nỗi sợ, số mệnh do trời định, vì yêu sinh sợ hãi; nếu không yêu, không lo thì sẽ không còn sợ hãi.

Nếu không yêu, không lo thì sẽ không còn sợ hãi...

Sẽ không có đau khổ tan nát cõi lòng, sẽ không có sự mới mẻ mong chờ, sẽ không vì mất đi người yêu mà phải rơi nước mắt, đây chính là lý do cô dùng tất cả để đổi lấy “sio mộng” có thể cho cô sự bình tĩnh.

Cho nên giờ phút này, cô mới có thể yên lặng đứng ở đây, lòng không chút dao động.

Nhưng mà, người đàn ông bị bỏ lại kìa, chẳng phải càng đáng thương hơn sao? Mỗi ngày vì mong nhớ một người phụ nữ đã không còn yêu anh ta mà cả đời không chịu lập gia đình, chỉ mong sau khi chết có thể gặp cô ấy một lần.

Sơ với cô năm đó thì có khác gì nhau?

Ồn Như Thị khẽ cười một cái: “30 phút cũng được, kết nối thể giới nhiệm vụ đi.” Là cô nợ anh ấy.

Nếu đặc quyền này bắt nguồn từ Thẩm Văn Hân, vậy thì trả lại cho anh, cũng đáng mà.

...

Sức khỏe Thẩm Văn Hân ngày càng yếu dần, cô lẽ biết thời hạn của mình sắp đến, một tháng trước anh đã sai người mang tất cả đồ đạc của mình lên núi.

Phần mộ của Ôn Như Thị nằm trong rừng hoa đào. Anh nghĩ, nếu phải chết, anh hi vọng mình có thể chết bên cạnh cô ấy.

Bên cạnh ngôi mộ có một cây đào tự tay anh trồng. Qua mấy mươi năm, cây đào nhỏ bé năm nào đã trưởng thành, cao vút như chiếc dù khổng lồ, cho dù các cây khác bắt đầu héo tàn, nó vẫn cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt.

Ngày hè hoa đào nở như mây, giống như ánh bình minh từ trên trời chiếu xuống, tóe điểm cho mảnh trời trước ngôi mộ của cô. Những năm này trong núi đã dần dần trồng hàng vạn cây đào, giờ phút này dọc theo sườn núi đã tạo thành một vùng phấn hồng và trắng đan xen nhau.

Hương thơm say lòng người quanh quần chớp mắt, Thẩm Văn Hân bình thần ngồi trên ghế nằm cạnh ngôi mộ.

Vẫn là ngọn đồi đó, vẫn là mùa hoa đào nở rộ, Thẩm Văn Hân tự hào nghĩ, cho dù chết, ông trời cũng không làm anh thất thời, đặc biệt chọn cho anh địa điểm tốt nhất, thời gian tốt nhất.

Nếu có thể như lúc trước ngồi trên mặt cỏ, gần cô ấy thêm một chút nữa thì tốt quá rồi. Còn có căn nhà gỗ phía xa, Mộ Hân cương quyết muốn xây một căn nhà ở đó, cho dù là dùng gỗ thò xây nên, anh cũng ngại nó phá hủy cảnh đẹp nơi này.

Nếu nhìn thấy Ôn Như Thị, anh thật định sẽ nói với cô rằng, dựa on trai có đánh cuộc mạnh sống để sinh ra, mấy năm nay rốt cuộc đã gây bao nhiêu phiền phức cho anh.

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện anh muốn chính miệng nói với cô. Người già luôn thích nhớ lại quá khứ.

Mà anh năm đó, không có ai khác, chỉ yêu một mình Ôn Như Thị.

Năm tháng dài đằng đẳng, chỉ có gương mặt của cô trước sau như một vẫn luôn in đậm trong lòng anh. Thì ra tim anh nhỏ như thế, chỉ có thể chứa một mình cô.

Anh cũng không hề sợ chết, nếu như kết thúc sinh mệnh có thể giữ cô lại bên anh.

Thẩm Văn Hân có chút chờ mong, nhưng cũng có chút lo lắng, không biết Ôn Như Thị có còn chờ mình ở nơi có ra đi hay không. Tầm mắt của anh đã bắt đầu có chút mờ lung, ngọn gió lạnh lạnh thổi qua, cảnh đào lay động, có cánh hoa lả cánh chậm rãi rơi xuống.

Dường như anh có thể nhìn thấy một bóng hình yếu đuối đang chậm rãi đến gần mình.

Tư thái cô thong dong, bước đi mềm mại mà kiên định, tựa như cô gái trong trí nhớ của anh.

Thẩm Văn Hân trừng mắt nhìn, cổ gồng xòa tan hơi nước dưới đáy mắt, gương mặt cô dần dần rõ ràng, anh há miệng, nghẹn ngào khó tả.

Cuối cùng chỉ là rưng rưng mỉm cười nói một câu: “Em đến rồi.”

Em đến rồi, như vậy cũng tốt. Anh cứ cho rằng mình có rất nhiều lời muốn nói. Nhưng khi thật sự nhìn thấy cô, cũng chỉ có một câu nói này phù hợp với tâm trạng hiện giờ nhất.

Anh chỉ là quá nhớ cô, anh chỉ là... một người quá cô độc.

Cuộc sống không có cô quá gian nan, dù cho có những lá thư an ủi hàng năm cũng không sao sánh bằng một cái ôm dịu dàng của cô.

Thẩm Văn Hân vươn tay về phía trước, môi run run, “... Như Thị.”

Một bàn tay trắng nõn lạnh lẽo kẻ kín những nếp nhăn trong lòng bàn tay của anh, Ôn Như Thị cúi người, nhẹ nhàng tựa lên hai đùi gầy như que củi, nâng tay vòng qua người anh: “Xin lỗi, em đến muộn.”

Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi nâng một tay còn lại lên, chân chân vuốt ve mái tóc đen như mực xòa dài trên đùi anh. Chẳng lẽ đây chỉ là ảo giác? Cô vẫn trẻ đẹp như trong trí nhớ, mà anh, lại già rồi.

Nhưng độ ẩm nơi đầu ngón tay lại nhắc nhở anh, cô gái trước mắt này thật sự chính là người vợ mà anh ngày nhớ đêm mong.

Thẩm Văn Hân cong khóa miệng, trong đôi mắt đục ngầu nước mắt rơi như mưa, anh siết tay cô thật chặt, khóc không thành tiếng: “Dừng... Dừng đi nữa.”

“Không đi.” Ôn Như Thị xót xa lau nước mắt liên miên vô tận trên mặt anh, “Em ở lại đây bên cạnh anh, không bao giờ đi nữa.” Cho đến khi anh chết đi.

Cô ngồi dậy, ôm đầu anh thật chặt, Thẩm Văn Hân đã sống hơn nửa đời người giờ phút này trong lòng cô lại khóc như một đứa trẻ chịu nhiều tủi hờn.

Âm thanh trong ngực dần ngừng lại, cảm xúc kích động như vậy thật ra cũng không thích hợp với người đã sắp gần đất xa trời. Ôn Như Thị muốn nâng mặt anh lên, lại bị anh nghiêng đầu tránh đi, chỉ nghe anh nhẹ nhàng nhỏ giọng nói: “Dừng nhìn, bảy giờ anh rất xấu.”

Trong mắt Ôn Như Thị dần dần tràn ngập đau thương. Cũng coi như anh, vậy mà cũng sẽ lo được lo mất như vậy, cô lại vuốt ve mái tóc bạc trắng của Thẩm Văn Hân một lần nữa, dịu dàng dỗ dành: “Không xấu, trong lòng em, anh mãi mãi là người đẹp trai nhất.”

Anh già đi, già đến không còn xứng với cô nữa, nhưng anh biết, vì của anh sẽ không quan tâm chuyện đó. Anh chỉ là muốn nghe cô nói những lời để nghe nhiều hơn một chút, chỉ vậy thôi.

Có thể trong thời khắc cuối cùng của đời mình được nhìn thấy cô, sự tiếc nuối cuối cùng của anh cũng biến mất.

Anh rất thỏa mãn.

Thẩm Văn Hân hai tay ôm lấy cô, ánh mắt dần trở nên mơ màng, giọng yếu ớt: “Anh rất nhớ em.”

Thật sự nếu không nói ra sẽ không còn kịp nữa, hành động vừa rồi đã hao hết sức lực cuối cùng của anh.

“Em biết, em cũng rất nhớ anh.” Ôn Như Thị nắm chặt hai tay, viên mắt ửng hồng.

Mỗi anh hơi hơi cong nhẹ: “Anh có nghe lời em... Mộ Hân rất ngoan, 2 đứa con của nó cũng rất nghe lời.”

Anh quá mệt mỏi, vòng tay của cô thật ấm áp, mềm mại như trong trí nhớ vậy.

Thẩm Văn Hân chậm rãi nhắm mắt, lời nói trong miệng dần dần nhỏ đến không ra tiếng: “Không động đến nhà họ Tống... Bọn họ chết già...”

Một giọt nước mắt từ khóa mắt Ôn Như Thị rơi xuống, y hệt như giọt nước mắt của Thẩm Văn Hân im lặng rơi xuống mặt cô năm đó. Lòng Ôn Như Thị đau nhói, ánh sáng màu xanh bỗng nhiên tràn ra từ cơ thể cô.

“Thẩm Văn Hân, hình như em lại thích anh lần nữa rồi.” Cô ôm cơ thể từ từ ngã xuống của anh, cười khẽ, từng nước mắt rơi xuống.

Cho dù bị rút hết tình cảm nhưng khi cô gặp lại anh, vẫn không thể ngăn hệt giống ấy này mềm mại lần nữa.

Cô nghiêng đầu, dựa đầu hờn lên trán anh. Ánh sáng màu xanh càng lúc càng đậm, bao bọc hai người vào trong đó, nhưng tất cả những điều này Thẩm Văn Hân đều không nhìn thấy.

Bàn tay vẫn nắm chặt tay cô mất hết sức lực buông xuống, gió núi se lạnh, sợi tóc trắng bạc của Thẩm Văn Hân quét trên mặt cô, quyến luyến không rời.

Anh yêu em, vẫn luôn yêu em, trước giờ không có ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWs Ebook Full.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Nguy cơ biến ác * của bạo quân

Edit: Thanh Uyên

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun

** Nguyên gốc là “hắc hoá” (黒化), nghĩa là trở nên ác độc, không còn tốt đẹp lương thiện nhân từ*

PS: Há há, phần này quay lại cắn nhau nhé, phần vừa rồi cute ngọt đủ rồi => Chút mãnh liệt cho 1 valentine nóng bỏng hê hê =>))))))

Áng mây đó tươi như màu đọng lại trên bầu trời hoàng hôn, nhuộm đỏ chiếc cầu thang dài lam bằng đá cẩm thạch ở chính điện hoàng cung.

Tiếng chuông hòa vào nhau vang lên không dứt, cung nữ và hoạn quan chạy tán loạn, khắp Hoàng Thành rộng lớn đầy rẫy tiếng kêu khóc vang trời.

Chiếc gậy thu gào long phất ra tiếng va chạm của vôi vóc và máu, Tam Hoàng tử Lưu Già Nhược như không nghe thấy, mặt không đổi sắc, gặm lên máu tươi đỏ sẫm, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Vật áo có hoa văn màu tối nhẹ phát qua ngưỡng cửa, hần chạm rải bước vào.

Phụ hoàng ngồi trên long ý, thị vệ của hần kẻ sát trường đao trên gậy Phụ hoàng, thần dao sáng đến độ có thể soi gương, giọt máu tí tách chảy ra.

Vị vua uy nghiêm ngày nào giờ khắc này rầu rục tức tắn loạn, sắc mặt trắng bệch: “Ngập ngừng, đáng ra lúc trước trẫm nên một đao chém chết người!”

Lưu Già Nhược nhếch môi, một phương dài nhỏ nhường lên, nĩa mài nhàn cha nuốt của mình, môi mòng hé mở, lời nói lạnh lẽo đến thấu xương: “Đáng tiếc, bảy giờ đã trễ rồi!”

Hần vốn không muốn cái ngai vàng lạnh lẽo kia, hần chỉ muốn dẫn theo người mình yêu sống ung dung qua ngày... Hôm nay đi đến bước đường này, đều do bọn họ ọp.

Hắn không phục! Chỉ cần là trưởng tử của Tiên hoàng thì có thể đường đường chính chính kế thừa ngôi vua hay sao? Nếu không gần trên người cái hào quang Thái tử kia, thì cuối cùng hắn ta còn lại gì đây?!

Trong lòng Lâu Già Nhược như có một ngọn đuốc hừng hực cháy.

Khoảnh khắc con dao mài sắc đưa cho nàng được chính tay nàng đâm vào bụng hắn, trong lòng hắn đã cháy lên một ngọn lửa, ngọn lửa ấy âm ỉ tới bây giờ, chưa bao giờ tắt!

Hắn không muốn tranh, không phải tranh không nổi!

Lâu Già Nhược rất muốn chứng kiến.

Chứng kiến cảnh tên Thái tử to gan dám dụ dỗ Vương phi của hắn sau khi mất đi tất cả còn có thể nhanh nhẹn như trước, hào quang vạn tượng, hương thụ tất cả sự sùng ái như trước hay không?

Từ xưa đến nay, chuyện giết cha soán ngôi đêm không xuể, nhiều thêm một kẻ là hắn thì có sao? Nhưng, hắn cũng không được tính là kẻ giết Phụ hoàng.

Thái Thượng hoàng còn sống nhưng lại mất hết quyền lực vẫn tốt hơn một Tiên hoàng đã chết. Lâu Già Nhược không hận ông, không, người hắn hận nhất cũng không phải là ông.

Phụ hoàng đáng kính của hắn hẳn phải sống, sống thật tốt.

Hắn muốn ông tận mắt nhìn thấy đứa con trai mà ông yêu thương nhất bị kẻ nghiệp chường này tra tấn ngày qua ngày, năm qua năm.

Còn Vương phi của hắn, từ nhỏ lớn lên cùng hắn, thanh mai trúc mã, tuy hai mà một...

Lâu Già Nhược ngồi trên Long ý rộng lớn, đau khổ siết chặt ngực ty to bốn tức. Nếu họ đều muốn leo lên ngôi vàng, phản bội hắn để đạt được quyền lực, vậy thì hắn sẽ chiếm lấy nó, đừng ai mong có được!

Đại điện tối đen không một bóng người, chỉ có ánh người cõ đơn cao cao tại thượng tan vào trong bóng tối, tầm mắt yên lặng hạ xuống, tựa như không có tiêu cự, đầy mắt ám đạm.

Hắn lặng lẽ chờ, chờ thuộc hạ của hắn bắt nạng về, sau đó, giấc mộng đẹp của họ sẽ bị chính tay hắn phá hủy.

Đại điện trống vắng không một tiếng động, Lâu Già Nhược chợt nhớ đến khung cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Năm ấy, hắn mười tuổi, nàng tám tuổi

Nàng ôm một con chó trắng ngắn mập mạp, xinh đẹp đứng trước mặt hai huynh đệ, kiều ngao nói: “Ta là con gái Thừa tướng, các người là ai?” Đôi mắt trong suốt sáng lên, sinh động phần chân.

Nhưng ánh mắt của nàng chỉ nhìn người anh trai Thái tử tôn quý của hắn, từ trước đến nay không hề để mắt đến hắn.

Mười năm, hắn thích nàng mười năm, đêm đó, lòng hắn đang tràn ngập niềm vui vì có thể cưới nàng, lại bị nàng đuổi ra khỏi phòng tân hôn.

Lâu Già Nhược nghĩ rằng một ngày nào đó, nàng sẽ ngoảnh đầu nhìn lại, nhận ra hắn, chấp nhận hắn, hẳn tình nguyện ngồi ở phòng ngoài, đuổi hết nô tỳ, giấu kín chuyện này với người ngoài, dù miễn cưỡng bản thân cũng không nỡ miễn cưỡng nàng.

Nhưng sao lòng nàng lại lạnh lẽo đến thế, dù hắn làm thế nào, nàng cũng không động lòng?

Lâu Già Nhược hơi nường khóc mũi, nở nụ cười lạnh lẽo..

Giờ thì không còn lên quan nữa, hắn từ bỏ, hắn không cần gì cả, hắn chỉ cần kéo tất cả xuống địa ngục cùng hắn! Khoảnh khắc nàng đứng trước mặt Thái tử, không cho dự đám hắn một chút, trái tim hắn... đã chết rồi!

Lâu Già Nhược vĩnh viễn không quên được khoảnh khắc ấy, khi hắn ngã xuống, hai người họ đứng bên hắn, thân thiết ôm nhau, tay nàng vẫn còn dính máu tươi của hắn.

Vương phi và Hoàng huynh, hắn nên “báo đáp” họ thế nào đây?

...

Từ khi Ôn Như Thị tình duyên ố thế giới này, cô mới phát hiện mọi chuyện còn thâm hơn tưởng tượng.

Hai tay nàng bị treo trên xích sắt, xích sắt kéo căng khiến hai tay đau nhức.

Đưa lao tới tắm ẩm ướt, vươn tay ra không thấy rõ năm ngón, khám quyết lộ ra trên cổ tay cô, nhưng cô lại không thể với tới.

Rất cuộc chuyện gì đã xảy ra?! Đáng ra cô sẽ xuất hiện tại thời điểm mấy tháng trước khi Lâu Già Nhược bức cung sao? Tại sao cô vừa đến đã bị giam ở đây?

Rất cuộc sai sót ở đâu?

Ôn Như Thị không còn tâm trí bận tâm đến hoàn cảnh xung quanh, cố gắng nhón chân, cuộn cổ tay, muốn gọi trợ lý.

Cổ tay bị trói, cử động khiến da thịt tróc ra, cô cắn chặt răng, cố gắng dùng đầu ngón tay chạm vào nút nhấn trên khám quyết mà người khác không thể nhìn thấy. Khó khăn lắm mới có thể chạm vào nút để tư liệu được đưa vào vị trí, cô đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lại từ hành lang, ánh lửa mờ nhạt chuyển động từ khe hở trên cánh cửa đến gần.

Ôn Như Thị rung mình, thông tin hỗn loạn tràn vào đầu cô.

Khi Ôn Như Thị còn chưa kịp tiếp nhận hết thông tin, cửa sắt đã mở ra, vang lên tiếng “két”. Cô hơi rheo mắt, nghiêng đầu né đi ánh sáng đột ngột chiếu thẳng vào.

Một lúc lâu sau, Ôn Như Thị quay mặt lại, chỉ thấy một nam nhân tuấn mỹ đứng trước mặt mình, khuôn mặt như được chạm khắc, sống mũi thẳng, môi mỏng nhạt màu mím lại, khắp người tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

Dưới ánh lửa, con ngươi đen của hắn hơi lấp ló, Ôn Như Thị cố chột chịu không nhìn ánh mắt hắn, cố liếm khoé môi khô khốc, hắng giọng: “Nếu đã tới, sao lại không nói gì?”

Lâu Già Nhược lặng lẽ nhìn người con gái mừng thầm cả tán loạn, lặng lẽ xoay người, cảm thấy cái roi dài trong đồng dụng cụ tra tấn, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Lớp áo như có khí lạnh, trong ánh mắt hắn dần lộ ra thù hận. Ôn Như Thị luống cuống, vội vã gọi tên hắn: “Già Nhược, ta biết sai rồi, về sau không dám nữa!” Dừng có vừa xuất hiện đã chơi mạnh như vậy, có sợ đau muốn chết!

Hận ý nơi đây nhất Lâu Già Nhược càng đậm, từ trước tới giờ nàng chưa từng gọi hắn như thế. Nàng thật sự biết sai rồi sao? Không, không hề, vì trong lòng nàng chưa từng có hắn.

Hắn nhấc roi, chậm rãi vòng ra phía sau nàng: “Quá muộn.” Hắn đã không còn tin vào bất kỳ một câu nói nào của nàng nữa.

Roi vung lên, rít gió quất mạnh vào tấm lưng yếu ớt của Ôn Như Thị, roi dài linh hoạt cuốn về, mang theo một mảnh lụa mỏng.

Roi vừa thu về, lập tức có một vết máu thật dài chảy ra từ vai của cô, thấm ướt quần áo trên lưng.

Ôn Như Thị nhận không được hết lớn, lại cắn răng nuốt tiếng hét đau đớn vào trong.

Nếu đã không thể tránh, cô cũng không muốn mất lòng tự trọng trước mặt hắn.

Cô đã tới trễ. Sai lầm đã tạo thành, nếu không để hắn trút hết lửa giận trong lòng thì càng không nói đến chuyện cứu vớt hắn.

Từng roi từng roi rơi quất mạnh lên lưng cô. Mắt Ôn Như Thị bắt đầu mờ đi, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống, lưng quá đau đớn, gần như đã té dúi, cô gắng gượng kiên trì, cho đến khi thì không ra hơi, trước mắt tối sầm như muốn ngất đi.

“Chỉ có chút đau đớn còn con ấy đã không chịu được.” Lâu Già Nhược nâng cằm nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Như Thị tái nhợt, vài sợi tóc đen quăn với mồ hôi, bết dính vào khuôn mặt, giọng điệu của hắn mềm nhẹ, trong mắt lại không chút tình ý, chỉ có lạnh lẽo thấu xương: “Sao có thể chịu đựng chuyện tiếp theo đây?”

Cho dù nàng vất óc tìm đủ mọi kế, Thái tử cũng không cười nàng làm chính thế. Vị trí Thái tử phi đã được định đoạt từ trước, mà việc nàng phản bội hắn là quyết định sai lầm nhất đời này của nàng.

Hắn muốn nàng thấy rõ chuyện này.

Ôn Như Thị bị một tiếng kêu thảm thiết đánh thức, Thái tử đầu đội mũ vàng bị trói bên chân cô, máu tươi ở mắt cá chân chảy đầy đất: “Thẳng làm vua thua làm giặc! Thua ngươi ta không hề oán hận, nhưng ngươi không thể làm vậy với Tiểu Như, nàng ấy là Vương phi của ngươi!”

Lời này nghe ngoa khéo khó biết bao, Ôn Như Thị mơ mơ màng màng nghĩ. Thì ra Ôn Như Thị kia không phải không biết mình phụ lòng Tam Hoàng tử, chẳng qua trọng vọng của Lâu Già Nhược có vẻ chẳng đáng bao nhiêu so với tên Thái tử nắm quyền thế trong tay kia.

Ngươi hình tuấn mỹ của hắn có ích gì? Đẹp trai có ăn được không?

Hơn nữa, cũng một cha, mỹ nữ hậu cung nhiều như mây. Hoàng hậu của Tiên hoàng lại là mỹ nhân nổi danh, sao có thể sinh ra đứa trẻ xấu xí?

Huống chi Thái tử không khó nhìn, tướng mạo không thua Lâu Già Nhược, ngược lại vì sinh ra đã mang thân phận tôn quý nên trên người còn có khí chất đường hoàng.

Dưới con mắt quan sát của nàng thì so với một Lâu Già Nhược âm nhu, Thái tử khí khái anh hùng hừng hực càng hợp với hình tượng Hoàng đế.

Nhưng, có không hề dám có suy nghĩ sẽ có quan hệ với hắn ta rồi bị người khác ngược đãi như gian phu ác nữ...

Ôn Như Thị miễn cưỡng mở mắt, nhìn Thái tử bị người khác đánh gãy chân, bất lực nằm trên đất, khó khăn hé môi: “... Ngủ ngoan, cảm ơn.”

Thái tử đang quất mắng kẻ phản bội bỗng chốc dơ người, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, đây là Tiểu Như đệ tử dâng như nước của hắn sao?

Ôn Như Thị hung tợn trừng mắt nhìn tên tù nhân đang ngăn người kia.

Thấy cô bị đánh chưa đủ hả? Đến bây giờ còn muốn dùng lời nói chính nghĩa để chọc tức Lâu Già Nhược, mau về tìm Thái tử phi của ngươi đi, cô ta mới là nữ chính được an bài cho anh đây.

Tâm trạng kích động, đau mắt, cô lại rơi vào hôn mê...

Khoé miệng Lâu Già Nhược hơi cong lên, nhìn đi, đây mới là hiện thực, không có hào quang ấy, tình cảm dụ dỗ chỉ là trò cười.

Vương phi hắn yêu nhất, quả nhiên vẫn chọn quyền thế.

Lầu Già Nhục buông dao găm, buông mì che kín sự trào phúng nơi đáy mắt, chậm rãi rút một tấm khăn lụa trắng thuần, tỉ mỉ lau sạch vết máu trên tay.

Sau đó, từ từ quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cúu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Vi Nguyệt aka sansanhp19

Beta: Huyền Vũ + Moonmaplun

Hắn từng nghĩ sau khi mọi thứ lắng xuống thì nỗi căm hận tràn ngập trong lồng ngực hắn sẽ dần tan đi, nhưng Lầu Già Nhục đã làm.

Thái Thượng Hoàng bị giam lỏng ở Thịnh Tiêu Điện, Thái tử bị hãm giam trong Lăng Hoa Cung, mẫu phi của hắn vốn có địa vị thấp giờ nghiêng nhiên ngồi lên vị trí Thái Hậu.

Tất cả những điều này đều tiến hành thuận lợi theo kế hoạch của hắn nhưng trong lòng Lầu Già Nhục lại không cảm thấy thoải mái, nhất là khi ngục tối báo với hắn Ôn Như Thị trong đại lao sốt cao, nỗi buồn không tên trong lồng hân như dâng cao đến đỉnh điểm.

Hắn đáng lẽ nên giết nàng, giết chết à đảm phụ đã bỏ phu quân mình đi dan diu với kẻ khác.

Nhưng khi nhìn nàng nhuộm đầy máu, yếu ớt nằm trên mặt đất do bản không nhúc nhích, trái tim hắn... , tại sao vẫn cảm thấy đau.

Trong triều tiếng người huyền não, tiếng nói chói tai hỗn loạn, không giống Đại Điện của triều đình mà giống chợ thực ăn nhộn nhịp tiếng người.

Lầu Già Nhục nhàu mày, lạnh lùng hừ một tiếng.

Các đại thần vừa tranh cãi ầm ĩ lập tức im lặng. Các vị đại thần tuy muốn tranh thủ nhét người phe mình vào những vị trí còn trống nhưng nỗi ám ảnh ngày Hoàng Đế ra tay tàn sát còn đó khiến họ do dự, nỗi sợ hãi với Tân Hoàng không thể biến mất trong ngày một ngày hai.

Lầu Già Nhục kiểm chế sự chân nân trong lòng, hồi hột liếc nhìn những bậc thang trên đại điện.

“Bãi triều.” Lễ quan kéo kóa tờ tỉnh ý, lập tức lên tiếng tuyên bố bãi triều, các đại thần hai mặt nhìn nhau, không dám nói nửa câu chỉ cúi đầu hành lễ rồi rút lui ra của điện.

Ánh nắng quét đến nam nhân trung niên râu dài im lặng đứng trong hàng ngũ từ đầu đến cuối chưa hề lên tiếng, về mặt Lầu Già Nhục không cảm xúc, chậm rãi mở miệng “Ôn Tương ở lại.”

Từng là cha vợ và con rể, nay thân phận của hai người, một người trên trời, một người dưới đất.

Lầu Già Nhục giữ ông lại nhưng không nói lời nào, nhẹ nhàng phát tay áo thay đổi tư thế, một loạt động tác ung dung tựa như chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của ông.

Trong lòng Ôn Tương cay đắng, chậm rãi cúi người, hành đại lễ, cả người nằm rạp trên bậc thềm, giọng điệu thể lương: “Thần, có tội.”

“Ờ?” Tân Hoàng không đồng ý cũng không bác bỏ, “Thừa Tướng trung thành tuyệt đối với trăm, đến nay có thể tỉnh lại phụ tá hai đời Quân vương, không công lao cũng có khổ lao, có sao hôm nay lại nói lời ấy?”

Ông có một nữ nhi khư khư có chấp, Ôn Tương không lòng trả lời, chỉ miễn cưỡng duy trì tư thế quỳ. Lần cuối ông dùng đại lễ là ngày Thái Thượng Hoàng phong tước cho ông.

Ông chỉ có một đứa con là Ôn Như Thị, nữ nhi ông từ nhỏ đã thâm thương Thái tử, ông cũng biết rõ điều đó. Nhưng con bé không hiểu rằng chi cần cha nó còn ngồi trên cái ghế Thừa Tướng thì Hoàng Thượng sẽ không bao giờ gả nó làm chính phi của Thái tử.

Hoàng quyền không phải muốn là có, dù người đó là Thái tử.

Thà làm vợ kẻ nghèo còn hơn làm thiếp kẻ giàu. Khi đó Lầu Già Nhục thật lòng thương nó, Ôn Tương thả gà nữ nhi cho một hoàng tử không màng ngợi vị Hoàng Đế còn hơn sau này nhìn nó phải tranh sủng với một đám nữ nhân chốn thâm cung.

Đáng tiếc, ông sắp đặt được nhân duyên của nó nhưng lại không thể duy nó biết hai lòng với những gì mình có.

“Tiểu nữ nhi nhỏ không hiểu chuyện, phụ tâm chân tình của bề hạ, thần rất xấu hổ.” Ông kính cẩn nằm rạp dưới chân Tân Hoàng, chỉ mong tìm được một đường sống cho nữ nhi vẫn còn bị giam giữ trong đại lao, “Khẩn cầu bề hạ khai ân, để tiểu nữ xuống tóc làm ni cô quy y cửa Phật, ngày đêm cầu phúc cho hoàng thất phồn vinh hưng thịnh, thần tự nguyện cáo lão về quê, cả đời không đặt chân vào Kinh Thành nữa bước.”

Làm quan đã nhiều năm, Ôn Tương có rất nhiều môn sinh trong triều, nếu Lầu Già Nhục thẳng tay trừ bỏ ông, ắt sẽ mất nhân tâm.

Ông cũng không hy vọng xa vời rằng vị Cửu ngũ chi tôn trước mặt có thể cho mình ở lại trong triều phát huy chút sức tàn lực kiệt. Ôn Tương chỉ đang đánh cược, đánh cược Tân Hoàng vừa đáng cơ không muốn tạo nhiều sát nghiệt. Ông có thể chủ động xin cáo lão hồi hương, để Tân Hoàng thay thế người khác vào vị trí của ông, chỉ cần người bỏ qua cho nữ nhi của ông.

Đầu Ôn Tương chạm đất, quý mũi không đứng lên, nhưng không nghĩ sau khi im lặng một lúc lâu, Lầu Già Nhục ngồi ở vị trí cao cao tại thượng bỗng nhiên nở nụ cười nặng nề, tiếng cười ấy mang đậm nỗi thể lương không kể xiết.

Ôn Tương nghĩ hoặc nhưng vẫn quý không dám ngừng đầu.

“Như nhân dân loạn nạn vậy mà quy y cửa Phật chẳng phải sẽ làm bẩn cửa Phật thanh tịnh ư?” Ánh mắt Lầu Già Nhục sáng quắc tựa một thanh kiếm sắc, giọng nói không kìm nén được sự phẫn nộ, “Người thật là to gan! Người nghĩ nay trăm vẫn lòng dạ mềm yếu ư?”

Lời ấy như chạt dùi sự nghĩ của ông, trên lưng Ôn Tương đã thấm đầm mồ hôi nhưng vẫn gồng gượng ngừng đầu đối diện với thánh nhân, giọng điệu bi thương: “Tuy tiểu nữ tùy húng, nhưng thưa nhỏ đã học đủ thi thư, chắc chắn không phải “nữ nhân đảm loạn” như lời bề hạ!” Nếu danh tiết của Ôn Như Thị không còn, không chỉ cả dòng họ mất hết mặt mũi, mà dù nàng có bị dân vật đến chết trong đại lao cũng không ai thương hại.

Bây giờ Hoàng Thượng không còn là Tam Hoàng tử ôn hòa vô hại như trước nữa, hẳn quyết tâm muốn xử lý Ôn gia. Ôn Tương tự biết lần này khó thoát một kiếp, nhưng dù nữ nhi ông phải chết cũng không thể chết không có tôn nghiêm như vậy!

“Xin bề hạ minh giám!” Lưng Ôn Tương thẳng tắp, không khái cương nghị.

Lầu Già Nhục nghiêm mặt, lặng lẽ nhìn Ôn Tương, trong mắt hắn có một chút thương hại, ông từng là một trong những trưởng bối hắn kính trọng nhất.

“Hôm nay bão phu gao nữ nhi duy nhất cho ngài, hi vọng ngày sau ngài và con bé phụ thể hòa thuận, cảm sát hòa mình.”

Lời nói ấy còn văng vẳng bên tai hắn, bấy giờ, người nói ra những lời đó quý dưới chân hắn, khẩn cầu hắn giờ cao đánh khẽ, tha cho nữ nhi ông một con đường sống.

Đáng là cảnh con người mất. Một lát sau, Lầu Già Nhục bỗng thấy mệt mỏi, nghĩ đến, nếu kết thúc tính mạng của nàng ở đây cũng tốt: “Muốn chứng minh chuyện này rất dễ, chỉ cần sai người kiểm tra nàng ta còn trong trạng hay không.”

“Bề hạ ——”

Ôn Tương vừa mở miệng đã bị lời tiếp theo của hắn cắt ngang: “Từ trước đến nay trăm chưa hề viên phòng với nàng.”

Họ chưa từng viên phòng, Ôn Như Thị không chịu, hẳn vẫn nhường nhịn lui một bước.

Lầu Già Nhục khép hờ mắt, lòng mi dài đen như mực, giọng điệu trầm thấp nhưng vẫn nghe rõ ràng.

Hắn là con dao hai lưỡi, tổn thương nàng, đồng thời cũng làm trái tim hắn đau nhói, ngay cả hình phạt quai rồi cũng không thể tiêu trừ mối hận trong lòng.

Nhưng nỗi hận sau khi dần vơi nặng, Lầu Già Nhục chỉ cảm thấy càng thêm đau đớn. Hắn không muốn hàng đêm trằn trọc không thể chìm vào giấc ngủ, Ôn Như Thị còn sống chỉ càng nhắc nhở hắn về nỗi ô nhục của mình.

Giết nàng cũng tốt. Như vậy tất cả mọi người đều được giải thoát.

“Nếu kết quả là thật, trăm sẽ ban cho nàng một dải lụa trắng, người có muốn đánh cược với trăm không?” Giọng hắn lạnh lẽo, trên mặt không cảm xúc.

Ôn Tương ngồi sụp xuống đất, ông không dám chắc con bé từng xảy ra chuyện với Thái tử chưa nhưng đã tới bước này ông cũng không còn đường lui. Sắc mặt ông trắng bệch, run rẩy một lúc ông mới cắn răng: “Nếu tiểu nữ vẫn còn tấm thân xử nữ, bề hạ...”

“Nàng có thể ở lại Bình cung suốt nửa đời còn lại.” Lầu Già Nhục nâng mắt, mỗi móng nữ nụ cười gấu cọt, có thể thì rằng khỏi đại lao đã là đặc biệt khai ân, sao có thể để Ôn Tương đưa nàng rời khỏi Kinh Thành? Trừ phi chết, đời này Ôn Như Thị đừng hòng thoát khỏi hắn.

Giờ khắc này Ôn Như Thị nằm nhồi trên giường gỗ đơn sơ trong đại lao, một tấm chăn và thuốc, nhiệt độ trên trán cuối cùng cũng giảm một chút, mê man đến mức ngay cả ma ma Lầu Già Nhục phải tới để nghiêm thân cho có vào lúc nào cũng không hay biết.

Mãi đến tận lúc ma ma coi tết khổ [1] của cô, ngón tay đỏ vào trong, có mùi gắt mình thê tính, đã văng người kia, cuống quít nhếch nhếch lui về phía sau: “Các người là ai?”

[1] tết khổ: đồ lột

Chân có mềm nhũn không có lực, đã vào người khác không cảm thấy đau, ma ma cũng không cưỡng ép cô, chỉ đứng thẳng mở miệng nói: “Hoàng Thượng lệnh cho chúng nó tỷ kiểm tra xem nương nương có còn tấm thân trong trắng hay không, hoàng mệnh khó trái, mong nương nương không làm khó nó tỷ.”

Ôn Như Thị ngơ ngẩn, ngay lập tức hiểu ra, cổ miễn cưỡng cong khúc miệng nhưng không thể nở nụ cười hoàn chỉnh được.

Biết là một chuyện, trằn trụi để người khác động chạm kinh nghiệm lại là một chuyện khác, dù thân kinh có có cũng ràng cũng không khỏi cảm thấy nhục nhã, tựa như bị người khác đối xử như hàng hóa.

Ngón tay trắng nõn nắm chặt gài trái giường, cổ từ từ mở hai chân, viên mắt sụp xuống: “... Ma ma nhẹ một chút.”

Lầu Già Nhục, tên khốn nhà người!

Có nan rầy nhắm mắt, tựa như có vật gì mờ hồ cản trở.

Kết quả nằm ngoài dự liệu của Lầu Già Nhục và Ôn Tương, ma ma kinh nghiệm phong phú trong cung nghiêm thân cho nàng nói rằng nàng vẫn còn trinh trắng.

Ôn Tương nhẹ lòng, gửi lại phong thư, hành lễ ở trước điện rồi từ quan rời đi, dọc đường cung nhân đều thấy trán ông rớm máu, ông cũng không thêm d ý.

Con gái ông không làm mất mặt gia tộc, ông có thể ngừng cao đầu mà đi, bệ hạ tất sẽ không lật lọng giết Ôn Như Thị, chỉ cần vậy là được.

Ôn Như Thị vẫn chưa hay biết mình đã mất đi chỗ dựa cuối cùng, buổi tối khó khăn lắm mới hạ sốt nạy lại sốt trở lại, nhiệt độ còn cao hơn trước.

Thái y báo lại là do ngoại thương chưa lành lại để gió độc xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa tâm trạng dồn nén mới khiến bệnh tình của nàng càng ngày càng nặng.

“Làm hết sức có thể.” Lâu Già Nhục trầm mặc một lúc lâu cuối cùng khó khăn nói. Có lẽ, Ôn Như Thị bị hôn tước mất hi vọng, đã không còn muốn sống tiếp nữa.

Đêm khuya, trăng sáng như ngọc, giờ khắc này trong đại lao hẳn đã có giường chiếu thích hợp, Lâu Già Nhục đứng trên hành lang, ánh trăng chi chiếu vào đôi hài, hoa văn trên lớp áo tím như tan vào màn đêm.

Đi đến bước này hẳn không còn đường lui, hẳn không biết mình kiên trì vì điều gì, do dự một hồi, cuối cùng hẳn vẫn không nhận được đi về phía đại lao.

Vừa bước vào đại lao đã cảm thấy lạnh lẽo tận xương, Lâu Già Nhục bỏ mặc thị vệ, yên lặng đẩy cửa đi vào đứng trước giường nàng.

Ôn Như Thị sốt mê man, quần kín chân, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt đáng thương và một bên tay trắng nõn nhỏ nhắn, mồ hôi làm bết tóc lại vào trán, gương mặt nàng đỏ tới bất thường, trong miệng lẩm bẩm không rõ.

Lâu Già Nhục phức tạp nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống cạnh giường, hẳn buông vạt áo nắm đầu ngón tay nàng, như gần như xa, giống như mối quan hệ không ôn hòa giữa họ.

Dù nàng vẫn còn trong trạng nhưng có nghĩa là gì chứ. Nàng phản bội hắn, đó vẫn là sự thật không thể phủ nhận.

Giữa phu quân và Thái tử, lúc đó Ôn Như Thị đã chọn Thái tử. Vết thương trên bụng Lâu Già Nhục vẫn còn đau, như đang thời khắc khắc nhức nhối hắn nữ nhân này tàn nhẫn vô tình đến mức nào.

Hắn nặng nề nhắm mắt, rồi lại mở ra, trong mắt không còn chút do dự như lúc này. Lâu Già Nhục bỗng nhiên đứng dậy, vừa định bước đi thì hẳn phát hiện góc áo mình bị người kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, một góc áo bào tối màu của hắn bị Ôn Như Thị nắm chặt, nắm ngón tay nàng trắng nõn, vài vóc tối màu càng làm tăng thêm vẻ trắng mịn như ngọc.

Lông mi đen dài khẽ động dậy, tựa như muốn dùng hết sức để tỉnh lại nhưng không được, nàng khó chịu nhàu mày, môi anh đào mở rồi lại khép, không nghe rõ tiếng gì non.

Lâu Già Nhục dừng một chút, không biết làm sao, nhưng cũng không hất tay cô ra, hai người cứ giằng co trước giường như vậy.

“... Già Nhục.” Hai tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, thì thầm yếu đuối nhưng lại lên vào tai hắn, ngón tay Lâu Già Nhục khẽ nhúc nhích, dưới chân như mọc rễ, không muốn tới gần cũng không thể rời đi.

“... Lâu Già Nhục.” Lần này giọng nói ấy càng rõ ràng, Ôn Như Thị vô ý thức nắm chặt nắm ngón tay, tạo thành nếp nhăn sâu trên vạt áo hắn.

Hắn yên lặng đứng tại chỗ, vẻ mặt hốt hoảng.

“... Khốn kiếp!”

Lâu Già Nhục nhàu mày, mắt phượng dài nhỏ hơi nheo lại, đột nhiên muốn lay cổ tỉnh lại dùng roi đánh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull.Net](#)**.

Chương 55

Edit: Công Tử Vô Song

Beta: Moonmaplan

Tu liệu ghi lại: Vương triều Lâu thị có tổng cộng bốn vị Hoàng tử, Tiền Hoàng hậu sinh ra Đại Hoàng tử Lâu Già Giới, là Thái tử danh chính ngôn thuận; những người còn lại, Nhị Hoàng tử Lâu Già Khánh là người khoan dung độ lượng, Tam Hoàng tử Lâu Già Nhục trời sinh tính tình nhân từ, thích kết giao với các đệ sĩ giang hồ; Tứ Hoàng tử Lâu Già Lam còn chưa trưởng thành, mới chỉ chín tuổi.

Nữ nhi duy nhất của Ôn Tương tử nhỏ đã quen biết với Thái tử và Tam Hoàng tử. Cùng lớn lên với bọn họ, còn có Trương nữ Tô Nhạc Thanh của Đại Tư Không.

Tam hoàng tử Lâu Già Nhục cầu hôn Ôn thị ngay khi nàng vừa mới cập kê, Hoàng Thượng ban thánh chỉ từ hôn, Ôn Tương vui vẻ đồng ý. Một năm sau, Ôn Như Thị gả vào Vương phủ, đã cưới mười dặm trở thành câu chuyện được dân chúng hết lời ca tụng những lúc rảnh rỗi.

Sau đại hôn, Tam Hoàng phi nhập nhằng với Thái tử, Lâu Già Nhục nghe tin tìm đến. Vợ nghệ của Thái tử không dịch lại, để vụ bê bối không truyền ra ngoài, hẳn mệnh mệnh hứa hẹn sau này sẽ cưới nàng làm chính phi.

Ôn Như Thị thừa dịp Tam Hoàng tử không đề phòng, chính tay đâm phu quân mình. Lâu Già Nhục tâm như tro tàn, bỏ tay chịu trời, đến chết cũng không đánh trả.

Ba ngày sau, thị vệ trong Vương phủ phát hiện thi thể chủ tử ở ngoại ô, triều đình xôn xao, Hoàng Thượng phiền nộ. Tuy ông không thích đưa con này nhưng tôn nghiêm Hoàng gia không thể bị mạo phạm, ông lập tức hạ lệnh tra xét rõ ràng.

Lượt trời lồng lộng, tuyết thưa mà khó lọt, sau cùng chứng có nấm thủng vào nữ nhi của Ôn Tương. Thái tử vì không muốn bị lên lụy nên từ chối sự cầu cứu của nàng. Trên Đại điện, Ôn Như Thị mạnh mẽ lên án Thái tử bạc tình phụ nghĩa, mưu toan muốn kéo hẳn xuống nước.

Tô Nhạc Thanh đứng cảm động ra làm chứng ngày đó Thái tử và nàng ta nghiêm hoa ở biệt viện, hoàn toàn khác với lời của Ôn Như Thị là vì việc xấu bại lụy nên Thái tử giật dây giết người diệt khẩu.

Đường đường là Hoàng tử lại bị người ta giết chết nơi hoang dã, kẻ giết người còn là nữ nhi nhà Thừa Tướng được Hoàng Đế từ hôn, Đại Tư Không dẫn đầu bách quan dâng sớ, yêu cầu nghiêm trị hung thủ.

Cả gia tộc Ôn thị bị chém đầu. Hai năm sau, Tô Nhạc Thanh gả vào phủ Thái tử.

Sau khi kết hôn, phu thê ân ái, lúc Thái tử chính thức kế vị cũng chính là lúc Tô Nhạc Thanh được phong làm Hoàng Hậu, sau này sinh hạ hai người con, cả đời độc sủng hậu cung.

Nhưng, mạch chuyện lại chuyển hướng tại thời điểm Tam Hoàng tử bị đâm chết, con dao của Tam Hoàng phi không đâm trúng chỗ yếu của hắn, đáng lẽ phải chết tại nơi hoang dã nhưng nay Lâu Già Nhục đã sống sót trở về...

Trước kia hắn có sở thích kết giao bằng hữu với người trong võ lâm, giờ đây điều đó đã trở thành trợ lực lớn cho mưu đồ bí mật của hắn.

Lâu Già Nhục không lỡ mớng chạy đến trước mặt Hoàng Đế tố giác hành vi của họ, hẳn hiểu rõ trong mắt Phụ hoàng, hẳn còn không bằng một đầu ngón tay của Thái tử.

Hắn âm thầm cất đất lên hệ giữa Thái Tử và Ôn Như Thị, giùm lòng nàng ở Vương phủ.

Thời gian hai năm không đủ để hắn lật đổ Thái Tử, nhưng nhờ sức những quân thần có ý phụ tá hắn, cộng thêm đi nhân giang hồ bị hắn ra sức thuyết phục, hẳn vẫn dư sức bồi dưỡng tư sĩ.

Lâu Già Nhục chọn hành động vào đúng vào ngày Tô Nhạc Thanh được chỉ hôn. Nhận được tin tức như trời giáng, Ôn Như Thị không kiềm chế được cái trang chạy trốn, đến chất vấn Thái tử về lời hứa sẽ cưới nàng lúc trước.

Thương thay cho nàng còn có tính toán, có gắng vượt mọi trở ngại, kiên trì bảo vệ sự trong sạch của mình, không tiến đến bước cuối cùng với Thái tử, cốt yếu chỉ để sau này thuận lợi thành hôn.

Nhưng không ngờ nam nhân mà nàng một lòng muốn gả đã sớm thông đồng với Đại Tư Không.

Ôn Như Thị từ nhỏ đã rất đáng yêu, càng lớn càng xinh đẹp động lòng người. Nếu Tô Nhạc Thanh dựa dẫm thanh nhũ, điểm tình nệ nhàng thì nàng tựa như một ngọn lửa nhiệt tình bùng cháy.

Nhưng nếu ngọn lửa này tự đốt chính mình thì không tốt.

Vị trí Thái tử phi nhất quyết chỉ dành cho Tô Nhạc Thanh, Ôn Như Thị cùng lắm chỉ có thể đổi tên đổi họ, làm một phi tần nhỏ nhoi sau khi hắn lên ngôi. Sao Thái tử dám nói thẳng những lời này với nàng, nữ nhân này hẳn vẫn chưa ‘ăn miếng nạo’, chỉ có thể lời ngon tiếng ngọt trấn an vỗ về.

Trong phủ Đại Tư Không mở yến tiệc đãi khách, mừng nữ nhi sắp gả vào Hoàng gia, quan viên tham dự đông đảo. Khi Thái tử đang vất vả thể thoát đồ dành Ôn Như Thị trong yến tiệc, chàng chàng thấp thấp ôn tồn, bên kia Lâu Già Nhục đã bắt đầu tiến công.

Có lẽ đối với hắn, đây là lần duy nhất Ôn Như Thị trong lúc vô ý đã giúp hắn một việc lớn.

Khi Lâu Già Nhục thống lĩnh binh mã vào trong thành đại sát khắp nơi, các phụ tá của Thái tử thậm chí không thấy bóng dáng của chủ nhân...

Tất cả đều là tin tức trong khám quyết.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm ở chỗ, đúng ra Ôn Như Thị phải vào thể giới này trước khi Lâu Già Nhục bức cung tạo phản.

Đúng ra trước khi Lâu Già Nhục hóa hoá có sẽ đến cứu với trái tim hắn, không để tình tiết sau khi soạn vị thành công sẽ giết chết con gái của Ôn Thừa tướng xảy ra, tiếp đó, nhất quyết tra tấn vợ chồng nam chính, mà không phải như bây giờ, vừa đến đã bị hắn quất roi ngược đãi.

Tên khốn kia còn dám ném có vào bình cung tự sinh tự diệt?!! Được rồi, ít nhất hắn còn sai người an bày hai cung nữ cho cô sai bảo, dù sao cũng không để cô bị bệnh còn phải tự mình sắc thuốc.

Ôn Như Thị bị mủ, uống cạn bát ‘thuốc tốt’ đáng đến mức buồn nôn, nên gần sai các nàng ra ngoài canh chừng. Lúc này mới dám mở khám quyết ra tra rõ nguyên nhân.

Khi trợ lý của cô xuất hiện, thấy vị linh đạo không thêm giữ hẳn tượng vênh mình nằm lỳ trên giường, khoe miệng có run run, chưa kịp mở miệng đã thấy một bóng đen đập vào mặt.

Anh không nói gì nhìn cô thuận tay nhắc vật gì đó lên, lên tạc ném về phía mình, nghĩ nghĩ, vẫn nên đứng yên tại chỗ không động đậy để mặc cô trút giận.

Lược, trầm cài, gối đầu,... từng thứ xuyên qua ảo ảnh của anh rơi trên mặt đất. Ôn Như Thị cũng thông minh, chỉ chọn những thứ không gây ra tiếng động lớn, tránh gây sự chú ý của người khác.

Đợi đến khi hết giận, có một thông thái sửa lại mái tóc rồi, thở dài một hơi: “Nói đi, lần này lại xảy ra vấn đề gì?”

“Trước mắt tạm thời chỉ có thể tra ra là do đối thủ cạnh tranh trong cuộc Tổng Tuyển Cử bảy ngày sau làm, người chấp hành xếp hạng trong Top 10 đều gặp phải ảnh hưởng khác nhau... Nhưng mà, trực tiếp nhảy đến thì điểm mục tiêu đang biến ác [1], chỉ có một mình cô.” Trợ lý nhanh chóng nói thẳng tình hình, nhắc tới việc này, anh cũng rất buồn bực.

^[1] Đã chủ thích ở chương 53

Thời điểm này hàng năm luôn có những công ty khác phái người tới thăm thành lập lịch của đối thủ trước, nhưng bình thường đều biết giới hạn, không bao giờ ra tay nhiễu loạn nhiệm vụ của người khác. Bởi vậy mọi người đều không ngờ sẽ có người không thêm bận tâm đến quy tắc mà làm xằng làm

bảy không chút kiêng kỵ như vậy.

Nếu không phải đối thủ có chỗ dựa lớn, thì nghĩa là thực lực cực mạnh không sợ gì, càng không sợ chọc giận bọn họ. Dù thế nào, đối phương chắc chắn có rất nhiều người chấp hành xếp hạng cao, nếu không cũng không tốn nhiều mưu kế làm ra chuyện lớn như vậy.

“Tôn thất khá lớn, số ba, bốn, bảy đều đã thất bại, số chín và số mười cũng không kiên trì được bao lâu, ước chừng sẽ không trụ được mấy ngày ở thế giới nhiệm vụ.” Sắc mặt trợ lý hơi rầu rĩ, lần này ít nhất phải đóng kín năm thế giới, những người khác có thể thành công hay không cũng là một ẩn số.

Ồn Như Thị hơi hơi rheo mắt, cô vào công ty trong thời gian ngắn, chưa từng tham gia cuộc Tổng Tuyển Cử toàn thế giới nào, nghe nói đến lúc đó người chấp hành trên thế giới sẽ giành Vòng Nguyệt Quế.

Phần thưởng rất lớn, ba người đứng đầu sẽ có mười đặc quyền, quan trọng nhất là, Quân quân có thể có được một bộ quần áo giúp biến hóa và bay lượn, sử dụng bộ quần áo này thì không cần lo bất cứ ảnh hưởng trái chiều nào.

Nếu trước khi chấp hành nhiệm vụ thứ 101, cô có bộ quần áo này thì đã không chết sớm rồi.

Ồn Như Thị hận hận cần răng, khuôn mặt xinh đẹp trở nên âm trầm đến đáng sợ. “Đến khi tôi làm xong nhiệm vụ trở về, tôi muốn nhìn thấy trên bàn có tài liệu cận kề của tên đầu sỏ gây ra chuyện này!”

Sau đó, cô sẽ tìm đám người chấp hành dưới tay hắn, trò chuyện về “cuộc đời” với họ.

Trợ lý run run, gật đầu rồi biến mất ngay trước mặt cô.

Cấp trên bị chọc giận thật đáng sợ, hẳn phải nhanh chóng trở về nấu chén nước đường tự an ủi…

Ồn Như Thị nhìn gian phòng trống rỗng, rất nhiều đồ linh tính rơi đầy đất, có nhều nhàu nát, cao giọng gọi người vào dọn dẹp phòng. Hai cung nữ vừa bước vào thì ngẩn người, không dám lên tiếng, nhanh chóng nhặt đồ rồi ra ngoài, không bao lâu sau cung nữ đưa cho cô những vật dụng mới.

Ồn Như Thị chậm rãi kéo chăn đắp kín người, dựa vào gối, nghiêng đầu như cô điều suy nghĩ, khẽ nhìn các nàng.

Trong lãnh cung nào có nhiều đồ như vậy? Hai cung nữ này, trong đó có ít nhất một người do Lâu Già Nhược phái đến. Cô không nói toạc ra, nhắm mắt không để phòng, dần chìm vào giấc ngủ.

Không sợ hấn không phải người giám thị cô, chỉ sợ hấn không thêm nghe tin tức của cô, lúc ấy mới thật sự nguy hiểm.

Bất tri bất giác, Ôn Như Thị bị biến vào lãnh cung đã hơn một tháng, trong khoảng thời gian này Lâu Già Nhược chưa từng đến đây lần nào.

Vết thương của cô đã sắp lành, ngày ngày không có việc gì thì luyện thư pháp, rảnh rỗi thì đi quanh sân chăm sóc hoa cỏ. Com đến hái miếng, áo đến vượn tay, ngoại trừ không có tự do, không thể ra ngoài đi dạo, cuộc sống của cô rất nhàn nhã tự tại.

Chỉ cần hấn không ghét cô, Ôn Như Thị cũng không vội, bây giờ có chẳng thêm nghĩ cách lấy lòng tên khốn kiếp đó, không thấy cung nữ tên Liên Kiều lâu lâu sẽ biến mất mấy canh giờ sao.

Muốn xem ai nhẫn nại hơn ai à? Hừ! Rốt cuộc ai thắng còn chưa biết đâu.

Liên Kiều lấy lý do họp tình hợp lý, nhưng sau khi Ôn Như Thị đã hỏi mấy lần, Liên Kiều không nhắc lại chuyện ra ngoài nữa, Liên Kiều cho rằng đi vào buổi tối sẽ không ai nghi ngờ.

Đáng tiếc, giờ đây Ôn Như Thị cả ngày không có việc gì làm, chán muốn chết, sức lực tràn đầy không biết dùng vào đâu, chuyện còn con kia không thể qua mắt được cô.

Nửa đêm đến thăm dò giấc ngủ tại thế ngủ của chủ tử mà không chín, vào nhìn đã biết nàng ta lại đi mật báo cho Lâu Già Nhược; nổi lần như vậy, Ôn Như Thị đều rất vui vẻ hơn hờ vênh tại chỗ động tình nàng ta trở về.

Bước chân nhẹ nhàng chậm rãi khó có thể nghe thấy, xem ra là người có nền tảng võ công, nếu không phải có cố ý nghe lỏy, sẽ không nghe ra âm thanh có người về phòng. Đáng tiếc cơ thể muốn tỉnh mà tinh thần lại không, Ôn Như Thị bủ môi rụt vào trong chăn, nhắm mắt ngủ.

Bên này Ôn Như Thị nhàn nhai tự tại ở lãnh cung, bên kia Lâu Già Nhược lại có chút nghỉ ngơi. Trong ấn tượng của hấn, nàng không phải là người thành thật như thế, không âm ỉ trong lãnh cung, nhưng cũng không có dấu hiệu liên lạc với bên ngoài.

Theo như cung nữ hồi báo, dường như nàng còn rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ. Vốn phải người giám thị Ôn Như Thị, xem nàng có ý đồ gây rối hay không nhưng lại chẳng thu hoạch được gì, tất cả tin báo lên đều là những việc nhỏ vụn vặt.

Hôm qua thức ăn rất ngon, nướng nướng ăn thêm hai chén cơm; hôm qua nổi hứng, Nướng nướng hái tất cả hoa tươi khó khăn lắm mới trồng được, chỉ để lại cành khô xơ xác đầy sân, gĩa thành nước hoa dùng để nhuộm áo…

Lâu Già Nhược phất tay cắt ngang lời Lý công công, không nhận được hỏi: “Không còn gì khác?”

Công công đáng thương vội vàng cúi đầu lật đi lật lại ba trang giấy, khó xử mở miệng: “… Nghiêm trọng nhất là, hôm nay nướng nướng ngủ quá giờ, lúc xuống giường gối trượt, bị trật chân.”

Vừa dứt lời, nghiêng mực lao tới!

Nghiên mực đập vào thái dương, máu tươi chảy xuống, công công kia hét hoảng quý xuống, nằm trên đất run lập cập, máu chảy xuống cũng không dám giờ tay lau.

“Cút đi!” Lâu Già Nhược nổi giận.

Rốt cuộc nữ nhân này muốn chơi trò gì?! Hấn không tin không tìm ra sơ hở của nàng. Lâu Già Nhược chẳng thêm liếc mắt nhìn Lý công công lao đao bỏ ra ngoài, híp mắt cầm lên một bản tấu chương.

“Thái tử trong Lăng Hoa Cung không người săn sóc, chứng thần cho rằng, nên phái vài cung nhân đến, biểu dương tấm lòng khoan dung từ bi của Hoàng Thượng.”

Lâu Già Nhược yên lặng nhìn một lúc lâu, sau đó cầm bút gạch đi mấy chữ “cung nhân”, suy nghĩ kỹ trong chốc lát rồi chậm rãi viết một cái tên khác.

Không biết khi nàng biết tin này sẽ có biểu cảm thế nào.

Thương tâm? Phẫn nộ? Hay hi vọng có thể tìm đến tòa núi dựa lớn hơn là hấn?

Lâu Già Nhược rất tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phạ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Chương 56

Edit: Lily Carlos

Beta: Moonmaplin

Từ nơi ở của nàng đến Lăng Hoa Cung cách một đoạn rất xa, Ôn Như Thị đi theo sau Lý công công mất khoảng nửa canh giờ mới thấy cung điện hoang vắng kia ở phía xa xa. Sơn đồ trên tường có vài chỗ bị bong ra, so với tiểu viện tuy nhỏ nhưng ngăn nắp của mình mà nói thì nơi này giống lãnh cung hơn.

Hai thị vệ đứng nghiêm trang ở hai bên cửa, một người trong đó cầm tay lệnh bài mà Lý công công đưa cho kiểm tra cẩn thận sau đó mới gật đầu lấy chìa khóa bên hông mở cửa rồi lui qua một bên tránh đường.

“Nương nương, mời.” Lý công công khom người quay về phía sau ý bảo nàng vào.

Trong viện học đầy cỏ dại, hoàn toàn không giống chỗ dành cho người ở. Nàng chậm rãi bước qua bậc cửa, mấy phiến đá nhỏ lén bên đường bám đầy rêu xanh, trên mặt tường không linh lện còn có một loài hoa dại không biết tên đang sinh trưởng.

Ồn Như Thị đứng vững trước cửa phòng, không chân chữ đi vào, Lý công công cũng không nói thêm câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn nàng đẩy cửa vào. Hoàng Thượng tuy không nói gì, nhưng người chuyên phỏng đoán tâm tư người khác như Lý công công đã biết rằng, sau khi trở về sẽ một năm một mười bám bảo hết cho Hoàng Thượng.

Ồn Như Thị cũng không để hấn đợi bao lâu, nàng chỉ dừng lại trong giây lát rồi sau đó đẩy cửa đi vào.

Âm thanh của gỗ lùa ngày không được tu sửa kêu “Két——” một tiếng. Ôn Như Thị đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, Lâu Già Nhược cũng quá coi thường nàng, chẳng lẽ hẳn thật sự cho rằng cảnh Thái tử tàn phế nằm trên giường không dậy nổi sẽ khiến nàng không chịu nổi sao?

Nếu đứng ở chỗ này còn là Ôn Như Thị nguyên tác, cũng có lẽ sẽ như thế, nhưng đáng tiếc, giờ không phải như vậy.

“… Ai?” Trong phòng vọng ra một giọng nam.

“Là ta.” Ôn Như Thị cũng mặc kệ hấn có thể đoán ra mình là ai hay không, đi vào rút một tấm khăn lụa trải trên ghế, nhón nhai ngồi xuống mời ngược mắt nhìn Lâu Già Giới.

Phong quang vô hạn của Thái tử ngày xưa đã mất hết, hiện giờ hấn ta tiêu thụ rất nhiều, nhân râu trên mặt hẳn thì biết, cộng dài cộng ngắn không đẹp một chút nào. Để tiện cho việc sử dụng nên cái bỏ đặt ở trong phòng, làm cho không khí trong phòng bốc mùi hôi thối.

Ồn Như Thị không khỏi nhàu mày, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn Liên Kiều một cái. Liên Kiều này cũng rất hiếu ý, lập tức mở cửa cho thoáng.

Lâu Già Giới có kìm nén cảm giác xấu hổ, vội hỏi “Sao người lại tới đây?” Hấn bỗng đứng một chút, không biết lại nghĩ tới điều gì, về mặt ửê oái “Chẳng lẽ… ngay cả người cũng bị hấn nhốt?”

Ồn Như Thị trợn trắng mắt, cô âm thầm bực bội, nói cái gì đó, không phải ai cũng ưa xéo như hấn vậy: “Người bị giam người phải ta, ta chi là đến thăm người một chút thôi, lát nữa ta sẽ đi.” Cô không nghĩ tới việc sẽ đến thăm hấn nhưng đây là khẩu dụ của người ta nên cô đành phải sang để xem diện thôi.

Đây nhất Lâu Già Giới hẳn lên một tia hy vọng: “Ta biết, Tam đệ của ta sẽ không để người phải chịu khổ.” Hấn đưa tay ra muốn kéo tay áo của Ôn Như Thị, nhưng lúc vươn ra hấn phát hiện nàng đang ngồi rất xa hấn.

Lâu Già Giới chậm rãi buông bàn tay xuống, nhìn nàng bằng ánh mắt dò hỏi: “Cứu ta ra ngoài… Hấn nhất định sẽ nghe lời người nói, Tiểu Như, giúp ta đi, ta không muốn đây đợi tiếp nữa, chỉ cần hấn chịu thả ta ra, ta sẽ sau này sẽ không xuất hiện trước mặt hấn nữa!”

Không phải hấn không nghĩ hấn thân phải kiên cường một lần, nhưng một Thái tử cả đời tôn quý như hấn lại bị thất bại thảm hại như thế này, không ai nói chuyện, không có người bầu hạ, ngay cả muốn ra ngoài cũng phải tự lẻ xuống giường, hấn thật sự không chịu nổi.

“A.” Ôn Như Thị thuận miệng kêu một tiếng, có đồng tình với hấn nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, ai bảo hấn đi dụ đồ thế tử của huynh đệ làm gì, cô ăn no rừng mới mới đi giúp hấn.

Lâu Già Giới nghe thấy vậy liền vui mừng niềm cường cười cười, theo thói quen liền nói một vài câu êm tai với nàng, lại nhìn thấy Ôn Như Thị bỗng đứng dậy: “Thế tử mới cưới của người sắp đến rồi đó, bây giờ ta sẽ ra bên ngoài đón nàng.”

Dứt lời, cô cũng không đợi xem phản ứng của hấn như thế nào liền xoay người ra cửa.

Vừa mới đến cửa cô đã nhìn thấy một cỗ kiệu nhỏ lao đảo đi tới. Tô Nhạc Thanh mặc một bộ hồng y làm cho người ta cảm thấy tao nhã lịch sự, Ôn Như Thị đứng lại, đứng ở con đường ngang ta phải đi qua, yên lặng chờ ngang ta đi tới.

Ngước mắt lên nhìn thấy cỗ nhân, sắc mặt Tô Nhạc Thanh hơi thay đổi một chút, buông mí che giấu và đi quai trong mắt, lễ ngưng đầu đã không còn kinh ngạc như vừa rồi. Ngang ta chậm rãi bước đến, sau đó đứng lại trước mặt Ôn Như Thị, ôn nhu nói: “Nếu đã đến đây sao không đi vào uống chén rượu mừng?”

Ôn Như Thị cười khê hỏi lại: “Rượu mừng? Có gì để vui? A, đúng rồi, Tô Đại tiểu thư cực khổ lắm mới leo lên được vị trí này, đương nhiên là muốn ăn mừng một phen.” Cô khẽ sát vào tai Tô Nhạc Thanh, sau đó dịu dàng nói nhỏ chỉ đủ để ngang ta nghe thấy: “Có điều, không cần mời ta, bây giờ ta không ngưỡng mộ thân phận của người đâu.”

Tô Nhạc Thanh nhàu mị, khuôn mặt thanh nhã mất nét u sầu: “Hai ta là tỷ muội thân thiết, không biết khi nào Nhạc Thanh ta đắc tội với muội làm cho muội hiểu lầm như thế?”

Ôn Như Thị gھừ cợt, cô không phải nữ nhân ngốc nghếch để yên cho ngang ta đùa giỡn trong lòng bàn tay trước kia nữa đâu. Ôn Như Thị ngốc nghếch kia bị ngang ta tính kế lúc nào không biết, lần trước người mật báo cho Lâu Già Ngược đến bắt kẻ không dám không phải ngang ta thì còn ai vào đây nữa.

Ôn Như Thị lui lại lùi nằng, đứng thẳng người không thêm quan tâm đến ngang ta nữa mà đi thẳng ra cửa. Tô Nhạc Thanh muốn tiếp tục chơi tiếp trò chơi này nhưng ông trời sẽ không theo mong muốn của ngang ta.

Cô cũng muốn xem xem, không có sự phù hợp của Ôn Như Thị có thì hai người kia có thể gây ra sóng gió gì. Không thể xuống tay với hai nhân vật chính nhưng cũng không cần thiết phải giúp họ.

Lăng Hoa Cung là một nơi thích hợp để đường lảo.

“Nuơng nuơng ỏ chỗ Thái tử bị giam khoảng một chén trà, sau đó người nhận lời cầu tình của Thái tử. Lúc đi ra ngoài gặp thể tử mới cưới của Thái tử, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Khi hồi cung còn có thể nhìn thấy tâm trạng của người rất tốt, lúc nào cũng nở nụ cười.”

Lý công công nắm nỏp lo sợ đứng bên cạnh hầu hạ, cũng không biết báo cáo của mình lần này có chọc Hoàng Thượng tức giận hay không, nhưng cho dù Hoàng Thượng có tức giận thì hẳn cũng không thể gấu điểm bắt cứ chuyện gì.

Đợi nửa ngày cũng không có cảm giác bị đặt cứng đập tới, hẳn cả đầu càng thấp, tay chân như nhũn hẫnh ra, không dám nhìn về mặt bấy giờ của Hoàng Thượng.

Không khí ngưng đọng như bị đóng băng, qua một lúc lâu sau, hẳn mới nghe được âm thanh trầm thấp của Hoàng Thượng truyền đến: “Sau bữa tối trẫm đi lĩnh cung một lát, không cần tiễn gấu.”

Bất trong tay hẳn đã bị gãy thành hai đoạn, Lâu Già Ngược khép mí, như không có chuyện gì đòi một cây bút lông khác, nhưng nửa ngày lại không hạ bút xuống được, những tấu chương này như đang cười nhạo hẫnh.

Đây vốn là việc trong dự liệu, nhưng khi thật sự nghe được tâm lý lẽo như thế. Một giọt mực cứ rơi trên mặt giấy như vậy, Lâu Già Ngược nặng nề nhắm mắt lại, hẳn thật sự muốn gấu nằng! Mặc kệ lúc trước cam kết với Ôn Thừa tướng cái gì.

Lúc này Lâu Già Ngược đang nghĩ cái gì, Ôn Như Thị không biết mà cũng không quan tâm. Đi tới lui mới canh giờ, vừa về tới gian phòng có lẽn bỏ lên giường ngủ một giấc, lúc tỉnh lại có phát hiện đã qua thời gian dùng bữa tối.

Cũng may trong viện của cô còn có một phòng bếp nhỏ, dù không có nguyên liệu nấu ăn gì nhưng ít nhất có thể hâm nóng thức ăn. Ôn Như Thị cúi hai cung nữ vương chân vương tay kia đi, hử mới tiếng bê đĩa vào trong, có hải long ngồi xuống cái ghế đá, vừa thường thức đồ ăn vừa ngắm cảnh hoàng hôn.

Lý công công đi theo Hoàng Thượng đến cửa viện đúng lúc nhìn thấy Nuơng nuơng đang hưng trí bùng bùng gấm mới cái cỗ vật, hẳn rất muốn tốt bụng nhắc nhở Nuơng nuơng đến tiếp gấu nhưng lại bị Hoàng Thượng nâng tay lên thế dọa trở về.

Không thể nhìn ra biểu cảm trên mặt Lâu Già Ngược: “Lui ra.”

Lý công công vội vàng khom người rời khỏi, thuận tiện ngăn lại thị vệ ở phía sau.

Tâm trạng của ngang thực sự rất tốt, rất lâu rồi hẳn chưa thấy về mặt buồn lòng của ngang như vậy. Lâu Già Ngược đi tới nhưng gần hẳn rất ghét thấy ngang vui về như vậy, biểu hiện vui về kia của ngang làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Lâu Già Ngược không nhanh không chậm đi qua, đợi đến ngang nhìn thấy hẳn xuất hiện, có lẽ sẽ không cười được như vậy nữa.

Lúc Ôn Như Thị phát hiện ra hẳn qua nhiên có hơi ngấy người. Mặc dù có biết Lâu Già Ngược sớm muộn gì cũng sẽ không kìm được mà tới gặp cô, nhưng cô không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Con giận của cô còn chưa tan đâu, bấy giờ cô không thể thoải mái đón tiếp hẳn.

Cô cúi đầu ngắm nhìn cái tay đầy dầu mỡ của mình, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nếu như cô không mặc kệ người nam nhân trước mặt này, hẳn có thể vì thẹn quá hóa giận mà hành hạ cô không?

Kết quả làm cho cô vô cùng ưu tư, cũng một Hoàng Đế âm tình bất định nói chuyện, quai đúng là tự tìm đường chết.

Ôn Như Thị bắt đầu đi tấy khăn lau tay, sau đó khép mí quý gối hành lễ: “Hoàng Thượng...”

Vừa mở miệng đã bị lời nói của hẳn lĩnh lưng chặn lại: “Cổ làm ra về như vậy người không thấy mệt mỏi sao?”

Ôn Như Thị hít một hơi thiếu chút nữa bị nghẹn chết, có đang ăn cơm ở trong viện của mình, cũng không xin xỏ hẳn cái gì, hẳn âm đương quai khi như vậy với ai đây?

Cô cũng không nịn được, đứng thẳng người dậy mở to mắt trừng lại “Rất mệt, nếu người không động một chút là phát giận ta cũng không đến mức ‘cổ làm ra về’ như thế!” Cô còn sợ không đủ làm cho hẳn tức giận còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ phía sau.

Không ngờ Lâu Già Ngược cũng không dễ dàng tức giận như mọi khi, hẳn chậm rãi ngồi xuống trước bàn, thanh âm có chút mệt mỏi: “Nếu như vậy, về sau người không cần phải gấu bộ hoặc phải duy trì bộ dáng như thế nữa, có gì người cứ nói thẳng nghe.”

Ôn Như Thị chớp chớp mắt, đoán không ra rốt cuộc hẳn đây là đang có dụng ý gì, bèn chuyển đến ngồi đối diện hẳn, đến khi cô ngồi vào chỗ của mình cũng không thấy hẳn phát hỏa. Cô thử thăm dò mở miệng: “Người thật sự muốn ta nói ra, bất cứ yêu cầu gì cũng được sao?”

Trông mặt Lâu Già Ngược nhìn bàn thức ăn bị làm cho lộn xộn, lòng mị den nhảnh nệ nhàng run lên, sau đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày: “Ừ.”

“Vậy ta nói thật nhé?” Thấy hẳn không nói, Ôn Như Thị thật sự không đoán ra được suy nghĩ trong lòng hẳn, cô vừa thuận miệng nói chuyện, vừa suy nghĩ xem mình đã làm gì khiến hẳn trở nên khác thường như vậy: “Hoa trong sân không nở, người sai người đến đây trông nhiều một chút, nếu có thể buộc thêm một cái xích đu thì càng tốt. Tay nghề của Liên Kiều quá kém nên thiếu một nữ đầu bếp...”

Nói xong mới xong, Ôn Như Thị bỗng nhiên hiểu rõ tại sao hẳn lại khác thường như vậy, cô đứng lại lẳng lẵng nhìn Lâu Già Ngược, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay Thái tử muốn ta cầu tình giúp hẳn.”

Mấy ngón tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, Lâu Già Ngược khẽ giọng đáp lời: “Người đồng ý.” Nặng đồng ý, đây không phải câu hỏi, hẳn đã biết trước điều này, hẳn chỉ muốn chính miệng ngang nói ra.

Đợi ngang nói ra, hẳn sẽ đẩy Ôn Như Thị vào chỗ chết, nhưng hẳn không biết làm sao để bản thân dễ chịu hơn một chút.

Ôn Như Thị chẳng nói đúng hay sai, cảm bất nước âm nhấp một miếng: “Ta cảm thấy như bấy giờ rất tốt.”

Lâu Già Ngược ngưng đầu, trong con người den sâu thâm hiện lên vẻ phức tạp khó hiểu, sau một lúc lâu, hẳn mới nói: “Nếu người muốn chuyển ra lĩnh cung, cũng được.”

Đây lòng Ôn Như Thị thâm than một tiếng, hẳn đang thăm dò xem cô có ý gì sao. Nếu như cô thuận theo hẳn, nói nguyện vọng là muốn chuyển ra khỏi lĩnh cung thì hẳn lại ác ý suy đoán dụng tâm của cô là gì đúng không?

Ôn Như Thị lắc đầu, thần nhiên mỉm cười với hẳn: “Không cần phiền như thế, ta rất thích cuộc sống như bấy giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Ediit: Moonmaplan

Beta: Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Ngày đó, Lâu Già Ngược cũng không ở lâu trong lĩnh cung: từ sau khi Ôn Như Thị nhận nhựt nói không muốn ra ngoài, hẳn im lặng rất lâu.

Tuy rằng trước khi đi, Lâu Già Ngược cũng không nói thêm một chữ, nhưng nhìn bóng lưng yên lặng rời đi của hẳn, cuối cùng Ôn Như Thị vẫn hơi mềm lòng.

Nói cho cùng, hẳn cũng là một người đáng thương – yêu mà không được.

Có lẽ ngang thật sự phải mau chóng bỏ qua thành kiến, thả hòa giải với hẳn; tuy quá trình sẽ rất gian nan nhưng nếu cứ như vậy sẽ chỉ tạo cơ hội cho ngoài lợi dụng.

Về phần ngày ấy bị nhục nhã, về sau đúng cửa từ từ tính rõ ràng với hẳn cũng không muộn.

Ôn Như Thị nhửc đầu xoa xoa trán, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào.

Nếu như không có người chấp hành tham gia thì giờ là lúc có nuơng Ôn gia đang nghĩ mọi cách khiến hẳn đồng ý thả Thái Tử, sau đó bị Lâu Già Ngược đã nguội lòng từ lâu từ chối thẳng thừng.

Nếu như từ này về sau ngang ta ngoan ngoãn ở trong lĩnh cung, không can thiệp vào mấy chuyện đó thì cuối cùng còn có thể chết già.

Đáng tiếc, theo như trậ tuệ của nguyên chủ thì thật sự không chơi lại được Tô Nhạc Thanh. Ngang ta còn ngốc đến nỗi tin Tô Nhạc Thanh phải người đưa đến lời nhắnh, cho rằng chỉ cần có thể cứu Thái Tử ra, giúp hẳn nắm đại quyền thì sẽ cho ngang làm chính thể.

Đáng là Lâu Già Ngược có tính cảm sâu đậm với ngang ta, nhưng ngang ta cũng quá coi thường lòng tự trọng của một nam nhân. Dù tính cảm nhứt đến mấy cũng không chịu nổi cảnh ba lần bốn lượt bị phản bội; nếu không phải lần nào cũng bị tính toán lợi dụng, hẳn cũng sẽ thờ ơ buông tha ngang ta.

Sau khi chuyện bại lộ, Lâu Già Ngược xử tội phản quốc, tay gạt nữ nhân hẳn yêu 10 năm

Thật sự là một bi kịch.

Ngang nhất định không thể gấm lên vết xe đổ.

Ôn Như Thị ngồi trên chiếc xích đu mới cộ chắc, lúc du lúc không, quyết định để Liên Kiều gác cửa, phàm là có người không rõ danh tính dám to gan lên lút xông đến thì nhất định phải không chút do dự bắt lại.

Về phần ngang sẽ đưa những người đó đi đâu thì không phải chuyện Ôn Như Thị quan tâm, dù sao chủ nhân sau lưng Liên Kiều sẽ xử lý.

Ngần ngại một tháng đã bãi được ba thám tử nổ lực cầu kết với Ôn Như Thị, hành động cần rõ của đối phương hoàn toàn chọc giận Lâu Già Ngược. Hẳn lập tức cách chức đầu số gýh quen – quan Đại Tư Không, một đạo thánh chỉ đã cho hẳn về quê đảo khoai lang.

Ba trụ cộ //]] thì nhất hết hảy, hành động lần này của Lâu Già Ngược vốn làm nung chuyện vương triều, nguyên khí tổn thương nặng nề; nhưng đường như hẳn cũng không thêm để ý đến hậu quả, liên tục tăng thêm vài quan viên đảm nhiệm chức vụ của Ôn tướng và Đại Tư Không, tạm thời bình

định bát mẫn trong triều.

[1] Nguyên văn là “tam công”, ý chỉ ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo.

Mà với Ôn Như Thị có vẻ hoàn toàn không liên quan đến Lăng Hoa Cung, Lâu Già Nhục ngược lại càng thêm cảnh giác. Nàng càng làm bộ không để ý, hẳn càng muốn xé rách tấm mặt nạ mà nàng đang cố giấu kỹ.

Nhưng mà Liên Kiều ba ngày báo cáo một lần cũng chỉ là chút việc nhỏ lẻnhìtình. Hẳn nhin mấy ngày cuối cùng vẫn không kềm chế được muốn tự mình đi xem xem Ôn Như Thị đang giờ trò quý gì trong lãnh cung.

Khi hẳn bước vào chỗ ở của Ôn Như Thị, cho lại các cung nhân như lần trước thì lại bất ngờ không thấy nàng đâu cả.

Đình viện, tiền sảnh, phòng ngủ đều không thấy. Ánh nắng ấm áp giờ Mùa hạ long người, hoa cỏ điểm lị nở rộ là thế nhưng Lâu Già Nhục lại vô cùng khó chịu, bước chân nặng nề mang khí lạnh lẫm liệt bức người.

Cuối cùng nàng vẫn lộ nguyên hình rồi...

Ở trong phòng nàng đó xét một vòng, mặt Lâu Già Nhục trầm như nước, đang định lập tức sai người đi lùng bắt tung tích của nàng thì bỗng nhiên nghe được giai điệu ngâm nga đứt quãng trong phòng bếp.

Âm thanh kia quá mức quen thuộc, con tức vờ mới đứng lên của Lâu Già Nhục vô thức tạm dừng theo làn điệu đơn giản mà yểu ớt đó. Âm điệu thoải mái thích ý, Lâu Già Nhục lần theo tiếng hát, còn chưa đến cửa bếp thì giai điệu vang lên từ bên trong bỗng ngưng lại.

Trước giờ nàng không bao giờ vào phòng bếp, Ôn Như Thị ghét tất cả những gì làm bẩn thân phận nàng.

Lâu Già Nhục đứng ở cạnh cửa, tạm trạng phúc tạp nhìn Ôn Như Thị đều là bộ quần áo hồng nhạt vô cùng tinh xảo đang làm chuyển nàng vốn không làm. Hẳn không biết nàng bắt đầu học làm mấy thứ này từ lúc nào, cũng không biết tại sao nàng lại như vậy.

Nhưng nếu như tâm trạng vừa về, khoái trá ngay lúc này của Ôn Như Thị đều là cố ý giả vờ thì... nữ nhân như vậy, thật đáng sợ.

Nàng lấy một đĩa bánh bao từ trong lồng hấp nóng hằm hập, tay chân luống cuống nàng lỏng bàn tay hà hơi, hoàn toàn không giống một đại tiểu thư mười ngón không dính nước mưa xuân trong ấn tượng.

Ôn Như Thị cẩn thận cắn một cái, hài lòng xoay người đang định đi lấy thêm thì nhìn thấy Lâu Già Nhục đang đứng im ở cửa.

Nàng ngẩn người, lập tức cười một cái: “Nếu tôi rời thì vào phòng ngủ đi, đợi nếm thử tay nghề của ta.” Khóe mắt nàng không có một chút oán hận, tựa như khi còn bé vô tư vô lo, cứ như những chuyện hẳn trải qua mấy năm nay đều là một giấc mộng.

Giữa bọn họ, lâu rồi không hòa hợp như vậy.

Lâu Già Nhục cau mày, suy nghĩ đầu tiên là nữ nhân này lại muốn bày trò gì đây.

Nhưng nếu là thế, trong một khoảng thời gian ngắn thôi, hẳn cũng không nỡ phá nát cảnh tượng giả tạo này, dù cho biết rằng chân tướng sau khi vạch trần sẽ xấu xí đến cỡ nào.

Phòng bếp sạch sẽ chỉnh tề, khói từ lồng hấp trên bếp nghi ngút toai ra, nàng cười tươi rồi làm việc, cười dịu dàng nhìn hẳn. Cảnh tượng ấm áp như vậy làm cho người ta vô thức yếu đuối, chỉ hi vọng thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này.

Lâu Già Nhục cảm xúc ngẩn ngàng, nếu vạch trần tấm màn dụ dàng che giấu sự dối trá, vậy giữa bọn họ còn có thể còn lại những gì?

Thấy hẳn đứng yên không nhúc nhích, Ôn Như Thị cũng không ép, lấy mấy cái to nhất để vào trong khay, bưng đến trước mặt hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng như đồ dành, nói: “Thử đi, thật sự cũng không tệ lắm đâu.” Đôi mắt lấp lánh sáng như ánh sao chớp chớp với hẳn.

Lâu Già Nhục hạ mi, ngón tay ngọc nhỏ dài nâng nắm su màu thiên thanh, bánh bao tròn vo trắng nõn tắn ra mùi thơm ấm áp mẽ người. Sau một lúc lâu, hẳn mới mở miệng: “Trăm không ăn thực ăn bên ngoài.” Trong giọng nói đã không còn vương tình ý lúc trước, hai người bọn họ, cuối cùng vẫn càng lúc càng xa.

Lâu Già Nhục ngẩng đầu, ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng lạnh.

Ôn Như Thị hẳn thích, là Ôn Như Thị khi còn bé bị mắng sẽ oán giận khóc lóc kể lễ trước mặt hẳn, cố đồ tốt sẽ lên giường trong người đến chia sẻ với hẳn, là một Ôn Như Thị nghĩ cho hẳn dù bề, chứ không phải kẻ sau khi lớn lên chỉ có Thái Từ, Tam Hoàng phi quyền lợi và sự thực dụng trong mắt, càng không phải là nữ nhân trước mặt này vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Hẳn đã sớm hiểu rõ, Lâu Già Nhục thăm chũa chất, hẳn nên nghĩ thông suốt, đặt gánh nặng xuống mà giải thoát.

“Sao thế, sợ ta hạ độc sao?” Ôn Như Thị nụ cười dần nhạt đi, cũng đứng, là một thế từ trước đây có nhiều “thành tích bất hảo” như nàng đây thì sao có thể dễ dàng lấy lại được sự tin tưởng của đối phương chứ!

Ôn Như Thị thờ ơ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hẳn, lấy một cái bánh bao vừa mới ra lò bỏ vào trong miệng, nhai bánh nóng làm bóng khoang miệng mẽ mại, nàng lại ngờ như không cảm giác gì nuốt từng miếng vào bụng.

“Già Nhục, người hỏi hẳn không? Hỏi hẳn người lúc trước gấp là ta?” Cảnh mới bắt đầu sung lên, nàng không có chỗ dựa, chỉ có hẳn còn lại không bao nhiêu tình nghĩa, nếu muốn xử lý tình trạng rồi rắm nguyên chủ để lại, chiếm một chút lợi thế cũng là nên.

Nếu bỏ qua lần này, muốn một lần nữa cứu vãn trái tim của hẳn lại càng thêm gian nan.

Ôn Như Thị khẽ cười, nhìn hai mắt trong suốt thoáng vẻ ưu thương của hẳn.

Hỏi hẳn không? Nếu có nhớ năm nào gặp gỡ là một người khác thì hôm nay hẳn có lẽ sẽ là một hoàng tử nhân nhậ tự do. Hẳn sẽ cưới một người vợ dịu dàng hiền thực, sinh mấy đứa bé đáng yêu, con trai của hẳn lớn lên sẽ kế nhiệm vương vị của hẳn.

Sẽ không có nỗi thống khổ dày vò, sẽ không có màn làm bức vua soạn ý khiến hẳn tràn ngập sự thù hận hận. Có lẽ, hẳn hỏi hẳn, nếu như không gặp nàng, tất cả mọi việc sẽ khác đi rất nhiều.

Lâu Già Nhục nhàu mày, không nói gì.

Lúc nàng chuẩn bị lấy cái bánh bao thứ ba, cuối cùng hẳn không nhịn nổi nữa, hắt đồ đĩa sứ trong tay nàng, giọng nói có sự tức giận không giấu được: “Đù rồi, Ôn Như Thị!” Đĩa sứ màu thiên thanh rơi xuống đất vỡ thành mấy cánh hoa, mấy cái bánh còn lại rơi xung quanh dính đầy tro bụi khiến người ta xót xa.

Cuộc cãi vã như vậy xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa từng có một lần, nàng tự làm lại cơ thể mình để đạt được mục đích. Lâu Già Nhục thật sự rất ghét, lại một lần nữa bị nàng tác động đến cảm giác thật sự rất khó chịu.

Cứ như vậy kết thúc đi, hẳn vốn không nên tới đây nhìn nàng. Lâu Già Nhục xoay người cất bước lại bị Ôn Như Thị kéo tay áo theo chỉ vàng.

Nàng có chấp không chịu buông tay, nắm chặt lấy cổ tay áo, nắm ngón chặt đến mức trời nên trắng nhợt, bóng lưng hẳn cao to nhưng có độc, lại tràn ngập sự quyết đoán. Ôn Như mấp míp thật lâu: “... Chẳng lẽ người không muốn biết, tại sao hôm nay ta lại làm những chuyện trước đây chưa từng làm sao?”

Lâu Già Nhục không quay đầu, nhưng tay vẫn muốn đẩy cửa như không chịu không chế dừng lại.

“Không có chuyện nhờ cậy bị lợi ích làm mê muội, cũng không có âm mưu quỷ kế ăn cây táo rào cây sung, ta chỉ là muốn bù đắp cho những năm gần đây làm tổn thương người.” Nàng miễn cưỡng cong môi lên cười. Ôn Như Thị phụ lòng Lâu Già Nhục, đây là thứ nguyên chủ nọ hẳn, một câu xin lỗi cũng không đủ để trả hết những oán oán trước đây.

Nàng chỉ hi vọng, có thể có một khởi đầu mới, “... Già Nhục, nếu ta nói, ta muốn bắt đầu một lần nữa với người, người tin không?”

Nếu như là trước đây, nghe được Ôn Như Thị thổ lộ như vậy, có lẽ Lâu Già Nhục sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng bây giờ, hẳn đã không muốn tiếp tục phân biệt xem lời nào của nàng là thật, lời nào là giả.

“Quá muộn.” Lâu Già Nhục như đó cả nói, hẳn đợi những lời này lâu lắm, lâu lắm rồi, lâu đến mức yêu thương cũng phai mờ, cạn đến gần như không còn.

Trong lòng chỉ còn lại sự thù hận giúp hẳn chống chọi qua ngày.

Lâu Già Nhục từ từ quay đi, một giọt nước mắt long lanh trong suốt ngưng ở khóe mắt hẳn, ánh mắt nhìn Ôn Như Thị lần về đau đớn thiết tha, nụ cười của hẳn dần dần nhuộm vẻ cô độc và đau thương.

Lâu Già Nhục vươn tay, hắt nắm ngón tay đang nắm chặt của nàng ra, “Quá muộn rồi, chúng ta đã không thể quay lại nữa.”

Thật sự không thể được sao? Ôn Như Thị ngắm nhìn gương mặt gương cười của hẳn, chỉ cần có lòng, không bao giờ là quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [sWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit: Moonmapun

Beta: Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Bị hẳn quyết đoán rút phất ống tay áo về, Ôn Như Thị bước lên một bước, ôm siết lấy hẳn: “Ta không tin.”

Cơ thể mềm mại của nàng ghé sát vào lưng hẳn, một cao một thấp, nam thì tuấn mỹ, nữ thì khuynh thành, cứ như một đôi tình lữ trời đất tạo nên; nhưng hai trái tim nơi lồng ngực lại như cách xa ngàn dặm, ở giữa có thiên sơn vạn thủy cản trở.

Lâu Già Nhục ngẩng đầu nhìn trời, ngày đó bầu trời xanh như được gội rửa, ánh nắng vàng óng ánh chói mắt, nước mắt sắp sửa tràn ra lại bị ép về.

“Nếu ta vĩnh viễn không gặp kẻ thù của người, vĩnh viễn không bước ra hoàng cung một bước, người có thể đồng ý thử một lần hay không?” Lăng ngục hẳn hơi hơi phấp phồng, Ôn Như Thị dịu dàng nói xong cũng dần dần thật sự sinh ra một cảm giác không nỡ nhìn hẳn khổ sở xót xa.

Lâu Già Nhục hít sâu một hơi, khoanh tay nhẹ nhàng lắc đầu, đường cong duyên dáng nơi khóe môi nở ra thành một nụ cười từ giã: “Nếu bây giờ ta không ngồi ở vị trí này, người còn có thể nói những lời này với ta sao?”

Không đợi nàng trả lời, hẳn chạm rãi khẽ giọng nói tiếp, “Ôn Như Thị, chúng ta quen biết 10 năm, người là hạng người gì, ta rõ hơn ai hết... Người còn muốn ta đối lòng tới khi nào?”

Nghe vậy, nàng từ từ buông ra hai tay, là một bước nhìn ánh mắt buồn bã của hẳn, giọng nói nhẹ nhàng mà kiên định: “Từ nay về sau, bất luận người là cứu ngũ chí tôn hay là người buồn bãn nhỏ, người đi đâu ta sẽ theo người đi đó, không phản bội, không gạt bỏ. Nếu làm trái lời thì đây thì để trời phạt ta tự sát trước mặt người!”

Cuối cùng Lâu Già Nhục đồng ý hay không, Ôn Như Thị không biết.

Sau khi nâng thờ xong, hân cử đầu nhìn nàng chăm chăm thật lâu, cuối cùng vẫn là không nói lời nào quay đi.

Ồn Như Thị tự nhận chắc rằng từng chữ từng từ trong lời thề của nàng đánh trúng mưc nước bấy lâu của Lâu Già Nhục, nhưng hân lại bất ngờ cứ như vậy im lặng bỏ đi, ngược lại khiến sự chắc chắn của nàng bất đầu không yên.

Một thời gian sau, Lâu Già Nhục cũng không xuất hiện trước mặt nàng, ngay cả số lần mất tích của cung nữ Liền Kiều cũng dần dần giảm đi.

Chẳng lẽ hân thất sự từ bỏ nàng rồi?Ồn Như Thị trầm than.

Xích đu lộng lẫy dường như cũng cũng không làm nàng hứng thú, ngược lại nàng ăn càng nhiều.Ồn Như Thị ngồi ở trong sân nhìn về nơi xa. Nếu tiếp tục biến bị phần thành lương thức ăn, phỏng chừng không được bao lâu, eo thon nhỏ mảnh khảnh của nàng sẽ lại béo thêm một vòng.

Một ngày sáng sớm, thấy nàng ỉu xù không có tinh thần, Liền Kiều đang chải đầu cho nàng bỗng nhiên mở miệng nói:“Ven hồ Lăng Hương Đình hoa sen vừa mới nở, nếu nương nương có thời gian, có thể qua đó ngồi một lát.”

Mắt Ôn Như Thị sáng lên, nàng nào chỉ là có rảnh, quả thực là rảnh đến mức meo.

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, nghĩ ngợi nhìn nàng ta:“Người của lĩnh cung còn có thể đi ra ngoài sao? Hoàng Thượng đồng ý?”

Liền Kiều ung dung thong thả vẫn phần tóc còn lại của nàng lên, li chọn một cây trâm hoa kiều điểm cài lên, mới thần nhiên trả lời:“Hoàng Thượng không nói nương nương có thể ra ngoài, nhưng cũng chưa từng nói không thể đi ra ngoài.”

Ồn Như Thị ngạc nhiên, thế cũng được? Sao nàng thấy cung nữ này còn to gan hơn cả mình…

Nhưng dù là thế nào, Liền Kiều cũng là người của Lâu Già Nhục, nếu không chắc chắn, nàng ta cũng không đến mức đẩy nàng vào hồ kia.

Lúc ra cửa, Ôn Như Thị vẫn không nhận được hỏi lại mấy lần:“Chúng ta có thể ra ngoài thật à?”

Liền Kiều không còn gì để nói:“Bình thường bảy giờ Hoàng Thượng cũng sẽ vào đó ngồi một lát, nếu nương nương người cứ chậm trễ sẽ không gặp được…”

Ồn Như Thị không chút do dự nhấc váy bước nhanh qua cửa. Không phải chết, ở mãi lĩnh cung bị người ta quấy rầy chết hay là da mặt dày đi thử một phen, nàng đương nhiên chọn cái sau, Ôn Như Thị nàng sợ ai chứ?!

Lăng Hương Đình tọa lạc tại một hồ nhân tạo rộng lớn, từ truyền rằng tiền tiền đế, cũng chính là ông nội của Lâu Già Nhục xây cho một vị sủng phi. Nguyên chủ khi còn nhỏ tiến cung cũng thường xuyên vào đó chơi, Ôn Như Thị có lý ục của nàng, tất nhiên là nằm lòng đường tắt bên đó, không bao lâu đã dẫn theo Liền Kiều tới đó.

Hồ nước xanh biếc mấy ngày liền, li sen xếp chồng lên nhau, từng đóa sen hồng kiều điểm mà xấu hổ lặng lẽ nói. Ôn Như Thị không tự chủ được đi nhanh, lúc này vào trong đình mới thờ hồn hân.

Cũng may Lâu Già Nhục còn chưa tới, nàng có thể nghỉ ngơi một lát điều chỉnh lại trạng thái. Ôn Như Thị dựa vào ven đình nghỉ một lát, ngắm lại đột nhiên có chút buồn cười.

Lén lút có làm ra về đến trước người kia, sau đó đột đến khi đối tượng tới rồi lại làm ra về trùng hợp, như không có chuyện gì nói một câu“A, trùng hợp quá.”

Chuyện ngày thơ như vậy thường xuyên được vận dụng lúc đi học, khi đó là các thiếu nam thiếu nữ, ngày thơ giống như giọt sương sáng sớm, đơn giản, tốt đẹp.

Không ngờ hôm nay nàng cũng ngày thơ, Ôn Như Thị vui rạo rực chống cằm ngắm hoa, gió nhẹ mát mẻ thổi từng làn hương ẩn giấu của hoa sen.

“Liền Kiều, người có đem nước theo không?” Ngắm cảnh một lúc lâu, nàng hơi khát nước, thuận miệng hỏi một câu nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại.

Ồn Như Thị quay đầu đang định tự mình đi lấy, lại thấy Lâu Già Nhục mặc bộ quần áo gấm màu trắng sạch sẽ ngay ngắn, thần thái ung dung ngồi trên ghế đá trong đình, chỗ ngồi đối diện cũng thả một cái đệm mềm cùng vị trí với hân.

Cách không xa bên ngoài đình, Liền Kiều chỉ tặc rần sát không thành thép đứng bên cạnh Lý công công trừng mắt nhìn nàng.

Ồn Như Thị ngưng ngừng liếc mắt nhìn hân một cái, Lâu Già Nhục cũng không nhìn nàng, lấy nước nóng đã chuẩn bị sẵn trước đó bỏ vào bình trà nâu:“Còn không qua đây ngồi.”

Ồn Như Thị hơi ‘thụ sung nhục kinh’, vội vàng đứng dậy yếu điệu thưa tạ mắt tự nhiên ngồi đối diện hân.

Ngón tay Lâu Già Nhục thon dài trắng nõn, thao tác thuần thục mưng li cảm giác mây trời nước chảy tua rồi, cứ như vậy im lặng nhìn ánh mắt tập trung của hân cũng sẽ làm người ta cảm thấy “cảnh đẹp ý vui” tự đáy lòng.

Lâu Già Nhục lấy một muỗng nhỏ muối xanh hòa vào trong nước, lúc này Ôn Như Thị mới sực nhớ ra, thời đại này người ta uống trà sắc, không phải là loại trà xanh sau này…

Nàng vẫn giữ nụ cười nhẹ, thâm thương cho vị giác của mình.

Càng là người có ý tứ, giá trị bỏ vào càng nhiều, có thể phải đạt đến cảm giác như có trăm vị phong phú. Chắc chắn không thể thiếu hoa tiêu *[1]*, chỉ mong trừ vô gừng và cây kinh giới, Lâu Già Nhục sẽ không “xa xỉ” bỏ thêm nhiều vị khác vào nữa.

[1]: hay còn gọi là hạt tằm bị gai của Trung Quốc, màu đen, có vị rất đắng.

Ồn Như Thị nhìn hân nhẹ nhàng pha trà, cũng nhắc dôi tâm mắt lên trên mặt hân, li vọng nhan sắc của hân có thể khiến nàng quên sự tra tấn sắp diễn ra.

Chỉ chắc lát sau, nước sôi nổi lên bọt khí như hàng loạt hạt ngọc trong dòng suối, Lâu Già Nhục múc một bầu nước ra đặt một bên, tập trung ép trà ngon, lại dùng thê tre không ngừng khuấy cánh hoa mới thêm vào trong nước sôi.

Nấu đến khi bọt khí trong nước trà như sóng gợn, ngửi được các loại giá trị, hương thơm xộc vào mũi thì Ôn Như Thị đã không muốn chống đối, nàng u oán ỉu xù nhìn Lâu Già Nhục, nhưng hân nhưng lại không ngược mắt liếc nhìn nàng một cái.

Lâu Già Nhục từ từ đổ gạo nước vào mức ra lúc này vào, làm nước sôi tạm thời ngưng lại, sau đó rót chén trà nhỏ đầu tiên đưa tới trước mặt nàng:“Nước đầu của của trà thơm nồng ngào ngạt, nếu hôm nay người đến rồi thì uống chén này đi.”

Mẹ nó, nàng không muốn uống loại trà “thơm nồng ngào ngạt” này tạo nào đâu! Khóe miệng Ôn Như Thị co gấu một chút, hai tay nềm mại nhận chén.

Lần đầu tiên Hoàng Thượng tự tay sắc trà, đứng nói là hoa tiêu, vô gừng, dù là một chén tương ột, nàng cũng phải bị mũi uống.

Đợi cho Ôn Như Thị có uống sạch, Lâu Già Nhục bỗng nhiên thông thả hỏi:“Trước giờ người không chịu uống một ngụm trà sắc, sao giờ lại đối tình uống một hơi cạn sạch? Chẳng lẽ là vì tài nghệ của trẫm ngày càng tiến bộ, cuối cùng cũng có thể pha được hương vị người thích?” Mất phương chỉ nhớ rằng li về phía nàng một cái rồi lại khờ rồ mị mị nước thứ hai của trà.

Lời này ẩn chứa ý châm chọc, làm Ôn Như Thị khóc không ra nước mắt. Uống cũng không được, không uống cũng không xong; không phải hân có ý sai Liền Kiều dẫn nàng đến để hân trút giận chứ?

Còn chưa hoàn hồn từ chén trà thứ nhất thì chén thứ hai lại đưa lại đây, Ôn Như Thị im lặng nhìn khoé môi cong cong của hân, cuối cùng cũng nổi giận.

Nàng nhận bằng hai tay, từ từ đứng dậy, bước nhẹ vòng qua bàn đá, đi thông thả đến trước mặt Lâu Già Nhục, cười mỉm:“Chén trà tốt nhất đã bị ta nốc ừng ực chả đáp, vậy chén thứ hai này sao có thể để ta hưởng một mình?”

Lâu Già Nhục nhướn mày, tự tin ngồi im, không sợ nàng dám cả gan mạo phạm thánh giá.

Đang tức Ôn Như Thị chẳng những dám, còn mạo phạm đến cùng cực.

Nàng ngửa đầu uống một hơi cả chén trà, ngắm trong miệng, ngồi vào lòng Lâu Già Nhục, lấy thê ‘sét đánh không kịp bưng tai’ chặn mũi hân!

Cung nhân ngoài đình đều sợ ngày người, cứ găm mặt muốn nhìn lại không dám nhìn, chỉ có Liền Kiều mỉm cười im lặng cười trộm.

Cảnh mới Lâu Già Nhục hơi lạnh, thoáng thoáng mùi Long Tiên Hương như có như không. Ôn Như Thị găm kín bằng trời ôm chặt cổ hân, định đun nước trà vào miệng hân.

Nhưng trừ lúc mới bắt đầu bị nàng làm cho giật mình nuốt một ngụm nhỏ, sau đó Lâu Già Nhục cũng không để nàng thoải ý, hân lẳng lững khép đôi môi để mặc nàng dần lên, không đẩy ra, cũng không đưa tay ôm nàng.

Cho đến khi Ôn Như Thị bắt đầu đi nuốt xuống, hân mới bình tĩnh mở miệng:“Người có thể đứng lên.”

Ồn Như Thị bâu môi, ghì chặt hai tay vào đầu vào cổ hân, dù sao thì cũng đã mất mặt, còn không bằng chiếm chút tiện nghi?! Nàng vào đầu hương tâm lâu bầu:“Không dậy, tự ái rồi.” Muốn đánh hay không thì tùy hân, cứ coi như nàng không biết xấu hổ không thêm đem xà gì đi.

Lâu Già Nhục khẽ thở dài, gật gật môi, cũng không nói gì.

Những lời hứa hẹn này quả không đáng tin, hân không muốn nghe lời thề son sắt của Ôn Như Thị nữa, cũng không muốn hứa gì với nàng cả.

Như nàng nói, Lâu Già Nhục không có lòng tin, cũng không muốn có bất cứ hy vọng nào.

Chỉ là, Ôn Như Thị không biết xấu hổ ngồi trong lòng hân như vậy, làm hân không tự chủ được sinh ra cảm giác ấm áp ‘như vậy cũng tốt’.

Gió hồ mát mẻ, li sen xanh nõn trong gió khẽ lay động, nụ sen chờ nở, những đóa sen sen thẹn thùng nhỏ đầu ra từ phần lá rộng lớn.

Trong Lăng Hương Đình, một thiếu nữ váy lụa dài màu xanh dần tựa vào lòng một công tử vẫn nhũ nhũ cảm phục trắng. Bóng hình hai người như hòa tan trong gió, làn váy lụa mỏng manh hồ hững phấp phồng theo gió, mờ ảo như một bức tranh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Edi: Bánh bao thịt

Beta: Moonaplum + Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Ngày ấy không bị Lâu Già Nhục dạy dỗ nên Ôn Như Thị thường sẽ chạy đến Lăng Hương Đình nghỉ một lát, ngắm hoa, hong mặt, đắm ba lần cũng có thể “tĩnh cờ” gặp được Lâu Già Nhục đến thư giãn.

Hân rất hiền khi nói chuyện, cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện đề nàng xuất cung một mình, có vẻ hân đã chấp nhận hành vi không thỏa đáng này của Ôn Như Thị, nhưng hân cũng chưa bao giờ nói rõ, như thế nếu có xảy ra việc gì không vui thì hân sẽ lập tức thu hồi quyền lợi mà hân đã phá lệ khai ân này.

Cũng may Ôn Như Thị còn tự biết mình biết người, ngoài Lăng Hương Đình cũng không tự tiện đi chỗ khác. Tuy Lâu Già Nhục chưa từng nói không được đến nơi khác nhưng nàng cũng biết phải tránh tị hiềm trong cung, dù sao thân phận nàng bấy giờ cũng khá xấu hổ.

Tuy nói rằng là Chính phi tử trước của đương kim Hoàng Thượng, nhưng nay không như xưa. Lúc trước Lâu Già Nhục chẳng qua chỉ là một Hoàng tử nhân từ, nay lại là Thiên Tử trên vạn người.

Nay hậu cung trống rỗng, không biết có bao nhiêu người đang lăm le vị trí bên cạnh hân kia, nếu không phải trong lòng mọi người còn sợ hãi thì chỉ sợ đã sớm có đại thần không kiềm chế được mà mượn lời can gián Hoàng Thượng sớm ngày tiến hành tuyển tử rồi.

Lâu Già Nhục đang cơ nhưng vẫn chưa sẵn lòng làm Hoàng Hậu, cũng không cho nàng phẩm vị gì, huống chi nơi nàng ở bây giờ lại là lĩnh cung, muốn nói danh chính ngôn thuận cũng đúng, muốn nói không quyền không thế, cảnh tượng thế krong cũng không sai.

Ồn Như Thị cũng gấp gáp, nhưng có một số việc dù gấp cũng vô ích, ví dụ như tình cảm.

Giữ nàng vẫn đang cố gắng xây dựng lại niềm tin giữa hai người, việc được sung ái mà kiều ngoa như thế Ôn Như Thị không dám làm. Đứng nói hẳn còn chưa mở miệng chấp nhận hành, ngay cả lộ như nàng ra ngoài bắt cần dụng phải ai đó mà Lâu Già Nhục lại không ở cạnh nàng... thì theo thái độ không mặn không nhạt của hắn, không dấu chữ hẳn thật sự làm được như vậy, đến lúc đó dù hẳn chu hôn dối thời cũng khiến nàng an ủi.

Thế nên Ôn Như Thị ra khỏi cửa thì tới lui giữa hai nơi, đáng hoàng giữ vững cuộc sống quý cù, một cơn đường hai điểm đến.

Nếu bình thường Lâu Già Nhục không có chuyện gì sẽ không bước vào lĩnh cung, muốn gặp mặt hẳn thật không dễ nên để đảm bảo hẳn sẽ không đột nhiên sinh lòng xa cách với mình, mỗi ngày vừa đến giờ Thân, Ôn Như Thị sẽ đến Lăng Hương Đình ngồi một lát, dù có gặp được hẳn hay không, chỉ cần vào đến giờ Dậu nàng sẽ dần Liền Kiều đi.

Tiếp diễn như thế một thời gian, cho dù không có ai cố tình nhắc nhở, Lâu Già Nhục cũng biết thời gian nàng rảnh rỗi.

Giống như làm mỗi cho cả vậy, mỗi ngày đều đến vào một thời điểm cố định, thái thái xuống cùng một chỗ, dần dần, chỉ cần vừa đến giờ bọn cá sẽ thái nhau nổi lên mặt nước.

Cả là như vậy, động vật lại càng như thế, con người cũng không ngoại lệ, nếu có một ngày hẳn bắt đầu có thói quen nhìn về phía Lăng Hương Đình vào giờ Thân, nàng sẽ có thể bắt đầu tiến hành bước kế tiếp.

Ồn Như Thị tính toán kỹ lưỡng, lại không ngờ rằng dù mình đã tính đủ trăm đường, ngay cả khi ra khỏi cửa cũng dần vào chân tường mà đi, nhưng vẫn không thể tránh khỏi khiến cho kẻ có tâm chi ý.

Giữa tháng chín, khí trời nóng bức khiến nàng còn không muốn nhúc nhích, thời này lại không có điều hòa làm lạnh, loại hàng xa xỉ như khối băng càng không phải thứ mà một người phụ nữ trong lĩnh cung như nàng có thể dùng đến.

Ngày hè oi bức, tiếng ve sầu ngân vang không dứt, hoa cỏ trong sân bị phơi nắng đến ỉu xù.

Ồn Như Thị nằm uòn trên thềm ngắm cảnh của số, đang nghĩ xem có nên dành một ngày đi thăm dò phản ứng của Lâu Già Nhục hay không, xem xem thành quả trong khoảng thời gian này thế nào thì thấy mặt Liền Kiều nghiêm trọng dẫn một cung nữ tiến vào.

“Tuần theo chỉ dụ của Thái Hậu, mời nương nương đi đến điện Từ An cùng nô tỳ một chuyến.” Cung nữ cúi đầu người hành lễ rất đúng mực, nụ cười trên mặt cũng rất tiêu chuẩn.

Ồn Như Thị lễ Liền Kiều một cái, thấy nàng ta trông không giống đang cảm kích thì từ từ đứng dậy sửa soạn một chút. Nếu ngày sau còn muốn ở chung trong cung, có một số việc muốn trốn tránh trốn không khỏi.

Điện Từ An nằm ở phía tây Hoàng Thành, cũng là chỗ ở của Thái Hậu Lịch Nhậm, từ xa đã thấy cung điện nguy nga, rường cao cột to, tất cả đều có một loại khí thế trang nghiêm.

Một đường không nói chuyện, Ôn Như Thị lặng im vào cửa chính cùng với vị cung nữ kia, đi qua những hành lang quanh co ngang dọc, lại đi thêm chỗ lát mới đến hoa viên muốn mùa xuân về.

Tiếng chim hót uyển chuyển trong trẻo ẩn sau bóng cây cỏ hoa lá, Dung thái phi đang ngồi trong lương đình trên bờ hồ, phía sau có tiểu ty quạt chầm chậm cho bà ta.

Ồn Như Thị tiến lên cúi người hành lễ, váy áo màu ánh trắng, tóc đen uốn lượn kéo dài trên vai.

Thái Hậu lễ mất với tư thái ung dung hoa lệ quý phái, cũng không cho nàng đứng dậy, một lúc lâu sau mới nghe bà ta chậm rãi nói: “Nghe nói gần đây người thường đến Lăng Hương Đình.”

Ồn Như Thị không động dậy, chỉ là cúi đầu gật đầu xưng phải.

Lại qua thật lâu sau, Thái Hậu mới vừa sâu xa thờ dài một tiếng vừa nói, “Hoàng Thượng từ nhỏ đã hay để bụng chuyện của người, nay dù người phạm sai lầm cũng chỉ miễn chức vị của Ôn Thừa tướng... Phi tần có thể ra vào tự do ở lĩnh cung không nhiều, người hãy tự giải quyết cho tốt.”

Ồn Như Thị cúi đầu, vì không biết ý đồ thật sự trong của bà ta nên nàng cũng không tiếp lời, chỉ lặng lẽ quay về bên ngoài đình chờ bà ta nói hết.

Nhưng Thái Hậu ở hậu cung đã lâu, quen với cuộc sống lự đục tranh đấu nên đã sớm dày công tự luyện được cách ẩn ẩn uyển chuyển ý ở ngoài lời, bà ta không nói thẳng ra, chỉ ngầm nhìn móng tay mới sơn của mình, nói một câu không mặn không nhạt: “Người già rồi cũng không thích náo kéo so quá nhiều chuyện cũ nữa, chỉ là muốn nhìn khuôn mặt hòa thuận của bọn nhỏ và cảnh tượng náo nhiệt thôi, coi như là một tâm nguyện.”

Ồn Như Thị im lặng chịu đựng, Thái Hậu đang nhắc nhở nàng không được chuyện sùng, bằng không bà ta sẽ lôi chuyện cũ của nàng ra mà nói.

Nếu như Ôn Như Thị thật sự ‘tóm’ được Lâu Già Nhục thì mấy lời nói dù khó nghe đến đâu nàng cũng chịu được.

Nhưng thực tế bây giờ ngay cả bát trà còn chưa việc được mà đã có người nhẩy ra chỉ trích nàng chiếm Hoàng Thượng không buông——nàng cũng rất muốn chiếm! Nhưng vậy cũng phải được Lâu Già Nhục gật đầu đã, không phải sao?

Nếu không phải do con trai bà ta soạn vị giành được cái bả tọa này và Thái Thượng Hoàng còn bị giam lỏng trong điện Thịnh Tiêu, chỉ sợ bà ta còn chêm thêm mấy câu như: “Tiền đế ở dưới suối vàng có biết cũng sẽ cảm động đến vui mừng!”...

Ồn Như Thị hơi cong khốe mắt, mấy lời đồng ý chịu thua này nọ đạo một vòng trên đầu lưỡi nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở vào. Cho dù là vì tính thể bất buộc, nàng cũng không muốn nói dối rằng sẽ nguyện ý khoan tay nhường lại Lâu Già Nhục đâu.

Thần ở trong cung, lại còn mơ tưởng có thể một đời kiếp một đời người, Ôn Như Thị thật sự cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm ngu ngốc không chữa được.

Nhưng nếu đã quyết định thì có một số việc không thể làm, bởi nếu có lần một sẽ có lần hai, có vài lời cũng không thể nói tùy tiện, bởi một khi đã trở thành tiền lệ, nếu ngày sau có tình huống tương tự xảy ra thì sẽ thành chuyện đương nhiên, cần nhường bộ.

Ồn Như Thị không hi vọng như vậy, không chỉ là Lâu Già Nhục, nàng cũng cần dùng hành động để củng cố lòng mình.

Kết quả của việc ngộ nghịch với Thái Hậu, cho dù không chết cũng bị lộ đa, Ôn Như Thị không dám chọc giận bà ta nữa, chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Không khí lắng đọng một lúc lâu, sắc mặt Thái Hậu thay đổi, đang định mở miệng thì chợt nghe thấy một giọng nam không nhanh không chậm: “Hôm nay trời nóng, sao mẫu hậu không sai người đi lấy vài chậu băng lại đây giải nhiệt.”

Lâu Già Nhục khi định thần nhìn chậm rãi thông thả đi đến, quạt áo cầm bảo kim long phát qua người Ôn Như Thị, chưa từng khiến hắn dừng lại đôi chút.

Hắn thông thả đến ngồi xuống bên cạnh Thái Hậu, không hề liếc mắt nhìn Ôn Như Thị một cái, như thể nàng chỉ là một hạ nhân không quan trọng.

Trong đình hai mẹ con nhẹ giọng thăm thì nói chuyện gia đình, ngoài đình Ôn Như Thị lặng im quý dưới ánh mặt trời chói chang, trên trán dần dần có mồ hôi chảy ra.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Thái Hậu mới thàn thàn một tiếng.

Bà mừng dấy suy tư kẻo Ôn Như Thị không hề thay đổi tư thế quý bên ngoài, lại ngược nhìn vị bệ hạ khiến bà vừa tự hào vừa lo lắng này: “Thời thời... Ngồi trong viện này lâu như vậy ai già cũng một rồi.” Bà vừa đứng dậy liền có cung nữ tiến lên hầu hạ cẩn thận. Vịn tay cung nữ đi đến cửa đình, Thái Hậu dừng một chút, xoay người dặn dò, “Trong triều sự vụ bận rộn, con cũng trở về sớm đi.”

Đợi cho mọi người vây quanh Thái Hậu rời khỏi hoa viên, lúc này trong đình chỉ còn lại người hầu đi theo hẳn và Ôn Như Thị ở bên ngoài.

Lâu Già Nhục im lặng thật lâu mới vậy tay cho thì vệ lui, từ từ đi tới trước mặt nàng.

Như dóa hoa nở trong thành lặng, Ôn Như Thị rũ bỏ vẻ dịu dàng, con gió nhẹ nhàng phất qua trăm ngọc bạch mai trên mái tóc đen, có tiếng chuông nhỏ đình đang vang lên.

Lâu Già Nhục chậm rãi vươn tay, giọng điệu hiền hòa: “Đứng lên đi.”

Không có người ngoài ở đây, lúc này Ôn Như Thị mới thấy ấm ức.

Nàng bấu môi, giờ tay đặt vào lòng bàn tay hắn, ngược mắt u oán nhìn Lâu Già Nhục nhưng lại không động dậy: “... Tê chân lắm, không đứng lên nổi.”

Nhìn bàn tay mềm mại của nàng, Lâu Già Nhục cũng không khom người đỡ nàng một cái, chỉ nhỏ giọng nói: “Ký Minh thông báo người bị phạt, người cần gì phải chọc giận Thái Hậu như thế?” Giọng điệu tuy vẫn lạnh nhạt như xưa nhưng nàng lại có thể nghe ra ý dịu dàng trong đó.

Lòng bàn tay của hẳn hơi lạnh, Ôn Như Thị nhẹ nhàng cong khốe môi, cười dài dằng kéo tay hẳn áp lên gương mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của mình, đôi mắt đẹp sáng ngời vẻ thông cảm: “Chỉ ít cực khổ ấy thấp chịu được, có điều nếu Thái Hậu người thật sự nhìn tâm muốn chặt đầu của ta thấp, nói không chừng thấp sẽ sợ đến mềm chân luôn.”

Lâu Già Nhục không còn lời nào để nói, rút tay về định phát tay bỏ đi, lại bị nàng nắm chặt không buông, ngược lại lại kéo lê Ôn Như Thị đang nửa ngồi trên đất.

Lâu Già Nhục ngẩn ra, đứng động tác rồi thờ dài một tiếng, thấy nàng ấm ức cúi đầu không nói, hẳn đánh phải thừa hiệp: “Được rồi, mau đứng lên đi.”

Tà váy của Ôn Như Thị uốn lượn trên nền đất, nàng nâng gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết giờ lộ ít sắc hồng, ai oán nhìn hẳn: “Chẳng có thể ôm thấp đây không?”

Lâu Già Nhục sẽ chủ động ôm nàng sao?

Đương nhiên là không thế nào. Cuối cùng vẫn là Ôn Như Thị ngồi dưới đất chờ trên đầu có tí sức mới nắm chặt tay hẳn từ từ đứng dậy, sau khi đứng vững rồi nàng còn chưa cam lòng, vẫn lăm lăm “Nói này cũng không có người ngoài, cho dù chàng có thân mật với thấp một chút cũng đâu có mất mặt.”

Lâu Già Nhục không đáp, quay đi, tay vừa mới thả ra lại bị Ôn Như Thị túm lấy.

Nàng cười gian ưỡn mặt ngẩng đầu đến gần hẳn, ánh mắt tình quí lấp lánh: “Chẳng cố ý đến cứu thấp phải không?”

Lâu Già Nhục lạnh nhạt lễ lễ nâng một cái, lòng mảy như lửai kiểm trên đôi mắt phương hẹp dài hơi nướn lên nhưng bước chân lại không chân chữ chút nào: “Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chớ suy nghĩ nhiều.”

Ồn Như Thị mỉm môi cười trộm, cũng không phản bác, cứ như vậy hiển lảnh mềm mại bị bàn tay của hẳn dắt về.

Mặc kệ hẳn là vì mặt báo của Liền Kiều, hay là vì thấy nàng không xuất hiện ở Lăng Hương Đình đúng giờ, chỉ cần hẳn tới là đủ.

Chẳng sợ Lâu Già Nhục kỳ thật không tin dụng tâm của nàng là không có ác ý, chẳng sợ hẳn vẫn kháng cự sự tiếp cận của nàng... Chỉ cần khi nàng có thể gặp chuyện không may, Lâu Già Nhục chịu chủ động xuất hiện trước mặt nàng, giúp nàng giải nguy, thì nàng còn có gì để bắt mặn chứ.

Còn nhiều thời gian, Ôn Như Thị tin, một ngày nào đó Lâu Già Nhục sẽ nhìn thấy tâm lòng chân thành của nàng.

Hai người lui hẳn tay dần xen nắm chặt dưới ống tay áo, ẩn chứa chút đau dẫu yêu thương.

Ồn Như Thị nghiêng đầu, được vui đời tiên: “Già Nhục, về sau chỉ có hai chúng ta sống với nhau, chẳng không nạp phi nữa có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwvxEbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Edit: Thanh Uyên

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

“Già Nhục, sau này chỉ có hai chúng ta, chẳng dừng nạp phi có được không?” Giọng nói mềm mại du dương của Ôn Như Thị như còn vang vọng bên tai.

Cung điện đó thắm, mịn che màu đen buồn xuống, tấm phủ điều gỗ đàn hương phản chiếu ánh sáng mờ mờ, dài tua rua vàng thõng xuống, thắm trải nền kim màu nâu đậm, Lâu Già Nhục mặc cẩm y trắng thuần ngồi sau án thư màu đỏ sẫm.

Hắn cảm thấy bản tàu chương đặt trên án, liên tục ba lần, đều là tấu thư khẩn cầu khuyến tấn Hoàng Đế mở đại tuyển làm phong phú hậu cung.

Có được không? Lúc hắn mong chỉ có hai người ở bên nhau, rằng từ nay hắn đi như giấy rách; mà bây giờ cũng là nàng dịu dàng mong chờ, hỏi hắn có được không. Khoé môi Lâu Già Nhục nhếch lên thành nụ cười trào phúng, từ từ đặt bút, ó cuối tấu chương ghi hai chữ đỏ thắm, “Chuẩn tấu.”

Nạp phi không phải chỉ để kéo dài dòng dõi, mà còn là một thủ đoạn chính trị của Quân vương một nước.

Lúc trước, khi Ôn Như Thị lựa chọn lao vào vòng tay Thái tử rằng không nghĩ đến chuyện ấy sao? Sắc mặt Lâu Già Nhục không đổi tiện tay đặt qua một bên. Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng, một nữ nhân không tuân thủ tác nết nàng sẽ là một ngoại lệ?

Dựa vào mười năm dài hắn kiên nhẫn khoan dung nàng? —— Yêu cầu này, quá buồn cười, đặc biệt là sau khi nàng đã hung ác làm tổn thương hắn như thế.

Không phải hắn không làm được, ngôi vị Hoàng Đế này vốn chiếm được bằng vũ lực, dù hắn có tàn bạo hơn một chút cũng chẳng là gì, nhưng, hắn không muốn.

Lâu Già Nhục không muốn.

Sự ngoan ngoãn, dịu dàng lúc này của nàng và vẻ dựa dẫm nhún nhường, sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt khi không thu được gì, Lâu Già Nhục nghĩ có lẽ đến lúc đó hắn lại trở thành kẻ đáng thương bị vứt bỏ một lần nữa.

Cứ nhìn nàng diễn kịch đi được rồi như vậy, không cần thiết phải chấp nhận bất kỳ tình cầu nào cả, Lâu Già Nhục khép hồ mắt, im lặng đối sang duyệt một bản tấu chương khác.

Qua một buổi chiều một mối, Ôn Như Thị bắt hạnh bị cảm nắng.

Lúc Lâu Già Nhục nhận được tin, sắc trời cũng đã tối, Lý công công kính cẩn đứng bên cạnh chờ Hoàng Thượng ra hiệu, Lâu Già Nhục chỉ khẽ gật đầu, tò ý mình đã biết, sau đó không hành động thêm gì nữa.

Đợi đến khi sự vụ trong tay đầu vào đây rồi, Lâu Già Nhục mới đứng dậy xoa tay: “Bây giờ là giờ gì?”

Hoạn quan theo hầu bên người khom lưng trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, đã là giờ Hợi rồi ạ.”

Giờ Hợi sao... Hắn lúc này Ôn Như Thị đã buồn ngủ, Lâu Già Nhục đi về phía tẩm cung vài bước, dừng một chút, cuối cùng đổi ý: “Bãi giá lĩnh cung.”

Cảnh sắc trong bức tường cao dưới ánh trăng bao phủ dần được dát một lớp ánh sáng mờ mờ huyền ảo, Lâu Già Nhục rành rọt từ từ đi qua tiền viện tràn ngập hương hoa, đẩy cửa phòng ngủ của nàng, hai cung nữ vừa nhìn thấy hắn rất hiếu ý lui ra ngoài.

Ôn Như Thị uống thuốc, lại ngủ cả một buổi trưa nên cũng không còn khó chịu lắm, lúc này nàng đang buồn ngủ dựa lên đầu giường nhỏ.

“Khá hơn chút nào chưa?” Lâu Già Nhục kéo vạt áo ngồi xuống bên giường nàng, đưa tay đo thử nhiệt độ trên trán nàng.

Ôn Như Thị không thoải mái, đôi mắt đẹp ngập nước mắt, ánh mắt nhìn hắn còn hơi chứa vẻ yếu đuối “Không khỏe... Cả người không còn chút sức lực nào hết, chóng mặt đau đầu, buồn nôn khó chịu... Già Nhục, ta khát.”

Lông bàn tay đang là hơi nóng, Lâu Già Nhục thấy sắc mặt của nàng đỏ hồng khác thường, liền dùng vẻ mặt và giọng nói ôn hoà nói: “Trẩm đi rót cốc nước cho người, uống xong thì ngủ một giấc, sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ không khó chịu nữa.”

Ôn Như Thị nước mắt lưng tròng nhìn hắn, hết sức thành trí gật gật đầu.

Lâu Già Nhục đứng dậy ra gian ngoài pha một ly nước muối nhạt, lát sau đã đi vào, một tay từ từ nâng nàng dậy, để nàng tựa vào lồng ngực hắn, đưa nước tới bên môi nàng.

Ôn Như Thị cứ dựa uống từng ngụm nhỏ, ngừng khuôn mặt trắng lên nhìn hắn, từ góc nhìn của nàng có thể nhìn thấy được cái cảm nhận thân của hắn. Nàng khẽ kéo vạt áo của hắn: “Già Nhục, ta không ngủ được, tìm đập nhanh lắm!”

Thấy nàng không giống với ngày xưa, Lâu Già Nhục cũng không kiên được cũng mềm lòng đi mấy phần. Hắn đổi tư thế, dựa vào vách ngăn được chạm trổ hoa văn trên giường nhỏ, kéo chân của Ôn Như Thị đắp lên bó vai của nàng: “Ngủ đi, đợi người ngủ rồi, ta mới đi.”

Hiếm khi thấy Lâu Già Nhục có thể dịu dàng đến thế, Ôn Như Thị nằm nhoiu trong lòng hắn, càng không nở ngủ, nhưng nàng cũng không biết phải mở lời như thế nào.

Ôm nàng, tâm trạng của Lâu Già Nhục cũng rất phức tạp. Hắn vốn không định đến thăm nàng, cảm nắng cũng không phải là chuyện lớn gì, Thái y cũng đã nói không có gì nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc, qua một đêm thì sẽ không còn gì đáng ngại nữa, nhưng hắn vẫn không nhận được muốn đến xem, có như thế hắn mới yên tâm được.

Trải qua mấy ngày nay có thể thấy, nỗ lực của Ôn Như Thị cũng không hoàn toàn là vô dụng, chỉ ít là vào những lúc hắn muốn quên rằng đi thì mới Ôn Như Thị tươi cười xinh đẹp, thân thái thoải mái sẽ luôn xuất hiện trong đầu hắn, như một thứ mềm mại âm thầm níu chặt lấy tim hắn.

Thấy nàng vẫn trên giường nhỏ một cách đáng thương, đôi mắt sáng ngập nước mơ màng nhìn đang nhìn mình, dù cho có một nửa là giả vờ thì Lâu Già Nhục bỗng không nhẫn tâm để nàng như thế.

Hắn đưa tay, chân chày vuốt nhẹ mái tóc đen của nàng, mái tóc đen bóng mềm mại dài đến eo, cảm giác trơn như tơ lụa trên lông bàn tay mãi không đi, giọng nói trầm thấp nhỏ như muỗi của Lâu Già Nhục cất lên, “Ngủ đi.”

Ôn Như Thị từ từ nhắm mắt, hơi thở lúc ấy thoáng mùi Long Tuyền Hương,, lồng ngực hắn khẽ rung một cách có quy luật, nàng hơi rúc người vào lồng hắn, khoé môi có ý cười nhẹ: “Già Nhục, người chàng thật thơm quá.”

Lâu Già Nhục không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu nàng như đang vỗ một con cún.

Bọn họ chưa bao giờ thân mật với nhau như hôm nay.

Vạt áo trắng của Lâu Già Nhục trải ra khắp giường, Ôn Như Thị mặc quần áo đơn giản, im lặng dựa sát vào lồng ngực hắn, áo ngủ bằng gấm của nàng che vai nàng, cũng đắp lên nửa người của Lâu Già Nhục.

Trong bầu không khí lặng im lại có sự dịu dàng như có như không.

Trời dần tối khuya, người hầu đi theo hầu hạ đứng ngoài cửa không dám quấy nhiễu, chỉ có thể đứng thẳng người tựa vào cánh cửa, hít mát gác đầu ngủ gật.

Lâu Già Nhục cứ động, nghiêng người nhẹ nhàng đặt Ôn Như Thị lên giường, hàng lông mi dày của nàng hơi run run một lúc, hình như thấy lạnh nên lại lăn sang chỗ hắn.

Lâu Già Nhục còn chưa kịp ngủ lại đã bị nàng ôm đứi, Ôn Như Thị gói đầu lên đùi hắn, đôi môi anh đào hồng hào rên ri vài tiếng rồi lại yên lặng.

Lâu Già Nhục khép hồ mắt, ngăn ra nhìn khuôn mặt lúc ngủ của nàng.

Nếu như tất cả đều là giả dối, với tính cách được nuông chiều của nàng chắc chắn sẽ không làm những hành động chân thực lúc ở trong mơ như thế, nhưng nếu nàng thật tâm hồi cải, đến cả Lâu Già Nhục cũng không thể tin được...

Mái tóc dài của nàng xoà ra gần hai chân hắn, như một tấm lụa thượng hạng, toả ra ánh sáng bóng loáng dưới ánh nến. Lâu Già Nhục khẽ thờ dài một cái, nghiêng người cõt gậy đặt dưới chân, xoay người nằm xuống cùng nàng.

Hắn vừa nằm xuống, Ôn Như Thị lập tức có cảm giác ai đó nằm cạnh mình, nàng nhon con mèo nhỏ cõp đầu vào cổ hắn, ngón tay nhỏ bé chạm nhẹ vào ngực hắn, hai gò má mềm mại cọ cổ hắn, sau đó mới hai lòng nằm yên.

Lâu Già Nhục không nhúc nhích, một lát sau mới từ từ đưa tay ôm nàng.

Lúc này Ôn Như Thị đã ngủ đến đất trời tối đến, hoàn toàn không biết tâm trạng hiện giờ của nam nhân nằm cạnh mình phức tạp khó hiểu đến mức nào, đợi đến buổi sáng ngày thứ hai hai nàng tỉnh lại, Lâu Già Nhục đã rời đi, chỉ là không biết đã đi từ lúc nào.

Nàng quần lý chân lấm một vòng trên giường, trên gối dường như vẫn còn một chút hương thơm còn sót lại của hắn, mắt miệng Ôn Như Thị cong cong, cao giọng gọi Liên Kiều vào: “Hoàng Thượng đi khi nào?”

Liên Kiều mang nước đến, vất khó chiếc khăn ướt nhẹ: “Giờ Mão mới ra cửa, nương nương ngủ say quá nên không đánh thức người.” Liên Kiều cảm phần tức nhìn nàng một chút, chưa từng thấy có phi tần nào như vậy, không những không giúp Hoàng Thượng thay y phục, đến cả đứng dậy tiễn người cũng không, cứ tiếp tục như vậy không biết đến khi nào mới có thể chuyển ra khỏi lĩnh cung đây.

Sao nàng lại có một chủ nhân không có lòng cầu tiến như thế chứ...

Ôn Như Thị không biết rằng ta đang thăm oán giận mình trong lòng, nàng bầm ngón tay tính tới giờ Mão, sau đó ưu sầu nói: “Năm giờ đã dậy rồi sao, làm Hoàng Đế thật đáng thương mà.”

Khoé miệng Liên Kiều co rúm, dù không biết năm giờ là gì, nhưng nương nương nói Hoàng Thượng đáng thương, nàng nghe rất rõ.

Ôn Như Thị vừa tỉnh ngủ nên tâm trạng vô cùng tốt, ăn liền ba bát cháo nhỏ trong cái trọn mắt của Liên Kiều, sau đó chép chép miệng: “Ta còn đói, mang ít đồ ăn vào đây đi.”

Liên Kiều: “...”

Ăn sáng xong, Ôn Như Thị thông thái đi qui quanh sân để tiêu cơm, qua thời gian một chén trà thì uống thuốc, cùng lúc đó Lâu Già Nhục lại không nhìn nhai như vậy.

Sinh thần của Thái Thượng Hoàng cũng sắp đến, năm rồi đã cùng toàn dân thiên hạ chúc mừng, bây giờ ngồi vị Hoàng Đế đã bị Lâu Già Nhục chiếm, có nên làm tay không? Hắn phải làm gì? Người phía dưới cũng không có ý kiến gì. Tổng Chính nghị quỹ cứ đầu trên tấm thảm phía dưới, không dám ngừng đầu nhìn Hoàng Thượng, hắn cũng không muốn để bị ghét, nhưng chuyện của Hoàng thất là chuyện nằm trong phạm vi chức trách của hắn, hắn không thể không hỏi được...

Đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn trà, trong tay là tấu chương đã thu hồi lại sau khi phê duyệt đêm qua, Lâu Già Nhục nhìn lướt ba bản tấu chương, im lặng một lát, tuy hắn không định phi tiến của để chúc thọ Thái Thượng Hoàng nhưng không thể tránh khỏi việc phải tổ chức yến tiệc ở Thịnh Tiêu Điện.

Nếu tổ chức yến tiệc, đến lúc đó, chắc chắn Thái Thượng Hoàng sẽ ồn ào đòi hắn thả hai phu thê Lâu Già Gởi ra, nghĩ đến đây, Lâu Già Nhục lại thấy hơi buồn bực: “Ồ Thịnh Tiêu Điện, những chi tiết nhỏ khác đều để cho Thái Hậu sắp xếp.” Tổng Chính đồng ý lui ra.

Đến trưa, Thái Hậu bận sai người sang mời Thái Thượng Hoàng đến ăn trưa, Lâu Già Nhục biết là họ thương lượng chuyện tiệc mừng thọ, từ chối thì không ổn nên đành phải đi tới Từ An Điện.

Ngồi xuống nói chuyện phiếm vài câu, Thái Hậu đã khó xử mở miệng: “Ý của Thái Thượng Hoàng là nếu như không có mặt đây đủ người trong nhà thì không cần tổ chức buổi yến tiệc này nữa.”

Lâu Già Nhục rừ mắt nhìn con Kim Long được theo sống động trên áo bảo của mình, không nói một lời, về mặt trầm ngâm như nước.

Với chuyện tình tình Hoàng nhi nhà mình thất thường, Thái Hậu cũng hơi đoán đố khó đoán đúng ý của hần, hẳn không nói lời gì, bà cũng không dám ép hần tỏ rõ thái độ, chỉ đánh khuyến khích: “Hiện nay thiên hạ vừa mới yên bình, cả nhà hoà hoà thuận thuận ăn bữa cơm, kể ra danh tiếng cũng dễ nghe hơn một chút, cũng chỉ có một ngày, nếu Hoàng Thượng không thích, đến lúc đó chỉ cần ngồi lại một lúc rồi đi cũng được.”

Lâu Già Nhục nhếch môi, đứng dậy: “Vây cứ để mẫu hậu làm chủ, chút việc nhỏ này không cần phải hỏi ý kiến của trẫm.”

Thái Hậu ngạc nhiên nhìn bóng lưng dần xa của hần, một lúc lâu, mới dời mắt, thờ dãi một cái thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phụ* được tải miễn phí tại **xWw.EbookFull.Net**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit: Đặng Ngân

Beta: Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Thịnh Tiêu điện và Lăng Hoa cung hoàn toàn khác nhau, trước kia Thịnh Tiêu điện vốn là nơi ở của Thái Thượng Hoàng tiền nhiệm, đồ dùng bên trong rất đầy đủ.

Tuy Lâu Già Nhục trượt ngôi của chính phủ hoàng mình, nhưng vẫn đối với phụ hoàng theo đúng lễ nghĩa quy định trong cung về chỉ tiêu ăn mặc, không hề bực dãi. Dù có làm vậy thì trong lòng Thái Thượng Hoàng, hần cũng chỉ là một tên nghiệp chương, một kẻ soán quyền đoạt vị.

Nhưng ông sẽ không bao giờ nói những lời này trước mặt Lâu Già Nhục.

Dù thế nào, hiện tại hần vẫn là Hoàng Đế, ít nhất với tình hình trước mắt, mong Lâu Già Nhục còn đang trên ngai vàng, ông không thể động đến, những hoàng tử khác của ông cũng không thể động đến được.

Thái Thượng Hoàng tự thấy mình kiểm chế rất tốt. Khoan hãy nói, từ ngày bức cung hơi mất mặt, thì từ lúc bị giam lỏng ở Thịnh Tiêu điện đến khi thọ yến bắt đầu, một ông vẫn giữ nét uy nghiêm.

Nhưng tất cả đều sụp đổ khi ông thấy đứa con trai yêu quý của mình được người ta không lên điện bằng ghế dựa mềm.

Đến bây giờ, khi đã mất đi tự do, Thái Thượng Hoàng mới biết, lúc đầu Lâu Già Nhục nói muốn báo thù hoàn toàn không nói đùa.

Ngày xưa là một Thái tử hiền ngang đường hoàng, nay đã thành một người tàn phế, người làm cha như ông sao có thể chấp nhận chuyện này. Sau này ông còn mặt mũi nào gặp Hoàng hậu đã khuất.

Một tay ông chỉ vào Lâu Già Giới đang được Tô Nhạc Thanh đỡ dậy ngồi trước bàn ăn, trợn mắt nhìn Thái Hậu, tức nổi phốt: “Đứa con trai ngoan mà bà dạy dỗ, bà xem nó đã làm những gì! Máu đó nhuộm Hoàng thành, soán ngôi, bức vua thoái vị, giam cầm cha ruột, giết hại huynh trưởng —— nó còn là con người sao?! Nó là một tên súc sinh!”

Liên quan đến con trai mình, Thái Hậu cũng nổi giận, nhưng dư uy nhiều năm của Thái Thượng Hoàng vẫn còn, ở đây lại có hai tiểu bối là Lâu Già Khính và Lâu Già Lam, bà cũng không muốn cãi nhau.

Cố gắng kiềm chế một lúc, mới tức giận đến phát run rồi ra một câu: “Tại sao Già Nhục lại hận người như vậy, cả người và ta đều hiểu rõ, hôm nay con ta đã là Hoàng đế cao quý, đây là sự thực không thể thay đổi. Hoàng nhi có xứng đáng hay không, không đến lượt ông bình luận.”

Thái hậu nói nổi một lúc, không kiềm được thẳng lưng lên. Bây giờ con bà là Hoàng đế, họ không còn là hai mẹ con bị người khác định đoạt như trước nữa.

Xuất thân của bà không tốt, phụ thân chỉ là một vị quan nhỏ, không quyền không thế, cũng không có bao nhiêu tiền tài để bà đưa cho cung nữ và thái giám.

Tiền cung từng ấy năm, vì có dung mạo xinh đẹp nên luôn bị các phi tần khác xa lánh. Nếu được sống ai cũng thôi, nhưng đáng tiếc, Thái Thượng Hoàng chỉ xem bà như một món đồ chơi, lúc thích thì đến trêu chọc, không thích thì thì không thèm liếc nhìn bà một lần..

Cái đêm mà bà hạ sinh Lâu Già Nhục, suốt nửa đêm mệt, ông ta đang ở đâu?! À phải rồi, lúc đó ông ta đang ở Phương điện cùng Hoàng Hậu và Thái tử.

Cả đời bà không có mong ước gì lớn lao, chỉ hi vọng đứa con trai duy nhất bình an lớn lên, đến khi người đàn ông này băng hà, Lâu Già Nhục cũng bà xuất cung an hưởng tuổi già.

Bà không thích tranh giành sủng ái, cũng không có tâm kế tranh giành.

Khi Ôn tướng quân đồng ý gả con gái cho Tam hoàng tử, bà đã từng rất vui sướng, tưởng rằng con trai đã có chỗ dựa lớn mạnh, không bị người người chèn ép như bà.

Đáng tiếc, người con gái hẳn toàn tâm toàn ý yêu thương lại là kẻ gây họa. Chuyện Thái Tử quyền rũ Ôn Như Thị, người khác có thể không biết, chứ sao Thái Thượng Hoàng lại không rõ được, nhưng ông ta mở một mắt nhắm một mắt để mặc Lâu Già Giới làm sang làm bấy.

Từ nhỏ đến lớn, Lâu Già Nhục bị ám toán không biết bao lần, vì sao hại mẹ con bà phải sống trong nỗi sợ hãi, chẳng lẽ chỉ là vì kẻ đó là con của Hoàng hậu quá cố sao?!

Thái Thượng Hoàng không nói Dung phi như thật trước kia, nay ngồi trên ghế Thái Hậu cũng cứng rắn đến vậy, càng thêm tức giận: “Chỉ vì là một đứa con gái ham mê quyền thế, mà nó dám xuống tay với anh ruột của mình, vậy thì nên chôn cả à ta theo!”

“Phụ hoàng...” Lâu Già Khính đỡ em trai bị dọa sợ đứng lên, hần muốn hóa giải nhưng bối phận không đủ. Lâu Già Giới chỉ ước có người đứng ra khuyên nhủ phụ hoàng giúp hần, hần có thể bình an rồi khỏi đây hay không có lẽ phải trông chờ vào lúc này.

Thái Hậu phát tay áo đứng dậy, không chút nhún nhường: “Con trai ngoan của ông còn chưa chết, mà có chết thì cũng là chôn vương phi của nó theo. Còn chuyện có giết Ôn Như Thị hay không, Hoàng Thượng tự có quyết định, không cần Thái Thượng Hoàng bận tâm.” Tuy bà không thích đứa con đầu nư, cũng không thích việc con trai vẫn kháng kháng giữ cô ta bên mình, nhưng là một người mẹ, bà không thể không che tình cảm của Lâu Già Nhục thì ít nhất bà có thể giúp hần giải quyết ác ý của phụ hoàng hần và Lâu Già Giới.

“Người!” Thái Thượng Hoàng nói con thịnh nư, ông được lên một bước, bàn tay giờ cao chỉ chọc vung xuống, chợt một tiếng cười nhẹ lạnh leo vang lên, Lâu Già Nhục từ từ đi vào.

Hần mặc áo bảo màu tím, đầu đội ngọc quan, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười như có như không, ánh mắt sắc bén: “Phụ hoàng phải biết kiềm chế một chút, nếu tay của người không cẩn thận làm nẫu hậu của ta bị thương —— trên người Lâu Già Giới thiếu cái gì thì đừng trách trẫm.”

Lâu Già Giới nghe vậy, vội vàng cúi đầu nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt, sợ hần nói được làm được.

Lâu Già Nhục ghét phải nhìn Lâu Già Giới, hẳn biết rõ kết cục của buổi gia yến hôm nay. Người một nhà hòa thuận vui vẻ ư, cực rồi!

Thái Thượng Hoàng từ từ hạ tay xuống, lạnh lùng nhìn hần đỡ Thái Hậu về chỗ ngồi. Vì lo cho tính mạng Lâu Già Giới, ông không dám làm bừa, nhưng vẫn hùng hổ dọa người: “Sao hôm nay Hoàng Thượng chỉ đến một mình, chẳng lẽ Vương phi của người vẫn không chấp nhận người hay sao?!”

“Nếu phụ hoàng đã gọi trẫm một tiếng Hoàng Thượng, nên biết trẫm còn chưa lập hậu mới phải.” Lâu Già Nhục không nhanh không chậm nói, chẳng hề bận tâm đến sắc mặt thay đổi liên tục của Thái Thượng Hoàng, hần quay sang ngồi vào bàn khác, thuận miệng ra lệnh: “Truyền lệnh.”

Quan phụ trách nhà bếp đã đứng chờ ngoài cửa từ nãy tới giờ không dám thở mạnh, nghe sai báo vội vàng truyền lệnh xuống, chỉ chớp lát sau, các cung nữ mang thức ăn lên.

Bầu không khí của thọ yến trầm mặc đến lạ, Lâu Già Nhục không nói lời nào, Thái Thượng Hoàng thì sợ nếm chuột vỡ bình [1], những người khác lại càng không dám lên tiếng.

[1] Sợ nếm chuột vỡ bình ý chỉ hành động muốn nói mà lại lo sợ nên không dám

Lâu Già Giới vừa đưa tay ra, chợt nghe Tô Nhạc Thanh ngồi bên cạnh hần cất lời: “Hoàng Thượng, thần thiếp ở Lăng Hoa cung đã lâu, một thời gian dài chưa nhìn thấy Tiểu Như mọii, không biết hiện tại nàng sống có tốt không?” Nàng hiếm được ra ngoài, vốn tưởng gia yến lần này có thể gặp được Ôn Như Thị, không ngờ Lâu Già Nhục giấu nữ nhân phụ xuân kia kỹ đến vậy.

Lâu Già Nhục tức nhàn nhàn trả đáp: “Ăn được ngủ được, tốt đến mức không thể tốt hơn.” Đúng là nữ nhân kia sống rất tốt, nghe nói trư ruy còn ăn hết nửa con gà.

Sắc mặt Tô Nhạc Thanh cũng đỏ, miễn cưỡng cười tủn tủn: “Tỷ mọii chúng ta lâu chưa gặp nhau, không biết Hoàng Thượng có thể truyền mọii ấy lên điện, người một nhà hẳn hạnh?” Thực lòng, nàng cũng không muốn thấy Ôn Như Thị, nhưng Lâu Già Nhục đã tước chức quan của phụ thân, hiện giờ, trừ Ôn Như Thị, nàng không nghĩ ra con đường nào khác có thể khiến Lâu Già Nhục đồng ý thả hai vợ chồng họ.

Bây giờ dù biết rõ sẽ đắc tội với hần, Tô Nhặc Thanh vẫn kiên trì nói tiếp: “Có lẽ Tiểu Như mọii cũng muốn đến tham gia yến tiệc mừng thọ của phụ hoàng.” Dù không được, gây xích mích giữa Lâu Già Nhục và Ôn Như Thị một chút cũng không hần là chuyện xấu.

Lâu Già Nhục ngược mắt, như có điều suy nghĩ, nhìn Tô Nhạc Thanh.

Liệu Ôn Như Thị có như á nói, muốn đến gặp họ không? —— cũng được, hần cũng muốn biết rốt cuộc nàng nhớ “Thái tử ca ca” của nàng đến mức nào.

Lâu Già Nhục nghiêng đầu nhìn Lý công công, khác một con người, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt: “Đi Lăng cung hỏi một chút, nếu nàng không muốn đến thì thôi, nếu muốn đến... thì an bày kiểu đưa đón.”

Lý công công lĩnh mệnh lui xuống, không khí xung quanh buổi tiệc lại khởi phục về căng thẳng ban đầu. Sau một lúc lâu, lòng bàn tay Thái Hậu cũng ướt đầm mồ hôi. Thật ra bà không tin tưởng người con đầu này lắm.

Đúng là, càng sợ cái gì, cái đó càng đến, Ôn Như Thị không chỉ xuất hiện mà còn xuất hiện trong trang phục rực lộng lẫy.

Khi Lâu Già Nhục nhìn thấy Ôn Như Thị xuất hiện ở cửa đại điện, mặt đã đen lại càng đen hơn.

Nàng mặc hoa y khoa thân [2] đỏ thắm, cổ áo để lộ gần cổ quyền rũ và trưng y trắng ngần bên trong, từng họa tiết hoa có rực rỡ và hoa văn gợn sóng làm nổi bật nhau trên chân váy.

[2] Tên một kiểu váy thời xưa, vì cổ áo để lộ 1 phần trần y bên trong nên có tên gọi như vậy

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phụ* được tải miễn phí tại **xWw.EbookFull.Net**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Sarah Minh Hiền

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần |冬展展| aka Miyuki

Tổ Nhạc Thanh vừa khóc, trừ Lâu Già Nhược và đầu số Ôn Như Thị ngồi yên trên điện thì đám người còn lại ai cũng lúng túng.

Đặc biệt là Tam Hoàng tử Lâu Già Khảnh dẫn theo gia quyến, mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim cụp mắt nghiêng cứu mồn ăn trên bàn, giống như trước mặt thực sự là sơn hào hải vị.

Thái Thượng Hoàng kiểm chế con cháu, đập bàn một cái, cười lạnh nhìn bộ trang phục rực rỡ của Ôn Như Thị, càng nhìn càng thấy không vừa mắt: “Đừng nói còn có tình nghĩa lớn lớn cùng nhau của các người, kể cả là Hoàng tẩu không quen biết, người cũng không thể không phân lớn nhỏ như vậy! Gia giáo Ôn phủ chẳng lẽ như thế sao? Ôn Tương dạy người cư xử với trưởng bối như vậy há?”

Tứ Hoàng tử Lâu Già Lam ngồi ở sát vách đang cầm đầu gối một viên thịt, bị tiếng quát lớn đột nhiên của Phụ hoàng dọa sợ run lên, viên thịt quay vòng vòng lún xuống dưới bàn.

Ôn Như Thị chớp mắt, có thể mắng nằng, nhưng không thể mắng cha nằng, Ôn Tương rất tốt, nếu không có ông thì có lẽ có bảy giờ còn đang ở trong đại lao đó!

“Phụ hoàng nói đúng lắm... Nhưng...” Cô mỉm cười lên gạt tay mình phía dưới về, nắm ngón tay Lâu Già Nhược như kim sắt, không nhúc nhích được, cô oán hận liếc xéo hắn, nhìn đau cuối nói: “Các ma ma, nha hoàn cùng ta lớn lên nhiều không đếm được, cũng không thể biết hết tất cả mọi người, huống hồ...”

Muốn dùng thân phận trưởng bối ép cô, cũng không nhìn Lâu Già Nhược có đồng ý hay không. Ôn Như Thị cười đầy ác ý: “Phụ hoàng còn khỏe mạnh, huynh trưởng nào có thể vượt làm cha?” Hoàng tẩu —— chẳng qua cũng chỉ là Hoàng tẩu mà thôi, muốn làm trưởng bối của cô? Còn quá sớm!

Lời này quá độc! Đùng nói Thái Thượng Hoàng bị ghen, ngay cả khước miệng Thái Hậu cũng không nhận được gạt một cái.

Lực trên tay dường như yếu đi, có biết mình bắt kính với Thái Thượng Hoàng trước mặt Lâu Già Nhược và Tô Nhạc Thanh, Lâu Già Nhược sẽ không trách nằng.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, nghiêng đầu cười lấy lòng với hắn, đầu ngón tay co nhẹ lên cổ tay hắc: “Chàng đời bụng không? Hay là để ta chia thức ăn giúp chàng nhé.” Nằng đã cúi đầu ngoan ngoãn hạ mình làm thấp như thế, tốt nhất hắn nên bỏ tay ra đi, thật sự rất đau đấy!

Lông mi dài của Lâu Già Nhược khép hờ, đôi mắt đen thẫm che giấu cảm xúc khiến người ta không thể đoán ra lúc này hắn đang nghĩ gì, một lúc sau, chỉ nghe hần khê “Ừ” một tiếng.

Hôm nay Ôn Như Thị có tình chọn một bộ váy hoa đuôi dài, đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng nếu hắn không buông tay nằng ra, chia thức ăn bằng một tay qui thực là không tiện.

Tay trái gạt ra một cái, hần sưng sưng bắt động, Ôn Như Thị có chút bất đắc dĩ, xem ra Lâu Già Nhược tức giận đến tận nhẫn rồi. Có không hiểu rõ cuộc người đàn ông này tức cái gì, chẳng qua chỉ là gia yến thôi mà, nếu hắn không thích có lộ diện, cũng lăm lăm sau không đến nữa là được.

Ôn Như Thị cẩn thận từng chút một tách ống tay áo ra, cảm mùi mốc cho hần mới chén canh, thậm nghĩ uống nhầm một chút có thể giúp hạ hỏa.

Lâu Già Nhược không để ý đến nằng, lúc này nằng cũng không thể cứ mực kén hần. Huống chi, chỉ cần nghĩ đến Ôn Như Thị trước kia, trong những lúc thế này là lại liếc mắt đưa tình với Thái tử liên tục, hoàn toàn không để ý đến hần ngồi một bên mất hết thể diện, Ôn Như Thị không nhận được chột dạ.

Trước kia Lâu Già Nhược trải qua biết bao uất ức, đau lòng, nhìn gì mà u ám để đề của hần, Ôn Như Thị thoáng đau lòng, cảm giác đau đớn trên tay gần như cũng không có gì ghê gớm. Nếu hắn muốn nắm, vậy nắm đi, chỉ cần không vận gậy tay nằng là được rồi.

“Già Nhược, chàng ném thứ xem.” Nằng thờ dãi một tiếng, kiên nhẫn thời người canh nồng, đưa đến mồi hần, dịu dàng khuyến.

Màu sắc trong suốt, đáy bát có thào được xanh lục bồng bềnh, Lâu Già Nhược thờ ơ không động đậy nhìn nó một lúc lâu, mãi đến tận khi tay Ôn Như Thị nâng đến mồi như, hần mới quay mặt sang nhìn nằng.

Dung nhan nằng kiều mỹ xinh đẹp; đôi mắt long lanh như một vầng trăng sáng; con ngươi màu đen phân chiều bóng dáng của hần. Đường như trên đời này, đôi mắt của nằng, tìm nằng, chỉ có thể chứa một mình Lâu Già Nhược hần.

Tìm Lâu Già Nhược đau nhói, nhưng đáng tiếc, những thứ này đều là giả.

Sự dịu dàng ấy như lưỡi dao sắc lẹm cứa tim hần thành từng mảnh.

Nếu nằng không biết xấu hổ như trước, ăn nói mau lẹ, vẻ mặt nghiêm túc, hần sẽ không do dự chút nào vung kiếm chém đầu Lâu Già Giới; nhưng nằng nhìn mình lưu huyền ám áp như vậy, hạ mình nằng bắt làm thấp như vậy, chỉ vì một mình Lâu Già Giới...

Về mặt Lâu Già Nhược quá phác tạp, Ôn Như Thị không rõ, đang chờ mồi miệng hỏi dò đã nghe hần nhấn từng chữ từ từ nói: “Nếu người muốn thăm thì hần, trăm sẽ đồng ý yêu cầu của người.” Giọng nói của hần âm u, lạnh lù như nước.

Hần sẽ thái nằng, sau đó bêu đầu hai người bọn họ thị chúng, lật da tróc thịt... Nếu đây chính là điều nằng muốn, hần sẽ thành toàn cho nằng.

Lúc này Lâu Già Nhược bình tĩnh như kẻ ngoài cuộc, hần từ từ buông tay ra, nhón xoáy sâu vào người phụ nữ xinh đẹp như hoa bên cạnh, khế mồi còn ăn chưa ý cười.

Ôn Như Thị không biết Lâu Già Nhược đã hoàn toàn xuyên tạc ý tốt của cô, càng không biết vì có gắng của mình mà bây giờ có thành công vượt qua nguyên chủ trước kia, vĩnh dự thành người đứng đầu bảng những kẻ Lâu Già Nhược hận nhất.

Có hơi nghi ngại, nghĩ đang yên đang lành bốn canh cho hần, sao lại đột nhiên chuyển sang chuyện Lâu Già Giới rồi?

Ôn Như Thị chưa kịp nghĩ rõ ràng, Lâu Già Giới ngồi ở đối diện nghe vậy sớm đã vùi miệng, thấy nằng chần chừ không nói thì thấy hơi bất an. Hần không quan tâm suy nghĩ muốn tránh hiểm nguy trước đây, không nhận được người về phía trước, hai tay chống lên bàn vội vàng thúc giục: “Tiểu Như muội muội...”

Ôn Như Thị tức giận!

Chúng ta đang nói chuyện, sao lại có những kẻ không thức thời chạy đến xen nồm vào vậy?!! Còn dám gọi thẳng khuê danh của cô, gọi thân mật như vậy, Lâu Già Nhược còn chưa gọi có như thế!

Lông mày có dựng đứng, tức giận đặt mạnh chén canh xuống, vớ cái muối dãi trong nồi nếm về phía hần.

Mọi người thấy ống tay áo Ôn Như Thị còn chưa hạ xuống, cái muối đã bay vào giữa ngực Lâu Già Giới, trong chớp mắt lại tiếp tục bật lại lên bàn ăn trước mặt hần, rơi tòm vào bát canh thịt!

Trong lúc nước nóng tung tóe, không chỉ Lâu Già Giới bị bắn khắp cả mặt mũi, ngay cả Tô Nhạc Thanh bên cạnh hần cũng không may mắn thoát khỏi...

Bầu không khí tạm ngưng trong giây lát, Thái Thượng Hoàng nén lửa giận gầm gào, vận mệnh tương lai của nhi tử vẫn cần ác nô này nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thượng, đợi xong việc này lại dạy dỗ á cũng không muộn: “Thực sự là còn ra thể thống gì nữa, còn không mau nói rõ ràng với Hoàng Thượng, cho Hoàng huynh, Hoàng tẩu trở lại rửa mặt thay y phục. Nhanh lên.”

“Ai nói ta cầu tình giúp há?” Ôn Như Thị khinh bỉ liếc Lâu Già Giới và Tô Thanh Nhạc nhếch nhác: “Hoàng Thượng thiên tâm, chu cấp cho bọn họ ăn không ở không, cũng không thu lấy một đồng. Lăng Hoa Cung rất tốt, không cần phải chuyển đi!”

Thái Thượng Hoàng thấy nằng vô lễ như vậy, phần nộ đập bàn đứng dậy, lời toàn bộ liệt tố liệt tông Ôn gia thẩm hỏi một lượt. Lão già tài trí hơn người, vốn từ cũng rất phong phú, nửa chữ cũng không thờ tục; tóm lại, chính là nói tốt tiền nằng vô đức mới sinh ra một nữ nhân danh đại, không có giáo đường, tìm đại độc ác, không coi bề trên ra gì như vậy.

Tốt xấu gì ông ta vẫn là cha của Lâu Già Nhược, Ôn Như Thị không muốn làm ông ta tức chết thì sẽ bị mang danh ngộ nghịch bất hiếu, nhưng lễ tai cũng nghe đến lên chai rồi. Mắt nhăm chán đảo xung quanh, đúng lúc nhìn thấy Thái Hậu đang nhìn mình suy tư, khế mồi Ôn Như Thị nhếch lên, chớp chớp mắt duyên dáng với bà một cái.

Chỉ cần là người thật lòng với Lâu Già Nhược, hiểu lầm có như thế nào đi nữa cô cũng sẽ không thù dai, Ôn Như Thị tin rằng một ngày nào đó Thái Hậu sẽ chấp nhận mình.

Nằng đặc ý nghiêng đầu nhìn sát mặt Lâu Già Nhược đã không còn u ám như trước, không sợ chết ghé sát gần hần, ôm một tay của hần, khế làm nằng: “Ta không thích cha người mắng cả nhà ta, Già Nhược, chúng ta về đi, thức ăn ở đây không ngon.”

Hần hơi kờm nằng một cái, giọng điệu nghe không ra vui buồn: “Bây giờ người còn cơ hội đổi ý, bước ra cánh cửa này, Lâu Già Giới sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi Lăng Hoa Cung.” Đây là lần cuối cùng hần cho nằng lựa chọn.

Ôn Như Thị chớp chớp mắt: “Vậy không để hần ta đi là được.”

Mắt của Lâu Già Nhược sầm đi, mắt phượng dài dịu dàng hơi nheo lại: “Không hối hận?”

Ôn Như Thị cười khanh khách kéo bàn tay to lành lành của hần, miệng nhỏ lại như quét mặt khiến người ta ngơ phát ngáy: “Sinh là người của người, chết là quỷ của người.”

Nắm ngón tay thanh mảnh trắng nõn xoa xoa mềm mềm của nằng, khế mon tròn, cặp mắt sáng của Lâu Già Nhược đen sẫm sâu thẳm, khế mồi khế cong lên thành một độ cong mê người: “Được.” Hần sẽ khiến nằng nhớ kỹ lời mà nằng đã nói, nếu nằng muốn dựa vào hần, dù là giả vờ, cũng phải giả vờ chuyển nghiệp một chút.

Hần chậm rãi đứng dậy, tiếng của Thái Thượng Hoàng im bặt.

Lâu Già Nhược cứ xuống liếc cánh tay đang bị nằng kéo, giọng điệu thờ ơ: “Tần đi.” Dứt lời cũng không nhìn sắc mặt mấy người đang lúng túng, nắm tay Ôn Như Thị bỏ đi luôn.

Mọi khi đều là hần đi một về một, Ôn Như Thị ở Lăng Hương Đình thấy hần cũng là tự đi bộ đến, hiếm có lần nào đi chung với hần, cô dựa vào người hần thích thú bắt nhìn Đồng nhân Tây. Cảnh vẫn là cảnh ban đầu, thế nhưng sao hôm nay ngắm lại có một cảm giác khác, rất khác với bình thường nhỉ?

Nhưng... qua một lúc, có mồi phát hiện có gì đó không đúng, dường này không phải về nơi của cô thì phải?

Ôn Như Thị ngẩng mặt, giọng nghi ngờ: “Già Nhược, không về lĩnh cung sao?”

“Hừm” Mắt Lâu Già Nhược nhìn thẳng nằng, trả lời nhẹ nhàng. “Sau này người ở tâm cung của trăm, không cần về đó.”

“À?” Ôn Như Thị hơi bối rối, thế là sao? Đùng nói phi tần, có là Hoàng Hậu cũng có cung điện của mình, nào có đạo lý nữ nhân ở tâm cung của Hoàng Thượng, nếu truyền ra ngoài chắc sẽ nói có thành ‘hồng nhan họa thủy’ mất.

Rốt cuộc Lâu Già Nhược muốn hại cô, hay muốn hại cô... Hoặc là hại cô đây ư?

Lần này Ôn Như Thị bất mãn, cũng không thể oan ức nào cũng bắt cô chịu chứ, dù không danh không phận, cũng không thể cứ thế bắt cô làm bia ngắm mãi chứ?

Có bầu môi, chút dịu dàng vửa này cũng không có: “Ta vẫn thích chỗ cũ hơn.” Chỉ ư không phải làm đầu đề câu chuyện cho người ta.

“Đồ trong lĩnh cung, ta đã sai người dọn đi rồi.” Dù Lâu Già Nhược bận vẫn ung dung liếc nhìn nằng một cái, “Nếu giờ người quay về cũng được, đến lúc đó đúng than khổ.”

Ôn Như Thị không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: “... Có cái gì cũng được.”

Thấy nằng cúi đầu ủ rũ xấu hổ, không còn vẻ thích thú như lúc này nữa, Lâu Già Nhược mới thấy cảm giác nghiền ngậm khó chịu trong lồng biển mắt, khế mồi cong nhẹ lên, nhưng lời nói không nương nhẹ chút nào: “Không có.”

Ôn Như Thị “...”

**** Chuyên mục spoiler – thỉnh có độc =>)))): (C63)***

Ồn Như Thị bất an khẽ gọi hân: “... Già Nhục.”

“Ừ.” Lâu Già Nhục cong khõe môi, cup mắt từ từ đáp một tiếng, từ từ kéo dây lưng ra, như đang mở một món quà xa xỉ.

Về mặt hân quả bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống như hai người cùng vùi về.Ồn Như Thị dè tay hân lại, bỗng nhiên thấy hơi không cam tâm: “Người còn chưa nói với ta, rốt cuộc người có yêu ta không?”

Lâu già Nhục ngược mắt, một thoáng hoảng hốt, ngăn ra chốc lát rồi bình tĩnh lại: “Còn người? Trẫm phải hỏi trước, người đã từng hỏi bản thân chưa? Đáp án của người là gì đây?”

Ồn Như Thị ngẩn người, cô có yêu Lâu Già Nhục không? Có chột dả củi đầu, có thương xót, có thích, có tán thưởng, còn có một chút đau lòng... Thế nhưng yêu, hình như còn chưa đủ...

Nhìn mái đầu đen bóng của nàng, Lâu Già Nhục không nói gì, hồi lâu, nàng mới khẽ nói: “Ta thích người”

Lâu Già Nhục không hề trả lời, chỉ siết nhẹ tay nàng, kéo qua một bên.Ồn Như Thị hơi sợ hãi, nhất thời cũng không biết là vì không chắc hẳn có thích mình không, hay là vì lúc này về mặt Lâu Già Nhục quá bình tĩnh, dường như dù đêm nay xảy ra chuyện gì cũng là chuyện đương nhiên.

“Già Nhục, ta buồn ngủ.”Ồn Như Thị lùi lại, có nói lý lẽ với hân.

“Ừ, làm xong rồi ngủ.” Lâu Già Như không nhanh không chậm cúi áo tháo thắt lưng, giọng nói đều đều nhẹ nhàng, không chút thiếu kiên nhẫn.

Ồn Như Thị lộ mờ, quay người muốn trốn. Lăm, lăm, lăm em gái hân! Hân đã không thích cô, còn làm cái quái gì. Còn chưa kịp trở mình đã bị Lâu Già Nhục nắm lấy mắt cá chân, hân không nhanh không chậm kéo cô về phía hân, bắt đầu cúi áo cô.

Lâu Già Nhục nhìn gầy, thế nhưng thực tế không nhẹ chút nào,Ồn Như Thị bị trọng lượng của hân đè tới mức suýt nữa không thở nổi.

Đến lúc này, cô đã hồi hận đến phát điên, sớm biết thế thì đã không mặc bộ y phục rách rưới này rồi, hai ba cái dải bị hân lột ra hết. SựcỒn Như Thị không bằng hân, lại không dám đánh Hoàng Thượng, đành bắt đầu khóc: “Lâu Già Nhục, người là tên khốn kiếp...”

Nước mắt ltn nước mắt mắt không cần tiền cũng rơi xuống như điên,Ồn Như Thị khóc nước mắt như mưa: “Đã nói ta mệt rồi, người còn muốn đến... A a a...”

Lâu Già Nhục đứng lại, nhìn nàng khóc đến thương tâm muốn chết, vẫn không nện được phải đưa tay lên lau nước mắt cho nàng, giọng nói không khỏi dịu đi một chút: “Đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Edit: Watanabe Aya

Beta: Moonaplun + Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Tuy giọng nói của Lâu Già Nhục ôn hòa, thế nhưng sự kiên quyết trong đó thì khó mà suy đoán, mãi đến bây giờ uy nghiêm của Hoàng Đế mới thực sự lộ ra.

Còn cô cũng lăm chỉ là một phi tử, còn là một phi tử bị dấy vào lĩnh cung, đúng là không có quyền lựa chọn.Ồn Như Thị thật vọng củi đầu, cũng không nói gì nữa quay về nơi ở.

Gió đêm man mát thế thời qua sợi tóc đen bóng của hân, trong không khí tràn ngập hương hoa có ven đường, bầu không khí yên ắng giữa hai người khiến tiếng côn trùng kêu càng rõ hơn.

Từ Thịnh Tiêu Điện đến tâm cung của hân chỉ mất thời gian một nén hương, Lâu Già Nhục nắm tay nàng nhắm mắt nghỉ ngơi, để mặc nàng tựa bên người suy nghĩ lung tung.

Đến Chiêu Hoàn Cung hân cũng không rời khỏiỒn Như Thị, giờ tay là có người tự giác giúp hân thay áo bào.

Lư hương mang vàng, khói xanh lượn lờ, để nền bằng đồng đúc thành hình tiên học lập lnh hai bên. Sau khi thay quần áo xong, Lâu Già Nhục bèn ngồi bên cạnh giường, quay đầu thấy nàng đang đứng cách xa năm bước, mắt từ nhiên già vờ thưởng thức đồ trang trí trong phòng, không dám nhìn hân.

Lâu Già Nhục cảm thấy buồn cười, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ lười biếng thờ ơ chỉ vào vị trí bên cạnh nói: “Lại đây.”

“... A.”Ồn Như Thị từng bước đi tới trước mặt hân, chần chờ ngồi xuống.

Lâu Già Nhục từ từ đưa tay ra, tay hân được chạm sờ sạch sẽ, trên tay không đeo bất kỳ vật gì.Ồn Như Thị nhìn ngón tay thanh mảnh trắng nõn của hân lại gần, thấy sắp đụng vào vật áo của cô, cô vội vả lui ra sau: “Chờ đã! Bây giờ cả người ta đều là mồ hôi, vừa chưa tắm rửa lại chưa tháo trang sức, còn chưa chuẩn bị đồ nữa, hay là ta về trước, ngày khác lại tới——”

Lâu Già Nhục rút tay về, như cười như không liếc nhìn nàng: “Nhanh vậy đã hồi hận rồi?”

Ồn Như Thị cuống quýt nắm góc áo, tình huống bình thường không phải là nên tiến hành từng bước sao, A B C rồi D, bọn họ bây giờ mới đi đến cấp B, Lâu Già Nhục đã muốn hướng thụ đợi người cấp D. Vậy là ăn gian! Là trắng trợn lấy quyền làm việc riêng!

Bình thường làm thế nào hân cũng không động lòng, bây giờ hân lại gợn gâng dứt khoát như thế, tất có ý đồ xấu, cô không để bị lừa như thế đâu!

Ồn Như Thị nghiêng đầu ra chỗ khác, không dám nhìn gương mặt tuấn tú của hân, cảm giận bất bình nói: “Ta muốn tắm rửa thay y phục.”

Dù Lâu Già Nhục đã quyết định không cho nàng đường lui nhưng nghe thế cũng không biết nên khóc hay cười, hân khụ khụ hai tiếng, sau đó vỗ tay cho người truyền tỳ nữ vào cho nàng.

Nhìn thấy Liên Kiều mặt không cảm xúc, tâm tìnhỒn Như Thị tốt hơn nhiều, cô cảm giác cuối cùng cũng tìm thấy tổ chức, chỉ ít không phải một mình ở Chiêu Hoàn Cung này chiến đấu rồi.

Cô vừa đi theo sau Liên Kiều đến phòng tắm bên cạnh, vừa hơi thăm Lâu Già Nhục thông báo các nàng chuyển tới lúc nào, mang theo những thứ gì, hoa có của cô có bị di chuyển không, bản đồ dây sắp xếp ở chỗ nào rồi... Liên Kiều bắt đầu đi dừng bước: “Nương nương, rốt cuộc người muốn hỏi gì thì nói rõ đi ạ.”

Ồn Như Thị liếc xéo nàng một cái: “Người là tên phản đồ, hỏi rõ người sẽ nói cho ta biết sao?”

“Không.” Liên Kiều không chút do dự trả lời, cũng không hỏi cô làm sao biết mình là ‘tay trong’, quay đầu lại tiếp tục đi tiếp.

Bên trong hơi nước mờ mờ, Liên Kiều vén bức màn màu trắng đang rủ xuống, chờỒn Như Thị chậm rãi đi vào thì thả màn xuống, thử một chút nước ấm mới hơi hừng nói: “Nương nương nếu muốn biết thì nên hỏi thẳng Hoàng Thượng đi, không chừng Hoàng Thượng sẽ giải đáp thắc mắc cho Nương nương.”

Hỏi Lâu Già Nhục?Ồn Như Thị coi ai đó, mũi chần trảng như ngọc chạm rủ bước vào ao nước nóng ấm áp, nghiêm túc suy nghĩ tình khả thi của việc này. Hân sẽ nói cho cô biết, không sai, thế nhưng có nói thật hay không cũng không thể biết được.

Cô vốc nước lên thấm ướt mái tóc, cái được cái không vuốt vuốt, cô có nên nghe Liên Kiều một lần, hỏi thẳng hân không?

Đang nghĩ thì thấy Liên Kiều ôm một đồng cánh hoa màu cam thả vào trong ao,Ồn Như Thị ngẩn người: “Người làm gì vậy?”

Mặt Liên Kiều không đổi sắc: “Trên người nương nương nhiễm thêm chút hương thơm. Hoàng Thượng sẽ thưởng tức người nhiều hơn một chút.” Hoàng Thượng nếu thưởng tức thì sẽ nhẹ nhàng với nương nương. Liên Kiều cũng không muốn ngày hôm sau vừa đến thì nhìn thấy một nương nương yếu ớt đang khóc sụt sướt.

Ồn Như Thị cạn kờ: “Ai dạy người mấy thứ nhảm nhí này vậy?” Gỡ mà tắm bằng cánh hoa hồng, cái này không phải chỉ xuất hiện trong phim truyền hình thôi sao...

Liên Kiều khinh bỉ nhìn nương nương một cái, không gọi tay chút nào: “Ma ma trong cung ai cũng biết.” Lần đầu tiên mà lại không chuẩn bị tốt, cũng không sợ Hoàng Thượng ghét bỏ, aizzz, chủ nhân của nàng thật đúng là khiến người ta phải lo lắng.

Ồn Như Thị “...”

Đến tận lúc này cô mới ngộ ra tối nay thật sự cần phải XXOO, cô đó mặt, xấu hổ vốc mấy cánh hoa lên ngửi——sau đó quyết đoán áp một đồng cánh hoa hồng phấn xung quanh lên người mình.

Thơm! Thật là thơm!

Lần ngâm này là hơn nửa giờ, Liên Kiều đã cuống lên, không biết Hoàng Thượng có chờ đến tức giận không.Ồn Như Thị còn vui sướng nghịch nước, mãi đến khi da nhẵn lại mới ltn lượn bước ra. Liên Kiều vội vàng mặc váy áo đã chuẩn bị sẵn từ khi trời còn chưa sáng vào cho cô.

Bên ngoài là một tấm áo khoác nhẹ như cánh vè lăm bằng lụa mỏng màu nhạt, nội y màu trắng bằng tơ lụa như án như hiện, bên hông có một sợi dây mềm mại làm nhật thất nhẹ, mặt trom bóng không dùng phấn trang điểm, mái tóc đen vẫn còn hơi nước, sợi tóc như gấm, đỏ xuống eo cô.

KhíỒn Như Thị là là lướt lượn quay trở lại, Lâu Già Nhục đang dựa vào giường nhỏ bằng gỗ đàn hương rộng sáu thước phề sáu chương. Nghe thấy nàng vào, hân ngừng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh đứng lại một chút trên người nàng. Lâu Già Nhục thì tay cầm sách xuống, lẳng lặng chờ nàng cúi đầu động đến gần.

Con người đen sâu thẳm của hân lăm lămỒn Như Thị đập mạnh nhưng cô vẫn cố bình tĩnh vờng qua người hân, bỏ vào trong nằm nghiêng.

Nhóm người theo hầu cẩn thận khom người lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Trong điện rộng rãi không một tiếng động.Ồn Như Thị lén nhìn hân, chỉ thấy Lâu Già Nhục đang suy nghĩ, cầm dây lụa buộc lưng của nàng nghịch trên đầu ngón tay, không biết đang nghĩ gì.

Ồn Như Thị bất an khẽ gọi hân: “... Già Nhục.”

“Ừ.” Lâu Già Nhục cong khõe môi, cup mắt từ từ đáp một tiếng, từ từ kéo dây lưng ra, như đang mở một món quà xa xỉ.

Về mặt hân quả bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống như hai người lưỡng tình tương duyệt, nước chảy thành sông.Ồn Như Thị dè tay hân lại, bỗng nhiên thấy hơi không cam tâm: “Người còn chưa nói với ta, rốt cuộc người có yêu ta không?”

Lâu già Nhục ngược mắt, thoáng hoảng hốt, ngăn ra chốc lát rồi bình tĩnh lại: “Còn người? Trẫm phải hỏi trước, người đã từng hỏi bản thân chưa? Đáp án của người là gì đây?”

Ồn Như Thị ngẩn người, cô có yêu Lâu Già Nhục không? Có chột dả củi đầu, có thương xót, có thích, có tán thưởng, còn có một chút đau lòng... Thế nhưng yêu, hình như còn chưa đủ...

Nhìn mái đầu đen bóng của nàng, Lâu Già Nhục không nói gì, hồi lâu, nàng mới khẽ nói: “Ta thích người”

Lâu Già Nhục không hề trả lời, chỉ siết nhẹ tay nàng, kéo qua một bên.Ồn Như Thị hơi sợ hãi, nhất thời cũng không biết là vì không chắc hẳn có thích mình không, hay là vì lúc này về mặt Lâu Già Nhục quá bình tĩnh, dường như dù đêm nay xảy ra chuyện gì cũng là chuyện đương nhiên.

“Già Nhục, ta buồn ngủ.”Ồn Như Thị lùi lại, có nói lý lẽ với hân.

“Ừ, làm xong rồi ngủ.” Lâu Già Như không nhanh không chậm cúi áo tháo thắt lưng, giọng nói đều đều nhẹ nhàng, không chút thiếu kiên nhẫn.

Ồn Như Thị lộ rõ, quay người muốn trốn —— Lâm, lâm, lâm em gái hẳn! Hẳn đã không thích cô, còn làm cái quái gì. Còn chưa kịp trở mình đã bị Lâu Già Nhưộc nắm lấy mắt cá chân, hẳn không nhanh không chậm kéo cô về, áp lên người cô bắt đầu cời quăn áo.

Lâu Già Nhưộc nhún gầy, thế nhưng thực tế không nhẹ chút nào, Ôn Như Thị bị trọng lượng của hắn đè tới mức suýt nữa không thở nổi.

Đến lúc này, cô đã hồi hận đến phát điên, sớm biết thế thì đã không mặc bộ y phục rách rưới này rồi, hai bà cái đã bị hắn lột ra hết. Súc Ôn Như Thị không bằng hắn, lại không dám đánh Hoàng Thượng, đánh bắt đầu khóc: “Lâu Già Nhưộc, người là tên khốn kiếp...”

Nước mắt ltn nước mắt nhỏ không cần tiền cũng rơi xuống như điên, Ôn Như Thị khóc nước mắt như mưa: “Đã nói ta mệt rồi, người còn muốn đến... A a a...”

Lâu Già Nhưộc đứng lại, nhìn nàng khóc đến thương tâm muốn chết, vẫn không nện được phải đưa tay lên lau nước mắt cho nàng, giọng nói không khỏi dịu đi một chút: “Đừng khóc.”

Ồn Như Thị vốn bị oan ức, thấy động tác này có hiệu quả, lại càng được vui đời tiêc: “Vậy chẳng ta hôn khác tiếp tục.”

“Không được.” Lâu già Nhưộc từ chối ngay lập tức, hẳn sẽ không cho nàng có cơ hội khác, cũng không muốn để lại đường lui cho nàng.

Lần này là nàng trêu chọc hắn, Lâu Già Nhưộc suy nghĩ một chút, bời thêm một câu: “Ta sẽ rất nhẹ nhàng”

Cô nhìn hai mắt đen lầy sâu thẳm của hắn, trong đó có sự kiên định không chịu thương lượng, cuối cùng cũng thấy rõ ràng, hôm nay Lâu Già Nhưộc thật sự không định tha cho cô. Chết tiệt, nếu như bị làm đến cấp D thì cũng nên có đãi ngộ cấp D! Ôn Như Thị nước mắt giàn giụa: “Sau này phòng của người chúng ta mỗi người một nửa, không được phép giám giữ ta.”

Lâu Già Nhưộc bị nàng khóc đến đau đầu, tìm mềem nhừn: “Người có thể dừng, nhưng không được phép đụng vào đồ vật của ta.”

“Còn được tự do đi lại.” Tiếng Ôn Như Thị khóc vang trời.

Lâu Già Nhưộc cắn răng: “Được, tự do ra vào.” Thế nhưng chỉ giới hạn trong Chiêu Hoàn Cung, chỗ khác, đừng có mơ!

Ồn như Thị bắm lấy bà vai hắn, tiếp tục khóc: “Sau này không được phép mắng ta, không được phép trút giận lung tung, không được phép lạnh mặt với ta.”

Gân xanh trên trán Lâu Già Nhưộc hẳn lên, phun ra một chữ từ kẽ răng: “Được.”

“Không cho người dỗi ý, còn nữa, gọi cha ta về, để sau này cái nhau còn có nhà mẹ đẻ đẻ về.” Ôn Như Thị không chút ngừng nghỉ.

“Người nằm mơ!” Lâu Già Nhưộc không nện được nữa, xốc quần áo nàng tiến vào.

Ồn Như Thị tức giận, cắn một cái vào bà vai hắn: “Nói người yêu ta.” Hạ miệng tàn nhẫn, nháy mắt đã xuất hiện một dấu răng.

“... Cầm miệng.” Lâu già Nhưộc rên lên một tiếng, hôn nhẹ lên mái tóc đen của nàng, ngậm miệng không nói, động tác liên tục.

Tiếng rên khóc trong Chiêu Hoàn cung không ngớt, đám cung nhân theo hầu canh giữ bên ngoài điện cảm như về mùa đông, từng người từng người như cộc gổ tự mình mất nhin mũi, mũi nhin chân. Chỉ có Liên Kiều đầu đầy vạch đen nghỉ, uống công thêm cánh hoa vào rồi..

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull.Net](#)**.

Chương 64

Edit: Mimi

Beta: Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Bị Lâu Già Nhưộc bình tĩnh ăn sạch sẽ, không lột tai cầu nào, sáng sớm hôm sau dậy lại không thấy bóng dáng hắn đâu, Ôn Như Thị không khỏi thấy buồn, ngay cả canh xương Liên Kiều hầm riêng cho nàng cũng chỉ uống một chút.

Đột ngột giữa trưa vẫn không thấy Lâu Già Nhưộc xuất hiện, Ôn Như Thị hoàn toàn nín giận, gặt cái khăn tay lạnh đập lên đôi mắt sưng đỏ: “Đừng có nói là hắn không muốn tính nợ đấy nhé?!”

Liên Kiều đỏ khóc đỏ cười, sao nương nương vừa mới thành phụ nữ thì lại như đối tình thế này, không chiều theo là không được như vậy? Nàng không biết giờ phút này Ôn Như Thị đang thăm suy đoán loạn tưng bùng, ôn tồn dỗ dành: “Hoàng thượng tan triều sẽ đến Dự vương phủ, trước bữa tối sẽ trở lại.”

Dự vương chính là nhị hoàng tử, phong hào này cũng là được ban cho sau khi Lâu Già Nhưộc lên ngôi. Ôn Như Thị nghĩ nghĩ tức mất nhin nàng: “Sao người biết hẳn khi nào hồi cung?” Cho dù nàng là người của hoàng thượng, cũng không thể thần thông quảng đại đến mức có thể hoàn toàn nắm được hành tung của Lâu Già Nhưộc được.

Biết hôm nay không nói rõ cho nàng thì không dễ qua được ải này, Liên Kiều cũng không nói dối nàng: “Thượng trường nô tỳ là kim dao thị vệ bên người hoàng thượng, hoàng thượng xuất nhập đều sẽ tụy giá, khi này ta cố ý đi hỏi rồi.”

Nàng kéo tấm khăn Ôn Như Thị siết trong tay, ngậm nước vò sạch một chút, vắt cho khô phần nữa, rồi giúp nàng đắp lại len mĩ mắt còn hơi sưng. “Nương nương vẫn nên chịu khó nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Nương nương nghe lời một cái, tâm trạng hoàng thượng sẽ tốt hơn, mà tâm trạng hoàng thượng tốt thì hạ nhân như bọn họ mới có ngày dễ chịu.

Ồn Như Thị bâu môi, ngoan ngoãn ngứa mặt đưa lên giường mềm đập mắt, dù sao chạy trời không khỏi nắng, bệnh tra nam của Lâu Già Nhưộc có nặng hơn nữa, nàng cũng không tin hôm nay hắn dám không về!
Lâu Già nhưộc vào mới nói xong chính sự, còn không biết lúc này Ôn như thị đang không ngừng oán thầm chính mình. Đi ra khỏi thư phòng cùng Dự vương, Lâu Già Nhưộc vui vẻ đồng ý ở lại vương phủ dùng tiệc.

Từ trước đến giờ nhị ca hẳn hẳn đủ lượng với người khác, nói thật, trừ Thái Tử, ba huynh đệ họ cũng có như hoà thuận. Sau khi Lâu Già Nhưộc bức cung soạn vị, nhị hoàng tử cũng là hoàng thân quốc thích đầu tiên đứng ra ủng hộ, cho nên chuyện ở đây, hẳn cũng định mượn cơ hội này ôn chuyện với Lâu Già Khánh.

Dự vương là người lấy vẻ sớm nhất trong số bọn họ, tuy vương phi của hắn xuất thân từ thư hương môn đệ thông thường, không thể mang cho hắn nhiều trợ lực, nhưng lại nổi tiếng hiền lương thực đức, đôi trai gái cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, đáng yêu.

Nếu không phải trước đó Ôn Như Thị ngang bướng, có lẽ giờ này con của hai người bọn họ cũng bắt đầu tập lễ biết đi rồi.

Thấy hẳn ngăn ngại nhìn con mình, Lâu Già Khánh cũng có thể đoán ra phần nào suy nghĩ của hắn.

Rời đây ly nọu cho hắn, Lâu Già Khánh căn nhắc từ ngữ: “Hôm qua thấy một số lời nói cử chỉ của nương nương, có lẽ nương cũng thật tâm hồi lỗi, tình cảm nhiều năm như vậy... Nếu hoàng thượng có lòng, có lẽ nên cho nàng một cơ hội, nhưng nếu không...” Tuy rằng không tiếp xúc với Ôn Như Thị nhiều bằng hai huynh đệ khác, nhưng dù sao cũng nhìn nàng lớn lên, nếu có thể, hẳn cũng không hi vọng nhìn thấy con gái độc nhất của Ôn Tương có một kết cục thế thảm.

Lâu Già Nhưộc thở dài một tiếng, cảm chén nọu lên uống một hơi cạn sạch.

Tối hôm qua Ôn Như Thị khóc lúc ẩm ỉ không ngớt, với Lâu Già Nhưộc đã quen nhường nhịn nàng thì hành động lần này cũng không khác gì cường hiếp, hôm nay sáng sớm đã ra khỏi cửa, vốn cũng có ý muốn tránh nàng, cho hai người chút không gian yên tĩnh.

Giờ phút này Dự vương đột ngột nhắc đến, vừa nghĩ đến lúc này không biết có phải Ôn Như Thị đang âm thầm rơi lệ trong cung hay không, Lâu Già Nhưộc cũng có chút đứng ngồi không yên, không khỏi nảy ý định sớm trở về xem thử.

Im lặng hồi lâu, Lâu Già Nhưộc vẫn không động đậy.

Có vài lời không thể nói với người khác, nhưng lòng hẳn lộ rõ như một mảnh gương sáng. Vết sẹo trên bụng tuy giờ chỉ còn là một đường màu trắng mờ nhạt, nhưng sự rạn nứt giữa hắn và Ôn Như Thị, không phải nói vài câu hồi hận trên miệng, tha thứ, là có thể dễ dàng phải sạch.

Đó là khúc mắc của hắn, ít nhất hiện tại, hắn chưa thể bước qua điểm màu chót ấy.

Mãi đến giờ Thân [1], Lâu Già Nhưộc mới cáo từ. Lúc ra cửa, nhìn thấy con gái nhỏ của Dự vương đang chơi với một con mèo nhỏ trắng tròn mướt, bỗng nhớ tới có bé kiều ngao ồm chú cháu đứng trước mặt hắn năm nào.

[1] *Giờ Thân: 15-17h*

Khi đó thanh mai trúc mai hai người đều vô tư, đào mắt đã tan thành mây khói... Lâu Già nhưộc nhàu mĩ, xoay người đi lên lên giá.

Đột đến lúc hắn trở lại trong cung, Ôn Như Thị vẫn còn bực bực, thấy hắn trở về cũng không thêm quan tâm. Lâu Già Nhưộc cũng không vội đi đánh nàng, mãi đến khi thay y phục hàng ngày ngồi cạnh nàng, dịp người nói: “Nghe nói hôm nay khẩu vị nàng không tốt, hay là thử cho người chuẩn bị chút đồ hầm, ít nhiều gì cũng phải ăn.”

Ồn Như Thị hử nhệ một cái, quay đầu lăm lờ hắn.

Lâu Già Nhưộc ngồi một lúc, thấy nàng vẫn không có ý bớt giận, không thể làm gì khác, đành phải gặt nhệ tay nàng. “Qua hai ngày nữa rảnh, trăm lần nàng ra ngoài chơi một chút.”

Ồn Như Thị chần chờ một chút, ở trong cung đã mấy tháng, quá thật rằng cũng hơi muốn đi ra thế giới bên ngoài. Nàng quay mặt lại, trợn ra vẻ mặt “Nếu người lại gạt ta, ta sẽ khóc cho người xem”, ngoài miệng lại nhéo mặt cái như không để ý nói “Không tránh ta nữa à?”

Lâu Già Nhưộc không ngờ tới nàng đột nhiên hỏi vậy, gặt mình, mặt từ từ đỏ lên, hẳn nghĩ rằng đầu họ khan một tiếng: “Ừ.”

Ồn Như Thị thấy thế mới cong nhếch môi, đứng dậy mềm mại dựa vào lưng hắn, ồm chặt ồm Lâu Già Nhưộc, ngọt giọng như hồ nước xuân: “Ngày mai về sớm chút, mình ta ở trong cung chán lắm.”

Ngày mai còn nhiều chuyện xử lý, không chắc có thể xong sớm, lâu Già Nhưộc khẽ cau mày: “Không phải còn có đám Liên Kiều bên cạnh đấy còn gì.”

Ồn Như Thị bâu môi, không chịu ồm hẳn lúc lắc: “Các nàng là các nàng, chàng là chàng, sao giống nhau được?”

Lâu Già Nhưộc không lay chuyển được nàng, thử dài đưa tay khẽ vuốt mái tóc dài óng ả của nàng, cuối cùng vẫn mềm lòng: “Được, ngày mai trăm sẽ trở về sớm chút, người phải ngoan ngoãn nghe lời ở tại trong cung không được làm lạn.”

Cuối cùng cũng hoá nọu một ván Ôn Như Thị đồng ý lên tay, đáng tiếc hôm sau còn chưa tới thời gian tan triều, đã có thái giám chạy tới bẩm báo, lúc này Chiêu Hoàn cung lúc này đã quấy lộn trời.

Đứng dưới bậc Lý công công lễ mặt nhin hoàng thượng ngồi ở long toạ bên trên, không dám trường tượng nhu hẳn nghe được tin tức này sẽ có vẻ mặt gì. Hắn đầu đầu, lau đồng mồ hôi vốn không tồn tại trên trán, khom người cẩn thận ra sau lưng toạ, khẽ bẩm báo: “Hoàng thượng, nương nương làm loạn muốn xuất cung đi dạo.”

Lâu Già Nhưộc ngồi nghiêm chỉnh, không nói để nàng xuất cung hay không thì, mặt cũng không chớp lấy một cái, cứ như thế đang tập trung lắng nghe triều thần bẩm báo. Lý công công bắt đắc dĩ, đành phảo khom người lui ra.

Đợi đến khi bãi triều, hân đang chuẩn bị cho người bảo Ngự Thiệp Phòngના nhà chờ đến dâng bữa như thường lệ, lại nghe lâu Giả Nhược trầm giọng nói: “Bãi giả Chiêu Hoàn cung.”

Lý công công vội vàng đáp lời, xem ra hôm nay Hoàng Thượng muốn về sớm an ủi nương nương rồi...

Lúc Lâu Giả Nhược đến Chiêu Hoàn cung, Ôn Như Thị đang quỳ dập ương bướng, nghiêng rắng nghiêng lọi nháy chồm chồm trên long thấp của hân. Hân vào cửa thì thấy cái giường của mình bị gậy xóc lộn xộn, không khỏi hơi tức giận, hai hàng lông mày đẹp đẽ sắp xoắn lại thành hình chữ “Xuyến” (川), là hân quả nương chiêu nằng.

Hân tức giận quát lớn: “Ôn Như Thị! Nằng xuống cho ta!”

Ôn Như Thị đột nhiên quay đầu, mái tóc dài đen nhánh vung lên tạo thành một đường cong, đôi mắt đẹp trừng trừng không chút yếu thế: “Ta không xuống!”

Lâu Giả Nhược cứng người, quay ra ngồi bên bàn, nén giận rồi cho mình chén nước uống một ngụm, mới từ từ nói: “Hôm qua nằng mới đồng ý với trẫm, ngoan ngoãn ở trong cung đợi trẫm về, thì ra chỉ là thuận miệng nói mà thôi.”

Ôn Như Thị mới gần, gằn mạnh lên chân nện của hân hai phát: “Tôi hôm trước ngại mới đồng ý với ta, để ta tự do ra vào, trước một kiểu sau một kiểu, còn không biết xấu hổ ăn cháo váo trứng trước?!”

Nghe nằng nói thô tục, Lâu Giả Nhược cũng hơi không nhịn được. Nhưng nhắc đến việc này càng là hân đuối lý, hân đành phải đứng dậy đi đến trước giường, hắng giọng nói: “Có gì từ từ nói, xuống dưới đã, để cho người ta nhìn thấy còn ra thể thống gì.”

Ôn Như Thị nhún mồm, cười nhạo đáp: “Có người ở đây, ai dám gan lớn bằng trời vào xem.”

Lâu Giả Nhược nheo mắt, khoé mắt phượng hơi hơi nhướn lên, trường thân ngọc lạp [2], dù có đứng dưới giường, cũng không có vẻ gì là bị khí thế của nằng áp đảo, giọng hân đều đều: “Không xuống thật?”

[2] Chỉ vóc dáng yếu đuối thon thả của người con gái.

“Hử.” Ôn Như Thị khịt mũi coi thường, không chút sợ hãi.

“... Gối lắm,” Lâu Giả Nhược nói xong, từ từ cời ngọc dải (dải ngọc) của mình ra, “Vậy hôm nay nằng đừng xuống nữa.”

Ôn Như Thị nghe vậy thì sững sờ, thấy hân cời bỏ ngọc dải ném xuống đất thật, cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa.

Nằng vội vã nháy xuống đất muốn chạy ra ngoài, tay đã muốn chạm đến cửa phòng cũng không thấy hân có động tĩnh gì, Ôn Như Thị mím môi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâu Giả Nhược cười như cười không đứng yên nhìn nằng, lời nói đầy vẻ trêu chọc: “Sao không dám tiếp đi?”

Ôn Như Thị lúng túng, mếu máo định lấy vũ khí giết người ra [3]. Lại nghe hân dụ giọng ôn tồn nói: “Lại đây đi, trẫm không phạt nằng đâu.”

[3] Ý là lời nước mắt ra ắt =>)) Không phải lấy dao kiếm gì giết người thật đâu =>)))

Thấy hân không giống đang lấy lệ, bấy giờ Ôn Như Thị mới bắt đầu đi lễ chân đến trước mặt hân, miệng còn lầu bầu: “Rõ ràng là chàng sai, còn chết không chịu nhận.”

Lâu Giả Nhược không biết nên khờ hay cười, đưa tay lôi kéo nằng khẽ dỗ dành: “Là lỗi của trẫm, trẫm không nên lừa nằng.”

Ôn Như Thị túm chặt vạt áo của hân, phụng phịu: “Ta muốn ra ngoài.”

Lâu Giả Nhược im lặng, hân không muốn thả nằng ra ngoài, nếu nằng đã là của hân người, nên ngoan ngoãn bên cạnh hân, đứng hờng đi đâu. Cơ thể trong lòng mềm mại mình mai, ôm nằng hồi lâu, hân mới từ từ mở miệng: “Ngày mai trẫm cho người cho người đưa một con cún đến, để nó chơi với nằng.”

Ôn Như Thị bĩu môi, cọ cọ vào ngực của hân thuận miệng nói: “Cún con có gì hay, muốn tặng thì tặng hân một con hồ đi.”

Lâu Giả Nhược bật cười, vỗ vỗ vào trung y của nằng: “Được.” Chỉ cần có thể đòi sự chú ý của nằng, tặng gì cũng được hết.

Lâu Giả Nhược nói hôm được, còn chưa đến chiều hôm sau, đã có thi vệ nhấc lồng sắt đến Chiêu Hoàn cung, bên trong nhốt một con hồ con còn chưa dứt sữa, còn có mấy gấu sai vật huấn luyện thú đi theo.

Hồ con chỉ mới to như con mèo trưởng thành, cả người toàn vẫn hổ, giữa đầu lông mềm trên trán ẩn hiện chữ “Vương” (王).

Ôn Như Thị đi quanh lồng sắt dạo một vòng, lập tức đặt tên nó là —— Miêu Vương.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWxs EbookFull.Net](http://xwxs EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Huyền Vũ

Beta: Vi Nguyệt + Đông Thần Thảo [冬展展] aka Miyuki

Trước nay, Ôn Như Thị chưa từng nuôi mình thì, thích thì ôm Miêu Vương thuộc giống hiếm đang gầm gừ hoảng loạn, nằng hỏi kỹ giả hầu chuyên chăm sóc thú nuôi về những điều cần lưu ý, sau đó hào hứng ôm nó vào phòng.

Tuy con hồ này còn nhỏ nhưng nhanh vượt trội sinh sắc bén, lại ngọt vị tâm cung của Hoàng đế đầu phải nói ai cũng có thể dễ chán đến, nên đầu gãi có lo sợ con hồ kia làm quý nhân bị thương đến mấy thì vẫn phải đứng ngoài cửa chờ lệnh, tuyệt không dám tự tiện bước vào.

Nhóc Miêu Vương này có vẻ ngoài ngây thơ đáng yêu, lỏng to còn chưa thay hết, mềm như bông, đi được một bước đã run rẩy ba lần, ấy vậy mà lại làm Ôn Như Thị thấy dễ thương muốn chết.

Sao nó có thể dễ thương đến thế! Nằng vui về ôm chặt bé hồ, xoa xoa nắn nắn một hồi, xoa tới nỗi nó phải gầy này hoảng hốt muốn bỏ ra ngoài.

Trước sự quýnh ngưu không chút nể nang của nằng, bé Miêu Vương đáng thương không chịu nổi phiền phức, định bụng giờ vượt lên nhanh cánh cáo một phen, lại đúng lúc không đề phòng, bị nằng tập kích dện thật mềm mại trên chân, sợ hãi rụt chân lại, bé hồ hoảng tới mức kêu gào gầm gừ... Tiếc là mấy tiếng gầm gừ nhỏ bé ấy không có chút lực sát thương.

Ôn Như Thị vui vẻ trêu đùa bé hồ, thấy bé hồ khó chịu vò cẳng, nằng bèn dùng chân xếp thành vòng tròn lớn, nắm lấy lớp da mềm mại trên cẳng cổ của bé hồ, thả lên giường, một người một hồ bắt đầu ‘trau dồi tình cảm’.

Trong khi bé Miêu Vương đang gồng sức vung vẩy trong Chiêu Hoàn cung, kẻ khởi xướng mọi chuyện lại đang yên ổn ngồi trong đại điện, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm được.

Biết Ôn Như Thị rất hòa hợp với bé hồ trong cung, hiếm có một ngày hân được yên tĩnh, Lâu Nhược Giả rốt cục cũng có thể chuyển tâm xử lý chính sự, đến khi xong việc, ngẩng đầu lên đã thấy sắc trời sắp nhuộm hoàng hôn.

Từ khi Ôn Như Thị chuyển vào Chiêu Hoàn cung, bình thường Lâu Giả Nhược cũng hỏi cung đứng bữa tối với nằng, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trước kia hỏi phải trong màn đêm thăm thẳm chỉ có một căn phòng lạnh lẽo, hai người vốn ở riêng đã lâu, số lần chạm mặt ít ỏi đến đáng thương, còn giờ, dù muộn tới đâu, hân biết vẫn luôn có người chờ hân, cảm giác ấy ấm áp vô cùng, trước và nay, quả thực hoàn toàn khác biệt.

Ngồi tới cả ngày hôm nay không thể ở bên Ôn Như Thị, hân không hiểu quốc nhàn hơn, nhưng hôm nay nơi cửa cung lại thiếu mất bóng hình quen thuộc.

Đi qua bình phong chạm hoa, tiến vào phòng trong, chỉ thấy hình như Ôn Như Thị chơi mệt rồi, đang nằm nhai trên trên chõng chân ngủ thiếp đi, ngay cả khi Lâu Giả Nhược chạm rãi tới gần, ngồi ngay cạnh nằng vẫn không khiến nằng tỉnh giấc.

Ngược lại, bé hồ bị chà đạp nguyên một ngày giờ lại tỉnh như sáo, bắt đầu phát vũ, cấn vẩy nằng ra sức lôi kéo kéo kéo. Ôn Như Thị vẫn khép mi ngủ, khoé môi khẽ mím cười đầu dằng, tựa như đùa hải đường được sắp xuân đang say ngủ.

Lâu Giả Nhược nhàu mị, búng vào đầu hồ con một cái thật vang, khiến nó lần lữa lóc ra phía sau.

Lâu Giả Nhược vốn có bệnh yếu sạch sẽ, hân tuyệt đối không bao giờ chạm tới thứ đã bị người khác động vào, Ôn Như Thị cũng chỉ được hân tha thứ vài lần, huống chi là để một con súc sinh lăn lộn trên long sàng.

Hân cúi người ôm Ôn Như Thị, đập con hồ con nắn cấn đường sang một bên, rồi ôm nằng tới giường mềm gần cửa sổ, Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra, đôi mắt vẫn còn vương chút mộng lung ngái ngủ, giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ: “... Giả Nhược, chẳng về từ lúc nào thế?”

“Vừa về.” Lâu Giả Nhược dụ giọng đáp lời. Tùy từng thế sau hân đã hiểu ý từ lâu, tình ý bước lên thay hết chân nắn gối dện trên long sàng.

Ôn Như Thị khẽ ngáp, tự nhiên vồng tay ôm cổ hân, tựa vào ngực hân, tiếng nhác khép mi ngủ tiếp, ngoài miệng còn lẩm bẩm: “Ừm... Miêu Vương của ta đâu?”

Không hiểu vì sao Lâu Giả Nhược hơi khó chịu, mới có một ngày mà nằng đã dính lấy cái con vật kia, đây không phải là dấu hiệu tốt. Hân liếc nhìn Liên Kiều vừa tiến vào, nằng hiểu ý, nhẹ nhàng cúi xuống bé hồ con đang ngồi đực ra dưới đất, rón rén lui ra ngoài.

Đến khi người hầu kẻ hạ đi lui ra ngoài hết, Lâu Nhược Giả mới khẽ vuốt ve gõ mõ hồng hào vi ngữ của nằng, đáp lời: “Mang ra ngoài cho ăn rồi.”

Cảm thấy ngưa ngưa, Ôn Như Thị khẽ nghiêng đầu né tránh, cọ cọ vào lồng ngực hân: “Tôi muốn ngủ với Miêu Vương cơ.”

Lâu Giả Nhược nhàu mị, từ chối thẳng thừng: “Nuôi thì được, nhưng không được cho vào phòng.”

Ôn Như Thị bất mãn, gãi vớ gậy dựa khoch hu hu trong lồng hân, Lâu Nhược Giả vẫn bình chân như vại, hân không muốn cãi cọ với nằng, giờ tay định đẩy nằng ra, tay khẽ chạm vào bờ vai mềm mại, không kìm được thoáng khựng lại, hơi không cam lòng: “Trẫm và Miêu Vương của nằng, nằng nói xem ai quan trọng hơn?”

Cái ôm quá đối để chịu của Lâu Nhược Giả khiến đầu óc Ôn Như Thị tiếp tục chìm trong trạng thái mơ màng.

Nằng ngẩng đầu nhìn hân bằng ánh mắt mơ màng, nét mặt Lâu Nhược Giả vẫn thò ơ như mọi khi, Ôn Như Thị nghiêng đầu nhắm ngủ, như vẫn đang tiếc re mồn đỏ chơi mới: “Qua đêm nay, chẳng mới quan trọng hơn.” Ý là Miêu Vương mới tới giờ vẫn còn mới lắm, ít nhất phải qua đêm nay nằng mới hết hứng thú với nó, bình tĩnh đối phó với hân được.

Lâu Giả Nhược nghe vậy thì đen mặt, nheo mắt nhìn nằng, mắt phượng nhướn lên: “Hồ ở trong lồng tre, nếu nằng muốn ngủ cùng nó thì đi đi.”

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn hân, cuối cùng cũng tỉnh táo mới chút, nằng khẽ cười, tiến sát đến trước mặt hân, trên người vẫn còn vương mùi hương của con hồ kìm càng khiến hân ghen tức: “Giả Nhược, không phải chàng đang ghen đấy chứ?”

Tranh giành tình cảm với một con súc sinh, dù Lâu Giả Nhược yêu chiều sủng ái nằng tới cỡ nào cũng không chịu nổi ra lời mất mặt tới vậy.

Hân đẩy nằng ra, đứng dậy nói: “Nếu giờ nằng không đứng dậy tắm rửa thay đồ, muộn giờ dùng bữa, trẫm sẽ sai người đồ hết phần của nằng.”

Ôn Như Thị “...”

Thức ăn trên bàn không nhiều, nhưng đều tinh xảo ngon miệng, phần lớn đều là món Ôn Như Thị thích. nàng ngoan ngoãn uống một ngụm canh bò câu hầm sâm thơm nồng, chép miệng: “Chắc Miêu Vương cũng uống được thứ này đây.”

Lâu Già Nhục im lặng, chợt cảm thấy quyết định để nàng nuôi thú cưng giải sầu không ổn.

Ban đêm, hẳn tựa vào giường đọc sách. Ôn Như Thị hiếm khi không quýn nhiều lần, chỉ thỉnh thoảng hỏi một câu —— buổi tối Miêu Vương ngủ ở đâu, hồ con ở một mình có sợ không, buổi tối nó ăn có no không có nên cho ăn thêm bữa khuya hay không... Đại loại như vậy, phiền phức vô cùng, còn khiến người ta bực bội hơn cả việc giờ thì mọi khi.

Lâu Nhục Già dứt khoát gấp sách lại, cái lên giá, tắt nến, xoay người bắt đầu coi vạt áo của Ôn Như Thị.

Trong đêm, chỉ nghe thấy một tiếng hét kinh hãi, tiếp theo là tiếng um a mà mờ ám, và rồi đến tiếng xột xẹt đến từ những mảnh vải thượng đẳng đang cọ vào nhau, sau cùng chính là tiếng quần áo rơi xuống đất nhẹ tênh.

Trong phòng, lư đồng Kim Ngê ở tòa hương lợn lòi, trường rì mành che, uyển ương trong màn xuân ý vô biên.

Lần thứ nhất nàng còn có sức giãy dụa, đến lần thứ hai cả người đã mềm nhũn, và đến lần thứ ba, Ôn Như Thị đã hết sức kháng cự, chỉ đành mặc địch chiếm đóng... Lâu Già Nhục hài lòng ôm lấy Ôn Như Thị đã mê man kiệt sức, hẳn là từ giờ nàng sẽ không dám lên miền dài dòng về con hồ kia trước mặt hắn?

Hắn quan trọng hơn con hồ kia nhiều, đây là điều chắc chắn!

Thời gian dần trôi, thoát cái đã trôi qua giữa những trò đùa trẻ con sứt đầu mẻ trán của họ, chớp mắt đã tới mùa thu, cây ngân hạnh trong Chiêu Hoàn cung đã nhuộm sắc vàng rực rỡ, tầng tầng lớp lớp phấp ph là như dát vàng lấp lánh.

Răng nanh của Miêu Vương đã dài lắm rồi, ngày nào cũng phải ăn vài tảng thịt lớn mới đủ no. Già hầu chăm sóc nó vốn muốn cho nó ăn thịt sống để duy trì dã tính, nhưng lại bị Lâu Già Nhục khiển trách nặng nề.

Hắn để Ôn Như Thị nuôi nó giải khuây chứ không phải để đó đi săn trong cung, phạm lì những thú có thể tiếp cận Ôn Như Thị. Lâu Già Nhục đều cẩn thận vô cùng, tuyệt không để lại họa ngầm.

Miêu Vương được Ôn Như Thị nuôi từ nhỏ, nó chẳng hề bận tâm tới mình ăn là thịt sống hay thịt chín, sau mấy tháng, nó càng ngày càng thích bám người, chẳng có chút đáng về chúa tể rừng xanh, nhưng lại học như đực cái tính bằng nhác của Ôn Như Thị.

Mỗi ngày, trừ những lúc chơi đùa với nàng, thời gian còn lại nó không ăn thì ngủ, một ngày phải ngủ 8 – 9 canh giờ mới chịu tỉnh. Trong Chiêu Hoàn cung, nếu Lâu Già Nhục và Ôn Như Thị là đại ca, thì ca thì nó chính là tam ca, hoành hành ngang dọc.

Khi rảnh rang thì ngấm đệm mềm của thị nữ chuẩn bị, hay ngấm món đồ chơi mới đi tìm chỗ nào đó để chịu, nằm xuống cần, cần, rồi lại cần, dù sao nó cũng có nhiều đồ chơi, bồng thì thay cái mới.

Cứ như vậy, Lâu Già Nhục rất nhõm nhõ, không biết Miêu Vương có biết nó là một con hồ hay không. Có khi nó cònတွoning mình cũng giống loài với họ, chỉ khác chút về bề ngoài...

Ngược lại, Ôn Như Thị lại đặt niềm tin lớn lao vào Miêu Vương, ngày ngày đốc thúc báo ban không ngừng.

Nếu có cung nữ, thái giám đi nhầm vào Chiêu Hoàn cung mà thấy một con hồ cỡ nhỏ ngoan ngoãn ngồi trên đệm bắt tay người ta thì đừng vội kinh ngạc, đó chắc chắn là Miêu Vương duy nhất trong cung của nương nương...

Tình cảm giữa Ôn Như Thị và Lâu Già Nhục ngày càng tốt, chỉ cần nàng không quá phận, thì dường như Lâu Già Nhục vẫn là Tam hoàng tử bao dung trước kia. Chỉ khác là, cái gai trong lòng hắn được giấu sâu hơn mà thôi.

Nếu cứ như vậy, có lẽ một ngày nào đó Lâu Già Nhục sẽ đặt sự quên hết những chuyện trước kia, có khi còn trở thành một đôi thân tiên quyến lữ với Ôn Như Thị... Nhưng tiếc thay, đời chẳng đẹp như mộng ảo.

Cái ngại vàng đầm máu này chính là thứ thực hiện nguyện vọng của hắn, nó cho hắn quyền thế để giám cầm Thái thượng hoàng và Lâu Già Giới suốt đời, giúp hắn cướp lại Ôn Như Thị. Nhưng đổi lại, Lâu Già Nhục buộc phải gánh vác cái giá của ngại vàng, cái giá của ngôi vị Hoàng Đế.

Vua một nước sao có thể tuyệt hậu, Lâu Già Nhục có thể không tuyển phi, nhưng không thể không lập hậu —— chuyện Ôn Như Thị hồng hạnh vượt tường chẳng phải bị mật trong hoàng tộc, chắc chắn không thể là ứng cử viên thích hợp cho ngôi mẫu nghi thiên hạ.

“Con của ta, tuyển phi hoặc lập hậu, dù sao con cũng phải chọn một.” Khi Thái Hậu thở dài, đây bản tấu chương của một vị trọng thần mà hắn có ý tạo áp lực giấu đi, gạt đi đến trước mặt hắn, Lâu Già Nhục hiểu, chuyện này thực sự không thể trốn tránh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phu* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Edit: Nguyệt Vũ

Beta: Đông Thần Thần (冬展展) aka Miyuki

Không khí mát mẻ trong lành của buổi chiều cuối thu rất thích hợp để ngồi. Chiêu Hoàn cung yên tĩnh không tiếng động, gió nhẹ huu huu thổi tẩm màn bay lên rồi lại hạ xuống.

Miêu Vương nằm trên giường của nó tự chơi một mình đến phát chán, miêng ngậm cái đuôi to lùn qua lần lại, thu đó chơi vài năm nhồi trên giường, cọ cọ vào mặt Ôn Như Thị. Bị nước miếng của nó đánh thức, nàng đưa tay túm lấy cái tai dày của nó, túm lấy bề hồ búp bê của Miêu Vương rồi tiện tay quăng ra ngoài: “Ngonian, tự mình chơi đi, nếu để chủ nhân người biết đồ ngọc người lại tha đồ chơi lên giường thì tôi lại bị giam vào lồng sắt đó!”

Miêu Vương tức tức đầu nhào lên người nàng, miệng kéo quần áo nàng, ư ư ư ừ nằm nùng quay đầu nhìn con búp bê bị ném đến cạnh cửa sổ như muốn nói đến đây đi đến đây đi, chúng ta chơi với nhau đi!

Ôn Như Thị bị nó quấy rầy đến hết cách, đành xoa xoa thái dương đang ong ong lên vì ngứa nhiều, bắt đặc đi đứng dậy nhặt con búp bê ném qua ném lại chơi với nó.

Vừa đi đến cửa thì nghe thấy tiếng xì xào khe khẽ của thị nữ ở bên ngoài.

“Ngày mai thái hậu mở tiệc thưởng hoa, gia quyến của các vị đại thần đều nhận được thiệp mời, sao lại không thấy thông báo cho nương nương một tiếng để còn chuẩn bị?”

“Ta nghe mấy tỷ tỷ ở Từ An điện nói, tiệc này là để tuyển hậu cho Hoàng thượng, nếu là thế thật thì chắc là có ý gạt nương nương sang một bên rồi!”

“Stuyt! Nhỏ giọng một chút, đừng để nương nương nghe thấy!”

.....

Lâu Già Nhục muốn lập hậu?

Ôn Như Thị ngạc nhiên đứng sau cửa, tay vẫn cầm con búp bê dính đầy nước miếng của Miêu Vương. Miêu Vương chờ cả nửa ngày không thấy nàng ném búp bê, cuống đến độ chạy vòng vòng quanh chân nàng.

Tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ có nàng chẳng hay biết gì! Nàng chậm chạp đi ra ngồi xuống cạnh bàn, khước mặt cay cay, Ôn Như Thị có mở to mắt, nàng còn tưởng dù Lâu Già Nhục không nói nhưng trong lòng hẳn vẫn yêu nàng.

Nàng tưởng rằng, hắn chỉ đang xấu hổ, chỉ không có can đảm bỏ chút sĩ diện xuống —— rằng tưởng hắn đã thật sự tha thứ cho nàng...

Ôn Như Thị sực sật mũi một cái, sao hắn có thể làm như thế, khi nàng chìm đắm trong sự dịu dàng che chở của hắn, khi nàng đỡ hết phông bị xuống thì tự tay cho nàng một nhát trí mạng!

Nhiệt độ tháng 10 mát mẻ, dễ chịu nhưng Ôn Như Thị chỉ thấy lạnh thấu xương.

Ban đêm, Lâu Già Nhục vẫn ôm nàng như thường lệ, Ôn Như Thị nằm im trong lòng hắn ngoan ngoãn kỳ lạ, hẳn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: “Sao hôm nay lại yên lặng thế.”

Ôn Như Thị nín cười rũ mắt xuống, ánh mắt lưu luyến, nhỏ giọng dà: “Ta chỉ đang nghĩ, nếu chẳng không phải Hoàng đế, biết đâu, chúng ta sẽ hạnh phúc hơn một chút.” Nếu hắn không phải Hoàng đế, nàng không cần phải tranh giành hắn với những người phụ nữ khác. Nàng yêu hắn, rất yêu hắn nhưng vì vậy nên nàng càng không thể chịu đựng được việc phải chia sẻ hắn với người khác.

Tình yêu của Ôn Như Thị rất ích kỷ, không cho phép lẫn thứ gì dù chỉ là một hạt cát. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, không chờ câu trả lời của hắn.

Nhập thờ của nữ nhân trong lòng đã đều đều, ngủ rồi, nhưng Lâu Già Nhục lại không buồn ngủ chút nào. Ngày mai chính là tiệc thưởng hoa, tuy có nhiều tiểu thư khuê các tham dự nhưng thật ra người được cho đã được ngầm định từ lâu, chẳng qua chỉ là lên sân một lượt thôi.

Con gái Thái úy An Văn Hân, mới 16 tuổi, có trí thức hầu lễ nghiêm, vừa có tài thơ văn vừa có tài ca vũ. Quan trọng nhất là, cuối nàng hẳn lập tức có thể không chế mọi chuyện trong triều. Láp An Văn Hân làm hoàng hậu là chuyện bất buộc phải làm, bất kỳ một hoàng đế có lý trí nào đều sẽ không từ chối việc lấy lòng của Thái úy chương quân sự.

Lâu Già Nhục cúi đầu nhìn nàng, dáng người của nàng rất đẹp, mỗi năm chàng chìm như cánh hoa kểu điểm buổi sáng, hàng lông mày đậm nhạt vừa đủ hơi nhàu lại. Nếu hắn không phải Hoàng đế, liệu nàng có ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn? Lâu Già Nhục không muốn biết đáp án.

Hắn siết chặt hai tay, nhẹ nhàng đặt một hôn lên trán nàng.

Giờ Mão, trời còn chưa sáng, vì không muốn quấy rầy giấc ngủ của Ôn Như Thị, Lâu Già Nhục chỉ cho thấp một cây đèn dây, để người hầu thay triều phục cho hắn, hắn đang định cất bước thì nghe thấy tiếng nàng gọi khẽ: “Già Nhục!”

Quay đầu lại thì thấy nàng nhồm người dậy, mặc chiếc áo ngủ bằng gấm mỏng manh, mái tóc dài đen nhánh nằm mại xỏa trên giường, đôi mắt sáng long lanh dưới ánh nến mờ mờ, thoát nhìn có chút phong phanh đến mức yếu đuối.

Lâu Già Nhục quay lại, kéo chân phủ kín vai nàng: “Trẫm đánh thức nàng à?”

Ôn Như Thị lắc đầu, khẽ kéo ống tay áo hắn, đối mặt phủ một lớp nước mỏng: “Hôm nay ta muốn chàng ở trong cung với ta!” Chỉ một ngày, một ngày là đủ rồi!

Hiếm khi thấy nàng quyen luyến, không nở rời xa mình, Lâu Già Nhục như quên hết mọi chuyện phiền não, hẳn conng mọi, nư cưỡi âm áp như ánh mặt trời xa tan mây mù, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng một cái: “Ngonian, ngủ thêm một lát nữa, trẫm sẽ về rất nhanh thôi.”

Ôn Như Thị cúi đầu, trong mắt đầy vẻ xột xa: “Rất nhanh là bao lâu...?”

Lâu Già Nhục khẽ thở dài, ôm nàng vào lòng, tìm nhìn ra như sụp mất một góc: “Trước bữa tối, trẫm nhất định sẽ về với nàng!” Đáng lẽ hắn không nên trước đi đối cảnh của nàng, giấu nàng trong cung cấm này nhưng hắn không cách nào thuyết phục bản thân mình buông tay được.

Lâu Già Nhục đứng một chút, nhẹ giọng dỗ dành: “Buổi tối thay quần áo, trẫm dẫn nàng xuất cung đi dạo chỵ đêm!” Như đối vỵ chống thật sự, nắm tay nàng, cùng đi dạo phố, màx chút đồ vụn vặt chưa chắc đã cần dùng đến, có lẽ nàng cũng muốn bên nhau như vậy giống hắn.

Ôn Như Thị khẽ gật đầu, đáp lại bề đến nỗi gần như không ghe được: “Ừm.”

Sắp tới giờ vào triều, Lâu Già Nhục vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi, xoay người đi ra tới cửa lại nghe thấy tiếng gọi trong trẻo: “Già Nhục ——”

Hắn quay đầu nhìn lại, Ôn Như Thị xoải tóc mặc một bộ quần áo to trắng, hai chân trần đứng cạnh cửa, cách một lớp lá hành vàng rực phất phất phơ phơ, hai mắt nàng như chìm trong sương mù, hoàng hôn ngưng tụ thành giọt sương long lanh.

“Đừng quên,” Ôn Như Thị cười mơ màng, nhưng đáy mắt lại ẩn vẻ buồn bã, “Ta ở đây chờ chàng”

Lân váy mỏng manh của nàng bị gió sớm thổi tung, tay áo khẽ lay động, yếu ớt mong manh, giữa khung cảnh cung điện nguy nga nhìn càng nhỏ bé, cô đơn.

Tím Lâu Già Nhục bỗng đứng thụt lại, khước miệng hẳn cong cong, dịu dàng đáp lại: “Được.”

Cuối cùng Lâu Già Nhục cũng đi, Ôn Như Thị vẫn yếu ớt tựa vào cửa, có người phải áo choàng lên vai nàng, nghe giọng nói có vẻ là Liên Kiều: “Nuơng nương, Hoàng thượng đã đi xa rồi, bên ngoài gió lạnh, chúng ta nên vào trong thôi.”

Ôn Như Thị thảng lưng, giữ chặt chiếc áo choàng, quay vào trong, nhìn sân nhà sáng bóng có thể soi gương dưới đôi chân trần, lạnh đến tận tim, cất tiếng nói trầm thấp: “Liên Kiều, có phải huynh trưởng của người là Kim đao thị vệ bên cạnh Hoàng thượng không...”

Đây là một cuộc chiến không có thuốc súng, nếu nhất định phải có một người phải nhượng bộ, người đó chắc chắn không phải là nàng!

Trong tiệc ngắm hoa y hương tấn ánh (*Y hương tấn ánh* là một thành ngữ, *y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, ánh = bóng dáng, miêu tả sự long lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa*), giữa một đám đông oanh yến yến nổi bật nhất vẫn là con gái của An thái úy. Hôm nay An Văn Hân mặc một chiếc váy dài đỏ rực, mặt mũi sáng lạn, cổ vể tươt trẻ tự nhiên, đặc biệt là sự khi thể giữa mây và trên môi, đúng là một cơn gió mới giữa mọi người.

Mỗi tiết mục biểu diễn đều có nét đặc sắc riêng, tiết mục múa kiếm của An Văn Hân vừa cương lại vừa nhu, thần như kinh hồng, vừa ra sân đã điểm áp quần phương.

Lâu Già Nhục ngồi trên cao, dùng mắt một lát trên đáng về ai hui nàng của nàng, trong mắt lại là hình bóng có đơn đứng tựa của một mình lúc sáng sớm ấy.

Đầu ngón tay hẳn khẽ nhúc nhích, đang định đứng dậy thì thấy một chiếc khay son son thép vàng nam hình hoa hai đường, trên khay là trăm loan phượng nam ngọc. Thái giám cất giọng ấm áp, từ tốn nói: “Hoàng thượng, nên trao giải cho người thắng cuộc rồi”

Đào mắt nhìn xung quanh, An thái úy không giấu nổi sự vui mừng trên mặt, lần thu thụ của An Văn Văn toát ra vẻ e thẹn, còn có ánh mắt thái hậu mang theo chút căm khẫn. Lòng bàn tay Lâu Già Nhục lướt qua trăm phượng đại biểu cho hậu vị kia, cây trầm sắc nhọn, bên tai còn vẩn vết giông nói mềm mỏng của Ôn Như Thị

—— Đừng quên, ta ở đây chờ chàng

Lâu Già Nhục hít sâu một hơi, cảm trăm cái chậm rãi đứng dậy...

Trong Chiêu Hoàn cung, Ôn Như Thị ôm đầu gối ngồi cuộn mình trên long sàng, nàng vẫn mặc trang phục sáng rực, tó y tóc đen, suốt cả một ngày nàng chỉ ngồi lặng lẽ trên giường chờ hấn, không ăn uống, cũng không nói câu nào.

Ánh trắng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào căn phòng tối om, không chút ánh nền, chỉ có Liên Kiều yên lặng đứng một bên, trong mắt của nàng ta vương chút thương cảm.

Thời gian ăn tối qua đã lâu, Lâu Già Nhục vẫn chưa trở về. Bình thường có hấn nên không phát hiện ra, giờ ngồi một mình ở đây mới thấy cái giường này trống trải đến đáng sợ.

Càng đáng thương hơn là, càng vào lúc này nàng càng không khống chế được nỗi nhớ Lâu Già Nhục. Ôn Như Thị cup mắt che đi hơi nước nổi đầy mắt, hấn bận một cái cúi rất lỏn, giấu kỹ nàng ở đây, đáng lẽ hấn phải ở lại đây cùng nàng mới đáng nhưng hấn lại vứt nàng một mình ở chốn này... Làm sao đây, nàng không muốn đau một mình.

Ôn Như Thị ngược nhìn dài lụa trắng buông xuống từ trên xà nhà, là do Liên Kiều tự tay buộc, hấn là rất chắc chắn, nàng khẽ cười, nụ cười vẫn sáng rạng rỡ như vậy: “Ra ngoài đi, để ta một mình một lúc!”

“... Nương nương!” Liên Kiều cau mày lưỡng lự.

“Đừng lo lắng! Ta tự có chừng mực.” Ôn Như Thị nhẹ nhàng cất ngang lời ngăn.

Liên Kiều lặng lẽ lui ra ngoài điện, Hoàng thượng đang trên đường hồi cung, chỉ mong huynh trưởng không gặp chuyện gì trên đường thông báo nếu không e là toàn bộ Chiêu Hoàn cung từ trên xuống dưới sẽ bị chôn hết theo nương nương.

Bóng đêm dần sâu, Ôn Như Thị chậm rãi đi xuống đất, tà váy trắng thuần khiết quên trên nền đất, sân nhà lạnh thấm vào tim nhưng nàng lại như không có cảm giác gì.

Lẽ ra vào lúc này, bọn họ đang ở chạ đêm ngoài cung, tay trong tay đi dạo khắp phủ phượng nào nhất, không tôn ti, không tính toán, cảm mấy món đồ trang trí thờ nhưng vàng hạ cảm mà trong cung không có, dọc đường nhắm nháp đồ ăn vặt ngon một cách riêng trên quầy, đôi tình nhân thỉnh thoảng đồng dài vài câu ở đầu đường đầu hẻm rồi nhìn nhau cười.

Bọn họ vốn nên gắn bó với nhau nhưng hấn nuốt lời rồi.

Ánh trắng chiếu rọi lên sân nhà phản chiếu ánh sáng bóng lờn, đôi chân trần thon dài bước từng bước, Ôn Như Thị nhẹ nhàng bước lên chiếc ghế tròn gỗ đàn hương đã được xếp sẵn dưới dài lụa trắng, lụa trắng mềm mại, nàng từ từ đặt cảm mình vào tròn.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng son ca ba dài một ngắn, Ôn Như Thị nhếch miệng, cười nhạt, không do dự đá văng chiếc ghế tròn dưới chân.

Gấu quần màu trắng đung đưa theo động tác của nàng.

Con đau từ cổ họng lan đến tai, Ôn Như Thị không thờ nổi, bình tĩnh nhắm mắt lại —— Lâu Già Nhục, nếu như ta chết rồi, chàng có ăn hận vì những chuyện đã làm?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Edit: Kurohime

Beta: Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Nếu Ôn Như Thị chết, hấn phải làm sao, Lâu Già Nhục không dám nghĩ...

Khí hấn bước vào trong phòng, vừa nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang treo lơ lửng giữa không trung, máu trong người hấn đông lại!

Lâu Già Nhục không biết về mặt mình như thế nào, cũng không biết mình nhào lên ôm nàng xuống ra sao, đầu hấn trống rỗng.

Nàng nằm trong long hến, im lặng không một tiếng động như chỉ còn lại mỗi cái xác, trán ngửa ra sau, mái tóc đen như mực rủ xuống từ khuỷu tay hấn, trên chiếc cổ trắng nõn hấn rõ một vết xanh tím chói mắt.

Toàn thân Lâu Già Nhục run lên, sao nàng dám làm vậy, sao nàng dám phản bội hấn tìm đến cái chết?! Lâu Già Nhục khản giọng hét lớn, giọng nói trong trẻo rất cuộc không giữ được bình tĩnh: “Thái ý! Nhanh truyền Thái ý! ——”

Thái ý bị thị vệ thô lỗ xua đuổi một đường chạy tới, thấy tình thế không ổn, không kịp dừng lại lấy hơi, đã bị dọa đến lao đao vừa bỏ vừa lết tiến lên bắt mạch, một lúc sau mới cẩn thận lau mồ hôi lạnh: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, vì thời gian treo cổ ngắn ngủi, tính mạng của nương nương không có gì đáng lo, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là có thể hồi phục, có điều cổ họng bị tổn thương, tốt nhất tạm thời không nên nói chuyện, bảy giờ hạ quan sẽ đi viết phương thuốc cho nương nương.”

Ôn Như Thị nằm trên giường chưa tỉnh, cần có trắng nõn càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt không một chút máu, càng lộ vẻ nhỏ bé đáng thương.

Cung nữ, hoạn quan trong Chiêu Hoàn cung quý một chỗ, giọng Lâu Già Nhục lạnh đến mức khiến lòng người đóng băng: “Kéo hết ra ngoài đánh bằng trượng, khi nào nương nương của các người, khi đó mới được đứng!”

Lúc này thị vệ cũng không dám không tuân theo, bọn họ thô bạo kéo những hạ nhân đang run rẩy quý mọp trên đất ra ngoài. Khung cảnh ngoài điện giờ thêm mưa sâu, tiếng “bộp bộp bộp bộp” do trượng đánh hòa cùng tiếng khóc cổ nén nước nở cầu xin tha thứ, Liên Kiều không nhận được quý gãi đập đầu xuống đất: “Nuơng nương thiện tâm, nhất định sẽ không chịu nổi có người vì vậy mà mất mạng, xin Hoàng Thượng khai ân ——”

“Người nên thay may mắn vì nàng còn sống, bằng không, chỉ bằng việc hai người huynh muội các người gạt dây chủ nhân tự sát, trăm đã có trăm lý do để diệt cả họ nhà ngươi!” Lâu Già Nhục lạnh lùng lên tiếng.

Liên Phong ra ngoài giãi chùng, ngoài Chiêu Hoàn có tiếng son ca ba dài một ngắn bắt thường, thái độ khác lạ của Liên Kiều khi nghiêm giữ ở ngoài cung, Ôn Như Thị vẫn còn đủ thời gian treo cổ tự tử, nếu sau khi tỉnh táo lại Lâu Già Nhục không đoán ra đây là một cái bẫy đã được lên kế hoạch từ trước thì ốing là vua của một nước!

“Trời Liên kiều, Liên Phong lui, gửi vào đại lộ cho xử lý!” Hấn ghét việc Ôn Như Thị không tin hấn, càng ghét chuyện nàng thả lửa hấn, đặt bẫy hấn, chứ không muốn nói thẳng là nàng không muốn hấn lập hậu! Nhưng tất cả những điều này cũng không sánh bằng nỗi sợ hãi mình lệt vào khoảng khác hấn thấy nàng treo trên xà nhà.

Tiếng than khóc ngoài điện dần nhỏ lại, trên giường, hàng mi đen nhánh của Ôn Như Thị hơi run run, nằng hơi mờ, lại đau đến nỗi không nên lời.

Bàn tay nhỏ bé lạnh ko do dự đặt lên ngón út của hấn, Lâu Già Nhục quay lại, nhìn xoy sâu vào nàng, như muốn nhìn thẳng vào tim của nàng, “Trước khi nàng làm, có nghĩ đến hậu quả gì không?” Có nghĩ đến việc hấn cũng sẽ đau thấu tim gan hay không, nghĩ đến việc hấn sẽ kéo những người vô tội chôn cùng nàng, nghĩ đến việc nếu thái sai, hấn sẽ giải quyết thế nào không?

Ôn Như Thị không thể nói, hai hàng lệ bỗng nhiên rơi xuống biến mất trong tóc mai.

Không phải nàng không biết hấn có thể nhận ra, nàng có thể lợi dụng quá ít thứ, sao có thể qua mặt được cơ sở ngầm dưới tay Thiên Tử. Nàng cũng biết rõ sau khi hấn nghĩ thông suốt sẽ tức giận, chỉ là Ôn Như Thị muốn đánh cược một lần, cược mấy ngày chung sống của bọn họ không chỉ là ước muốn đơn phương của nàng

Sao Lâu Già Nhục sao cao tại thượng có thể hiểu được, một người phụ nữ đặt bẫy với người đàn ông mình ưa yếm đủ biết rõ hấn sẽ nhìn thấu mọi chuyện, mới đáng thương làm sao?! Nàng chỉ là con chim hoàng yến bị hấn nuôi dưỡng sâu trong thâm cung, trừ tính mạng của mình ra, Ôn Như Thị không nghĩ ra còn thái đoạn nào khác có thể làm hấn cúi đầu.

Nàng chỉ không muốn chia sẻ chồng mình với những người phụ nữ khác, cũng không muốn đau khổ một mình, có điều Ôn Như Thị quá tự tin, cứ tin chắc khoảng thời gian hấn bước vào của cung đến khi vào phòng không đủ làm nàng mất mạng.

Lâu Già Nhục đưa tay, khẽ lau đi nước mắt của nàng, ngón tay vuốt về gò má trắng nõn của nàng, giọng điệu xót xa, “Yên tâm, trăm không lập hậu, khi trăm đứng trước mặt An Văn Hân, lại nghĩ đến nàng, khi đó trăm đã biết, trăm thua rồi”

Ôn Như Thị cẩn thận đứng dậy vươn tay ôm lấy hấn, Lâu Già Nhục không nhúc nhích, để mặc để nàng vào đầu vào lòng mình.

“Nàng vẫn khôn hời trăm, cuối cùng có yêu nàng không?” đôi mắt đẹp để dần dần ánh về một màu đau thương, bàn đầu giọng hấn nóng nảy, dần dần trở nên ôn tồn bình thản, như đang kể chuyện của người khác, có sự dứt khoát làm người ta kinh ngạc, “Giờ trăm có thể trả lời nàng, trăm yêu Ôn Như Thị, chỉ yêu nàng, không có người khác.”

Ôn Như Thị ghì chặt hai tay, nước mắt thấm ướt vạt áo của hấn, Lâu Già Nhục vuốt tóc nàng, đầu ngón tay hơi run, “Nhưng, bảy giờ trăm rất buồn.” Vô cùng vô cùng buồn, mấy tháng tóc mai quần quýt, gần bờ kẻ cận bên nhau, cũng không địch lại hai chữ “tín tưởng”.

Nếu như có thể quên những lúc đục bất hòa của ngày xưa, quên đi sự phản bội kìa gút từng có giữa bọn họ, hoặc là lúc đầu trước khi có chuyện lập hậu, hai người có thể mở lòng thẳng thắn đối diện với nhau, nhưng đáng tiếc, tình cảm của bọn họ xen lẫn quá nhiều nhân tố không xác định.

Hấn đã cố gắng hết sức, nhưng không cách nào phá vỡ bức tường chắn ngang giữa hai người, Ôn Như Thị không tin hấn, cũng giống như hấn không tin nàng thật lòng.

Đây không phải là lỗi của nàng, cũng không phải lỗi của hắn, chỉ là ngay từ ban đầu, bọn họ đã đi sai đường.

"Như Thị, trầm mặt rồi!" Lâu Già Nhược thở dài một tiếng, kéo hai tay nàng xuống, từ từ đứng dậy ra ngoài, bóng lưng cao lớn mang theo ánh trắng trong suốt ngoài cửa, bỗng dừng lại ra chút cô đơn.

Tiếng trống ngoài điện chợt ngừng lại, cung nữ, hoạn quan thoát được một kiếp lên tục đập đầu tạ ơn không dứt, Lâu Già Nhược để ngoài tai, từng bước từng bước, không quay đầu lại từ từ đi ra khỏi Chiêu Hoàn cung.

Ồn Như Thị kinh ngạc nhìn ngồi trên long sàng rộng sọc thược, nhìn màn cửa bị gió thổi bay lên, không đuổi theo như lần trước.

Trong thời gian nàng đường thượng, Lâu Già Nhược chưa từng trở về thăm cung. Ôn Như Thị không biết hắn có như hồi trước, đợi sau khi nàng ngủ mới lên đến nhìn nàng hay không. Thế nhưng sau mấy đêm kiên trì không ngủ lại không thu hoạch được gì, dần dần nàng bắt đầu tin, lần này Lâu Già Nhược muốn xa nàng thật, cho cả hai một khoảng thời gian yên tĩnh.

Có một số việc chưa đến cuối cùng thì không ai biết kết quả là tốt hay xấu, tạm thời tách ra cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Nhìn thì tưởng như vết sẹo trong lòng hắn đã đóng vảy, nhưng thực tế bên trong đã sớm sinh mùi thối rữa, nếu không loại bỏ nó hoàn toàn, thì cho dù nàng có làm thế nào, cũng không thể bước vào trái tim đóng kín của hắn.

Hơn nửa tháng sau, Ôn Như Thị chuyển khỏi Chiêu Hoàn cung, một lần nữa dời vào tòa tiểu viện quen thuộc ban đầu, đi theo còn có Liên Kiều, Miêu Vương cùng vài thị nữ hầu hạ quen.

Trước việc nàng rời đi, Lâu Già Nhược không nói lời gì, chỉ liếc Lý công công một cái, ngầm cho phép hành vi của nàng.

Tiếp ngắm hoa tan rã trong không gian tạo thành di chứng về sau, tuy phải nói bộ chưa tuyên bố, nhưng những tàn dư từ ánh mắt đã đoán được vài phần, không ít người mượn do luận danh nghĩa tặng lễ chúc mừng cho phủ Thái Uy. Thế nên việc Lâu Già Nhược thay đổi đột ngột như công khai tát một cái vang dội lên khuôn mặt già nua của hắn.

Cho dù đêm qua Lâu Già Nhược đủ sức rất lâu với đáng Thái úy, tạm thời trấn an cảm xúc phần nộ của bọn họ. Nhưng việc tân hoàng một không nạp phi, hai không lập hậu, vẫn khiến cho triều thần cực kì bất mãn.

Lâu Già Nhược làm việc tàn nhẫn, tiêu thâm không dám lên lời, e sợ nếu không cần thận sẽ làm đại diện dính mìn. Nhưng với nương nương có âm mưu độc bá hậu cung kia, bọn họ lại không kinh sợ như vậy.

Tục truyền con gái duy nhất của Ôn Tương là một con hồ ly hoặc quỷ chôn, đâm loạn cung đình, Ngõ hoàng ư mê không tỉnh, hàng đêm sưng húp, không xa không rời... Truyền đến về sau, ngay cả việc Lâu Già Nhược lạm sát kẻ vô tội, khát máu thành tính, tất cả tội trạng đều đổ lên đầu Ôn Như Thị.

Tin đồn ngày càng mãnh liệt, những thị nữ, hoạn quan trong cung bắt đầu bàn luận xôn xao.

Sau khi Liên Kiều cảm giận bất bình liên tục xử lý mấy cung nữ lên đến đề tâm hiếu tử tức, Ôn Như Thị ngồi trong viện treo xích đu lên một lần nữa, xa xăm liếc đầu mở miệng nói "Tùy chúng đi, bạo quân và hồ ly tinh là một đôi trời sinh, thật ra ta cũng muốn hàng đêm "không xa không rời" hắn."

Nàng cười khế, nói đến cùng, tất cả những hành động của Lâu Già Nhược đều là do nàng, lúc này nếu không thể vớ hán phần tử, ít nhất cũng nên ngoạn ngoạn lại, "Nếu như bị nói vài câu ghen tuông thành tính là có thể độc chiếm Hoàng Thượng, vậy cứ coi ta là đồ phụ là được, thanh danh gì đó, ta không quan tâm chút nào, ai muốn thì lấy."

Bên Ôn Như Thị vừa nói ra lời này, bên Lý công công đã viết mười mười tình hình gần đây của nàng, trình lên bàn của Lâu Già Nhược.

Hoàng Thượng không báo họ phải giám thị hành vi của nương nương từng giây từng phút, nhưng cũng không giám cản.

Lý công công không đoán ra dụng ý của cấp trên, đành phải tiếp tục kiên trì, may là sau khi Hoàng Thượng nhìn thấy vẫn không trách tội, chỉ ngăn ra một lát, rồi bỏ qua một bên.

Áp lực lên Lâu Già Nhược quá lớn, cuối cùng thậm họa vị không phải người thừa kế chính thống bắt đầu trôi lên mặt nước. Bộ hạ cũ của Thái Thượng Hoàng và tân đảng của Thái Tử ngầm nục rịch, mượn sức mạnh dư luận lay động vị trí của tân hoàng. Thái úy bị làm mất mặt thờ ơ lạnh nhạt trước trận sóng ngầm này, cứ như thể chỉ cần Lâu Già Nhược không hạ chi giao trách nhiệm cho ông ta điều tra, chắc chắn ông ta sẽ không chi động những tay vào lo chuyện bao đồng.

"Bệ Hạ, miệng ngàn người, chặn không bằng khơi thông, chi bằng..."

Dụ vương lo lắng nêu ý kiến, còn chưa nói xong, đã bị Lâu Già Nhược chặn lời: "Chi bằng nạp phi, hay là chi bằng lập hậu?" Khóe môi hắn nhếch lên, dưới mắt khẽ nướn, trong lời nói mang theo chút bỡn cợt nhe.

Dụ vương cũng ngại, tuy không nên phá nhân duyên của người khác, Ôn Như Thị lại là bạn khi còn bé, hơi khó mở miệng, nhưng tình hình trước mắt rất không tốt, hẳn thật sự không hiểu sao Thánh Thượng còn có thể đưa: "Bây giờ nạp phi để bác bỏ tin đồn với nương nương cũng có lợi, nếu cứ như vậy không chi thành danh nương nương, ngày cả hoàng vị của Bệ Hạ cũng sẽ bị lên lụy, chắc hẳn nàng sẽ không ư mê không tỉnh, cự tuyệt ý tốt của bệ hạ nữa."

Nhìn anh trai đang đứng trạng nghiêm, Lâu Già Nhược không khỏi nghĩ tới lời nói của Ôn Như Thị—— bạo quân và hồ ly tinh là một đôi trời sinh, thật ra ta cũng muốn hàng đêm "không xa không rời" với hắn.

Hắn khép hồ mắt, một nụ cười nhẹ nở trên khóe môi hắn: "Có lẽ, Dụ vương và trẫm, đều chưa đủ hiểu suy nghĩ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phu* được tải miễn phí tại xWwxEbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Chương 68

**Chương này có nội dung nhảm, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: SakiHime

Beta: Đông Thần Thần [冬展展] aka Miyuki

Trời thu không trong sáng bằng mùa hè, không có mặt trời chiếu sáng nên sắc trời tối tăm không có chút sắc xanh nào.

Ồn Như Thị nửa nằm trên ghế quý phi trong viện, chân trần đạp lên cái bụng mềm nhìn của Miêu Vương, nó híp mắt lại như thể được đắm đến thoải mái, nằm chống vó thẳng cẳng như chó nhà để yên cho cô chà xát.

"Hôm nay Liên Phong đã đỡ hôn chưa?" Nàng bỗng nhiên lười biếng mở miệng hỏi.

Liên Kiều đứng ở một bên dọn dẹp trà lạnh, một lần nữa rót một chén trà nóng khác cho nàng: "Hai ngày trước Hoàng Thượng đã thả huynh ấy ra, giáng xuống làm thị vệ bình thường, giờ làm gác cổng ở Chiêu Hoàn Cung."

Ồn Như Thị nhếch nhếch môi, yếu ớt nói: "Là ta lên lụy các ngài rồi..."

"Nương nương nói quá khổ, giúp chi phần phần tử là trách nhiệm của nó ty." Liếc nhìn Ôn Như Thị đang nhắm mắt dưỡng thần, Liên Kiều hạ giọng nói, "Tuy không được trọng dụng như ngày xưa nhưng còn hơn chịu tội trong tù, coi như là vô cùng may mắn, nhưng còn nương nương..."

Ồn Như Thị mở mắt, buồn cười liếc nàng một chút: "Ngươi đứng có thương hại ta, ta rất khỏe, cánh hung hiểm ngoài kia không hại đến ta được, có các ngài hầu hạ, ăn được ngủ được, không có chuyện gì còn có thể ra ngoài đi dạo, những ngày êm đẹp như thế biết đi đâu tìm đây?" Nếu như ngày cả chút chuyện nhỏ này, Lâu Già Nhược còn giải quyết không được, còn không bằng sớm nhường ngôi cho Nhị Hoàng tử đi.

Không còn ngồi vị Hoàng Đế rách kia mà nàng vẫn ở bên cạnh hắn, chắc tên Lâu Già Nhược cũng không thể tiếp tục khẳng khẳng rằng nàng ham muốn phú quý của hắn nữa nh? Tất nhiên hẳn thẳng thì tốt, nhưng dù có thua cũng không sao cả, Ôn Như Thị không coi mấy thứ này là chuyện to tát gì.

Còn về chuyện chiến tranh lạnh giữa họ—— một đôi có yêu nhau hơn nửa thì cũng có lúc khắp khẩng, huống chi là nàng và Lâu Già Nhược?

Lúc trước là nàng thất sách, không nên lên lời linh đạo vào giới hạn của hắn, nhưng không làm vậy thì sao có thể ép hắn nói thật lòng? Người này ấy mà, suy nghĩ giấu kỹ quá cũng không phải chuyện tốt.

Sao với những lời đồn kia và Thái độ lạnh nhạt của Lâu Già Nhược, bây giờ Ôn Như Thị có chuyện quan trọng hơn cần quan tâm, mặc dù còn chưa chắc chắn, nhưng vẫn cần cẩn thận để phòng, giữ tâm trạng luôn vui vẻ và ngủ đủ giấc.

Liên Kiều không biết những câu nói kia của nàng đều là thật long, trái lại nghe xong càng thấy đau đớn. Từ khi chuyển về Linh cung, những gì xưa nay nương nương thích ăn nhất cũng không đụng vào; đứng nói là ra ngoài giải sả, ngày cả số lần đi dạo trong sân cũng chợt giảm, nàng cảm thấy nương nương đang ép mình vui cười.

Nàng không đành lòng nói toạc ra, gò thủ se lạnh cũng không thích học ngồi lâu bên ngoài, Liên Kiều đi vào nhà vệ tẩy áo khoác. Ra ngoài thấy Ôn Như Thị im lặng dựa lên ghế quý phi như đã ngủ, bèn nhẹ nhàng đáp ả cho nàng, quay lại nhà bếp xem nồi hầm cách thủy trên lò đã chín chưa.

Trong viện chỉ còn lại một người một hồ, tay đặt trên bụng hơi gắt gỏng, "Hoàng Đế không với thái giám cuồng." Ôn Như Thị kéo áo khoác làm bầm, một chân đạp lên mặt Miêu Vương đang ngủ gật ngẩng đầu lên, ấn đầu nó xuống đất, trở mình tiếp tục ngủ.

Tuy nói nàng đổ vào linh cung, thế nhưng cũng không bị cấm ra vào, thủ vệ ngoài cửa cũng lì trang trí, thấy các thị nữ ra vào vào đều làm như không thấy, cũng không ngăn lại.

Lại qua mấy ngày, Ôn Như Thị hành rồi đến không có gì làm bỗng muốn câu cá, lại không muốn đến Lăng Hương Đình, bèn sai người đào cái ao nhỏ ở trong viện, thái chút cá vào nuôi, lúc không có gì làm sẽ ngồi ở bên bờ câu hai con nướng ăn tại chỗ. Miêu vương với nàng như hình với bóng, tất nhiên là nuôi một con, ăn bằm có không ít.

Dù ngon đến mấy ăn nhiều cũng chán, Ôn Như Thị buồn chán bắt đầu này ý tương với Miêu vương, thứ duy nó xuống nước bắt cá. Nhưng hồ thuộc họ mèo, trời sinh không thích dính nước, dạy mấy lần nó cũng không chịu mắc câu, còn không biết xấu hổ kéo vạ áo nàng đòi ăn cá.

Như vậy mấy lần Ôn Như Thị bèn nói gần, đập một phát vào cái mõng to mập của nó, đá nó xuống ao nước.

Vừa mới xuống nước Miêu vương đã hoảng sợ, găm gờ kêu rồi bỏ chạy lên bờ, đứng lì chây thật, chỗ sâu nhất trong ao cũng chỉ cao đến nửa người, nó ở gần bờ, nước chỉ ngập đến cổ nó. Nhưng Miêu Vương không biết, nhìn nó không bỏ lên tăng đá trom được, tưởng như nó sẽ chết ở trong ao này thật.

Ồn Như Thị thấy vậy, dờ khóc dờ cười nhìn bả bôi của mình như kẻ ngu si, vùng vẫy trog cái ao, nàng không nói gì thông thả cái người, đưa tay ấn nhẹ đỉnh đầu nó, "Ngồi!"

Miêu Vương nghe quen khẩu lệnh ngồi phịch vào trong nước theo phản xạ, gờ chân trèo lên chuẩn bị bắt tay. Ôn Như Thị nắm chặt mõng vuốt nó lên tác, sau đó xoa xoa đầu nó to về khen thưởng. "Tiếp tục ngồi, không được nhúc nhích!"

Nó mở đôi mắt to ngập nước long lanh vó cũng đáng thương nhìn nàng chớp chớp, lông trên người nó bông bênh trong nước. Không lâu sau, hồ nước đục dần lắng lại, mấy con cá bị dọa sợ bơi mất, lát sau không thấy động tĩnh khác, cũng từ từ bơi lại.

Miêu Vương ngồi không dám động đập đột nhiên thấy đau mõng, nó quay lại nhìn, có một con cá ngu xuẩn coi nó như một chùm rong rêu, đang "độ sức" với đám lông trên người nó...

Bàn nằng đi săn phải huy tác dụng vào đúng lúc này, Miêu vương trợn to hai mắt, đứng dậy chuẩn bị tấn công bằng tốc độ chậm đến mức mắt thường không nhận ra được! Đứng tức nó không rành thủy chiến, xoay xoay cả một buổi trưa cũng không bắt được con cá nào, nhưng ngoài ý muốn là nó tìm được thú vui mới, lúc không ai để ý đến nó, nó cũng không làm loạn mà tự mình chạy đến bên cạnh ao, dùng bàn chân trước mập mạp vào trong nước bắt cá.

Cá nuôi đều khá là ngu, mười lần thì kiểu gì cũng có một lần nó bắt được. Lâu dần, Miêu vương cũng học được cách ngắm con mồi chực đến bên cạnh chủ nhân cho chủ nhân vùi.

Cuộc sống Ôn Như Thị khá thoải mái, bên kia Lâu Già Nhược cũng không rảnh rồi, thời cơ thu lưới cũng gần đến rồi.

Giỗ Tây Phong mùa thu thời mệnh, cây cỏ thưa thớt, âm thanh trời đều sơ xác, nhưng đám cây cỏ trong Ngự Hoa Viên vẫn cứ xanh um tươi tốt. Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của cung nhân, từng khóm kim cúc ngắm sương nở rộ, gấp lạnh thì nó rất nhiều, là các dụng sương du đưa theo gió, hoa cúc

khẽ ôm nhụy, dài hoa bồng bồng vươn mình, cánh hoa tua tủa.

“Chuyện sân bắn, chuẩn bị thế nào rồi?” Lâu Già Nhựt thong dong dạo bước, hương thơm nồng mũi bay lên, Dạ Vương thủ lễ đi sau ntra bước bên cạnh, cách mười thước có thị vệ theo xa xa.

Dạ Vương hỏi khom người trả lời: “Toàn bộ đã sắp xếp thỏa đáng, có điều,” Hân giương mắt nhìn Tân Hoàng, dừng một chút, chần chờ chốc lát, vẫn nói thẳng, “Thần cho rằng, bệ hạ không cần thiết tự mình mạo hiểm, tuy chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, lại là đi đặt dãi lao*, nhưng đến lúc đó vào kiểm không có mất, lờ như có gì sơ suất...”

** trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh*

Tân quân của Lâu Già Giới không đáng lo, thế nhưng Thái Thượng Hoàng tại vị hơn hai mươi năm, cây già rễ sâu, không phải nói diệt trừ là có thể diệt trừ hết ngay. Tuy họ đã loại trừ hết thế lực bề nổi của đối phương, nhưng không cách chức kiểm tra Bào thần nào trong triều được, ai có thể nói rõ được không có gian tặc ẩn giấu sâu nhất đây.

Cứ coi như là chuẩn bị đầy đủ, Dạ Vương cũng không dám nói chắc chuyện này sẽ không xảy ra bất ngờ gì. Nếu theo tính cách của hân, vẫn sẽ điều tra trong tối, từ từ bắt gọn những người kia mới là thượng sách, nhưng rõ ràng, tác phong của Tân Hoàng hoàn toàn không giống hân.

“Trẫm không còn kiên nhẫn để lè mề với chúng nữa,” Lâu Già Nhựt khẽ lắc đầu, bước chân từ từ không ngừng, “Không cho chúng một con mồi lớn, những kẻ núp trong bóng tối kia sẽ không dốc hết toàn lực, vẫn nên giải quyết một lần cho xong, sau này đỡ phải phiền phức.”

Còn về an nguy của hân —— Dạ Vương không rõ dưới tay hân có bao nhiêu tử sĩ, hân cũng không có ý định lật con át chủ bài này trên bàn tiệc, sau nhiều chuyện, Lâu Già Nhựt rất khó bỏ cảnh giác mà hoàn toàn tin tưởng người khác.

Càng nguy hiểm càng có thể nhìn ra tấm lòng của một người, hân liếc nhanh Dạ Vương một cái, “Nếu vạn sự đã chuẩn bị thì thôi để lờ chút tin tức ra đi, thời gian xuất hành là đầu tháng.”

Dạ Vương gật đầu, tiện dâ uyển chuyển hỏi một câu: “Có cần chuẩn bị thêm xe không ạ?”

Lâu Già Nhựt cười như không cười nhìn lên một chiếc lá phong đỏ rực: “Không cần báo cho nàng, trăm tự có sắp xếp.” Ngẩng một lúc, hân lại nói, “Truyền Liên Phong đang gác cổng đến, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ cần dùng đến.”

Dạ Vương không hiểu rõ ý, thế nhưng thái độ tâm khô đó, hân cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ đáp lại mà không đề cập tới.

Sân sân bắn của Hoàng gia nằm ở ngoài thành cách núi Đan Dương mấy chục dặm, cả ngọn núi chiếm diện tích một trăm dặm, rừng rậm trên núi rất thích hợp cho muôn thú sinh sống. Thế nhưng chỉ có một mảnh sân sân bắn gần sườn núi này là có thể sử dụng.

Trước đó sẽ có quân sĩ xua sư tử, hổ, các loại động vật có lông ra xa, bảo đảm sẽ không có việc mình thì hại người xảy ra. Dù sao ngoại trừ võ tướng tham gia sân bắn, cũng có không ít quan văn và gia quyến không rành võ nghệ.

Tân Hoàng xuất hành mang theo mấy phi tần là chuyện đương nhiên, thế nhưng Đường Kim Hoàng Thượng từ Ôn Như Thị thì không có phi tử khác. Cho nên khi thấy bên cạnh lễ giá của Minh Hoàng không xuất hiện nữ quyến lạ, các quan lại đi theo lại thờ phào nhem nhèm, cũng không biết là vui mừng vì bệ hạ không mê muội nữ sắc như lời đồn, hay là vui mừng vì vị trí kia không rơi xuống tay những thế lực khác.

Lần này xuất hành có thanh thế lớn, dù không có ai mật báo, Ôn Như Thị ở lĩnh cung cũng có biết. Liên Kiều thấy nàng vẫn thong thả như bình thường, hoàn toàn không hề buồn bã khi bị ghe lạnh, cũng biết điều không lời chuyện này ra than vãn với nàng, chỉ là ngầm bất bình.

Nàng không hỏi thẳng, Ôn Như Thị cũng lười giải thích với nàng. Gần đây càng lúc nàng càng lười, có thể nằm thì không ngồi, có thể ngồi thì không đứng, khẩu vị cũng càng ngày càng quái dị. Ngoại trừ mỗi ngày chơi đùa với Miêu Vương thì đều nằm trên giường không muốn động đây.

Bên Thái Hậu được thân vệ của Lâu Già Nhựt gọi tổng tài Chiêu Giác Tự lễ Phật, toàn quân tăng tăng lớp lớp đi theo đoàn sân bắn đến núi Đan Dương, toàn bộ hoàng cung như thể đột nhiên không còn ai.

“Nuơng nường, hình như chuyện này có gì đó không đúng, sáng nay ta ra ngoài, thấy người canh giữ ở ngoài cung tăng lên mười phần.” Liên Kiều hỏi cung, đã vội vội vàng vàng vào phòng.

Ôn Như Thị đang tựa bên giường, miệng nhỏ uống từng chút từng chút canh ngân nhĩ*, nghe vậy cũng không sốt ruột, ung dung đặt bát xuống, rút khăn lụa lau miệng “Canh phòng nghiêm ngặt là chuyện tốt, không ai có thể tán công vào đây được.”

**Canh ngân nhĩ:*

“Tần... Tần công vào đây?!” Liên Kiều trợn mắt lia lưỡi, dường như đang nghi ngờ không biết có phải mình nghe lầm không.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phư* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 69

Edit: Funayurei

Beta: Đông Thần [冬展展] aka Miyuki

Mặt trời màu thu khuất dần sau màn đêm, tia nắng chiều còn sót lại cuối cùng cũng bị bóng đêm u ám nặng nề nuốt chửng, đám con ông cháu cha quần áo lụa là thường ngày lẫn vào phố xá cũng bị lệnh cấm của trường bối ngăn không cho ra ngoài, trong thành bình tĩnh vắng lặng đến mức đi thường, có cảm giác gió thổi báo giông tố sắp đến [1].

[1] *gió thổi báo giông tố sắp đến: vì với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động*

Đại quân rời thành sân bắn đã được mấy ngày, mới đầu thì Liên Kiều còn có thể liên tiếp nghe ngóng được một vài tin tức, nhưng mất thời ngày về được định ra đã sớm tới gần mà vẫn không hề có một chút dấu hiệu nào cho thấy Ngô Hoàng sắp khai hoàn hồi triều. Bảy ngày chờ đợi lại trôi qua, đến lúc nằm con bò câu đưa trả liên tiếp được thả ra mà cuối cùng cũng không thấy con nào trở về, Liên Kiều mới có chút hoảng sợ.

Chặn bò câu đưa trả là thủ đoạn thường dùng nhất khi hai bên xảy ra đại chiến —— nhất định là có vấn đề xảy ra rồi!

Bầu không khí trong cung càng lúc càng nặng nề, ngay cả tỷ nữ ra vào lĩnh cung cũng bắt đầu bị thị vệ kiểm tra chặt chẽ. Dù Liên Kiều lo lắng trong lòng nhưng trước mặt Ôn Như Thị vẫn làm những gì cần làm, cố gắng hết sức để không lộ ra sự hoảng loạn trên nét mặt, tránh làm nường nường lo lắng.

Giữ người bình tĩnh nhất trong khắp hoàng cung đoán chừng cũng chỉ có Ôn Như Thị, lúc này mà nàng vẫn còn có lòng da thành thói nghiến cừu cực đơn, “Bữa tối làm thêm một phần rau đại trộn thôi, tẩm bổ quá mức cũng không tốt, dạy đại y cũng thanh đạm, Miêu Vương cũng nên giảm cân, không thể để mập như vậy được.”

Liên Kiều như búng tỉnh lại, ngay lập tức phản ứng đáp lại: “Mấy hôm nay lòng ngài hoang mang, ngại thiện phòng phần lớn không có chuẩn bị vật liệu thích hợp, nếu không thì đỡ nỡ tỷ đi xem xem có cái gì có thể thay thế được.”

“Cũng tốt, vậy ngại tiên thế xem gấp ta có đưa chuột muối hay không rồi cũng đem đến luôn.” Ôn Như Thị chống lưng ghé chạm rai đứng dậy, đi được hai bước vẫn không thấy ai đuổi theo, quay đầu lại thì thấy Liên Kiều vẫn đứng yên chỗ lo lắng.

Thực sự không nhìn nổi đáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng. Ôn Như Thị thở dài, dù sao cũng là người theo nàng đã lâu, “Yên tâm đi, hoàng thượng không giận, gấp chuyện lớn như thế này biết rõ cần mang đủ nhân lực, hân sẽ không xong đối nhanh như thế đâu.” Ngay cả thái hậu sớm nhận ra mà xuất cung rồi đi, nàng còn lâu mới tin Lâu Già Nhựt không có hậu chiểu.

“Nhưng mà...” Liâu Kiều cố gắng nhịn lại, rồi cuộc vẫn mở miệng nói, “Trong cung đều đồn đại hoàng thượng đã gặp chuyện bất trắc, thái thượng hoàng ít ngày nữa sẽ lại nắm được đại quyền...” Bốn phía nổi lên lời đồn, lại không có đủ người đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện, đây chính là điềm báo của đại loạn.

Ôn Như Thị nhàu mày: “Lời này mà ngại cũng tin?”

“Đương nhiên không tin,” Liên Kiều lập tức với văng ốc đầu, nếu hoàng thượng thực sự xảy ra chuyện thì anh trai của nàng cũng không thoát được, nàng đương nhiên cũng muốn tin lời nói vô căn cứ như thế này, “Hoàng thượng hồng phúc tế thiên [2], nhất định không sao!”

[2] *hồng phúc tế thiên: rất may mắn hạnh phúc.*

“Còn không phải sao.” Ôn Như Thị ngáp một cái, quay vào phòng, Miêu Vương bỏ dây nhoe ngay dưới, vô tâm vô phở theo sát phía sau nàng, một người một hổ về phòng tiếp tục ngủ bù.

Nếu hoàng cung bị chiến động, theo tính cách của Lâu Già Nhựt, tuyệt đối sẽ không yên tâm để nàng chờ trong cung một mình. Quan hệ giữa hai người do cả căng thẳng như thế nào đi nữa thì chút lòng tin này nàng vẫn phải có, Ôn Như Thị vỗ vỗ chiếc gối bằng kiểu mạch /3/ mới làm, thông thả nằm xuống ngủ.

[3] *kiểu mạch: một loại lụa mạch.*

Liâu Kiều ở lại trong sân, đứng một lát cũng không tìm ra được đầu mối, dứt khoát vứt hết mấy suy nghĩ khiến người khác bất an kia đi, bước ra cửa sắp xếp thực đơn mới cho nường nường.

Lục công công ở ngại thiện phòng và Liên Kiều đã sớm có quen biết, nghe xong cũng không nói nhiều, trực tiếp cho một phần rau chuột muối vào thực đơn, thêm một phần rau diếp cá trộn. Diếp cá vừa được hái từ vườn xuống, tươi ngon giòn giòn, trên phần lá còn đọng lại một vài giọt nước óng ánh long lanh.

Liên Kiều kiên nhẫn ở lại chờ đó chờ toàn bộ bữa tối được làm xong, cẩn thận bỏ vào hộp cơm rồi mới chạm rai xách theo đi về. Trên đường chợt thấy có tiểu cung nữ hoảng đến mức chạy lệch ra khỏi đường, nàng nhàu mày ngay lập tức tiến lên ngăn lại: “Hoàng mang hoảng loạn thì còn ra thể thống gì, ngại thuộc cung nào?!”

“Chạy mau...” Cung nữ này có lẽ chỉ có mười hai, mười ba tuổi, cả mặt rồi rằng là không giấu được sự hốt hoảng thất thối, run lập cập đến cả đầu lưỡi cũng vượt không thẳng, “Đình vào rồi... Nếu không chạy thì không kịp nữa.”

Nói xong liền bắt tay nàng ra muốn chạy, Liên Kiều cả kinh, nắm lấy cổ tay nàng lạnh lùng nói: “Nói rõ ràng!”

Tiểu cung nữ gầy hai ba lún cũng đẩy tay nàng ra được, gấp đến độ sắp khóc: “Rất nhiều phản quân đang tấn công của cung, sắp không thủ được rồi!” Đầu Liên Kiều ầm mịt tiếng, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi —— lúc này nàng cũng không kịp nhớ mà ần giấu công lực của mình, vội vã triển khai kinh công đuổi về hướng lĩnh cung.

Hoàng thượng lệnh nàng bảo vệ nương nương, nếu như hôm nay Ôn Như Thị chết ở đây, nàng thật sự dù chết cả ngàn lần cũng khó thoát khỏi trách nhiệm!

Về đến cung, Ôn Như Thị vẫn chưa dậy.

“Nương nương, mau tỉnh lại!” Liên Kiều đang muốn giúp nàng đi lấy áo ngoài thì mới phát hiện hộp com trong tay mình vẫn còn chưa để xuống, Liên Kiều giậm chân một cái, tiện tay để xuống bàn rồi lập tức lay nàng dậy, “Nương nương mau tỉnh dậy, không thể ngủ nữa!”

“... Lại làm sao?” Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Liên Kiều lật một bộ quần áo trắng trong tủ quần áo, vừa nhanh chóng thay cho nàng, vừa có gắng tay trấn định bản thân nói tóm tắt mọi chuyện, giải thích xong lại kéo tay nàng định đi ra ngoài, lại nghe Ôn Như Thị bình tĩnh nói: “Liên Kiều, chúng ta không trốn.”

Bước chân Liên Kiều dừng lại, kinh ngạc quay đầu, trên mặt Ôn Như Thị không hề kinh hoàng, khác miệng thậm chí còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, “Nếu như ngươi sợ thì đầu tiên có thể cho đồ vật cần thiết vào một cái túi, rồi như thật sự không còn đường xoay xở thì chạy trốn cũng kịp.”

“Nương nương,” Liên Kiều lần đầu tiên nhận ra, bản thân mình vẫn chưa từng hiểu được vị chủ nhân yếu đuối lúc trông về có bình thường này, “Nhưng dù vậy... Tạm thời trốn một tý cũng không sao mà.”

Ôn Như Thị vén lại tóc mai loạn xạ vì ngủ, lướt qua nàng đi thẳng tới bàn ngồi xuống, rồi chén trà cử đầu nhắm nháp, “Chờ lát nữa đã, có lẽ sẽ mọi chuyện vẫn còn xoay chuyển được.”

Liên Kiều cần bản cung không rõ đến cùng là nàng muốn chờ cái gì, đành chạy vào trong quát lớn kêu tỷ nữ đi ra ngoài, lòng rối loạn vô cùng, nhưng cũng không thể làm gì khác nên chỉ có thể nghe theo nàng đầu tiên đi gom quần áo bỏ vào vài gói lại.

Chưa được bao lâu thì nghe thấy phía ngoài có tiếng bước chân càng lúc càng gần, quân lính canh giữ ngoài cửa đi vào, theo sau hẳn là một tên thị vệ cả người nhuộm máu tươi. Liên Kiều bình tĩnh nhìn lại, là đại ca Liên Phong của nàng!

Liên Phong vừa bước vào căn phòng đã râm một tiếng quả xuống đất, “Tĩnh mạng của hoàng thượng đang hấp hối, lệnh cho thuộc hạ tới hành cung đón nương nương, xin mời nương nương lập tức khởi hành.” Quần áo trên người hẳn bị tã phà, vết máu loang lổ, rõ ràng là đã trải qua một hồi ác chiến mới lều chềch vào được.

Liên Kiều ảm một tiếng, không kiềm được mà quay đầu lại nhìn Ôn Như Thị, chỉ thấy cái chén trong tay nàng khựng lại một chút, “Chỉ một mình người?”

Liên Phong nghe vậy không khỏi doạ cả vành mắt, cử đầu tránh ánh mắt của nàng, cắn răng nghẹn ngào trả lời: “Một nhóm mười sáu người, trừ thuộc ra, còn có một người chỉ viện ở phía ngoài... Những người còn lại đều đã bỏ mình.” Ôn Như Thị im lặng không hề thêm nữa, đứng dậy gọi Miêu Vương rồi theo hẳn rồi cung. Lúc này ở hướng Thành Tiêu Điện đã có một vài tiếng nổ lớn báo hiệu chiến tranh, ba trăm quân lính thủ vệ hành cung vô trạng đầy đủ che chở nàng và mấy cung nữ theo sát phía sau Liên Phong.

“Đây là hướng tới Chiêu Hoan Cung, không phải là chúng ta phải ra khỏi thành sao?” Ôn Như Thị không rõ, cửa cung rõ ràng ở phía Nam nhưng bọn họ lại đang lui về phía Bắc.

Liên Phong thấp giọng giải thích: “Trong tâm cung có một mật đạo có thể trực tiếp dẫn ra ngoài thành, hoàng thượng lệnh không thể để nương nương mạo hiểm.”

Ôn Như Thị kinh ngạc, ngược mắt nhìn hần: “Người biết là có mật đạo thì sao lại không đi vào từ nơi đó?”

Liên Phong trầm mặc, hoàng mệnh không thể làm trái, xem như bọn họ có sống sót được nhưng lại không thể đưa nương nương hoàn hảo không chút tổn hại đến hành cung thì cuối cùng cũng sẽ rơi vào chữ “chết”, một lát sau hẳn mới nói: “Tự ý mở cửa có thể làm bại lộ hành tung, thuộc hạ không thể mạo hiểm.” Hẳn là Kim Đào thị vệ phụng mệnh vua, cũng tính là đã bị giáng chức, sự trung thành khác vào trong xương này cũng sẽ không giống với người khác, chính bởi vì lý do này nên hoàng thượng mới có thể giao mười lăm tử sĩ vào tay hẳn.

Ôn Như Thị nhìn hẳn một lúc lâu, cũng không nói nữa.

Đoàn người đến Chiêu Hoan Cung, quân lính thủ vệ không đi vào, bảo đảm thất không phải là thứ mà người nào cũng có thể nhòm ngó, người đứng đầu tự giác tập hợp thị vệ tâm cung chặt chẽ vây quanh cửa lớn, phòng ngừa có phản quân xông vào.

Ôn Như Thị không nghĩ tới lại vào một đạo ải nằm ngay dưới giường của vua, chỉ thấy nắm nóng tay Liên Phong đã xé khe hở của tấm phủ điều hình rồng ở đầu giường, xoay ngược chiều kim đồng hồ ba vòng, chiếc giường chạm trổ bằng gỗ từ đàn ngựa nề chạm rãi đôi đi, lộ ra đường hầm dẫn ngầm phía dưới.

Hắn đốt lửa để Ôn Như Thị men theo hộc thêm đi xuống, Miêu Vương theo sát phía sau, đợi đến khi Liên Kiều và một tỷ nữ khác xách theo hộp com đi vào, đóng kỹ cửa vào lại thì Liên Phong mới dẫn ba người tiếp tục đi tới. Đi được hai bước, Ôn Như Thị dừng lại quay đầu nhìn cửa vào bị đóng chặt một chút, cũng không nói gì.

Đi được một đoạn, Liên Phong bên tối tắt lửa đi, đường hầm hẹp dài không hề tối tăm, trên vách đá bóng loáng có cách khoảng mỗi mười mét là khám một viên đá minh châu to bằng quả nhãn, ánh sáng óng ánh chiếu vào người mấy người càng làm nổi bật tâm tình nặng nề của mọi người, có cảm giác quái dị không nói nên lời.

Ôn Như Thị bỗng nhiên phá vỡ sự yên tĩnh: “Ta đói rồi”

Liên Kiều lắc đại ca một chút, khó xử quay đầu lại đỡ dành nàng: “Thời gian cấp bách, chúng ta không dừng được, chờ ra khỏi thành rồi ăn có được không?”

Ôn Như Thị không chịu nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Liên Phong, “Ra khỏi thành sẽ nguy hiểm, ăn đồ ăn lạnh sẽ khiến dạ dày đau.” Đôi mắt của nàng trắng đen rõ ràng, tựa như chỉ vừa đề ra một yêu cầu vô cùng tầm thường.

Hắn trầm ngâm một lát, rồi áo choàng trên vai ra trái xuống mặt đất, gặt đầu với Liên Kiều ra hiệu: “Chỗ này sơ sài, chỉ có thể để nương nương chịu thiệt thòi thôi ngồi trên tấm vải này.”

Liên Kiều đành chịu, không thể làm gì khác ngoài việc nhận lấy hộp com trong tay tỷ nữ mở ra, đặt bữa tối tới sát trước mặt Ôn Như Thị. Nàng dù đang vội vã nhưng vẫn ung dung quý gối ngồi xuống, bỏ ra hai chiếc đồng hồ (*khoảng nửa tiếng*) mới dùng xong một bữa com đầy đủ.

Ăn uống no đủ xong Ôn Như Thị cũng không làm khó bọn họ nữa, mãi đến khi ra khỏi thành bước lên xe ngựa cũng không nhắc lại bất cứ yêu cầu vô lý khác nào. Đem đi trong xe rất đầy, cho dù đi nhanh một đường cũng không cảm giác bị rung lắc quá mạnh.

Ngồi xe trắng sáng sao thura thốt, gió tây lạnh lùa, tình lại sau mới giấc ngủ. Ôn Như Thị cũng không biết đã ngủ bao lâu, vén màn cửa lên có thể nhìn thấy những dãy núi nối nhau thấp thoáng ở xa xa. Liên Phong giao roi ngựa cho tỷ nữ chỉ viện, trầm giọng hỏi qua màn xe: “Còn một nén nhang nữa là đến núi Đan Dương, nương nương có muốn xuống xe đi lòng vòng một chút cho thoáng hay không?”

Đi lòng vòng? Ôn Như Thị hơi nhíech miệng, nàng đúng là muốn xem một chút, rồi cuộc bọn họ muốn làm cái gì: “Cũng được.”

Vịn tay Liên Kiều xuống xe, Ôn Như Thị đi tới đứng cạnh Liên Phong, bàn tay trong tay áo giữ chặt một cây trầm, nàng cười yếu ớt cảm khái: “Không khí ngoài thành quả nhiên trong lành, nói vậy vào trong núi chắc sẽ càng tốt hơn.”

Liên Phong quay đầu, thành thật nhìn nàng một cách chân chất: “Lần này hoàng thượng lệnh ít dữ nhiều, nếu nương nương không nguyện lên núi, thuộc hạ có thể hộ tống nương nương rời đi.”

Ôn Như Thị sững sờ, bật cười: “Sao người biết là ta không muốn lên núi?”

Liên Phong nhàu mày, cử đầu chậm rãi nói: “Nếu nương nương đồng ý thì sẽ không kéo dài thời gian lúc trên đường, cũng sẽ không không hỏi đến tình trạng thương tích của hoàng thượng một câu”

Ôn Như Thị theo mắt, nụ cười trên mặt dần tắt lại: “Nếu như câu trả lời của là bỏ đi, người định về giải thích với hoàng thượng thế nào?”

Liên Phong để ý đến nụ cười đang ngấy ra một bên, ánh mắt nhìn về phía Ôn Như Thị mang theo một tia thương xót, “Đang trên núi Đan Dương vốn đã bị diệt sạch, không đoán được vẫn còn một đám nhàn nhai chưa từng xuất hiện, bảy ngày trước, trên đường trở về hoàng thượng đã gặp mai phục, cung tên bắn xuyên vào giữa ngực trái, thái y nói phần lớn không sống quá mười ngày.

Trước khi thuộc hạ lên đường, hoàng thượng đã viết xong di chiếu, nếu... thì truyền ngôi cho Dự Vương. Nếu giờ nương nương có chút không muốn, hoàng thượng lệnh thần nói cho nương nương một câu dưới núi Đan Dương.

Hoàng thượng đã bỏ danh vị của nương nương trên tông điệp (*văn thư của dòng họ*), dù sau này nương nương tái giá hay chuyển sang người khác, cũng có thể không cần phải lo lắng những chuyện về sau.”

“Hắn thật sự nói như vậy?” Ôn Như Thị nghiêng răng, hít một hơi thật sâu, có nhận cảm giác muốn rút trâm cài ra đâm cho mặt Liên Phong “hồ hoa rục rở”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: Dy

Beta: **Đông Thần** **凛** [冬展] aka Miyuki

Không hỏi một câu đã bắt bỏ danh vị của nàng, còn bảo nàng tự tìm người tái giá? Ôn Như Thị cười nhạt, lờ mờ ngẩng, không thêm đề ý đến Liên Phong đang nghiêm túc, quay đi phát tay áo lên xe: “Lên núi! Chúng ta đi điều tang!”

“Đại cát đại lợi! Nương nương, không được nói vậy, Hoàng Thượng cắt nhai thiên tướng, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành!” Liên Kiều bắt mắt nhìn trùng mắt nhàn đại ca một cái, vội vàng dưới theo.

Lầu Giả Nhục có thể gặp dữ hóa lành hay không, nàng không rõ, Ôn Như Thị chỉ biết lần này hẳn thực sự chọc giận nàng!

Trong xe, Miêu vương chiêm một nửa thùng xe ngủ say như heo, càng thêm tức mà không có chỗ trút, ốm đau nó ra sức vãn về, còn vėjo mạnh mấy phát vào hai cái tai xù của nó.

Nó da đây thậi béo, mắt không thêm nháy, hai miệng chớp chớp lễ lờn ra liếm lên mặt nàng một cái —— sau đó đẩy Ôn Như Thị bắt ngờ bị liếm nước miếng đầy mặt đi, vươn móng vuốt cọ cọ chỗ đau, rồi xoay móng về phía nàng, ngủ tiếp.

Ôn Như Thị không biết nên khóc hay cười, nhận lấy khăn tay từ Liên Kiều, đưa lên lau mặt, tổ sư nó, nên chuẩn bị cảnh liều đánh răng rồi...

Trên núi Đan Dương để phòng nghiêm ngặt, mười bước một trạm gác, thủ vệ tướng sĩ khí giáp oai nghiêm, sừng sừng như núi cao, trông như giáo dài trong tay vung ra thì thành vật xung quanh đều xé xác tiêu điều. Xe ngựa đi qua năm trạm gác mới đến cửa cung, tường trắng cao hai mét, trên lớp ngói đen, lộ mờ thấp thoáng giữa bụi ngàn cây cỏ, đầu tường có cây đại thụ, chạc cây vươn ra ngoài, phần lá xanh non tươi tốt, hoàn toàn không nhuộm vẻ điêu tàn cuối thu.

“Nương nương, cuối cùng người cũng tới!” Lý công công nghe tin ra đón, thấy nàng, mắt liền đỏ hoe, thiếu chút nữa nước mắt cũng rơi xuống.

Trông ông ta không giống giả bộ, Ôn Như Thị gạt mình, hạ giọng hỏi: “Vết thương của Hoàng Thượng sao rồi?”

“Mùi tên ở ngực đã tẩy ra, thái y nói... tổn thương tới tim, chỉ sợ... Hối sáng ngài vẫn ngủ mê man, vừa mới tỉnh lại, vết và lấm mới uống thuốc được thì giờ cũng nôn ra hết rồi.” Xưa nay chưa thấy kẻ nào hầu hạ bên cạnh tiên hoàng bị đá đả mà có kết quả tốt, nếu Hoàng Thượng cứ thế này, ông cũng không cần sống nữa.

Lý công công lau lau khóe mắt, khom người đi trước dẫn đường: “Hoàng Thượng không nói nhưng nó tái vẫn nhận ra, ngài rất nóng trọng nương nương.”

Ôn Như Thị cau mày, bước nhanh hơn, chưa vào trong điện đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Trong điện có thị nữ đang quý trên mặt đất dọn dẹp nước thuốc, thấy nàng vào, vội vàng quét tước sạch sẽ rồi lui ra ngoài. Ôn Như Thị ghn như không nhận ra người đàn ông đang an tĩnh nằm trên giường.

Hơi thở của Lầu Giả Nhục yếu ớt, mặt như giấy vàng, nhàu chặt mày, dường như ở trong mộng cũng không thoát khỏi nỗi đau đớn trên người, Ôn Như Thị vất khó khăn trong chặp, chậm rãi ngồi xuống giường, khẽ khàng lau mồ hôi trên trán hẳn: “Sao chàng lại biến mình thành đáng về xấu xí

này? Giương mặt vốn đẹp đẽ, giờ sắp không thể gặp ai được nữa rồi.”

Đầu ngón tay Lâu Già Nhục hơi giật giật. Miêu vương nằm nhေါi ở đầu giường, xem xét một chút, thấy người đang ngủ là kẻ không ưa nó, hai tai giật giật, từ bỏ ý định bỏ lên cái giường này ngủ, đành hoảng cuồn tròn ngủ gật bên chân Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị vuốt tóc đen trên trán Lâu Già Nhục, kéo chân ra, định cởi áo hần.

Lý công công bước lên một bước, giúp cởi áo ngủ bằng gấm của Lâu Già Nhục: “Hôm qua mới thay thuốc, thái y vừa xem qua, nói nửa canh giờ nữa có thể đổi thêm một lần.”

Ôn Như Thị không để ý đến ông, vạch thẳng áo Lâu Già Nhục ra, trên băng vải trắng nõn có vết máu thấm ra, cổ cần thận vạch một góc ra, chỗ tim bên ngực trái quai nhiên có một vết thương cỡ đồng tiền, cơ thịt hồng nhật lẫn với thuốc mỡ đen xanh lị ra hoàn toàn.

Tâm trạng Ôn Như Thị chùng xuống, lờ mờ giữa lực lự đến cũng bay hết: “Dụ vương đâu? Không phải hắn đi cùng hoàng thượng à, sao không thấy đâu?”

Lý công công ngăn ra: “Bẩm nương nương, ban này Dụ vương còn ở đây chăm sóc Hoàng Thượng, có lẽ đã về phòng nghỉ.”

“Sai người nói với Dụ vương một tiếng, mời hần sáng mai tới thiên điện dùng bữa, ta có lời muốn nói với hần”, Ôn Như Thị cẩn thận đắp chân cho Lâu Già Nhục, nghĩ nghĩ, lại bỏ sung thêm, “Nấu thêm một bát thuốc đến đi, ít nhiều Hoàng Thượng cũng phải uống một chút.” Lý công công khom người nhận mệnh, lui ra ngoài sắp xếp công việc.

Ôn Như Thị quay đầu, thờ dài nhìn bộ dạng yếu ớt của hần, nói không đau lòng là giả, nặng nề nhằng gỡ lên mếp giường bằng gỗ, rơi vào trầm tư, không nhận ra Lâu Già Nhục tỉnh lại từ lúc nào, không hề động đậy mà chỉ chăm chú nhìn nàng.

Bất giác ánh mắt trong suốt dần dần của hần, Ôn Như Thị theo thói quen lo ra nụ cười nhẹ nhàng: “Chàng tỉnh rồi.”

Hần mở miệng, giọng nói khàn khàn tiếng được tiếng mất: “Trẫm tưởng... ừ... nàng sẽ không tới.”

Nàng nắm lấy bàn tay tái nhợt của hần, nhẹ nhàng cúi xuống in một nụ hôn lên mu bàn tay hần, rồi áp lên ên má ve vuốt: “Vốn không định đến, nhưng nghĩ lại, nếu ta không đến, chàng chết thật thì phải làm sao đây?”

Hần rui má, lòng mị dài càng lăm khuôn mặt không chút hồng hào của hần thêm vẻ yếu ớt: “Có Ôn Tương che chở, nàng sẽ tìm được một nhà trong sạch... Tuy không xa hoa như trước, nhưng vẫn không cần lo chuyện cơm áo...” Giọng hần càng ngày càng nhỏ, cho tới khi không còn một tiếng động. Lâu Già Nhục im lặng, chậm rãi nhắm mắt lại, không nhìn nàng nữa.

“Rõ ràng chàng không muốn như vậy, cần gì phải mượn chuyện đó để thử ta.” Ôn Như Thị bắt đầu đi vồ vố tay hần, đặt vào trong chân, thay hần dịch góc chân rồi đứng dậy. Tình cảm có bền chặt đến mấy cũng không chịu nổi sự ăn mòn của nghi ngờ, trên đời này có biết bao mối tình đẹp đẽ cũng chỉ vì vậy mà đổ vỡ.

Buổi tối thái y đến thay thuốc cho hần, cùng lúc, nước thuốc cũng được mang tới, Ôn Như Thị dùng thìa đưa từng muỗng từng muỗng nhỏ đến bên môi hần.

Thuốc rất đắng, Lâu Già Nhục không thích mùi vị này, nhưng trên mặt không lộ sự khó chịu, nếu không có mấy thớ sáng sọc chiều ở chung, có lẽ Ôn Như Thị chưa chắc đã nhận ra sự kiềm chế ẩn hiện dưới đáy mắt hần.

Nửa bát thuốc uống hết trong thời gian một chén trà, không tính thời gian thời gian người phải đổi lại. Ôn Như Thị kiên nhẫn đưa Lâu Già Nhục uống hết thuốc, sau đó giúp hần lau nước thuốc vương bên môi, dịu dàng nói: “Ta ngủ ngay sát vách, chàng ngoan ngoãn một chút, mai ta lại tới thăm.”

Lâu Già Nhục nhắm mắt không đáp, đến khi tiếng bước chân chậm chạp biến mất ngoài cửa, hần mới từ từ mở mắt.

Không lâu sau, Dụ vương vốn đã về phòng nghỉ ngơi đột nhiên tiến vào, hần lễ nhìn bằng vài quán quân ngự Lâu Già Nhục, giọng điệu tình quoc: “Sáng mai người phải đến che đậy giúp ta, bằng không đừng trách vì thân vô năng.”

Lâu Già Nhục hờ hững liếc xéo hần: “Vết thương của trẫm không già, không tỉnh là lừa nàng.” Trong mắt nòn còn sự yếu ớt lúc trước.

Ngày ấy rõ ràng Hoàng Thượng có thể tránh mũi tên, nhưng dám lo phải theo lao cần rãng chịu, nếu không phải thái y nói vị trí tim Hoàng Thượng hơi lệch một chút so với người bình thường, hần đã tưởng rằng mọi chuyện không thể xoay chuyển được nữa. Dụ vương ngồi bàn bên uống chén nước, cố gắng khuyến nhủ: “Nếu nàng đã tới, Hoàng Thượng cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, tuy mũi tên không bắn trúng chỗ yếu hại, nhưng cứ kéo dài không trị sẽ thành bệnh nặng.”

“Chờ chút.” Lâu Già Nhục cau mày, Ôn Như Thị nói nói vốn không muốn đến, nghĩ lại, trong lòng hần này ra nghi ngờ.

Dụ vương lắc đầu, rót thêm một ly trà: “Nếu Thái Thượng Hoàng và đại hoàng huynh biết người lợi dụng bổ cục mà họ gầy ra, chắc chắn sẽ tức hộc máu.”

“Từ si ăn núp trong cung nèn bắt đầu hành động, sáng sớm mai người mang theo túi lệnh của ta hồi cung, làm sạch sẽ chút, đừng lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào.” Lâu Già Nhục nhắm mắt không để ý đến hần nữa, mấy ngày nay mắt máu quá nhiều, lại luôn ngóng trông lựa chọn của Ôn Như Thị, cần bản không ngại được một giấc ngon, đợi mọi chuyện lắng xuống, mới chợt nhận ra cảm giác một môi òn òn kéo đến.

Thấy hần đã ngủ, Dụ vương tay chân rón rén ra cửa, dựa dõo lình canh bên ngoài vài câu, thăm nghĩ hôm sau đi sớm một chút, chuyện giữa hai người họ hần không muốn dấy vào, không ngờ mới đi được nửa đường, đã thấy Ôn Như Thị mặc váy xanh nhạt đứng chắn trước mặt hần

Dụ vương chưa kịp mở miệng đã bị lời nàng chặn lại.

“Chơi với không?” Giọng nàng du dương, ánh mắt trong suốt, Dụ vương nhất thời không biết nói gì để lấp liếm, hần lững lờ hắng giọng: “Không biết lời ấy của nương nương có ý gì, thứ bản vương ngu dốt.”

“Nếu người đã nói vậy, ta sẽ nói rõ ràng với người,” Ôn Như Thị bước từng bước tới gần, nói không nhanh không chậm, tựa như bước chân ung dung dưới tà váy của nàng. “Chắc chắn trong cung không chỉ có một mặt đạo, nếu Hoàng Thượng có thể sai người đưa ta ra ngoài bình an vô sự, tất nhiên cũng có thể giấu âm vệ mai phục trong quân đội, có ý không bằng muốn đưa ta xuất cung.”

Nói là lấp hủi, lại chỉ phải Liên Phong đang có tội tới đón, có lẽ là để ta buông lỏng cảnh giác, Liên Phong là người ngay thẳng, tất không nghi ngờ hần.” Nàng đứng vững trước mặt Dụ vương, nói ra lời hần vẫn muốn nói, “Quân vương vốn không nên tự đặt bản thân mình vào nguy hiểm, người lại còn dùng từng hần làm chuyện đại dột!”

Dụ vương không tự nhiên liếc trái liếc phải, may mà nơi này không có người: “Tình tình Hoàng Thượng, không phải người không biết, việc này cũng không thể trách ta, phải tự hần nghĩ thông suốt mới được.”

Ôn Như Thị tức giận, đêm qua nhìn vết thương kia, nàng biết đó là thương thật máu thật: “Ta chỉ hỏi người một câu, vết thương của Lâu Già Nhục có phải không trị được không?!”

“Làm gì có chuyện đó, Hoàng Thượng cần rằng muốn kéo dài thời gian, sao thái y dám làm trái?” Dụ vương thờ dài, hần cũng không gạt nàng, hai người này dần vật nhau hơn mười năm, hần ở bên cạnh cũng đủ mệt mỏi rồi “Nếu người thật lòng, vậy người đỡ dành hần cho tốt, lý do tam đệ làm vậy, người biết rõ.”

Lâu Già Nhục muốn gì, Ôn Như Thị tất nhiên biết rõ, vấn đề là người ta không thêm tin lời nàng nói mà!

Giận đứng đứng đi vài bước, Ôn Như Thị đột nhiên quay đầu lại: “Các người tình xử lý Lâu Già Giới và Tô Nhục Thanh thế nào?”

“Dù gì họ cũng là đệ đệ, đệ muội của ta, ta sẽ giữ mạng cho họ.” Dụ vương ngừng một lát, “Không phải người vẫn còn nghĩ đến hần chứ...”

“Nghĩ gì thế?!” Rảnh rồi nghĩ lung tung như vậy thì đi lo chuyện trong nhà mình đi.” Ôn Như Thị trừng mắt, xoay người bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, Dụ vương – kẻ trực tiếp bản đứng lĩnh đạo, bồi đầu vào chân mị chạy, Lâu Già Nhục còn không biết mình bị anh trai bán sạch sẽ, nằm trên giường, tỏ vẻ không để ý tới chỉ ăn chỉ ăn cần của Ôn Như Thị.

“Trên đường đến đây, ta hôn nghĩ,” Ôn Như Thị cũng không thêm quan tâm, kéo tay hần nói chuyện mới mình, “Nếu ta tới, mà chàng không chống đỡ nổi chết trên núi Đan Dương, thì chàng coi như xong chuyện, Thái Thượng Hoàng dù ngục đầu trở lại cũng không đến mức đảo thì thế chàng lên quần roi.

Còn nếu Dụ vương thắng, tốt xấu gì chàng chết rồi cũng được táng nhập hoàng lăng, về phần ta, một nữ tử bị trừ bỏ tông tộc, không chôn cùng, người trong thiên hạ đều coi ta là hồ ly tinh hại nước hại dân; chôn cùng, không danh không phận thì thôi, lại một thì hai mạng, như thế rất tàn nhẫn, thà rằng không tới cho rồi.”

Lâu Già Nhục từ từ mở mắt, ánh mắt mụ mị quét về phía bụng dưới bằng phẳng của nàng: “Nếu nàng không muốn, có thể bỏ đi, bây giờ trở về còn kịp.”

Ôn Như Thị như thế gần quai hóa cười, nhìn hần, trà lờ dớt khoát: “Được đấy. Chờ Dụ vương về đấy, ta sẽ bảo hần sai người đưa ta xuống núi, dù sao người cũng đã lập di chiếu, Dụ vương và ta ít nhiều cũng có chút tình nghĩa thanh mai trúc mã, chắc chắn sẽ quan tâm ta nhiều hơn.”

Ngực Lâu Già Nhục phập phồng, hần dần sức rút tay ra, nhắm mắt quay mặt vào trong, im lặng một lúc, cuối cùng không nhận được bất đấy, cảm tức nhìn nàng “Ôn Như Thị! Nàng dám... Khụ khụ, ta sẽ diệt cả nhà nàng!” Nộ khí công tâm, bên môi ho ra tơ máu.

Ôn Như Thị không còn gì để nói, vòng qua sau Lâu Già Nhục từ từ vuốt lưng cho hần: “Có thể đừng động chút là diệt cả nhà ta không? Cả nhà ta trong đó tính cả con người đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: SakiHime

Beta: Moonaplun

Tin cung biến lan ra ngoài rất nhanh.

Đến trong kinh thành người người bắt ăn, rồi rã đóng của chử ở trong nhà, sợ không cần thận lại gặp phiền phức. Để không gây thêm khủng hoảng. Dụ Vương sau khi bắt được hai người – phụ hoàng và Thái tử – tự cho là có thể thuận lợi chạy trốn thì vẫn chưa trắng trợn tuyên dương, chỉ ban bố thông cáo trở nài thái lĩnh quân phân loạn về quy án.

Bên Dụ Vương đang cố gắng không chế cục diện, bên này các quân thần theo săn bắt nhần nhận bị nhốt trên núi Đan Dương, không cho phép liên lạc ra bên ngoài, đứng ngồi không yên, ngày ngày yêu cầu muốn gặp mặt vua.

Lúc này, Lâu Già Nhục đã hoàn toàn thanh tẩy từ trên xuống dưới trong triều một lần, nên cũng không cần khách khí nữa rồi.

Để sinh tồn, ăn uống lỵc của vua thì nên gánh phần cho vua, bằng không trầm trọng đến các người làm gì? Hần vùng bút lên một cái, từng chiếc xe bò chở công văn chính vụ chất ở phủ vào hành cung, sai người phát xuống, nếu nhần rồi vậy thì lên trên núi làm công đi...

Quán sĩ ngoài cửa sẵn sàng ra trận, trên bàn thì chông chắt mũi công văn, quân thần có nỗi khổ khó nói, vẫn lì chí có thể đáng hoàng dân thuộc hạ của mình đi xử lý công văn.

Vết thương của Lâu Già Nhục liên tục chuyển biến, hần y vào mình trước kia sức khỏe tốt, miễn cưỡng chống cơ thể bệnh tật đi xử lý chính vụ. Thái y bắt đầu đi, chỉ có thể thỉnh thoảng đi tới đi lui tưới mặt Ôn Như Thị, nói gần nói xa đều đang không ngừng ám chỉ – vết thương của Hoàng Thượng có lớn có nhỏ, nhần mệnh “già tăng cường độ trị liệu.”

Như vậy mỗi ngày mấy lần, Ôn Như Thị cũng bực. Nàng thật không hiểu rồi, đối với Lâu Già Nhục mà nói, “chiến tranh lạnh” rồi rằng chẳng lẽ còn quan trọng hơn tình mệnh của hần?

Mắt thấy sức khỏe của hần ngày càng yếu, lòng nàng càng cảm thấy khó chịu, rốt cuộc hóa hiệp nở miệng trước: “Đưa phương thuốc mới cho Liên Kiều, sau đó cứ rầu luôn ở Thiên Điện cho ta, nếu Hoàng Thượng hỏi thì bảo các người không biết gì hết.”

Thái y đặt được mục đích như được đại xá, quý đầu đầu ngậy. Thường cho bọn họ, rõ ràng y thuật có cao minh thì đầu cũng không dám chống đối hoàng mệnh. Mấy ngày qua bọn họ không biết chịu đựng bao nhiêu áp lực, tức bực thêm mấy sợi, có thể ném “củ khoai lang bông tay” này đi quá thực chính là sáng khoái đến cầu Thần bái Phất.

Ngày thứ nhất mũi thuốc không giống, Lâu Nhược Già là người nhạy cảm, uống một hộp cảm giác không đúng bèn dừng lại: “Thuốc hôm nay là ai đưa tới?”

Động tác của Ôn Như Thị không ngừng, thổi thuốc nước đưa đến bên mũi hắn, rõ hừng nói: “Không phải ai đưa, là ta sợ hiệu quả của thuốc không tốt, phối được một lần nữa cho chàng xem sao, thuốc là Liên Kiều sắc, yên tâm, không có độc.”

Lâu Già Nhược cười khó, về mặt nằng nói bà chứ “không có độc” trong mắt hắn như mấy tháng trước khi nằng cầm một đĩa bánh bao, nói “Sợ ta hạ độc?”.

Điểm không giống chính là, khi đó Ôn Như Thế nếm mùi kì kèo ổng tay áo của hắn, nắn nắn bắt đầu lại từ đầu. Mà nữ nhân này bây giờ, không ở thời khắc sống còn thì lại gần bỏ hắn mà đi, nhìn vào con người yên tĩnh trong suốt của nằng lại không nhìn thấy cảm xúc khi đó ở tâm cung, nằng đối với hắn sâu sắc không muốn xa rời.

Lâu Nhược Già nghiêng đầu tránh ra, trong lòng hỏi đau nhói, rõ ràng có lòng muốn làm hòa với nằng, ngoài miệng lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược: “Phương thuốc của Thái Y Viện dù sao cũng tốt hơn bên ngoài, không cần đổi.”

Ôn Như Thị cũng không miễn cưỡng: “Nếu chàng có ý muốn chết, ta cũng không ngăn cản.” Nằng rút tay về liền đứng dậy.

Vừa mới động lên cảm thấy vật áo bị người ta kéo, Ôn Như Thị không lên tiếng, chỉ lẳng lẹ nhìn hắn.

Môi Lâu Già Nhược nhấp mấy một lát mới âm ỉm đàm mở miệng: “Nằng... thay đổi.” Từ nên lạnh lùng hơn nhiều, cũng xa cách hơn nhiều, hắn chậm rãi siết chặt năm ngón tay, trong miệng chua xót.

Nửa bát thuốc khe dơ động, chất lỏng màu nâu sẫm phản chiếu vài vệt sáng, Ôn Như Thị cup mắt nhìn bát sứ viền vàng trong tay, thấp giọng, không sợ hãi nói: “Lúc trước, biết rằng khi khóc hoặc làm nũng sẽ có người không nhí, chỉ cần vào khóc, chàng sẽ thay ta làm tốt mọi chuyện. Nhưng sau đó mất liên, khóc như thế nào đi nữa cũng vô dụng. Đi tranh thủ, chàng sẽ cho rằng ta có rập tâm khác; giờ không muốn tranh cãi nữa, lại bị chàng ghét, cho là ta không nghĩ lòng dối dãi, làm thế nào cũng không đúng.”

“Trầm...” Lâu Già Nhược há mồm, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót khó tả.

Hắn nắm chặt môi, ý của hắn không phải như vậy, hắn chỉ sợ bị tổn thương, không phân biệt rõ rốt cuộc nằng chân tình hay giả ý. Hắn chỉ là muốn mình tỉnh táo một chút, nghĩ cho rõ ràng, chứ không phải muốn đẩy nằng ra khỏi hắn vĩnh viễn.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng cười cười, con người trầm tĩnh như nước, nằng chậm rãi đứng dậy: “Già Nhược, không chỉ có chàng, ta cũng biết một.” Không phải tất cả mọi người đều sẽ ở nguyên một chỗ chờ đợi, nếu như ngay cả nước mắt cũng không thể làm lung lay đôi phương, vậy còn gì đáng giá chờ đợi nữa? Muốn nói lại tiền duyên, có thể, nhưng giả nào cũng phải ép hắn thế hiện chút thành ý, không phải sao?

Nhìn lần vảy to lại bị siết trong tay từng chút từng chút rút ra, Lâu Già Nhược sợ rồi, về mặt nằng rất nghiêm túc, không giống như thuận miệng nói một chút rồi thôi: “... Trầm uống.”

“Chàng chắc chứ?” Ôn Như Thị quay đầu lại nhìn hắn, cặp mắt bùng sáng.

Lâu Già Nhược cắn răng: “Chắc.” Bằng không hẳn còn có thể thế nào? Lê nào cứ như vậy mắc thêm một lỗi nữa, khiến nằng tùy ý ảm đạm xuống núi, để con trai của hắn đối họ Ôn hoặc là một cái họ chết tiệt nào khác?!

Phương thuốc của Thái Y Viện quả nhiên rất hữu hiệu, hơn nữa còn thoa thuốc lên vết thương nên sức khỏe của Lâu Già Nhược nhanh chóng chuyển biến tốt, nửa tháng sau hắn đã có thể xuống giường đi lại trong viện. Chuyện chăm sóc mỗi ngày vẫn là Ôn Như Thị tự thân làm, có mấy câu nói ngày đó, hắn không dám tiếp tục tùy ý từ chối yêu cầu của nằng như trước nữa, cứ sợ nằng lại muốn rút lui.

Nhưng cho dù Lâu Già Nhược chịu bỏ mặt mũi xuống cúi đầu nhận tội, thái độ Ôn Như Thị vẫn như gần như xa.

Nói nằng không quan tâm hắn, nằng có thai còn phải lo chăm sóc hể, nói nằng quan tâm, giọng điệu khi đó của nằng lúc lạnh lúc nóng, cứ ba ngày hai bữa lại khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời gian lâu sau, Dự Vương trấn thủ Kinh Thành bắt đầu đứng ngồi không yên. Hoàng Thượng lâu không hỏi cung không nói, còn ắp giải một đám thần tử “định cư” trên núi Đan Dương với hắn, triều đại nào cũng chưa từng có tiền lệ như vậy.

Hắn đưa tấu chương thỉnh cầu cho Hoàng Thượng một quyền lại một quyền, toàn bộ đều bị Lâu Già Nhược bỏ qua. Dự Vương không còn cách nào, đành phải ra tay với Ôn Như Thị.

Sáng sớm đang lúc dùng bữa cùng hắn, Ôn Như Thị mang đến một quyền tấu chương chưa mở, Lâu Già Nhược mở ra, vào nhìn đã thấy lưu loát mấy ngàn chữ. Dự Vương nói có sách mich có chứng, tận tình khuyên nhủ, từ các đòi tiền để tùy hứng làm bậy đã gây ra những hậu quả nghiêm trọng như thế nào, cho tới tình hình bây giờ trong triều không người cai quản, không hề lạc quan.

Cuối cùng, ở cuối còn để lại một câu rõ ràng — thứ về trong cung nghiêm ngặt, để muội coi như muốn chạy cũng chạy không thoát, người mau mau dẫn theo nằng trở về đi!!

Lâu Già Nhược xem đi xem lại câu nói kia, một lát, quay đầu lại nhìn Liên Kiều đang gạt bỏ lớp dầu món gà hầm cho Ôn Như Thị, nói: “Thái Hậu hồi cung đã lâu, trầm mong nhớ vô cùng, không bằng người theo trầm trở lại, mùa thu năm sau chúng ta lại đến.”

Cái bụng của Ôn Như Thị đã lớn, cũng nên đặt về để trường bối nhìn một chút, bọn họ lại không phải một đối tượng tay với nhau, không cần thiết trốn trốn tránh tránh. Lúc trước là hắn muốn tránh, còn bây giờ nếu muốn sống thật tốt với nằng thì cũng nên giúp nằng dựng lại hình tượng trước mặt Thái Hậu một lần nữa.

Đáng tiếc trước dựng tâm của hắn, Ôn Như Thị cũng không quan tâm.

Nàng vốn là vào tai này ra tai kia, khoảng thời gian này Lâu Già Nhược khắp nơi nương nấp cũng coi như khiến nằng nếm trái ngon ngọt, ngoại trừ nước mắt, vẫn có rất nhiều cách có thể làm hắn cứ đầu mà, lập tức không chút do dự xoa tay: “Không khi trên núi trong lăng, càng thích học để đường thai, nếu như chàng muốn gặp Thái Hậu thì về trước đi, ta ở lại đây một thời gian.”

Tay nhỏ xa xưa, lại như cán một cơn nổi vò ve đáng ghét, mới Lâu Già Nhược lập tức đen kịt lại: “Thần là phi tần hậu cung, nào có đạo lý một thân một mình sống ở bên ngoài.”

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, tức hần: “Chàng đã quên rồi? Ta đã không có tên trên gia phả rồi, không tính là phi tần của chàng.”

Lâu Già Nhược khựng lại, chuyện này là sao đây! Sao hắn có cảm giác tự nằng đã đập chân mình...

Hắn dè lại tức chết trong lòng, gấp một đĩa rau xào vào trong bát nằng, dịu giọng dỗ dành: “Trở về lập tức thêm tên người vào một lần nữa, người thích phân vị gì, cứ tùy tiện, đều theo ý người.”

Ôn Như Thị nhếch miệng, từ từ ăn xong, nheo mắt nhìn hắn, cẩn thận suy nghĩ một chút, giờ công phu sư tử ngược: “Vây được, chàng phong ta làm Hoàng Hậu đi.” Tay Liên Kiều run lên, suýt chút nữa không cẩn thận làm đổ chén canh.

Nếu phong nằng làm Hoàng Hậu thì cái danh “bạo quân xưng hô ly tình” trước kia đúng là bèn vững rồi...

Lâu Già Nhược thờ dãi một tiếng, ôn tồn phân tích: “Nếu nằng làm Hoàng Hậu không phải không thể, nhưng sau này phải xử lý cung vụ, không thể động một chút là muốn xuất cung; nếu làm được những thứ này, khi hồi cung trầm sẽ bàn bạc cùng Thái Hậu.”

Ôn Như Thị không tỏ rõ ý kiến, nhắc chân nhe nằng đá Miêu Vương một cái, dợi nó hỏ đỏ ngẩng đầu nhìn xung quanh liền tỉnh tay nhét một cái đùi gà vào miệng nó. Sau đó nhện khấn nó tỳ đưa tới xoa xoa tay, vỗ về cái bụng hơi nhỏ lên, sâu xa nói: “Gần đây ta luôn cảm thấy tinh thần không tốt, cái gì là quân ly cung vụ, sợ là hữu tâm vô lực, bề họ vẫn nên chọn người khác thay họ.”

Còn chọn người khác? Trong cung chỉ có mình nằng là nương nương, nếu hắn dám nạp phi, nằng còn không lật tung trời... Cũng không thể để Thái Hậu oán mồi.

Lâu Già Nhược cau mày: “Như Thị, đứng trệ con.” Chỉ quân Hậu cung cái gì cũng đều mặc kệ, này đều không còn gì để nói.

Ôn Như Thị cầm tay Liên Kiều chậm rãi đứng dậy: “Đừng hiểu lầm, ta không quan tâm vị trí đó, có điều nếu trong bụng ta là con của người, nam cũng được, nữ cũng được, cái gì nên là của bọn họ, ta làm mẹ cũng không thể từ bỏ thuy chúng khi chưa có sự đồng ý.”

Nằng không cần, không có nghĩa là con nằng cũng không cần; nếu bọn họ không muốn thì cũng là chuyện của mười năm sau, nhưng trước tiên nằng đương nhiên phải chiếm lấy vị trí này đã.

Ôn Như Thị cũng không nhìn xem sắc mặt Lâu Già Nhược sau khi nghe xong lời của nằng khó mà đi thẳng ra ngoài cửa, “Đương nhiên, nếu chàng không muốn, coi như ta chưa từng nói.”

Nằng vỗ vỗ tay Liên Kiều, khẽ cười, “Ăn no rồi, theo ta đi lòng vòng một chút cho tiêu cơm.”

Lâu Già Nhược bực mình, bấy giờ tỉnh khỉ của Ôn Như Thị càng lúc càng lớn, thanh danh của nằng đã đủ nát rồi, một khi tin tức phong Hậu truyền ra, không biết người ta sẽ bôi đen nằng như thế nào.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn che vết thương vẫn con nhấm nhấm đau đứng dậy cùng đi ra ngoài — Thái Y nói nữ nhân có thai, tính tình không tốt là không thể tránh khỏi, dù thế nào vợ chồng cũng phải có một người nhường nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwxs EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Edit: Tống Ninh Nhạc

Beta: Vi Nguyệt

Đầu đông, khí lạnh sắp tràn tới, phần lớn quân đội trong chiến sân bắn mưa thu ào ạt trở về Kinh thành.

Các đại thần ở ngoài mấy tháng, bị Lâu Già Ngược giữ lại giáo huấn, sau khi nom nộp lo sợ lắng nghe để huấn xong, không chờ được nữa trở về nhà tìm sự an ủi, e sợ rằng chỉ cần chần chờ một chút thì Lâu Già Nhược sẽ đổi ý, nghĩ ra cách khác hành hạ họ.

Thái hậu chờ con trai trở về đã lâu, nhưng lúc này trên mặt bà không hề có chút vui mừng, bà quá thực không dám tin vào tai mình.

Từng việc hoang đường mà Ôn Như Thị làm ra trong những năm gần đây như đến quá quân xét qua tâm trí bà, uống lên hai chén trà vẫn không thể áp chế lửa giận trong lòng: “Hoàng thượng thật sự muốn lập nằng làm hậu?!”

Lâu Già Nhược cúi đầu đứng trước mặt bà, hạ giọng đáp: “Phải.”

Thái Hậu vừa tức vừa hận, bà không hạn chuyện trước kia con trai và con dâu bắt hòa, bà hiểu hơn nhân chính trị không thể như ý nguyện, bà cũng sớm biết Ôn Như Thị thích Thái Tử, nhưng nằng ta ngăn lẫn vạn lần không nên có ý giết Lâu Già Nhược! Thái hậu vĩnh viễn không quên cảnh tượng đêm đó, con trai bà cả người toàn là máu được thị vệ đưa về, con trai duy nhất của bà thiếu chút nữa đã ra đi!

Chén trà hoa văn tinh xảo bị bà hất vò nát trên mặt đất! Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, tay đập bàn, hận không thể rên sải thành thép: “Hồ đồ! Chẳng lẽ người quên trước kia nằng ta đã làm gì với người rồi à?!”

“Chuyện quá khứ, trầm không muốn nhắc lại...” Lâu Già Nhược chậm rãi cả người, thu lại mình vớ dưới chân bà, từng chút từng chút, “Hơn mười năm oán hận nghi kỵ đã đủ rồi, trầm muốn bắt đầu lại từ đầu với nằng ấy.”

Mình vô sắc bên, không cần thân sẽ bị nó cái vào da thịt, nhưng Lâu Già Nhược dường như không bận tâm, nhất từng mình từng mình lên, đặt vào khay trên bàn, “Không phải như từ chưa từng từ quên rằng, nhưng đều uống công vô ích. Khoảng thời gian này chia chia hợp hợp, trầm luôn nghĩ, nếu trầm không nghĩ ở vị trí này, còn có thể nhận được sự an ổn thì lòng như nằng nói hay không.

Nằng còn giữ lòng kì hủn khi trước hay không, dù cho trầm là cứu nguy chí tôn, hay chỉ là thương nhân làm ăn nhỏ lẻ, trầm đi đâu, nằng cũng theo trầm, không rời, không bỏ, không phản bội. Mẫu hậu, trầm rất vui, lần này nằng không đi, nằng chọn ở lại.”

Lầu Già Nhục gương mặt kéo tay Thái hậu, đôi mắt đen trong sáng, tràn đầy sự thành khẩn, “Cò lẽ lộp nằng làm hậu chưa chắc đã thích hợp, nhưng trẫm vẫn muốn thử một lần nữa, một lần nữa cảm nhận cảm giác toàn tâm toàn ý tín tưởng, yêu thương một người”

Biết giờ phút này hẳn sẽ không chịu nghe lời mình, Thái hậu im lặng nhìn kỹ hẳn hồi lâu, cuối cùng thờ dài, chậm rãi rút tay ra, vậy vậy, suy sụp ngồi trở lại ghế: “Đấy đúng là oan nghiệt... Chuyện của các người, về sau bản cung không hỏi tới nữa, đúng là con cái trưởng thành đủ lông đủ cánh thì không nghe mẹ, Hoàng thượng tự lo lấy thôi.” Giọng điệu ư ỏi, như trong nháy mắt, dường như bà đã già đi mười tuổi.

Bảy ngày sau, tàn hoàng hạ chiếu, Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử đại phu xem bói dự liệu, Thái Sử và các đại thần chuẩn bị đồ lễ heo tế cáo tổ miếu, dâng chiếu: Thiên địa sủng hoà, âm Dương điều thuận, vạn vật cùng được vậy, đích nữ Ôn thị, có đức cò lễ, ôn nhu hiền hoà, đáng về đoan trang, thông minh hẳn thực, thế theo lễ nghi hoàng thất, sắc lập Ôn Như Thị làm Hoàng Hậu, mầu nghi thiên hạ, lo cho dân chúng.

Lời lễ đối xứng thay đon không kiêng nể gì như thế quá thật cực kỳ vô sỉ, làm người ta trợn mắt há mồm.

Trong triều, các trọng thần nhàn nhau, cuối cùng ngậm miệng không nói. Vết máu ngoài Tiểu Điện còn chưa tẩy sạch, bảy giờ chọc gần Hoàng thượng thì đúng là không khôn ngoan, thực ra họ cũng có ý định can gián, nhưng chuyện Hoàng hậu phẩm hạnh không đoan chính chỉ là lời đồn, không có chứng cứ xác thực, chỉ dùng tin đồn để phản bác quyết định của Hoàng thượng, ngấm cũng biết kết cục là gì.

Hướng chi, thái độ khá khàng cổ chấp của Hoàng thượng rất rõ ràng. Vãn vò bá quan trong triều không phải người ngu, ngay cả Thái hậu cũng không ngăn được mà họ còn chạy tới can gián tìm chết, thì thật uống phí kinh nghiệm lẫn lộn trên quan trường nhiều năm.

Hiện tại Ôn Như Thị đã mang thai tới tháng thứ tư, thấy thân thể nặng thực hiện những lễ nghi phiền phức rất bất tiện, Lầu Già Nhục đòi lễ sắc phong Hoàng hậu đến đầu hè năm sau.

“Đến lúc đó Hoàng tử cũng đã ra đời, may lễ phục vẫn kịp. Trẫm đã sai người triệu Ôn Tương vào kinh, nếu nàng nhớ nhà, có thể truyền ông ấy nhập cung yết kiến.” Lầu Già Nhục dụ dằng vuốt tóc Ôn Như Thị, nhẹ giọng nói.

Nàng nằm trong lòng hân, dụ ngoạn cọ cọ cầm hân, hiếm thấy có dịp ràng không mở miệng phản bác lại.

Hai người dụ dằng thắm thiết một lúc, Ôn Như Thị bỗng nhiên ngừng đầu: “Sao chàng biết chắc chắn là Hoàng tử? Nếu đến lúc sinh, ta sinh con gái thì sao?”

Lầu Già Nhục vỗ vỗ lưng nàng, kiên nhẫn nói: “Không sao, chúng ta sinh tiếp là được.”

Phụ nữ mang thai khi nói tình ngang bướng thì không nên nói lý, Ôn Như Thị vẫn cổ chấp gây khó dễ, mảy liễu dụng lên, ngồi dậy đẩy hân ra: “Ý chàng là nếu ta không sinh được con trai, chàng sẽ nạp phi?”

Lầu Già Nhục không biết nên khóc hay cười, kẻo nàng lại giận, thều thều gò má tron bóng của nàng: “Được rồi, đừng nóng giận, trẫm sẽ không nạp phi.”

Ôn Như Thị đánh tay hân, quay đầu không chịu nhìn hân: “Sao nói trước được, chuyện như vậy cũng không phải người chưa từng làm.” Mới hôm trước còn ôn tồn với nàng, hôm sau đã chạy đi xem khuê nữ nhà người ta, hi? Trong mắt nàng, chữ tín của Lầu Già Nhục đã sớm ném xuống vực.

Lầu Già Nhục đầu đau, đôi mắt tái: “Miêu Vương đâu rồi, sao hôm nay không thấy nó?”

Vừa nhắc tới con hồ ngư ngọc kia, quí nhiên sự chú ý của nàng bị hân dẫn sang chuyện khác, nàng chống nạnh đứng dậy, ra cửa hỏi Liên Kiều.

“Miêu vương được mạng về nơi chấm sóc thì, hai ngày sau sẽ trở về.” Liên Kiều trả lời không tự nhiên, trên gương mặt thường ngày vốn không lộ biểu cảm gì đột nhiên hiện một rặng mây đỏ.

Ôn Như Thị nghi ngờ quan sát về mặt của nàng: “Nó đang khỏe mạnh, mạng về đó làm cái gì?”

Liên Kiều ấp úng nửa ngày mới nói rõ ràng. Thì ra nữ quyến trong cung chi nuôi sùng vật là giống cái, nhưng khi trước Lầu Già Nhục hạ lệnh tuyển ấu hổ quá quý vàng, mẹ của Miêu Vương ngoài nó ra còn có hai con hổ con nữa, con hổ cái được sinh ra không bao lâu thì chết, chỉ còn một con được thần thể gây yếu. Hai huynh đệ chấm sóc thì thấy trong hai con còn lại, Miêu Vương lớn lên béo tròn mập mạp, nên đưa nó tới.

Nhưng bây giờ Ôn Như Thị sắp làm Hoàng Hậu, Hoàng hậu nuôi nước, nào cho phép có giống được bệ neon? Dù nó chỉ là một con hổ chưa đến một tuổi cũng không được! Vì thế Miêu vương đáng thương bị đón về, chuẩn bị hiến.

Điều này cũng quái... vô nhân đạo, vô nể còn nhỏ...

Ôn Như Thị há mồm, hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình: “Khu khu, người lập tức đi gặp mấy người chấm sóc thì, đưa nó về, báo với họ là bản cung mới Miêu vương của ta không cần làm như vậy, về sau bản cung còn nhờ con cháu nó lớn lên hầu hạ hoàng tử, hoàng nữ nữa!”

Liên Kiều cung kính lĩnh mệnh mà đi, tới nơi thì thấy Miêu vương đang bị hai gái sai vật rồi trên sân gỗ, gặm gãi kêu to, vừa thấy cửu tinh thì càng gào thét thê lương —— làm có họng của nó sắp khản cả đi, tiếng kêu cũng sắp biến đổi, hai con mắt tròn vo chớp chớp xuất hiện nước mắt.

Ban đêm, Ôn Như Thị ngủ ở giữa, bên trái là Miêu vương vẫn đang oán ư ừ, bên phải là Lầu Già Nhục oán niệm đầy mình.

“Ngwan nào, sau này không đến đó nữa, chờ người ba tuổi, ta sẽ cho người cưới một nương tử xinh đẹp, sinh một đàn hổ con.” Nàng vuốt ve lỗ tai lông xù và cái đầu to tròn của Miêu vương, nói lên miên an ử nó.

Lầu Già Nhục không nhận được nữa, xoay người ôm chặt hông nàng: “Nàng còn như vậy, trẫm đá nó xuống.”

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Như Thị khẽ lưu chuyển, thờ ơ nhìn hân: “Tranh giành tình cảm với một con hổ, chàng không biết xấu hổ à?”

“Ừm.” Hân đưa tay chu du bên trong vạt áo nàng, thân nhiên hử một tiếng, cũng không phủ nhận.

Ôn Như Thị bật cười, để bàn tay đang làm loạn của hân: “Chàng đã thắng thần như vậy, thì để cho nó ngủ ở đây một đêm, ngày mai sẽ không cho nó đến làm chàng phiền chán nữa.”

Trên mặt Lầu Già Nhục không tỏ vẻ gì, nhưng giọng nói lại tràn đầy dụ dỗ: “Nàng đang có thai, tiếp xúc với sùng vật nhiều không tốt lắm, ngày mai sai người cạo sạch lông của nó rồi tẩy rửa vài lần, trẫm cũng yên tâm một chút, được không?”

Nếu hân nghiêm khắc cấm nằng làm chuyện này chuyện kia, Ôn Như Thị chắc chắn sẽ không đồng ý với hân, nhưng Lầu Già Nhục đã nhận nhiệm bích sạch sẽ đến mức này, dù hân không muốn cũng nhờ nệ khuyến bảo nằng, làm nằng mềm lòng.

Chưa nói đến giọng nói trầm thấp cứ dụ hoặc vẫn vương bên tai, làm cả người Ôn Như Thị phát nưn, bèn gãi đầu: “Được.”

Nhân vành tai trơn bóng như ngọc của nàng dần dần đỏ lên, khốc mới Lầu Già Nhục cong lên, hân biết, nàng vẫn để tâm đến hân.

Hân nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, bàn tay kim hương xuống dưới, dừng lại nơi bụng hơi nhỏ lên của nàng, khẽ vuốt ve, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.” Còn nhiều thời gian, hân không vội, sớm muộn gì họ cũng sẽ có một ngày ý hợp tâm đầu.

Ôn Như Thị nghiêng người ghé sát vào lồng ngực hân, cười nhẹ khép mắt lại. Miêu Vương mở to mắt, thấy chủ nhân còn ở cạnh mình, lắc lắc lỗ tai bò tới cọ cọ, an tâm ngủ.

Đêm dài dằng dặc, trên long sàng rộng lớn, hai người một hồ ngủ rất yên ổn, ngoài cửa sổ, gió đêm khe khẽ thổi, hương hoa nhàn nhạt nương theo, ánh trăng sáng trong, yên tĩnh bình an.

Sáng sớm hôm sau, trước khi vào triều, Lầu Già Nhục xách Miêu Vương ra ngoài, khi Ôn Như Thị vào tỉnh dậy, con hổ của nàng đã bị cạo sạch sẽ.

Miêu Vương mặc một cái áo đỏ hồng kỳ quái đi đến trước mặt nàng, Ôn Như Thị suýt nữa cười ra tiếng, chỉ vào cái đầu tron nhẵn của nó, nhìn về phía Liên Kiều vừa cười vừa nói: “Các người... Ừ ra cũng phải để lại ít lông trên tai nó chút, xấu muốn chết.”

Miêu vương được quần áo che chắn chịu đủ kích lín, trong có họng phát ra tiếng gặm gãi nức nỏ, dùng cái đầu trục bóng loáng cọ cọ bên chân Ôn Như Thị làm nũng.

Nàng vươn tay sờ, vốn định an ủi sùng vật yếu quỳ đang bị tổn thương một chút, nhưng tiếc là cảm giác dưới tay trơn nhẵn, nhận không được bật cười một tiếng, hồi lâu mới cảm khái nói: “May là chớp đuôi còn để lại chút lông tròn tròn, cũng không đến mức bị cạo sạch lông...”

Qua mấy tháng, cuối cùng đã đến kỳ dự sinh. Trời còn chưa sáng nàng đã bắt đầu đau bụng. Lầu Già Nhục mặc kệ chúng đại thần đang ngóng trông Quân vương lên triều, hân cứ đi qua đi lại ngoài phòng sinh, làm như không thấy ghé dựa được chuẩn bị sẵn bên cạnh.

Trong phòng Ôn Như Thị gào lên đau đớn, tiếng sau to hơn tiếng trước, hân nghe mà tim cũng đau đớn theo, Lầu Già Nhục kéo tay một thí nữ bụng chứa nước lẫn máu từ trong ra: “Nương nương sao rồi, sao đứa bé vẫn chưa ra?”

Thị nữ kia bị hân nắm phát đau cũng không dám hó hé, chỉ khom người nói: “Hiện tại mới bắt đầu, thai đầu của nữ tử bình thường đều rất chậm.”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên trong hét to: “Lầu Già Nhục ——”

Trong lòng hân nưn lên, buống tay thị nữ kia, chạy vội vào trong!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Mi tằm

Beta: Vi thực nghi

Thấy Hoàng Thượng vừa nghe tiếng vờ hét lớn thì hồ đồ, liễu mạng lo vào trong. Thái hậu đang ngồi trong sân, vừa mới nâng chén trà lên cũng cuống lên, hô to: “Còn ra thể thống gì nữa! Ngán hân lại, mau ngăn hân lại!” Trong lúc cuống quýt quên cả tôn xưng.

Lầu Già Nhục vừa xông lên, ma ma thấy động tĩnh bên ngoài, vội chạy ra ngăn ở cửa: “Hoàng Thượng, trong phòng ồ ồ, phạm tội long khí, ngài tuyệt đối không thể vào!”

Lúc này, Thái hậu cũng bước nhanh về phía trước kéo cò tay hân, cả gần nơi không ngờ: “Nào có chuyện đàn bà sinh con, đàn ông lại xông vào chấm nonn?! Con là cửu ngũ chí tôn, không thể nhất thời hồ đồ mà phá vỡ tiền lệ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!”

Trong phòng truyền ra tiếng khóc nức nở của Ôn Như Thị, người luôn bình tĩnh thông dong như Lầu Già Nhục, giờ đây cũng rối như tơ vò: “Nhưng... nhưng nằng đang gọi trẫm!”

“Vậy cũng không được!” Thái hậu bắt đắc dĩ đành nhờ giọng khuyến bảo, “Con vào cũng không giúp được, cung nhân thấy Hoàng Thượng ở đó sẽ thấp thóm lo sợ, chẳng phải càng phiền hà hay sao. Hơn nữa, thời cơ chín muồi thì tự nhiên nước chảy thành sông, bình thường con bé ần được ngại được, cơ thể không yếu, sẽ không khó sinh.”

“... Khó sinh?!” Thái hậu nói nhiều như vậy, Lầu Già Nhục chỉ để tâm hai chữ này, thoáng chốc, sắc mặt hân trắng bệch, ánh mắt hung tàn ác liệt, không khỏi cao giọng, tựa như chỉ cần ai dám nói bậy một câu, hân nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng: “Cò trẫm ở đây, nằng sẽ không chết!”

Bị con trai nhìn chăm chăm bằng ánh mắt hung ác, Thái hậu đỏ khóc đỏ cười: “Không ai nguyên rủa nằng, chắc chắn sẽ mẹ con bình an...”

Lời còn chưa nói hết, có giọng nữ truyền ra từ bên trong, loáng thoáng có phụ nhân đang nói “Thai ỏ sai vị trí” ——

Tốt, giờ ai cũng không ngăn được Hoàng Thượng đang tức giận, Lầu Già Nhục bỏ mặc Thái hậu, chạy đến cửa, tiếp đón ma ma đang đứng ngăn trước cửa là một cú đá vào ngực: “Cút ngay!”

Hắn đột ngột hát mình tiến vào, thấy Ôn Như Thị được hai phụ nhân cường tráng đỡ tủy, yếu ớt đứng thẳng cạnh giường, cả người đầy mồ hôi ẩm ướt, tóc đen dính vào hai gò má trắng bệch, hình ảnh này không hiểu sao lại khiến lòng người đáng lên cảm giác hoảng sợ.

Lão Già Nhục vội vàng tiến lên ôm nằng từ phía sau: “Vi sao không để nương nương nằm?” Tất cả phụ nhân trong phòng vội vã quý xuống, không dám thở mạnh, chỉ e hấn giáng tội.

Ôn Như Thị yếu ớt dựa vào ngực hắn, cả người không chút sức lực, yếu ớt kêu một tiếng: “... Già Nhục.”

Một bà đỡ giàu kinh nghiệm nhanh chóng đặt một miếng khăn sẫm vào miệng nàng, vươn tay xem xét hạ thân nàng: “Còn thiếu một chút, đứa bé không ra được, nương nương đứng thì dễ dùng lực hơn.”

“Như Thị, trằm ở đây, đừng ngại!” Trong phòng nồng nức mùi tanh của nước ối, Lão Già Nhục vỗ nhẹ mặt nàng, thấy ánh mắt nàng mờ mịt, nhất thời lòng đau như cắt, gương mặt nhìn hạ nhân quý đầy dãi thì không nên nổi tức giận, “Làm gì thì làm đi! Nếu nương nương gặp chuyện gì bất trắc, các người cũng đừng hòng sống nữa!”

Trong phòng vội vã, Ôn Như Thị miễn cưỡng vực dậy tinh thần, chuẩn bị dùng sức, qua thật lâu, bà đỡ mới chậm được vào cơ thể của đứa trẻ. Thấy nàng gất đầu, Lão Già Nhục vội vã ôm nằng bế lên, cẩn thận đặt lên giường nhỏ đã bày sẵn vải bông, sau đó vén vạt áo, ngồi cạnh giường nắm chặt tay nàng.

Bà đỡ dùng nước ấm lau tay, rửa sạch sẽ rồi mới xoắn quần áo của nàng lên, chậm rãi xoa bóp bụng Ôn Như Thị, điều chỉnh vị trí cơ thể đứa bé: “Nương nương nhịn một chút, đau thì hét lên.”

Ôn Như Thị nắm chặt tay Lão Già Nhục, há miệng thở dốc, vừa hít một hơi, bà đỡ đã dùng lực lớn như róc xương tách ra!

Nàng nhịn không được kêu lên: “Già Nhục ——” đau, đau quá! Y thuật ở thời đại này đúng là lừa đảo...

Lão Già Nhục nghiêng rằng: “Nhẹ thôi! Không thấy nương nương đau à?”

Bà đỡ dùng lại một chút, không ngừng đầu: “Đầu thai nhi không đúng hướng, nếu không thể thuận sản, chỉ sợ hai mẹ con đều có chuyện...”

Lão Già Nhục thoáng váng, run run nói, quay đầu dò ánh nằng: “Kiến tri một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa... Sau lần này, từ nay về sau chúng ta không sinh con nữa.”

Khó khăn lắm mới trải qua tất thảy, cả những ngày tháng tốt đẹp, sao nằng có thể chết ở đây?! Mồ hôi Ôn Như Thị tuôn ra như mưa, nằng cắn chặt răng nhịn đau. Thật lâu sau, bà đỡ thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, đứa bắt thuốc cho nương nương...”

Ôn Như Thị đau đến chết lặng, sức lực cạn kiệt, phía trên được Liên Kiều nâng lên, giúp nàng uống hết bát thuốc trợ sản, phía dưới, ngón tay bà đỡ duỗi vào trong thăm dò tình hình đứa bé, phòng ngừa vị trí thay đổi khiến cuống rốn quấn tủy cổ đứa bé.

Vào thời điểm này, ngưng ngừng cái gì chứ, rụt rế cái gì chứ, tất cả đều con mẹ nó vô nghĩa! Từng hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, nằng khó khăn nuốt chát lỏng đắng ngắt, đang rộng hai chân để bà đỡ làm việc.

Thời gian nửa tách trà trôi qua, được hiệu dẫn phát lay tác dụng, bà đỡ lột gối mềm dưới chân nàng: “Nương nương, dùng sức.”

Ôn Như Thị hít sâu một hơi, dựa theo kinh nghiệm của y học hiện đại, hơi thở ngắn mà mạnh, hít thở liên tục vài lần, tựa như sắp cạn hơi thở, có đến vài lần nằng dường như cảm giác được đầu của đứa bé đã ở gần sản môn, nhưng vẫn chưa chịu ra ngoài...

Con đau kéo dài từ rạng sáng đến bây giờ, đã gần trưa, thế lực của Ôn Như Thị cũng dần cạn kiệt, tầm mắt dần dần mờ hồ, nằng miễn cưỡng đưa mắt nhìn hân.

Sắc mặt Lão Già Nhục tái nhợt đến đáng sợ, hân lớn rất tuần mỹ, dung mạo đẹp như tranh vẽ, bây giờ mặt hân không chút hồng hào, lại như một bức thủy mặc trắng đen.

Gian nan mấp mảy mãi, Ôn Như Thị đã không còn sức mở miệng.

“Ôn Như Thị! Người kiên trì cho trằm, không được từ bỏ!” Lão Già Nhục lay vai nằng hét lớn, vẻ mặt rối loạn khẩn trương, nhưng, nằng không nghe thấy hân nói gì.

Bàn tay nắm lấy tay hân dần buông lỏng, Ôn Như Thị không tự chủ được khép hai mắt lại, nằng thật sự quá mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, ngủ một lát, một lát thôi...

Đột nhiên tiếng trẻ con khóc lanh lảnh vang lên, bà đỡ vó xuống hân vội, cẩn thận dùng chỉ gai mình nhai cắt cuống rốn, lại cẩn thận xếp lại, bôi ngoài da rồi dùng vải bông mềm băng bó kỹ lưỡng. Như vậy thì chỉ cần ba đến năm ngày là cuống rốn còn sót lại sẽ tự khô héo và thiếu nước rồi rụng ra, sau đó vị trí đó sẽ lành xuống, hình thành rốn.

“Chúc mừng bé hạ, nương nương sinh hạ một tiểu hoàng tử!” Bà đỡ vui mừng vô cùng, nâng sinh mệnh mới chào đời tới tay Lão Già Nhục.

Đứa bé trong lòng bà hoạt bát sống động, nhưng Ôn Như Thị nằm trên giường nhỏ lại lặng yên không một tiếng động.

Lão Già Nhục có tai như đặc, ánh mắt bí thương tinh mạch, không nhìn đứa bé, chỉ nhẹ nhàng gạt những sợi tóc rối bởi dính trên trán Ôn Như Thị: “Có gì vui đáng chúc mừng...” Không có Ôn Như Thị, sự tồn tại của đứa bé này nào còn ý nghĩa gì?

Bà đỡ nghe vậy sững sờ, không dám nhiều lời, quay sang đưa đứa nhỏ cho Liên Kiều, dùng một chút, kiên trì xin chào thị: “Hoàng Thượng xin tạm dời bước để chúng nó ít dọn dẹp, sửa sang, thay quần áo cho nương nương...”

Lão Già Nhục kinh ngạc nhìn nữ nhân tiểu tự nằm trên giường nhỏ, thoáng chốc, vành mắt hân đỏ lên, lấm lấm: “Phải, nên thay quần áo xinh đẹp cho nằng, nằng rất thích chưng diện, sao chịu được tình trạng bẩn thỉu như vậy.”

Hân chậm rãi cúi người ôm lấy nằng, bà đỡ vội vàng ngăn cản: “Hoàng Thượng, không được tùy tiện ôm nương nương, nữ nhân vào sinh xong, cơ thể rất yếu ớt, chỉ được nhẹ nhàng từ từ đỡ sang một bên, nếu không sau này sẽ để lại di chứng.”

Lão Già Nhục đo người, chậm rãi quay đầu: “... Người nói cái gì?”

Bà đỡ khó hiểu, thấp thóm lặp lại lời vừa nói, lúc này hân mới giật mình hồi hồn —— Lão Già Nhục đưa tay thăm dò hơi thở của nằng, hơi thở Ôn Như Thị yếu ớt, thấy động tác của hân, bà đỡ biết hân hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Nương nương chỉ kiệt sức ngắt đi, ngủ một đêm là khỏe lại.”

...

Không ai có gan loan truyền chuyện cười của đương kim Hoàng Thượng, nhưng Liên Kiều lại có lí gan đó.

Bây giờ Liên Kiều đã hiểu rõ tình hình, chỉ hầu hạ mình Ôn Như Thị, nhận mình nương nương là chủ tử, sau này cũng không thay đổi. Cho nên những người khác chỉ dám giữ kín như bưng, còn nằng gan lớn bằng trời, dám trêu chọc cả Hoàng Thượng: “Nương nương, ngài không biết đâu, bộ dáng Hoàng Thượng lúc ấy ngốc cực kì, bị người đẩy ra ngoài còn không biết, nó ít thấy ngài ấy còn sắp rớt nước mắt luôn.”

Nói xong, còn thờ dãi, tầm tắc nói: “Sao ngài ấy có thể tưởng rằng nương nương sẽ đi hôn chứ, thật kỳ quái...”

Ôn Như Thị nằm trên giường nhỏ, nghe vậy thì cười khẽ, quan tâm quá sẽ loạn, thái độ của Lão Già Nhục hôm đó là chuyện cười với họ, nhưng đối với nằng, đó là biểu hiện của chân tình, nằng nghiêng đầu nhìn con trai đang ngủ say bên cạnh: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Liên Kiều lạnh lùng trả lời: “Đã là giờ Tý (9 đến 11 giờ sáng), chắc Hoàng Thượng sắp trở lại rồi ạ.”

Ôn Như Thị một mực xoa tay: “Đưa Miêu Vương ra ngoài đi, nếu không hân thấy lại nổi giận mất.”

Miêu Vương lại béo lên không ít, chuyển động mấy cái chân béo mập theo sát Liên Kiều ra ngoài, không lâu sau, Lão Già Nhục trở về Chiêu Hoàn cung, Ôn Như Thị đang ở cử, theo quy củ thì trong mấy tháng ở cử không thể cùng phòng với Hoàng Thượng. Nhưng đến phòng sinh Lão Già Nhục còn dám xông vào, thì những phép tắc kìa hân nào có để vào mắt, dưới sự kiến tri của hân, đúng ra Ôn Như Thị phải chuyển tới>Noãn Phụng điện của Hoàng hậu, có điều là chỉ chuyển đến thiên điện sát vách.

Nơi ở của hai người chỉ cách nhau vài bước chân, Lão Già Nhục trở về phòng thay thường phục rồi mới bước vào phòng của Ôn Như Thị.

Hân vén vạt áo ngồi xuống trước giường nằng, nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ yên ổn một lát, cảm thấy tay nằng, khẽ hôn: “Hôm nay trên đường về, trằm thấy hoa hải đường ngoài điện đang nở rộ, bèn sai người bê mấy nhánh, khi nào cắt sửa xong sẽ đặt vào lọ để ở đây.”

Ôn Như Thị cong môi, nở nụ cười, chậm rãi cảm tay hân, giọng nói trong trẻo: “... Ngày ấy làm chàng sợ hãi?”

Lão Già Nhục im lặng nhìn nằng, mặt phượng hẹp dài sâu thẳm bình thản, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng đáp: “Không sợ... Là hôn bay phách tán.”

Ôn Như Thị im lặng không nói gì, chỉ đang hai tay, Lão Già Nhục hiểu rõ, cúi người dựa sát vào người nằng. Nằng vòng tay ôm cổ hân, dịu dàng đặt lên cảm hân một nụ hôn.

Lão Già Nhục thờ dãi, sết chặt tay ôm lấy nằng, chỉ cần nằng khỏe mạnh là được.

Xuân qua hạ đến, hoa cỏ trong Chiêu Hoàn cung thay hương đổi sắc qua mùa, chẳng mấy chốc đã đến đại lễ sắc phong của Ôn Như Thị.

Trong khay mũ vàng là rất nhiều trang sức châu báu, còn có cả tóc giả được làm thủ công, “Thứ này được tạo thành từ tóc của những cô nương có chất tóc đẹp nhất, nương nương sờ thử xem có thích không.” Hai mắt Liên Kiều sáng lên, nóng lòng muốn thử.

“Khởi nhân, ta không dùng tóc giả.” Ôn Như Thị chỉ liếc mắt nhìn mũ cái đã cụ thể, cũng đâu phải nằng không có tóc, cần gì phải dùng tóc của người khác để làm mình rạng rỡ. Hơn nữa, đội tóc giả lên đầu, sau đó mang theo mũ đồng trang sức vàng ngọc, vừa nặng vừa bí, tự dưng khiến mình khó chịu lắm gì?

Nàng là Hoàng Hậu, không phải nhân viên tiếp thị!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit: Minh tiếp dư

Beta: Vi thực nghi

Nếu ba năm trước có người nói với Lão Già Nhục rằng, sẽ có một ngày hân tình nguyện nắm tay Ôn Như Thị, cùng nằng hướng thụ giang sơn cảm tử, hân chắc chắn không tin.

Thế nhưng hôm nay, hân đứng lặng trước đại điện ngày ngà, chờ nằng bước qua ánh mặt trời óng ánh, đi đến trước mặt mình.

Vân vớ bá quan cung kính đứng trang nghiêm hai bên, Ôn Như Thị bước từng bước qua cầu thang dài bằng đá cẩm thạch, tay áo rộng màu đỏ thắm, khăn quàng vai, quần lụa màu trắng xanh ẩn hiện dưới tà váy dài uốn lượn qua chân.

Cây trâm Loan Phụng nạm ngọc cài ở tóc mai nằng, nơi nơi phượng nữ xuống một sợi dây vàng tinh tế, nhẹ dong đưa theo gió, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, khẽ mờ nằng tràn đầy ý cười, ánh mắt nằng đối diện với ánh mắt hân, quần quýt lấy nhau, không tránh né, không rời bỏ.

Nghe thức rướm rã chậm chạp, Ôn Như Thị đứng, mặt hướng về phía Bắc, chỉ giọng nói trầm bổng du dương của lễ quan tuyên xưng thánh chỉ sắc phong, nằng thực hiện tam quý tam bài lễ theo lễ nghi, rồi được nữ quan dẫn đến trước mặt Hoàng Đế tạ ơn.

Thái tử trao phượng ấn được đặt trên đài lụa, Trung Thường Thị Thái phó quý xuống tiếp nhận, sau đó lại trao cho nữ quan, nữ quan trao cho Ôn Như Thị. Ôn Như Thị cung kính quý lấy làm lễ. Lão Già Nhục chậm rãi tiến lên, vươn tay đỡ nằng, sau khi nằng đứng dậy, trong mắt ánh lên chút giao hoạt: “Hôm nay Hoàng thượng có muốn động phòng?” Giọng nói rất nhẹ, chỉ đủ cho mình hân nghe thấy.

Lâu Già Nhục nắm bàn tay mềm mại của nàng, khẽ vắn vẽ, thần sắc nghiêm nghị, mặt nhai thẳng, nhưng hai tai lại đổ ừng ừng lên, hần thấp giọng nói nhỏ: “Không nên nghịch ngợm.” Tuy miệng nói thế, nhưng trong lòng không tự chủ nhớ tới trước kia, được thấy trong mắt đáng hình ôn hòa như nước dưới lớp y phục ấy.

Một năm qua, tuy hai người ngồi cùng giường, nhưng cũng chỉ hôn nhẹ, sờ sờ một chút, hần vẫn chưa làm gì quá mức. Phần vì lo lắng cho thân thể của nàng, phần khác vì Ôn Như Thị tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ám ảnh bởi quá khứ trước đây, khi hai người thăm dò, nghỉ kỵ lẫn nhau.

Hần hi vọng hai người có thể nắm tay nhau đi một quãng đường thật dài, ở bên nhau thật lâu, một ngày nào đó có thể xóa sạch những vết rạch không với trước kia, Lâu Già Nhục nhẹ nhàng nắm tay nàng, mỉm cười.

Trong Hoàn Phụng Điện thấp thấp nền đỏ, bức điều khắc Long Phụng Trĩng Tường được chạm trổ từ gỗ tử đàn đặt cạnh giường, màn trướng lơ lửng, trên trướng thêu hoa hải đường bằng chỉ bạc. Trên giường nhỏ đặt gối màu xanh, gối này có ý chúc phu thê sớm sinh quý tử, dưới là chân lạp hoa màu đỏ tươi, thêu bức Đan Phụng Triều Dương (Phượng châu mặt trời).

Hoàng Hậu vốn nên an tĩnh ngồi đợi bên giường, vậy mà lại đang ngồi trước bàn nhem thứ rượu ngon trong bình, bên trong bình rượu vàng chạm trổ hoa văn vẫn còn một nửa bình rượu nàng vừa uống. Ôn Như Thị nghiêng đầu, con ngươi đen sáng ngời: “Được này thật sự hữu hiệu?”

Liên Kiều khẽ gật đầu, chần chờ nói: “Nuơng nuơng, làm như vậy có được không, nếu ngày mai Thái Hậu hỏi ...”

“Có Hoàng Thượng ở đây, ngại sợ cái gì.” Ôn Như Thị nhìn lướt qua nàng, tính toán lâu như vậy, cũng đã sắp xếp xong mọi chuyện, nước đã đến chân còn định đối ý, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Nhưng...” Liên Kiều còn muốn khuyên nữa, nhưng đã nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nằng vội vã ngậm miệng.

Không lâu sau, cung nữ ở gian ngoài đẩy cửa điện ra, Lâu Già Nhục chậm rãi đi vào, y phục màu đen, tóc đen búi chính tề trên đỉnh đầu, được bọc trong mão quan bạch ngọc tinh xảo, sợi lụa đỏ tơ tằm rủ xuống hai bên.

Thấy Ôn Như Thị đứng cạnh bàn nọ nụ cười ngọt ngào với hần, nét mặt Lâu Già Nhục càng thêm nhu hòa, đôi mắt phượng hẹp dài tựa như bầu trời đầy sao, tản ra thứ ánh sáng động lòng người, hần thông thả đi đến trước mặt nàng, dường như lúc này mới nhớ ra còn có người ngoài ở đây, phất tay với cung nhân đang đứng bên cạnh: “Lui xuống đi.”

Liên Kiều lo âu nhìn chủ tử của mình, tuân mệnh dẫn theo các cung nữ cùng lui ra ngoài.

Ôn Như Thị cười xinh đẹp, cũng không để ý đến Liên Kiều, trực tiếp nắm tay Lâu Già Nhục, kéo hẳn ngồi xuống ghế tròn được chạm trổ tinh xảo, ân cần gấp thức ăn tới bên môi hần, giọng nói ngọt như rượu, mềm mại như sợi tơ ngọt ngào thấm vào lòng người: “Ngự Thiện phòng mới làm quái gìang mặt ong, chẳng nếm thử đi.”

Lâu Già Nhục nhìn ánh mắt sống sánh dao động của nàng, mới mòng hơi hít, ngậm một miếng nhỏ. Thời gian ướp khá dài, vị ngọt của đường gần như lấp đi hết mùi hương thơm đậm của quất, kết hợp với vị cay của gừng, tạo ra hương vị khó miêu tả bằng lời. Lâu Già Nhục không dấu vết nhàu mảy, tay hần không thích đồ ngọt, vẫn cười khẽ: “Nếu nằng thích, ngày mai sai người chuẩn bị thêm cho nằng.”

Giọng điệu hần dụ dằng, mang chút ý chiều chuộng, Ôn Như Thị không khỏi có chút thẹn thùng.

Đường như vị xấu hổ, nằng buông mĩ mắt xuống, bàn tay trắng nõn khẽ nâng chén rượu ngọt được rót đầy lên trước mặt hần: “Hôm nay tuy không phải đêm đông phòng hoa chúc, Như Thị vẫn muốn dâng lên chén rượu hợp cần, xem như bù đắp tiếc nuối trước kia.”

Lâu Già Nhục chấm chùi nhần nằng, con ngươi đen thắm thuy, một lát sau, hần chậm rãi nhận lấy chén rượu trong tay nằng, thờ dài một tiếng, uống cạn, cũng không lên tiếng, lẳng lẳng chờ nằng nói tiếp.

Ôn Như Thị lại không tiếp tục kéo dài thời gian như lần tương tượng, nằng đứng dậy, yêu điệu thướt tha vòng ra phía sau hần, chậm rãi gỡ mão quan trên tóc hần, “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi thôi.”

Lâu Già Nhục cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, âm áp cười khẽ: “Được.”

Đấy không phải lần đầu tiên Ôn Như Thị ngồi cùng phòng với hần, nhưng đây là lần đầu tiên nằng chủ động giúp hần cởi y phục.

Hơi thở ấm áp của hần thoáng lướt qua trán nằng, bầu không khí ái muội dần dần tỏa ra giữa hai người. Đầu ngón tay hần khẽ vuốt ve vòng eo thon gọn của nằng, gò má Ôn Như Thị bắt đầu đổ ừng, càng muốn mau chóng cởi bỏ, vạt áo lại càng thắt chặt, chỉ là mấy động tác đơn giản, lại làm lòng bàn tay nằng ướt đầm mồ hôi.

“Trẫm không vội, nằng có thể từ từ.” Khóe môi Lâu Già Nhục hơi cong lên, tâm tình bắt đầu trở nên vui vẻ.

Ôn Như Thị hờn dỗi nhần hần, sống mắt lưu chuyển, xinh đẹp động lòng người, tay dùng lực đẩy hần lên giường, đầy hàm ý nói: “Một lát nữa chàng sẽ không nghĩ như vậy đâu.”

Lâu Già Nhục cũng không phản kháng, thuận theo lực đạo của nằng ngồi lên giường nhỏ, đầy mặt ôn nhu bao dung: “Có ể.” Hần cười như không cười.

Ôn Như Thị ngồi vào trong ngực hần, ôm chặt cổ hần, nờ nự nói xinh đẹp: “Từ sau khi vào cung, số lần chàng đắc tội ta nhiều không đếm xuê, ta đều nhỏ kỹ, chờ đến ngày tính toán một thể với chàng.”

Hần nhướn mày, ôm hông nằng, chậm rãi nghiêng về sau, nằm trên giường nhỏ, chậm rãi nói: “Thử dụ như?”

Nàng trừng mắt nhìn, nằm nhoài trên ngực hần, chậm rãi kể: “Vi như chàng dùng roi đánh ta, sai ma ma trong cung nghiêm thân ta, rõ ràng người thất cổ bị thương là ta, vậy mà chàng còn nói nóng không tới thăm ta, còn biết bao hoài nghi, thăm dò ...”

Tay đặt bên hông nằng dần dần buông xuống, Lâu Già Nhục cười khẽ: “Vi thế, nằng bỏ thuốc trẫm?”

Ôn Như Thị chống cằm mỉm cười: “Cũng không hoàn toàn vi nguyên nhân này, ngày ngồi trong cung quá lâu, ta cũng muốn ra ngoài một chút, nhưng chàng bận rộn như vậy, chắc chắn sẽ không có thời gian đi cùng ta, yên tâm, chờ ta chơi đủ sẽ trở về.”

Lâu Già Nhục bình tĩnh nhần nằng, giọng điệu ôn hòa như cũ: “Theo ể, Hoàng Hậu không thể xuất cung, hơn nữa ngày mai nằng còn phải đi thỉnh an Thái Hậu cùng trẫm.”

“Ta có cái này, giá dạng thị vệ của chàng là được.” Nàng lấy ra một lệnh bài từ trong ngực, quơ quơ trước mặt hần, cuối tìm tìm hôn lên tục lên mặt hần, “Ta biết chàng tốt nhất, chắc chắn chàng có thể nghĩ ra cách giúp ta che mắt Thái Hậu.”

Toàn thân hần bần rần vô lực, chỉ có thể nặc nằng làm loạn trên trời nói nhỏ: “Việt nhi còn nhỏ, nằng nhẫn tâm bỏ hần rồi đi như vậy?”

Khóe mắt dưới mày Ôn Như Thị đầy ý cười, hôn nhẹ lên môi mòng của hần: “Đương nhiên không đánh lòng, con trai đương nhiên phải ở với mẹ, cho nên ta sẽ mừng nó đi cùng.”

“Còn trẫm thì sao?” Lâu Già Nhục thờ dài, “Nằng cam lòng ném trẫm lại, dẫn con chúng ta xuất cung?”

“Không nờ.” Ôn Như Thị nhàu chặt mĩ trong chốc lát, bày bộ Lâu Già Nhục đối xử với nằng rất tốt, nếu không có những việc ngổn ngang trước kia, chắc chắn nằng đã sớm hăm sâu vào nhu tình. Hiện tại, có yếu thích, nhưng phần yếu thích này chưa sâu đến mức khiến nằng cam tâm tình nguyện ngày qua ngày, năm qua năm ở cạnh hần trong thâm cung, nằng ôm cổ hần, mặt vùi vào hóm vai hần, giọng điệu nặng nề, “Nhưng dù sao chàng luôn ở trong cung, cũng không chạy mất được.”

Lâu Già Nhục chậm rãi nhắm mắt: “Nếu nằng đã quyết định, trẫm cũng không muốn nói thêm, nằng tự giải quyết đi.”

Hần vừa nói thế, Ôn Như Thị có chút do dự, nằng nhàu mấy xoay mặt hần về phía mình, trên mặt Lâu Già Nhục không chút biểu tình, cũng không mở mắt nhần nằng, tựa như hết thảy hành vi của nằng không liên quan đến hần.

“Ái nầu, sơ chàng rồi, ta chỉ vẽ nhà mẹ đẻ một chuyện, cũng làm sau một thời gian ngắn chàng phải người tới đón ta và con là được,” nằng thử phỉ phò đứng dậy, kéo chân đắp đến lên người hần, vừa đi ra ngoài, vừa âm thầm khinh bỉ lập trường dễ lung lay của mình, đi được hai bước, lại quay đầu dặn dò, “Được hiệu trên người chàng chỉ cần ngu mới giặc là được, đừng ôn ào làm người khác thấy Hoàng Thượng bị hạ được, như vậy thì chàng cũng mất sạch mặt mũi đấy.”

Đợi nằng đi tới cửa. Lâu Già Nhục bỗng nhiên chậm rãi nói: “Ôn tướng quân đã rời kinh, trẫm cũng sai người đưa Việt nhi đến Từ An điện rồi, nằng định đưa con về nhà mẹ đẻ thế nào...”

Ôn Như Thị đột nhiên xoay người, nheo mắt nhìn chằm chằm nam nhân nằm trên giường nhỏ kia: “Chàng nói cái gì ——”

“Trẫm nờ, trước khi đại diện sắc phong điển ra, trẫm đã hạ chiếu cho nhạc phụ đại nhân rời kinh thành hồi hương trước giờ Thái, thuận tiện nói với mẫu hậu, có thể đưa Việt nhi về Từ An điện chơi vài ngày, nhìn mẫu hậu có vẻ rất vui,” hần nghiêng đầu hướng ra ngoài, ung dung nhần nằng, giọng điệu đùa cợt, “Còn nừa, hôm qua, sau khi nằng đánh cấp lệnh bài xuất cung, trẫm đã thay đổi toàn bộ thủ vệ cấm vệ, nhiều ngày nay muốn xuất cung không dùng lệnh bài, mà dùng khẩu lệnh.”

Ôn Như Thị tức tới trong lồng, trên mặt lại không biểu hiện ra, nằng từng bước từng bước quay lại, Lâu Già Nhục còn hồ hăng đồ thêm dầu vào lửa: “Thật đáng tiếc vì đã làm rối loạn kế hoạch của nằng, nhưng nằng không để cập chuyện này với trẫm, trẫm cũng không thể chủ động phối hợp với nằng được?”

Trên mặt hần náo có chút tức nuối, trên đó chỉ viết rành rành mấy chữ “người bất nhân thì ta bất nghĩa”, nếu người khêu khích ta vào ngày mùng một, thì đừng trách ta khêu khích người vào ngày 15. Hần không thích Ôn Như Thị rời khỏi hần, liên lạc với Ôn tướng để chạy trốn, dù chỉ vẽ nhà mẹ đẻ cũng không được!

Hần ở đầu, nằng phải ở đó. Chính nằng nói như vậy, nếu nằng không thực hiện được, Lâu Già Nhục rất sẵn lòng giúp nằng hoàn thành lời hứa.

Cây kéo nhỏ trên bàn trang điểm rất sắc bén, Ôn Như Thị cầm trong tay, ước lượng một chút, xoay người lên giường, nụ cười nhẹ của nằng làm toàn thân hần lạnh lẽo: “Một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, chúng ta không thể lãng phí ...”

“Ôn Như Thị, nằng dám phạm thượng?!” Lâu Già Nhục ngoài nạnh trong yếu, muốn lôi lại nhưng không thể.

Ôn Như Thị tùy tiện nheo nhéo hai gò má tron mềm của hần, cười xấu tính: “Đầu có, ta nào dám chứ, cũng không biết Hoàng Thượng tính toán không chút sơ hở của chúng ta, vào tay thần thấp rồi, lát nữa có chịu có đầu xin tha không đấy?”

Đêm đông phòng hoa chúc bốn năm trước, tân vương phi đuổi hần khỏi hi phòng, bốn năm sau, vào đêm đầu tiên sắc phong, dưới dăm uy của tân Hoàng hậu, Lâu Già Nhục đã trải qua một đêm nghỉ lại mà kinh ——

Vật áo bị nằng cắt đứt từng chút một, Ôn Như Thị lật sạch sẽ dương kim hoàng thượng, bàn tay linh hoạt như rắn, trừu chọc từng chút, dứt lưà khắp nơi. Từ thần thể trần trụi của hần, đến cự vật dưới bụng, không bỏ sót chút nào, nhưng mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, luôn ngừng lại đột ngột...

Giấy trước vừa ở trên thần đường, giấy sau lại như xuống địa ngục, đêm đó Lâu Già Nhục sâu sắc cảm nhận được, cái gì gọi là dục hỏa đốt người, cái gì gọi là nóng lạnh đan xen.

Ôn Như Thị chơi đùa thỏa thích, vậy nên đến khi trời hừng sáng, sau khi được hiệu trên người Lâu Già Nhục hết tác dụng, hần cũng không còn khí lực đứng dậy trừng trị nằng.

... Đây thật sự là một câu chuyện xa đáng buồn, minh chứng cho bốn chữ “lương bại câu thương”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng* Nam Phụng được tải miễn phí tại miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Edit: Tiểu dung hoa

Beta: Vi thực nghi

Già Hưng năm thứ 10, dưới sự trị vì của Ngõ Hoàng, quốc khổ sung túc, bách tính an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an, thiên hạ thái bình.

Lâu Già Nhục đứng vũ lực để soạn ngồi, đi lên ngai vị Hoàng đế, vị Hoàng đế này cũng thường thi hành chính sách lấy bạo chế bạo, nhưng tuyệt nhiên không cho phép người dưới trướng có suy nghĩ phản loạn, dù chỉ là một suy nghĩ đi chăng nữa.

Trong thời gian vị vậ, hẳn mệnh mẽ quét sạch một nhóm nhân sĩ giang hồ vì phạm lĩnh cấm, lấy có gương cao là có chính nghĩa để khởi binh làm phản, cũng ưa xẻo bị quét sạch cùng thời điểm đó là những kẻ tham quan ỏ lại ẩn nấp trong quần thần. Chỉ cần tra ra người có liên quan, chắc chắn sẽ bị tịch thu toàn bộ gia sản, tuyệt đối không nương tình.

Hoàng thượng không làm theo những quy tắc lệ trước, kẻ dưới cũng không thể làm gì khác hơn là cần trọng phỏng đoán thánh ý. Trong thời gian ngắn, không khi trong triều trong lãnh đến cực thịnh; những gia tộc có thừa tài sản cũng cố gắng cẩn thận cụp đuôi làm người, không dám điều vô dượng oai, chỉ sợ bị người khác tóm được nhục diện.

Hiện tại quốc khảo dư đa, một nửa công lao đều thuộc về các quan lại bị hoạch tội mà “thành tâm kính dâng không vụ lợi”, hình tượng bạo ngược của Lâu Già Nhục có thể khắc sâu vào tâm trí mọi người

Còn trong hậu cung, cày đại thí duy nhất còn sót lại——Hoàng hậu Ôn Như Thị, thiên hạ đồn đại, Hoàng hậu là người nhỏ nhon ngang ngược, 10 năm như 1 ngày, vẫn cứ ngang ngược, nhỏ nhon không dung được ai. Không tin? Không tin thì nhìn Hoàng thượng xem, một người tàn nhẫn tuyệt tình như thế mà đến một phu tử cũng không dám nạp.

Nếu không phải trong vòng mấy năm nay, Hoàng hậu liên tiếp hạ sinh một trái mới gái cho hoàng thất, có lẽ ngay cả người ăn chay trường kỳ như Thái hậu cũng không thể ngồi yên mặc kệ.

Dân chúng coi Hoàng hậu là hình tượng phản diện để giáo dục khác nhữ nhà mình, Ôn Như Thị không bận tâm người khác đánh giá nàng thế nào, vì kỳ tuyên tử 3 năm một lần lại đến. Tuy Lâu Già Nhục không nạp phi, nhưng cũng đến lúc Dự vương gia cần tuyên thế nạp thấp.

Ôn Như Thị ngồi trên cao, tùy ý nhìn từng từ nữ được xướng tên rồi khỏi hàng thể hiện tài nghệ, thực ra những thiếu nữ vào được vòng cuối cùng, đều là những người ưu tú, tức rằng tăng nhân thì nhiều mà thật thì ít, các nàng chỉ có thể chia nhau một Vương gia.

Nàng đoan chính ngồi trên ghế, tay vuốt ve Miêu vương, giọng điệu luôn bình mà tao nhã: “Con gái Thái phó tài đức vẹn toàn, lưu thế bài.”

Trong điện, thiếu nữ được gọi tên tay hơi run lên, tiếng đàn du dương thoát chốc lẹch một âm, dù trong lòng chán nản vẫn cố gắng giữ bình tĩnh đứng dậy tạ ân.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị dọa đến trắng bệch, Ôn Như Thị không khỏi bật cười, nàng không phải là lũ lụt Hồng thủy, cũng chẳng phải thứ dữ ần hại người, sao lại khiến người ta sợ hãi đến mức này!

Ngay lúc đó, nàng cũng không giải thích gì, đến khi màn đêm buông xuống, đoạn nhạc đệm này mới được đưa ra làm chuyện cười kể cho Hoàng thượng nghe.

Lâu Già Nhục ôm lấy vợ bay thon cao Ôn Như Thị, thảng thốt nói: “Hề là nữ tử, nghĩ đến việc sau này mình phải sống dưới tay một chủ mẫu ghen tị thành tính, không thể dùng thứ một ai, thì đều không vui nổi.”

Ôn Như Thị “...” Nàng oán hận ngồi lên trên người Lâu Già Nhục, cúi xuống cắn một cái trên cằm hắn.

Cằm hắn bị hăm răng này gặm đến thế ngứa, Lâu Già Nhục không khỏi co chặt động tĩnh. Vươn tay dò vào trong vạt áo nàng, da thịt vẫn mềm mại nhẵn nhụi như trước kia, thời gian mười năm dường như chẳng lưu lại chút dấu vết nào trên người nàng.

Lâu Già Nhục xoay người, nhẹ nhàng đặt nàng xuống phía dưới, chậm rãi lần mò nắn bóp: “Việt nhi dần dễ dẽ, muội đi đi thả hoa đăng, còn lâu mới quay lại.” Về mặt hẳn đường hoàng trịnh trọng, nhưng lòng bàn tay lại không ngừng mon trôn.

Ôn Như Thị bị hẳn xoa nắn động tĩnh nhưng vẫn giữ vô gấy đau, cũng chỉ có vào lúc này Lâu Già Nhục mới để nói chuyện, nàng uốn eo người tránh né, giọng nói nềm mại dụ hoặc: “Đã nhiều năm như vậy, Hoàng thượng nên đề ta xuất cung một lần, nhiều năm không về thăm, cha ta sắp chết già mất rồi...”

Lâu Già Nhục vén quần áo của nàng lên, nghiêng người hôn lên đôi môi phần nộn của nàng, mơ hồ nói: “Sang năm, đến sang năm, trăm xuất cung với nàng, nàng muốn đi đâu trăm sẽ đến đó với nàng.”

Ôn Như Thị vui sướng, khó khăn đặt gương mặt tuấn tú của hắn ra, lấy ra gấy búi giấu dưới gối, viết vào mấy dòng cam đoan, dà viết chữ giữa không trung không điểm tựa, nhưng chữ viết của nàng vẫn tinh xảo đẹp đẽ, rồi đưa đến trước mặt hắn để hắn kí tên chấp thuận.

Lúc đó, Lâu Già Nhục đã kéo áo nàng ra quá nửa, mắt thấy dà thịt nàng trắng như tuyết, tóc đen dài mềm mại uốn lượn chảy xuống gối, tay trên mặt hắn không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã hùng hực lửa từ lâu, nào có tâm tình đứng lại ủng phò chút thủ đoạn nhỏ của nàng.

Lâu Già Nhục nhận tờ gấy từ tay nàng, tiện tay vô thành một cục ném vào bên trong giường, gấy chặt eo thon của nàng, trực tiếp tiến vào: “Trăm mới được làm được, nàng tập trung một chút...”

Hoàng thượng miêng vàng lời ngọc, một lời kì nói ra đang giá nghìn vàng, nếu đồng ý năm sau xuất cung với nàng thì sẽ không nuốt bói, chỉ thương thay cho Đại hoàng tử Lâu Cảnh Việt tính tuổi mụ mới có 11 tuổi——từ nay không có chút thời gian nhàn nào để chơi đùa cùng đệ đệ, muội muội, không chỉ phải đọc từ thư kinh sách, tìm hiểu binh thư, tập võ, luyện bắn cung cưỡi ngựa hàng ngày, lúc Hoàng thượng làm triều còn phải im lặng đứng một bên bắt đầu thử xử lý chính vụ...

Mỗi khi thấy con trai khóc không ra nước mắt, Lâu Già Nhục sẽ xoa đầu cậu, cảm khái: “Muốn oán thì oán mẫu hậu con không chịu ngồi yên, con yên tâm, sau này còn có hoàng thúc chịu khổ cùng con.”

Lâu Cảnh Việt không có gan đi than vãn với mẫu hậu, chỉ có thể hỏi cung, u oán tồn chặt con của Miêu vương, vậy là đến đời con của Miêu Vương vẫn không thoát khỏi số kiếp bị gầy vò, tội lỗi của chủ nhân nó thì vật nuôi như nó phải chịu thay, ny cha con chịu...

Mùa thu năm Già Hưng thứ 11, Ôn Như Thị đang hào hứng chờ ngày xuất cung thì bất hạnh trúng hủ mực, thiên hạ đại xá ăn mừng, nàng không thể không nghe theo lời Lâu Già Nhục, đợi sau khi sinh xong mới xuất cung. Cùng lúc đó, thái tử Lâu Cảnh Việt ở phủ Dự vương theo sát hoàng thúc năng chén ăn mềng, trong lòng chua xót, cuối cùng phụ hoàng cũng tranh thủ cho cậu thêm một năm.

Mùa hạ năm Già Hưng thứ 12, hoàng hậu sinh hạ hoàng tử. Mùa thu năm đó, hoàng thượng hạ chiếu, mệnh cho Dự vương cùng tam công (ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm thái sư, thái phó, thái bảo) hiệp lực với các đại thần trong triều, phò trợ thái tử Lâu Cảnh Việt tạm thời xử lý chuyện triều chính, thời gian chưa hạn định...

Hôm đó, trời cao, khí trong lành, gió nhẹ thoảng qua, Lâu Cảnh Việt tuổi mụ mới có 13 tuổi đứng trên tường thành, nước mắt lưng tròng nhìn mẫu hậu vô lương tâm dẫn theo ba đệ đệ, muội muội sung sướng vây tay chào từ biệt cậu.

Dự vương đứng bên cạnh động cảm vô vô bỏ vai cậu: “Thực ra ngồi ở vị trí này cũng rất có lợi, diện hạ đình học tinh sự vụ của phụ hoàng ngài, hai năm nữa thì tuyên thêm mấy phu tử, khai chi tán điệp (sinh con để cái) cho hoàng thất. Hoàng nãi nãi của người chắc chắn rất vui mừng.”

Lâu Cảnh Việt lắc mắt nhìn hắn: “Phụ hoàng còn có nhiều hơn hoàng thúc một hai tí đấy.” Dự vương không nói gì, đây chính là nỗi đau khổ không thể nói ra của hắn. Dự vương phủ một thể hai tiện, đến nay cũng chỉ có hai nam một nữ, vậy mà lại ít hơn một đứa con trai so với người chỉ cưới một vợ như tam đệ.

Chuyện như vậy không thể so sánh, so sánh vấn đề về nị này sẽ khiến người khác tức chết——Dự vương khụ một tiếng: “Đừng nhìn nữa, đi xuống thôi. Điện hạ chịu đựng thêm mấy chục năm nữa cũng sẽ được như hai người đó...”

Lâu Cảnh Việt chậm rãi lên tiếng, cũng không quay đầu lại, xoay người đi xuống dưới thành: “Ta không chờ được lâu như vậy, chờ con ta 11 tuổi, lúc ấy phải nhờ hoàng thúc tận tâm phụ tá.”

Dự vương “...” Hắn nói hơn ba mươi, vậy mà chỉ vì lo nghĩ chính sự nhiều mà tóc bạc cùng sắp mọc ra rồi, còn ỏp hẳn chịu đựng đến mức sau này phụ tá cả cháu của Lâu Già Nhục? Lê nào kiếp trước hắn thiếu nợ hai cha con nhà họ sao?! Miệng đưa nói này sao có thể độc địa như thế?

Bị giám ở thâm cung hơn 10 năm, cuối cùng cũng được xuất cung, Ôn Như Thị vui như điên dẫn theo hai bé có cái và Miêu vương đã béo mập đến mức lười nhúc nhích vừa đi vừa nhai, nơi nào vui thì đi nơi đó.

Dân chúng thiện lương, gần đi chưa từng thấy con hồ nước áo trang trí thêm hai cánh ong trên lưng như vậy, dù nó rất hiền lành ngâm từ tiền đi mua đồ ăn vật, thì mọi người vẫn sợ hãi, chỉ mong chạy càng xa càng tốt.

Không lý do thực như mình muốn, Miêu vương rất tức giận, nó quất đuôi làm đổ sập hàng của người ta, đầu luôn to lớn cuốn một cái, miệng nuốt luôn hai cái bánh ngọt. Ăn xong, nó ngồi xổm trước sập hàng, hai mắt tròn to gần đỡ nhìn chú sập, chân trước đẩy dạn chìa ra một tí tiền thù hoa tính xiao, tay như muốn nói, tôi lấy đi, tôi lấy tiền đi, đầu gấu ta không phải là loại người ăn không trả tiền!

Mặt chủ sập nhún lại, hẳn chưa từng gặp cảnh tượng như vậy, không biết rốt cuộc nó có ý gì, chỉ mong nấp lo sợ nghĩ yên tại chỗ, không dám động dấy chút nào, nói hẳn ta sợ vô mặt cũng không phải nỗi quá.

Lúc này, một có bé xanh xắn bíp bê chạy tới, nàng mặc chiếc áo hoa song điệp vui đùa màu phấn hồng, trên đầu búi hai búi tóc, cổ định bằng một chuỗi bảo thạch óng ánh, khi nó nụ cười, hai má ỏn hiện lúm đồng tiền. Nàng khom lưng nhặt tí tiền được con hồ kia bảo vệ, lấy ra một khối bạc vụn đặt vào tay người chủ sập chất phác đang sống sờ: “Miêu vương rất ngoan, không hại người.”

Nàng xoay người xoa đầu nó, cười duyên đáng, tiếng nói trong trẻo như chuông bạc: “Đừng chạy lung tung, cẩn thận người ta bắt mị làm thịt đó!”

Chú sập cầm bạc vụn trong tay, khỏe miệng co gật. Con nẹ nó! Nó không ăn thịt người khác thì thôi, ai không có mặt dám đi làm thịt nó chứ!

Nữ tử đi phía trước dẫn theo một bé trai bảy tuổi, phía Đông đạo chơi một chút, phía Tây đạo chơi một chút, Lâu Già Nhục ôm đứa bé vẫn còn quần tả lốt, không nhanh không chậm theo phía sau, vẫn cẩn thận quay sang dặn Lý công công bên cạnh: “Sai Liễn Phong trông coi công chúa cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì.” “Già Nhục, nhìn những thứ ta mua cho chúng này, có thích hay không?” Ôn Như Thị chen giữa đám người, tay gơ một cây trầm thanh ngọc, quay đầu hướng về phía hắn vừa cười vừa nói.

Lúc đó đèn hoa rực rỡ, nàng mặc hồng y chói mắt, đứng trong dòng người rộn ràng, gồ ghề thôi qua, gấu quần bay bay, nét cười của nàng ỏn hiện sống tình, ánh mắt như nước, còn rực rỡ hơn cả đèn hoa nổi lên thấp sáng cả con phố.

Phất chốc, trong mắt hắn, dường như phố xá sầm uất đều trở thành phông nền tôn lên hình ảnh nàng và hài tử của hắn.

Lâu Già Nhục không nhận được chậm rãi đi tới gần, hỏi cậu đầu để nàng kiêng chân cài cây trầm ngọc bình thường này lên búi tóc mình.

Mắt phương dụ dàng tâm tại vị cười nhọt nhọt, hẳn vươn tay chỉ vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, dịu dàng nói: “Chờ nhà canh giờ nữa nên về khách điểm nghỉ ngơi, đêm nay nghỉ sớm một chút, ngày mai còn tiếp tục lên đường đến Tướng phủ, trăm cùng nàng đi ra ngoài vẫn phải cẩn thận một chút.”

Thị vệ đi theo không ít, Lâu Già Nhục không muốn kinh động quan viên địa phương, trực tiếp bao một tiểu viện ngay sau khách điểm. Thị vệ phân bố trong bóng tối, hài tử và bà vò ở cùng nhau, những người không liên quan đều ở trong khách điểm.

Đêm đó, Lâu Già Nhục ôm nàng cảm khái: “Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng tặng quà cho trăm, thật không dễ dàng!”

Hôm sau, Ôn Như Thị thuận miệng thuật lại lời của hắn cho mấy đứa nhỏ nhà mình nghe, trẻ con đơn thuần nên rất đồng cảm với phụ hoàng của chúng.

Vì thế, mới sáng sớm, mấy đứa nhỏ đã không ngại ra vào xe ngựa của Hoàng thượng, có lúc là cái đầu bao thiếu xẻo vọc, có lúc là bó hoa xen lẫn có dại, cuối cùng, đến cả Miêu vương cũng góp vui bằng cách mùng đến một cái đầu lâu.

Mặt Lâu Già Nhục đen kịt, ra lệnh trong hai canh giờ không cho phép bất kỳ ai vào bên trong, quay đầu nhìn Ôn Như Thị đang cười đến không đúng lên nổi, mệnh mẽ áp xuống.

Hai người mới trôi quán quýt trên miền, không bao lâu, sau khi hẳn phát tiết xong, cả người Ôn Như Thị mềm oặt. Nàng mới nhàn như tơ đùa vào lòng Lâu Già Nhục. Hẳn vuốt ve dà thịt nhẵn nhụi non mềm của nàng, bỗng nhiên dịu dàng nói: “Năm đó, nùng hỏi trăm có yêu nàng hay không, trăm đã nói với rằng, có từng từ hỏi chính bản thân mình câu này hay chưa? Bây giờ, trăm muốn nghe đáp án của nàng.”

Ôn Như Thị đẩy khuôn mặt tuấn tú của hắn ra, biếng nhác xoay người: “Muốn biết? Đợi thêm nườn năm nữa rồi nói!”

Lâu Già Nhục: “...”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng* Nam Phụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hồn chiến ma cà rồng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Uyên tiếp đư

Beta: Pi và Thàn

PS: Thế giới mới này siêu dàiiiiiii, 31 chương tất cả, dài nhất trong tất cả các thế giới của truyện này =>))) Nhưng cũng rất thú vị, từ thế giới này bắt đầu đi vào vấn đề chính nha~

Địa điểm vòng sơ tuyển của cuộc tổng tuyển cử thế giới được chỉ định tại một đảo tư nhân nhỏ ở Nam Thái Bình Dương, quy định cuộc thi rất đơn giản —— tổng cộng vòng một chứa làm tám khu, mỗi khu một thế giới, bốc thăm để quyết định mỗi thế giới mà các tuyến thủ bước vào, top 5 mỗi khu thì bước vào vòng thi đấu tiếp theo.

Ồn Như Thị ngồi bên cạnh của sofa máy bay, lật xem tài liệu trong tay, bảy mươi tám công ty, công ty lần trước tới khách kìa qua nhiên cũng rất nổi tiếng ở bằng này. Sắc mặt cô không thay đổi, tiếp tục lật tập tài liệu, mỗi một công ty đều có mười người dự thi, tổng cộng bảy trăm tám mươi người, lật tới trang cuối, khẽ cười: “Xem ra, lần cạnh tranh này sẽ rất kịch liệt đây.”

Trợ lý bùng một ly nước nhỏ đến đặt vào tay cô: “Tuy người tham gia không ít, nhưng chúng ta chỉ cần chú ý nhiều đến mấy công ty uy tín thôi. Còn Ám Thứ, cũng chỉ mới xuất hiện gần đây, ông chủ phía sau bọn họ rất thần bí, chưa từng ra mặt bao giờ, cấp trên kiểm tra tận ba ngày nhưng vẫn không tìm ra được nguồn gốc của bọn họ.”

Ồn Như Thị nâng ly nhấp một ngụm —— quá ngọt, không phải là loại nước mới ép, uống vào chỉ có vị đường. Cô cau mày để ly xuống: “Từ việc không điều tra được đã nói lên thực lực của bọn họ còn mạnh hơn chúng ta nghĩ nhiều.”

Trợ lý gật đầu tỏ ý tán thành: “Nghe nói người chấp hành ở Ám Thứ đều xuất thân từ “giặc cỏ”, bọn họ được ông chủ bên đó mua về với giá rất cao, thực lực không thể xem thường được, chị Như, lần này tốt nhất chị vẫn nên cẩn thận một chút.”

Cái gọi là “giặc cỏ”, chính là người chấp hành không thuộc một công ty nào cả mà cũng chẳng được treo biển hành nghề, bọn họ lên lút nhận đơn, tiến vào thế giới không mở ra cho người ngoài một cách phi pháp, bất luận là khách hàng muốn họ giết người cướp của hay là phá hỏng nhiệm vụ của đối thủ, chỉ cần có người bằng lòng trả tiền, bọn họ sẽ đi làm mà không có chút do dự nào.

Người chấp hành chính quy sinh sống rất lâu trong thế giới nhiệm vụ, nên ít nhiều họ cũng sẽ nảy sinh tình cảm với người trong thế giới đó, nhưng “giặc cỏ” thì khác. Họ giống như những người lính đánh thuê không có bất cứ ràng buộc gì, đám lính đánh thuê đó có thể làm dù mọi chuyện ác bên trong thế giới nhiệm vụ, đối với bọn người không có giới hạn ràng buộc như bọn họ, thế giới nhiệm vụ hay gì đó, tất cả chẳng qua là đồng búa có thể đổi thành tiền mà thôi.

Người chấp hành số một của Ám Thứ tên là Ethel, Ethel ở trong ảnh là một người có mái tóc ngắn gọn gàng màu đỏ, nét mặt thô co, nhưng trong mắt lại có sát khí nhàn nhác.

Đầu ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng lướt qua phần giới thiệu vắn tắt của cô ta,Ồn Như Thị khép lại tập tài liệu, có một số việc không phải nói tránh là có thể tránh được, từng người chấp hành số một của mỗi công ty đều xem đối thủ của họ là mục tiêu sống, dù cho có không đi tìm bọn họ thì bọn họ cũng sẽ đến tìm cô thôi.

Thành viên của Ám Thứ không ngại ngần gì việc tấn công người khác, quái thực sẽ tạo thành sự quấy nhiễu rất lớn đối với người không có đặc quyền được bảo vệ như Ôn Như Thị, thế nhưng cũng chỉ là quấy nhiễu mà thôi, có nghiêm đâu bằng với trợ lý: “Buổi tối giúp tôi mời mấy người chấp hành của công ty khác, ăn hoặc là uống rượu gì đó, họ quyết định.” Nếu như có người có thể rút được khu giống cô, đương nhiên có rất vài lòng bất tay hợp tác với người đó.

Khi hậu ở Nam Thái Bình Dương quanh năm đều nóng ẩm, bầu trời xanh biếc chiếu xuống mặt biển, phản chiếu ra một màu xanh lam.

Ồn Như Thị bước xuống máy bay, lập tức nhìn thấy một nhóm người mặc đồ đen đi qua sân bay, đi về phía khu biệt thự. Cô gái kia mặt đỏ mặt đỏ quần soóc để lộ ra cặp đùi thon đi đứng trước bọn họ chính là Ethel trong hình. Ánh mắt của hai người vừa chạm nhau liền lảng đi, không một lời chào hỏi, dường như cả hai người đều đã biết rõ thân phận của đối phương vậy.

Ồn Như Thị chỉ nhìn thoáng qua rồi đưa mắt nhìn thẳng.

Khi đó, trong mắt cô, Ethel chẳng qua chỉ là một đối thủ mà thôi. Sao cô có thể nghĩ ra được, trong tương lai, mấy trăm năm trong thế giới nhiệm vụ, thậm chí là mấy ngàn năm, có và cô gái đó sẽ dính lấy nhau, không chết thì sẽ không ngừng. ...

Ngày thứ hai công ty tập hợp, chỉ có mười người chấp hành bao gồm cả Ôn Như Thị cùng với trợ lý của mỗi người bọn họ tham gia, boss lớn của công ty Lưu Quang nhìn trợ lý ý bảo đem quy tắc của sân thi đấu phát cho bọn họ, ôn tồn nói: “Khác với nhiệm vụ bình thường của mọi người, sau khi thế giới nhiệm vụ được hoàn thành tốt đẹp, nếu người chấp hành không chết thì kỳ hạn ở lại trong đó là một ngàn năm, đương nhiên thời gian ở thế giới thật sẽ không giống.

Bởi vì là hỗn chiến, cho nên sẽ có rất nhiều nam phụ, cho dù là mọi người chọn trợ giúp ai, thì kết quả sau cùng sẽ chọn người chấp hành có ảnh hưởng đến nam phụ nhiều nhất.

Đồng thời, nghiêm cấm người chấp hành dùng những thủ đoạn không chính đáng để giết hại nam phụ. Hay nói cách khác, nếu muốn giết chết nam phụ của người khác thì không được tự mình ra tay. Cho nên, thay vì trực tiếp dùng vũ lực giải quyết các đồng nghiệp khác thì tốt nhất nên dùng đầu óc một chút, dùng để lợi hại.

Sau bốn ngày, mọi người sẽ vào một phòng đặc biệt để rút thăm, sau khi rút thăm sẽ lập tức bước vào thế giới thi đấu đó, còn về tài liệu thì các trợ lý sẽ giúp các bạn đọc khám quyết vào, nếu có bất kỳ thắc mắc nào các bạn cũng có thể nhờ bọn họ báo lại, nhưng chỉ giới hạn trong nội dung liên quan đến nội quy.”

Sau khi rút thăm là lập tức tiến vào nhiệm vụ, không có cách nào để biết chắc xem có người nào trong công ty tiến vào cùng một cái thế giới với mình không, càng không biết bọn họ sẽ vào thân phận gì, quy định thi đấu như thế, tạo thành khó khăn không hề nhỏ đối với người chấp hành.

Mấy người chấp hành hai mắt nhìn nhau, Ôn Như Thị bùng tay một cái: “Vậy thì tập trung ở địa điểm nổi tiếng nhất thành phố, người nào đến trước thì về một cái mặt trời lên mặt đất, như vậy sẽ không khiến người khác chú ý, cũng sẽ dễ dàng nhận ra nhau hơn.”

Ồn Như Thị cho rằng, đến lúc đó người cần giúp đỡ nhất sẽ là những người chấp hành khác, nhưng khi có trọn mắt mờ khám quyết ra, phát hiện mình bám vào cơ thể của một cô gái tên là Ethel, phản ứng đầu tiên của cô chính là đi tìm giúp đỡ, đá cái mụ chim cun cu chiếm tổ chim khách kìa ra khỏi cơ thể mình.

Sau khi người chấp hành tiến vào nhiệm vụ, tên của kí chủ biến thành tên của họ, còn Ôn Như Thị lại chẳng động tay động chân gì ở thế giới này cả, khả năng lớn nhất là, chính Ethel đã làm gì đó.

Nhưng thứ khiến cô phải suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được là, nếu đối phương có thể làm mất đi quyền sở hữu cô vốn có —— vậy sao không giết phút cô luôn đi?

Trắng còn chưa lên cao, nhưng vẫn có thể trên chiếc bàn trang điểm gỗ gu bên cửa sổ, có đặt một con dao găm, chuôi dao màu trắng sữa, lưỡi dao sắc bén.

Ồn Như Thị từ từ từ ngồi dậy khỏi giường, chân trần găm trên sàn gỗ màu nâu sẫm. Cô chậm rãi cầm lấy con dao găm kia, cảm trong tay quơ qua quơ lại, cảm giác khi cầm cũng rất tốt, con dao găm này là do chính Ethel tự chuẩn bị cho mình.

Cảm xúc của Ôn Như Thị chợt trầm xuống, nếu muốn tạo ra một con dao găm tinh xảo, tuyệt đối thế nào làm ra trong một khoảng thời gian ngắn được, nhất định Ethel đã sử dụng đặc quyền, còn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô sẽ từ từ tìm hiểu thật kĩ càng.

Ồn Như Thị cẩn thận đặt lại con dao găm về chỗ cũ, mặc thêm một lớp áo choàng rồi mới đi ra khỏi phòng.

Hiện tại việc quan trọng nhất là phải hội hợp với các thành viên khác trước đã, xem xem có thể mượn sự tác động từ bên ngoài để giành lại cơ thể của mình không —— đây là một thế giới kỳ ảo đầy rẫy những ma cà rồng, người sói và phù thủy, cô tin mình có thể tìm được một câu thần chú kỳ lạ có quái nào đó để giúp cô thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

Bên trong hành lang dài đẳng đẳng không một bóng người của lâu đài, Ôn Như Thị quần chặt áo choàng nhanh chóng đẩy cửa đi ra. Vườn hoa của lâu đài này rất lớn, từ xa có chi có thể thoáng thấy được những bụi gai màu trắng cùng và cây cối màu đen, những dãy thường xuân xanh biếc bám đầy lên vách tường thành làm bằng những viên đá hoa cương có diện.

Ồn Như Thị rất hồi hộp, cô không biết khi nào cơ thể mình sẽ bị Ethel chiếm lấy lần nữa, những chuyện mà mình không thể biết rõ được luôn khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Cô càng bước nhanh hơn, bỗng nhiên, trên con đường rộng lớn phía trước chợt xuất hiện một bóng dáng màu đen, trong tay đang cầm một cái bảo [1] mờ mờ, không chiếu rõ được dáng vẻ của người kia, chỉ nghe anh ta nghĩ nghĩ hỏi: “Ethel?”

[1] Đèn bảo (防光灯):

Chết đi Ethel! Cô hét một hơi thật sâu, dừng bước mỉm cười trả lời: “Là tôi.”

Người họ dẫn dắt đi đến, mũi cao mắt sâu, là khuôn mặt điển hình của người châu Âu, khỏe mạnh anh ta nở nụ cười ôn hoà, trong đôi mắt màu xanh lục của anh ta chứa đựng sự dịu dàng và ấm áp khiến cả người anh ta đều có cảm giác rất tao nhã lễ độ. Anh ta đi tới bên cạnh cô, cong cánh tay mỉm cười nhìn cô, giống như một quý ông chân chính: “Để một quý cô độc thân ra ngoài khuya như thế thật sự là không nên, tôi có thể giúp gì được không?”

Hành động của cô nhất định không thể để Ethel biết, chỉ cần có chút gì đó không đúng, nhất định cô ta sẽ đoán ra được sự tồn tại của cô. Không phải Ôn Như Thị không tin người đàn ông này, mà là tình trạng hiện tại quá bất lợi cho cô, chuyện hiện tại có cần làm là bảo toàn tính mạng của chính mình, còn nhiệm vụ gì gì đó thì lùi lại sau này rồi tính, so với mọi chuyện thì sống vẫn là quan trọng nhất.

Ồn Như Thị bất đắc dĩ, kéo khuỷu tay anh ta, nghiêng đầu cong khoẻ miệng, làm bộ làm nũng oán giận: “Chỉ là tôi ngu không được nên muốn ra đây đi dạo một chút thôi, Elliott, ngăn vạn lần anh đừng nói cho người khác biết đây, cha mà biết nhất định sẽ phạt em.”

Elliott cảm chiếc đèn trong tay đưa đến gần cô, ngọt đến nỗi mặt lại ảm áp chiếu sáng con đường trước mặt cô, anh ta đi chậm lại đợi Ôn Như Thị theo kịp mình, hé miệng khẽ cười: “Yên tâm, nhất định tôi sẽ không nói cho ai biết rằng em lên đi dạo vườn hoa vào lúc nửa đêm đâu, đây là bí mật nhỏ giữa chúng ta vậy.”

Thực sự Ôn Như Thị tuyệt đối không muốn giả bộ thiện thiện để đùa giỡn nam chính đâu, những đã rất rõ ràng là, Ethel đã vô si ra tay với Elliott rồi.

Nhìn hẳn thì thoáng nghiêng mặt nhắm cô, có biết anh ta đã có chút rung động —— Ôn Như Thị rất điên, cái này rõ cuộc là chuyện gì đây!! Tất cả nam chính trong các thế giới đều là của nữ chính! Cô thực sự không muốn thờ một chân nào vào khiến họ trở thành người thứ ba đâu, dù rồi đó [2]!

[2] Nguyên văn là “nê cầu” (泥垢), nghĩa là “bùn nhơ”. Đây là cách chơi chữ của dân mạng TQ, vì “nê cầu” đọc là nigou, gần âm với “đu rồi đó” (你%了) là nigou.

Có đối chủ đề: “Qua hai ngày, chắc chắn ngài thị trường sẽ tới đây, nghe nói hai người anh trai của anh cũng sẽ đi?” Đó mới là mục tiêu cần điều tra của cô, đợi sau khi giải quyết Ethel xong, cô sẽ chọn một trong hai người đó để bắt đầu hành động.

Còn như những nam phụ nam phụ khác thì còn phải tìm khắp nơi nữa, dù có tìm được, cũng rất có thể đã bị người khác nhanh chân giành trước rồi, coi như là không có người giành, thì cô còn phải đối phó với Ethel, không có nhiều thời gian để đi làm quen với đối phương.

“Kể hoạch là như vậy,” anh ta mỉm cười lần đầu, “Nhưng mà anh cả tạm thời có chuyện phải đi một khoảng thời gian, chỉ có anh hai và cha anh đến thôi”

Ồn Như Thị cũng cười gượng, vậy thì hay rồi, chỉ còn một người, ngay cả quyền chọn cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Vi thực nghi

Beta: Pì sà Thản

Ồn Như Thị cả đêm không ngủ, chuyện giữa đường gặp Elliott như nhắc nhở cô, dù sao cô cũng là một người sống sờ sờ, đi đường có cẩn thận đến mức nào cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc gặp phải người quen.

Rất cuộc Ethel dùng cách gì để đối phó với cô, cô thể làm đến mức nào, mục đích và kế hoạch của cô ta là gì? Ôn Như Thị sẽ điều tra rõ ràng từng câu hỏi.

Cô có áo choàng, mọi thứ lại trở về như ban đầu, cô lại mặc váy ngắn dài có viền ren màu trắng ở ống tay áo, nằm lên đệm giường bằng phẳng, bình tĩnh mở mắt nhìn màn ngủ trên đầu, lẳng lặng chờ Ethel xuất hiện lần nữa.

...

Khi luồng ánh sáng đầu tiên ở chân trời xé tan đêm dài, xuyên qua song cửa màu nâu nhạt rơi trên bàn trang điểm được làm từ gỗ đào, Ôn Như Thị bỗng nhiên cảm thấy một dòng nước lạnh leo thầu xuống như đang lan ra khắp toàn thân. Đến lúc dòng nước lạnh leo quá mức, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, nắng hai cánh tay không bị không chế, duỗi tầm lưng mỏi nhừ.

Ồn Như Thị nhìn sang, mọi thứ đều trở nên rất quý dị.

Tựa như cô đang đứng sau lưng Ethel quan sát cô ta, nhìn thấy cô ta vén chân đứng dậy, nhìn cô ta rung chuông gọi hầu gái đi vào, nhìn cô ta đứng trước tấm gương to lớn, nhìn kỹ dáng người lưng lỉnh gòi cảm của mình, người hầu gái khom lưng ở hông cô ta, chỉnh sửa lại nếp nhăn trên làn váy cô ta.

Thiếu nữ trước gương như bước ra từ bức tranh sơn dầu hoàn mỹ nhất, cổ cô ta trắng nõn, hai vai lộ ra ngoài, xương quai xanh nhỏ nhắn, đẹp đến rung động lòng người, váy dài màu lam bó sát người càng làm nổi bật dáng người yếu điệu của cô ta. Tay áo bằng dài đến cổ tay, viền ren màu trắng của áo lót bên trong lộ ra ngoài, lần này bằng dài xung quanh cô ta.

Ethel kiểu ngoa hắt hăm, nheo mắt nhìn thiếu nữ trong gương, khoe mỗi khi cong lên, mang theo vẻ trào phúng, tựa như xuyên qua cơ thể trong gương này, cười nhạo Ôn Như Thị yếu ớt không đỡ nổi một đòn.

“Ethel, cuối cùng cô cũng ra.” Thiếu nữ mặc váy ngắn màu xanh lá mạ đẩy cửa đi vào, Ôn Như Thị nhận ra cô ta, đó là em họ của cơ thể cô đang mang.

Bố mẹ chết vì bệnh tật khi cô ta còn nhỏ, bà trước Lamister thương hại cô ta, cảm thấy con gái mình cũng cần có một người bạn chơi, nên phải người nhận nuôi cô ta, những năm qua cô ta đều sống nhỏ trong tòa thành.

Nhưng, từ giờ khác Ôn Như Thị biết tên cô ta —— Niria cô đã biết người em họ này cũng không còn là người em họ thực sự của cơ thể này nữa.

Quả nhiên, đến khi người hầu gái kết xong mái tóc dài vàng óng của Ethel, Niria bảo hầu gái ra ngoài, ung dung nhìn Ethel đang đeo hoa tai: “Tuy chúng ta dùng một đặc quyền để có chiếm được thân xác đúng ra được định cho số một của Lưu Quang là Ôn Như Thị, nhưng từ hôm qua đến giờ cũng không nghe thấy tin tức cô ta bị knock out khỏi thế giới này, tôi nghĩ ngôi linh hồn cô ta vẫn chưa tiêu tan.”

Ethel nghiêng đầu hai lông mày dài đôi khuyên tai bằng ngọc đỏ tươi uớt át trên vành tai mềm mại, cười nhạo nói “Không sao, đó chỉ là chuyện sớm muộn, rồi khỏi thân xác, linh hồn của người chấp hành sẽ không kiên trì được lâu, bị bài xích ra ngoài, chỉ là vấn đề thời gian, đặc quyền quá quý giá, giờ mới là vòng đầu tiên, dùng hết đặc quyền không có lợi cho chúng ta.”

“Nhưng cô lo lắng cũng đúng”, cô ta đứng lên, cuối cùng cũng rời mắt khỏi tấm gương. “Anh trai của Elliott chẳng mấy chốc sẽ trở lại, chờ tôi thu phục họ xong sẽ đi mời một phù thủy, điều tra xem linh hồn của số một đang ở đâu”

Niria cau mày: “Đừng quên trong hai nam phụ, một người là của tôi.”

Ethel cười ha ha, thoải mái vung tay: “À, đừng nghiêm túc như vậy, chỉ đùa chút thôi mà, tôi sẽ không chiếm của cô quá lâu.” Ôn Như Thị lưng lỉnh nhìn cô đang khoe khoang trước gương, không biết nếu Ethel phát hiện mình phi phạm một đặc quyền, không chỉ không khiến cô tiêu tan mà còn dùng chung một cơ thể với cô ta thì sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Ồn Như Thị thờ ơ quan sát Ethel ngày thứ giờ trở trước mặt bà trước Lamister, khiến vị bá tước vốn yêu con như mạng lập tức sai người tìm thợ may tốt nhất trong thành, may gấp cho con gái cưng của ông một bộ đồ mới.

Nhìn cô ta nếm tất cả quần áo cô yêu thích sang một bên, thay vào đó là những bộ quần áo dày nặng, màu sắc chói mắt, ví như đỏ sậm, đỏ tía... Nhìn cô ta hết sức lấy lòng nam chính Elliott đơn thuần, cổ tỏ vẻ xấu hổ xen lẫn sợ hãi.

Ban đêm, sau khi Ethel ngủ nửa giờ, cuối cùng Ôn Như Thị cũng có thể cảm giác được tay chân mình dần dần có trí giác.

Cô đứng dậy hoạt động một chút, nếu cô tỉnh không lầm, cô chỉ có thể điều khiển được thân xác khi Ethel đi ngủ, chỉ cần trở về trước khi trời sáng, xóa sạch vết tích cô “sử dụng”, hẳn là sẽ không để bị ai phát hiện.

Người của công ty Âm Thứ đã họp mặt ở thế giới này, hiện tại Ôn Như Thị chưa phát hiện những người chấp hành của các công ty khác đang ở đâu, việc duy nhất cô có thể làm hiện giờ là mau chóng lên lục với những người khác của Lưu Quang.

Nếu cô may mắn, có thể sẽ gặp được đồng nghiệp ở nhiệm vụ này...

Ồn Như Thị khoác thêm áo choàng, cẩn thận đi qua hành lang uốn khúc, tìm thấy chuông ngựa sau lâu đài.

Bóng đèn đen như mực, có lẽ là đất mới con ngựa mẹ nâu hồng nâu dầu ngoan, dọc theo tường ngoài đi khỏi tòa kiến trúc cổ xưa, bấy giờ mới yên lòng nháy lên lưng ngựa, chạy nhanh vào trong thành.

Khả thành có kiến trúc một góc đường và gác chuông đặt ở nơi cao nhất, từ đây đến đó là một quảng đường dài, gần như đi tới biên giới thành trấn, gió rất lớn, mũ áo choàng bị thổi lật lên, mái tóc dài màu vàng óng của cô tung bay trong gió, lá cây hai bên đường văng lên tiếng xào xạc trong đêm.

Tôi Ôn Như Thị tới giờ gác chuông, tay chân cô đã bị gió làm lạnh ngắt, cô đi dọc theo một cầu thang bằng gỗ leo lên trên, cầu thang cũ kĩ không chịu nổi sức nặng, phát ra tiếng rầm rắc. Ôn Như Thị tìm đi tìm lại trên đỉnh nhiều lần, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu mặt trời, cô thở dài, nhặt một hòn đá sắc nhọn trong góc, về một ký hiệu.

Có thể họ chưa kịp thoát thân, Ôn Như Thị tự an ủi mình như vậy, chỉ mong thật sự là vậy, nếu không cô sẽ phải chiến đấu một mình trong tình huống này, đây không phải việc vui về.

Ngày thứ hai Ethel tỉnh lại, cô người không thoải mái, nhất là hai chân, vừa đau vừa mỏi. Cô ta nghĩ ngày kiểm tra trên người một lần, nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi, đành tự rằng buổi tối ngủ không ngon, như ngày thường, cô ta chậm rãi đứng dậy xuống lầu dùng cơm.

Ồn Như Thị nghĩ thứ theo bản năng cuối cùng cũng tho phả nhẹ nhõm, thăm nghĩ mấy ngày tiếp theo không thể tiếp tục đi đường xa như vậy được.

Nhưng rất nhanh, Ôn Như Thị phát hiện tình huống trước mặt rất bất đắc dĩ. Elliott dự định ngưng ngừng, âm thầm đáp lại Ethel, kéo gần trong lòng Ôn Như Thị như muốn thiếu cô ta thành tro.

Dù sau này có đoạt lại thân xác, cô cũng không thể giải thích cho Elliott vì sao trong nháy mắt lại không có tình ý với anh ta nữa, bỗngưng trở thành một người qua đường A lạnh lùng xa cách —— Ôn Như Thị đỡ trán, đứng là... Bị cô nàng kia chơi xỏ tới tã, một đồng lõa thùng cần có lắp vào.

Chiều ngày thứ ba, anh hai của Elliott là Angus, cuối cùng cũng đến lâu đài cùng người cha thị trưởng, hai mắt Ethel đứng đón khách với bà trước Lamister trên bậc thang sáng lén.

Cũng không thể trách tâm thế Ethel không vững vàng, ngày cả Ôn Như Thị cũng không nhận được thăm thăm tặc, không chỉ hoàn toàn khác em trai Elliott ôn hòa vô hại, Angus không chỉ có dung mạo không thể coi thường, mà hấp dẫn hơn, từ trong xương hân đã toả ra khí chất quý tộc, dù chỉ lướt nhác đứng đó cũng khiến người khác không thể bỏ qua.

Khuôn mặt hân trắng xanh như nắng mai, dưới mái tóc màu đen kìa đường như có một vẻ đẹp chấn động. Hân mặc toàn thân màu đen, gậy đen sắc than, quần jean màu đen, áo lông màu đen, áo khoác da harou. Duy chỉ có một thứ trên người hân không cùng màu sắc này, đó chính là đôi con ngươi còn xanh hơn cả bầu trời lam, lại mang hơi thở sâu thẳm của biển cả nhìn từ trên cao xuống.

Ethel nở nụ cười kiểu diễn, cô ta đứng bên cạnh cha, không chút biến sắc chuyển động con ngươi, lần thu thùy đẩy ánh mắt. Ôn Như Thị chú ý tới ánh mắt u ám của Elliott, còn kẻ đứng đối diện được Ethel coi trọng là Angus, khoe mỗi hân cong lên thành một đường cong ngoa mạn.

Hân không thích chủ động đi đến gần Ethel, Ôn Như Thị nhay bén nhận ra trong con ngươi xanh lam sâu thẳm kìa một tia xem thường.

Luận về sức mạnh, có không bằng Ethel, nhưng luận về hiểu lòng người, Ethel thối ngựa chạy dài cũng không đuổi kịp Ôn Như Thị.

Nhưng vào lúc này, Ôn Như Thị không biết mình nên cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn Ethel cố gắng lấy lòng nhưng uống công vô ích, hay nên cảm thấy bị ai cho chính mình phải dùng chung cơ thể với cô ta, ngày sau còn phải cố gắng nghĩ biện pháp cải thiện ấn tượng xấu của Angus với cô.

Sau đó, Elliott và Ethel dẫn Angus mới đến đi lại làm quen hoàn cảnh. Giữa đình viện rộng lớn có một cây đề ngựa rất lớn, xung quanh gốc cây có nhiều chỗ ngồi, bên cạnh có hoa tươi điểm lệ nở rộ.

Ethel xinh đẹp xoay một vòng, cười khanh khách ngồi xuống chiếc ghế sơn màu trắng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Angus, ngồi xuống đây, tôi rất muốn nghe anh kể chút chuyện lý thú trong nhà.”

Angus lắc đầu em trai vẫn im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười ác độc: “Chỉ bằng chút thủ đoạn nhỏ đó của cô cũng muốn bỏ lên giường hai anh em tôi sao, Ethel ơi là Ethel, cô thật sự nghĩ rằng tôi cũng ngu xuẩn như Elliott á?” Hân không e dè đánh giá cơ thể cô từ trên xuống dưới, giống như đang nhìn một món hàng được đóng gói đẹp đẽ, nhưng thực chất lại không đáng giá.

Sao hân dám si nhục một tiểu thư bá tước như vậy?! Ethel đứng bật dậy, mặt đỏ bừng: “Anh...”

“Angus!” Elliott nhanh chân tiến lên, che trước mặt cô ta, “Dù anh không hài lòng với sự sắp đặt của cha cũng không thể đối xử như vậy với một cô gái vô tội!”

Angus bêu môi, không nói gì mà buông tay: “Nếu cậu muốn tuân theo mệnh lệnh của cha, cưới con gái bá tước, anh không phản đối, nhưng chờ có nghĩ anh cũng giống cậu, dù gì cậu vẫn nên nghe lời khuyên của anh hai,” Hân dưới một ngón tay thon dài trắng nõn, quơ quơ trước mặt Elliott, khinh bỉ nói, “Thiếu nữ xinh đẹp trong thành này không thiếu, người này, không thích hợp với cậu.”

Ồn Như Thị nhìn hân cho tay vào túi quần, lười biếng quay đi, ánh mắt trời chiếu ánh áp vào một thân màu đen của hân, nhưng không làm giảm bớt sự lạnh giá bất cần đời, không khỏi hứng thú nở nụ cười.

Tên này, đủ độc, đủ thẳng thắn —— cô thích!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78

Edit: Đỗ tiếp dư

Beta: Pì sà Thản

Sau khi bị Angus si và tàn nhẫn, Ethel vẫn không chịu bỏ cuộc, trái lại còn đi tìm thị trưởng tạo áp lực cho hân.

Già tộc của cô rất giàu có, vô cùng giàu có, đến mức ngôi thị trưởng luôn luôn tự xưng là nói một thì không có hai cũng không chịu được: cảm đồ đó.

Ôn Như Thị đẩy hững thủ nhàn thì trường nên kira gần lệnh cho con trai mình ra ngoài giải sầu với Ethel, mà người bị điểm danh là Angus lại như chẳng hề nghe thấy ông ta thét gào, lười biếng dựa vào ghế sofa rộng lớn, vẫn ung dung thường thức ị rượu nho đỏ như máu.

Ôn Như Thị thương hai nhàn Elliott bị mọi người bỏ quên, nam chính đáng thương, sẽ có một ngày có người thật lòng yêu anh ta, chỉ cần anh ta có thể kiên trì đợi thêm... Ừm, 300 năm nữa thôi.

“Cha,” ngay khi bầu không khí đã căng thẳng đến cực điểm, Elliott rất có ga-lăng đứng dậy đi đến bên cạnh Ethel, “Hay là để con ra ngoài với Ethel cùng được.”

Tuy rằng hành động của Ethel làm cho anh ta không dễ chịu, nhưng dù vậy, Elliott hiền lành vẫn không thể đứng nhìn có gái mình thích bị kẹt trong tình huống khó xử này.

Anh càng không hi vọng vì chuyện này mà gia đình không hòa thuận, anh hai phản nghịch quen rồi, tuyệt đối không thể vì cha quá lớn vai câu đã đồng ý cưới một cái cô gái xa lạ.

“Đừng, Elliott, tôi nhận lòng tốt của anh...” Ethel giả bộ che miệng khóc chạy ra ngoài, cô ta cũng không ngu, trong lúc này nếu còn mập mờ không rõ với em trai hẳn, Angus càng không bao giờ chấp nhận.

Suy nghĩ của Ethel, Ôn Như Thị cũng có thể lờ mờ đoán ra vài phần, cũng không biết Angus có nhận ra hay không. Nhưng rất nhanh cô đã tại nguyện nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói rất không lịch sự.

“Nếu cha thật sự muốn làm đám cưới cũng đừng đẩy Elliott ra, con thấy cha cũng rất thích hợp, dù sao mẹ đã mất rất nhiều năm, nếu ngài thị trưởng muốn tái giá, chúng con làm con cũng sẽ không có ý kiến gì...”

Ethel lia đảo mặt cái, Ôn Như Thị suýt chút nữa phụt cười ra tiếng, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, đúng là cô hơi thích cái tính độ mởm của Angus rồi.

Nhưng mà, đặc tới một ông bố có quyền hành thì thượng chưa phải đáng sợ nhất, nhưng đặc tới một cô gái nhỏ nhen sắp trở thành ma cà rồng thì quả thật không sáng suốt chút nào —— tuy rằng hẳn không biết chuyện sau này, Ôn Như Thị vẫn rất muốn thờ dài một cái cho tương lai đen tối của hẳn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm ngày sau, thân xác này của Ethel sẽ trở thành người chấp hành đầu tiên biến thành ma cà rồng.

Gia tộc Lannister này đã tồn tại hàng ngàn năm, bọn họ đã từng là gia tộc ma cà rồng cổ xưa nhất châu Âu.

Nhưng cũng chỉ là đã từng, sau khi các thế hệ trước của tộc Lannister bị Tòa thánh (*cơ quan thống trị tối cao của Giáo Hội Thiên Chúa đóng tại Vatican*) tàn sát hết, loại sinh vật như ma cà rồng này, gần như đã tuyệt chủng trên toàn thế giới.

Bây giờ gia tộc Bá Tước chỉ là một nhánh trong đó, cả cuộc đời ông ta đều muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên, nhưng Bá tước Lannister lại không biết, hi vọng chấn hưng gia tộc ma cà rồng nằm ngay trong chảo dầu có của ông.

Đây là một bí mật, một tổ tiên tộc Lannister có độc đến chết trong tầng thấp nhất của một thất đài để lại một mối kira —— một lọ máu của tổ tiên ma cà rồng.

Có nó, họ có thể thuận lợi trở thành thân xác bất tử mãi mãi không già.

Ôn Như Thị biết rõ mặt thất kia ở đâu, cũng biết rõ lấy chìa khóa mặt thất thế nào —— năm ngày sau là sinh nhật 18 tuổi của Ethel, đến giờ đó sẽ có một phù thủy tặng cho cô một cái huy chương khắc hoa tường vi cổ xưa, câu chuyện bắt đầu từ thứ này.

Con gái Bá tước trong thế sinh nhật đêm đó, không cần cần cài phôi ngón tay, dòng máu của gia tộc Lannister bám vào câu thần chú trên nó, doạ tường vi do tươi trong rai sống động hóa thành một cái chìa khóa màu vàng... Trong một đêm, những người tham gia bữa tiệc chỉ có hai kết cục, không phải mất máu đến chết thì cũng biến thành ma cà rồng.

Nhưng mà chuyện cô biết, Ethel vàNiria, bao gồm tất cả người chấp hành ở thế giới này đều biết.

Nếu đã có người muốn đạt được, tất nhiên cũng sẽ có người cản trở. Cho nên, ngày đó khi phù thủy không xuất hiện như trong kịch bản thì Ôn Như Thị đã có thể biết chắc, một đối thủ mới đã xuất hiện rồi.

“Điều tra rõ ràng cho tôi, rốt cuộc cái phù thủy chết tiệt kia bây giờ đang ở nơi nào?” Giọng Ethel the thế, tức giận gặt hết tất cả chại lọ trên bàn trang điểm xuống đất.

Niria nhắc chân tránh mảnh vỡ trên sàn, lặng lẽ rời khỏi, tuy bất mãn thái độ của Ethel, nhưng bây giờ a chỉ có thể dựa vào thế lực của Ethel mới có thể sống tốt hơn. Việc cấp bách là mau chóng đoạt được chiếc chìa khóa kia, chứ không phải là nội chiến, à nhất Niria vẫn ý thức được chuyện này.

Buổi tối vẫn là thời gian Ôn Như Thị đi ra hít thở không khí, mấy ngày nay cô đã thăm dò địa hình toàn thành này rõ ràng, không cần trốn trốn tránh tránh như trước.

Ôn Như Thị nhanh chóng vòng qua nơi có thể sẽ có người làm xuất hiện, thuận lợi vào chuồng ngựa đất con ngựa nằm trước ra, chạy như điên thẳng về phía giáo đường. Tháo đồng hồ cao sừng sừng dưới ánh trăng sáng mang một vẻ cổ xưa rất nóng bỏng, trên bức tường loang lổ đầy những đầy leo màu xanh thẫm tôn lên vách đá, mờ ảo như ma quỷ.

Ôn Như Thị đi qua cầu gỗ trên dòng nước lạnh lẻo, dọc theo con đường nhỏ hẹp trong rừng cây sỏi đến giáo đường đêm khuya vắng vẻ.

Thang gỗ cũ kỹ vẫn phát ra tiếng cọt két như cũ, có cổ nên cảm giác căng thẳng tím thập kỷ ở tầng cao nhất, có lẽ là ông trời cũng không nỡ nhìn thấy có khó khăn như vậy, cuối cùng Ôn Như Thị phát hiện đầu hiệu một trời trong một góc hóc lánh. Bên cạnh có vẽ một chiếc lá phong nhỏ, trên phần lá có ký hiệu hình tam giác, còn có hai chữ số Ả Rập “45”.

Hình tam giác ở thế giới này tượng trưng cho phù thủy, đồng nghiệp của cô hẳn là đến từ gia tộc phù thủy.

Cuối cùng Ôn Như Thị cũng thở phào nhẹ nhõm, có nhanh chóng cố gắng nhớ lại, cô con đường nào hoặc là toà nhà nào có liên quan đến lá phong, vừa mới nghĩ tới “đường Red Maple” (*Red Maple: cây phong lá đỏ*) thì nghe thấy một giọng nói đột ngột từ phía sau vang lên, dọa cô giật mình!

“Đêm hôm khuya khoắt, lên lên lủ lủ mặt mình lên vào giáo đường...” Angus dựa vào lan can cầu thang, động tác lười nhác, thần sắc trong mắt lại không hiền lành chút nào, “Kẻ hèn này thật không rõ, rốt cuộc là thứ gì đáng để tiêu thư Ethel không để ý mặt mũi như vậy?”

Ôn Như Thị cau mày: “Sao anh lại ở đây?” Cô chắc chắn, theo theo đường đi không hề có người nào xuất hiện, hơn nữa hẳn ghét con gái Bá tước như vậy, không có lý do gì phải đặc biệt chạy xa như thế để theo dõi cô như thế.

Dường như không hài lòng với phản ứng của cô, Angus nhoen nhoe: “Câu này phải là tôi hỏi có mới đúng, theo dõi một người đàn ông tình tình không tốt không phải là thói quen tốt đâu.” Ánh trăng chiếu xuống, toàn thân hẳn tỏa ra cảm giác lạnh lẻo.

Ôn Như Thị gạt mình, bật cười: “Tôi cũng không biết anh cũng ở đây, nếu chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau, vậy không bằng làm như không thấy gì cả, đường ai nấy đi thì sao?”

Angus ngồi dậy, đi vào từng bước một. Dưới ánh trăng, mái tóc đen của hẳn như dòng nước lỏng lánh lưu động, mặt hẳn trắng bệch, cảm giác hắc ám nồng nặc: “Sau đó để có tiếp tục gậy phiền phức cho tôi à? Không, tôi ghét bị người khác quấy rầy.”

Đặc biệt trong lúc hẳn đang cầu nguyện với mẹ, cô gái đáng ghét này đã bước lên cấm địa của hẳn. Angus hơi nghiêng đầu, khóe môi cong lên một nụ cười mé người, giọng nói nhẹ nhàng, như tình nhân thì thào bên tai.

Nụ cười của hẳn đúng là cmon đẹp, giọng điệu lại nghiêm túc hoàn toàn trái ngược với biểu cảm, “Có lẽ, nhất cô lại nơi này vĩnh viễn —— mới là cách giải quyết tốt nhất.”

Ôn Như Thị bất đắc dĩ, nếu Ethel biết người đàn ông có ta một lòng muốn tấn công ghét cô ta như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây...

Nàng họ kham một tiếng, lễ phép mím cười nói: “Tôi không hề nghĩ ngờ anh muốn giết tôi, dù sao nơi này không có một bóng người, nếu như anh thật muốn giết tôi cũng không phải việc gì quá khó khăn, nhưng mà, anh thật sự nghĩ rằng, ngài Bá tước mà mất con gái sẽ không gây thêm phiền phức càng lớn cho anh sao?”

Bây giờ Angus vẫn chỉ là một người bình thường, mà không phải là tên ma cà rồng biến thái bị người ta gọi là “dồ tệ” sau này, cho dù là hẳn thật sự có ý giết người, cô siết chặt con dao sắc nhọn trong tay áo —— hẳn cũng sẽ không dễ dàng làm được đâu.

Sắc mặt Ôn Như Thị không thay đổi, trong mắt thậm chí còn mang một chút trêu trọc.

“Có khác với lúc ban ngày.” Hẳn như cô điều suy nghĩ đứng trước mặt cô, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt đó thật làm người ra không thoải mái, giống như bị một con rắn độc đang lè lưỡi nhìn chăm chăm, khiến người khác lạnh sống lưng.

Nhưng có lẽ là mồm cảm nhận được, người đàn ông lạnh lùng này cũng không ác độc như hẳn nói ngoài miệng, ngược lại càng như đang buồn bực phò trương khi thể do mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát.

Ôn Như Thị đột nhiên thay đổi chủ ý, cô thu dao lại, buông tay tỏ vẻ mình vô hại: “Lại bị anh nhận ra rồi, nói như thế nào đây?” Cô tiện tay hất máu tóc dài vàng óng của mình, “Kỳ thật cũng không phải bệnh nặng gì, tôi chỉ là hơi nhầm cách phân liệt...”

Cô cười cười ái ngại, hai gò má hơi đỏ lên, “Chuyện này không ai biết, tôi nghĩ có lẽ phù thủy sẽ có cách giúp tôi, dù sao cảm giác không được tự do hoạt động cũng không vui lắm.”

Angus cụp mắt cười khi: “Không được tự do hoạt động...” Lời còn chưa dứt, bản tay lạnh lẻo của hẳn đã đặt lên cổ Ôn Như Thị, hẳn từ từ siết chặt nắm ngón tay, lạnh lùng nhìn có như người vừa rồi trò chuyện căn bản không phải là hẳn, “Sao tôi phải tin lời cô nói?”

Hẳn dừng lại, bỗng nhiên phát hiện có một thứ vô khí lạnh lẻo để ngay bên hông. Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, đôi mắt trong suốt thông thấu, nụ cười ngọt ngào: “Nếu anh không muốn cả hai đều tổn thất, để cho người khác nghi ngờ đặc lợi, giúp tôi một chút cũng không thiệt gì đâu.”

Giọng có lạnh nhạt, như thể đối phương không siết chặt cổ mình, cô cũng không cảm đau đặt ngay điểm yếu của hẳn, mà chẳng qua cô chỉ là yêu cầu một việc nhỏ để như ăn cháo thịt.

Angus đột nhiên phát hiện, có lẽ mình đã xem thường có gái này, còn về việc cô ta nói cái gì mà “nhân cách phân liệt”? Có quý mới tin!

“Số 45 đường Red Maple, liệu anh có hứng thú đi xem cùng tôi không?” Ôn Như Thị dụ dăng chậm rãi nói, trong lời nói có sự mỉa hoặc không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Edit: Sa uyển nghi

Beta: Vi thực nghi

Vị thiên kim bá tước kia, ban ngày thì nồn nóng muốn hấn khuất phục, nhưng buổi tối lại trở nên bình tĩnh tự tin lạ thường.

Angus hứng thú quan sát có gái trước mặt, cô gái này thậm chí có lá gan giấu dao bên hông, hẳn có không ít hơn năm cách để cắt đứt cái cổ tinh tế của cô trước khi cô kịp làm hẳn bị thương.

Nhưng hẳn không muốn như vậy, bỗng nhiên Angus muốn biết, rốt cuộc thì Ethel muốn chơi trò gì.

Hẳn như một cơn nẻo toả mà tàn nhẫn vòm bất con chuột trong tay, không giống Elliott, phong độ quý ông của Angus chỉ thể hiện ở việc hẳn cho con mọi quyền lựa chọn cách chết trước khi hẳn giết chết chúng, hoặc là chết ngay lập tức, hoặc là chết từ từ.

Angus rất hướng thụ quá trình đi săn, nên khi Ôn Như Thị tự cho là đã dọa được hẳn, bỗng nhiên hẳn lại dụ dăng sẵn sọc buông bản tay đang thả chặt cổ cô, đồng thời nhện lời mời của cô.

Hai người lui ngửa suốt đêm vào thành, bởi vì có thêm một người, Ôn Như Thị không thức ngựa nhanh như trước. Có cho ngựa chạy không nhanh không chậm, theo sát hẳn, hai người sóng vai mà đi, thuật cưỡi ngựa thành thạo như thể đáng để hẳn liếc mắt tán thưởng.

“Ethel ban ngày cũng thế thôi ngựa,” ánh mắt hẳn thành thoáng lướt qua người mình, Ôn Như Thị nhếch môi, thờ ơ đáp lại: “Nếu anh có hứng thú, cũng có thể cưỡi ngựa cùng cô ta nhiều lần, biết đâu cô ta còn cưỡi ngựa tốt hơn tôi.”

Angus cười nhạo, lại khôi phục dáng vẻ lười biếng bại hoại: “Đừng lấy cái lý do vô căn cứ là ‘nhân cách phản liệt’ ra nữa, nếu đối lý do thành có bị lĩnh hồn kẻ khác chiếm đoạt thân xác, có lẽ tôi sẽ tin tưởng lời cô hơn một chút.”

Ồn Như Thị yên lặng, đứng là cô thế vốn dĩ thuộc về cô bị lĩnh hồn Ethel chiếm đoạt, không ngờ năng lực tiếp nhận của hân cao như vậy, thuận miệng nói một câu lại vô tình vạch trần chân tướng, sớm biết vậy, cô cần gì phải bịa ra lời nói dối.

Cô trừng mắt nhìn, đang muốn mướn lời Angus để thăm dò thái độ của hân, lại nghe Angus nói tiếp:“Nếu thực sự là vậy, càng bớt việc, thế gian này toàn những kẻ mê tin dị đoan, tôi có thể quang minh chính đại trôi có trên giá thấp tự rồi thiếu chết, không biết chừng tôi còn được thưởng huân chương.”

Ồn Như Thị nghiêng đầu, thấy hân liếm liếm môi mỏng, chưa thu lại vẻ thòm thòm, cô chậm rãi nuốt hết những lời định nói trở lại miệng.

Tên khốn kiếp này, không chỉ độc miệng, lòng dạ cũng rất tàn nhẫn.

Số 45 đường Red Maple nằm ở phía đông thành trấn, xuyên qua đại lộ chỉ có vài tán cây xum xuê, rồi băng qua con đường mòn trồng đầy cây phong thì đến nơi.

Một cô bé lỏi cùng lăm chỉ 12, 13 tuổi bước ra mở cửa, cô bé mặc quần áo vải màu sắc âm đạm, mái tóc màu hạt dẻ xoăn lộn có chút rối loạn rũ xuống vòng eo nhỏ nhắn.

Ồn Như Thị không nhận được giọt giọt khốc mệnh:“Sao cô lại biến thành bộ dạng này?” thán thê nhỏ bé không chút lời lờn như vậy, muốn công lực nam phụ, quai là hành trình vô cùng gian nan. ..

“Cô thậm chí còn không dám để lại dấu chỉ, tôi nghĩ tình cảnh bây giờ của cô cũng không khá hơn tôi chút nào đâu,” cô bé tức mắt nhìn cô, nghiêng người cho cô bước vào, thấy Angus ở phía sau, không khỏi ngạc nhiên “Được rồi, tôi thu lại lời vừa rồi.” Dù sao Ôn Như Thị cũng gặp được một người, còn cô ấy thậm chí không thấy được cái bóng của nam phụ, nửa phần cơ hội cũng không có.

Ồn Như Thị nhìn người đàn ông bên cạnh, vì không hiểu câu chuyện của các cô, đuôi lông mày Angus đã bắt đầu hơi nhếch lên —— quả nhiên tình tình của hân không tốt lắm.

Cô háng giọng, lời kéo sự chú ý của hân:“Angus, đây là Meryl – bạn của tôi, cô ấy là một...” tâm mắt Ôn Như Thị di chuyển về phía cô bé, Meryl trình trọng tiếp lời: “Phù thủy – một phù thủy ưu tú.”

Về mặt non nớt của cô bé hoàn toàn không hợp với đề tài nghiêm túc trong lời nói, Ôn Như Thị không nhận được họ khan hai tiếng: “Khụ khụ, ừ, Meryl đúng là một phù thủy ưu tú.”

“Là cô ta? Em gái, dù cha mẹ không ở nhà, em cũng không thể lờn loạn như vậy đâu.” Angus bùi mui, không lịch sự lờm một cái, đẩy hai người ra rồi đi thẳng vào bên trong, tìm một cái sofa thoải mái ngồi xuống. Có lẽ trong suy nghĩ của hân, vì thấy cô còn nhỏ tuổi mà hân nương tay với cô, không độc địa đủ kích lòng tự ái của Meryl.

Nhưng chỉ cần một câu như vậy cũng đủ khiến số năm của Lưu Quang phải nhìn nhận kiểm chế mấy ngày nay nổi giận.

Những câu thần chú dài dòng khó hiểu liên tục cất lên từ miệng Meryl, trong phút chốc, những ngọn nến trong không gian mờ tỏ chưa chạm đâu cháy, trong khoảng thời gian ngắn, ánh nến chói sáng dần dột, mái tóc dài của cô bay lên, mặc dù xung quanh chẳng có lấy một làn gió.

Khí thế của Meryl vô cùng mãnh liệt, rất có khí phách của một phù thủy chính tông.

Angus yên lặng, một lát sau mới đột nhiên nói: “Chỉ như vậy?”

Người có vẻ cứng ngắt, chần nần dừng lại: “Đương nhiên, còn có thần chú khác... Chỉ là cần thời gian mà thôi.” Cô không chút nghi ngờ nào về việc cô sẽ trở thành một phù thủy ưu tú trong tương lai, nhưng hiện tại, tuổi tác thực sự là một vấn đề đau thương!

Ồn Như Thị thở dài, chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể coi ngua chết như ngua sống: “Dù bây giờ trình độ của cô thế nào, tôi cần sự giúp đỡ của cô.” Cô lên lét nháy mắt ám chỉ với Meryl, “Có cách nào loại bỏ một nhân cách khác trong người tôi không?”

“Một nhân cách khác?” Meryl ngăn người, bỗng nhiên hiểu ra, cô đồng tình nhìn Ôn Như Thị, “Mức độ xui xẻo của cô càng ngày càng tăng rồi.”

Có ai phải nhận điều đó đâu! Ôn Như Thị không nói gì, gạt đám thảo được trên ghế ra, ngồi xuống cạnh Angus, lại thì thầm: “Hiện giờ chỉ có buổi tối tôi mới đến được, nếu không thì lần trước đã để lại địa chỉ ở tháp đồng hồ, tôi lo có người tìm đến, vô tình đụng vào nòng súng của Ethel.”

Meryl gãi gãi mái tóc rối bời, không nói lời nào, dịch chuyển cái ghế nhỏ để đứng lên, bắt đầu tìm kiếm trên giá sách đủ phù đầy tro bụi.

Thấy có nước đến chân mới nhảy, bây giờ mới bắt đầu bận rộn tìm kiếm, Ôn Như Thị nhàm chán đánh giá không gian bên trong, căn phòng bừa bãi lộn xộn, không giống như nơi người có thể ờ, rất khó tin được đây là nhà mới của số năm Lưu Quang – người luôn thích sạch sẽ.

Ồn Như Thị thuận miệng hỏi: “Chỉ có mình cô ở đây?”

Meryl dừng một chút, nâng mắt nhìn cô: “Trước kia không phải chỉ có mình tôi, nhưng hôm qua có người tên là Niria dẫn theo một đám người xông tới, bắt hết họ đi rồi.”

Dẫn đầu là một phù thủy hắc ám rất mạnh. Cha mẹ cô không dịch lui, anh trai xông lên hỗ trợ cũng bị đánh bại, ngoại trừ có may mắn tránh thoát một kiếp, người nhà của cô không còn ai sống sót.

Nếu không, cô cũng không phải tự học pháp thuật của phù thủy thế này.

Meryl chậm rãi lật trang sách ó vàng, rù rì mà che đi bóng tối trong mắt: “Nếu mẹ không giấu tôi ở gác xếp, hôm nay cô có đến cũng không gặp được tôi.” Một ngày nào đó, cô sẽ khiến cho mấy kẻ thuộc Âm Thứ phải trả giá đắt.

Ồn Như Thị nghiêm mặt nói: “Cô ta là người của Ethel, chắc chắn họ đang tìm chìa khóa.”

“Thế lực của bà tước quá lớn, họ tìm tôi thì tôi chỉ chuyện sớm hay muộn, chỉ mong có thể ẩn nấp lâu một chút.” Meryl lắc đầu không tỏ rõ ý kiến, thần thế của cô còn quá nhỏ, hiện giờ cô cũng không đủ sức mạnh chống lại họ.

Ồn Như Thị nhắm nghiền mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chờ thêm một thời gian nữa cho tin đồn lắng xuống, cô không cần lo chuyện ở đây, đi tránh nạn xin cư mạng ở núi Guimaras thử xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.” Đó là nơi ở của người sói, anh và của Angus —— Cecil, hiện tại hân là đang ở đó.

Meryl nhàu mày: “Nhưng một mình cô không đấu lại họ, nếu Ethel thành công chuyển đổi, rất có thể cô ta sẽ phát hiện ra sự tồn tại của...” Sức mạnh của Vampire quá lớn, hiện giờ lĩnh hồn của Ôn Như Thị không đủ mạnh, hoàn toàn không có cơ hội đoạt lại thân thể của mình.

Ồn Như Thị khẽ cười, người Lưu Quang không thể ở chung một nơi mãi được, điều đó có thể dẫn tới hệ quả xấu là cô thất bại, Meryl cũng bị liên lụy: “Nếu cô lo lắng cho tôi, thì trước khi đi cố gắng giúp tôi nghĩ cách giải quyết đi.”

Cô đứng dậy vượt phảng lờn váy bị nhàu nhò, giọng điệu bình tĩnh, “Nếu thực sự không được, để lại thứ gì có thể phòng ngự cũng được.”

Meryl khép sách lại, nghiêm túc gật đầu: “Tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Ôn Như Thị cần sự giúp đỡ của cô, cũng như cô cần sự giúp đỡ của Ôn Như Thị, nếu cả cô ấy cũng thất bại, cô chỉ còn nước chờ đợi số phận bị diệt vong.

Trên đường trở về, hiếm khi Angus không phải vô sự trầm tư của cô, không nghe thấy lời công kích độc địa của hân, Ôn Như Thị lại có chút không quen, cô quay đầu nhìn hân: “Cuối cùng anh cũng tin lời tôi rồi hả?”

Angus nhàn nhạt nhìn cô: “Có tin hay không, quan trọng sao? Nếu những lời cô nói là sự thật, sự thật đó chỉ chứng tỏ có rất đáng thương, không đầu nối một kẻ ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa, dù là thật hay giả, tôi cũng không kết hôn với cô.”

Ồn Như Thị bật cười, sao có thể là vị nạn sẽ nghe được lời nói dụ dỗ từ miệng một kẻ lạnh nhạt như hân chứ, Ôn Như Thị dôi ánh mắt, gác ngựa tiến lên, lời nói thông thả tung bay trong gió: “Chuyện sau này, ai biết được.”

Angus nheo mắt nhìn bóng lưng thông dong bình tĩnh phía trước, quả thật, cô có chút không giống với Ethel ban ngày, suốt chút nữa hấp dẫn được sự chú ý của hân.

Nhưng cũng chỉ là suýt chút nữa mà thôi, thông thường, hân không có hứng thú lâu dài với người không liên quan gì đến mình.

Chỉ cần cô không trêu chọc hân, hân cũng có thể tạm thời giữ lại cái mạng nhỏ của cô —— trong thành quá tệ nhạt, ngày ngày đối diện với sự găm thét giận dữ của cha, chẳng bằng tự tìm niềm vui cho mình, buồn chán quá thì nhìn Ethel tự biến tự diễn cũng không tệ.

Buổi sáng ngày thứ hai, hiếm có một ngày bá tước đi vắng, năm người dùng bữa cùng nhau, Angus không để ý tới Ethel và Niria thì thoáng lại quăng cái nhìn mỉ nhàn như to về phía hân, hân chỉ nhìn thẳng bánh mì nướng kiểu Pháp trước mặt, không khí trên bàn ăn bỗng trở nên yên lặng.

Một lúc sau, thị trưởng đặt đĩa xuống, nhìn đứa con trai luôn khiến ông đau đầu: “Angus, không phải mấy ngày trước con nói muốn vào thành đi đạo sao, vậy hôm nay dẫn hai vị tiểu thư đây đi đạo một vòng cùng Elliott đi?” Chỉ sợ đứa nghiệt chủng này lại nói lời khó nghe, ông không dám yêu cầu con trai đi riêng với Ethel.

Angus nâng mắt nhìn xuống Ethel đang nở nụ cười kiểu diễn với hân, hỏi một đấng trạ lời một nẻo: “Tôi hôm qua ngủ có ngon không?”

Ethel nghe vậy ngơ ngẩn, ngơ ngáo mỉm cười: “Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi ngủ cũng ngon, sẽ không có chuyện đi được nửa đường thì mệt mới đòi quay về.”

Cô tự thấy câu trả lời rất hoàn hảo, vừa hài hước vừa hoạt bát, không ngờ hân chỉ dùng đôi con ngươi màu lam sâu thăm khám, nhìn có một cái gật đầu hàm ý, sau đó nhẹ nhàng dùng khăn lau miệng: “Thật tiếc, nơi tôi muốn đi không phù hợp với các vị tiểu thư cao quý.”

Thấy hân không từ chối thẳng thừng như thường ngày, Ethel vội vàng tỏ thái độ: “Không sao, nếu cần tôi có thể đổi thường phục.”

“Đổi thường phục? Không cần.” Angus ném khăn ăn, ung dung đứng lên, trong mắt hiện lên tia trêu tức, “Con gái ở nơi đó bình thường đều không mặc quần áo.”

“Khụ khụ khụ ——” Thị trưởng vừa uống một hớp nước đột nhiên bị sặc.

Nhìn bóng lưng Angus rồi đi không chút do dự, lần này Ethel thật sự tức giận, không ai có thể yên ổn sống tiếp sau khi nhục nhã cô như vậy, hân cũng không ngoại lệ!

Cô nắm chặt khăn trải bàn trong tay, sắc mặt ư ảm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 80

Edit: Nguyệt Dao

Beta: Vi thực nghi

Đi qua công vòm bằng đã được chạm khắc tỉ mỉ, cuối cùng Elliott cũng tìm thấy Ethel ngồi một mình bên cạnh bồn hoa. Anh chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh cô, đôi mắt màu xanh sẫm dần về ưu sầu: “Angus, anh ấy... Tính cách anh ấy là vậy, không phải cố ý nhắm vào em”

Ethel quay đầu, hai mắt đăm lẹ, nhẹ nhàng nhìn anh: “Anh sẽ giúp tôi, đúng không?”

Trong miệng Elliott dường như có vị chua, anh mỉm mỉm môi, vẫn gật đầu: “Tôi sẽ giúp em, nếu đó là nguyện vọng của em”

“Elliott, anh thật sự là quý ông tốt nhất trên thế giới này.” Cô lau nước mắt nhào vào trong ngực anh, tay Elliott chống cạnh thêm đôi lạnh lẽo, dừng một chút, cuối cùng vẫn không vươn tay lên, vẫn giữ lễ duy trì động tác vừa rồi, tùy ý để cô tìm kiếm sự an ủi trên người mình.

Nước mắt của cô thì nhau rơi xuống, thấm ướt vạt áo của anh.

Vào khoảnh khắc ấy, Elliott thật sự rất ghét anh hai của mình, ghét sự đen tối hoa lệ và tạo nết của anh, ghét sự bất cần đời của anh, ghét anh không tôn trọng thực tế. Angus là loại người như vậy, từ nhỏ đến lớn, anh luôn nhận được nhiều sự tru ái từ phụ nữ, nhưng cũng từ xưa đến giờ, anh chưa bao giờ biết quý trọng tình cảm quý giá của các cô.

Anh cười với các cô, chỉ là vì anh muốn cười, anh đối xử tốt với các cô, chỉ vì các cô sẽ đối xử tốt với anh gặp nhau lần.

Mà khi anh chơi chán, Angus sẽ làm tổn thương tâm lòng người khác mà chẳng hề nghĩ, xua đuổi các cô khỏi anh — bày giờ đối tượng chơi đùa của anh lại là cô gái mà mình thích, trong lòng Elliott có cảm giác đau nhói khó nói ra.

Anh gian nan mở miệng: “Đừng buồn nữa, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Angus sẽ đồng ý với yêu cầu đối xử tốt với Ethel một chút của em trai mình sao? Đường nhiên là không.

Vậy nên, khi Elliott chân thành nói ra thành cầu của bản thân, Angus không biết làm thế nào vỗ bờ vai anh, trong giọng nói không giấu giếm sự trào phúng: “Chẳng lẽ chú thật sự ngu xuẩn đến thế, bị cuốn hút bởi một người phụ nữ mặt dày mày dạn quần quật lấy đàn ông như thế kia?”

Elliott tức giận: “Không được nói có ấy như vậy, chỉ là có ấy thích anh, thích một người không có gì sai.”

“Ngủ giấc,” Angus lắc đầu, uống cạn ly rượu mạnh, tiện tay đặt ly thủy tinh vào tay Elliott, vậy vậy tay, không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài: “Cho chú một lời khuyên cuối cùng, nếu chú tình kết thân với nhà bá tước, sau khi kết hôn, tốt nhất nên dùng một dây xích sắt, giam người phụ nữ chết tiệt kia trong phòng ngủ, tuyệt đối đừng thả cô ta ra, kéo cô ta lại gần họa cho một gã đàn ông khác.”

...
“Anh ấy nói như vậy!?” Hai mắt Ethel tròn lên, trong mắt ngập lửa giận, cô siết chặt chiếc lược tinh xảo trong tay, tiếng “lách cách” vang lên, chiếc lược đã gãy thành hai nửa.

Niria nhích khỏe miệng, chậm rãi nói: “Chính là tôi nghe thấy, không thể sai được. Ethel, xem ra Angus không thích cô, không bằng đến lượt tôi tiến công anh ta.”

Ethel lạnh lùng liếc cô ta: “Đừng quên là nhờ tôi thu nhận, cô mới có thể đứng ở đây.”

Cô ném chiếc lược trong tay đi, không coi ai ra gì ngồi xuống trước bàn trang điểm, sửa lại mái tóc mềm mại như mây xòa dài xuống eo, “Không thích thì sao? Chờ sau khi tôi chuyển hóa Angus, tất nhiên sẽ nhận được sự trung thành của anh ta.”

Niria bêu môi, không tỏ rõ ý kiến: “Cũng không phải không thể phá vỡ sự trung thành của ma cà rồng đối với người chuyển hóa mình.”

“Vậy thì ghét anh ta,” Ethel ung dung mở hộp trang điểm, lấy ra một chiếc vòng tay làm từ đá Ruby, “Chúng ta không thể tự mình ra tay, thì ra hiệu ngầm cho những người khác ra tay, chỉ cần không phải chính miệng đưa ra mệnh lệnh, thì không bị tính là nhiệm vụ thất bại.”

Cô đưa tay, hải lòng nhìn vòng tay Ruby trên cổ tay trắng nõn của mình, tạo nên một sự hài hòa khó cưỡng, chậm rãi nói, “Cũng lắm thì không công lực Angus nữa, không phải anh ta còn một người anh cả nữa sao, đi tìm tên người sỏi kia, chuyển thuận thủ ấy á, tôi am hiểu.”

Niria rũ mắt, giấu đi sự bất mãn của mình: “Ồ Tòa thánh [1] còn một nam phụ nữa, không bằng chúng ta tiện thể dẫn người kia đến luôn.”

[1] Tòa thánh: cơ quan thống trị tối cao của Giáo hội Thiên Chúa, đóng tại Vatican

“Tuy cô,” Ethel biết cô ta đang nghĩ gì, cô cũng không để ý lắm, nhưng cô vẫn cho rằng cần nhắc nhở đồng minh của mình một chút, “Giữa ma cà rồng và Tòa thánh, giống như đen và trắng, tà ác và chính nghĩa, con đường kia không dễ đi, cô vẫn nên kiên nhẫn thêm một chút.”

“Kiên nhẫn? Ngoại trừ bà người này, những nam phụ còn lại phải tôi bà trăm năm sau mới xuất hiện!” Ethel không thể ý vào chuyện cô ta chiếm được thân thể có địa vị cao ở thế giới này mà chiếm hết tiện nghi như vậy, Niria dè dặt lửa giận, giải thích với cô, “Tôi không muốn chờ đợi lâu như vậy!”

Thấy Ethel và Niria bất hòa, Ôn Như Thị rất vui vẻ, nếu có thể châm ngòi nội chiến giữa hai người họ, không thể nghi ngờ, người có lợi nhất là cô.

Vì thế, đêm khuya hôm đó, Ôn Như Thị lén tránh những người hầu chạy đi tìm Angus, đẩy cửa phòng khách ra mới phát hiện bên trong không có một bóng người, tìm khắp nơi hồi lâu mới phát hiện bóng dáng hằn cạnh đài phun nước.

Khi đó, ánh trăng in lên đầy nước, những gợn sóng nơi hồ nước sóng sánh ánh trăng bằng bạc, Angus gối lên cánh tay, ngửa mặt nằm nửa người trên bệ đá hoa cương rộng rãi.

Ánh trăng trong nước lấp ló, chiếu rọi một bên mặt hân, những đốm sáng nhỏ nhoi dường như đang nhẹ nhàng nháy nhót trên hàng mi dài của hân. Gió nhẹ thổi qua mái tóc đen của hân, những sợi tóc dài ngắn không đều khe khẽ đong đưa trong gió đêm.

Ôn Như Thị nhích tà váy lên, nhẹ nhàng ngồi xuống ở đầu bên kia của hân, hai mắt hân vẫn nhắm lại, như chưa hề nhận ra sự xuất hiện của cô.

Qua một lúc lâu, Angus mới chậm rãi mở miệng: “Tránh ra một chút, ngu xuẩn, cô chán gió của tôi”

“...” Ôn Như Thị lườm hân, người đàn ông này, nếu hẳn không có cái miệng độc địa đáng ghét kia, thì coi hẳn như bình hoa đặt trong nhà để ngắm cũng vui mất, nhưng hân ta vừa lên tiếng — chà chà, làm người ta rất rất rất muốn dùng độc hại chết hân.

Cô hơi dịch sang bên cạnh, “Thế này được chưa?”

“Xa thêm chút nữa.” Angus không chút khách khí, mặt cũng không thêm mừ.

Cô cắn răng, lại dịch ra xa. Lập lại vài lần như thế, mãi đến khi có cách xa hân khoảng 2m, Angus mới ngậm miệng lại.

“Tôi rất muốn biết, loại người như anh, nếu thích một người, sẽ có đáng về như thế nào.” Ôn Như Thị ác ý nói.

Bất ngờ là Angus không phản bác, chậm rãi nở hai mắt: “Vấn đề này, tôi cũng rất muốn biết.” Hân quay đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới, cái miệng của hân vẫn độc địa như thế, “Nhưng mà người phụ nữ may mắn kia chắc chắn không phải cô.”

Ôn Như Thị cười nhạt, tiện tay nhặt một viên đá vụn, ném về phía hân: “Nếu ban ngày anh nói lời này với Ethel, nhất định cô ta sẽ hận không thể cào nát khuôn mặt kia của anh”

Angus đứng dậy, nhẹ nhàng phủi tro bụi trên áo khoác: “Cứ vài câu lại nhắc tới đề tài ‘nhân cách phân liệt’ kia, cô không thấy phiền thì tôi cũng thấy phiền.”

Ôn Như Thị thở dài: “Tôi nói thật, cho dù anh không tin tôi, thì ban ngày cũng đừng kêu khích cô ta, Ethel cũng không để nói chuyện như tôi đâu.”

Hân nhu mày, cười nhạo một tiếng: “Chẳng lẽ cô ta có thể ép tôi cười có ta à?”

“Tuy Ethel không thể ép anh thích cô ta, nhưng ghét anh thì có thể.” Ôn Như Thị bất đắc dĩ nhìn anh, cô vốn định nhờ Angus thể hiện một chút hứng thú với Niria, như vậy chắc chắn có thể làm rạn nứt mối quan hệ vốn không mấy vững chắc giữa Ethel và Niria.

Đáng tiếc, nhân thái độ hiện tại của hân, dù có còn chưa mở miệng, cũng biết hẳn chắc chắn không đồng ý. Mặc dù vậy, Ôn Như Thị cũng không mong hân lui khiếu khích Ethel, người phụ nữ kia không phải loại hiền lành.

Cô điều chỉnh giọng điệu của mình một chút, dụ dăng khuyến nhủ, “Tôi hôm qua khi ở nhà Meryl, chúng tôi nói gì anh cũng đều đã nghe cả rồi, coi như vì chính bản thân anh, dừng chớ vào có ta nữa, ít nhất hiện giờ anh vẫn chưa thể chống lại cô ta được.”

Angus nhìn thật sâu vào mắt cô, một lát, hân chậm rãi đứng dậy, chỉ cười nhẹ không tỏ rõ ý kiến, rồi xoay người rời đi.

“Anh có tin trên thế giới này có ma cà rồng không?” Bỗng nhiên có cất tiếng.

Hân dừng một chút, đưa lưng về phía Ôn Như Thị, chậm rãi cất bước, phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo dễ nghe của cô, “Sau khi Ethel tìm được chìa khóa thì có thể chuyển hóa, đến lúc đó, người đầu tiên có ta muốn đối phó chắc chắn là anh.”

Angus không quay đầu lại. Nếu chìa khóa trong lời các cô, là cái huy chương hoa tường vi kia, thì Ethel không thể tìm được. Bởi vì, nó đang nằm lặng trong vali hành lý của hân...

Trở lại phòng coi áo khoác ra, Angus lấy vali của mình từ tầng dưới ngăn tủ, lật giờ quần áo và đồ dùng cá nhân trong đó, cẩn thận cảm tấm huy chương kia, quan sát tỉ mỉ.

Hoa tường vi màu đỏ rực biến ảo theo góc độ của ánh đèn, từ từ chuyển sang màu đỏ sẫm, tựa như dưới một huy chương có chất lỏng kỳ lạ đang chậm rãi chảy xuôi.

Hân hơi nhu mày, chẳng lẽ hôm sinh nhật Ethel, những lời của người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia đều là thật? Nhưng hân vốn không biết người kia, vì sao anh ta lại giao vật quan trọng như vậy cho hân bảo quản?

Angus nghĩ mãi không ra, hân suy nghĩ một chút, đứng dậy ném huy chương lên mặt đất bằng phẳng, nhấc cái ghế bên cạnh lên, ước krong một chút, bỗng nhiên ghé tựa được nâng lên cao, chân ghế tựa nằm thẳng về phía huy chương, đập xuống thật mạnh!

Chân ghế tựa nứt ra một lỗ hổng, nhưng huy chương hoa tường vi màu đỏ kia vẫn hoàn hảo không nứt mẻ gì, mặt người bóng loáng không kru lại vết tích nứt mẻ nào.

Hân bêu môi, nhất nộ lên ném vào vali, có lẽ lần sau có thể dùng lửa thiêu thử xem thế nào, hoặc dùng lửa đập? Hoặc là ném vào lò nung... Giải pháp do con người nghĩ ra, hẳn không tin mình sẽ bị một thứ đồ chơi nhỏ bé như thế gây khó dễ.

Hân đá vali về ngăn tủ, nói lòng có áo, ngli lên trên chiếc giường mềm mại, hoạt động khớp xương có tay một chút.

Nếu Tòa thánh không cách nơi này quá xa, giao thứ này cho họ là biện pháp tốt nhất.

Angus chợt nhớ tới, lời nói vừa rồi của cô ần chứa cơn tức giận, hân cười khê — kẻ nguốc này, đến mình còn chưa lo xong lại còn lo lắng cho sự an toàn của hân, thật là...

Về phần sự thật là gì, trong khoảng thời gian ngắn hẳn không tìm ra từ ngữ thích hợp để diễn tả.

Angus hững hờ suy nghĩ một chút, nếu người phụ nữ kia biết, thứ họ muốn tìm đang ở trong tay hân, không biết sẽ lộ ra về mặt như thế nào?

Nhưng, thật tiếc, hân sẽ không để cho bất kỳ ai biết nó đang nằm trong tay hân.

Chiếc chìa khóa này giống như bom hẹn giờ vậy, khỏe miệng Angus cong lên, hân cũng không muốn nhìn thấy ma cà rồng... cái thứ quái vật gì đó, bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình.

Cẩn thận sẽ giữ được truyền đến vạn năm [2], hân sẽ lặng lẽ tiêu hủy nó, trừ bản thân, hẳn không tin bất cứ ai.

[2] Nguyên văn 小心使得万年龜 (tiểu tâm sử đắc vạn niên龟头): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận nâng bó thối thui thối, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (謹慎能擡千秋螺, 小心使得万年船) – cẩn trọng sẽ bất được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trương Tử. Y là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Suốt một ngày, vì bị thị trường “giáo dục” mà tâm trạng của hân không tốt, may lại có thứ mới mẻ xuất hiện mà tâm tình tốt hơn, Angus chậm rãi xoay người, khẽ nhắm mắt lại.

Sáng ngày mai, trước hết đi dạo trong thành thử xem. Hân nhớ, hành nhữ phía tây có một tên rên, ngay cạnh quán rượu Mansoa Allibacea [3], xong xuôi mọi chuyện có thể tới quán rượu ngồi một chút, vũ nữ ở đó cũng không tệ lắm.....

[3] Mansoa Allibacea tên khoa học của loài thực vật Tử Hương Đăng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng* Nam Phụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Chương 81

Edit: Trang dung hoa

Beta: Vi thực nghi

Cả ngày hôm sau, Ôn Như Thị đều không nhìn thấy bóng dáng Angus. Đứng là nhà đã bị đột lại cơn gió mưa đêm, đã không thấy Angus, Ethel lại còn bỏ ra một số tiền lớn để mời phù thủy Gloria đến, bà ta đang trên đường tới thành.

Có không còn cách nào khác, chỉ có thể chạy cá đêm vào thành tìm Meryl lần nữa.

Gloria là một trong những phù thủy giỏi nhất ở gần thành, Ôn Như Thị tin chắc bà ta có thể giúp Ethel tìm được tung tích chiếc chìa khóa. Nhưng cũng vì vậy, sau khi Ethel chuyển hóa, rất có thể cô ta sẽ lập tức phát hiện sự tồn tại của cô.

“Muốn nhất là ngày kia Gloria sẽ tới nơi. Nếu trước khi Gloria tới, chúng ta vẫn không tìm được cách đuổi Ethel đi...” Ôn Như Thị ngồi trên ghế salon, nhặt một cọng thảo đạo, chậm rãi nói.

Hiện giờ sức mạnh của Meryl quá yếu, không có người lớn giúp đỡ, rất khó khăn để hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này trong thời gian ngắn như vậy.

Cho dù trong khoảnh khắc sinh tử nguy cấp, giọng nói của cô vẫn không có chút nóng vội nào, “Ngày mai có hãy rời khỏi đây, tới núi Guimaras đi, nhìn vẻ ngoài Cecil mạnh mẽ là thế, nhưng rất dễ mềm lòng, cô chỉ cần tiếp cận anh ta trước khi anh ta hắc hoá, tận dụng đáng vè yếu ớt của cô bấy giờ, tỷ lệ thành công rất lớn.”

Viên mắt Meryl hơi ửng hồng, sao cô có thể không biết, Ôn Như Thị sự sau khi Ethel trở thành ma cà rồng sẽ đối phó với cô.

Tuy đặc quyền kia giúp cô không bị trục xuất khỏi cơ thể, nhưng cũng khiến linh hồn cô lưu lại ở thể giới này bị tổn thương nặng, bằng không cô sẽ không chỉ có thể ra ngoài hành động sau khi Ethel ngủ say.

Các cô đều không dám khẳng định, lời như Ôn Như Thị bị loại trừ, có thể bị số một của Âm Thứ đọc ký ức huy không. Nếu vậy, sự tồn tại của Meryl sẽ bị lộ, sau đó, tất cả người chấp hành của Luu Quang có tư cách dự thi ở thể giới này, đều sẽ bị Âm Thứ loại bỏ.

Chắc chắn đó không phải là kết quả mà các cô mong muốn.

Meryl khịt khịt mũi, thở ra một hơi, nếu có rời đi, rất có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, Ôn Như Thị nói như vậy, ý muốn cô chạy thoát thân một mình!

“Tuy rằng tôi không có cách đưa cô ta ra khỏi thân xác của cô, nhưng tôi đã tìm được một biện pháp để phòng ngự,” cô xoay người tròn lên ghế, rút một cuốn sách to dày từ giá sách, gạt đồ vật trên bàn ra rồi đặt lên trên, “Cũng không biết có hiệu quả hay không, nhưng, coi như cố gắng chữa ngưa chét thành công rồi sống, ít nhất thì cũng tốt hơn so với việc không làm gì.”

Ôn Như Thị gương mặt, gạt đầu mỉm cười: “Cảm ơn.” Dù có ích hay không, cô cũng nhận phần ân tình này của cô ấy.

Cho đến nay, cô vẫn quen ở một mình, thì thật, trong công ty cô cũng chưa từng trao đổi nhiều với những người chấp hành khác, ngoài lúc làm việc, Ôn Như Thị đều lạnh lùng.

Nhưng lần này, hoàn cảnh khó khăn làm cô nhận thức được một bài học, không có ai là toàn năng. Tuy Ethel dùng thì đoạn không vẽ vang để đối phó với cô, tính tình lại tự phụ, nhưng cô không thể không thừa nhận, xét trên những phương diện khác, Ethel quả thật rất mạnh.

Nhưng Ôn Như Thị rất vui vẻ, vì ở thời điểm gian nan này, cô còn có thể gặp được một người bạn thật tâm với cô —— nếu như cô thật sự thất bại, cô cũng hi vọng sau này con đường Meryl đi sẽ ít chông gai hơn.

“Cô nói gì vậy, giúp cô cũng là giúp chính tôi, tôi cũng không muốn bị người của Âm Thứ truy sát đến cùng trời cuối đất đâu.” Meryl hưng dữ trùng cô, chỉ tiếc với vẻ ngoài lỏi của mình, biểu cảm của cô chỉ làm người khác cảm thấy buồn cười.

Dường như cô cũng biết ánh mắt của mình không có chút lực sát thương nào, lại vào đầu mở trang sách, đầu gối xuống bàn tìm lại bùa chú cô đã tìm được lúc trước, cũng không ngừng đầu lên nữa, thuận miệng nói: “Cô đi lấy một cái đĩa, lấy một ít máu của cô ra, lát nữa cần dùng đến.”

Ôn Như Thị nghe vậy đứng dậy, quay lưng tung một vòng trong phòng, tìm được cái đĩa, trong phòng không có dao găm, cô đành dùng một cái kéo thay thế: “Cần bao nhiêu máu?”

Meryl ngừng đầu nhàu nhu mày, không chắc chắn “Cố gắng lấy nhiều một chút, đây là lần đầu tiên tôi thực hiện bùa chú này, không biết cần dùng bao nhiêu...”

Ôn Như Thị không nói gì, thờ dãi: “Được rồi, chỉ mong sáng sớm ngày mai, khi Ethel tỉnh dậy nhìn thấy vết thương sẽ không quá kinh ngạc.” Cũng may cái kéo khá sắc bén, một nhát cắt vào lòng bàn tay, dòng máu đỏ tươi cuộn cuộn chảy ra.

Mãi đến khi máu chảy gần đầy một đĩa, cô mới nhận lấy thuốc bột từ Meryl, tùy tiện băng bó một chút.

Meryl lấy ngón tay thấm máu, vẽ một pháp trận nhỏ hiểu ở mi tâm của Ôn Như Thị, giữa pháp trận viết tên thật của Ôn Như Thị. Miệng cô làm bầm, vẽ một nghiêm túc, hoàn toàn không giống một bé gái 12, 13 tuổi.

Gian phòng nhỏ dần dần có gió thổi xung quanh, giọng Meryl càng lúc càng lớn, tiếng gió lớn dần, tâm đèn bỗng cháy như một bó đuốc đang cháy lớn, theo giọng nói non nớt của cô, trang sách trên bàn bay lượn phản phất.

Ôn Như Thị chỉ cảm thấy mi tâm nóng rực đến phát đau, đau đớn như khác vào linh hồn, càng lúc càng khó chịu đựng, cô cảm rằng cố gắng chống đỡ, nhắm mắt đứng nguyên tại chỗ.

Dần dần, trán Meryl toát ra mồ hôi, máu trong đĩa bắt đầu ngưng tụ thành từng giọt máu nhỏ, chậm rãi bay lên không, bay về phía mi tâm Ôn Như Thị.

Từng giọt, từng giọt máu lơ lửng trong không trung, tụ lại, rồi dần dần biến mất giữa hai hàng lông mày của Ôn Như Thị

Một tia sáng đỏ lóe lên, vết máu trên mi tâm cô và trận pháp kia bỗng nhiên biến mất không còn dấu vết.

Ôn Như Thị chấn động, mở mắt thấy thân thể nhỏ nhắn của Meryl mềm nhũn ngã xuống đất, cô vội vãi củ người nằng cô ấy lên, đỡ lên ghế salon: “Meryl, cô có khỏe không?”

“Tôi không sao, chỉ hơi mất sức thôi,” sắc mặt cô trắng bệch, mái tóc dài màu nâu ẩm ướt dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười cũng trở nên suy yếu, “Bùa chú này chỉ có thể giúp cô chấn một phần sức mạnh khi linh hồn của cô bị tấn công.”

Cô dùng một chút, hồi lâu mới nói tiếp: “Tuy nhiên, cô phải nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, nếu cô không trốn thoát thì cũng vô dụng.”

Mới Ôn Như Thị khẽ động, cuối cùng không nói gì, chỉ nặng nề ôm Meryl, nhẹ giọng nói: “Sau này chỉ còn mình cô, phải bảo trọng, nếu tôi không chết, chắc chắn sẽ tới núi Guimaras tìm cô.”

Nếu không chết ...

Trong thế giới nhiệm vụ, đây là lần đầu tiên Ôn Như Thị nói ra những lời này. Trong tay Ethel còn có đặc quyền, cô thì không có đặc quyền nào, hiện tại đường sống của cô rất mong manh.

Ôn Như Thị không muốn chết, thế nhưng ở một số thời điểm, dù ý chí mạnh mẽ thế nào cũng không thể thay đổi được tình huống.

Từ đường Red Maple đi ra, tâm trạng của cô suy sụp hơn bất cứ lúc nào.

Bóng đêm đen kịt, trên trời không có lấy một vì sao, bắt đầu từ ngày mai, cô thật sự phải chiến đấu bằng hái một mình rồi.

Ôn Như Thị gục ngửa, chậm rãi đi qua từng cơn phố, tiếng mõng ngựa đập xuống nền đất lộp cộc vang vọng trên cơn đường tối đen kịt. Có đi rất lâu, mãi đến khi sắp đến đường cái dẫn ra khỏi thành, nhìn tường thành cũ kỹ phía trước, trong lòng Ôn Như Thị dần dần tỏa ra chiến ý.

Có là số 1 của Luu Quang, số 1 đánh đầu thắng đó, sao có thể yếu thế chịu thua?!! Từ trước tới nay cô đều không có đặc quyền, chẳng phải vẫn có thể đặt chân tới địa vị hiện tại hay sao?!

Cô đột nhiên găm dây cương lại, quay đầu ngửa, mạnh mẽ quật một roi lên mông ngựa, vội vã đi về hướng tây của thành.

Đồ vật của Ethel không tiến đúng, có phải tự chuẩn bị vũ khí mới cho mình. Ôn Như Thị gõ của tiệm rèn, ý vào địa vị của mình, buộc ông chủ còn chưa tinh nghĩ phải bán cho cô một cái chùy thủ không có đầu của cửa hàng, trước khi đi thuận tay trả tiền bằng cái lược bằng vàng, thêm một kim tệ rồi nghiêng ngựa rời đi.

Ôn Như Thị chỉ đáng trách, cười ngửa đi không bao xa, đột nhiên thấy ở phía trước có một người phụ nữ mặc quần áo lố lếu đang đi một người đàn ông xiêu xiêu vẹo vẹo đi ở ven đường, còn ăn cần nói: “Nhà tôi rất bận rộn, hay chúng ta đi khách sạn đi, cũng không tốn bao nhiêu.”

Ôn Như Thị nhàu mày, thúc ngựa đi lướt qua hai người, bỗng nghe được người đàn ông kêu la làm bầm: “Không đi khách sạn, bầm!”

Cô sững sờ, giọng nói kia sao lại quen tai như thế? Ôn Như Thị nghĩ ngờ găm ngựa xoay người, bước chân của người đàn ông kia bạng choạng, tóc đen rủ xuống che khuất gương mặt hân, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy sống mũi thẳng tắp và chiếc cằm trắng nhợt của hân.

Ôn Như Thị háp mắt nhìn một lát, cuối cùng xác định tên đàn ông say rượu này là Angus...

Có tức giận trong lòng, cô thì ở đây một nơi tìm cách bảo vệ tính mạng, tên khốn này lại có tâm trạng uống rượu mua vui? Còn định qua đêm với vũ nữ?

Lúc này, vũ nữ đang đỡ Angus cũng nhìn thấy Ôn Như Thị chắn giữa đường, trong mắt cô ta, Ôn Như Thị cười một con ngựa to lớn, cảm khê nắng lên, ngạo mạn nhìn họ, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Có ta ngăn ngại, chân chữ chưa mở miệng, đã nghe được giọng nói lạnh lẽo từ người phụ nữ xa lạ trước mặt: “Thả hân ra, cô có thể đi được rồi!”

Có ta chủ ý tới quán ăn trên người đối phương có gì gì không nhỏ, trong lòng tức giận, nhưng cũng không nổi từ bỏ vì khách vãng và dụ dỗ được. Nếu đêm nay hậu hạ tốt, với tính cách phóng khoáng của vị này, tiền tay nếm cho cô ta một khoản tiền cũng đủ để cô ta sống tốt một khoảng thời gian.

Có ta ngưng ngừng đỡ hân lui về sau một bước: “Vị tiểu thư này, chúng ta không quen biết, sao tôi có thể để cô đưa bạn của tôi đi được.”

“Bầm?” Ôn Như Thị cười nhạo, gục ngửa tiến lên, đứng rồi ngựa nằng cảm vũ nữ lên, giọng điệu ngả ngớn, “Cô là vũ nữ của quán nào? Dám làm bạn với vị hôn phu của con gái bá tước?”

Vũ nữ nghe vậy thì sắc mặt hơi biến, vội vã buông tay, xoay tay lên tục: “Không không không, tôi chỉ thấy vị này uống say, muốn đưa ngài ấy về.” Không có ai đỡ, Angus chân nằng ngã ngồi trên đất, làm bầm mấy câu rồi yên lặng.

Ôn Như Thị cau mày, thui rồi ngựa, ngồi thẳng lưng, không chút khách khí ra lệnh: “Đỡ hân lên yên ngựa của tôi!”

Vũ nữ sao dám không nghe theo, nhanh chóng đỡ hân đứng lên, cô hết sức đẩy lên trên lưng ngựa. Thương thay cho cô ta, vốn chỉ là một người phụ nữ thể chất yếu ớt, cho dù có chút sức lực, cũng không xách Angus đang say bì ti lên yên ngựa trong thời gian ngắn được.

Ôn Như Thị vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, không lên tiếng cũng không giúp đỡ, vũ nữ sợ đến mức sắp khóc lên, cô ta sử dụng hết sức lực từ hồi bỏ sữa mẹ, một mồ hôi gần chết, khó khăn lắm mới đặt được hân ta nằm nhoài trên lưng ngựa phía sau Ôn Như Thị.

“Chuyện tôi say không được nói cho ai biết, hiểu chưa?” Ôn Như Thị thẳng lưng, bắt động như cây tung, chậm rãi nói ra lời uy hiếp.

“Hiểu.” Vũ nữ chậm chậm lui sang một bên tránh đường, dù có ta có mười li gan cũng không dám nói cho người khác biết cô ta mất mặt đi cướp người đàn ông của con gái bá tước...

Ôn Như Thị nhếch miệng, cũng không nhìn cô ta, chậm rãi thúc ngựa ra khỏi thành. Còn Angus ở phía sau có bị xác này khó chịu hay không, cô không quan tâm, tên khốn kia đáng ra nên bị trừng trị từ sớm rồi!

Đường về rất dài, cuối cùng, nhờ cách di chuyển tho bạo của cô, Angus bị xúc nảy khó chịu mà tỉnh.

Dạ dày của hắn quay cuồng, giờ tay kéo lần vấy lụa của người phụ nữ phía trước: “Đừng lại... Chết tiệt, cô là vũ nữ của quán nào...”

Vũ nữ của quán nào? Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, cô vừa hỏi người khác câu này, giờ đã có người hỏi cô y như vậy, Ôn Như Thị tức giận nở nụ cười, tốc độ thúc ngựa không giảm chút nào: “Lưu Quang, thế nào? Có cần tôi giúp anh phân hồi ý kiến không?”

Angus đã quay sai, không nghe rõ lời của cô, chỉ dùng sức ôm lấy hông cô, theo bản năng vịn vào thân thể cô để ngồi dậy. Lưng ngựa xúc nảy, bị hấn lòi kéo như thế, Ôn Như Thị suýt nữa bị Angus kéo xuống ngựa.

Cô tức giận nghiêng rắng, người đàn ông này say như vậy, lực cánh tay vẫn không nhẹ đi chút nào, ôm eo cô phát đau. Cô không chịu lưu tình quát mắng mọi lên người hấn: “Khốn nạn, bỏ tay ta!”

“A ——” Tên Angus làm người ta tức giận rắng nghiêng lợi کیا bị quát trúng, lại vẫn có thể ngồi thẳng trên lưng ngựa đang phi nhanh, hằm dưới của hấn dựa lên một bên cổ Ôn Như Thị, mùi rượu nồng nặc, “Mèo hoang nhỏ, móng vuốt còn rất sắc.”

Mèo hoang nhỏ con mẹ nhà anh ấy! Ôn Như Thị còn chưa kịp mở miệng mắng trả, đã bị động tác và lời nói tiếp theo của hấn làm tức đến ngà ngựa.

“Trên sàn nhảy nhìn rất to, sao sò vào lại nhỏ như vậy?” Angus nghi hoặc bóp bóp, cảm giác vẫn chấp nhận được.

“Angus! Tên khốn kiếp nhà anh!” Ôn Như Thị nắm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình, hung ác cắn thật mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Edit: Huyền quý tần

Beta: Pi sà Thàn

Nếu không phải vì Angus là nam phụ duy nhất có có thể tiếp xúc, Ôn Như Thị nhất định sẽ đá cái tên sau lưng vừa để mình mà dám ngủ ngon lành cảnh đạo này xuống ngựa ngay lập tức.

Tổn sức ba con trâu chân con hỏ mới về tới lâu đài, còn chưa kịp lời hấn về tới phòng đã đụng ngay Niria ở ngã rẽ hành lang, chẳng biết đêm hôm ra ngoài làm gì nữa!

Ôn Như Thị cảm thấy chắc chắn hôm nay mình ra ngoài không xem ngày hoàng đạo, nếu không sao lại đen cỏ này?

Rõ ràng là đã tránh được không biết bao nhiêu lần rồi, chẳng hiểu sao đúng lúc ở cùng Angus lại gặp kẻ địch...

Cô tỉnh bơ bất chúc giọng Ethel, thân nhiên lạnh lùng và cao ngạo: “Còn ngày ra đó làm gì, sao không mau giúp tôi đưa hấn về phòng.”

Niria nửa tin nửa ngờ bước tới đỡ Angus: “Sao cô lại đi cùng hấn ta?”

“Đừng nói nữa, tôi mới bỏ tiền thuê người chuốc hấn vài chén không ngờ tâu lưng của hấn tệ tới vậy, chưa gì đã say mềm” Ôn Như Thị bực mình hỏi chuyện khác, “Thế còn cô, tôi rồi không đi ngủ đi, chạy đông chạy tây làm gì?”

“Tôi vừa phát hiện một chuyện rất thú vị.” Nói tới đây Niria hơi đắc ý, cô ta quên bống luôn việc hỏi li do chuốc say Angus. “Cô có biết vì sao lại màu ma cả rống trong mặt thất có thể bảo quản suốt chừng ấy năm không?”

Ôn Như Thị bước đều, khoe mới thoáng nụ cười nhạt tới khó nhận ra, tùy tiện đáp lời: “Chỉ là chút bùa chú thôi, có gì mà có vai quá thế.”

“Đấy không phải bùa chú bình thường đâu.” Niria nở nụ cười sung sướng, đỡ Angus vrom tay mở cửa phòng.

Đến khi Ôn Như Thị đỡ hấn lên giường rồi có ta mới chậm rãi nói, “Đó là một ma trận có thể vô hiệu hóa thời gian. Hôm nay tôi trộm được chìa khóa chỗ ông bố hồ của cô, khi đọc bản ghi chép của gia tộc Lannister tôi phát hiện ra hình vẽ ngoài ngăn ngầm trông giống hệt cái ông chủ từng dạy chúng ta.”

Sao ông chủ Âm Thứ lại biết chuyện trong thế giới này? Ôn Như Thị cau mày, liếc mắt nhìn Niria vẫn chưa nhận thấy điều bất thường.

Cô ta buồn chán dạo quanh phòng ngắm Angus. “Tôi biết có chưa từng để ý mấy bài học này, cũng chẳng nhớ nổi mấy thứ viết trong tư liệu với những điều kiện cần để khởi tạo một ma trận lớn. Thế nên tôi mới phải qua phòng tìm cô, ai ngờ cô lại không ở trong phòng.”

Ôn Như Thị từ tốn coi áo choàng treo lên gần sau cửa, nhẹ nhàng khóa cửa lại, xoay người cười nhẹ: “Cô đã để chìa khóa và bản ghi chép về chỗ cũ chưa?”

“Đương nhiên là rồi.” Niria liếc xéo, tỏ vẻ bất mãn trước câu hỏi của cô, “Tôi làm việc đương nhiên không để lại dấu vết, Bá tước sẽ chẳng hay biết chuyện có người động vào chúng đâu.”

“Vây là tốt,” Ôn Như Thị gạt đầu hài lòng. Không chút bận tâm, cô thong thả bước tới bên cạnh, vô như thuận miệng nói: “Đêm nay Angus uống rất nhiều rượu, không biết có khát nước không nữa.”

Niria nghe thế ngập ngừng nhìn cô, “Tôi qua xem hấn thế nào.” Ôn Như Thị buông mí nhìn tay áo mình, im lặng gạt đầu.

Trong phòng chỉ có ánh sáng lờ mờ hắt ra từ ngọn đèn nhỏ, Angus nằm trên giường hành ngũ không yên, mãi tới đen tuyến xã tung bết lên trán, Niria ngồi xôm cạnh giường, nét mặt dịu dàng, cẩn thận vơn tay vén tóc giúp hấn.

Cô ta nhìn hấn ngái chằm chừ, khẽ cười nhỏ giọng nói: “Khi hấn im lặng thực sự rất giống Hoàng tử.”

“Đứng vậy, nhưng vừa tỉnh lại là biến thành dỏ còn rồi.” Ôn Như Thị chậm rãi bước tới sau lưng cô ta rồi dừng lại.

Niria bật cười, “Nói cũng đúng,” cô ta khẽ vuốt ve khuôn mặt hấn, kìm nén sự lưu luyến trong lòng nói sang chuyện khác, “Cứ để hấn ngủ thêm chút nữa, lát nữa tôi lấy cho hấn chén nước sau...”

Chưa dứt câu, đôi mắt Niria chợt trợn trừng!

Gom chút sức tàn, Niria cúi đầu thấy lồng ngực mình bị một lưỡi dao sắc bén đâm thủng, máu chảy nhỏ xuống chiếc váy màu vô quýt mới thay, sắc đỏ ối tràn ra từ trái tim nhanh chóng lan rộng.

Niria há miệng có hóp chút không khí, cổ họng rung lên khàn khàn.

Ôn Như Thị bị kín miệng cô ta, nghiêng người rút dao, tay áo lay động để hở có tay trắng nõn, bàn tay cầm cán dao không chút run rẩy, tàn nhẫn đâm thêm một nhát vào trái tim đối phương.

Cơ thể Niria chấn động rồi dần mềm nhũn theo chút sức tàn dần kiệt quệ.

Tay cô ra khe lướt qua khuôn mặt Angus, trượt qua lớp chân trắng ẩm áp mềm mại, cuối cùng rũ trên mặt đất.

Ôn Như Thị cúi mình, khẽ thì thầm bên tay cô: “Xin lỗi, cô bị bại rồi.”

Niria ngất khụy trên mặt đất, đôi mắt yếu ớt nhìn có đường như chất chứa muôn vạn câu hỏi. Cuối cùng chỉ còn một câu hỏi duy nhất, cô không hiểu vì sao Ethel lại giết mình!?

Ôn Như Thị không đáp, chỉ im lặng nhìn đôi đồng tử nâu sẫm dần tan rã.

Cô không thích giết người không có nghĩa là cô không giết người.

Giọng nữ du dương vang lên, “Số 6 Âm Thứ Niria, nhiệm vụ thất bại, rồi khỏi thể giới chọn cô đầu tiên khâu III, số người chấp hành còn lại: 96.”

Ôn Như Thị thở dài, đưa tay vuốt mắt Niria rồi chậm rãi đứng dậy.

Cả phòng nồng mùi máu, thi thể của Niria nằm ngay cạnh giường. Angus, máu chảy ra đọng thành từng vũng đỏ sẫm trên nền nhà dưới ánh sáng mờ mờ.

Trong phòng tối, Ôn Như Thị cẩn thận rửa sạch máu dính trên tay, sắc đỏ hồng hòa vào dòng nước trong veo chảy xuống cống thoát nước, rất lâu sau có mới rút khăn mặt vắt trên kệ bên cạnh xuống lau sạch chỗ nước trên tay.

Người con gái trong gương trông thật xa lạ, Ôn Như Thị bình tình quan sát một hồi rồi buông khăn mặt quay lại phòng ngủ.

Giờ còn rất nhiều việc phải làm, không phải lúc cảm khái thế sự vô thường...

Giờ phút tối trời trước bình minh luôn là lúc con người buồn ngủ nhất, khi Angus tỉnh lại trong phòng tối đen, hấn xoa trán từ từ tỉnh dậy, đang định xuống giường lấy cốc nước đã gạt mình thót tim vì bóng đen ngồi cạnh giường.

Đang người yếu đuối, không biết đang đeo gót cái gì.

Angus háng giọng, vừa định nói gì đó đã nghe có cái lời: “Tỉnh rượu rồi?” Đèn sáng, ánh sáng bắt ngó khiến hấn phải híp mắt lại làm quen, lát sau hấn nhận ra Ethel đang vớt nhọn một cái cốc gỗ, trông hơi giống chén ghê.

Men rượu chưa tan khiến suy nghĩ của hấn chậm hơn bình thường. Angus vô thức quay đầu nhìn cửa sổ, tối đen. Hấn nhủ mảy: “Cô ở đây làm gì?” Hấn chẳng nhớ nổi hôm qua mình đã nốc bao nhiêu bình rượu mạnh nữa, dù tư lượng của hấn có cao thì cũng không tránh nổi đi chứng sau khi say.

“Đợi anh,” Ôn Như Thị nghiêng đầu, chẳng ừ chẳng hừ, tiếp tục làm việc đang dở, “Không có anh, tôi không một mình xử li mọi chuyện được.”

“Xử lý cái gì?” Angus thuận miệng đáp lời, giờ hấn vừa đau đầu vừa khát nước, đầu rồi hơi chú ý xem cô vừa nói gì.

Hấn vừa đứng dậy định bước tới cạnh bàn nước chợt cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn, nên nhứ được trái tim, không biết tự khi nào. Hấn nhìn tấm thảm lông để mềm mại dưới chân đây nghi hoặc, đôi mày đẹp đôi như lá: “Ai để thứ này ở đây?”

“À, là tôi để đấy.” Ôn Như Thị thoáng khựng lại rồi thuận tay cầm dao chìa lên thăm: “Máu dính trên sàn lau mãi không sạch nên tôi mau luôn một tấm thảm mới phủ lên.”

“Máu?” Angus chậm rãi bước sang bên cạnh rồi cúi người xúc góc thảm lên, vết bẩn đỏ sẫm nổi bật trên sàn nhà nâu nhạt. Hấn nhủ chặt mày, giọng nói thoáng ủa bất thiện, “Cô làm cái quỷ gì thế?”

Ôn Như Thị thở dài: “Lúc đưa anh về bị bẩn gấp, tôi buộc phải giết cô ta.”

“Giết người?” Angus nghiêng rắng trừng mắt nhìn cô, ánh nhìn lạnh buốt, “Lại còn trong phòng tôi? Cô đùa gì thế?!”

Ôn Như Thị thả tay, tò vò vô tội: “Không đùa, thi thể còn dưới gầm giường anh kia kia,” Có phải hết những mảnh vụn gỗ trên vậy, đứng dậy cúi cái cốc gỗ được đeo gót cẩn thận cho hẳn, “Nếu anh xử xô gắp phải ma và rỗng, đám nó vào tìm á.”

Angas đánh tay cô ra, quay lưng vén ga giường lên, một thi thể bọc kín trong ga giường lọt vào tầm mắt hẳn!

Trước khi hẳn kịp bùng nổ, Ôn Như Thị đã nhanh chân bước tới cạnh của phòng, “Đừng nhìn nữa, là Niria, tôi đi trước, anh nhớ xử lí thi thể sạch sẽ nhé....”

“Đứng đó!” Angas gầm lên, giờ có bao nhiêu men rượu cũng bay hết sạch.

Hắn nhìn cô nằng đứng cạnh cửa bằng ánh mắt u ám, “Sao cô nghĩ tôi sẽ giúp loại đàn bà giết cả em gái mình như cô?

Giờ tôi cho cô hai lựa chọn. Một là mang cái xác và cái gậy gỗ ngắn của cô cút ra ngoài; hai là tôi lôi cô ra ngoài, tôi tin Bá tước sẽ rất muốn biết nguyên nhân khiến con gái mình giết cháu gái mình đấy.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, trong đôi mắt kia chỉ có sự căm ghét, cô mấp máy môi, nói khẽ: “Niria là đồng bọn của Ethel, họ muốn mời đại phu thầy Gloria tới đây.

Nếu ngày mai họ tìm thấy chìa khóa, đợi khi Ethel chuyển hóa tôi xem như cầm chắc cái chết. Lý do này đủ chưa?”

Cô không có thời gian trau dồi tình cảm với hắn, cũng không có thời gian tìm cách khác, thậm chí ngay cả việc mình có sống nữa qua ải này hay không cũng không biết. Ôn Như Thị không hồi hận vì đã giết Niria, nếu không phải còn một tia hy vọng thì cô đã cắt cổ tự sát, ôm Ethel chết trảm!

Nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Angas vẫn khiến cô rất khó chịu.

Cô không phải kẻ giết người máu lạnh, chỉ tức hấn không hiểu.

Cô nhẹ nhàng đặt chiếc cốc gỗ lên mặt tủ bên cạnh: “Nếu anh không muốn bị à ta chuyển hóa, dùng nó đâm thẳng vào tim à, dù là ma cà rồng cũng phải chết.”

Cô không nhìn hắn nữa, quay người mở cửa phòng, cô phải về phòng mình trước hừng đông.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Ôn Như Thị dùng lại quay đầu nhìn hắn, hỏi khẽ, “Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Angas nhàu mày không đáp.

Một lát sau, cô khẽ mỉm cười, đôi mắt dịu dàng và trong trẻo, tựa như tia sáng le lói giữa màn đêm tăm tối, “Tôi hiểu rồi, bảo trọng.”

Rất cuộc có hiểu cái gì, Angas không biết, cũng không muốn biết, cứ nghĩ tới chuyện trong phòng mình còn có một cái xác hẳn lại thấy đau đầu rồi.

“Chết tiệt!” Hân giờ chân đã vắng tăm thâm bên cạnh, tắm rửa, rót cốc cũng cam chịu cúi người lôi cái xác dưới gầm giường ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Edit: Ca quý tần

Beta: Pi sà Thản

Giữa trưa ngày hôm sau, Ethel nhận được tin đại pháp sư Gloria bí mật đến lâu đài.

Ánh nắng ban chiều ấm áp đến chói mắt, cô đứng lặng người trong khu vườn trăm hoa tựa gấm, nhưng chỉ thấy từng đợt rét buốt. Sáng nay tự nhiên giữa lòng bàn tay lại xuất hiện một vết thương sâu, còn Niria đang mất tích nữa... Tất cả những điều này đều chứng tỏ mình đang bị người khác âm thầm theo dõi trong bóng tối.

Nhưng, ngay cả đối phương là ai, có mục đích gì, cô cũng không biết.

Lòng bàn tay đau rất khiến tâm trạng cô càng thêm hờn bết, Ethel từ từ siết chặt nắm ngón tay, trầm giọng nói: “Đến đại pháp sư vào phòng cho khách ở hậu viện nghỉ ngơi, đừng để bất cứ kẻ nào nhìn thấy, ta sẽ qua ngay.”

Hầu gái cung kính nhận lệnh rồi khòì, cô đứng trong sân đợi một lúc, ước chừng vị pháp sư đi đường mệt mỏi chắc đã sửa sang ổn thỏa mới chậm rãi quay đi.

Khác sự cảnh giác của cô ta, Ôn Như Thị đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình càng lo lắng hơn Ethel. Có thể thành công bỏ chạy trước sự tấn công liên thủ của một con ma cà rồng và một đại pháp sư hay không thì phải xem hôm nay rồi.

Việc có thể lấy làm mừng duy nhất chính là tin Niria bị loại bỏ truyền ra vào buổi tối, đến tận bây giờ Ethel còn không biết, đồng bọn cô ta muốn tìm đã bị Ôn Như Thị giết chết rồi.

Cô càng không thể trốn cạy vào Angas. Dù sao cũng đã quen biết một thời gian, Ôn Như Thị chỉ hi vọng hắn đừng giống trong kịch bản, sau khi bị ép buộc chuyển hóa thành ma cà rồng thì tính cách thay đổi cực lớn —— được rồi, hình như cũng chẳng khác hơn cái tính cách cay nghiệt bấy giờ của anh ta là bao.

Gloria không giống trong tưởng tượng của hai người cho lắm.

Áo choàng dài chấm đầu màu đen che kín cả cơ thể cô ta, chỉ lộ ra nửa gương mặt với màu da ngăm đen dưới chiếc mũ lên áo, giọng nói của cô ta như mài bằng giấy ráp, khiến người nghe không nhận được phải nhấm nuốt.

“Bá tước tiểu thư, đừng quên điều kiện đã đồng ý với ta.” Gloria trải tấm bản đồ lên lên bàn, hờ hững kéo tay trái của Ethel ra, khi nhìn thấy vết thương trên lòng bàn tay trái của cô thì khựng lại một chút, đổi qua tay phải, “Qua đêm nay, ta muốn nghe được tin đồ đệ Caesar của ta đã an toàn về đến nhà.”

“Ngồi yên tâm, lấy danh dự của Bá tước ra thế, ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa.” Ethel cup mắt thần nhiên nói, trộm mắt huy chương Tưởng Vĩ của người làm nhiệm vụ, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua.

Lời thế thì sao? Danh dự của Bá tước đối với cô mà nói chẳng là cái thứ gì.

Ôn Như Thị hiểu rõ, cái người làm nhiệm vụ bị Ethel bắt được kia chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi thế giới này.

Ám Thủ đầu với những công ty khác, cô vui như mứt có trong bụng, người dự thi quá nhiều, bớt được kẻ nào càng hay kẻ đó. Nhưng cô và Ethel đều không biết trước khi Caesar sa lưới đã giao huy chương cho Angas, nếu không rất khó nói, Ôn Như Thị còn có thể bình tĩnh để mặc Ethel đối phó với người đàn ông kia như bấy giờ hay không.

Mà lúc này, Angas vừa ra ngoài xử lý xong “phiên phúc” về, đúng lúc bắt gặp Elliott đang cẩn thận ôm một cái hộp: “Cậu cầm cái gì mà cẩn thận vậy?”

Elliott ngẩng mặt thấy là anh, khẽ dụi đang mỉm cười: “Là một con mèo con, em nghĩ có lẽ Ethel sẽ thích.”

“Sao em cứ còn lằng nhằng không rõ với cô ta vậy, người phụ nữ kia không phải kẻ tâm thường đâu.” Angas khinh thường ghé đầu nhìn vào chiếc hộp, một con mèo lông dài trắng tinh ngoan ngoãn nằm bên trong, cuộn thành một cục như quả bóng nhựa.

Elliott bắt đầu đi lể đầu: “Angas, đừng nói Ethel như vậy, cô ấy là một cô gái tốt, hai người cứ như vậy thì em sẽ rất buồn.”

Angas đuổi tay vuốt ve cái đầu nhũ của con mèo, nó mở mắt ra về bất nần, cặp mắt to màu xanh dương sáng ngời trong suốt, nó thần nhiên liếc mắt nhìn anh, sau đó hất ngón tay sang một bên quay đi chỗ khác tiếp tục ngủ.

Bộ dạng của con mèo nhỏ như Ethel vào đêm hôm đó, không hiểu sao, Angas lại chợt nhớ tới chiếc lược máu và sợi tơ vàng có bỏ quên trong phòng anh. Có lẽ tối nay, anh nên đem chiếc lược kia trả cho cô, tiện thể nói gì đó.

Ví dụ như chuyện thi thể Niria đã được xử lý tốt...

Angas không thể không thừa nhận, Elliott chọn món quà này thật không tệ, rất có khả năng cô ấy sẽ thích.

Anh bâu môi, ác ý bùng vào trán nó một cái: “Ngu xuẩn.” Sau đó ngồi dậy như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh rời đi trước khi Elliott bắt đầu thuyết giáo.

Elliott đỏ khốc dờ cười nhìn bóng dáng của Angas, lắc lắc đầu, ôm lấy chú mèo nhỏ trong hộp mới bị kích động đến mức kêu meo meo khe khẽ đánh.

Vào lúc anh đến gặp Ethel, cô vừa mới xong việc chỗ Gloria. Sắc mặt có hơi nhợt nhạt, nhìn thấy Elliott lặng lẽ ôm một con mèo nhỏ đứng ngoài phòng mình, Ethel grin ra: “Có chuyện gì à?”

Elliott dụi đang mỉm cười, đưa chú mèo mềm mại trong lòng tới trước mặt cô: “Không biết em thích loại thú cưng nào, hôm qua thấy nó trong thành, cảm thấy con mèo đáng yêu như thế chắc sẽ rất hợp với em.”

Ethel cup mắt nhìn con mèo nhỏ được tắm rửa sạch sẽ, trên cái cổ trắng như tuyết của nó còn cột một chiếc nơ con bướm xinh đẹp màu hồng nhạt, cặp mắt xanh da trời như hạt ngọc krus ly, dịu dàng, tinh khiết.

Lần đầu tiên, Ethel không biết mình có nên tiếp tục dùng cái mặt nạ đối trá kia đối xử với anh hay không. Elliott là một người đàn ông tốt, anh tốt bụng, sẵn sàng, chưa bao giờ có ác ý với ai, cũng sẽ không để người đối diện có cảm giác khó xử.

Tình cảm của Elliott cũng như con người anh, không có tính công kích, tưới mát vạn vật trong yên lặng làm người ta thấy bình yên, trên người của anh có tất cả phẩm chất mà Ethel hướng tới.

Đáng tiếc, anh không phải đối tượng nhiệm vụ của cô.

Cô nhớ rõ ông chủ từng nói, càng là người ở trong bóng tối, càng dễ bị người ngoài ánh sáng hấp dẫn, nếu ngày đó thật sự xảy đến, cuộc đời của cô sẽ phát sinh sự chuyển biến long trời lở đất.

Ethel yên lặng nhận con mèo trong tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại trên đầu nó, giọng điệu nhẹ nhàng: “Sau này đừng tặng quà cho tôi nữa.” Cô không muốn thay đổi, cũng không muốn thích người đàn ông mình không nên thích, người làm nhiệm vụ mà rung động thì không khác gì đồ đồ đi.

“Không sao,” Elliott nhìn cô chăm chú, đôi mắt màu xanh sẫm dịu dàng, “Chỉ cần em vui là được rồi.”

“Tôi hơi mệt,” Ethel liếc nhìn anh bằng ánh mắt phũ phạp, lướt qua anh mở cửa vào phòng, gương mặt dần dần trở nên lạnh nhạt, cô nhếch môi ngoái đầu nhìn lại cười nhạt, trong mắt trào ra sự khinh thường. “Nếu tôi gả cho anh trai anh thì cũng không sao cả.”

“Ethel,” Elliott vội vàng đưa tay chặn cánh cửa phòng sắp khép lại, giọng điệu lưng túng không còn sự tạo nả bình tĩnh kia xưa, “Em có thể suy nghĩ lại hay không? Anh thì, anh sẽ đối tốt với em...”

“Xin lỗi,” Ethel bình tĩnh ngắt lời anh, “Người tôi thích là Angas.”

Ôn Như Thị không tin câu này của cô ta tạo nả, nhìn cô ta ngồi một mình trong căn phòng vắng tanh, vuốt ve chiếc nơ con bướm trên cái cổ trắng của con mèo liên tục là biết ngay Ethel nghĩ một đằng nói một nẻo thế nào.

Với một kẻ đã từng phải người đến cửa hàng rèn trong thành để lấy được chìa khoá của kẻ thù, Ôn Như Thị khó mà thương hại được.

Tệ nhất là, mình đem sắp buồng xuống, Ethel lại có vẻ cứ muốn ngồi suy sụp vậy đến sáng, không vẻ muốn đi ngủ chút nào.

Nếu Ethel không đi nghỉ thì có cũng không ra được, Ôn Như Thị sắp buồn đến chết rồi. Cái thứ như tình yêu ấy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cũng chẳng chào hỏi trước, thật mẹ nó đũa éo vai miếng nào!

Không biết trắng đã treo giữa trời từ lúc nào, trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, nữ hầu cung kính đứng ở cửa: “Tiểu thư, đã tìm được thứ người muốn.”

Ethel im lặng một lát, đứng dậy vuốt nếp nhăn trên làn váy: “Thông báo cho Gloria đi đến mặt thất trước, ta sẽ đến sau.”

Mới vừa đi một bước chợt nghe thấy tiếng mèo kêu kêu, quay đầu lại chỉ thấy con mèo trắng bị cô đặt lên đệm mềm đang bỏ dậy, bất an đi theo sau chân cô. Có cái người chạm vào chiếc mũi nhỏ ướt át của nó, dịu dàng nói: “Không được, chủ nhân phải đi làm việc quan trọng, cung cứ ngoan ngoan đợi ở trong này đi, tao về sẽ mang đồ ăn ngon cho cưng.”

Chú mèo bị vuốt lông cứ biết ngay ngồi ngồi yên đưa mắt nhìn chủ nhân rồi đi, bỏ lại đệm mềm nằm một lát, đang lúc nửa mê nửa tỉnh chợt nghe có tiếng nói ngoài cửa: “Ngủ ôi, nếu đang ở trong thì ra ngoài đi.”

Mèo trắng cảnh giác dựng lỗ tai, đây không phải tên đáng ghét bỗng trợn nó hỏi sáng sao?! Nó cong người lại, lộp lộp mềm mại trên người dựng hết cả lên.

Cửa vang lên tiếng “két” nhỏ, Angus đẩy cửa ra: “Ha, nếu không nói gì thì tôi đề đề lên từ đây.” Bên trong yên lặng không một tiếng động, anh nghĩ ngờ đang muốn lấy chiếc lược trong túi áo ra, liền thấy một cục màu trắng vọt ra ngoài qua khe cửa!

Angus nhìn kỹ lại, con mèo gấp hời chiều đang chạy như bay về phía cuối hành lang. Anh cau mày, đóng lại cửa phòng quay người đuổi theo.

Vòng qua chỗ rẽ ngay hành lang gấp khúc là một hành lang hẹp dài, con mèo nhỏ đang hoảng loạn không chọn được đường đành lọt vào lối vào đen thui.

Angus chân chờ một chút, lần theo thềm đá tới om chậm rãi đi đến. Anh không biết, hành lang này dẫn đến pháo đài nằm dưới đất, mà vào lúc này ở bên trong Ôn Như Thị đang rơi vào sự nguy hiểm trước nay chưa từng có...

Nữ hầu bên người Ethel ngã vào trong một thất, trên trần có non mịn có hai đầu răng sâu hoắm, máu tươi ồ ạt chảy ra nhuộm đỏ cả cổ lẫn nền đá hoa cương bóng loáng trên mặt đất.

Đại pháp sư Gloria cứ như nhìn không thấy đứng bên cạnh, mặt thất đã mở ra, bình thầy tính rỗng ném xuống đất, bên cạnh là chiếc chìa khóa Tường Vĩ màu vàng.

Bên phía đều thấy ngon nên màu trắng, ánh lửa da cam từ các góc độ khác nhau chiếu lên cơ thể người nọ, Ethel đứng ngay chính giữa một pháp trận cực lớn, tà váy đỏ sậm nhấp nhô lên xuống, các đường mạch máu màu xanh tím quai dị dần dần hiện lên trên mặt từ khóe mắt có ta.

Máu của cô như đang sôi trào bốc cháy!

Ethel siết chặt hai tay, ngửa mặt lên trời há mồm gào thét. Một cặp răng nanh dài ra từ trong miệng cô ta, răng nanh màu trắng phản chiếuánh sáng âm u, khiến miệng cô ta kéo dài ra một độ dài khó tin nổi

Cặp răng sắc bén, như vũ khí của loài động vật chuyên đi ăn thịt động vật.

“Trong cơ thể cô còn một người nữa!” Gloria đột nhiên ngược mắt, câu thần chú dài liên tục phát ra từ trong miệng cô ta, dùng mắt thường có thể thấy được những đường màu trắng từ trong tay Gloria xuyên vào cơ thể Ethel.

Những sợi tơ kìa lại có thể vòng qua Ethel, quần thẳng lên hồn mình!

Ôn Như Thị hoảng hốt, cổ liệu mạng giấy dựa nhưng không có cách nào tránh được!

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài mặt thất vang lên một giọng nam du dương: “Ngủ ôi, cô có ở bên trong không?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cừu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 84

Edit: Ưu tiếp dư

Beta: Vi chiêu nghi

Người chưa trải qua sẽ không thể nào hiểu được cảm giác đau đớn tột cùng, tro mắt nhìn mình bị người ta cưỡng ép tách ra khỏi bản thể. Toàn bộ linh hồn Ôn Như Thị đau đớn đến run rẩy!

Tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng gần, có hề miệng kêu rên, nhưng không phát ra tiếng nào.

Sợi tơ tủa ra từ lồng bàn tay Gloria quấn từng vòng từng vòng lên linh hồn cô, linh hồn mờ mùng dần dần bị kéo ra, sợi tơ tủa ra vàng sáng trắng nõn, tầng tầng sợi tơ quấn quanh, dần dần phác họa ra đường nét trên cơ thể Ôn Như Thị.

Vừa thấy rõ khuôn mặt cô, Ethel nô nự cười, nụ cười sung sướng kìa hơi dữ tợn. Vào lúc này, tất cả nghĩ vẫn đều có câu trả lời, sao có thể không nhận ra tuyên thệ số một của Lưu Quang đây.

Nhĩa mất tích, vết thương trên người cô... Không còn nghĩ nghĩ gì nữa, tất cả mọi chuyện đều do Ôn Như Thị giờ rồi!

Tiếng gõ cửa sất hơi ngừng lại, Ethel quay đầu, hung ác nhìn ra phía ngoài, thấp giọng nói: “Tiểu diệt có ta! Sáng mai ngài sẽ nhìn thấy đồ đệ của mình!” Dứt lời, Ethel đi ra ngoài.

Gloria không lên tiếng, chỉ tăng sức mạnh trên tay, ánh sáng trắng tràn về phía Ôn Như Thị.

Không ai trả lời, Angus hạ tay xuống, cửa sắt vẫn không nhúc nhích, trong bóng đêm, không biết con mèo trắng chạy trốn vào đâu. Anh chân chờ một lát, xoay người đi vài bước, định quay lại đường cũ.

Cửa sắt sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở ra, Ethel dựa vào cạnh cửa, giọng nói yếu ớt: “Angus...”

Nương theo ánh nền trong mặt thất, sau cánh cửa lộ ra dáng hình người con gái mặc váy dài đỏ sậm, màu sắc ấy càng khiến khuôn mặt cô nhìn tái nhợt, Angus không khỏi nhàu chặt lông mày: “Sao có lại biến mình thành bộ dạng như con quỷ thể này.”

Giọng điệu của anh quá tự nhiên, rất khác bình thường. Ethel gạt mình, trong thoáng chốc cô ta không biết nên nói gì để anh không nghĩ ngờ.

Cô ta còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời, Angus đã cao giọng: “Chẳng lẽ có lại gây rắc rối rồi à? Lại giết người, hay lại gây chuyện gì rồi?”

Anh cảm thấy thật sai lầm khi tới này tới tìm cô. Lúc nào gặp phải có năng xui xẻo này cũng không có chuyện gì hay ho.

Anh hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn cố kìm nén sự khó chịu, trầm giọng thúc giục, “Nhanh lên, nhân lúc tâm trạng tôi không quá tệ, muốn nói gì thì nói mau.”

Ôn Như Thị bên trong mặt thất nghe được giọng của anh mà muốn khóc, không phải có ghét người, mà là người khác muốn giết cô! Tên khốn kiếp này, còn không chạy mau đi...

Ethel rũ mắt, hiển nhiên, Angus tưởng cô ta là Ôn Như Thị, cô dựa vào khung cửa, chậm rãi mở miệng: “Tôi đau đầu lắm, anh đến đỡ tôi chút.”

Angus rheo mắt, đứng tại chỗ một lát, thấy đáng vẻ như sắp ngã của cô, rốt cuộc cũng nhắc chân bước tới gần, chậm rãi vươn tay. Đột nhiên có một cục màu trắng lướt qua chân hai người, lên vào trong cửa.

Tay anh đứng giữa không trung: “Hình như con mèo của cô chạy vào trong.”

Ethel hơi nồn nóng, đặt tay lên cánh tay anh luôn, muốn dẫn anh rời khỏi đây: “Không cần để tâm đến nó.”

“Cũng đúng, Elliott đưa con mèo đó cho Ethel, cũng không phải đưa cho cô.” Angus nhàu mày, không hiểu vì sao mà tâm trạng bỗng trở nên vui vẻ. Vừa dứt lời, cảm giác lạnh lẽo truyền tới người anh, theo bản năng, anh nghĩ muốn hắt tay cô ra.

Chợt nghe thấy tiếng mèo kêu kêu thể truyền ra từ trong cánh cửa, Angus sững sờ một chút, đang định đẩy cô ra, đi vào xem xét bên trong. Ethel lại nhắm hai mắt lại, cả người mềm mại ngã vào lòng anh!

Xung quanh rất yên tĩnh, tựa như tiếng mèo kêu vừa rồi chỉ là ảo giác, chắc chắn trong mặt thất che giấu chuyện gì đó không muốn ai biết.

Angus nhìn Ethel đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, do dự một lát, cuối cùng cúi người ôm lấy cô, dọc theo cầu thang tối tăm, chậm rãi đi lên trên.

Lúc đó Angus không biết rằng, hiếm khi anh nổi hứng tôn trọng ý kiến của cô một lần, nhưng chính điều đó khiến anh bỏ lỡ một điều rất quan trọng.

Nếu cho anh một cơ hội nữa, liệu anh có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, rằng cô gái đang nằm trong lòng anh, vốn không phải Ethel mà anh quen biết hay không?

Angus không có câu trả lời...

Tiếng bước chân xa dần, trong mặt thất, linh hồn Ôn Như Thị đã kề cận ranh giới bị tiêu diệt hoàn toàn. Linh hồn mờ ảo như ẩn như hiện, sợi tơ ánh sáng đang trôi chảy lấy có dấy lên ngọn lửa màu trắng, lúc ẩn lúc hiện.

Theo thể tấn công của ngọn lửa nóng bỏng đó, bùa chú hình tròn trên ni tâm cô từ từ hiện lên, Ôn Như Thị gầy gầy giao thiết, bùa chú ngưng tụ thành tia sáng đỏ, bỗng nhiên bắn tung thành những hạt nước nhỏ li ti màu đỏ!

Những hạt nước màu đỏ li ti rơi xuống, chạm vào những tia sáng, rồi tan vào đó như băng tuyết gặp ánh sáng mặt trời, trong chớp lát, sợi tơ bị ăn mòn, đứt đoạn một phần!

Trong khoảnh khắc đó, Ôn Như Thị vội vã trốn khỏi trời buộc, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trốn vào cơ thể con mèo trắng đang run rẩy co ním trong góc mặt thất! Gloria chưa kịp lấy lại tinh thần niệm bùa chú bắt có lần nữa, Ôn Như Thị đã ẩn người về phía chiếc chìa khóa màu vàng bị ném một bên.

Tầm mắt của mèo con quá thấp, Ôn Như Thị lao đảo bỏ đến gần, ngấm lấy chìa khóa rồi nháy vào cơ quan bên cạnh!

Vừa tiến vào cơ quan thị trận pháp tự khởi động, những đường đó tươi như mạch máu dày đặc đan vào nhau, dọc theo mép của cơ quan hướng vào phía trong, rồi nhanh chóng hợp lại.

Nhưng sau khoảnh khắc đó, cơ quan chứa máu ma cả rừng nhanh chóng trở về nguyên trạng, hoa văn đó tươi dần dần nhạt đi, biến thành màu đồng cũ kỹ không khiến người khác chú ý.

Mục tiêu trốn thoát, Gloria đứng trầm mặc cạnh cơ quan mặt đất, chậm rãi mở miệng, giọng nói vẫn khó nghe như cũ: “Cô trốn không thoát đâu.”

Ôn Như Thị há miệng thở hổn hển, nhưng chỉ phát ra một tiếng, “Meo —— ”

Con mẹ nó!

Cô vốn định đâm phán với đối phương để đối phương tha cho cô rồi đi, tấy điều kiện là cô sẽ giúp Gloria cứu đồ đệ Caesar. Nhưng không ngờ hiện giờ cô chỉ là một con mèo, không nói được tiếng người, hiển nhiên, cô chỉ là một con mèo bình thường!

Ồn Như Thị không kêu thêm tiếng nào, nằm trong chiếc hộp vuông vắn chi rộng chừng hai thước, im lặng gầy chiếc chìa khóa đặt cạnh chân.

Linh hồn bị thương không dễ dàng khỏi phục lại, cô cúi đầu xuống, thờ ơ đi. Nói đi cũng phải nói lại, dù sao tình trạng hiện giờ tốt hơn tình cảnh bị kẻ khác đuổi giết như vừa nãy nhiều.

“Nếu hiện giờ cô không chịu ra, sau này cũng đừng hòng bước ra.” Gloria chậm rãi dạo quanh cơ quan, áo choàng màu đen phất qua cơ quan màu đồng cũ kĩ.

Ồn Như Thị trừng mắt, trên vách cơ quan tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào lớp lông màu trắng của cô, làm chúng như phủ một lớp phấn hồng.

Nơi an toàn nhất trên thế giới có lẽ là đây, ít nhất hiện giờ Ethel và Gloria chưa đủ năng lực mở ra cơ quan mà tổ tiên ma cà rồng lưu lại.

Cô cúi bốn chân, ngáp một cái, quai một mồi, cô nên nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng thương.

“Dù cô có chìa khóa trong tay cũng vô dụng.” Gloria ung dung thi triển thêm một tầng phong ấn bên ngoài, “Dù sau này cô mở được cơ quan, cũng không thoát khỏi trận pháp của tôi”

Ồn Như Thị lật người, chống cằm lên móng vuốt của mình, ngái gãi ngái gãi. Làm việc chuyên nghiệp như thế làm gì, đáng đời bà ta, sau này cũng không có đồ đệ lo ma chay cho mình!

Ồn Như Thị bị nhốt trong một thất thất đang cố tìm niềm vui trong nỗi khổ sở, Angus ở bên ngoài đã đi ra khỏi con đường nổi

Ethel đang dựa vào vai anh mở mắt ra, sâu trong ánh mắt ẩn chứa tia sáng hung ác.

Đầu cô hơi nghiêng, tựa vào cổ Angus, mạch máu ẩn dưới lớp da thịt của người đàn ông này phập phồng, thơm ngọt quyến rũ như thuốc phiện, không ngừng kích thích khứu giác của cô.

Vừa chuyển hóa thành ma cà rồng nên Ethel chưa thể khống chế bản thân theo ý mình, cô ta gồng sức kìm nén, nhưng răng nanh sắc nhọn vẫn không tự chủ được, chặm rãi lị ra ngoài cánh môi.

“Nếu không thoải mái, buổi tối đừng chạy lung tung khắp nơi”. Người cô rất lạnh, Angus nhàu mày, linh giọng giải thích, “Ethel muốn tìm cái huy chương kia, tôi đã giấu ở nơi khác rồi, yên tâm đi, cô ta không tìm được đâu.”

Ethel cắn bản không để tâm anh đang nói gì, bên tai cô ta chỉ vang vọng tiếng dòng máu ngọt ngào chuyển động trong động mạch của anh... Cô ta như bị mê hoặc, chặm rãi vuron tay ôm cổ anh.

Dưới làn da trắng nõn ngay trước mắt cô ta là mạch máu, có chỉ liếm một chút, một chút thôi... Ethel há miệng, nặng nề liếm lên cổ Angus.

Angus giết mình, gờ tay ném cô xuống đất: “Cô điên rồi sao?!”

“Angus,” Ethel ngồi trên vạt váy lộn xộn, vẻ mặt bi thương, ánh mắt mê man, “Anh không thích tôi hôn anh sao?”

Nghe vậy, anh ngơ ngẩn, một lát sau mới mới lạnh lùng nói: “Thật ghê tởm, cô còn dám làm như vậy, tôi sẽ giết cô.”

Giết cô sao? Ethel từ từ cúi đầu, khe nở nụ cười, tựa như anh vừa nói một điều gì đó rất đáng cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Angus không nhận được là về sau một bước, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?”

Cô ta hơi nghiêng đầu, dung nhan xinh đẹp: “Tôi là Ethel, anh nghĩ tôi là ai?”

Trong lòng Angus rung mình, trở tay cầm lấy cọc gỗ gắt sau thất lung, vừa rút ra, một bóng hồng đã nhào lên, bám chặt bên gáy anh!

Nắm ngón tay tái nhợt, khớp xương nổi lên, anh cầm chặt cọc gỗ đã được mài bóng loáng, Angus vuron tay, không chút do dự đâm mạnh về phía cô ta!

Anh vốn có thể giết Ethel trước khi cô ta cắn anh, nhưng trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, Angus chợt nhớ lúc rạng sáng, trước khi đi, cô để lại câu nói kia ——

“Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Nếu cô gái ngủ giấc kia biến mất...

Mũi nhọn của cọc gỗ hơi lệch đi một chút.

Cảm giác đau đớn lan ra từ cổ, trên mặt Angus hiện ra vẻ đau đớn. Anh cắn răng, dùng sức trên cánh tay, đẩy sâu chiếc cọc gỗ thêm nửa tấc trên bụng Ethel, giọng nói lạnh lẽo: “Cô giết cô ấy đúng không, cô gái ngủ giấc kia chết trên tay cô, đúng không?”

Cô lẽ có ấy chưa chết, cô lẽ có ấy chỉ đang trốn trong cơ thể cô ta, cô lẽ là thế...

Angus nắm vai cô ta, chịu đựng cảm giác đau đớn trên cổ, rút cọc gỗ ra, đâm vào bụng dưới của Ethel một lần nữa, nhưng không đâm vào vị trí gây hại tới tính mạng của cô ta.

Khóe môi Ethel nở xuống một giọt máu, cô ta cười quyến rũ: “Anh không dám giết tôi, nếu tôi chết, cô ta cũng không sống nổi.” Máu tươi của con người thật hấp dẫn, cô ta không kìm được muốn uống càng nhiều, nỗi ham muốn từ sâu trong linh hồn làm giọng điệu của Ethel trở nên cao vút.

Cô gái ngủ giấc kia, sẽ không muốn bị giam cầm trong cơ thể của ma cà rồng, trọn đời không thể thoát ra...

Angus mặt lạnh như sương, làn da tái nhợt, đôi mắt xanh sâu không thấy đáy.

Anh từ từ rút cọc gỗ giấu trong người Ethel ra, giọng nói lạnh lẽo như kết thành băng: “Cô sai rồi, nếu cô ấy còn sống, chắc chắn sẽ hi vọng tôi giết chết cô.”

Sau đó, anh sẽ rất nhớ cô, vĩnh viễn.

Angus vuron tay, nhắm vào trái tim Ethel, đâm mạnh xuống!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Edit: Hàn thái tử

Beta: Pi sà Thản

“Vật đổi sao dời, năm tháng biến hóa.” vốn chỉ là một câu nói thường thấy trong sách.

Nhưng Ôn Như Thị lại không ngờ, giờ đây câu nói này lại ứng trên chính bản thân mình. Khoảng thời gian bị phong ấn trong một thất cực kỳ dài, dài đến mấy trăm năm, lâu đến mức đủ cho cô đếm rõ xem trên người từ trên xuống có bao nhiêu sợi lông.

Ồn Như Thị rất cô đơn, vô cùng vô cùng vô cùng cô đơn. Có nghĩ, nếu không phải tình huống còn có thể tàn giữu với trụ lý qua khám quyết, chắc chắn là cô đã sớm điên rồi.

Đáng tiếc là trong nhiệm vụ lần này, trụ lý cá nhân chỉ có thể giúp giải nỗi quy quy định của cuộc thi, không thể tiết lộ những tình tiết theo sau bị thay đổi bởi các người chấp hành. Chính vì thế, Ôn Như Thị thực sự không tính được, tiến trình của lịch sử sẽ bị thay đổi đến mức độ nào khi mà gần trăm người chấp hành cùng lúc tiến vào một thế giới.

Elliott có còn giữ được mạng sống của mình trong tương lai, gặp gỡ chân mệnh thiên tử của hần hay không?

Angus có còn như trong tài liệu ghi lại, trở thành một kẻ cuồng sát máu lạnh vô tình đến cả ma cà rồng cũng e ngại hay không?

Còn anh cả Cecil của bọn họ, có gặp được Meryl hay không, có thể trở thành trở thành vua của của người sói ở núi Guimaras hay không?

Những chuyện này Ôn Như Thị đều không biết.

Cô lại càng không ngờ, gia tộc ma cà rồng vốn nên vang danh kình kễ đến đời sau —— Lannister, đã không tồn tại nữa.

Đêm hôm đó bên trong pháo đài của bá tước không một người nào còn sống đi ra, cho đến nửa tháng sau, mọi người mới phát hiện ra tòa lâu đài đại ngục trần gian ấy.

Trên tường, bồn hoa, dưới đất, hành lang gấp khúc, lan can, đầu đài cũng có vết máu, có thể nhìn thấy vết máu khô và phần chân tay còn lại vô cùng thể thâm ố khắp mọi nơi, vị bá tước cao quý và ngài thị trưởng bị mổ rách bụng ở trong phòng ngủ của mình, như bị thú dữ giết chết...

Hình dáng lúc chết của mỗi một người đều rất thể thảm, điểm giống nhau duy nhất chính là hai lỗ máu nằm ở một bên, sự kinh hoàng đến khó tin đọng lại trên vẻ mặt của bọn họ khiến mọi người vô cùng ghê ngại.

Tổng cộng có 128 người gặp nạn, trong một khoảng thời gian ngắn, pháo đài cổ có lịch sử lâu đời này đã trở thành khu vực cấm không một ai dám nhắc tới...

Cũng tồn tại trong chóng hồ sơ dày cộp, ngoài com kiếp nạn này ra thì những tháng năm dài đằng đẵng vừa qua còn chôn dấu sự kiện bá tước thẩm kìm Ethel và hai người con trai của thị trưởng. Angus và Elliott mất tích không còn tăm hơi.

Ồn Như Thị hoàn toàn không biết gì về những việc này, mỗi ngày ở trong đây, trừ ngủ, ngủ và ngủ, thì bức tường tối tăm phía trong đã cô vào vô số chữ “Chính” (*thắng giông*) lên.

Cuối cùng, cô đau khổ phát hiện, mặt thất hai thước vuông (~ 0.743 mét vuông) không chứa đủ vết tích thời gian của mấy trăm năm.

Sau đó, Ôn Như Thị bỏ luôn sự nghiệp ghi chép ngày tháng vĩ đại, cam chịu vào đầu tận lực ngủ. Sự tiêu khiển duy nhất trong khoảng thời gian dài này chính là tiếng đánh thức để nghe của hệ thống.

“Hắc Ngục số 7 Caesar, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại 95.”

“Chấn Phẫn số 10 Liễu Trung Thanh, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại 94.”

“Vụ Diên Khuyêh số 8 Dịch Sùng Lâm, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại 63.”

...

“Vĩnh Hằng Chi Môn số 3 Agnes, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại 46.”

“Chuyến Sinh số 3 Anker Bella, nhiệm vụ thất bại, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại 32.”

...

Đấy đúng là một cuộc cạnh tranh toàn khóa, Ôn Như Thị tằm chế khen ngợi, hoàn toàn không nhìn ra biểu cảm trên cái mặt mèo lông xù. Không ai biết, có bao nhiêu người chấp hành đã bị ma cà rồng Angus vô tình giết chết.

Ma vào lúc này, đứng trên một vùng đất rất thế thương, nhìn thế lực mà mình vừa mới xây lại một lần nữa bị hai anh em này phá hủy, Ethel rất cảm tức, ngay từ đầu cô đã không nên chọn Angus làm đối tượng để công lược, càng không nên yêu Elliott, hiện tại cô thực sự hối hận đến phát điên rồi!

Ethel bị đuổi giết ba trăm năm, cả đời này cô chưa bao giờ chết về đến mức này!

Năm đó, một nhát của Angus, cho dù cô đã ngăn lại trước khi hấn đâm xuyên tim cô, nhưng cũng đã đủ để cô chịu tổn hại nghiêm trọng khi mới chuyển hoá. Một đòn chí mạng kia đã khiến Ethel hoàn toàn bị cơn khát máu nhấn chìm, lúc cô tỉnh lại thì tất cả đều đã muộn.

Có giết chết chính cha của mình, cũng đã giết cha của Elliott. Nếu Ethel không ép Angus uống máu của mình trước lúc mất lý trí, thì ờ đêm đó cô cũng tàn sát nam phụ dẫn đến nhiệm vụ thất bại.

Lần vảy dài đó sạm của cô uốn lượn trên đất, chất lỏng đó tươi chảy xuống ống tay áo rộng rườm rà, tiếng tí tách, Ethel hơi hoang mang, trong phút chốc không sao phân biệt rõ được rốt cuộc đây là máu của ai.

Một bên là thân xác tàn tạ của thị trường đã bị cô xé rách thành một đồng bùn nhão, Elliott gạt mình sững sờ quý trước người ông, trong một giây đó nỗi đau đớn sâu nặng và sự thống khổ trong đôi mắt xanh thắm của hắn đã đáp tan thái tình cảm bí mật Ethel giấu kín trong chớp mắt.

Ethel cần tận c để ôm hấn từ sau lưng, nhưng chỉ nhận lại một tiếng khóc thảm thiết nghẹn nghẹn của hấn: “Cút đi, ác quỷ!”

Cô không phải ác quỷ, cô chỉ là... Ethel chảy nước mắt, lộ ra răng nanh thật dài, cắn vào sau gáy Elliott.

... Nếu như không yêu, vậy thì trung thành với cô là được rồi

Nhưng rốt cuộc biến hai anh em Angus và Elliott thành ma cà rồng không giúp cô đạt được sự trung thành của bọn họ, mà tiện thể theo sau, là sự trả thù điên cuồng!

Dù cô chạy tới chỗ nào, đều không thoát khỏi hai người như nước bầu tấy mặt này, họ như oan hồn vĩnh viễn không thể cắt đứt, theo sau cô, diệt trừ thế lực của cô. Elliott còn đó, bản tính lương thiện trời sinh như hấn chắc chắn sẽ chỉ đối phó với ma cà rồng, hấn cũng sẽ bỏ đi kìm như không thấy những người bình thường dưới trướng Ethel.

Đáng sợ nhất là Angus, ma cà rồng và con người chết dưới tay hấn nhiều vô số kể, tuân theo sách lược “thỏ cô tận gốc” để Angus có thể tìm đến căn cứ của Ethel, cách làm duy nhất chính là —— đồ thành (*tàn sát hàng loạt dân trong thành*).

Thủ đoạn của người đàn ông này thực sự độc ác, ra tay hiểm ác, ngay cả Ethel cũng không nhận được mai đầu lỏng. Chỉ có lúc nhân đến thì thế thuộc hạ ở khắp thành cô mới sâu sắc cảm nhận được hai chữ “đồ tể” nhắc tới trong tài liệu nhẹ nhàng đến cỡ nào!

Lính nạn trong thời gian dài khiến lòng Ethel ục ục không thể tả, nếu như khi vừa bắt đầu giết chết hai người bọn họ ngay thì mọi chuyện đã đầu xuôi đuôi lọt rồi. Nhưng đây không phải là nhiệm vụ thế giới bình thường, người chấp hành không thể giết nam chính, cũng không thể giết nam phụ.

Ethel muốn đánh nhưng còn e ngại uy danh thành tích của Angus và Elliott.

Thời gian ba trăm năm, đủ để khiến một ma cà rồng mới sinh có thể đủ sức giết một người dẫn đường, hướng chỉ, bọn họ có hai người, còn cô chỉ có một mình mình.

Chỉ cần cô không cố gắng xây pháo đài ma cà rồng nữa thì bọn họ sẽ không tra ra tung tích của cô để như vậy. Ethel cực chẳng đã, không thể làm gì khác hơn là mai danh ẩn tích bắt đầu trốn. Ở trong thôn làng nhỏ mà cô chọn vẫn còn chứa một cơ hội cuối cùng. Nếu có có thể diệt trừ người chấp hành ở chỗ này, chiếm được trái tim của nam phụ kia, cuộc tranh tài này cũng không tính là thua!

Liên tục hai năm không có tung tích của Ethel, Elliott cũng bắt đầu có ý định rút lui.

Quý ông dật dưng ngai ngừng chờ có người đầu nhìn một cái năm nào đã sớm chết trong pháo đài có đêm hôm đó, trên tay của hấn đã nhuộm đầy máu tươi, cho dù tám nửa thanh loc bao nhiêu lần cũng không sạch.

Elliott cảm hận chính mình do bản như thế, cũng cảm ghét cuộc sống mơ mơ màng màng tìm kiếm chút an ủi như kẻ say rượu.

Cuộc báo thù vĩnh viễn không ngừng không có điểm dừng không cứu rồi hấn, trái lại còn đeo lên lưng hấn nhiều đau khổ hơn.

Ở nơi ăn chơi trác táng trong thành, Angus ốm yếu nỷ nỉ vừa quen, kẻ sát tay có năng, uống hết ly rượu vang này đến ly rượu vang khác, đáng tuổi cười bất cần của hấn không giống với vẻ lạnh lùng thâm trầm vốn có.

Tiếng nhạc DJ âm ỉ chần chờ làm mừng nhĩ Elliott khó chịu, tiếng gáo ma cà rồng vốn ngây cảm, đặt bàn thờ vào một chỗ như vậy khác nào tự hành hạ mình. Hấn thật không hiểu được, sao Angus lại có thể thích thái đến như vậy, hấn thờ dài, đứng dậy: “Về thôi.”

Angus nhếch miệng không tỏ rõ ý kiến, ánh đèn đỏ màu la qua mặt hấn, chiếu lên gương mặt tái nhợt của hấn, đẹp đến tưởng chừng như không phải người thật: “Vội gì, đi về cũng chẳng có ai chờ em, nơi này nhiều nữ như hấn vậy, em thích ai thì nói với anh hai.”

Elliott tắc đầu một cái, nủ mắt có cười gượng: “Về thôi, về Thành Suưng Mù, em muốn thăm cha, còn cả Cecil nữa.” Ba trăm năm, lúc họ đi cũng không hề để lại cho anh cả Cecil một là thư nào.

Trốn tránh nhiều năm như vậy, phần mộ của họ không biết có còn ở đó hay không, hấn chỉ muốn trở lại quét tước tảo mộ, tu sửa nơi ở cũ của người trong nhà một chút.

Nghệ vậy, Angus nheo mắt lại, híp mắt nhìn em mình chằm chằm, im lặng cả buổi, một lúc sau, hấn gạt tấy ly rượu của cô gái bên cạnh, uống một hơi cạn sạch: “Tùy mày!” Sau đó tiện tay ném xuống, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Bước chân hấn loạng choạng, nỷ nỉ kia vội vã tránh mình vớ dưới chân, tiến lên vài bước đỡ hấn, không ngờ lại bị hấn đẩy ra, giọng lạnh lẽo vô tình, “Cút!”

Cô gái kia không chuẩn bị kịp ngã xuống chỗ ngồi, phản ứng lại thì lập tức cuống lên, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, rung rung muốn khóc.

“Angus, theo em cùng về Thành Suưng Mù,” Elliott đuổi theo, kéo cánh tay của hấn, “Theo em về, chúng ta có thể dựng nên một ngôi nhà...”

“Sau đó thì sao?” Angus quay đầu lại, chăm chăm lạnh lùng liếc nhìn hấn, “Hai ma cà rồng lẻ loi canh giữ một căn nhà trống rỗng, sống trong bóng tối, ngay qua ngày dần dần nhỏ về năm đó? Năm đó mày cũng chỉ mới 20 tuổi, 20 năm kỷ ức, muốn dùng tương lai mấy trăm năm, mấy nghìn năm nhỏ đi như lá, cũng chỉ có tháng ngu mới làm như thế.”

Hấn chậm rãi hất tay ra, xoay người rời đi.

Hấn sẽ không trở lại nơi mà những người kia đã kết thúc, cuộc đời hấn chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, không thể lùi lại, “Nếu mày muốn về thì cứ tự mình về, không cần kéo tao theo.”

Thành Suưng Mù vào cuối thu làm hấn nhớ tới đoàn người như thoi đưa trên phố xá, ông chủ thợ rèn thuần phác, người cha nóng nảy, trước phía bên kia giáo đường là một cây sồi cao to, còn có lá vàng óng ánh rơi xuống phủ kín đất, trên gác chuông cao cao, cô mỉm cười ranh mãnh...

Thời gian ba trăm năm quá lâu, Angus đã không còn nhớ rõ, ngày đó buổi tối Ethel xuất hiện ở trước mặt mình, đã từng nói cái gì, rồi làm những gì.

Cũng nhớ nổi năm đó, vì sao bản thân lại ngu ngốc tha thứ cho một kẻ ngu không có cả năng lực tự vệ, lúc hấn còn chưa nhận ra được mình đang chờ đợi cô thì cô cứ thế đột nhiên không còn ở đây.

Angus không thích về thăm, hấn không giống Elliott đã sâu da cảm, do dự thật quyết đoán như vậy, tất cả những thứ kia đều đã là chuyện đã qua, hấn đã quên sạch sành sanh cả một người hấn đã từng biết rõ.

Chẳng qua, chỉ có câu nói đó là không có cách nào quên được.

“Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Thậm chí Angus còn không biết, tại sao mình lại khác gì câu nói ấy vào tim, hay là vì trong những năm đó, cô là cô gái duy nhất có thể đến bên hấn. Hay là vì ngay lúc đó giọng cô bình tĩnh, lại hay là vì, như có đã hoàn toàn biến mất đúng như những gì đã nói.

Không có linh hồn của một người bình thường, có thể tồn tại trong thân thể của ma cà rồng lâu như vậy. Nếu như nhất định phải hỏi, bấy giờ hấn hẳn Ethel bao nhiêu, đáp án của Angus là —— “Không biết”.

Thủ hấn cũng giống như tình cảm, qua thời gian sẽ với dần dần gần như không còn.

Đèn đường lì mù kéo từ lưng của hấn ra một cái bóng thật dài trải trên đất, Angus đi trên đường cái lúc nửa đêm không có một bóng người, có lẽ, chỉ là hấn quá buồn chán.

Trừ việc truy sát Ethel, Angus không biết, rốt cuộc mình còn có thể làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net

Chương 86

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: SakiHime

Beta: Vi chiều nghi

Mưa đông, Elliott trở lại cổ hương sau nhiều năm xa cách. Đầu đông, trận tuyết rơi đầu mùa phủ một lớp tuyết trắng xóa lên những ngôi biệt thự cũ kỹ trong thành trấn, mái nhà màu xám như hòa vào sắc cây cối xung quanh.

Hoa tuyết bay xuống đầu trên đầu vai anh, đã từng, một nhà bốn người ôn ào vui vẻ, vậy mà bây giờ chỉ còn mình anh trở về.

Elliott chậm rãi đi qua hành lang uốn khúc, đứng lại trước cửa, trên cột gỗ nâu sẫm vẫn còn khắc tên viết tắt của ba anh em họ. Anh chậm rãi vuốt ve vết khắc, không nên được cảm giác đau thương đang tràn ra, cảnh còn người mất, vật đối sao đôi.

“Đừng nhìn nữa, đây là do năm năm trước anh khắc lại theo nét bút của hai người.”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền tới, Elliott quay đầu lại, thân người cường tráng của Cecil dựa vào cạnh cửa, khỏe miệng cong lên nụ cười không rõ vui giận.

Không hiểu vì sao, nước mắt Elliott bỗng nhiên rơi xuống “... Anh cả.”

Cecil nhủ mình: “Cậu còn nhớ tôi là anh cả của các cậu à? Các cậu không nói câu nào đã biến mất mấy trăm năm, nếu không phải phù thủy tính được các cậu chưa chết, tôi còn định lập hai ngôi mộ cạnh phần mộ của thị trường rồi.”

Anh khoan tay đứng chân trước cửa, giọng điệu không vui, “Thằng Angus khốn kiếp kia đâu, sao không về cùng cậu?”

Elliott cứng đờ, tựa như được trở về khoảng thời gian niên thiếu vẫn còn bị hai anh trai bắt nạt. Anh hít sâu một hơi, đánh trống mắt nhìn Cecil: “Hiện giờ người đứng trước mặt anh là em, anh không thể hỏi thăm tình hình hiện giờ của em ba à, quan tâm Angus làm gì?”

Vẫn có thể nói lời châm chọc nhau, cảm giác ấy thật tốt, vìnn mất Elliott ủng hộ, không từ chối được nó nụ cười.

“A, em trai thân yêu của anh.” Cecil nhún vai, tránh khỏi cửa, “Em cũng biết, từ nhỏ thằng khốn kia đã hay gây rắc rối, độc mồm độc miệng, tính tình cực đoan, em không giống nó, nên anh cũng không lo lắng an nguy của em”

Khác với vẻ ngoài cổ xua của ngôi biệt thự, ánh đèn trong phòng màu da cam Trong lò sưởi mang phong cách cổ điển, ngọn lửa bập bùng tỏa ra hơi ấm, hương vị của đồ ăn tràn ngập căn phòng.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược với vẻ hoang tàn đó nát nát Elliott tưởng tượng, anh kìm nén sự kích động trong lòng, từ từ ngồi xuống chiếc ghế salon quen thuộc: “... Anh vẫn ở đây chờ chúng em?”

“Hừ.” Cecil bừ môi, không cho ý kiến, tiện tay cầm bình rượu vang trên tủ rượu, rót một ly cho Elliott, “Sợ chuyện đi thì hai cậu không tìm được, đánh sủa đi sủa lại rồi rách nát này để ở tạm, mấy năm này anh sắp ngột ngạt đến chết rồi, mau nói xem, rốt cuộc các cậu đã làm chuyện gì. Còn người cha không nhân tính của chúng ta, tại sao lại chết chung một chỗ với bà tước?”

Elliott rũ mắt, chậm rãi nhấp một ngụm rượu nguyên chất trong ly, rượu vào miệng, vị ngọt mà chát: “Đó là một câu chuyện cũ dài dòng...”

...

“Angus thân mến!

Thành Sương Mù đã phát triển gấp mấy lần khi trước, đường phố nằm dọc chúng ta từng đi qua đều trở thành đường lớn, ngựa xe như nước. Nếu anh trở về, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy không quen giống em, nhưng hiện giờ em cũng bắt đầu thích ứng với sự biến hóa của nơi đây rồi.

Mỗi đêm trăng tròn, Cecil sẽ trải qua đêm đó trong khu rừng ngoài thành, anh ấy không thích có người tìm mình, không ai có thể tiếp cận anh ấy vào thời điểm anh ấy hóa hình, trừ có bé mà anh ấy nhận nuôi. Điều này khiến em hơi buồn, chúng ta là anh em ruột thịt, đúng không, tại sao lại không sánh bằng một người ngoài?

Chờ anh về. Mọi người đều ở nhà chờ anh.

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Elliott nghiêm túc dán kín bức thư, bỏ vào trong hòm thư trước cửa.

Mùa đông, tuyết càng lúc càng nhiều, tính từ lúc anh rời đi, không biết hiện giờ Angus còn ở đó không nữa, Elliott phải tuyết trên vai, xoay người đi vào nhà.

“Angus thân mến!

Hôm nay con gái nuôi của Cecil – Meryl – lên cấp ba, cô bé quen rất nhiều bạn mới, sau khi tan học, cô bé trở về với vẻ vui vẻ thích thú khiến Cecil cũng có chút ghen tị.

Em rất mong được như cô bé, nếu có thể, em cũng hi vọng có thể bắt đầu lại từ lúc chưa tốt nghiệp. Hiện giờ ngày nào em cũng đi dạo trên đường, nếu có một ngày, em có thể hoàn toàn không chế được mình khỏi ham muốn hút máu ngay cả khi đứng giữa đám người, có lẽ, em có thể được làm con người thực sự, thêm một lần nữa.

Meryl thường hay giám giữ trong phòng ngủ, cô bé mua một vài vật kỳ quái, được rồi, em không nên nói xấu sau lưng người khác. Nhưng hành động của cô bé ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của em, trong đồ ăn của em thường xuất hiện một vài thứ không nên có, ví dụ như con cóc... Máu tươi càng ngày càng khó tìm, Cecil cũng mặc con gái anh ấy.

Hôm qua cô bé bỗng nhiên chạy tới nói với em, chắc chắn cô nghĩ có thể xoay chuyển tình thế. Em không hiểu ý của cô bé, Meryl bao em nói cho anh biết, nếu anh còn chưa biết, thì buổi tối Ethel sẽ biến thành quỷ hồn gây phiền phức cho anh —— không ngờ cô bé biết Ethel! Em không hiểu vì sao cô bé luôn nhân mạnh là buổi tối

Đây là lí thư mười một em viết cho anh, nếu anh đọc được thì gửi thư về cho em được không?

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Cecil đứng ở cửa, nhìn Elliott nghiêm túc viết chữ hoa đẹp đẽ vào lí thư gửi Angus, không kìm được châm chọc: “Em biết rõ nó sẽ không dùng chân tại một địa điểm cố định, cần gì phải gửi thư về đó mãi, nếu nó thực sự muốn về, sẽ tự trở về. Em không cần làm việc ngu ngốc như thế.”

“Có lẽ.” Elliott nhẹ nhàng dán phong thư lại, cười khê: “Em chỉ muốn để anh ấy biết là anh ấy không cô đơn.”

Tuy Angus không nói, nhưng anh lộ rõ cảm thấy, sâu trong lòng anh ấy, hẳn là rất cô đơn. Elliott chỉ hy vọng, Angus cũng đoàn tụ với người nhà như anh, dù là ma cà rồng, thì cũng cần người nhà ở bên.

Ở bên cầu bên kia Trái Đất, khi màn đêm bao phủ, Angus bước đi lững đững trên một con phố xa lạ, áo đen trên người khiến thân hình hoàn mỹ của anh lặn vào bóng đêm.

Ethel dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, ba năm qua anh vẫn không tìm được tung tích của cô ta. Angus nhủ mình, chuyển hướng sang con hẻm kế tiếp, lần trước có một người đàn ông nói ở đây có một ô ma cà rồng, anh nghĩ, biết đâu có thể tìm được chút manh mối

Hẻm nhỏ chật hẹp, âm u, ẩm thấp, trong không khí phảng phất mùi thối rữa, nhưng anh cũng không thích đóng khừu giác của mình. Quá trình giết chóc không ngừng tạo ra một khí nặng mùi, chỉ cần anh muốn, Angus có thể tùy ý làm bất kỳ một giác quan nào mất đi tạm thời

Người đàn ông mở cửa là ma cà rồng mới sinh, người con gái trong phòng lành lặn máu tươi, mùi máu tanh nồng nặc không kịp tản đi. Ma cà rồng kia chưa kịp đóng lại cửa phòng, Angus đã nhấc chân, đập bay cả người lẫn cửa!

Anh nhẹ nhàng dập lên ngực tên kia, động tác có vẻ rất khẽ, nhưng lại ẩn chứa sức nặng nghìn cân, Angus hờ hững nhìn xuống, răng nanh dài ra: “Ethel ở đâu? Nói, tao tạm tha mạng cho mày, không nói, thì chết.”

“Tôi không biết anh đang nói gì, tôi không quen cô ta.” Người đàn ông dùng hết hơi sức cũng không tránh được lực đè của Angus, anh ta hoảng hốt, xin tha liên tục, “Thà tôi, thà tôi đi, anh muốn gì tôi cũng cho anh.”

Angus lạnh lùng nhếch miệng, giọng điệu ôn hòa: “Trả lời sai rồi.” Một giây sau, tên ma cà rồng nằm trên đất đã không còn hơi thở, anh nhẹ nhàng thu chân về, để gậy da bị máu tươi nhuộm đỏ.

Anh bình tĩnh quay đầu ra ngoài, ánh trăng sáng trong xuyên qua cánh cửa đang mở, chiếu lên sàn nhà, sắc mặt người đàn ông nằm trên đất trắng bệch, trên ngực để lại một cái lỗ lớn, trái tim đó tuy đã bị giãm thành thịt nát.

Trên thế giới này càng ngày càng nhiều ma cà rồng, có lẽ là hậu duệ của Ethel, có kẻ sống sót sau cuộc tàn quét của Giáo hội, nhưng dù là ai, cũng không biết tung tích của cô ấy.

Angus thở ra hơi lạnh, dứt tay vào túi, không nhanh không chậm bước ra đầu hẻm.

Ban đêm, trong quán cà phê, ánh đèn u ám, mang phong vị xa lạ của ngoại quốc. Angus ngồi xuống cạnh cửa sổ, chậm rãi uống tách cà phê Martha Clann ^[1] đang tỏa ra hơi nóng.

[1] Cà phê Martha Clann

Bản gốc: 玛莎克兰咖啡

Phiên âm: Cà phê mã toa khắc lan

Đây là loại cà phê dành cho người thất tình. Nguyên liệu chế biến bao gồm nửa tách cà phê nóng, rượu vang đỏ, chanh, quế, đường.

Quy trình pha chế: Đun ấm rượu vang đỏ, sau đó đổ một nửa tách cà phê nóng vào, đặt vào tách một lát chanh và một thanh quế, được phục vụ đĩnh đĩnh kèm các gói đường.

Mùi thơm ngọt của quế và chanh lẫn trong hương rượu vang đỏ và cà phê, thực ra anh không thể thường thức trọn vẹn mùi vị tươi đẹp này, vị giác của ma cà rồng chỉ có thể cảm nhận trọn vẹn mùi vị thơm ngon của máu.

Nhưng anh vẫn mím môi uống từng ngụm từng ngụm, chỉ có nhiệt độ nóng bỏng lưu lại trên đầu lưỡi, Angus cười nhạt, tựa như thật sự chìm đắm trong hương vị ngọt ngào ấy.

Trên bàn có một lí thư đã mờ, chữ viết trong thư vẫn là kiểu chữ trăm năm không đổi của Elliott, nét chữ phức tạp, ngời bút đẹp để dễ nhìn, nhìn rất thích mắt.

“Angus thân mến!

Anh còn nhớ lâu dài có bà tước không? Cái lâu dài đó hoang ấy đến giờ vẫn không ai mua. Xét thấy người mua không xuất hiện, chính phủ đã thu hồi lâu dài đó. Đầu xuân sang năm sẽ cải tạo lại một lần, quy hoạch thành viện bảo tàng.

Em vẫn không có đủ can đảm để đối diện với nơi đó và kỷ ức năm đó. Angus, xin hãy tha thứ cho sự nhu nhược của em. Chỉ mong ngày anh trở về, chúng ta có thể cùng nhau trở lại chốn cũ.

Còn một tin nữa, có lẽ anh nghe sẽ thấy hứng thú. Lúc trước, sau khi chúng ta mất tích, Cecil đã từng dẫn Meryl lên lầu lặn vào trong đó, họ vẫn giấu kín chuyện này. Đến hôm nay, Meryl đột nhiên nói với em, nếu anh trở về, với sức mạnh của ba người chúng ta, có thể mở ra phong ấn của mặt thất.

Anh tin không? Dưới mặt đất của tòa lâu đài đó còn có phong ấn! Em không biết trong đó giấu cái gì, có lẽ lại là một tai họa, có lẽ lại là một điều gì khác... Tâm trạng của em có chút phức tạp.

Angus, anh sẽ trở về chứ?

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Đầu ngón tay thon dài nhợt nhạt khẽ khàng lướt qua mặt giấy trơn bóng, cuối cùng dừng lại trên hai chữ “Phong ấn”, Angus lặng lẽ, chậm rãi để cái tách trong tay xuống bàn. Đêm đó, trong mặt thất phong ấn cái gì? Chẳng lẽ là một Ethel khác?

Trong cuộc đời dang dở của ma cà rồng không nên có bất cứ kỳ vọng nào, anh đã quen với cuộc sống chết lặng bất cân này, Angus thu lại lí thư, khó xử nhủ mình.

Nhưng, nếu đúng là có ấy thì sao?

Nếu cô ấy thật sự bị phong ấn tại đó, chờ người đến giải cứu... Angus bắt đầu đi đứng dầy, thờ dãi.

Một bóng đen lướt qua, nhanh như dao cắt, trong quán cà phê yên tĩnh, khách vẫn nhỏ nhẹ trò chuyện như trước, không ai phát hiện ra người đàn ông vừa ngồi bên cửa sổ đã biến mất.

Buổi sáng, không khí trong lành sạch sẽ, trên cây hồ đào cao lớn trước cửa có mấy con chim sẽ lủ ra lủ rủ cất tiếng hót.

Elliott đẩy cửa phòng, chuẩn bị đi qua hòm thư để gửi thư, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy một bóng người ngồi ở xích đu trên hành lang uốn lượn, anh ngạc nhiên nói: “Angus?”

Angus bị anh đánh thức, nhàu mày liếc anh một cái: “Không muốn gặp lại anh?”

“Không phải.” Elliott vui mừng đến mức không biết nên nói gì, chỉ kéo Angus vào trong, “Anh về từ bao giờ? Sao không gõ cửa?”

Angus không nhận được nhàu mày: “Anh về nhà mình còn phải gõ cửa à, cũng chẳng biết thì một cái chìa khóa dưới cái thảm trước cửa cho anh vào, nếu không phải thấy nhà quá nghèo, anh đã phá cửa rồi.”

Đúng lúc đó, Meryl đi từ cửa thang xuống, có mặc quần áo ở nhà thoải mái, tùy tiện vẫy tay với anh: “Đã lâu không gặp.”

Đáng vẻ của Meryl không hề thay đổi so với 300 năm trước, vẫn là vẻ chừng 12, 13 tuổi. Angus rheo mắt, trong mắt ẩn hiện ác ý: “Sao có lại ở đây?”

“Angus, cô bé là Meryl mà em đã kê với anh trong thư, con gái nuôi của Cecil.” Thấy tình thế không ổn, Elliott vội vàng lên tiếng.

Lời còn chưa dứt, Angus ban nãy đứng trước mặt đã không thấy tăm hơi, quay đầu chỉ thấy anh đang bóp cổ Meryl, nhắc cổ lên giữa không trung: “Trong sự kiện năm đó, rốt cuộc có đóng vai gì?”

Bỗng nhiên bị tấn công, bỏ lại còn không biết mình đã bị nhận định thành kẻ có âm mưu, vẫn đang gắng sức giãy giụa, đứt quãng gọi: “Ce... Cecil.”

Trên tầng hai đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru, ngay sau đó là tiếng vài vốc bị xé rách, một con sói to lớn xuất hiện trước mặt ba người, đôi mắt màu vàng kim ẩn chứa ý cảnh cáo nguy hiểm, nhìn chăm chăm cánh tay Angus đang bóp cổ Meryl!

“Bè gậy cổ cô ta không cần đến một giây.” Angus nhíu mày, cười nhạt khiêu khích, đáng vẻ tàn nhẫn mà tao nhả, “Anh muốn xem thử không, là anh nhanh, hay tôi nhanh?”

Cecil nhẹ nhàng găm thắt, chân sau lấy đà, lao thẳng về phía em trai đứng trong sảnh!

“Khoan, mọi người dừng lại, dừng đánh!” Elliott không biết nói gì, đuổi theo hai anh trai, không biết nên giúp bên nào trước, lại nhìn Meryl đang bị siết cổ, “Angus, nhẹ tay một chút, đừng giết Meryl!”

“Cecil, dừng cần, đó là cái lỵ em thích nhất——”

“Angus, thái độ của em xuống! Không được ——”

...

Mặt trời ngoài cửa sổ dần dần lên cao, cảnh vật tươi đẹp. Ánh mặt trời ấm áp lộng lẫy phủ xuống rừng cây đã điểm nét xuân.

Quang cảnh trong phòng như vừa bị bão tố thổi quét, không có đồ vật nào còn ở nguyên vị trí ban đầu, căn phòng tan hoang, bừa bộn.

Elliott nhặt mảnh vỡ bên chân, trên lớp men trơn bóng vẫn có thể nhìn thấy hoa văn đẹp đẽ mềm mại của cái đĩa ban đầu, đó là cái đĩa ăn cỗ anh vừa mua về.

Anh tự giận mình, ngồi giữa đống gạch vụn, nhìn hai bóng người trong phòng khách vẫn đánh nhau kịch liệt, lẩm bẩm nói: “Đánh thì đánh đi, dù sao các anh nhiều tiền, cũng lắm đánh xong thì đi mua cái mới.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cừu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ngân uyển nghi

Beta: Vi chiêu nghi

Meryl che vết xanh tím trên cổ, nghe Cecil gọi điện thoại cho trường xin phép nghỉ giúp cô. Tầm mắt cô chuyển sang đáng vẻ thờ ở giữa đống tàn tích của Angus.

Anh ngồi trên chiếc sofa đã bị phá hủy không ra hình thù gì, gương mặt tái nhợt vẫn hiện lên nụ cười ung dung.

Nếu không phải anh đang mặc một bộ tây trang màu đen rách tả tơi, không ai tin người đàn ông đến cả sợi tóc cũng không rối loạn này vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

“Meryl, con ngoan ngoãn chờ ở nhà. Bố dẫn tên khốn kia ra ngoài mua đồ dùng mới, nơi này sẽ trở lại như ban đầu vào buổi tối, con đừng tức giận.” Cecil vụng về vuốt mái tóc màu hạt dẻ của cô, giọng nói dịu dàng, tiếc là vết bầm tím trên mặt anh phá hoại khung cảnh ấm áp này.

Có tức giận đập vào tay anh, trợn mắt nhìn Angus một lần nữa.

Cái năng lực tự chữa lành vết thương của ma cà rồng đúng là đáng ghét! Có thật sự rất muốn nhìn thấy đáng vẻ anh ta bị đánh sưng mặt mũi! “Không cần, hôm nay con có việc, con còn chưa chuẩn bị đủ đồ vật cần thiết cho việc giải trừ phong ấn.”

Meryl xoay người lên lầu, tầng một đã không thể ở được. Hơn nữa, tầng một còn có tên kia, mắt không thấy tâm không phiền, cô tin, một ngày nào đó tên khốn đó sẽ gặp báo ứng.

Đang đi lên cầu thang, có bỗng dừng lại, quay đầu nhìn ba người đàn ông trong phòng khách. “Tôi mai chúng ta đến lâu dài.” Không có tin Ôn Như Thị bị loại bỏ, cô cũng rất muốn biết, rốt cuộc có phải có ấy bị Ethel nhốt trong đó hay không.

Nghe vậy, Elliott theo phản xạ nhìn sang Angus. Không ngờ anh chẳng hề cất lời, chỉ im lặng rũ mắt, ngậm chấp nhận sự sắp xếp của cô.

Anh hai của anh dường như lại trở về đáng vẻ khó lòng nhìn thấu ngày trước. Mỗi Elliott giật gật, rốt cuộc vẫn không hỏi gì. Có lẽ, Angus cũng giống như anh, không muốn nhắc lại chuyện đêm đó.

Đêm hôm sau, Ôn Như Thị đang ngủ không biết trời đất gì, bỗng nghe thấy tiếng người trò chuyện bên ngoài, cô cảm động đến rơi nước mắt. Nhiều năm như vậy, cuối cùng có cũng được gặp người sống —— tuy không nhìn thấy họ, nhưng nghe thấy tiếng họ cũng tốt lắm rồi.

Có vườn người bỏ dây, vênh hai tai dân sát vào nắp cơ quan, im lặng nin thở nhận biết tiếng người vọng lại trong màn đêm.

“Cecil, đổi nền lên đi.” Meryl dùng môi môi thỏ vẽ trận pháp Lục Mang Tinh Trộn *[1]* xung quanh phong ấn, cô ra hiệu cho Angus và Elliott mỗi người đứng ở một định tam giác, sau đó cô đứng ở đỉnh còn lại. “Bây giờ sức mạnh của tôi chưa đủ, trước hết chỉ có thể bố trí một trận pháp hỗ trợ, pháp lực của phong ấn có suy yếu hay không phụ thuộc vào hai người.”

[1] Lục Mang Tinh Trộn

“Các anh là sinh vật siêu nhiên, trong người mang dòng máu hậu duệ của Lannister, là ngoại vật mà phong ấn dễ tiếp nhận nhất.” Nghe Meryl nói vậy, trên mặt Elliott lộ ra nụ cười khổ, anh nghiêng đầu nhìn anh trai đứng đối diện.

Dưới ánh nền chấp chôn, anh thấy gương mặt tái nhợt của Angus không mang chút cảm xúc, trầm tĩnh lạ thường.

Chỉ ngửi phực tap vang lên trong mặt thất, vẻ mặt Meryl nghiêm túc, hơi mở hai lòng bàn tay, lơ mơ nghe được tiếng gió tự lại.

Dần dần, trên ngón giữa của mỗi người ngưng tụ một giọt máu đỏ tươi, lơ lửng trôi đến trung tâm trận pháp, hợp thành một giọt máu rồi rơi xuống.

Giọt máu từ từ nhập vào phong ấn, lát sau, tờ máu nhân nhát dần dần lan rộng theo các mạch hoa văn của phong ấn, cuối cùng kẻ kín cơ quan cổ xưa. Cuối cùng Meryl cũng thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ đọc câu thần chú cuối cùng. “Nhân danh nguyên thần của một phù thủy trăm năm, giải trừ phong ấn!”

Ánh sáng đỏ lóe lên, một con mèo nhỏ mang bộ lông màu trắng xinh đẹp xuất hiện trước mặt bốn người.

Nó có một đôi mắt trong trẻo màu xanh lam, bộ lông dài mềm mượt như được chải vuốt cẩn thận mỗi ngày, bên chân đặt một chiếc chìa khóa cổ xưa.

Angus không tự chủ được tiến lên vài bước, thật sự chỉ có một con mèo, không còn gì khác... sao.

Trong lòng anh bỗng nhiên xuất hiện cảm giác mới mẻ chưa từng có. Dù từ trước đến nay anh không nói ra miệng, nhưng trong lòng anh vẫn luôn chờ mong kỳ tích xuất hiện —— nhưng đây chỉ là một con mèo ngờ ngác, chẳng phải là con mèo Elliott đã tặng cho Ethel hay sao?!

Sắc mặt của anh rất khó chịu, khó chịu đến mức Ôn Như Thị đang sung sướng vô ngần vì được gặp lại anh, nhìn thấy vẻ mặt của anh cũng do dự không dám bước tới.

Khi có thấp thỏm nhẹ bước đến gần anh, còn chưa kịp kêu lên một tiếng “Mèo~” mềm mại đáng yêu, thì đã bị bàn tay của bạch mã hoàng tử trong mộng tát bay!

Thần thể Ôn Như Thị về ra một đường vòng cung uyển chuyển trong không trung, đột nhiên nhớ trong “Đại Thoại Tây Du” *[2]*, Từ Hà tiên tử có một câu thoại rất kinh điển ——

*[2] **Đại thoại Tây du** (**大話西遊**, *tiếng Anh: A Chinese Odyssey*) là *phim Hồng Kong của đạo diễn Lưu Trán Vĩ* phỏng theo *bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí* của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.*

Ý trung nhân của ta là người bất phẩm, rồi sẽ có một ngày, hần sẽ cười mây ngai sắc đến cuối ta, ta có thể đảm chắc điều đó. Nhưng ta lại không đoán được kết cục này.

Nỗi ưu thương đó, thật không thể diễn tả bằng lời.

“Này, đừng làm vậy chứ”, Elliott gạt mình, vội vàng bay lên đỡ lấy con mèo nhỏ. Tuy anh cũng không ngờ thứ bị phong ấn lại là một con mèo, nhưng dù sao, đây cũng là một sinh mệnh. Anh vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhớ lại tình cảm kíc trước: anh dành cho Ethel, trong lòng chầu xót khôn cùng.

Mặt Angus tối sầm lại, không nói một lời, không chút do dự xoay người biến mất khỏi mặt thất.

Khóe miệng Meryl gật gật, nhận lấy con mèo từ tay Elliott, bình thần nói “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta về trước đi.” Cô sẽ không nói cho tên khôn nạn đó biết người anh ta muốn tìm ở trong thân thể con mèo nhỏ này đâu.

Anh ta đánh bó của cô, anh ta phá hủy phòng khách nhà cô, anh ta còn bóp cổ cô! Bị như thế là đáng đời!

Quyết tâm trả thù Angus, Meryl lên lút ôm con mèo nhỏ về phòng mình, nghiêm túc kể cho mèo con tình hình hiện tại, sau đó kết thúc bằng câu nói về ra viễn cảnh tương lai trên con đường công lực của Ôn Như Thị: “Vi lẽ đó, cô phải hiểu, loại đàn ông như anh ta sẽ không thể yêu một con mèo.”

Cô nắm chặt tay, giọng nói hùng hồn, “Vi tương lai bám vào thân thể đại mỹ nữ ngực to mông lớn, lấy dung mạo xinh đẹp rạng rỡ nhất xuất hiện trước mặt Angus, Ôn Như Thị, cô nhất định phải giữ kín bí mật này. Cố lên có lên, mau đẹp tình yêu sang một bên, phải tập trung dồn hết sức lực vào việc nghiên cứu mánh phép thuật về linh hồn.”

Tuy Meryl nói rất có lý, nhưng không hiểu sao Ôn Như Thị lại thấy có chút kỳ quái?

Ôn Như Thị ngồi trên đệm mềm, suy nghĩ một lúc, vron móng vuốt, gõ vài chữ trên bàn phím. Trước tiên phải đưa ta vào phòng Angus, tiện thể mang theo mấy cuốn sách liên quan đến vấn đề này.

“Sao có không nghe tôi, hiện giờ có cần tập trung, tập trung hiểu không?” Meryl nóng nảy nói, để hai người họ ở chung một phòng, ngày đêm ở cạnh nhau thì làm sao có thể đạt được mục đích hành hạ Angus đây?!

Ôn Như Thị lườm Meryl một cái, trong đôi mắt tròn xoe hiện rõ vẻ kinh hãi, nó tiếp tục gõ bàn phím Yên tâm đi, tôi không phải người nhiều chuyện, cũng không phải là người sẽ để chuyện tình cảm ảnh hưởng tới học tập.

Meryl không nói gì, vậy mới nói có ghét học bá *[3]* nhất, càng ghét học bá mới lòng một dạ muốn nói lại tình duyên với ta nam!

[3] Học bá: từ này vốn dĩ để chỉ những nhân vật rất có ảnh hưởng trong giới học thuật, ví dụ như nhà khoa học Albert Einstein. “Bá” trong tiếng Trung mang nghĩa là “rất có quyền lực” Bây giờ, “Học bá” là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Ôn Như Thị không hay biết trong lòng Meryl đang thoải mái nhai nước miếng, cô bị đóng gói đưa đến phòng Angus, Ôn Như Thị nhân nhủ dạo quanh một vòng phòng ngủ của anh.

Sau này đây là địa bàn của cô, so với cơ quan vườn văn chi rộng hai thước kia, nơi này rộng rãi như thiên đường. Ôn Như Thị nhẹ nhàng nháy vệt lên, ngã xuống giữa cái giường lớn mềm mại —— đây mới là chỗ ngủ lý tưởng của một con mèo!

Đợi hồi lâu cũng không thấy Angus trở về, Ôn Như Thị chán nản trèo lên mặt bàn rộng lớn, mở cuốn sách dày cộp về phép thuật mà Meryl chuẩn bị cho cô, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

Thân là một con mèo không thể nói tiếng người, Ôn Như Thị không thể đọc ra chữ gì, nhưng cô có thể thử thay đổi trạng thái linh hồn của mình.

Vi linh hồn của mèo con rất yếu, ngày đó có mới dễ dàng chiếm được thân thể nó. Nhưng linh hồn của một người khỏe mạnh bình thường thì không như vậy, nếu cô muốn trở lại thành người một lần nữa, nhất định phải có một linh hồn mạnh mẽ mới có thể giành được quyền kiểm soát thân thể.

Ôn Như Thị như hai hàng lông mày vốn không tồn tại, lệt xệm từng tầng.

Không khó để đọc hiểu những lời giảng giải thâm áo trong cuốn sách, khó ở chỗ, so với một chú mèo con chỉ bé bằng bàn tay, thì cuốn sách này thật sự quá lớn, quá dày. Cô phải dùng miệng ngậm trang sách, rồi chụy từ bên này sang bên kia mới có thể gỡ sang trang tiếp theo, rồi tiếp tục đọc. Mới đọc được vài chục trang, Ôn Như Thị đã bị loại “vận động trí óc” này hành hạ đến cả người ướt đầm mồ hôi.

Thực tế, Ôn Như Thị là một thực vật cơ bệnh sạch sẽ nhẹ, cô thực sự không thể chịu được mùi mồ hôi nhân nhọt tủa ra từ người mình. Dù bị nhốt trong cơ quan 300 năm không có lấy một tia sáng, không phân biệt được ngày đêm, cô cũng chưa từng thoát mồ hôi.

Có thờ dài, nháy lên ghé dũa đặt một bên, rồi từ trên ghé nháy xuống đất, không tiếng động đi đến phòng tắm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cái bồn cầu, Ôn Như Thị bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Hình như việc đầu tiên có nên học, là làm thế nào để đứng vững trên bồn cầu, giải quyết đại tiểu tiện, còn phải giữ gìn cái móng sạch sẽ với thân thể một chú mèo con thế này.

Ôn Như Thị cũng dờ người, cúi thấp đầu, nhìn đệm thịt hồng phấn và móng vuốt sắc nhọn trên chân trước của mình, lại ngừng đầu nhìn cuộn giấy trắng treo trên tường.

Cô chậm rãi đi tới, nhe những giờ móng vuốt lên, “Xoẹt xoẹt ——” cuộn giấy bỗng bành trên tường xuất hiện ba vết cào, xuyên qua ba cái khe bị cắt ra, còn thấy được ba sọc hoa văn trên tường.

Lông trên tai run lên, Ôn Như Thị không khỏi cảm thấy cục hoa cơ rút, con mẹ nó, làm sao cô có thể dùng cái chân sắc nhọn này để lau móng được.

Trong phòng tắm không có người, chỉ có một con mèo trắng như tuyết dùng tư thế tao nhã ngồi giữa phòng, quay mặt về phía bồn cầu, nghiêm túc suy nghĩ.

Cô suy nghĩ chưa được bao lâu, có tiếng bước chân lộn xộn truyền tới từ ngoài cửa, Ôn Như Thị hào hứng hẳn lên, tao nhã nhấc chân mèo, quay đầu bước ra ngoài chào đón chủ nhân mới.

Nhưng Ôn Như Thị thực lòng không ngờ tới, ngày đầu tiên truyền đến nơi ở mới đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy —— cả người Angus chìm trong men say, ôm lấy một cô gái đáng người tuyệt diệu đến mức có thể khiến hơn nửa phụ nữ trên thế giới ghen tỵ, cô gái đó dựa sát vào người Angus, hai người chiếc chơng đẩy cửa bước vào.

“Nói, cô muốn gì nào, muốn thứ gì, tôi cho có thứ đó.” Anh nằm cảm cô gái, nụ cười trên gương mặt tái nhợt ấy tựa như nắng ban mai, nhưng giọng nói lại trầm thấp mẽ hoặc như quý dữ trong bóng tối, tàn nhẫn và tà ác.

Cô gái trang điểm đậm củ đầu cười duyên, cách lóp áo sơ mi mỏng manh, ngón tay nhỏ nhắn trắng mịn của cô ta chạm rãi về loạn trên ngực anh: “Em chỉ muốn anh.”

Mà Ôn Như Thị, khi chứng kiến tất cả cảnh tượng đó, cô cảm thấy tức giận tột cùng, đây là treo tường công khai! Thậm chí còn treo tường ngay trước mặt cô!

Chỉ nghe một tiếng “Meo——”, con mèo nhỏ đứng mình của chúng ta đã nhảy lên vai Angus.

Thuận đã găm một cái lên gương mặt đẹp trai của anh, xoay người giờ móng vuốt lên, cào mạnh vào nửa khuôn ngực đầy đặn trắng như tuyết của cô à kia, để lại ba vết cào chói mắt!

Dám quyền rũ người đàn ông của người khác! Thích để hở da thịt à, thích khoe khoang à! Con mẹ nó! Có biết bây giờ là thời kỳ “quét hoảng” *[4]* không há! Có biết “cua đồng” *[5]* bị kiểm duyệt nghiêm ngặt đến mức nào không há?!

[4] Quét hoảng: quét sạch văn hóa đồi trụy.

(Tác giả muốn nhắc đến đợt thanh tẩy quét sạch cảnh nóng bên Tân Giang).

[5] Cua đồng: Từ lóng, dùng để chỉ cảnh H

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **www.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Mi tân
Beta: Gian phi
Cô nàng đang mãi mê quyến rũ Angus nên không kịp phòng bị, chỉ thấy có vật gì lướt qua trước mắt, con mèo trắng tấn công cô ta xong lập tức lên vào gằm giường! Cô ta che ngực bị thương, vừa khóc vừa thét: “A, bắt lấy nó!”   Angus vẫn đang ôm co người đẹp, không nhúc nhích, khi lướt qua bộ ngực của cô ta, ánh mắt anh trở nên sâu thẳm. Trên bộ ngực trắng nõn, ba vết mèo cào loang lổ cháy ra dòng máu đỏ tươi mê hoặc.   Anh hơi nhủ mày, giọng điệu mềm nhẹ trầm thấp, ấn chừa tâm trạng tức nước khó diễn tả: “Thật đáng tiếc...”   Ôn Như Thị đang chui trong gằm giường chi nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi ngăn ngủi, do dự một lát, cô vừa định ló đầu ra thì thấy một vật nặng đột nhiên ngã mạnh xuống đất.   Người phụ nữ ban nãy được Angus ôm vào lòng yêu thương ngọt ngào giờ đã nằm đối diện với cô, hai mắt mở trừng trừng, trên cổ có hai lỗ máu rất sâu! Máu tươi ào ạt trào ra từ cổ cô ta, rồi tràn xuống sàn nhà trơn bóng. Ôn Như Thị sợ hãi lùi lại, người đàn ông biến thái này!   “Méo ngược, ra đây!” Angus chậm rãi đi dạo xung quanh chiếc giường lớn đặt giữa căn phòng, máu tươi滴 được theo rãnh nanh của anh, chảy xuống chiếc cảm tải nhọt.   Ôn Như Thị run rẩy, cẳng lui sâu vào trong.   Ga giường màu trắng hỗn loạn, xuyên qua vạt vải nhần nhúm ru xuống. Ôn Như Thị nhìn anh chậm rãi đến bên cái ổ mà Meryl chuẩn bị cho mình, đứng im một lúc, không biết suy nghĩ gì.   Một lúc sau, chi thấy đôi giày da màu nâu ấy bỗng nhiên giờ lên, đập một cái, cái ổ nhỏ mà cô còn chưa kịp sử dụng bị đập nát dưới chân anh!   Mèo cũng có có tôn nghiêm của mèo, Ôn Như Thị nghiêm rắng, không rên một tiếng, lui vào góc thể sống thể chết không ra, kiên quyết không để kẻ thù có cơ hội tóm được mình.   Ông quần phẳng phiu chậm rãi đến gần, Ôn Như Thị mở to hai mắt, chuẩn bị xông ra ngoài, chợt thấy chiếc nệm trên đầu hơi chìm xuống —— Vào lúc này Angus vẫn có nhả hứng nằm lên giường.   Người phụ nữ không biết tên kia còn đang ngật trên sàn, máu của cô ta lan ra khắp nơi, mùi máu tanh nồng đậm lan tỏa trong không gian.   Trừ nơi cô đang nằm, cả căn phòng thật sự không còn chỗ để trốn, mà khác tinh của cô còn đang ngi ngon ngay trên đầu cô... Ôn Như Thị ngáy ngủ nằm bên dưới, đêm nay quá là một đêm đau khổ.   Không biết đã bao lâu, lâu đến mức bốn chân đều té dại, ánh trắng nhợt nhạt xuyên qua tấm rèm lụa mỏng che kín cửa sổ sát đất, nhẹ nhàng vương trên bàn đọc sách.

Ôn Như Thị nhón chân, cẩn thận bỏ ra khỏi giường, lướt qua ghế dựa, nhẩy lên mặt bàn, rón rén chạy nhanh về phía cửa sổ. Phòng này không dành cho mèo ó, cô phải nhanh chóng chạy đi.

“Ngày có mây cũng còn sống, vì sao cô gái ngu ngốc kia lại biến mất...” Angus tưởng như đã ngủ say bỗng nhiên lăm bầm, giọng nói trầm thấp bình thản, lại ẩn chứa nỗi tịch mịch khó nói thành lời.

Ôn Như Thị cũng người, người mà anh nhấc đến, chẳng lẽ là cô?

Cô chần chờ nhìn khung cửa sổ ngay bên cạnh, lại quay đầu nhìn Angus đang nằm trên giường.

Khuôn mặt anh chìm sâu trong bóng đêm, dù lấy thị lực của động vật cũng không nhìn rõ, chỉ có thể thấy đôi mắt anh mờ mờ nhìn trần nhà, dưới khúc xạ ánh sáng, trong bóng đêm, đôi mắt anh như sáng lên.

Khó khăn lắm mới đi đến đây, nếu từ bỏ, chẳng phải đã lãng phí bao nhiêu sức lực đã tiêu tốn trước đó hay sao? Ôn Như Thị nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng khó chịu thu lại móng vuốt đang bám trên bệ cửa sổ, bước đến gần anh, thân kinh căng như dây đàn.

Trong ba trăm năm làm mèo, trước giờ cô chưa từng khấn trương như vậy, đây đúng là đang bất chấp tính mạng để hoàn thành nhiệm vụ này!

Cô chậm rãi bước từng bước về phía trước, tựa như chỉ cần Angus có động tĩnh, cô sẽ không chút do dự nhẩy ra khỏi cửa sổ, cho dù đây là tầng hai hay tầng ba!

Người đàn ông bị cô theo dõi chặt chẽ, lúc này lại từ từ nhắm hai mắt lại. Ôn Như Thị không chắc chắn suy đoán, đây là đồng ý cho cô tiếp cận sao? Cô thoáng nín lại gần giường rồi xuống bên cạnh.

Angus không nhúc nhích.

Ôn Như Thị nằng chấn trước, dùng động tác chậm chạp nhất có thể, trèo lên trên, cuối cùng chỉ còn hai mũi chân sau chạm đất. Cô duy trì động tác khó khăn này một lúc lâu mới lủi chân tiếp tục hướng lên.

Bỗng nhiên, Angus đang nằm thẳng trở mình, Ôn Như Thị giật mình, cứng đờ nhẩy xuống, anh lại nằm im.

Cô cảm thấy sau giây lát toát, trong lồng ngực anh trầm ngàn lần, an ủi trái tim đang đập loạn, chậm rãi hướng về phía trước. Cũng may sau đó Angus không động dậy nữa, khi Ôn Như Thị dịch đến bên gối anh, rốt cuộc có thể thở dài nhẹ nhõm.

Mái tóc đen mềm mại rủ xuống khuôn mặt tái nhợt của anh, mí mắt nhắm chặt che lại đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo, khi ngả, gương mặt anh bốt đi một phần buổi giá, thêm một phần trầm tĩnh.

Lông mi cong dài của Angus hơi lay động, dường như ngủ không yên, đôi mắt mỏng nhìn qua có chút lạnh nhạt, khi ánh mắt Ôn Như Thị lướt qua vết máu chưa lau sạch bên môi anh, cô không khỏi giật mình.

Ôn Như Thị chậm rãi ngồi dậy, cô nghĩ, tốt nhất vẫn nên cách xa anh một chút, ít nhất, không thể ngủ bên mép một tên ma cà rồng.

Sáng sớm hôm sau, khi Ôn Như Thị tỉnh lại từ giấc mộng, vui mừng phát hiện mình còn đang nằm trên giường Angus.

Không chỉ người phụ nữ trên sàn đã không thấy bóng dáng, mà tên ma cà rồng đáng sợ kia cũng biến mất. Vậy là trong trạng thái tinh táo, anh ngầm chấp nhận sự tồn tại của cô à? Ôn Như Thị vui vẻ đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy quay cuồng, bốn chân mềm nhũn, rốt cuộc lại ngã vào trong chăn.

Ngủ đến chạng vầu à? Có mơ màng nghĩ

“Nhóc con, dậy thôi.” Tiếng bước chân của Meryl truyền tới từ ngoài cửa, giọng nói của cô vui sướng, tươi mát như giọt sương mai buổi sớm nhẹ nhàng đọng trên những nhành hoa vùng cao.

Ôn Như Thị nằng móng vuốt, yếu ớt kêu một tiếng: “Mèo——”

Meryl đẩy cửa vào, thấy bộ dáng của cô, bỗng biến sắc, cẩn thận ôm cô vào ngực, vội vàng chạy xuống tầng. Meryl đẩy Cecil đang bụng sửa bò, chỉ vào người đàn ông bình thản ngồi một bên: “Angus, tên khốn khiếp nhà anh, sao anh dám làm vậy với nó hả?”

Angus nhàn nhã ăn bữa sáng Elliott chuẩn bị, ánh mắt cũng chẳng buồn liếc Meryl: “Tôi làm gì nó?”

“Anh——” Meryl đau lòng ôm Ôn Như Thị, tức giận đến thất vọng: “Sao anh có thể can nó, nó còn nhỏ như vậy, còn không đủ cho anh nhét kê răng!”

“À, ý cô là, chờ tới lúc nó lớn lên, đủ để nhét kê răng, thì tôi có thể can?” Anh hỏi hơi nhìn cô, nhấp một ngụm chất lỏng đỏ tươi trong chiếc ly cao cổ.

“Đương nhiên không được,” Meryl quí quai tức đầu, tức giận lặp lại, “Bất kể khi nào cũng không được!”

“Nó phá hoại đồ ăn của tôi, tôi lấy chút máu của nó làm đồ ăn vặt cũng rất công bằng,” Angus nhàu mày, đặt ly thủy tinh xuống, chất lỏng đỏ tươi nhộn nhạo trong ly, anh liếm liếm dư vị còn đọng lại trên răng nanh sắc nhọn của mình, “Cô yên tâm, không đau đớn chút nào, nọc độc của tôi có hiệu quả gấp lế.”

Ôn Như Thị yên lặng, anh thực sự cần cô... Cũng thật cảm ơn anh sẵn sàng nghĩ đến chuyện con mèo này có bị đau hay không!

Meryl nói không lại Angus, lại hối hận vì hôm qua không nói thẳng cho anh biết người anh muốn tìm là con mèo trắng này, cô vừa giận vừa áy náy, bật thốt lên: “Anh nhất định sẽ hối hận! Nó là——”

Ôn Như Thị nằng móng vuốt, nhẹ nhàng dè trên tay cô, đối diện với đôi mắt phản nộ của Meryl, cô chậm rãi lắc đầu.

Hiện tại, không phải cô không muốn hai người nhận nhau, mà tạm thời cô không muốn nhận anh.

Ôn Như Thị bình tĩnh nhìn sang Angus, đôi mắt màu lam đậm của anh lấp ló, tựa như đang nghiền cứu từng cử động kỳ quái của một người một mèo trước mặt. Cô nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực Meryl.

Meryl hiểu ý, hung ác trừng Angus, im lặng ôm con mèo, xoay người lên tầng.

Đây là lần thứ hai Angus không nhận ra cô. Ôn Như Thị ướ oài nằm trong cái ổ mà Meryl chuẩn bị cho cô lần nữa, yếu ớt gầy gầy mấy sợi tơ màu vàng trong ổ.

Bên cạnh cái ổ đặt một chiếc đĩa nhỏ tinh xảo, trong đĩa có trứng chăn và sữa bò thơm phức, nhưng cô đều không động đến.

“Ăn một chút thôi cũng được.” Meryl ngồi trước ổ, lo âu nói.

Cô ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn thức ăn trước mặt, lại quay đầu, hiện tại cô không có chút khẩu vị nào.

Meryl tự trách khịt khịt mũi, nếu không tại cô tự quyết định, Angus sẽ không đối xử với mèo con như vậy. Dù gì, làm sao anh có thể nương tay dụ dỗ với một con mèo bình thường được, cô chậm chạp cắt lời: “Hay là, cô chuyển đến phòng của tôi, nơi này quá nguy hiểm.”

Ôn Như Thị lắc đầu, cái chết cũng không làm cô sợ hãi, sao có thể lùi bước vào lúc này.

Chỉ là, hành động lần này của Angus, thật sự khiến cô rất thất vọng. Lẽ nào trong lòng anh, không trực tiếp nói ra thân phận thì hiện tại cô cũng chỉ được coi như một thứ đồ ăn vặt không đủ nhét kê răng?

Chẳng phải người đời luôn nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn hay sao, trong đôi mắt một con mèo bình thường làm sao có thể ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp như cô?

Chẳng lẽ Angus bị mù?!

Thật khiến người đau lòng...

Được rồi, có lẽ có quá để tâm những chuyện vụn vặt, chỉ vừa nghĩ đến tên khốn lạnh lùng kia, cô lại không tìm ra động lực hoàn thành nhiệm vụ ngay được.

Cô cuộn mình lại, vùi đầu vào ổ, bằng vài trắng tinh quấn quanh cổ như hóa làm một với lớp lông mềm mại trên người.

Ôn Như Thị không biết Meryl rời đi lúc nào, cũng không biết sau khi cô ấy rời khỏi, người đàn ông cô hận không thể cắn chết kia lặng lẽ trở lại giám phòng.

Bước chân của anh không có tiếng động, anh nhàu mày đứng lặng bên ổ của Ôn Như Thị rất lâu, rất lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Ngủ?”

Ôn Như Thị đương nhiên không đáp lại, lúc này cô đã ngủ mê man vì mất máu quá nhiều.

Angus rất khó chịu vì không nhận được hồi đáp, gió tay nheo lỗ tai mèo con, vừa buông tay, liền thấy lỗ tai mềm mại rủ xuống, anh ngăn ra, bỗng nhiên biến mất khỏi gian phòng.

Elliott đang thu dọn bàn ăn dưới tầng, Angus mặt không cảm xúc xuất hiện trước mặt anh trong nháy mắt, thân nhiên nói: “Ăn cái gì thì nhanh bỏ máu?”

Elliott ngược nhiên ngừng đầu: “Máu à, trong tù lạnh còn mấy tú, anh cần không?”

Angus nhàu mày, nghiêm túc cân nhắc độ khả quan của việc cho một con mèo uống máu người...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net

Chương 89

Edit: Minh tiếp đư

Beta: Gian phi

Sau khi con mèo ngốc kia không ngừng từ chối ý tốt của mình, cuối cùng Angus cũng mất kiên nhẫn. Anh dứt khoát đẩy hai đĩa thức ăn đến cạnh ổ mèo của Ôn Như Thị: “Cho mày hai lựa chọn, ăn, hoặc chết.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu, nhìn sang bên trái, trong đĩa có thức ăn cho mèo, lại nhìn sang bên phải, trong đĩa có máu tươi, cô đứng dậy, không quay đầu lại chui vào gầm giường.

Angus bị con mèo lơ đi thì càng mất kiên nhẫn, vẫn giữ tư thế ngồi xồm trước ổ, nheo mắt chậm rãi nói, “Được sủng mà kiểu không phải thói quen tốt.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo thấu xương, Angus chậm rãi nghiêng đầu, tầm mắt từ từ chuyển sang chiếc giường lớn giữa phòng ngủ, “Nếu mày không muốn sống nữa, tao sẽ thành toán cho mày.”

Không muốn sống nữa? Ôn Như Thị rũ mắt, nhìn lông trắng mềm mại trên chân trước của mình, không đáp lại.

Sau một quãng trầm mặc ngắn ngủi, bỗng nhiên vật che trên đỉnh đầu cô bị Angus thô bạo hất bay, Ôn Như Thị cảm thấy lỏng to trên gáy cũng dựng đứng, gương mặt tái nhợt của Angus đập thẳng vào mắt cô!

To máu đỏ sậm trong con người tựa như một trận pháp đen tối, tràn ra từ khe mắt anh, ánh khê hê môi, lộ ra răng nanh sắc nhọn, đôi mắt màu xanh lam trở nên sâu thẳm, phảng phất sắc thái đen tuyền.

Vân dáng vẻ đó, vóc dáng cao cao, lẫm lẫm tái nhợt như khẳng định rằng anh vĩnh viễn không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, làm người ta không thể nào đọc hiểu xúc cảm trong đó. Nếu Angus không cắt lời, không ai biết trong lòng anh, gầy trước đang suy nghĩ điều gì, gầy sau, có thể trở mặt không nể tình hay không.

Ôn Như Thị bị xích lên giữa không trung, cô không hề nghĩ ngợi khi năng Angus không kim được giết chết cô ở gáy tiếp theo, cô có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm đang lan tỏa trong không gian

Anh luôn như vậy, dù trước đó từng vui vẻ hay dửng dưng, vào thời điểm không đạt được kết quả mình mong muốn, anh lộ ra bản tính thật sự —— tàn nhẫn, vô tình.

Nhưng Ôn Như Thị vẫn không động đậy, cô bình tĩnh nhìn rằng nanh Angus gần trong gang tấc. Vì động tác của anh, tóc đen lộn xộn nhẹ nhàng bay lên, lại lẳng lẳng hạ xuống.

Angus đe dọa nhẹ rằng, con mèo nhỏ bị xích lên cao lại chỉ thờ ơ lạnh lùng nhìn anh, như nhìn một kẻ xa lạ đang cố tình gây sự.

Phản ứng khác thường của con mèo nhỏ lại khiến Angus cảm thấy hứng thú.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm con mèo, đầu ngón tay lạnh như băng của anh có thể cảm nhận được mạch máu nhỏ bé đang đập. Angus gần như đã hình dung ra cảnh tượng móng tay mình xẹt qua cái cổ yếu ớt kia, dòng máu nóng ngọt ngào của nó trào ra, dính lên da thịt mình.

Anh hưng phấn liếm rằng nanh đang ngứa ngáy của mình, nên nổi xúc động muốn xé toạc cái cổ nhỏ kia: “Rốt cuộc là mấy sự đến choáng váng, hay là giống như tau ngã, trong cơ thể này ẩn chứa một linh hồn không thuộc về mày?”

Ôn Như Thị im lặng không lên tiếng, đôi mắt màu xanh lam không chớp nháy dao động.

Angus cẩn thận quan sát nó hồi lâu, bỗng nhiên mang nó theo, chậm rãi xoay người xuống tầng một. Dưới tầng, Elliott đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, trên bàn tròn nhỏ trước mặt đặt một ly hồng trà và mấy đĩa bánh tinh xảo, tia nắng mặt trời phủ một tầng ánh sáng ấm áp lên người anh.

Nghe thấy tiếng động, anh khẽ ngừng đầu, chỉ thấy anh hai cao ngạo của mình tùy ý thả thành viên mới trong nhà lên quầy bar, mở tủ lạnh tìm tòi, không biết đang tìm cái gì.

Trên quầy bar sạch sẽ chỉ đặt bình hoa tươi Elliott mới mua, những đóa cúc của Châu Phi màu sắc sặc sỡ đang vươn mình nở rộ. Con mèo nhỏ chưa có tên yên tĩnh nằm nhai cạnh bình hoa, thân hình mảnh khảnh của nó thấp thoáng ẩn hiện giữa những cánh hoa, cái đầu nhỏ yếu ớt còn chẳng lớn bằng một đóa hoa.

Elliott bỗng thấy đáy lòng mềm mại, nó an tĩnh như vậy, vốn không hợp sống ở một gia đình toàn những sinh vật không phải người thường này, tựa như mu cà rồng, thì không nên tồn tại ở thế giới này vậy.

Anh gấp sách lại, đứng dậy đi tới: “Angus, anh đang tìm gì vậy, cần em giúp không?”

“Không cần, ” Angus lấy một miếng thịt tươi từ tầng dưới cùng của tủ lạnh, xắn tay áo lên, rửa sạch miếng thịt rồi đặt trên thớt, lấy con dao sắc bén nhất trên giá, theo mất vung dao trên miếng thịt, “Chút ý tốt của anh, để anh tự làm là được.”

Dưới bàn tay Angus, lưỡi dao di chuyển rất nhanh, chỉ thấy lóe lên tia sáng trắng. Ôn Như Thị hoàn toàn không thấy rõ động tác tay của anh, chỉ nghe được tiếng lưỡi dao tiếp xúc với miếng thịt.

Lực tay và cách dùng dao của anh rất chuẩn xác, tựa như dồn tất cả thủ pháp giết người ngàn ấy năm vào đó. Mỗi nhát dao tưởng chừng như có thể xuyên qua miếng thịt, chặt đứt cả cái thớt, lực tay lại thu lại ngay trước khoảnh khắc lưỡi dao chạm vào thớt, rồi tiếp tục lặp lại động tác trước đó.

Nhìn anh mặc quần áo đen, dáng người cao ngất đứng trong phòng bếp rộng rãi, thành tạo cảt một miếng thịt heo, Ôn Như Thị lộ mờ biết anh định làm gì, cô chậm rãi ngồi dậy.

Trong chốc lát, từ một miếng thịt đông lạnh nguyên vẹn biến thành những lát thịt đều tăm tắp, gọn gàng nằm trên thớt. Sau đó từ lát biến thành sợi, tiếp đó, từ sợi biến thành thịt băm mịn.

Angus rửa mắt, hờ hững dùng nước sôi luộc qua thịt băm để khử mùi tanh, sau đó đun nước, đặt một cái bát vào trong nồi, bật lửa nhỏ để hâm.

Anh rửa sạch tay quay người lại, khi thấy con mèo trắng yên lặng ngồi trên quầy bar, chăm chú nhìn mình thì hơi nhếch miệng, ngụ cười ấy có chút phờ tap, lại có chút hoảng hốt, như đang xuyên qua nó để trông thấy bóng hình một người khác.

Ôn Như Thị cũng không rõ bấy giờ trong lòng mình đang có tâm trạng gì. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Angus xuống bếp vì người khác, tư thái của anh hoàn mỹ như thể đã làm việc này rất nhiều lần.

Thịt băm hầm, ngoài mùi thịt ra thì không có hương vị gì, đến giờ vị cơ bản nhất Angus cũng không cho vào. Nhưng cô lại cảm thấy trong hương vị ẩn chứa sự chua xót nhỏ nhoi thành lời.

Ôn Như Thị không được tự nhiên coi người, hiếm khi ngoan ngoãn chịu ăn sạch sẽ thức ăn trên bàn. Có lẽ cô cũng không hiểu rõ người đàn ông này như cô tưởng, có lẽ, anh cũng không hết thuốc chữa như những lời miêu tả trong tài liệu.

Khi Ôn Như Thị lấy ly tinh thần đá là giữa trưa. Dưới ánh mặt trời ấm áp, cô lại đón tiếp bộ phận ga lịch sự đến mời. Ông chủ của hàng nổi bật tự mình giao hàng tới tận nơi, ông ta chân thành bày tỏ sự vui sướng với lần xuất ba ngày hai lượt thay đồ mới của chủ nhân ngôi biệt thự này.

Trên gương mặt của ông chủ mập mạp hiện rõ vẻ vui sướng, ông ta hôn hờ cười đưa cho Angus một tạp chí quảng cáo những sản phẩm mới. Ông ta hằng hái bản luận về độ khả thi khi cái tạo một ngôi biệt thự mang phong cách cổ kính thành phong cách hiện đại nhưng vẫn giữ nét cổ điển. Đúng là đặc không sợ sùng *[1]* mới đi bản báo hằng say với một mu cà rồng.

[1] Diệc không sợ sùng:

(Nghĩa đen) Người bị diệc thì tiếng sáng không thể làm họ giật mình.

(Nghĩa bóng) Người chưa biết sự việc đó hoặc chưa từng trải qua nỗi sợ hãi đó thì không biết sợ, họ vẫn làm.

Gần xanh trên trán Angus khẽ giật giật.

Elliott nhận lúc anh mắt anh dần dần lạnh lẽo, vội vàng dùng con mèo trong lòng đối với quyền tap chỉ quảng cáo sắp bị anh vô nhàu nát: “Việc này để em giải quyết, anh mang nó đi thăm thú thiên nhiên một chút đi, không khí trong lành rất có lợi cho việc khôi phục vết thương của nó.”

Sau thành có một khu rừng rậm rạp chưa ai khai thác, rất lâu trước đây, khu rừng từng là nơi các quý tộc dạo chơi lúc rảnh rỗi. Thị trường cũng hay đi săn thú cùng bạn bè trong khu rừng đó, còn dân cả anh và Elliott theo.

Angus nhớ rõ, vào thời điểm đó, mẹ của họ vẫn còn trên đời này, khi họ trở về cùng với chiến lợi phẩm phong phú, bà sẽ vui mừng hôn lên má con trai mình.

Sau khi mẹ anh qua đời, anh đã không còn đến đây nữa, tình ra, cũng đã rất lâu rồi...

Angus ngồi trên ngọn cây cao, rừng cây rậm rạp xanh um ở dưới chân anh, tầng tầng lớp lớp lá cây phản xạ những tia sáng, ánh nắng rơi xuống bà vai anh, lại không thể chiếu vào đáy mắt sâu thẳm của anh.

“Nếu Cecil không xuất hiện, có lẽ vợ chồng thị trưởng vẫn có thể duy trì sự an ái già tạo ấy.”

Giọng nói của anh bình tĩnh thản nhiên, dường như chuyện cũ đã không thể gợi lên sự oán hận của anh nữa. Anh cũng không bận tâm nơi này chẳng có ai đáp lời, anh chỉ đơn thuần tường thuật, như thể những người anh nhắc tới vốn không phải bố mẹ mình.

“Tên nhóc đó như đã thi đi lệ vào thế giới con người, quần áo rách nát, thân thể bốc mùi, đứng trong căn phòng không thuộc về cậu ta.”

Ngọn cây gió lớn, Ôn Như Thị không kim được chui vào lòng Angus, cách lớp áo sơ mi mỏng manh, có thể cảm nhận được lồng ngực anh không hề phập phồng, cũng không có nhịp tim và hô hấp.

Angus cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm trên đầu mèo con. “Con vật nhỏ này, mày đang an ủi tau sao?”

“A, những chuyện đó đều đã qua rồi, ” anh cười khê, gương mặt tái nhợt lạnh lùng, khoe môi cong lên một độ cong rất nhỏ, “Ký quái là, tao không hận Cecil, cũng không hận người phụ nữ đó, chỉ là không hiểu, vì sao bà ấy luôn luẩn quẩn trong lòng.”

Không nhà cửa, không người thân, Cecil chỉ có thể nương tựa vào bố đẻ của mình. Thị trưởng báo họ gọi Cecil là “anh”, Elliott nghe lời gọi theo, trước giờ cậu luôn là bé ngoan biết nghe lời. Angus nghe thấy tiếng hét chói tai của mẹ, bà điên dại nhào lên đánh Cecil.

Cecil ngồi xổm trên đất, nún rầy che chở đầu mình, Angus ôm Elliott bị dọa sợ, lạnh lùng nhìn “anh cả” đang co quắp cuộn người lại.

Anh không biết vì sao mình không hận cậu bé bị đánh cũng không dám đánh lại kia. Có lẽ bởi vì, đáy mắt Cecil không có thù hận. Có lẽ bởi vì, sâu trong đôi mắt vàng của cậu tràn ngập bi thương.

Có lẽ lý do rất đơn giản, như thị trưởng vẫn thường trách móc anh, anh vốn là người lạnh nhạt.

Quãng thời gian sau đó, bố mẹ không ngừng cãi vã. Dần dần, Angus trốn học, sau khi tan học, thả lang thang bên ngoài cũng không muốn về nhà.

Anh đã quên khi đó mình tám tuổi hay chín tuổi. Ký ức duy nhất của Angus là mình đi dọc theo đèn đường mờ tối, trở về nhà, cuối cùng nhìn thấy Cecil đang nắm tay Elliott, một lén nhỏ ngồi trên thềm đá trước cửa đợi anh về.

Angus nhớ đêm đó rất rõ lạnh, áo khoác của Cecil luôn khoác trên người Elliott, mà anh lại thờ ơ đẩy anh ta ra, ném chiếc áo khoác vẫn còn hơi ẩm kia xuống đất, dẫn em trai mình rời đi.

Angus không biết lúc ấy Cecil lẽ đi sau hai người với tâm trạng thế nào, anh cũng không muốn biết. Vào lúc đêm khuya vắng người, Angus theo thói quen kéo Elliott, quý gối trước giường mẹ, cố chấp thể sẽ không bao giờ gọi Cecil một tiếng “Anh cả”, không bao giờ nhìn người cha ngoại tình kia nữa —— chỉ cần bà ôm con trai của mình, dịu dàng như trước kia.

Thế nhưng, anh không đợi được đến lúc bà trả lời.

Lúc mẹ qua đời, Elliott còn nhỏ, Angus dùng hai tay che kín mắt em trai, nhưng không ngăn được mình quay đầu lại. Máu đỏ tươi chảy ra từ cổ tay bà hòa vào làn nước đang tràn khỏi bồn tắm, lan ra sàn, màu sắc ấy khiến mắt anh đau nhói.

“Hai đứa bé cầu xin thế nào vẫn không thể thay đổi ý định ra đi của bà. Nếu đó gọi là tình yêu...” Angus chậm rãi nâng thừng trên cánh lá xum xuê, ký đi là thể trọng của anh nhẹ bằng như hạt bụi, không làm uốn cong một phiến lá nào.

Anh nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, đầu ngón tay trắng nõn vô thức vuốt ve lớp lông trên người Ôn Như Thị. “... Thì đó đúng là một thứ vừa rẻ mặt vừa đáng sợ.”

Cho nên, anh mới trở nên như hiện tại, xa lánh người khác, không quan tâm bất cứ điều gì, không để ý bất cứ điều gì? Anh không muốn đắm vào vết xe đổ của mẹ mình sao? Ôn Như Thị ngừng đầu, thật lâu sau, nhẹ nhàng liếm cằm dưới của anh, như đang thử thắm dò.

Đầu lưỡi mềm mại lướt qua cảm anh, có chút ngứa, Angus không mở mắt, chỉ đưa tay để đầu nó xuống, nhẹ giọng nói

“Mèo ngược.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng* Nam Phụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 90

Edit: Tiểu dung hoa

Beta: Gian phi

Bầu không khí khi đó quá tốt đẹp, Angus như một con nhím đã thu lại tất cả gai nhọn, Ôn Như Thị thì lững lờ dựa vào lồng ngực anh, rồi chìm vào mộng đẹp lúc nào chẳng hay.

Khi cô tỉnh lại thì đã về đến nhà, Angus không ở trong phòng, gian phòng trống không. Bầu trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, hẳn là trời đã rất khuya.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng bước ra khỏi cái ổ nhỏ, leo lên ghế dựa rồi nhẩy lên mặt bàn, vươn móng vuốt bật đèn bàn. Ánh đèn màu cam chiếu lên cuốn sách pháp thuật màu đen, Ôn Như Thị vút bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu đọc sách.

Những nửa buổi tối, cô mới chỉ đọc được gần 1/3 cuốn sách, Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn 13 cuốn sách còn lại được xếp chỉnh tề trên bàn, thờ dài một hơi, đây thật sự là một công trình vĩ đại.

Lướt qua ánh trắng của màn đêm, Angus trở về nhà, thấy ánh điện le lói lọt qua khe cửa thì hơi nhàu mày, anh nhớ rõ, lúc anh rời khỏi phòng không hề bật đèn, ai vào phòng anh lúc nửa đêm thế này?

Angus nghĩ hoặc, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhưng chỉ thấy con mèo ngồi nghiêm chỉnh trên bàn sách, cách nó cứ đầu rầu hải hước, tựa như đang chăm chú nghiên cứu cuốn sách trước mặt vậy.

Cái đuôi dài của nó nhẹ nhàng buồng ngoài bàn, thỉnh thoảng còn khẽ phe phẩy.

Thân hình Angus koe lên, thoát cái đã im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng nó: “Phép thuật hắc ám của phù thủy?”

Ôn Như Thị giật mình, vừa nghiêng đầu muốn xoay người lại thì bị Angus xách lên.

Bốn chân lại lơ lửng rồi xuống giữa không trung, lần này Ôn Như Thị không dùng ánh mắt lạnh như băng để phản kháng, mà chỉ bất đắc dĩ nhìn anh, nhẹ nhàng kêu một tiếng “Meo”. Tiếng kêu mềm mại nhẹ nhàng, tựa như đang nói, đừng nghịch nữa, đừng làm phiền.

Angus nhàu mày, kỳ lạ là anh hiểu được hàm nghĩa trong tiếng kêu của nó.

Một tay Angus xách mèo con, một tay gấp quyển sách lại, bìa sách đen kịt, không có một chữ, chỉ có hình vẽ lờn khói lờn lò như bùa chú.

Angus xoay người, ung dung ngồi xuống ghế, chân gác lên bàn sách, sau đó mới thả con mèo trắng trong tay lên mặt bàn. Anh cảm bát máy, điều chỉnh tư thế ngồi của nó, để móng mèo con xoay ra ngoài, mặt đối diện với mình.

Ôn Như Thị ngồi ngay ngắn trước mặt Angus, tựa như trở về khoảng thời gian còn là học sinh, cô phạm lỗi, ngồi nghiêm chỉnh nghe giáo viên chủ nhiệm răn dạy — suy nghĩ bất chợt này khiến cô ㄟ

“Nói đi, mày và Meryl giấu tao điều gì? Đừng nói mày chỉ một con mèo bình thường, một con mèo bình thường sẽ đọc sách phép thuật ư?” Dứt lời, anh cao giọng, dùng bút gỗ vào cái đầu nhỏ của mèo con: “Rốt cuộc hai người có mục đích gì?”

Ôn Như Thị ngồi thẳng tại chỗ, không dám né tránh.

Hồi lâu không thấy anh nói tiếp, nó nhẹ nhàng vươn móng cao cao ổng ọan anh, thấy Angus không nếm mình đi, mới cẩn thận đứng dậy, leo lên chân anh rồi đi thẳng vào lồng ngực anh, đầu cọ cọ vào lồng bàn tay anh: “Meo”.

Lần này thì Angus phát sầu, anh túm lỗ tai con mèo ngược này, nhàu mày: “Không biết nói tiếng người? Vậy tao hỏi, mày đáp, đúng thì kêu một tiếng, không đúng thì kêu hai tiếng, hiểu chưa?”

Ôn Như Thị “Meo ——”

Được rồi, ít nhất có thể giao tiếp. Tâm tình tốt hơn, bàn tay đang chống cằm của Angus vươn tới, khẽ xoa đầu nó. “Mày và Meryl quen nhau từ trước?”

Ôn Như Thị nghiêng đầu, ngoài đời từng gặp một lần, trong thế giới này thì là đồng đội cùng chiến tuyến, đương nhiên là đã quen từ trước: “Meo ——”

Angus rũ mắt, không nhìn vào đôi mắt sạch sẽ của nó: “Mày là người hay mèo? Là người thì kêu một tiếng, là mèo thì kêu hai tiếng.”

Ôn Như Thị nger ngác, tình trạng của nó, tính là mèo hay người? Suy nghĩ hồi lâu, nó vẫn kêu một tiếng. Nó vẫn có cơ hội biến thành người, cũng không lừa anh…

Angus thờ phào nhẹ nhõm, hỏi vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề anh muốn biết nhất: “Mày có phải là ngu, nhân cách xuất hiện ban đêm ngày trước không?”

Vấn đề này rất đơn giản, nhưng Ôn Như Thị không muốn trả lời, nó lững lờ ngậm miệng, không nói tiếng nào.

Nó im lặng, Angus cũng không lên tiếng, một lúc sau, Angus chợt rai nói: “Là mày không muốn nói, hay là không biết?” Ôn Như Thị dờn mắt, đều không phải, nó chỉ chưa nghĩ xong, sẽ đối mặt với một Angus xa lạ như thế nào.

Bầu không khí trong phòng rơi vào yên tĩnh, ngay khi Ôn Như Thị không kịp được định đáp lời, Angus bỗng đứng dậy, xách nó trở lại ổ: “Muốn lắm rồi, ngủ đi!”

Ôn Như Thị thấp thỏm nhìn Angus trở lại giường, anh không nói gì, dường như đã thật sự bỏ qua nghi vấn khi này. Nó ngáp ngừng đứng dậy, bước vài bước về phía Angus, nhưng sau đó vẫn dừng lại.

Sáng hôm sau, khi nó còn đang lo được lo mất, nhân lúc không có người, Meryl ghé vào tai nó, nhờ giọng to cao Angus: “Tôi qua tên khốn Angus lại ra ngoài chơi bởi lẽ lờn, sáng sớm hôm nay tôi mới thấy anh ta trở về.”

Ôn Như Thị không nói gì, chỉ im lặng nhìn Meryl. Nó không biết tối qua Angus có ra ngoài lâu lâu hay không, nhưng không phải sáng nay anh mới trở về, trên người cũng chỉ có mùi máu tanh, không có mùi sơn phấn. Meryl không nên chăm chăm nghĩ xấu cho Angus như vậy, nhưng nó và cô lại phải hợp tác tốt với nhau. Ôn Như Thị đành nghiêm túc gật đầu, dùng chân gõ bàn phím “Đàn ông chơi bởi lẽ lờn không phải người tốt!”

“Đúng thế! Đúng thế!” Mắt Meryl sáng lên. “Chúng ta đối người đi, còn bà nam phụ có thể lựa chọn, không cần phải ôm mãi một cái cây như vậy.”

Đối người sao? Trong đầu nó bỗng hiện lên hiện lên khung cảnh buổi sáng hôm đó, Angus đứng trong bếp, nghiêm túc nấu thức ăn cho nó, dưới làn hơi nóng, khuôn mặt tái nhợt của anh trở nên dịu dàng lạ thường, màu sắc duy nhất trong không gian đen trắng ấy, là ánh mặt trời vàng óng rọi vào từ cửa sổ… Ôn Như Thị chậm rãi cúi xuống, gõ bàn phím “Hay là cô đối Cecil cho tôi đi.”

Hai mắt Meryl trừng kìm, cô há sấu một hơi: “Chẳng lẽ cô thích bố tôi? Không được! Bố tôi vừa già vừa khó tính, thật đấy!”

Cecil không già hơn Angus là bao, về tính cách, còn ai xấu tính hơn Angus chứ? Rõ ràng cô ấy không nỡ nhượng, lại còn viện đủ lý do. Với tốc độ chậm rì rì của Meryl, không biết đến bao giờ hai người họ mới tu thành chính quả.

Ôn Như Thị bật cười, lộp lờn trên mặt che đi biểu cảm của nó. Nó nhẹ nhàng nhẩy xuống đất, bỏ lại Meryl, xoay người chạy xuống tầng.

Vừa đi tới cầu thang, nó nghe thấy một giọng nữ êm tai từ tầng dưới vọng lại: “Cho hỏi, Angus có ở nhà không ả?”

Ôn như Thị lõ đầu nhìn, “Meo” một tiếng, Meryl, mau ra đây nhìn cháu Jesus, à không, mau ra đây nhìn nữ chính, cuối cùng chân mệnh thiên tử của Elliott cũng xuất hiện rồi.

Khoan, có phải vừa rồi nó nghe lầm không, người cô ấy muốn tìm… sao lại là Angus?

Elliott bị văng sáng nữ chính chiếu rọi đến mù mị, ngưng ngưng như một tên nhóc vị thành niên: “Angus đi vắng, em có thể vào nhà chờ anh ấy, tôi vừa làm ít bánh ngọt, hay là em vào ăn thử một chút?”

“Haiz, Elliott đúng là một thẳng ngực, anh ta nên dẫn nữ chính ra ngoài ngay lập tức mới phải, để nữ chính khỏi gặp mặt gã anh trai khốn kiếp của anh ta!” Meryl học đáng vẽ của Ôn Như Thị, lên lên kít kít nằm nhồi gần cầu thang, nhìn trộm qua khe hở lan can.

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn Meryl, hoàn toàn đồng ý? Tuy sự xuất hiện của các cô khiến nội dung chính của cuốn sách biến đổi rất nhiều, nhưng từ chính chắc chắn không thể yêu nam phụ, phải nghĩ cách tách hai người họ ra là chuyện đương nhiên!

Nó cao cao tay Meryl, “Meo——”, nó và người chặn Angus, Meryl tìm cách dẫn hai người dưới tầng ra ngoài, hai người phối hợp cùng hành động. Ôn Như Thị ngẩng đầu ưỡn ngực, chạy thẳng về phía cửa chính.

Ý tưởng của nó rất hoàn hảo, nhưng tiếc là Meryl bị bỏ lại ngơ ngác không hiểu gì. Báo cô suy ra nhiều dụng ý như thế từ một tiếng “Meo”, đúng là làm khó cô. Dù cô là đồng nghiệp của Ôn Như Thị cũng không thể hiểu được!

Mãi lúc này, với tinh thần vì nghĩa chẳng ngại gian khổ, Ôn Như Thị đã lao ra ngoài cửa…

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 91

Edit: Am tân

Beta: Gian phi

Ôn Như Thị bùng bùng thì thế lao khỏi nhà, nhưng không bao lâu cô đã hối hận. Luận về những thứ làm có mắt bình tĩnh, chuyện xảy ra trước mặt cô chắc chắn có thể đứng trong top 3 —— bị một con mèo đục chận đường tỏ tình.

Ôn Như Thị cảnh giác nhìn vị khách không mời mà đến đang chần chừ trước mặt mình.

Vấn đề chính không nằm ở việc con mèo đục ngăn cô lại chỉ là một con mèo trưởng thành, mà là hiện tại Ôn Như Thị sống nhờ trong thân thể một con mèo, hơn nữa còn là một con mèo con thấp hơn con mèo đục kìa cả một cái đầu. Với thân thể nhỏ bé này, nếu xông lên đánh một trận … Không dám nghĩ, càng nghĩ càng phát khóc.

Không biết nhà nào nuôi con mèo Xiêm La kia, nhìn nó đã biết người chủ xuất thân cao quý. Lông của nó màu xám đậm bóng bẩy, trên cổ đeo vòng vàng chói lọi.

Hiện giờ hai mắt nó sáng lấp lánh, nhả cá khò trong miệng ra, ngưng ngưng dùng chân đẩy đến trước mặt Ôn Như Thị. Sau đó tự cho là nó vừa ban ơn, bắt đầu uốn eo phô bày dáng người duyên dáng của mình, rồi vòng ra sau Ôn Như Thị ngời loạn. Ôn Như Thị không nhìn được giật mình, lờng to trên người dựng đứng!

Trình tiết của cô không thể hấy dưới tay một con vật được! Muốn có làm con đầu nười tể bé cũng không được, tuyệt đối không được!

Ôn Như Thị nhẹ rắng găm giữ cánh cáo, bày ra tư thế thả làm ngọc vỡ không làm ngời lảnh, thế sống thể chết bảo vệ cục hoa của mình! Không đúng, không phải cục hoa, mà là em gái *[1]* của mình!

[1] Nguyễn văn là “*tiểu muội muội*”. Nam thì gọi *ấy* ấy là “*tiểu đệ đệ*”, nên chắc mọi người hiểu “*tiểu muội muội*” là cái gì..v

Có nháy vút lên không trung, vận người khuas khoảng hai chân trước, hung ác tung về phía đối phương lên hoàn trưởng Vĩnh Xuân quyền!

Mèo Xiêm La bị móng vuốt của cô tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị, bởi rồi quơ quơ đầu, không hiểu tại sao đối phương không coi trọng lễ vật của mình…

Nó ngừng đầu nhìn nhỏ trắng nhỏ đang nổi giận, ngấm ngấm, hay là chế một câu cho ỉ? Nó bắt đầu đi ngủm cả khô mỷ vì dưới đất lên, lại thả xuống trước mặt Ôn Như Thị “Meo ——” ăn tạm con này trước đã, không đủ thì trong nhà còn rất nhiều.

Ôn Như Thị rơi lệ đầy mặt, xóc mèo vuốt hát con cá ra! Có đến mới thích cả khô của nó, tàn phá niềm non của tổ quốc là phạm pháp! Ông anh à, có can đảm dám tha cho tôi rồi tìm con mèo khác giao phối không? Dám không?!

Mèo Xiêm không hiểu sao mèo trắng nhỏ luôn từ chối, vẫn dụ dàng tha cả khô bị hất bay về, dùng hình động để bày tỏ —— mèo cưng, tuổi tác không phải vấn đề, trong lòng tôi chỉ có em, không có ai khác, meo ~

Ôn Như Thị hoàn toàn phản nộ: “Meo!” Không phải do tính tình có không kiên nhẫn, mà là không thể kiên nhẫn nổi nữa, ban ngày ban mặt dám đùa gồm mèo lành, lưu manh đáng chết, tưởng cô là mèo giấy thật à?!

Ôn Như Thị tung người, nhào đến trước mặt con mèo ngu ngược có mắt không trông kia.

Hai bên cây sỏi cao lớn không hề có một tiếng động, thì thoàng có lần gió nhẹ lướt qua, lá cây cọ vào nhau thành tiếng xào xạc khe khẽ. Chỉ thấy trên lối đi bộ rộng rãi, mèo Xiêm La màu xám nhẹ nhàng né tránh những đôn tấn công từ một quả cầu lông màu trắng, thỉnh thoảng còn thừa tình lực, dụi dụi kêu “meo” một tiếng, tựa như đang an ủi, mèo trắng con nhỏ, không thắng được mèo trưởng thành là chuyện bình thường. . .

Ôn Như Thị khốc một dòng sông, đường đường là số 1 của Lưu Quang, nay lại sa địa đến mức không từ nổi một con mèo. Chắc chắn không phải tại có yếu kém, chắc chắn là do quân địch quá gian xảo, có thật sự không muốn “tiếc mất đũa tinh” với một con mèo đực, nhưng thể lực của cô thực sự không đủ lại nó!!!

Bí đất là sáng nay có chưa kịp ăn sáng đã chạy ra, lại vận động kịch liệt một hồi, hiện giờ có sắp đói bụng đến váng đầu hoa mắt. . .

Trong khi cái đầu nhỏ dung lượng lưu trữ ít của Ôn Như Thị đã quên sạch chuyện của Angus, anh đang chậm rãi đi về nhà.

Từ xa, anh đã nhìn thấy giữa đường có một quả cầu trắng đang “đùa giỡn với chơi” với một con mèo trưởng thành xa lạ, anh hơi nhủ mảy. Trong nháy mắt, thân thể anh đã dịch chuyển đến trước mặt chúng nó, anh vươn tay xách quả cầu lông màu trắng kia lên: “... Mèo ngu?”

Ôn Như Thị đang chuẩn bị tung mấy câu thần chú mới học nữa với đôi liễu mục với đối phương, bỗng thấy hoa mắt, chợt nhận ra bốn chân lại co lỏng trong không trung. Nghe thấy giọng nói quen thuộc trên đỉnh đầu, cô cũng không thèm bận tâm đến độ khó coi của tư thế bị xách giữa không trung nữa, nước mắt lưng tròng, giấy ghĩa muốn nhào vào ngực Angus.

Cửu tinh đây rồi! Chỉ cần anh xử lý con mèo lưu manh động tác tùy tiện kia giúp cô, cô thế, sau này sẽ không chống đối anh!

Một tay Angus đút túi quần, một tay nhàn nhai xách con mèo ngu bị bắt nạt đến mức dính đầy bụi bẩn, nghiêng mắt nhìn Ôn Như Thị đang kích động. “Bản như vậy còn muốn ồm? Nào mày ngấm nước rồi!”

Bấy giờ, Ôn Như Thị bị-nước-vào-não ngắn ra, khó chịu ngừng động tác giấy dũa, móng vuốt chỉ vào kẻ đầu sỏ dưới chân Angus, kêu “meo meo” không ngớt. Trùng trệ nó! Trùng trệ nó! Trùng trệ nó! Trùng trệ nó đi!!!!

Angus nhàu mày nhìn động tác khua tay múa chân buồn cười của nó, lại nhìn con mèo Xiêm La đang nưi lý ớng quần anh, không ngừng gọi con đầu nuôi từ bé của mình, không biết anh đang suy nghĩ gì. Hồi lâu, anh nhủ mảy, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tuy khỏe miệng Angus luôn ăn hiện ý cười, nhưng đôi biểu cảm trên mặt nạ sọc, trong con người xanh đậm đều phóng phát sự lạnh lùng thâm trầm. Ôn Như Thị rất hiếm khi thấy anh nở nụ cười chân thành xuất phát từ nội tâm, thường thấy nhất là nụ cười khẩy của Angus, hoặc là nụ cười tao nhã nhưng giả dối, tuy cười nhưng lạnh lùng xa cách.

Chưa bao giờ, giống như bây giờ... Ý cười lan tràn từ khóe mắt từ dưới lông mày. Ánh nắng xuyên qua những tầng lá, rơi xuống mái tóc đen tuyền của anh, khỏe miệng Angus nhếch lên một độ cong lớn, tiếng cười nặng nề phát ra từ lồng ngực.

Biểu cảm tràn ngập sức sống ấy đặt trên khuôn mặt trắng bệch đã quen lạnh nhạt của anh, tựa như tia nắng mai đầu tiên, vén lên bức màn tâm tối. Ánh sáng chói mắt ấy làm người ta nảy sinh cảm giác ấm áp và tốt đẹp vô cùng, không nên được mong mỗi thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc ấy.

Ôn Như Thị chậm rãi ngừng động tác giấy dũa, quên luôn cả con mèo đực đang lìn vào dưới chân, sững sờ rồi móng vuốt xuống, cứ nhìn Angus chằm chừ như vậy... Thật sự rất buồn cười sao?

Cô còn chưa lấy lại tinh thần, đã thấy anh “thì thừn” skill độc miệng. “Bị một con mèo quẩn lý, sao mày có thể ngu đến vậy.” Đường như cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ đã kích lòng tự trọng của Ôn Như Thị. Angus lại nghiêm mặt, trịnh trọng cái đầu nói với con mèo Xiêm La dưới chân, “Dù cũng chúng tộc, nhưng tính yêu khác giống cũng không có kết quả tốt, dừng nên vì kích động nhất thời mà tổn thương lòng tự trọng của con cháu đời sau. Chúng nó không hẳn là mèo Xiêm La, cũng không hẳn là mèo Ba Tư, rất đáng thương, chẳng lẽ lại gọi chúng là mèo Xiêm Ba, hay mèo La Tư?”

Anh không chút nương tình đã văng con mèo, cổ nện cườ xách mèo trắng lên, mặt nhin thẳng, chậm rãi đi về nhà. Ôn Như Thị rất muốn cảm khái, tình yêu khác giống giữa mèo với mèo cũng bị anh bác bỏ, vậy nếu đôi tình mèo và ma cả rỗng thì sao? Có kết quả tốt đẹp hay không?

Được rồi, thực ra cô cũng cảm thấy khẩu vị hơi nặng... Phải học tập tốt, ngày ngày tiến bộ, nhanh chóng hóa thành hình người.

Khúc nhạc dạo nay khiến Ôn Như Thị quyết tâm bùng bùng. Khi về đến nhà, không nhìn thấy Elliott và chân mệnh thiên tử của anh, cô hớn hờ định về phòng ăn chút gì đó lấp bụng, sau đó nghiêm túc đọc sách. Không ngờ vừa chuy đến cửa phòng đã bị Angus xách lên lần nữa, động tác vẫn thô bạo như thường ngày.

Anh xách gáy mèo con đi vào phòng tắm, tiện tay mở vòi nước bồn tắm. “Lông trắng bẩn thành màu xám, không đi tắm mà lại đi ăn cơm, mày còn mặt mũi nói mình là người à.”

Ôn Như Thị hoảng sợ quay đầu nhìn anh, chẳng lẽ anh muốn giúp nó tắm rửa?!! Nó cố gắng cuộn cái đuôi che phần thân dưới của mình, họ còn chưa thâm nhập đến mức này đâu!

Lấy một chậu nước, Angus thả đồ ắm, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nó, bật cười, “Mèo ngu, lại có suy nghĩ kỳ quái gì trong đầu đấy?”

Ôn Như Thị run run, chưa kịp “meo” một tiếng, tò ý để nó tự xử cũng được, cũng lắm thì tắm không sạch sẽ mấy, lông trên lưng màu sậm hơn những vị trí khác một chút, thì đã bị Angus ném vào nước, sửa tắm chuyên dụng đã đổ lên đầu.

Cảm giác mát mẻ trên đỉnh đầu khiến Ôn Như Thị ngấm miệng, dù lông xúc động cũng phải cam chịu số phận —— ai bảo nó là mèo đực, một con vật nhỏ ăn nhờ ở đậu, còn phải lý lông người khác vì nhiệm vụ, nên có bị chủ nhân abc xyz như vậy như vậy, cũng đành chịu thôi.

Nước ấm trong chậu đến vai nó, bộ lông trắng bóng bệnh trên mặt nước. Tắm thôi mà, nghĩ nhiều làm gì! Ôn Như Thị không ngừng an ủi tâm hồn mong manh dễ vỡ của mình.

Angus bỗng kéo cầm nó, “Ngẩng đầu, đừng nhúc nhích, nếu bọt xà phòng vào mắt thì dừng trách tao.” Mèo trắng nhỏ ngồi trong nước, mờ to đôi mắt xanh lam ướt át nhìn Angus vốc nước lên đầu mình.

Một tay anh nâng cầm nó, một tay nhanh chóng xoa đều sữa tắm lên đầu nó, bộ lông xà ướt nhẹp, lộ ra thân thể nhỏ bé, ý cười nơi khóe miệng Angus càng hiện rõ.

Dùng vẻ bây giờ của nó, rất giống người ngoài hành tinh trên TV —— tai nhọn dựng thẳng, đôi mắt chiếm đến một phần ba khuôn mặt, cái đầu trực lộc, thân thể gầy gò nhỏ nhắn, nhìn kiểu gì cũng buồn cười.

Tại sao trước đây anh không phát hiện, mười sáu vật là chuyện làm người ta vui về đến thế?

Kì co gặp nó, Angus bỗng dừng động tác, quan sát nó từ trên xuống dưới. Trước ánh mắt ngời hoặc của Ôn Như Thị, anh dùng khăn lông trang lau tay, rồi lấy điện thoại đi động trong túi, hướng camera về phía nó, chụp tách tách mấy tấm.

“Nhìn đi, khi nào mày dám để cả người bản thân chụy vào phòng tao, tao sẽ cạo sạch lông trên người mày đấy.” Anh ác liệt đưa điện thoại đi động có ảnh chụp tới trước mặt Ôn Như Thị, giọng điệu đều tức rõ ràng đến mức ngứa cũng nghe ra, “Rất xấu đấy, nhớ rõ đáng về này, cần thận đừng phạm lỗi!”

Ôn Như Thị suýt nữa thổ huyết, cô tự nhận mình là thực nữ thời đại mới, dù làm mèo, cũng phải làm con mèo có phong độ quý tộc. Hành động này của Angus dụng chạm đến nguyên tắc của cô.

Cô hung hăng nhìn chằm chằm Angus từ từ để điện thoại đi động vào túi áo, cô còn chưa kịp nguôi giận, một giây sau, toàn thân cứng đờ... Angus, anh, anh, anh chạm vào em gái của cô...

“Meo! ——” tiếng mèo kêu phản nộ vút lên trong phòng tắm an tĩnh, móng vuốt của Ôn Như Thị cào mạnh lên cái tay đáng ghét đó!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Edit: Phong Lan

Beta: Gian phi

Bàn tay đầy bọt xà phòng ngừng động tác, Angus thành tâm muốn nói, nếu không phải mèo ngu phản ứng dữ dội như vậy, anh cũng không biết mình chạm vào nơi đó...

Anh dờ khóc đó cười nhìn về cao trên tay mình nhanh chóng lạnh lại. “Mất tao không mù, không coi trọng mèo ngu như này đâu, ngực không có, móng không có, thậm chí còn chẳng phải người, đừng tưởng bơ vẩn vô nữa.”

Ôn Như Thị-chẳng-phải-người-nổi-giận, cáo loạn lên mù bàn tay anh. Một ngày nào đó, cô sẽ khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa, chẳng phải chỉ cần lựa một bộ da xinh đẹp thế sao?!! Có gì to tát đâu, hãy đợi đấy!

Không bận tâm đến những đôn tấn công của mèo con, Angus bình tĩnh nài chặt đuôi của Ôn Như Thị, nhanh chóng rửa sạch cái móng của nó.

Ngắm lại cũng buồn cười, anh đường đường là một ma cả rỗng thân thể cao lớn, có thể làm được gì với một con mèo lớn chẳng bàn tay. Rất cuộc trong đầu con mèo này chứa đựng những tư tưởng bậy bạ gì? Trưởng thành sớm quá mức, làm người ta ghen cả họg.

Anh không lên tiếng, bàn tay anh vẫn vò từ đầu tới đuôi Ôn Như Thị. Có thoáng váng, không biết mình nên tiếp tục cho anh, hay là hung tợn nhào lên cắn phạt một cái... Hay là báo vệ bộ phận nhạy cảm của mình trước đây... Con mẹ nó, đó là trong trường hợp cô chưa bị anh dụng chạm chỗ nhạy cảm, giờ dùng cũng dụng rồi, báo vệ gì nữa!

Ôn Như Thị phản nộ muốn chết. Cả người đầy bọt xà phòng, cái đầu bóng loáng, trên gương mặt nổi bật đôi mắt to tròn. Nhìn về có to ra hung tợn nhưng lại thành ngốc nghếch của nó, khỏe miệng Angus không kìm được cong lên, dụi giọng an ủi: “Được rồi được rồi, sắp tắm xong rồi, đừng trừng mắt nữa.”

Ôn Như Thị cảm giận quay đầu đi, nếu sau này nó còn đồng ý để tên hảo sắc này tắm rửa cho nó, nó sẽ đi ăn c*t, ăn một cân c*!

Anh lắc đầu, vận vòi hoa sen, dùng nước ấm rửa sạch bọt xà phòng trên người nó, “Tao chưa thấy con mèo nào ngu như mày, việc nên để ý thì không thèm để ý, việc không nên để ý thì bận tâm vô vẩn”

Tựa như đêm đó, rõ ràng đã bỏ lên bệ của số, nhưng lại quay lại chỉ vì một câu nói của anh.

Angus rửa mắt, nhẹ nhàng lau bọt xà phòng trên vành tai nó.

Dòng nước ập ập lên qua ngón tay, dưới bàn tay là thân thể nhỏ bé yếu ớt, dường như khiến trái tim anh cũng mềm mại đi. “Ngu chết đi được.” Rõ ràng rất sợ hãi, lại còn cứng đầu cứng cổ nằm bên người anh, lại rất giống “ngư” ngày trước...

Angus bỗng thờ dãi, ôm con mèo đã tắm rửa sạch sẽ, lấy khăn lông kín màu trắng trên bồn rửa, từ từ lau thân thể ướt nhẹp của nó.

Ôn Như Thị được bọc lại trong khăn, nó nhay bên nhận ra, tâm trạng của anh đột nhiên chùng xuống, nó không hiểu vì sao, bên ngừng đầu muốn nhìn rõ về mặt của anh, không ngờ lại bị tay Angus ấn xuống. “Ngao ngao nằm yên đấy, tao đi lấy máy sấy.”

Đi lấy máy sấy thì cứ đi lấy, ăn đầu nó làm gì? Ôn Như Thị nghĩ hoặc nhìn bóng lưng anh, khó chịu bủ môi.

Đến khi Angus sắp soạn cho nó gòn gối xinh đẹp rồi ôm xuống lầu, Ôn Như Thị đã đổi mèo cá bụng, nó gục đầu nằm nhေါi ở vị trí quen thuộc trên quầy bar, theo mắt nhìn anh chuẩn bị thức ăn tươm tất cho mình.

Mùi thơm của bánh gato lan tỏa trong cánh mũi, Ôn Như Thị không thể không thừa nhận, trừ sự máu lạnh và xấu tính trăm năm không đổi, Angus đúng là đứa con cưng của thượng đế, diện mạo điển trai, năng lực mạnh mẽ, nấu ăn tuyệt hảo... gần như cái gì cũng biết.

Nó vui đầu liếm thức ăn trong dĩa nhỏ, Elliott trở lại lúc nào cũng không biết.

“Angus, hôm nay có một vị tiểu thư đến tìm anh, lúc đó anh đi vắng, nên em đi cùng cô ấy ra ngoài một chút.” Elliott không tự nhiên đặt nguyên liệu nấu ăn vừa mua lên bàn, ngại ngừng cười khê, “Em mới có ấy tới nay đến ăn tối cùng mọi người, có lẽ chúng ta có thể trò chuyện cùng nhau.”

“Tiểu thư? Anh không biết mình có người bạn nữ giới nào đáng được em mời đến nhà.” Angus từ chối cho ý kiến, bỏ thêm một muỗng tôm nhỏ vào đĩa của Ôn Như Thị, xoay người nhìn Elliott, “Em chắc chắn là cô ta đến tìm anh?”

Elliott sững sốt một lúc: “Belinda nói vậy, cô ấy nói phải trực tiếp nói với anh.”

Angus nhàu mày, lười nhác ngồi trên ghế chân cao cạnh quầy bar, nhìn vai: “Không quen.” Ôn Như Thị ngừng đầu, đang muốn tỏ ý, anh quen hay không không quan trọng, quan trọng là em trai anh thích, còn chưa kịp “meo” một tiếng, đầu nó đã bị đầu ngón tay Angus ấn vào xuống đất.

Nó bực bội tiếp tục liếm “bữa sáng” của mình, đúng là không thể giao tiếp! Nó trông tròn con mắt chờ Meryl trở về, ít nhất cô ấy coi nó là một con người.

Elliott ngo ngẩn, lấp bắp giải thích thay Belinda: “Có lẽ anh quên tên, khi gặp anh sẽ nhớ ra.”

Đi ra ngoài một chuyến đã bắt đầu bệnh vực người ngoài? Angus nhếch miệng nhìn em trai, liếm liếm khước môi, răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài: “Dù là Belinda hay là Diana, cũng chỉ là một cái tên thôi, đều là thức ăn cả, nhớ hay không cũng đâu khác gì?”

Ôn Như Thị cũng dờ người, chậm rãi quay đầu nhìn về mặt khiếp sợ của Elliott, may thay, không phải mình nó lo lắng cho vận mệnh của nữ chính.

Tuy nó cũng không biết thì sao Belinda lịch khởi một dung kịch bản, lại quen biết Angus trước, nhưng it ra tính tiết Elliott nhất kiến chung tình với nữ chính vẫn chưa thay đổi, nếu không thì tất cả người chấp hành đều phát khốc.

Ôn Như Thị thâm tình nhìn gương mặt u ám của Elliott, gắng sức giữ lời cổ vũ tinh thần nhiệt liệt nhất. Quả nhiên, nam chính thiện lương phản bác lại nam phụ tà ác: “Belinda là bạn của em, không phải là thức ăn! Em không cho phép anh tổn thương cô ấy!”

Đúng thế đúng thế, không thể để Angus tiếp cận Belinda! Ôn Như Thị đồng tình gật đầu, vừa gạt một cái, đầu đã bị bóng mặt cái, Angus hờ hững nhìn nó, vờ như định lấy đĩa của nó để “No rồi?” Mèo ngu, ăn no rùng mớ, quán chuyện bao đồng.

Ôn Như Thị dùng móng vuốt vỗ lên tay anh, oán hận cái đầu tiếp tục ăn cơm

Đại nó biến thành người, sẽ dần vật chết anh, hừ.

Angus không để tâm tới nổi bất mãn của nó, trở tay nhéo bàn chân béo mập của nó, khẽ nói: “Tuyệt em, nhưng đừng để người phụ nữ chẳng rõ danh tính kia chọc đến anh, không thì em có không vui thế nào đi chăng nữa, anh cũng không nề tình.”

Thấy anh chịu thoải hiệp, sắc mặt Elliott hoà hoãn hơn. “Belinda rất tốt, em tin là anh tiếp xúc rồi cũng sẽ thích cô ấy.”

Angus cười nhạo, không nhận được khoái tay: “Tình mộng dĩ, anh không cần cô ta đã tốt lắm rồi.”

Elliott bất đắc dĩ, đành im lặng xoay người sắp xếp nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối. Anh rất hy vọng người nhà cũng yêu quý người con gái anh thích, nhưng xem ra, mong muốn đó khó lòng thực hiện.

Buổi chiều Cecil trở về nhà, tiện đường đón Meryl đi học về, sau khi họ về nhà không lâu, Elliott chuẩn bị tinh thần thông báo tin tức có khách đến thăm cho hai người.

Thái độ của Cecil cũng làm anh thất vọng, Cecil không chút bận tâm “ừ” một tiếng rồi lên lầu, cũng may có Meryl tỏ chút hào hứng: “Hai người ở cùng nhau nhanh vậy á? Hẹn hò ở nhà hành như không hay lắm đâu? Hay là anh dẫn cô ấy ra ngoài uống rượu, xem phim gì đó? A, không biết bao giờ Belinda mới gả vào nhà chúng ta đây, thật khiến lòng người náo náo mong chờ.”

Elliott: “...”

Nhìn Meryl nháy chân sáo đến sofa, thì thầm với con mèo nhỏ điều gì đó, Elliott không nói gì xoay người vào phòng bếp.

Anh đúng là không nên mong chờ gì ở người nhà của mình, trong nhà này không có lấy một người bình thường, muốn họ tỏ thái độ như người bình thường đúng là làm khó họ.

Belinda đến đúng hẹn, bữa tối sắp chuẩn bị xong thì tiếng chuông cửa vang lên, cô ấy lễ phép mỉm cười, đưa món quà trong tay cho Elliott: “Đồ làm phiền mọi người rồi!”

Ôn Như Thị ngồi dậy từ trên đùi Angus, tò mò lộ đầu nhìn, không hổ là nữ chính, gương mặt nhỏ nhắn mềm mại, nhìn mà yêu, mái tóc màu vàng nhạt hơi xoắn rủ xuống trước ngực. Ôn Như Thị nhìn nhìn, không kim được quay đầu nhìn Angus, sao anh lại quen Belinda? Vốn dĩ trong kịch bản cũng không có chi tiết này.

“Không quen.” Angus không đứng dậy, trừ Elliott và Meryl, những người còn lại đều lười nhác ngồi trên sofa.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, không hiểu lời vừa rồi của anh có ý gì.

Angus nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong ly rồi đặt ly xuống, vươn tay xoa đầu nhỏ của nó, “Mèo ngu, tao nói tao không biết cô ta, chưa từng gặp.” Cecil ngồi đối diện nhìn anh một thoáng, không nói gì.

Không quen gì chứ, không quen mà người ta tìm tới tận cửa? Ôn Như Thị lắc lư đầu, bắt tay anh ra, quá nửa khả năng là người đàn ông này trêu hoa ghẹo nguyệt ở đâu đâu, quay đi quên lại quên mất thôi.

Angus nằng mị, đưa tay nắm lấy tai nó, chuẩn bị nói điều gì thì Elliott đã dẫn người tới trước mặt họ.

“Belinda, đây là à anh cả của anh – Cecil, Angus thì em biết rồi, anh không giới thiệu nữa.” Trước mặt người đẹp, Elliott lại khôi phục khí chất quý ông nho nhã lễ độ.

Ánh mắt xinh đẹp của Belinda chuyển sang Angus, khẽ cười: “Angus...” Cô ấy rất chăm chú, tựa như những người khác đều không tồn tại, trong mắt cô ấy dường như chỉ có bóng hình Angus.

Ôn Như Thị cảnh giác ngồi thẳng người, đây là ý gì? Nữ chính chủ động phá vỡ tình tiết, muốn cướp người của nó?

Angus nhìn Elliott đang đứng một bên, sắc mặt Elliott không tốt. Angus hờ hững ôm mèo con đứng dậy: “Chúng ta không quen, không cần gọi thân thiết như vậy.”

Belinda lắc đầu, chậm rãi đi tới: “Sao chúng ta lại không quen được, chẳng lẽ anh đã quên sao, em là...” Lời còn chưa dứt, một bóng đen bay ra từ tay áo cô ta, bắn thẳng về phía lồng ngực trống rỗng không có trái tim của Angus.

Khoảng cách giữa hai người quá ngắn, dù Angus tung người tránh đi, vẫn bị ám khí tổn thương da thịt!

Theo bản năng anh nhìn Ôn Như Thị trong ngực, thấy nó không việc gì, sát khí trong mắt mới dần dần tàn ra.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwxs.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 93

Edit: Pí sà Nguyệt

Beta: Gian phi

“Muốn chết?!”

Angus vùng chân, đá về phía Belinda.

Cú đá khiến Belinda còn đang tươi cười bay ngược ra ngoài, đập mạnh lên tường rồi rơi xuống đất, cô ta gầy dựa đứng lên, chum kíp mở miệng thì máu tươi đã trào ra ngoài.

Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Một người phụ nữ xa lạ bỗng dung đến cửa tìm anh, vừa gặp mặt đã hạ sát chiêu. Ám khí rơi xuống đất là một cái cọc gỗ dài chừng hai mươi cen-ti-mét, vừa nhìn đã biết là vũ khí chuyên dụng để giết ma cà rồng. Nếu không phải Angus đang ôm con mèo nhỏ, nên trong lòng căng cảnh giác, có lẽ đã trúng chiêu rồi.

Cho dù không dám trộm tình, cọc gỗ đâm vào cơ thể cũng sẽ hạn chế hành động của anh. Angus không sợ tính mạng mình gặp nguy hiểm, dù anh sợ sẩy, thì người nhà anh cũng không để yên. Angus hoàn toàn không bận tâm đến nguyên nhân Belinda ngu ngốc tìm tới tận cửa rồi giao đầu trực diện với anh.

— Với một kẻ đã chết, không còn cơ hội để làm trò ngu thêm lần nữa.

Anh tiến lên một bước, cả người nhẩy lên không trung, lực toàn thân hướng về đầu của Belinda! Anh ra tay không hề nhân nhượng, nếu cô ta bị đập trúng, đến đầu lâu cũng sẽ bay ra ngoài.

Ôn Như Thị được Angus ôm vào lòng bắt đầu luống cuống, giữ chặt vật áo của anh mà gầy dựa, nữ chính không thể chết được! Nếu Belinda chết thì tất cả người chấp hành sẽ bị loại bỏ, tất cả các cô sẽ biến mất!

Nhưng Elliott càng lo lắng hơn cô, trước khi chân Angus vùng tới, anh ta đã nhào tới ôm cô ta vào lòng.

Cú đá trí mạng mang theo cả sự tức giận của Angus không thể tổn hại đến Belinda, nhưng lại đập trúng lmg Elliott. Elliott đau đớn rên một tiếng, hứng chịu đòn tấn công của anh trai mình.

Nhưng sức mạnh của anh ta và Angus vẫn có sự chênh lệch, dù đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không ngăn được vết máu trào ra khỏi miệng!

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khi Meryl đứng cạnh cửa kíp hỏi tình hình cơn sóng sờ, trận chiến đã kết thúc rồi.

Cecil đứng bên cạnh vừa hóa hình được một nửa, trên trán thế cường trắng của anh ta còn vương vài vụn của áo sơ mi. Con người màu vàng dựng ngược của anh ta trừng mắt nhìn thẳng em hai cao ngạo của mình, lại nhìn thẳng em thứ ba ôm chặt “bạn mới” đã hôn mê. Bối rối hồi lâu, cuối cùng trực tiếp kéo Meryl ngồi vào bàn ăn, “Hay là chúng ta ăn tối trước?”

Angus đứng một lú, rũ mắt, lạnh lùng cúi đầu nhìn em trai, rõ ràng là quan tâm, nhưng qua miệng anh lại trở thành lời nói khinh thường: “Ngày trước không có mối, hiện tại cũng chẳng khác gì, không chút tiến bộ.”

Elliott tự biết không nên bảo vệ người ngoài, nhưng anh ta chỉ lao tới theo bản năng. Anh ta thích cô gái này. Elliott biết rõ điều đó, anh ta không muốn Belinda chết.

Anh ta cúi đầu nín thở, muốn nói lại thôi. Lát sau, thấy Angus không trách cứ, Elliott mới thấp thòm ngẩng đầu nhìn sang. Angus đã ôm mèo ngồi ăn tối từ lâu.

Cảm nhận được ánh mắt anh ta, nhưng Angus không thèm nhìn anh ta, chỉ nói: “Trời người phụ nữ đó lại rồi tôi đây ăn cơm, lát nữa anh sẽ xử lý em”

Elliott thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh hai không so đo là tốt rồi, anh ta chỉ sợ anh em họ sẽ có hiềm khích vì chuyện này.

Anh ta cẩn thận ôm Belinda đang ngất xỉu lên ghế salon, gỡ cái nò (*đùng để bôn cốc gỗ*) giấu trên cánh tay cô ta, sau đó trời chặt tay chân cô ta lại.

Elliott vốn định bôi thuốc cho vết thương bị đá trên bụng cô ta, nhưng quay đầu thấy vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Angus, anh ta cũng không ngu đến mức mở miệng xin trị thương cho kẻ vừa định giết anh trai mình.

“Có lẽ Belinda bị ép, hoặc cô ấy có nỗi khổ tâm, chúng ta nên cho cô ấy cơ hội giải thích.” Đưa thức ăn mỹ vị vào trong miệng, nhưng Elliott chỉ cảm thấy nhột nhèo nuốt không trôi.

Anh ta không ăn tiếp nữa, đứng dậy khỏi bàn ăn, cảm lý cao cổ trong tay Angus uống một hớp, máu tươi ngọt ngào thì nhau len qua nhũ đầu [1], hương vị phong phú đọng lại nơi đầu lưỡi. Elliott thờ dãi, buồn bã đặt lại ly rượu vào tay Angus “Em cứ tưởng chúng ta có thể kết bạn mới như trước... Xin lỗi, em không nên nói có ấy đến.”

[1] Nhũ đầu, hay còn gọi là mị vị giác: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị.

Không một ai trên bàn ăn đáp lại anh ta, Cecil nhìn con gái nuôi đang vớt cả rớt sang một bên, Angus ăn mấy miếng lại thấy không ngon miệng, sau đó bắt đầu cắt thịt xống khỏi thành miếng nhỏ dừ cho mèo ăn.

Ồn Như Thị đã lâu chưa ăn thức ăn của người, bấy giờ cũng không kịp đồng cảm với Elliott, chỉ chăm chăm ngẩng đầu chờ Angus cho ăn.

Một lát sau, khi sự đau lòng của Elliott đáng tới đỉnh điểm, Cecil mới chậm rãi cất lời, “Người có quyền cho cô gái đó cơ hội là Angus, dù sao người bị ám sát là anh hai của em, không phải anh.”

Không đợi Elliott nhìn mình với ánh mắt không cầu, Angus thờ ơ lau sạch dầu mỡ trên ngón tay: “Đừng nhìn anh, anh nói rồi, tùy em, nhưng nếu cô lần sau, thì dù em cầu xin thế nào cũng vô dụng, anh chắc chắn sẽ giết chết cô ta.”

Anh vốn không định giữ một mảnh họa bên người, nhưng nghĩ lại, nhiều năm trời qua, khó khăn lắm Elliott mới có cơ hội bước ra khỏi bóng ma năm đó, Angus bỗng nhiên không thể từ chối lời cầu xin của em mình.

Trong cuộc đời đáng đáng buồn của ma cà rồng, không dễ gì gặp được người trong lòng. Elliott là em trai anh, Angus không muốn cậu như mình, cậu nên thuộc về ánh sáng.

Angus không thêm để ý tới thẳng em cảm ơn luôn miệng xong thì rời khỏi bàn ăn đi xem Belinda, anh chỉ cúi đầu rũ mắt, thuận tay giải cầm con mèo nhỏ trong lòng.

Ồn Như Thị thận thừng hớp mắt hưởng thụ một lát, sau đó mới phản ứng, cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ thực sự trở thành một con mèo ngu lắm...

Nó bỗng nhiên tức tức đầu, đang định nhai xuống, cách xa người đàn ông hờ tỷ là trêu chọc nó này, nhưng cái chân vừa duỗi ra đã bị Angus kéo lại.

“Ăn nò là muốn đi à? Không lẽ mày là một bạch nhũn lang [2] hả?” Angus kéo lớp da gầy mềm mại của nó, sau đó nhéo cái mào không thịt của nó.

[2] Bạch nhũn lang là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa.

Ồn Như Thị bắt đầu đi quay đầu nhìn Meryl, người kìa vừa nhận được tín hiệu cầu cứu của nó thì lập tức ngưng mặt làm ngơ, sau đó lại bắt đầu nếm cà rốt trong bát ra mâm, rồi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm ngòai ăn chấm chú.

Vô lương tâm, dựa vào người khác còn không bằng dựa vào mình, Ôn Như Thị chớp chớp đôi mắt xanh lam, thu vuốt lại, dẹt thịt mềm mại đặt lên tay Angus, sau đó đầu lưỡi phản hồng liếm lên đầu ngón tay anh: “Meo~”

Angus ngẩn người, gương mặt tái nhợt hơi ửng đỏ. Mắt Ôn Như Thị sáng lên, đang định liếm thêm hai cái thì Angus thu tay lại, trực tiếp đánh lên mõng mèo hai cái: “Mèo ngu, với cái bộ dạng ngu này của mày mà cũng muốn...”

Mà muốn gì? Anh không nói, ba người trên bàn ăn cũng nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, Angus không nổi tức. Anh trực tiếp xách Ôn Như Thị đang cúi đầu đi lên lầu, “Mấy người giải quyết chuyện của người phụ nữ kia đi, chỉ cần nói kết quả cho tôi là được, không có chuyện gì thì đừng làm phiền.”

Đám người dưới lầu nhìn nhau, trên lầu, Ôn Như Thị ngoan ngoãn nằm trên bàn sách.

“Mày có biết hình dáng của mày lúc này thế nào không?” Angus dùng bút máy gõ lên mặt bàn.

Biết, không phải là con mèo sao, Ôn Như Thị càng cúi thấp đầu, “Meo~”

“Nếu biết thì đừng liếm bậy, mày có ngực không? Có núm cao và mồi đỏ hồng không? Mày có thể khiến người khác nhìn được vẻ mặt của mình à?” Nói tới đâu thì chỉ tới đó, ngòai bút của Angus chợt chợt khắp nơi.

Không có, nó chỉ có một người đầy lông. Ôn Như Thị buồn bã cúi đầu, đuôi móng vuốt chạm vào ngón tay Angus, “Meo~” nó thật sự không nên quên chuyện này, sinh vật không cùng loài sao có thể hấp dẫn nhau?

Nhưng nó cũng không tệ mà? Dù không gọi cảm thì cũng đáng yêu, đầu kém như anh nói chứ?

Angus nói với ý sâu xa “Mày còn nhỏ, chưa đến thời kì động dục, biết chưa hả?”

Ồn Như Thị liếc mắt nhìn anh: “...”

Angus liếc đầu, đặt nó lên giường, sau đó tự mình tới trước bàn đọc sách, mở máy tính.

Đêm đó, bỗng nhiên Angus không ném nó về ô của mình, Ôn Như Thị hưởng thụ đôi đôi xa hoa, được nằm trong lồng ngực anh.

Hôm sau, Angus ra ngoài, nó vội vàng bò lên bàn, mở lịch sử truy cập trong máy tính, một loạt tiêu đề xuất hiện.

“Mèo con có khả năng vào thời kì động dục sớm không?”

“Thời kì động dục của mèo có biểu hiện cụ thể gì?”

“Tôi nên làm gì khi mèo tới kì động dục?”

“Kì động dục của mèo cái bắt đầu khi nào và kết thúc khi nào?”

(Chăm sóc sức khỏe vật nuôi) “Mười cách xử lý khi mèo động dục.”

...

Ồn Như Thị 囧.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94

Edit: Đình tiếp dư

Beta: Gian phi

Biệt thự không một bóng người, Ôn Như Thị tìm khắp ba tầng lầu cũng không thấy ai. Ba anh em Angus không ở nhà, thậm chí cả Meryl, cả Belinda đến đây hôm qua và bị ném trên sofa tầng một cũng không thấy đâu.

Nó nằm nhôai trên bệ cửa sổ phòng ngủ, nhìn quanh một lát, khuôn viên to lớn của ngôi biệt thự chỉ có con mèo Xiêm La ngậm cá khô lượn lờ.

Ồn Như Thị lắc mình, vô như không thấy con mèo nọ, nhảy lên bàn, mở quyển sách ma pháp dày cộp, bắt đầu công việc mỗi ngày.

Meryl vẻ rất buồn, nhưng ba người đàn ông kìa còn vẻ muộn hơn cô ấy, mãi đến khi mặt trời ngả về tây, bóng dáng họ vẫn chưa xuất hiện.

“Belinda bị ** , cô ta thực sự không biết vị sao mình tới nhà chúng ta, cũng không biết cái nó trên tay cô ta ở đâu ra.” Meryl mệt mỏi ngồi đối diện Ôn Như Thị. “Mục đích của đối phương là giết Angus, kẻ chủ mưu tính đến chuyện lợi dụng nữ chính, chúng tôi kẻ đó không sợ chúng ta giết Belinda.”

Ồn Như Thị im lặng gỡ một hàng chữ: Hần là do người chấp hành, có lẽ không chỉ nhắm vào Angus, mà cả Cecil nữa.

“Tôi biết, anh em Cecil đang điều tra chuyện này” Meryl xoa xoa mi tâm. “Trong tay đối phương chắc chắn đã có một nam phụ, không thì cô ta sẽ không sát hại những nam phụ khác, tôi nghi rằng Esther đã trở lại”

Ồn Như Thị suy nghĩ, gỡ bản phẩm lịch cạch: Sắp tới mọi người cẩn thận một chút, nhất là cô, nếu Esther thật sự trở lại, người đầu tiên cô ta muốn giết là tôi, năm đó cô không bị lộ, bấy giờ tôi nhất có nên trốn kỹ một chút.

Meryl lắc đầu, “Nếu có ta thật sự muốn gây phiền phức cho tôi thì trốn đến đâu cũng vô dụng, nếu ngày nào cũng trốn đóng trốn tây, chúng ta cũng không thể trải qua cuộc sống bình thường được, cô yên tâm, hiện giờ tôi vẫn đủ sức chống trả.” Đôi mắt trong trẻo của cô lộ vẻ kiên định, ba trăm năm trước cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bỏ rơi đồng đội để chạy trốn. Hiện tại, Meryl không muốn چرا đánh đã lui.

Ồn Như Thị bắt đầu đi, nó biết có nghĩ gì, suy xét đến tâm trạng của Meryl, nó vẫn gỡ vài chữ: Dù sao Cecil cũng nhân rồi, để anh ta đưa đón cô mỗi ngày đi.

Còn vai chuyện Ôn Như Thị không nói, nếu người đứng sau Belinda thật sự là Esther, có lẽ sự tồn tại của Meryl đã bị phát hiện.

Nó có thể không ra ngoài, khả năng gặp chuyện không may không cao. Nhưng Meryl ngày ngày đến trường học, không thể nói trước điều gì. Có vua sói Cecil ở đây, nó cũng yên tâm phần nào.

“Biết rồi, không cần tôi nói, anh ấy cũng tự đưa đón.” Meryl đắc ý nham nhay. Trong lòng anh, cô chiếm một vị trí rất quan trọng, nếu không phải có ngại thân thể này mãi chưa lìn, thì đã sớm dụ Cecil bày tỏ tình cảm rồi.

Ồn Như Thị vẩy vẩy đuôi, vô vô mù bản tay Meryl, không tiếp tục nói những lời xui xẻo nữa, nó rất tự nhiên chuyện đề tài: Tôi có chút tiền bỏ về nghiên cứu linh hồn, một thời gian ngắn nữa, cô có thể giúp tôi chuẩn bị những thần thể thích hợp để bám thân.

Mắt Meryl sáng lên, “Tôi đã xem xét các ứng cử viên rồi, đều là người qua đường A, không còn liên hệ gia đình, có mức cao thấp gây báo gì đều có, chỉ là...” Cô chần chờ một chút, “Cô có chắc chắn không, việc này không thể đùa, nếu xảy ra sai sót, cô sẽ bị đối phương đồng hóa, nuốt chửng. Dù sao cô nghiên cứu chưa lìn.”

Ồn Như Thị cao ngạo ngẩng đầu: Tôi là ai chứ, chút chuyện nhỏ này sao làm khó được tôi?

Meryl bật cười, “Cò chờ chút, tôi có chụp ảnh các cô ấy, để tôi về phòng lấy cho cô xem” Nhìn cô vui sướng đứng đấy, tung tăng chạy đi, về tươi cười trên mặt Ôn Như Thị dần dần phai nhạt.

Thực ra ma thuật của nó vẫn chưa ổn định, nó cũng không chắc chắn linh hồn này có thể đoạt thân thể khác không. Nhưng thân thể hiện tại quá yếu, chỉ có thể trông chờ vào sự bảo vệ của người khác, không thể chủ động giải quyết nguy hiểm.

Esther sẽ không chi phí một người bình thường tới lý cả nhà họ. Ôn Như Thị luôn cảm thấy một ám mưu lớn hơn đang chờ đợi họ.

Nó biến thành người thì mới phát huy được sức mạnh của linh hồn mình, Dù có khả năng thất bại, Ôn Như Thị vẫn muốn thử. Nó còn chưa ý thức được, trải qua mấy tháng sớm chiều ở chung, nó đã đặt ba anh em Angus và Meryl vào phạm vi “người nhà”.

Angus bị Cecil lôi kéo bận bịu bên ngoài cả ngày, vừa về tới nhà lập tức lên lầu tìm mèo con. Anh vừa đẩy cửa bước vào thì thấy Meryl nằm nhoiài trên đất cười to, không biết đang cùng mèo nhỏ xem thứ gì trong dòng ánh trước mặt.

Vừa nghe được tiếng anh mở cửa, Meryl vội vàng gom đồng ánh trên sàn nhét vào trong túi “À, mọi người về rồi à, tôi đi xem Cecil.”

Angus háp mắt tránh khỏi cửa, hơi liếc bóng lưng Meryl vội vã chạy trốn, rồi quay đầu nhìn chăm chăm Ôn Như Thị đang ngồi nghiêm chỉnh trên sán, chậm rãi nói: “Hình như cô ta và mèo có chuyện giấu tao.”

Ôn Như Thị nhanh chóng lắc đầu: “Mèo —— ”

“Không muốn nói thì thôi, bớt già vớ đi.” Angus nhìn nó một chút, xoay người lấy một bộ quần áo sạch trong tủ, không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng tắm, trong giấy lát, tiếng nước chảy ào ào vang lên.

Không có chuyện gì lắm, Ôn Như Thị buồn chán mãi mãi móng vuốt lên sàn nhà. Hai cô đang thảo luận xem nó nên chọn mỹ nhân quyền rũ ngực bự eo thon hay tiểu mỹ nhân trong sáng hiền lành người.

Nó biết Angus thích phụ nữ ngực to eo nhỏ, Ôn Như Thị khịt mũi, hử một tiếng, nó sẽ chọn kiểu mỹ nhân phà sau.

Hiền nhiên, nó rất mong đợi anh thích ngoại hình của mình, nhưng lại hay to về mình không dễ lắm. Phản ứng này xuất phát từ tâm tình gì, Ôn Như Thị không muốn tìm hiểu.

Nó vênh vào nháy lên giường Angus, chễm chệ đặt mông lên gối của anh, chậm rãi nằm xuống chờ anh tắm xong rồi làm com tóc cho mình.

Cũng may Angus không kiên nhẫn đợi lâu, Ôn Như Thị ung dung nhìn người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm mở áo hơi khốì, thấy anh mặc quần áo ở nhà, không khỏi thờ dãi tiếc nuối.

—— Nếu Angus mặc áo choàng tắm hoặc chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông thì tốt rồi…

Ôn Như Thị chấp miệng, chưa hết thòm thèm, bắt đầu tưởng tượng vẩn vơ. Angus thì khăn lông lau tóc xuống, vừa quay đầu liền thấy mèo ngốc lại lộ ra đáng vẻ ngu ngơ, quả thực đôi mắt sáng ngời của nó khiến người khác không thể rời mắt.

Anh buồn cười ngồi xuống mép giường, chớp mắt với nó, động tác chớp mắt vốn đã đẹp, nay lại được một người đàn ông hử hồn như Angus thực hiện, càng trở nên mê người. Giọng anh trầm thấp, hàm chứa sự mê hoặc tạo nàh, “Nhóc con, mày muốn hôn tao à?”

Anh đang quyến rũ nó hả? Đúng không?!! Ôn Như Thị dừng cầm gậy đầu thay mệnh. Nếu anh không thêm đề ý chuyện hôn một con mèo, thì nó để ý cái quái gì!

Ý cười dài dằng dặt lan ra nơi đáy mắt Angus, anh cong khúc miệng, bỗng nhiên dùng tay ấn đầu nó xuống gối, tiếp đó, có phần thả bạo vò lông nó, “Mèo ngốc, sao mày lại ngốc đến mức này hi, nhìn gương mặt đầy lông của mày, ai ra tay được? Mèo và người không chung đường đâu, ha ha.”

Không nên trêu mèo như vậy!!!

Ôn Như Thị gắng sức gẩy gài khỏi bàn tay quý giá của anh, nó thì lông bù xu như ổ gà, còn tên đàn ông thoả tha vừa trêu chọc nó thì đang ngái ra giường cười khoái trá. Mẹ nó, anh mới ngốc, không chung đường cái đâu anh! Càng nghĩ càng giận, nó nháy vọt lên, nhắm thẳng vào đôi môi mông của Angus, gặm mạnh một cái!

O, Ôn Như Thị tò vè, vốn dĩ nó định hôn anh một cái, nhưng miệng mèo không dễ sử dụng tạo nàh… Nó chợt dạ nhìn vết thương bị nó cắn chảy máu, lên lút nhào ra khỏi giường nhân lúc Angus sững sờ.

Nhờ khả năng tự chữa lành vết thương mà tạo hóa ban cho ma cà rồng, mới Angus nhanh chóng khỏi phục về hoàn mỹ vốn có.

Nó vừa chạy đến mép giường, Angus cử động. Anh đưa tay lau vết máu còn dính bên môi, rheo mắt nhìn Ôn Như Thị đang chạy trốn.

Ôn Như Thị ngưng ngưng rút móng vuốt, dịch đến cạnh tay Angus, lấy lông liếm liếm tay anh: “Mèo ——” nếu anh không phản đối, nó nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

Angus ra tay thả bạo, tóm lỗ tai nó, kéo nó lên đôi anh, vỗ mẩy cái lên cái mông béo múp, rồi ném nó lên chân, đứng dậy xuống lầu: “Bữa tối không có canh thịt, muốn ăn thì tự nấu.”

Ôn Như Thị hoang mang cực độ, việc này còn đáng sợ hơn chuyện anh từ chối lời tỏ tình của nó! Nó vươn mình nhào lên kéo ống quần anh, “meo” một tiếng rồi đáng thương. Nó thật sự không muốn ăn thức ăn cho mèo đâu, nó muốn ăn thức ăn của người, tuy nó là mèo nhưng học tập vát và cả ngày rồi, cũng cần thức ăn ngon mới có thể chiến đấu hăng hái tiếp được!

Angus không thêm nhìn nó, cứ để mèo con treo lơ lửng trên quần mà đi xuống lầu.

Elliott đang làm bữa tối ngừng đầu lên, lắc đầu cười khiê: “Anh với mèo con yêu quý nhau quá nhỉ.”

Yêu quý á hả? Ôn Như Thị tóm chặt đuôi Angus, khúc không ra nước mắt, nếu bây giờ nó là nữ, đây chính là phản cảnh nữ chính bị tra nam phụ bạc trong phim truyền hình.

Ôn Như Thị chưa kịp oán than thêm vài giây thì sau giây bị kéo căng, ngay sau đó rơi vào lồng ngực tra namr “Mèo ngốc.” Thân thể nhỏ nhỏ mềm mại trong lồng, Angus chậm rãi xoa đầu nó, thờ dãi khe khẽ.

Dáng vẻ ngốc nghếch của con mèo này, dường như sắp hóa làm một vật bóng hình người con gái trong trí nhớ, đầy lòng Angus có chút phức tạp. Anh không biết mình hy vọng hai người là một, hay mong muốn họ là hai người khác nhau. Có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ cho anh biết chân tướng, anh có đủ thời gian và sự kiên nhẫn.

Trong lúc ấy, có hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt Belinda đang được thuộc hạ của Cecil bảo vệ.

“Đi lâu không gặp, Belinda.” Một người đàn ông tuấn tú mặc áo choàng pháp sư ôn hòa nói.

“Enoch? Sao anh lại ở đây?” Belinda cảnh giác lui về phía sau, tầm mắt chuyển sang người phụ nữ xinh đẹp đứng cạnh anh ta, mái tóc dài vàng nhạt của cô ta uốn lượn rủ xuống trước bộ ngực căng tròn, bộ đồ da màu đen bó sát phô bày tất cả những đường cong khiêu khích trên cơ thể, “Cô ta là ai?”

Đôi môi đỏ mọng của người phụ nữ xa lạ lộ ra nụ cười xinh đẹp, cô ta nhẹ giọng thờ dãi: “Đứa trẻ đáng thương, cô tưởng rằng tìm được chỗ dựa thì có thể thoát khỏi tay tôi sao?” Nụ cười tự tin đến chói mắt, bình tĩnh như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay cô ta.

Belinda kinh hãi: “Esther?!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Edit: Dy

Beta: Gian phi

Ban đêm, Angus không ngủ, anh nhìn mặt nhàn hoa vẩn trên trần nhà. Cecil đã sai thuộc hạ điều tra lai lịch của Belinda, cô ta chỉ là một người bình thường, bối cảnh gia đình không có nửa điểm đáng ngờ.

Nhưng một tuần trước, có một nam một nữ từng đến tìm Belinda.

Nam là bạn tiểu học của cô ta – Enoch, già học ở thành phố Fog đến sơ trung thì chuyển trường, nghe nói với bố mẹ ly dị, gả theo mẹ, hai mẹ con chuyển đi nơi khác. Mà lai lịch của người phụ nữ đó rất đáng lưu tâm, người từng gặp bà ta đều nói bà ta rất đẹp, nhưng cụ thể đẹp thế nào, lại không ai nói được, thậm chí, cũng không ai nhớ được bà ta cao thấp béo gầy ra sao.

Một trong những kỹ năng thiên phú của ma cà rồng là *. Họ có thể điều khiển nhân loại làm việc theo mệnh lệnh của mình, sau khi xong việc thì xóa sạch đoạn ký ức đó.

Tất nhiên, kỹ năng này cũng có khiếm khuyết. Nếu gặp nhân loại có tính thần lực mạnh mẽ, ý chí kiên định, tỉ lệ * thất bại rất cao, đây cũng là lý do vì sao Belinda nhớ ra tên Ethel khi nhìn thấy cô ta.

Dù Angus đoán được rất có thể mọi chuyện đều do Ethel gây ra, nhưng anh không ngờ rằng Ethel dám xuất hiện ngay trước mắt thuộc hạ của Cecil.

Angus nằm trên giường, cẩn thận suy nghĩ những chuyện ngày mai cần làm, phương hướng điều tra chi có thể dựa trên người đàn ông kia, tuy Elliott kiên trì không muốn liên lụy đến người thường, nhưng anh không cho là vậy.

Người quen cũ đó, cái kẻ tên là Enoch đó, thực sự vô tội sao? Nếu loài người ai ai cũng trong sạch, thế gian này đã không có quá nhiều tội ác đến vậy.

Chỉ cần bắt được gã, sẽ tìm ra người phụ nữ thần bí kia. Angus thờ phảo một hơi, quyết định sáng mai sẽ đi bắt gã, mặc kệ tên của họ Elliott.

Mệnh Enoch kìn kẻ đến nhượng nào đây? Angus hử lạng, dù là kẻ có chấp giữ bí mật, một khi đã rơi vào tay anh, thì đừng mong sống sót trở về. Nếu cần thiết, anh không ngại để gã nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Angus bâu môi, vút bỏ những ý nghĩ vô nhân đạo ra khỏi đầu, xoay người nhìn con mèo trắng muốt cuộn tròn người, yên tĩnh tựa bên gối anh.

Thấy thân hình nhỏ nhắn của nó ngoan ngoãn nằm cạnh mình, ánh mắt rét lạnh của Angus không còn được dịu xuống.

Anh lẳng lặng nhìn chiếc lát, chậm rãi vươn ngón tay chạm vào lỗ tai nó, theo bản năng, tại Ôn Như Thị nư nư, mèo nhỏ ngái say rên khe khẽ hai tiếng, thoai mái dưới người, ngoẹo đầu nhỏ cọ vè phía anh.

Đuôi mèo rủ xuống trên chân đệm, nhẹ nhàng giật giật, nó lười biếng tựa nửa đầu lên gối anh, đuôi chắm sau, tiếp tục vùa vào gấu ngái say.

Cái đầu trắng muốt nhỏ nhắn găm như chạm vào mặt anh.

Anh chưa từng thân mật với sinh vật nào như thế, trừ lúc hút máu. Mũi sủa tấm sạch sẽ trên người nó hoàn toàn không che lấp được mùi máu tươi rồi sinh đã hấp dẫn ma cà rồng, nhưng anh không bị khơi lên một chút dục vọng ăn uống nào.

Angus hơi nhếch khúc miệng, đưa tay khẽ khàng vuốt ve người nó, xoa bộ lông mềm mại của chú mèo nhỏ rồi tung.

Được vuốt ve dịu dàng, Ôn Như Thị mơ màng nhắm mắt, dường như muốn anh vuốt ve thêm nữa. Angus thấy đáng vẻ đang tay đang chân khó coi của nó, không khỏi cười khe. Anh không rút lại bàn tay bị bốn chân nó ôm lấy, giữ nguyên tư thế giúp nó giải gãi lưng, rồi tới cằm, tới bụng.

Vấn là một nhóc con mà... đấy lòng anh trở nên mềm mại.

Angus khẽ khàng ôm nó, kéo chân lên đắp cho một người một mền, từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ cứ nuôi nó như vậy, sống cùng nó qua ngày cũng tốt. 10 năm sau, nếu con mèo này đồng ý, anh sẽ biến nó thành mèo hút máu, để nó bên anh cả cuộc đời dài đằng đẵng...

Nếu Ôn Như Thị đang ngại say biết được ý nghĩ trong đầu Angus lúc này, chắc chắn sẽ lờm anh một cái, đương nhiên là nó muốn ở bên anh, nhưng không phải với thân phận một sùng vật.

Tiểu là từ trước tới nay, Ôn Như Thị chưa từng nói cho Angus biết nó có thể biến thành người... Nó mơ mơ màng màng, cảm thấy hơi nóng, ngo ngậy trong ngực Angus một lúc, anh vỗ nhẹ hai cái lên người nó, rồi lại chuyển sang vuốt ve, khiến nó lại lìn ra ngủ lần nữa.

Rạng sáng hôm sau, Cecil nhận được tin Belinda mất tích ngay dưới mặt tầng tầng lớp lớp thuộc hạ bảo vệ. Anh ta tìm lại nỗi bất an trong lòng, sau khi đưa Meryl tới trường, quay về nhà, anh ta mới phát hiện không thấy bóng dáng Angus đâu.

“Thằng nhóc kia lại đi đâu rồi?” Cecil thô lỗ gõ gõ mặt bàn quầy bar, Ôn Như Thị bị lực gõ từ tay anh ta dọa cho run rẩy, nó quay sang lờm anh ta một cái, sau đó nằm sấp xuống, thừa mẫn nhìn “đầu bếp tạm thời” của mình.

Elliott cho binh bóng nam trắng muối vào trong đĩa của mèo con, rồi đặt trước mặt nó, thuận miệng đáp: “Anh hỏi Angus à? Anh ấy ra ngoài được một lúc rồi, hình như đang tìm ai đó.” Thấy vẻ mặt Cecil vẫn không dễ chịu, cậu bổ sung thêm: “Anh yên tâm, anh ấy rất mạnh, lại lòng dạ độc ác thành thói, sẽ không gặp chuyện bất trắc đâu, ngược lại, anh nên đề ý Meryl một chút.”

Cecil nặng nề thờ ra, nghĩ nghĩ, vẫn không yên lòng, cầm chìa khóa xe trên bàn, chạy ra ngoài: “Anh ra ngoài tìm nó, không về ăn cơm trưa, chiều nay Meryl không có tiết, lúc đó anh đón nó về cùng.”

Cecil vội vàng chạy đi, đi liền một ngày, anh ta nói sẽ đón Meryl về nhà, cuối cùng cũng không thấy đâu.

Elliott đợi đến tối vẫn không thấy họ trở về, có chút đứng ngồi không yên. Anh đẩy kín thức ăn trên bàn, vừa định ra ngoài tìm người thì gặp Angus trở về.

Angus trừng mặt, mờ mịt: “Không bắt được người đàn ông tên Enoch.” Không phải không tìm thấy, cũng không phải mất tích, mà là bốc hơi ngay dưới mí mắt anh.

Anh cần thực lực soát nơi Enoch biến mất cũng chỉ tìm được vài thi thể bị hất cạn máu, và một ma pháp trận lớn được vẽ bằng muối thô. Tâm trạng Angus không tốt, lần tới tìm thấy Enoch, chắc chắn anh sẽ bê gậy cổ gãi ngay tức khắc!

Nếu không phải cần mòi móc thông tin về kẻ chi mưu từ già, Enoch không thể chạy trốn khỏi tay anh. Angus bình thần nhìn Elliott: “Những người khác đâu?”

“Em không biết, anh cả và Meryl cũng chưa về, Cecil nói sẽ ăn trưa bên ngoài rồi về nhà cùng Meryl.” Elliott mở miệng đáp.

Ánh mắt hai anh em dần dần chạm nhau, trong lòng đồng thời rùng mình.

“Trúng kế!” Angus quyết đoán ném chìa khóa xe cho em trai, bước vội lên lầu, “Em đi trước khỏi động ô tô, anh sẽ xuống ngay.”

Trong phòng ngủ tầng hai, chú mèo nhỏ đường hoàng ngồi trên bàn đọc sách, ánh sáng mờ ảo cam từ chiếc đèn bàn bên cạnh hắt lên lớp lông trắng muốt của nó, tòa ra sắc lấp lánh. Angus đứng ở cửa, không đi vào: “Tao và Elliott phải ra ngoài một lúc, mày ngoan ngoãn chờ ở nhà, đừng đi đâu.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu nghi ngờ. Anh nhủ mày, kìm nén sự lo lắng, giải thích, “Đạo này trong thành phố không mấy yên ổn, mày đứng ra ngoài, không an toàn.”

Không an toàn? Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bóng đèn ngủ nhỏ, nó vốn nghĩ trời đã muộn, hẳn là Meryl và Cecil đã về nhà, nhưng nó đọc sách quá chăm chú nên không nghe thấy tiếng cô ấy. Nhưng bây giờ ngẫm lại, không phải nó không nghe thấy, mà họ vốn chưa trở về. Lại nghĩ đến khả năng Ethel sẽ xuất hiện, và lời nói của Angus ban này, sao Ôn Như Thị có thể không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nó nháy xuống, đi tới trước mặt Angus, túm lấy ống quần anh, ngira đầu meo với anh một tiếng.

Chỉ một tiếng “meo” ngắn gọn, dường như Angus hiểu lời mèo con muốn nói, nhưng anh không định đáp ứng yêu cầu của nó.

Angus lùi một bước, tránh khỏi móng vuốt của nó, túm gáy Ôn Như Thị đặt người nó lên bàn, nhẹ giọng nói: “Không được, mày ngoan ngoãn chờ ở nhà, tao sẽ về nhanh thôi.”

Dứt lời, anh đi đến cạnh cửa sổ, tiếng còi xe vang lên dưới lầu, Angus quay đầu lại, cười an ủi nó.

Gió đêm nhẹ lướt qua tóc anh, dù tối nay không có ánh trăng, Ôn Như Thị cũng cảm nhận được ánh mắt của anh kiên định dường nào, sự tức giận của anh tựa như ngọn lửa nóng ẩn sâu dưới một hồ phẳng lặng, ngay cả nụ cười dịu dàng cũng không thể che lấp.

Ôn Như Thị không kìm được đứng dậy tiến lên vài bước, lại thấy Angus vươn người nháy khỏi bệ của sổ, biến mất trong màn đèn đen kịt. Nó vội vàng nhảy lên cửa sổ, lò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy chiếc xe hơi màu xám bạc chạy khỏi giao lộ.

Ngồi biệt thự to lớn chỉ còn mình nó, trong lòng Ôn Như Thị có chút bất an, nó không dám ngủ nhiều, theo bản năng chạy vội xuống tầng, xuyên qua sảnh. Cửa lớn đóng chặt, nó tung người nhảy lên giữa không trung, xoay tay nắm cửa, cánh cửa sáng loáng kêu “két” một tiếng, nhưng lại không mở ra.

Họ đã khóa trái cửa... Ôn Như Thị không tức giận, chạy dọc theo các cửa sổ tầng một, không ngoài dự kiến, cửa sổ thứ ba chỉ khép hờ, không đóng.

Nó nhanh chóng nhảy ra ngoài, đuổi theo hướng Angus rời đi. Hai bên đường lớn là những ngôi biệt thự cùng màu, dường như chúng đều có lịch sử rất lâu đời. Ôn Như Thị gần như có thể thấy những hoa văn cổ xưa trên mái hiên, thậm chí là màu sơn đã phai nhạt theo năm tháng.

Nó chạy thật nhanh, trái tim bắt đầu đập kịch liệt. Ôn Như Thị không biết do vấn đề thể lực, hay dự cảm chẳng lành trong lòng nó đang lớn dần, nó chỉ không ngừng chạy về phía trước, hy vọng mau chóng tìm thấy người nó muốn tìm.

Dưới bóng hai hàng tuyết tùng và cây phong cổ kính, Ôn Như Thị dừng lại trước một ngôi ba.

Nó thờ hồn hèn nhìn xung quanh, ban đêm, trên đường không một bóng người, nó cẩn rắng, ngồi ở ven đường, nhắm mắt đọc thần chú linh hồn.

Không lâu sau, một bóng xám mờ ảo tách khỏi người chú mèo trắng.

Ôn Như Thị không bận tâm đến hình mèo yếu đuối ngồi xuống đất, vội vàng phản ra một ngọn lửa hồn từ linh hồn, ngọn lửa lam sẫm thoát khỏi đầu ngón tay cô, phiêu du về hướng bên phải. Trên người Meryl và Angus có dấu ấn của cô, chỉ cần cô đi theo ngọn lửa sẽ không sai đường.

Ôn Như Thị không dám chần chờ, lập tức trở lại cơ thể mèo, vươn mình bò dậy, chạy theo ngọn lửa chấp chớn phía trước.

Mỗi lần tách ra một lửa hồn, linh hồn nó sẽ yếu đi một phần, ty lệ thành công khi tranh đoạt thần xác cũng giảm đi, nhưng Ôn Như Thị không dám do dự.

Nó tu luyện linh hồn, theo thời gian, trực giác được ngày hiếm ngày càng nhạy bén. Mà bây giờ, trực giác mãnh báo Ôn Như Thị, mọi chuyện rất tệ. Trái tim nó như bị người bóp chặt, tựa như lần này đám Angus sẽ gặp bất trắc to lớn không thể cứu vãn.

Bốn chân Ôn Như Thị sắp đông cứng vì chạy, lớp đệm thịt dưới chân cũng dần đến tê dại, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nó thực sự không biết mình còn phải chạy bao lâu.

Lúc ngọn lửa màu lam giữa không trung sắp tắt, cuối cùng Ôn Như Thị cũng nghe được giọng nói phía trước.

“Ethel, để người của cô tha Cecil và Meryl ra.” Giọng Angus lạnh lẽo, như thể bàn tay anh đang bóp nghẹt cổ đối phương, “Nếu không, tôi sẽ để cô ném trái tim gác tắt cả thuộc hạ bị tàn sát một lần nữa.”.

“Nhưng lần này, anh sẽ cùng họ... xuống địa ngục.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Edit: Crow Very Fun

Beta: Gian phi

Đó là một mảnh đất ở ngoại ô. Những người giàu, người thì được nghe kể lại, người thì am hiểu lịch sử của vùng đất này, có nói rằng thật lâu khi trước, nơi đó là lãnh địa của gia tộc Lamnister.

Nhưng không ai biết rằng nơi này không đơn thuần là lãnh địa của một gia tộc cổ xưa. Dưới mảnh đất này chôn cất đi hai tổ tiên ma cà rồng của gia tộc Lamnister từ đời này sang đời khác. Những bí mật không được ghi chép trong tài liệu, ngay cả Meryl và Ôn Như Thị cũng không biết.

Chất lỏng màu đỏ sẫm trên mặt đất tạo thành một vòng tròn lớn có đường kính chừng 30 thước Anh (đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 thước Anh = 0,3048 mét). Mùi máu tanh bao phủ chốn hoang sơ trống trải, những bó đuốc cháy hừng hực bốn phía, những bóng đen lay động phía xa xa khu rừng, tựa như đang lặng thinh chứng kiến buổi lễ hắc ám.

Giữa mảnh đất trống cấm bả cọc gỗ, trên mỗi cọc gỗ là một người bị treo —— Cecil, Belinda và Meryl.

Nằm phủ thây nặc áo choàng đen đứng xung quanh cọc gỗ, vị trí của họ dựa theo phương hướng của năm chòm sao, người đàn ông đứng giữa là thủ lĩnh của họ. Gã ta nhìn Ethel đang bị khổng lồ chế ngoài vòng tròn, dường như đang đợi chỉ thị tiếp theo của cô ta.

Mà Ethel đang bị Angus bóp cổ, lại không hề gầy gù.

Có ta khẽ nâng cằm, cố gắng chuyển tầm mắt sang Elliott đứng phía sau Angus, người đàn ông quen thuộc ấy đứng cách đó không xa, yên lặng nhìn cô ta, trên gương mặt chẳng có chút không đành lòng, cũng chẳng mấy may một chút nhớ nhung.

Elliott chỉ bình tĩnh đứng phía sau Angus, rồi bình tĩnh đối diện với ánh mắt của cô ta, bằng một ánh mắt thản nhiên như nhìn một người xa lạ.

Ethel trừng mắt, giấu kín nỗi chua xót dưới đáy mắt, khó khăn mở miệng: “... Elliott.” Có ta đứng một chút, nhẹ nhàng mỉm cười, vì cô họng bị bóp chặt, tiếng cười có chút kỳ dị.

“Angus, anh cho rằng, anh thật sự có thể giết tôi sao?” Ethel nhếch môi, đôi môi đỏ ực phản chiếu cả ánh lửa, “Chẳng lẽ anh không muốn biết tôi hao tâm tốn trí dụ các người đến đây vì lý do gì ư?”

Trong đôi mắt cô ta không chút sợ hãi, chỉ thoáng hiện lên ý điên cuồng và thừa mẫn, “Enoch, bắt đầu!”

Dứt lời, người đàn ông đứng trong ma pháp trận bắt đầu ngâm chú, sau đó là tiếng ngâm của năm phủ thây xung quanh. Theo âm điệu cất lên từ những phủ thây, dòng máu đỏ sẫm trên đất bắt đầu chuyển động.

Chúng chảy xuôi trên mặt đất, như vô số nhánh sông tụ về biển rộng, hoa văn uốn lượn tụ về trung tâm trận pháp.

“Elliott, ngăn gã ta lại!” Angus lạnh lùng hô, móng tay dài ra trên bàn tay phải, nhanh chóng nhắm thẳng vào tim Ethel!

Elliott bay về phía trận pháp, nhưng vừa chạm tới vòng ngoài, trận pháp koe lên một tia sáng đỏ hắt ngược cậu trở lại!

Cậu uốn người giữa không trung, vọt tới lần thứ hai, thân thể Elliott và chạm với vòng sáng màu đỏ, tạo nên những gợn sóng dư ba, ánh sáng chuyển động quanh Enoch, lan đến rồi biến mất trên cơ thể ba người bị trôi trên cọc gỗ, họ bỗng nhiên co giật, cùng lúc phun ra một búng máu!

Elliott ngo ngắc đến đứng hình, không dám tấn công trận pháp nữa.

“Ha ha, vô dụng thôi, mà cả rồng không thể tiến vào trận pháp.” Bằng không, cô ta sẽ không đứng ngoài trận pháp. Ethel tóm chặt tay Angus, không cho ngón tay anh đâm thủng da thịt xuyên vào lồng ngực cô ta.

Sức mạnh của cô ta không sánh được kẻ từng giết vô số ma cả rồng như Angus, nhưng anh cũng không dễ gì giết được cô ta

Khóc mắt cô ta nổi lên những tia máu đỏ gay, Ethel trở tay bóp chặt tay trái của Angus đang bóp cổ cô ta, chống lại sức mạnh của anh. Cô ta không cần thấu Angus, cô ta chỉ cần sống qua mấy phút đồng hồ nữa, họ sẽ không bao giờ thương tổn cô ta được.

Angus lạnh lùng nhàu mày, nắm ngón tay phải từ tốn mà kiên định đâm sâu từng chút một, máu của Ethel chảy xuống theo khớp xương của anh!

Cô ta đau đến run rẩy, nhưng tương phản với nỗi thống khổ mà cô ta phải chịu đựng, gương mặt cô ta lại nở nụ cười xinh đẹp kiều diễm, “Trận pháp đã mở, mỗi một lần các người tấn công đều sẽ trút lên lên ba người họ. Đến chết mới thôi!”

Enoch ngậm chí, chậm rãi xoay người, chảy thủ hợp dài trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, gãi cắt một đao trên cổ tay ba người đang hôn mê bất tỉnh, máu tươi nhỏ giọt, chảy dọc theo cọc gỗ thấm xuống mặt đất.

Khôe miệng Ethel tràn ra to máu, dù vậy, cô ta vẫn gắng gượng dùng hết sức lực nhiều loạn tâm trí đối thủ, “Cảm giác thế nào? Tro mắt nhìn những người quan trọng với mình, chết dần chết mòn trước mặt các người, có phải rất đau hay không?”

Angus nghe vậy, gương mặt càng lạnh lẽo, tựa như bị bao phủ bởi một tầng sương trắng. Bàn chân anh khẽ nhún, cả người đột nhiên vọt lên, mạnh mẽ phá vỡ thế phòng thủ của Ethel, toàn bộ tay phải xuyên thẳng vào ngực cô ta!

Nắm ngón tay lạnh lẽo của anh bao phủ trái tim cô ta, dường như chỉ cần siết nhẹ một cái là có thể tước đoạt tính mạng cô ta! Ethel hoảng hốt, rít gào, “Enoch! ——”

Tiếng gầm cao vút cất lên, đúng lúc này, dòng máu uốn lượn trên mặt đất hòa quyền với dòng máu nhỏ xuống từ cọc gỗ! Trong thoáng chốc, một luồng ánh sáng đỏ rực lóe lên, tựa như nhuộm đỏ cả vùng trời, máu của Ethel đột nhiên hóa thành một chất lỏng tựa như axit, dòng máu chảy đến đâu, nơi đó liền bốc lên ngọn lửa rừng rực.

Angus biến sắc, bỗng dừng tay Ethel ra.

Ồn Như Thì bấy giờ vẫn trôi trong lùm cây, vữa kinh ngạc vữa sợ hãi, tro mắt nhìn tay phải anh từ từ mục rữa, từng mảng da thịt rơi xuống. Năng lực chữa trị của ma cả rồng là ân huệ mà Thượng Đế ban cho sinh vật hắc ám này. Nhưng vào lúc này, ân huệ ấy lại mang đến cho Angus nỗi thống khổ to lớn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, bàn tay anh lộp lại nhiều lần quá trình thối rữa rồi lại hồi phục!

Từng hạt mồ hôi lớn nhỏ xuống từ trán Angus, anh cố nén không kêu rên thành tiếng, mãi đến khi máu của Ethel lưu lại trên tay anh đã đốt sạch, sự đau đớn như đũa ngọc này mới dừng lại. Da thịt trên cánh tay phải vào hồi phục còn mang theo màu hồng nhạt, không giống với nơi khác trên cơ thể.

“Tôi nói rồi, các người không giết tôi thôi!” Ethel nhẹ nhàng nâng tay, chính lại mái tóc vàng tán loạn của mình, tựa như sự sợ hãi ban nãy chỉ là ảo giác, cô ta nhếch miệng cười khê, giọng điệu ác độc, “Anh và Cecil, và con tiện nhân kia nữa, đều sống không qua đêm nay.”

Ồn Như Thì chậm rãi chui ra khỏi lùm cây, từ từ tiến về phía trận pháp, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, “Tiện nhân” trong miệng cô ta, là Meryl, Ethel bỏ trí cạm bẫy lớn như vậy, chính là muốn giết những nam phụ còn lại, đồng thời, giết chết người chấp hành khác!

Nó không phải là ma cả rồng, cái trận pháp chết tiệt này ngăn được Elliott và Angus, nhưng không cản được nó. Nó không thể đề kế hoạch của cô ta thành hiện thực, dù phải đánh đổi bằng tính mạng đi chăng nữa!

Máu trong trận pháp hóa thành sương mù, ngưng tụ thành hai đám sương mù bay đi, quẩn lấy mắt cả chân Elliott và Angus, hồng kéo họ vào trong trận pháp. Với năng lực của Elliott thì không thể thoát khỏi, Angus bay lên kéo em trai lại. Sương máu nhện ra không thể làm gì được anh, bèn dứt khoát mặc kệ Angus, hai lớp sương hợp thành một cuộn lấy thân thể Elliott.

Angus níu chặt tay Elliott, hai nguồn sức mạnh giằng co không phân thắng bại, khiến cả người Elliott như treo giữa không trung.

“Thực đúng là anh em máu mủ tình thâm.” Ethel trào phúng nói, chậm rãi đi đến cạnh họ, tay thon đặt lên cánh tay Angus, chậm rãi dùng lực, nắm chặt tay anh kéo về phía trận pháp, “Sợ hãi ư? Các người nên sợ hãi, đến khi máu trong người các người bị hút cạn, thì sẽ không còn ma cả rồng nào có thể giết ta được. Hơn 300 năm trốn tránh, cuối cùng có thể kết thúc vào đêm nay rồi, phải không?”

Ethel can dự vào, đánh vỡ sự cân bằng ban nãy, Angus tăng thêm sức lực, cắn răng không lên tiếng, chỉ là một chân đã khuỵu xuống. Nhưng từ đầu đến cuối, tay anh vẫn kéo chặt Elliott không buông.

“Anh hai, buông tay đi.” Đôi mắt xanh lục của Elliott vẫn lên to máu, “Anh mau chạy đi!” Cả gia đình họ không thể ngã xuống hết được, không thể để toàn quân bị diệt ở đây! Nếu không bị cậu lên lự, thì Ethel sẽ không ngăn được Angus!

“Ngu xuẩn.” Angus gần từng tiếng từ kẻ rằng, một tay kéo Elliott, tay còn lại lao về phía Ethel.

Từ xưa đến nay, trong từ điển của anh không có bốn chữ “Chưa đánh đã chạy”, trận pháp chưa hoàn thành, chúng tôi không phải không thể giết Ethel vào lúc này. Dù phải phé đi bàn tay này, anh cũng không để cô ta dễ chịu.

Quai nhiên, không ngoài dự đoán của anh, Ethel xoay người phòng thủ, Angus xuất chiêu nhanh như chớp, chiêu nào chiêu nấy nhắm thẳng vào tim cô ta. Ethel không cam lòng buông một tay. Nhưng chỉ dùng một tay khiến cô ta không thể địch lại Angus, đành chặt vật tránh né.

Angus không đoán sai, quai thật hiện tại cô ta không dám liều mạng với anh, Ethel cần máu của anh và Elliott mới có thể đạt được sự bất tử chân chính.

Cùng lúc đó,Ồn Như Thì đã lặng yên bỏ tới bụi cỏ sát trận pháp, nó giống như một thợ săn thành thạo, bò đến điểm mù trong tầm mắt mọi người thì đột ngột tăng tốc, chạy vọt vào trận pháp!

Enoch đang chăm chú trợ giúp Ethel, không hề chú ý đến bóng trắng lao tới bên cạnh mình.Ồn Như Thì nháy lên, cào vào mặt gã, nhân lúc gã bị đau, buộe phải dừng ngấm chú, nó nhanh chóng bắt đầu tấn công linh hồn!

Sương mù quẩn trên người Elliott đột nhiên biến mất, Angus buông lỏng tay, giương mắt nhìn lên, đúng lúc trông thấy mèo trắng nhỏ mà anh đã cẩn thận dặn dò không được phép ra ngoài, bị sương máu đậm xuyên, từ trên không trung rơi xuống mặt đất!

Ánh sáng đỏ trong trận pháp tiêu tán, Enoch ngã trên mặt đất, co giật liên tục.

Hoa văn hắc ám dù tột lan ra từ khòe mắt Angus, khói đen nồng nặc quanh quẩn trên người anh, Angus yên lặng nhìn thi thể nhỏ bé trên nặt đất, máu xanh thẫm trong cơn ngưng dần dần bị màu máu thay thế.

“Tất cả các người, đều phải chết!” Giọng nói của Angus như vọng lại từ địa ngục.

Để họ chôn cùng, chôn cùng! Dưới đáy lòng Angus có một giọng nói điên cuồng gào thét. Lý trí bị nhấn chìm, dòng máu chảy trong huyết quản như sôi trào, khói đen quanh người anh ngày càng dày đặc, mãi đến khi chúng ngưng tụ sau vai Angus, tạo thành một đôi cánh đen thật lớn!

Màn trời đen kịt, u ám như sắp sập xuống, trong không khí tựa như có điện tích, bầu trời âm u tụ lại thành vòng xoáy, tựa như ác mộng về ngày tận thế.

Ethel sợ hãi nhìn Angus đã hoàn toàn hóa ma vồ cánh bay lên, như một làn khói xanh thoát ần thoát hiện xẹt qua đám phù thủy đang hoảng hốt, chỉ một khoảnh khắc bỗng đen ầy lướt qua thân thể, họ đã dồn dập ngã xuống. Trong chớp mắt, năm thân thể hóa thành năm thi thể.

Ethel nhìn Enoch đang đứng ở trung tâm trận pháp, không chút do dự bay về phía ngược lại. Nam phụ chết có thể tìm người khác, nhưng mạng cô ta chỉ có một, cô ta không ngu đến mức dùng mạng đổi mạng, đi giao đầu với một tên ma cả rồng đang phát điên!

Angus bóp cổ Enoch, nhấc gã ta khỏi mặt đất, hai chân gã đập loạn trong không trung. Trong đầu Angus chỉ có một giọng nói không ngừng vang vọng, chính gã ta, chính kẻ đã giết chết bảo bối của anh..

Angus từng chút từng chút bóp nát xương Enoch, nó nụ cười trống rỗng, rồi mở bụng Enoch, moi ra trái tim của gã ta.

“... Angus, bình tĩnh.” Elliott dè nén sự sợ hãi, vươn tay muốn đặt lên bả vai anh.

Angus mở mắt quay đầu lại, trên tay hơi dùng sức, đầu Enoch dễ dàng vỡ vụn trong tay anh như một trái dưa hấu, bộ óc trắng dính máu như nhớp trên tay.

Đôi mắt đỏ sẫm của anh không chút tia sáng, đôi môi hé mở, lẩm bảm nói: “Chôn cùng, tất cả các người đều phải chôn cùng...”

Đẩy lồng Elliott lạnh lẽo, cô nén nỗi kích động muốn xoay người chạy trốn, nhẹ giọng nói miệng “Anh hai, là em đây.” Cậu chậm rãi thâm dò, đưa tay đặt lên vai Angus, “Em là Elliott, anh tỉnh lại đi”

Angus biến sắc, dễ dàng tóm lấy tay Elliott, thuận thế dễ xuống, không chút do dự bẻ gãy cổ cậu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97

Edit: Uyên tiếp đư

Beta: Gian phi

Nửa đêm, trên bầu trời không chút ánh trăng, rừng cây lẩn trong bóng đêm sâu thẳm, cảnh lì vượn ra như những móng vuốt vuốt hoắt nhăm nhe giữa không trung.

Dưới mặt đất, hơn nửa quần áo của anh nhuộm màu đỏ sẫm, Angus quỳ trên mặt đất, anh như chết lặng, cố gắng gom lại phần nội tạng đã vỡ vụn rơi rớt bên ngoài, cẩn thận nâng lên, đặt trở lại bụng nó.

Nó đúng là quái ngu xuẩn, ngu đến mức không biết đau là gì!

Tại sao nó không nghe lời, tại sao lại muốn đến đây... Tâm trí Angus trống rỗng, chỉ biết máy móc đặt những mảnh thịt nát trở lại bụng nó, tựa như chỉ cần làm vậy, nó có thể hồi sinh.

Thì thế của chú mèo nhỏ nhuộm đầy máu, bộ lông màu trắng bết lại vì dính máu. Angus vươn tay, muốn lau đi vết máu trên mặt nó, nhưng càng lau, lại chỉ càng khiến màu đỏ loang ra trên lông nó.

Tại sao nó vẫn chưa tỉnh?

Angus nhẹ nhàng lay thân thể bất động của nó, nhen về nhà thôi, mèo ngốc, mau đứng lên nào. Đầu nó rũ xuống, lắc lư theo động tác của anh.

Sự kinh hoàng bắt đầu tràn ra trong lồng ngực Angus, anh thở hổn hển, ôm lấy ngực mình, nơi đó rất đau, đau như có người tàn nhẫn bóp nát.

Tại sao lại đau như vậy? Angus không hiểu, đôi mắt anh đỏ sẫm như nhò ra máu.

Angus cố gắng phủ định thứ tình cảm xa lạ kia, nhưng rồi lại chẳng biết mình đang phủ định điều gì. Tiếng kêu rên trầm thấp tràn ra từ miệng anh, phần đất dưới chân cứng rắn và khô ráo, là cây sỏi trên mặt đất nghiêng ngả bay lên không trung.

Anh rất đau...

Bụi gai màu đen cao lớn bị luồng gió lạnh lẽo bẽ oặt cả người.

Rất đau...

Răng nanh sắc nhọn cắn rách môi dưới, cả khu rừng gai cũng như điên cuồng lay động!

Anh rất đau, đau đến không thở nổi! Angus như muốn nổi điên, gió mạnh cuốn theo những viên đá vụn, cuồng loạn xoay vòng.

Luồng gió dữ dần khiến tay áo ba người đang bị trời trên cộc gỗ cũng bay lên phàn phật. Cách đó không xa, Elliott đã bị bẻ gãy cổ bỗng giật giật, cậu khê rên một tiếng, chậm rãi vươn tay xoa cái gáy đau nhức của mình.

Cường phong xen lẫn đá vụn quét lên khuôn mặt cậu, gió quá lớn, Elliott bị gió thổi đến không thể mở mắt, bên tai chỉ còn tiếng gào thét thê lương như đã thú của Angus.

Cậu khó khăn xoay người nằm rạp trên mặt đất, không dám kinh động tới Angus, trong tâm mắt mơ hồ, người thân và bạn bè đang bị trời trên cộc gỗ chỉ lạng lẹ cúi đầu, tóc mai rơi bời trong gió lớn.

Elliott quay đầu, nhìn Angus đã rơi vào trạng thái điên cuồng, trong lòng tràn ngập bi thương... Nhưng cậu có thể làm được gì? Cậu không làm được gì cả.

Elliott cẩn thận nằm rạp xuống, bò về hướng cộc gỗ.

Vết thương trên cổ tay họ đã kết vảy, không còn chảy máu nữa, da thịt vẫn còn ẩm áp, mạch đập yếu ớt nhưng vẫn ổn định. Rốt cuộc Elliott cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, cậu nằm trên vũng máu cạnh cộc gỗ, tuy ý dề vết máu sền sệt thấm qua bộ âu phục tinh xảo của mình.

Giờ khắc này, cậu đã hoàn toàn quên khuấy những lễ nghi tao nhã, quên khuấy cả việc ăn mặc sạch sẽ, chỉ yên lặng canh giữ bên cạnh người thân. Còn Angus... Elliott đau buồn nhìn bóng người đứng giữa làn gió xoáy, có lẽ, đợi anh ấy trút ra hết rồi, anh ấy sẽ lại trở thành người anh hai mà cậu quen thuộc.

Thời gian dần trôi, trong trận cuồng phong, Elliott mệt mỏi khép mí mắt, đến khi cậu tỉnh lại, cơn bão táp đã đi qua.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, Elliott tựa mình ngồi dậy, Cecil, Belinda và Meryl vẫn bị trời trên cộc gỗ. Nhưng không thấy Angus đâu, thì thể chủ mèo con trên mặt đất cũng không còn thấy bóng dáng.

Elliott vội vàng tìm kiếm gần đó, gió đêm lạnh lẽo, mình đã trống trải không còn hình bóng Angus. Cậu không thể tìm khác, đành phải lái xe tới đây trước, coi trời cho ba người trên cộc gỗ, rồi đưa mọi người trở về.

Cecil là người đầu tiên tỉnh lại, thấy Meryl nằm trên ghế sofa bên cạnh, Cecil mới thờ phào nhẹ nhõm, xoa xoa thái dương “Cảm ơn Elliott, anh còn tưởng lần này chết chắc rồi!”

“Anh nghỉ ngơi trước đi, sau đó để ý chăm sóc hai người họ,” Elliott mấp mí mắt, ngừng một lát, cuối cùng, cậu chỉ đưa cho Cecil một ly nước ấm. Hiện tại Cecil còn quá yếu, chuyện tìm người vẫn nên để một mình cậu xử lý, cậu dặn dò một chút rồi lập tức xoay người rời khỏi, “Em ra ngoài một chuyến, sẽ trở lại nhanh thôi.”

Cecil xin thế, anh thực sự quá khát, nhất định là do mất máu quá nhiều. Cecil uống ực một hơi cạn nước trong ly, nghi hoặc hỏi: “Angus đâu?”

Bóng lưng Elliott cứng đờ, bầu không khí trở nên trầm mặc đến lắng tưng, một lúc lâu, cậu chậm rãi quay đầu: “Angus, anh ấy, mất không chết.”

Cecil thoáng giật mình, chậm rãi đặt cái ly xuống, ngồi dậy từ ghế sofa: “Lời em nói là có ý gì? Sao nó có thể mất không chết được?”

“Em không biết, vốn dĩ, em và Angus cùng tới cứu mọi người,” Elliott mệt mỏi vùng tay, lắc đầu nói, “Ethel và mấy tên phù thủy đã thiết kế một cái bẫy dẫn dụ chúng ta, suýt chút nữa em đã không kiên trì được, nhưng không hiểu sao cơn mèo nuôi trong nhà lại lao tới... Sau đó, Angus bị ma hoá mà không có chút dấu hiệu nào.”

Cậu thật sự không hiểu tại sao Angus đột nhiên trở nên như vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải tìm Angus về. Ma cả rùng sau khi bị ma hoá không thể tự không chế năng lực, nếu không may anh ấy tiến vào thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi...

Elliott không dám nghĩ thêm nữa, cậu nắm chặt chìa khoá xe rồi xoay người, bỗng nghe được giọng nói của Meryl: “Tôi đi cùng anh.”

“Đề bố đi, thần thể con vẫn chưa hồi phục mà.” Cecil đưa tay cản cô.

Meryl lắc đầu: “Đứng ngắn con, hiện tại chỉ có con mới có thể giúp Angus, con sẽ đi tìm người cùng Elliott, bố cứ ở nhà chăm sóc Belinda, đối với người bình thường như cô ấy, vết thương này thậm chí có thể khiến cô ấy mất mạng.” Cô cũng không biết Ôn Như Thị đã chết hay chưa, lúc chuyện xảy ra, cô vẫn trong tình trạng hôn mê, không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Sau khi thuyết phục Cecil, lúc lên xe Meryl có ý ngồi ở ghế sau, thấy Elliott không chú ý tới mình, cô mới cẩn thận mở khám quyết, liên hệ với phụ tá.

Lúc này, Angus đi lại lung tung không mục đích trong rừng, khu rừng không một bóng người, ẩm ướt, tối nát, tanh tưởi.

Anh đi từng bước, từng bước về phía trước, trong ngực là thi thể đã lạnh ngắt của chủ mèo trắng.

Nó chết rồi, gương mặt Angus tái nhợt, không đau khổ cũng chẳng vui mừng, lá khô vờ nát dưới chân anh, anh đi về phía trước, vô định, mặt mờ.

Rốt cuộc anh muốn đến nơi nào? Muốn làm gì?

Anh không biết. Angus không thể suy nghĩ, chỉ cần tự hỏi một chút, đầu anh đã đau như búa bổ. Anh cố gắng ngăn lại cảm giác đau đớn ấy, nhưng vẫn vô dụng.

Cảm giác đau lòng ấy không ngừng cuốn lấy anh, dai dẳng đến mức anh như nghẹt thở. Angus thờ hồn hên, tựa người lên một cây đại thụ, thi thể trong lòng dần dần tỏa ra mùi thối rữa.

Anh dựa vào thân cây, chậm rãi trượt xuống nền đất ẩm ướt.

Cũng có thứ ẩm ướt như thế... là lông mọ của anh, là cơn ngời đỏ sạm của anh, và đây lòng đầy đau đớn của anh nữa.

Angus nắm chặt tay, chậm rãi nhắm mắt, đóng kín khẩu giác của mình.

(Tác giả từng đề cập Angus có khả năng đóng kín một giác quan nào đó khi anh không muốn sử dụng chúng, ví dụ như ngừng nghe, ngừng nhìn thấy...)

Trong khu rừng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có người đàn ông đang cuộn mình dưới gốc cây sồi, không ai có thể nhìn thấy trên vai anh có một bóng hình nhỏ bé mà mờ ảo.

Khi Meryl và Elliott tìm được anh, đã là ba ngày sau. Họ gần như không tìm được người đàn ông trước mắt chính là Angus hay soi mói và độc mồm độc miệng kia.

Sự tao nhã mà thông dong vốn có của anh gần như biến mất không còn lại gì, Elliott nhẹ gọi anh một tiếng, một lúc lâu, Angus mới dúi tầm mắt khỏi thi thể nằm bên cạnh.

Hoa văn hắc ám phủ lấy hơn nửa khuôn mặt anh, trong đôi mắt trống rỗng chỉ có sự tĩnh mịch, mũi tóc màu đen nổi tung, bết dính máu tươi, khiến khuôn mặt tái nhợt của anh càng có vẻ lạnh lùng vô tình.

Meryl khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bị ánh mắt không phải của con người nhìn chằm chú như vậy, dù có gắng thế nào, Meryl vẫn không kìm được cảm giác sợ hãi. Cô lùi lại một bước, miễn cưỡng mở miệng: “Angus, nó vẫn chưa chết.”

Angus khẽ ngẩng đầu, nghi hoặc nghiêng đầu, như không nghe rõ lời cô nói.

Lông cô không khỏi đáng lên chút chua xót, Meryl hắng giọng, tăng cơn âm lượng, “Cô ấy không chết, cô ấy chính là Ethel mà anh luôn muốn tìm kiếm, ba trăm năm trước cô ấy có thể chạy trốn, thì ba trăm năm sau vẫn có thể chạy trốn.”

“... Không chết?” Angus lầm bầm lặp lại.

“Đương nhiên, không chứng hiện tại linh hồn của cô ấy vẫn còn ở quanh đây.” Cô vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt Angus.

Hoa văn hắc ám trên mặt anh đang chậm rãi mất đi, đôi mắt bắt đầu có điểm sáng, Meryl lui vội và nói thêm lời khích lệ, “Không chừng chỉ cần chúng ta giúp cô ấy tìm một cơ thể, thì cô ấy có thể bám vào cơ thể đó rồi sống lại.”

Ý kiến này rất chính xác, Ôn Như Thị vẫn luôn ngồi trên vai Angus thờ dài yếu ớt.

Tiểu là lần lần công đêm đó khiến cô tiêu tốn quá nhiều sức mệnh, hiện giờ cô không còn đủ sức mệnh để tranh cướp cơ thể với một linh hồn khỏe mạnh. Những người được Meryl chuẩn bị trước, có lẽ có không thể bám vào thân thể những cô gái đó được được, chỉ mong tới lúc đó, họ sẽ không quá thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 98

Edit: Gian phi

Beta: Pi sà Thản

Meryl chuẩn bị rất nhiều cơ thể dự bị cho Ôn Như Thị, từ cao đến thấp, những cô gái xinh đẹp đủ loại vóc dáng sau khi nhận được thông báo sẽ mang hành lý vào biệt cư ở. Nhưng một tuần trôi qua, các cô được phục vụ tận tình, ăn ngon uống ngon, còn được Elliott tiếp đãi cẩn thận tại nhà mà vẫn không hề có một chút dấu hiệu bị linh hồn khác nhập vào.

Cecil lo lắng nhìn Angus.

Hắn ngồi ở góc khuất trên ghế salon, rēm của sofa vừa dày vừa nặng ở ngay cạnh tay hần, khiến không gian xung quanh hắn tựa như một thế giới thu nhỏ mà ánh sáng mặt trời không tài nào vươn tới được. Angus vẫn vậy, áo sơ mi đen, quần tây đen, lý thủy tinh chân cao trong tay sóng sánh sắc đỏ điểm lẹ của máu.

Trước đây hắn không thích nói chuyện, không dễ dàng mở miệng, vừa mở miệng đã khiến người ta phát hỏa, nhưng từ sau khi Meryl đổ về mà không thu được kết quả như ý, hắn không nói với họ nữa lời.

Cecil thì bị Angus chăm học khách khách như trước còn hơn thấy hắn dùng ánh mắt u tối nhìn những cô gái trang điểm lộng lẫy trong phòng khách.

Hắn không biết bao giờ Angus sẽ bộc phát, không kiềm chế được mà xả xác các cô. Cecil nhìn con gái mới, chần chờ hỏi “Đi lâu như vậy cũng không có chút dấu hiệu nào, con chắc chắn phương pháp này có tác dụng?”

Meryl cũng có chút bất đắc dĩ, cô chỉ biết Ôn Như Thị chưa bị loại bỏ khỏi thế giới này, nhưng cô không biết vì sao cô ấy mãi không chấp nhận hẳn. Chợt nhớ khi ở Lưu Quang, số 1 Ôn Như Thị luôn yêu thích cái đẹp, cô thử đoán suy nghĩ của Ôn Như Thị lúc này: “Hay cô ấy chế những cô gái này chưa đủ xinh đẹp?”

Khôe miệng Ceciil gặt gặt, cần thận nhìn Angus, thấp giọng nói: “Nếu vậy, con nghĩ cách lên lạc với cô ấy, bảo cô ấy vợ đại một thân thể dùng tạm trước hẵng, sau này đổi lại?”

Ồn Như Thị đang bay lượn trên quầy bar nghe thế, không nhận được kờm một cái.

Cô cũng rất muốn vợ đại một cơ thể để dùng, nhìn họ xem, họ được chú chấp tốt hết mức, ăn ngon mặc đẹp, vóc dáng ngày càng đầy đặn đầy đủ. Cô vừa muốn tiến vào cơ thể họ thì đã bị ngoại lực bản tung, sao trách cô được?

Cô cũng rất muốn quay trở lại, ôm Angus, an ủi hân, nhìn người đàn ông của mình tự giãy xéo bản thân, từng bước đi vào chỗ chết, cô cũng rất đau khổ chứ!!

Không sợ kẻ thù đang mình như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Bình thường hai người họ thông minh ngờing cuồng, nhưng nay, tại thời khắc mấu chốt, sao họ lại nghĩ đến việc đổi sang một đám người khác xinh đẹp hơn chứ?!

Nếu không phải cô không thể rời bỏ Angus và dấu hiệu linh hồn trên người Meryl,Ồn Như Thị đã sớm tự ra ngoài tìm cơ thể phù hợp, cần gì phải phiền lòng kẩn quản trong căn biệt thự này.

Hiện giờ linh hồn của cô quá yếu ớt, cô không dám cứng rắn xâm nhập vào thân thể các cô gái kia.Ồn Như Thị táo bạo đi vòng quanh các cô gái kia, đánh bạo nhìn đều một lần, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “Choang” thanh lành xé toang cả không gian, linh hồn cô đang phiêu dăng trong không trung cũng không nhận được run rẩy.

Angus âm trầm dẫn lên những mảnh vỡ trên mặt đất, ánh mắt hung ác dao qua những kẻ đang sống sót trong phòng khách,Ồn Như Thị đối diện hân, biết rõ hơi thở tàn nhẫn của hân không hướng về mình nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Nếu ánh mắt cô thể giết người, cô tin các cô kia đã bị hân giết chết rất nhiều lần.

Người đàn ông này tính tình càng ngày càng tệ, thật phiền não.

Ồn Như Thị nhìn Angus im lặng xoay người lên lầu, lại cúi đầu nhìn vết máu tung tóe trên sàn nhà, quyết định lên xem một chút.

Rèm cửa sổ dày nặng che kín căn phòng, đương là ban ngày nhưng chẳng khác nào ban đêm, trong phòng ngời không bật đèn, cũng may Ôn Như Thị không cần ánh sáng, cô bay tới góc tường, thấy Angus ngồi trên sàn nhà, cúi đầu chăm chú nhìn vật trong tay.

Cô tò mò ghé sát vào, thấy rõ rõ ràng là một chiếc lược ngai vôi của nữ, trên chiếc lược quấn quýt tơ vàng. Chiếc lược này nhìn có chút quen, nhưng cô không nhớ mình đã từng nhìn thấy ở đâu.

Ồn Như Thị cau mày nghĩ ngời một lúc lâu, ở thời đại này không có kiểu dáng lược như vậy, tuy được bảo quản rất tốt, nhưng trên ngai vôi vẫn không tránh khỏi chút dấu vết cũ kỹ của thời gian.

Một chiếc lược cô từ từ慢慢 nắm trước...Ồn Như Thị nhìn nhìn, đột nhiên nhớ ra, năm đó cô cướp bóc tiệm thợ rèn, tiện tay cướp luôn thứ này, không ngờ nó vẫn ở chỗ của Angus!

Cô biết mà, không lý nào dưới sự canh chừng nghiêm ngặt của cô mà có thiếu nữ nào qua mắt được cô. Trong lòng Ôn Như Thị vừa âm áp vừa chua xót, cô chậm rãi ngồi xuống cạnh Angus, muốn nói vài lời an ủi.

Ví dụ như đợi có một thời gian, linh hồn mạnh hơn, có thể tăng tỉ lệ cướp đoạt thân xác. Nhưng, lại chợt nhận ra dù có nói gì, hân cũng không nghe được, không nhìn thấy,Ồn Như Thị bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Cô yên lặng ngồi cạnh Angus trong bóng tối.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hân vẫn duy trì tư thế kia, không hề động đậy, phảng phất như một pho tượng điêu khắc.Ồn Như Thị không nhận được, nếu hân vẫn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không đợi đến lúc cô biến thành người, Angus đã hóa đền rồi.

Cô dírt khoát bay xuống lầu, nhìn đám thiếu nữ oanh oanh yến yến kia, hít một hơi thật sâu.

Nếu phải lựa chọn giữa việc bảo toàn thực lực và Angus,Ồn Như Thị sẽ không do dự chọn về sau, không chỉ đơn thuần vì nhiệm vụ... Angus, vốn phải là một Angus kiêu ngạo, tao nhã, thậm chí tàn nhẫn vô tình, chứ không phải như bây giờ, âm u từ khí, trốn tránh trong căn phòng tối tăm hoài niệm quá khứ.

Angus như vậy, khiến cô đau lòng.

Ồn Như Thị thắm đọc thân chủ cầm trong đầu, linh hồn bắt đầu tỏa những gợn sóng ra ngoài.

Dù phải liều mạng, bất chấp nguy cơ linh hồn cô sẽ còn yếu ớt hơn trước, cô cũng sẽ làm, dù chỉ có thể nói với Angus một câu, cũng tốt hơn tro mắt nhìn hân chán nản tàn tạ tự hại mình như vậy.

“Meryl, mau xem Belinda, cô ấy đột nhiên bị ngất!” Elliott vội vã chạy vào.

Ánh mắt Ôn Như Thị sáng lên, quai quyết chuyển mục tiêu lên cô gái trong lòng Elliott!

“Đo ảnh hưởng của Ma Pháp Trận nên cô ấy mới ngất xỉu, Belinda chỉ là một con người bình thường, mấy tháng sau ma lực trên người cô ấy mới hoàn toàn biến mất”, Meryl thu ngón tay đặt trên tim cô ấy lại, động viên vỗ vai Elliott, “Không cần lo lắng, cô ấy ngủ một đêm sẽ tỉnh, ngày mai tôi cho Belinda uống chút thuốc...”

Lời còn chưa dứt, thiếu nữ nằm trên ghế salon bỗng mở mắt, Meryl ngạc nhiên đứng lì, không đúng, cô ấy vừa rơi vào hôn mê sâu mà.

Elliott hốt hơ, không để tâm đến lời chẩn đoán của Meryl, cúi người nắm tay Belinda: “Em cảm thấy thế nào, có thoải mái hơn không?”

“Xin lỗi, cho tôi đi nhờ...” Belinda tỉnh dậy, không, là Ôn Như Thị hoảng hốt đứng dậy, dùng sức rút tay, đẩy hân ra, chạy lên tầng.

Bước chân của cô như không có thực, linh hồn nóng rực, bất chấp hậu quả chiếm đoạt cơ thể người khác cô thế tạo thành thương tổn không thể cứu vãn với cô. Nếu có thể, Ôn Như Thị muốn giải thích với Elliott, nhưng cô không có nhiều thời gian, không thể giải thích với hân mình không phải có gái mà hân yêu thương ầu yếu.

“Angus, mở cửa”. Ôn Như Thị yếu ớt gõ cửa phòng Angus, bên trong tĩnh lặng.

“Angus, là em”, Ôn Như Thị cần rằng, nếu hân không bước ra, sẽ không kịp, Belinda tỉnh lại, cô sẽ không chiếm giữ cơ thể này được nữa, cô buộc phải nói lời tàn nhẫn, “Cộng thêm lần này, tổng cộng ba lần, ba lần anh đều không nhận ra tôi, còn dám mặt dày nói thích tôi...”

Cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra, Angus đứng ở cửa, nhìn xoay vào cô, đôi môi khẽ run rẩy: “... Có nói gì?”

“Em nói, là em”, Ôn Như Thị cười yếu ớt, vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của hân. “Đừng đau khổ, em không chết.”

Về mặt Angus rất kỳ quái, như cười mà như khóc. “Angus...” Không đợi Ôn Như Thị nói tiếp, cô đột nhiên bị hân ôm chặt vào lòng.

Hai cánh tay hân ôm cô rất chặt, cảm giác như xương cốt cô cũng thấy đau, tựa như nếu không dùng sức ôm chặt cô, hân sẽ không dám tin rằng cô còn sống.

Đẩy mắt Ôn Như Thị dăng lên tầng tầng hơi nước, một lát, cô nhe nhằng nâng tay, xoa lưng hân. “Không sao, em ở đây, em luôn ở bên anh.”

Cô vẫn luôn ở đó, nhìn hân đau lòng tuyệt vọng, nhìn hân bất lực thu mình lại. Cô vẫn luôn ở đó, chỉ là hân không hay biết.

Cả người Angus run rẩy, hân không trả lời, chỉ ôm Ôn Như Thị thật chặt, vùi mặt vào gáy cô. Đường như có giọt nước tan ra trên da thịt ở bả vai cô, Ôn Như Thị không dám động đậy, cô bỗng nhiên không nỡ nói với hân, cô không thể ở trong thân xác này quá lâu.

Nếu không phải Belinda đột nhiên ngất xỉu, cô sẽ không thể tiến vào cơ thể cô ấy, nếu Belinda tỉnh lại mà cô còn chưa ra, cô lẽ có sẽ vĩnh viễn không ra được nữa.

Dù Meryl nói Belinda sẽ ngủ qua đêm nay, nhưng không loại trừ khả năng cô ấy đột ngột tỉnh dậy.

Dù chỉ là tỉ lệ một phần vạn, Ôn Như Thị cũng không dám đánh cược tính mạng của mình. Khó khăn lắm cô và Angus mới yêu nhau, hành trình sau này còn rất dài, cô không muốn thất bại chỉ vì tỉ lệ nhỏ nhặt này.

“Nghe em nói”, Ôn Như Thị đặt tay lên mặt hân, quyen quyen khẽ hôn môi hân, dịu dàng nói: “Em cần sự giúp đỡ của anh...” Chưa nói dứt lời, giọng nói từ phía sau vang lên đã cắt ngang lời cô.

“Belinda!” Elliott khó tin hét to, “Hai người, sao hai người có thể...”

Ồn Như Thị đau đầu đỡ trán, sao cô lại quên mất chuyện này chứ. Cô vừa định quay lại giải thích mọi chuyện không phải như hân thấy thì đã bị Angus đẩy ra phía sau.

Hân ngoa ngoắt che trước người cô, giọng điệu lạnh lẽo: “Cô ấy không phải Belinda của cậu, sau này cũng không phải.”

300 năm trước, người Esther thích là Angus, Elliott không chút oán hân, nhưng hiện tại Belinda đã chấp nhận tình cảm của hân, lúc này Elliott đã rơi vào tình yêu say đắm, sao chấp nhận chấp tay nhường người con gái mình yêu thương cho người khác. Nếu sớm biết đưa Belinda về nhà sẽ xảy ra chuyện như vậy, hân chắc chắn sẽ không để xảy ra sai lầm ngu ngốc này!

Elliott không hiểu lời Angus, cũng không muốn hiểu. Hân có thể nhường bất cứ thứ gì, chỉ riêng chuyện này, tuyệt đối không thể nhân nhượng! Hân lịch mình muốn lột qu Angus kéo tay cô.

Ồn Như Thị chỉ cảm thấy hoa mắt, định thần lại thì đã bị Angus ôm eo dịch chuyển tức thời xuống dưới tầng.

“Hả?!! Chuyện gì đang xảy ra?” Ceciil choáng váng, trường hợp hai em trai tranh một người phụ nữ, thân là anh cả như hân nên làm gì, hân chưa bao giờ nghĩ tới.

“A, Ôn Như Thị, tôi biết cô không dễ chết như vậy.” Meryl không quan tâm họ nghĩ gì, vui sướng muốn bước lên, Angus ôm cô tránh ra như động vật bảo vệ thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Edit: Đỗ tiếp dư

Beta: Gian phi

Hai anh em đánh nhau túa bụi trong phòng khách, Angus lo Ôn Như Thị bị thương, để cô đứng sang một bên.

Không có Ôn Như Thị cản trở, Elliott cân bản không phải đối thủ của anh. Angus thành thạo đã từng dồn tấn công của em trai, còn ung dung khuyến khích: “Em đánh không lại anh, nhận thua đi.”

“Anh nảm mor!” Elliott tức hộc máu vì anh hân vỗ xỉ của mình, người yêu của Angus là người, chẳng lẽ Belinda của cậu không phải?!! Dù tính tình ôn hòa đến mấy, ai cũng không chấp nhận người khác cướp bạn gái của mình.

Elliott ra đòn rất nghiêm túc, đôi mắt bỗng nhiên hoá đỏ, răng nanh lộ ra, tàn nhẫn há miệng.

Trong sản đây mình vẽ, cũng may ngày đầu tiên Angus về nhà, trong phòng khách của biệt thự không bày biện thứ gì quý giá, bảy giờ phòng khách bị đập phá cũng bớt đau lòng.

Cuối cùng, Ôn Như Thị ngồi trên xích đu không nhìn nổi cảnh tượng này nữa: “Hai người đứng đánh nhau, tôi không định tranh giành thân thể với Belinda, tôi chỉ định nhân lúc cô ấy hôn mê, mượn thân thể cô ấy để nói với Angus vài câu.”

“Chiếm thì cứ chiếm! Chuyện xin lỗi để anh, không cần em bận tâm!” Angus nói gần, anh đá văng em trai vào nhào lên, quay đầu hung hăng trừng Ôn Như Thị.

Angus rõ ràng có ý mỵ kẻ sống chết của Belinda, dù da mặt Ôn Như Thị đã tôi luyện đến mức đây hơn tưởng thành, cô vẫn hơi xấu hổ. Cô ngượng ngùng im lặng, cuối cùng vẫn không nhận được lời bảo: “Vấn đề là muốn chiếm cũng không được, nếu cô ấy tỉnh lại, tôi nhất định phải chết, chẳng bằng sớm trả lại thân thể cho cô ấy.”

Cô liếc nhanh Angus một cái, nựt ngời vào ghế, “Elliott cũng rất đáng thương...” Hôn nữa, Belinda là nữ chính, Ôn Như Thị không vô liêm sỉ đến mức chiếm thân thể người ta, vút nam chính sang một bên rồi lao vào vòng tay ôm ấp của Angus.

Thay đổi tình tiết của nam nữ chính sẽ bị trời phạt, những người dự thi đã bị loại đang đợi ở khu thứ tám nhất định sẽ đập đổ cửa nhà cô mất...

Angus nghe được những lời xui xẻo này của cô, trong lòng tức giận, ra tay không chừng mực. Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cánh tay Elliott bị gãy.

Mọi người:“...”

“Đều là người một nhà, làm gì vậy.” Cecil vội vàng tiến lên, vận tay Angus cứu em trai gặp nạn, liên tục trấn an, “Đầu óc anh hai em không tỉnh táo, đừng so đo với nó, Belinda sẽ không sao, anh cả giải quyết giúp em”

“Giải quyết?” Angus cuoi lạnh, dõng bước đứng trước mặt Ôn Như Thị, ngăn cản ánh mắt mọi người, đáng vẻ không hề mặt ai khiến người ta hận đến ghénh răng ghénh lợ, “Ai đứng ra giải quyết cũng vô dụng, trừ khi anh tìm được thân thể thích hợp hơn Belinda.”

Ôn Như Thị mỉm cười, cuối cùng cũng bản đến vấn đề chính rồi. Cô tóm áo Angus, lõ đầu ra từ sau lưng anh: “Thân thể quá khỏe mạnh không được, lĩnh hồn quá mạnh mẽ cũng không được.”

Ôn Như Thị gõ từng ngón tay, đưa ra từng yêu cầu, “Không được là đàn ông, nam nam yêu nhau trong ngôn tình thường không hạnh phúc, đừng quá già, Angus nhìn lâu không chịu được, à, tốt nhất là xinh đẹp một chút, nếu đáng người nóng bỏng một chút thì càng tốt.”

Ánh mắt cô sáng lên lấp lánh, “ngượng ngùng” trềng mắt với anh cả có thể lo liệu tương lai cho cô, “Anh cũng biết, Angus anh ấy, có hơi soi mói.”

Gần xanh hân trên trán Cecil, rốt cuộc đang tuyển chọn thân thể sống nhờ hay tuyển chọn người mẫu?! Quá nhiều yêu cầu, ông đây lo không nổi! Hân đang định từ chối, quay đầu lại nhìn thấy đứa em nhỏ nhà mình rung rung nước mắt, miễn cưỡng nuốt câu từ chối lại. Cecil thở dài: “Dù tôi tìm được, cô cũng không chờ kịp, Belinda có thể tỉnh lại bất kì lúc nào.”

“Hừ hừ” Meryl đứng bên cạnh vui vẻ ăn điểm tâm, phui vụn bánh trên tay, háng giọng: “Con có thể cho Belinda uống chút thuốc, con không thể khiến cô ấy bất tỉnh mãi mãi, nhưng để cô ấy ngủ vài ngày thì không thành vấn đề.”

Trong thế giới này, Ôn Như Thị và cô mới là người một nhà. Còn nữ chính? Chỉ cần cô ta không chết rồi tu thành chính quái với Elliott là được, những chi tiết nhỏ nhặt khác Meryl không bận tâm.

Cô cười tìm tìm phát phát tay với bố nuôi của mình, “Bố và Elliott cứ yên tâm tìm kiếm, mấy hôm nay con phải đi học, không theo hai người được.”

Cecil nghe lời, một lát sau mới cất lời: “Bố muốn đưa con đến trường, dạo này không an toàn.” Hân thật sự không yên lòng để Meryl đi học một mình. Ethel đã chạy thoát, kẻ cầm đầu vẫn nhon nhón ngoài kia, nếu đột nhiên xuất hiện...

“Đừng lui nhai nữa, Meryl nhanh chóng đi chế thuốc, hai người đi tìm người.” Angus không nhận được chăm sóc dù mần bố con tình thâm của Cecil, đứng là qua cầu rút ván. Anh xoay người ôm lấy Ôn Như Thị, giọng nói dịu dàng: “Về phòng nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa uống thuốc rồi ngủ một giấc, mọi chuyện có anh rồi.”

Tim Ôn Như Thị ngọt như mật, cô ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Được.”

Thấy đôi câu nam nữ kia ôm lấy nhau, Elliott tức giận đẩy Cecil ra, muốn tiến lên tranh luận, lại bị anh cả bịt kín miệng, kẹp cổ kéo ra ngoài.

Dọc đường, Cecil còn nhỏ giọng giải vây giúp tên khốn Angus: “Hai người họ khó khăn lắm mới được đoàn tụ, em nệm một chút. Yên tâm, Angus không vô liêm sỉ đến mức lên giường với bạn gái em đâu.”

Elliott nghe vậy, gậy gạt càng mãnh liệt. Tiếc rằng dùng hết sức lực cũng không thoát nổi cánh tay cơ bắp cuộn cuộn của anh cả, cuối cùng miễn cưỡng bị hất kéo ra cửa.

Elliott rơi lệ đầy mặt. Có tình người không vậy, chẳng phải anh cả nói sẽ giải quyết giúp em sao? Cecil giải quyết như thế này!! Meryl vừa nói vài câu đã khiến hân phản chiến, cô ta nói cái gì hân cũng nghe. Thật ra Meryl không phải con gái nuôi của Cecil, mà là mẹ Cecil đúng không?! Anh ngoan ngoãn nghe lời như vậy làm gì!

Elliott không biết, nếu cậu nghĩ sâu xa một chút sẽ nhận ra chân tướng. Nhưng bảy giờ đầu óc cậu chỉ toàn hình ảnh Angus và Belinda lăn lộn trên giường, căn bản không rảnh nghĩ đến mối quan hệ ái muội của hai cha con Cecil.

Elliott gạt gạt quai mắt mình liệt, Cecil đành liên tục đánh mạnh vào sau gáy cậu, sau đó khom lưng khiêng Elliott đã ngất xỉu nhét vào trong xe.

Hân khởi động xe, ngừng đầu nhìn kính chiếu hậu. Trên ghế sau, Elliott nằm co quắp. Như vậy mới đúng chứ, im lặng một chút, từ từ thương lượng tốt hơn nhiều.

Hân háng giọng, “hiền lành” nhìn em trai: “Trước tiên chúng ta bắt đầu từ thành thị, do đến chiều có tìm được hay không, chúng ta vẫn đến trường học đón Meryl về nhà, có dị nghị gì không?!”

Ghế sau yên lặng không một tiếng động. Rất tốt, không phản đối nghĩa là tán thành. Cecil hài lòng nhún chân ga, lao ra khỏi biệt thự.

Đôi câu nam nữ mà Elliott nhớ mãi không quên trước khi hôn mê kia, đúng là hiện giờ đang ở trên giường, chỉ là không lăn lộn trên đó thôi.

Thành thực mà nói, Angus nhìn gương mặt của Belinda, vào nghĩ đây là bạn gái của em trai, vẫn có chút không thích ứng được. Việc cướp phụ nữ của anh em không phúc hậu lắm, trước mặt Elliott, Angus kiên quyết đến cùng, nhưng không phải trong lòng anh không chút áy náy.

Nếu không phải không nói rồi đi, anh thật không muốn ngồi bên đầu giường, sống vai bên Belinda như vậy.

Angus chuyển tâm mắt, không nhìn một cô, thấp giọng nói:“... Em giấu điểm anh nhiều chuyện như vậy, không muốn thành thật khai báo à?”

“Những việc đó đều không quan trọng,” Ôn Như Thị nhẹ nhàng nắm ngón tay anh, nhợt nhạt cười, “Hình như chúng ta chưa bao giờ bình thnh ở cạnh nhau, lúc làm mèo không tỉnh, nhưng thực ra khi đó anh cũng đầu đầu xử tốt với em lắm”

Angus nhàu mày, theo thói quen hỏi ngược lại: “Thậm chí còn tâm cho em, vậy vẫn chưa đủ tốt, chẳng lẽ phải giúp em xử lí phần và nước tiểu mới là tốt? Nói, em đi WC xong còn lên dùng khăn mặt để lau chùi móng, anh còn chưa từng tính toán với em. Em nghĩ vì sao trong phòng tắm lại chuẩn bị nhiều khăn lông trắng như vậy? Anh không nói, em lại tưởng rằng đó là đương nhiên?”

Vậy có người yêu nào nói kháy đối phương trong bầu không khí lãng mạn thế này?! Còn tàn nhẫn chọc trúng chỗ đau của người khác!

Vì lời của anh mà tình cảm dịu dàng trong Ôn Như Thị tàn đi hết. Cô thận quá hỏi gần vron người lên, nhào lên ngời Angus, giọng quát vuốt nhẹo mặt anh: “Nếu anh là mèo, thử dùng giấy chùi móng cho em xem xem!”

Angus để mặc cô dè anh ở dưới, khuôn mặt tuần từ bị cô bóp nặn cũng không chống trả, đôi mắt xanh lam bình tĩnh dịu dàng, anh chậm rãi mở miệng, chỉ nói một câu:“... Đồ ngốc.”

Ôn Như Thị nghe, oán hận nói: “Anh tưởng nói hai chữ kia bằng giọng nói dịu dàng ấy thì em sẽ tha thứ cho anh sao? Bị bệnh mới thích bị ngược như thế, phải trị! Khốn kiếp, về sau không được nói em ngốc. Em tên là Ôn Như Thị, Ôn Như Thị, nhớ cho kìa!”

“Ôn Như Thị?” Đầu ngón tay Angus khẽ nhúc nhích, lát sau, trở tay nắm chặt tay cô, nghĩ nghĩ, đưa đến bên môi hôn một cái, nhẹ nhàng cười, “Dù em tên là Ethel, hay là Ôn Như Thị, em đều là đồ ngốc của anh”

Ôn Như Thị không tự nhiên quay đầu, gạt gạt tay, không rút ra được.

Người đàn ông kia còn dựa dàng cười với cô, tươi đẹp như cảnh xuân. Mặt mũi anh tái nhợt như nắng sớm đầu ngày, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng mê người. Cô ma xui quỷ khiến cất lời: “Đừng quên đây là tay Belinda, cũng không biết cô ấy đã rửa tay sau khi đi WC chưa nữa.”

Nụ cười của Angus cũng dờ, một lúc lâu sau mới buồn bã nói:“... Em có thể thông minh một chút không?”

Ôn Như Thị không chút khách khí: “Anh có thể nói mấy từ như mộng, phần, nước tiểu, sao em không thể nhắc đến nhà vệ sinh? Đừng có phân biệt đối xử như vậy, khốn kiếp.”

Angus:“...”

Ôn Như Thị:“...”

Những câu đối thoại bị đất này, hoàn toàn không giống với màn thâm tình klu luyện mà cô tưởng tượng. Họ giống một đôi đang yêu nhau say đắm sao?! Họ thật ra là kẻ thù đúng không? Là kẻ thù đúng không?

Ôn Như Thị thật muốn bụm mặt, chắc chắn cô bị Angus ánh hưởng! Cả ngày bị anh gọi đồ ngốc, đồ ngốc mãi, cuối cùng biến thành độc miệng như anh rồi...

Angus bỗng nhiên, chậm rãi cười rộ lên, xoay người đặt cổ dưới thân, giữ chặt đầu Ôn Như Thị, hung hăng hôn lên mặt cô một cái: “Đồ ngốc.” Không đợi cô phản kích, Angus đã đứng dậy nhảy xuống giường. “Anh đi xem xem thuốc của Meryl được chưa, ngoan ngoãn đợi, đừng có chụy lung tung”

Ôn Như Thị không đáp trúng anh, cẩn rắng với khuôn mặt đỏ bừng vào gối: “Cút mau!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vút Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 100

Edit: Sa uyển nghi

Beta: Pi sà Nguyệt

Hai anh em Cecil gần như lật tung cả thành lên nhưng vẫn không thể tìm được thân xác làm Ôn Như Thị gát đầu.

Thân xác thích hợp để cô sống nhờ rất khó tìm, không phải lĩnh hồn quá mạnh thì không đủ xinh đẹp. Có thể sẽ phải gần bó cả đời nên Ôn Như Thị không dám sơ sẩy. Nhưng Cecil và Elliott đã có hết sức, có thể tìm được nhiều người trong thời gian ngắn như vậy là tốt lắm rồi.

Cô thất vọng thì bức ảnh họ chụp xuống, thờ dài: “Vẫn không được...”

Angus đặt hoa quai gọt sạch sẽ trước mặt Ôn Như Thị, ngất lời cô, “Không thích thì đừng ép mình quá, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Meryl không thể để Belinda ngủ mãi được, cô cũng không thể chiếm cơ thể người ta được. Nhưng Ôn Như Thị không thể nói những lời này với Angus. Tinh thần của anh đã quá căng thẳng rồi, mặc dù Angus không nói như Ôn Như Thị có thể đoán được cảm xúc không ổn qua ánh mắt của anh mỗi khi anh nhìn Cecil.

Cô cười khê, xiên một miếng lê sạch bỏ vào miệng, không nói đến vấn đề này nữa.

“Ngọt lắm, anh thử một miếng đi.” Ôn Như Thị đưa lê đến bên môi Angus, cười híp mắt đợi anh há miệng. Angus liếc mắt nhìn miếng lê trắng nõn, với anh mà nói, cái thứ này không ngon bằng một phần ngàn mùi vị của mầu nhưng anh vẫn ngoan ngoãn há miệng.

“Nhiều nước đấy.” Angus gắp đầu, có thể khiến anh cảm thấy được vị ngọt ngào là quả lê này ngọt lắm đấy. Anh đưa tay sờ tóc Ôn Như Thị, dụi dằm nói, “Em ăn nhiều một chút, đừng để ý anh.”

Tay của anh thò lại rất nhanh, hoặc là không quen gương mặt này của cô. Ôn Như Thị tức nổi lên muốn trói cây trên môi, nếu không phải ngày Elliott, cô thật sự muốn hôn Angus bấy giờ đó. Nhưng nghĩ một lúc, Ôn Như Thị không làm vậy.

Sau này Belinda sẽ thành người nhà của họ, dùng thân xác của cô ấy để ‘quyên rũ’ Angus, chỉ nghĩ thôi đã nổi hết da gà.

Lúc hoảng hồn, Cecil và Elliott trở về nhưng chẳng có thu hoạch gì.

Vừa về đến nhà, ánh mắt của Elliott dừng ở cái tay của Ôn Như Thị và Angus. Ánh mắt của hắn khó chịu, há miệng nhưng không nói được gì, làm Ôn Như Thị có chút ngại ngại.

Cô buống tay ra, nhìn Meryl dằng say, “Hôm nay Angus làm thật giỏi cuộn chiên xù, cô sẽ thích lắm đấy.”

Meryl cười tìm tìm cầm tay cô, “Thế à? Thế thì tốt rồi, tôi đi đổi bộ quần áo rồi xuống ăn, cô đi với tôi đi.” Hai hôm nay, Ôn Như Thị uống thuốc cổ rầu, cả người mệt tới mức không muốn đi chuyển. Cô đang định từ chối thì cảm thấy tay bị người ta nhéo một cái.

Ôn Như Thị nhếch môi, nhìn thấy Meryl đang trừng mắt với mình. Cô ho nhẹ một cái, nuốt lại lời nói bên miệng, “Được, đã lâu rồi chúng ta chưa tâm sự.”

Cô quay đầu cười với Angus, sau đó lên tầng với Meryl.

“Con nhóc chết tiệt này, có thể ra tay nhẹ chút không? Nhéo đau muốn chết.” Vừa vào phòng Meryl, Ôn Như Thị đẩy tay cô ra, vén tay áo nhìn, cánh tay bị nhéo đỏ bửng.

“Aiyò, đừng để ý nấy chuyện nhỏ đó, tôi có việc quan trọng cần bàn với cô nè.”

Thấy Meryl nghiêm túc đóng cửa phòng, còn tạo một kết giới trong phòng, Ôn Như Thị trở nên nghiêm túc hơn, “Đã xảy ra chuyện gì mà không thể để họ biết?”

“Nều như để họ biết thì hỏng chuyện đấy,” Meryl nhún vai, trực tiếp nói, “Ethel đến trường tìm tôi, người phụ nữ kia rất thông minh, biết không đầu lại nên muốn giảng hòa với chúng ta.”

“Đâu gì thế?” Ôn Như Thị xì mũi tiếng, “Nếu không phải cô ta thì tôi đã không như vậy. Vị trí cô chủ bá tước Lanny Manchester vốn là của tôi, cô ta chiếm thân phận của tôi rồi còn uơn ngược nói vậy cơ à?”

Meryl nghe vậy cũng cười, “Ethel không tìm chúng ta không được. Enoch bị Angus giết chết, bây giờ chỉ còn một phụ thủy, một nam phụ tư tế. Đầu với chúng ta mất rất nhiều thời gian, bên phủ thủy đã có chủ, thế lực đối phương rất lớn, một mình Ethel không có ưu thế gì.”

Nhớ đến hôm nay ở trường, thấy bộ dạng từ thần của Ethel, Meryl cảm thấy vui vẻ, “Cô ta hi vọng chúng ta có thể bắt tư tế Archibald.”

“Cái tên nam phụ tư tế của giáo đình ấy hả?” Ôn Như Thị nhún mày, “Cô ta lấy cái gì để cho rằng chúng ta phải giúp cô ta? Trận chiến này là do cô ta tạo ra, thấy thua thì xin hòa, nghĩ hay đấy.”

“Ethel chưa nói, nhưng hình như cô ta chắc chắn chúng ta sẽ đồng ý,” Meryl nghiêng đầu nghĩ, “Tôi rất tò mò, cô ta hẹn hai ta gặp mặt ở chỗ bảo đêm nay, nói là thấy thành ý của cô ta là hiểu.”

Ôn Như Thị lắc đầu, “Nếu như cô chuyện muốn nói người khác thì nên tự mình đến câu nói phải. Nói cho cô ta biết, muốn chúng ta đồng ý thì cô ta tự mừng ‘thành ý’ đến đấy, không thì thôi đi.”

Hai người họ gặp lại không phải là đối thủ của Ethel, không có Angus ở đây thì cô sẽ không đi đâu hết. Ethel không có cửa mà hành cô đâu hết!

Nhưng lần này Ôn Như Thị nghĩ oan cho Ethel rồi, cô ta thật sự muốn đình chiến.

Chuyện đầu sau Ethel chạy thoát là đi tìm nam phụ mới, kết quả suýt chết trong tay đám phủ thủy. Nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh nam phụ nữ nọ cười xấu xa với cô ta, Ethel tức muốn phụt máu. Nếu cô ta tìm được hắn sớm hơn một chút, cái người chấp hành kia có thể mùa vô gương oai trước mặt cô ta à?

Ethel bị Angus dọa sợ, không dám đến trước mặt Archibald. Tư tế và sinh vật hắc ám là kẻ địch trời sinh, nếu muốn bắt Archibald thì cần có sự giúp đỡ Ôn Như Thị và Meryl là lựa chọn tốt nhất.

Nên khi Ethel nhận được tin Meryl từ chối đến cô báo, nghĩ lâu lắm mới thỏa hiệp. Nhưng cô ta kiên trì không đến tận nơi ăn hành, cuối cùng Meryl thẳng thắn chọn một rừng cây cách nhà không xa.

Ôn Như Thị và Meryl lên lầu ra ngoài, nhỏ giọng nói, “Mong là Angus không phát hiện chúng ta trốn đi giữa đêm.”

“Yên tâm đi, tôi nhờ Cecil canh ánh ấy rồi,” Meryl cẩn thận tách bụi rậm dưới đất, “Đã bố trí ma pháp trận xong rồi, cho dù Ethel đối ý thì chúng ta vẫn có thể bình an trở về biệt thự.”

Khi các cô đến nơi giao hẹn thì Ethel đã đến từ sớm.

Ôn Như Thị nhìn ‘món quà’ ở cạnh Ethel không khỏi thờ dãi, cô đã biết tại sao Ethel chắc chắn bọn họ không từ chối món quà kia rồi.

Cô gái kia chưa tới 20 tuổi, mái tóc trắng xám, xinh đẹp như đang phát sáng, làn da trắng nõn như sữa làm người ta nghĩ đến hoa tuyết bay giữa trời. Đôi mắt xanh lam của cô ta vô hồn, vừa nhìn đã biết linh hồn bị áp chế tới mức yếu nhất.

“Đừng là động lòng người,” Ôn Như Thị chuyển tầm mắt sang Ethel, cười nhạt, “Nói đi, cô muốn chúng tôi giúp cô thế nào.”

Ethel nghe vậy, gương mặt chân thành hơn, “Yêu cầu của tôi không nhiều, chỉ cần các cô giúp tôi cứu Archibald ra, để Meryl xóa kí ức của hắn, chuyện sau thì tôi tự giải quyết.”

“Được.” Ôn Như Thị không nói nhiều, cô và Ethel có nhiều mâu thuẫn, không có gì để nói.

Meryl đi một vòng quanh ‘món quà’ quan sát một lát, “Hơi thờ tính kiết không giống như con người bình thường, cô tìm kiếm gì đấy?”

“Đây là ‘cửa sau’ mà Enoch chuẩn bị cho tôi, nếu như tôi bị các người giết như lần trước thì sẽ sống lại trên người cô ta.” Ethel cười khò. Enoch tìm nhiều tài liệu quý hiếm để giúp cô tạo thể thân, có rất nhiều thứ không phải muốn tìm là có. Nếu không phải không còn cách khác, cô ta sẽ không đành cho Ôn Như Thị.

“Tôi biết cô cần một thân xác thích hợp gấp, cho dù có thuốc của Meryl áp chế thì cô vẫn bị cơ thể của Belinda bài xích,” Ethel nhếch môi, ba trăm năm nay cô xem không ít sách về phương diện giam cầm linh hồn, cô ta biết rõ tình hình thực tế của Ôn Như Thị. “Cô càng ở trên cơ thể cô ấy càng lâu thì tốc độ tan vỡ của linh hồn cô càng nhanh.”

Thấy mặt Meryl ở cạnh thay đổi, Ethel cười với Ôn Như Thị, “Chỉ cần các cô giúp tôi thì cái xác này là của cô. Để các người không giữ lời hứa, đợi sau khi xong chuyện, tôi mới cắt đứt liên hệ với cái xác này, được không?”

Chỉ cần cô ta không chết thì không có uy hiếp nào với Ôn Như Thị cả. Đương nhiên, Ôn Như Thị muốn bám thân thành công thì phải bảo đảm cô ta không bị ai uy hiếp về tin mạng. Kết quả này rất tốt cho mọi người.

Nếu như không phải mang thân phận kẻ địch, Ôn Như Thị thật sự muốn vỗ tay cho Ethel rồi. Thất bại rồi lại vùng dậy, không cần nói thủ đoạn cô ta thế nào, chỉ nói đến thái độ co được dân được này thì đã hiểu tại sao cô ta có thể thuận lợi bò lên trên như vậy.

Kết quả đàm phán rất tốt, Meryl dùng ma pháp đưa hai người về phòng, Ôn Như Thị rời khỏi Belinda để nhập vào cơ thể mới. Lúc mở mắt ra thì thấy gương mặt phóng to của Meryl, mặt mũi của cô kẻ sát mặt Ôn Như Thị. “Chuyện linh hồn cô càng ở lâu trên cơ thể Belinda thì sẽ vỡ tan là thật à?”

Ôn Như Thị cười khê, đẩy cô ra, “Sợ mọi người lo lắng nên không nói, giờ thì tốt rồi. Tôi đi tìm Angus, đêm nay không về.”

Meryl cắn răng, người phụ nữ có sắc quên bạn này!

Ôn Như Thị vội vàng đi khỏi phòng, thờ phảo nhẹ nhõm, cô không muốn lừa Meryl nhưng không thể nói thật. Meryl đã giúp cô rất nhiều, cô chỉ có thể tự giải quyết chuyện tiếp theo.

Cô chậm chạp đi tới phòng ngủ của Angus, gõ cửa phòng. Người mở cửa là Cecil, thấy Ôn Như Thị thì ngẩn người, “Cô là ai?”

“Meryl tìm anh đấy, mau đi đi, đừng ở đây làm cái gì cản mũi,” Cô không thèm nhìn hắn, Ôn Như Thị đẩy hắn ra đi vào, vui vẻ nói, “Angus, mau đến xem cơ thể mới của em nè.”

Angus đang cầm ly rượu quay lại thì bị một người phụ nữ xa lạ ôm chặt!

Ôn Như Thị ôm hông anh, ngửa đầu cười xán lạn: “Khốn nạn, đến hôn một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101

Edit: Huyền quý tần

Beta: Gian phi

Ly rượu bị cô đẩy nhẹ, rượu trong ly vương ra ngoài, chảy dọc ngón tay thon dài tái nhợt của anh.

Angus bất đắc dĩ nâng ly rượu. Đôi mắt cô trong trẻo như tuyết, đôi môi xinh đẹp như đoá hoa nở rộ, tựa như chỉ cần ánh thoáng cái đầu là có thể hái xuống. Nhưng, thực tế là, tên ma cớ rằng “thiên chiến” trên cả chiến trường và tình trường, rơi vào tình cảnh này lại cũng đỡ cả người.

Xúc cảm ấm áp mềm mại trong ngực cô đau đàng nâng đầu đầy chờ mong, gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng thật xa lạ. Trong thoáng chốc, bỗng nhiên Angus không biết nên nói gì.

Thấy anh hồi lâu không có đầu đặt một nụ hôn lên môi mình, biểu cảm cũng không vui sướng như cô tưởng tượng. Ôn Như Thị đứng lại chắc lát. Cô chủ động nhón chân, hôn nhẹ lên cằm anh, dụi dằm nói: “Sợ à? Hay là... không thích đáng vẻ của em bấy giờ?”

Angus ngỡ ngàng nhìn họ khan, nhẹ nhàng đẩy Ôn Như Thị: “Không phải...” Được rồi, anh không thể không thừa nhận, anh thực sự bị dọa. Anh xoay người, đặt ly rượu xuống, cầm khăn tay, cúi đầu lau tay, cúi đầu lau tay, “Anh nghĩ có lẽ chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm một chút.”

“Vì sao?” Ôn Như Thị nghi hoặc bước lại gần. Bồi dưỡng tình cảm hơn ba trăm năm vẫn chưa đủ? Vậy khoảng thời gian trước đó, vì sao anh lại điên cuồng đến vậy khi cô bị hại? Ôn Như Thị nghĩ, rõ ràng Angus cũng yêu cô, trước giờ phong cách của anh đầu phải chuyện đã xảy ra ngay trước mắt lại lùi bước?

Anh nghiêng đầu không dám nhìn cô, vành tai trắng nhợt hơi ửng đỏ, “Em rất tốt, nhưng...” Angus há miệng, dường như muốn tìm một từ ngữ thích hợp để diễn tả, nhưng cuối cùng không tìm được.

Anh rói rắm nhủ mày, cố gắng dùng lời lẽ uyển chuyển để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của Ôn Như Thị, “Chuyện này, ngu, có lẽ em hiểu, anh không thể quen thuộc với một gương mặt hoàn toàn xa lạ ngay lập tức được, càng làm việc đó với em...”

“Việc đó là việc gì?” Mới hôm một chút mà thôi, có còn chưa tính chuyện lần giường với anh, trong đầu tên khổng nử nghĩ cái quái gì vậy! Ôn Như Thị nhủ mày, “Chẳng phải ngày trước lâu kỉnh ở ngoài, nững lực thích ứng của anh rất mạnh à, khi đó em đâu thấy anh cần làm quen với các cô ấy rồi mới xuống tay.”

Thật khiến người ta đau đầu. Người phụ nữ này biết rõ anh, lịch sử đen tối của anh lại quá nhiều, nhiều đến mức chính anh cũng không thèm giấu giếm nữa.

Giờ phút này, Angus rất hồi hận vì mấy năm qua phóng túng, để bây giờ bị cô làm cho dở khóc dở cười. Anh dứt khoát quay đầu lại, bực mình trừng mắt nhìn cô: “Ngu, sao có thể giống nhau được?” Khi đó, vốn dĩ anh đầu có để tâm đến họ. Bất kể tên đối phương là gì, khuôn mặt ra sao, trong mắt anh, các cô đều chỉ là tui máu đi động mà thôi, không chút khác biệt.

Ai lại có tình cảm với đồ ăn của mình? Cho dù có, cũng lắm chi là chút thương tiếc đối trá trước khi kết liễu sinh mệnh của đồ ăn mà thôi.

Ôn Như Thị nhìn anh, tỏ rõ sự không hài lòng với lời giải thích của anh.

Angus hít sâu một hơi, dù thế nào cũng không giống lúc quyền nử người phụ nữ khác. Trước mặt Ôn Như Thị bụng đầy ý xấu, có lẽ anh tự thao thao bất tuyệt về lịch sử đen của mình còn dễ nghe hơn những lời chán thành cảm động.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục của anh khi động tâm? Thực sự là báo ứng... Angus không còn lời gì để nói.

Anh xoa xoa gấn xanh hần lên ở thái dương, cuối cùng đành thở hiệp đầu hàng. So với vẻ ngoài mới của Ôn Như Thị, anh quan tâm một vấn đề khác hơn. Angus ôm cô vào lòng, khó kham đối đãi tài, “Em còn chưa nói với anh, thân thể này ở đâu ra.”

Ôn Như Thị bủi môi, nhặt nhều vùi đầu vào ngực Angus. Cô biết sớm muộn anh cũng sẽ hỏi.

Có nắm chặt vạt áo anh, giọng đều đều “Ethel đưa.” Ôn Như Thị một nắm một nắm liệt kê những điều kiện của Ethel, nhưng lại lược bỏ lý do thật sự khiến cô muốn bắt cóc Archibald để uy hiếp.

Hồi lâu không thấy Angus đáp lại, cô vừa định ngừng đầu, chợt nghe anh thấp giọng nói: “Ethel sẽ không làm việc mà không chuẩn bị đường lui, ngày mai bảo Meryl kiểm tra thân thể này một chút. Về phần đáp ứng những điều kiện của cô ta, anh và Cecil sẽ xử lý, bọn em không cần nhúng tay.”

Đáng là người đàn ông của cô, suy nghĩ rất linh hoạt, phán đoán rất chuẩn! Khóe mắt Ôn Như Thị nhẹ nhàng giương lên, vui vẻ nở nụ cười: “Biết rồi, tắt cả nghe anh.”

Nhưng dù biết Ethel có động tay động chân, thì Meryl cũng không kiểm tra được gì.

Vào khoảnh khắc tiến vào thân thể này, Ôn Như Thị đã hiểu lý do vì sao Ethel đột nhiên trở nên “tốt bụng”, vậy hợp tác với các cô như vậy. Không chi đơn giản là tìm người kìm hãm Archibald, nếu thành công thì không sao, nếu thất bại, kế hoạch đêm nay mới là đường lui thật sự của Ethel.

Cô và Meryl đều nằm lần, tưởng rằng linh hồn trong thân thể này bị áp chế đến mức yếu nhất, nhưng thực tế, thân thể này vốn dĩ không có linh hồn. Nếu thực sự như Ethel nói, Meryl là phù thủy, tự cô ấy cũng có thể giải trừ liên kết mà Enoch hạ xuống các cô.

Ôn Như Thị trào phúng nheo mắt, nếu có không tồn tại ở thể giới này bằng trạng thái linh hồn lâu đến vậy, chưa chắc đã nhận ra sự bất ổn trong thân thể này.

Nhưng Ethel cũng đánh giá quá thấp năng lực của cô.

“Angus.” Ôn Như Thị ngừng đầu, nhìn người đàn ông đang suy tư, cô cười khẽ, nhẹ giọng làm nũng. Giọng nói mềm mại như nước suối trong, dịu dàng như mật ngọt, thấm vào tận tâm gan, “Em vừa nói với Meryl, tối nay em không về phòng cô ấy nữa. Đêm nay em muốn ngủ với anh.”

Angus nghe vậy sững sờ, anh vẫn còn đang mãi miết suy nghĩ về ám mưu của Ethel. Một lát sau, anh mới ý thức được có không nói đùa. Mấy ngày này, vì luôn bị Elliott nhìn chăm chăm, Ôn Như Thị vì ị tiện, đã chuyển đến ngủ ở phòng Meryl.

Trái qua xích mích lần trước, mọi người đã ngừng thừa nhận hai người là người yêu, bây giờ Ôn Như Thị đã đổi thân thể, chuyện về phòng Angus cũng không sao.

Nhưng vừa nghĩ đến từ này về sau, người phụ nữ ngu ngốc này sẽ cùng chung chân gối với anh... Không phải Belinda, cũng không phải mèo. Gương mặt tái nhợt của Angus dần dần đỏ lên.

Một lúc lâu, Angus mới chậm rãi “Ừ” một tiếng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, nở nụ cười dịu dàng. Như vậy cũng tốt, sớm muộn gì anh cũng phải làm quen với khuôn mặt này.

Ôn Như Thị vui vẻ, vừa định nhảy lên hôn anh một cái, chợt nghe thấy Angusbỏ sung một câu: “Tắm sạch sẽ mới cho lên giường.”

“Vậy anh giúp em tắm nhé?” Ôn Như Thị vui vẻ, ôm lấy cổ anh treu chọc.

Nhớ tới cảnh tượng già bay chó sủa khi giúp cô tắm ngày trước, Angus không nhịn được cười, giọng điệu lại trở về với sự thong dong bình tĩnh vốn có: “Nếu em không quên quá hóa giận giờ móng vuốt của anh và anh chạm vào chỗ không nên chạm, anh rất vui lòng giúp em”

“Cho anh điếc ý?” Ôn Như Thị đánh vào tay anh, đi về phía phòng tắm, đi tới cửa lại dừng lại quăng mị nhãn, “Ngao ngao coi quần áo chớ sờn, tắm rửa xong, tỳ sẽ làm hạnh cung.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Angus nhìn không được liếc nhìn giường lớn giữa phòng ngủ, chợt thấy miệng nóng lưỡi khô. Anh vươn tay coi khay áo trên cổ, nghiền răng: “... Đồ ngu này.”

Rốt cuộc có nên tiếp tục ý tưởng ban đầu, từ từ bồi dưỡng tình cảm trước? —— Angus cũng không xác định được.

Tiếng nước chảy không ngừng trong phòng tắm, nhưng Ôn Như Thị cũng không tắm rửa.

Cô đứng trước bồn rửa tay, lẳng lặng nhìn thiếu nữ trong gương. Thật lâu sau, Ôn Như Thị nhắm mắt lăm lăm, thời gian trôi qua, hồn phách lưu tại trong thân thể bắt đầu dập dờn.

Nhưng lát sau, khóe mắt cô lại xuất hiện vài ám vân kỳ lạ. Ôn Như Thị dừng chú, chậm rãi mở hai mắt ra. Ám vân quen thuộc của ma và rồng xuất hiện trên mặt cô hồi lâu mới mất đi.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, linh hồn của nguyên thân đã sớm bị tiêu diệt. Ethel ngay trang rất tốt, bóp méo ký ức thành ký ức của nhân loại bình thường, có cha có mẹ, còn có tiểu trúc mã.

Đáng tiếc, bất cứ ngay tạo nào đều bị lộ trần trước lời chú chân thật.

Ôn Như Thị không tiếng động cười khẽ, thiếu nữ xinh đẹp trong gương cũng đang cười. Rốt cuộc linh hồn của Ethel đã chiếm lấy thân thể này bao lâu? 10 năm? 20 năm? Hay là... Hơn trăm năm?

Enoch cũng lắm chi có thể giúp Ethel một thời gian. Với năng lực của anh ta, chưa thể tách linh hồn ma và rồng để phân đến một thân thể khác. Vậy phù thủy được chọn này... Ôn Như Thị chợt nhớ tới Gloria đã phong ấn cô ở mặt thất.

Ôn Như Thị nhủ mày, xoay người coi áo, bước vào bồn tắm lớn đầy nước.

Ethel thực sự nghĩ rằng linh hồn của cô không đủ mạnh để loại bỏ tàn hồn của cô ta? Ôn Như Thị vốc nước lên, chậm rãi tẩy rửa thân thể mình.

Nếu Ôn Như Thị là nhân loại, đáng là không đầu lại cô ta, nhưng nếu Ôn Như Thị trở thành ma và rồng? Ôn Như Thị nhếch miệng, cô rất muốn nhìn về mặt của Ethel, tưởng rằng mình chắc chắn thắng lợi, cuối cùng lại thất bại thảm hại. Hần là rất đặc sắc.

Để kết thúc đó càng đặc sắc, có chắc chắn sẽ bảo tồn tàn hồn mà Ethel lưu tại thân thể cô thật cẩn thận.

Ôn Như Thị vui vẻ tắm rửa sạch sẽ, vừa bước ra khỏi phòng tắm, lại thấy được cảnh tượng nóng bỏng trong phòng ngủ, suýt chút bị sự táo bạo của Angus làm cho chảy máu mắt!

Còn nói muốn bồi dưỡng cảm tình, còn nói gì mà người xa lạ không ra tay được?! Có mới đi một lát, Angus lên... Ôn Như Thị thật muốn gào thét, sự ngượng ngùng mất tự nhiên vừa rồi của anh bị chó tha rồi hả!

Giờ phút này, tên khổng lồ lười biếng ngả mình trên giường lớn mềm mại, toàn thân trên dưới không một mảnh vải! Không một mảnh vải!! Chỉ có một góc chân che lại vị trí quan trọng!!

Màn đêm càng tôn lên da thịt tái nhợt của Angus, sự đối lập ấy đẹp tới mức muốn đoạt hồn người.

Con người Ôn Như không nhận được đi chuyển dọc theo cơ bụng của anh, khu vực chữ V bị ẩn biến mất dưới lớp chân móng mạnh...

Ôn Như Thị khó khăn gạt gạt ngón tay, có xấu hổ nhận ra, chính mình lại có chút kích động muốn xông tới vén chân lên nhìn kỹ một chút.

Đường như Angus rất hài lòng với biểu cảm ngây ngốc của cô. Đôi mắt duyên dáng của anh chậm rãi hiện lên một nụ cười ưu nhã, giọng nói trầm thấp xáo động lòng của người, nhưng lời nói lại vô si vô cùng: “Anh vừa cẩn thận suy nghĩ, đã vát và dọt ba trăm năm, không thể lờng phí được.”

Ôn Như Thị bóp trán, tên yêu nghiệt này! Có thật sự không HOLD được...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWsEbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)](#)Net.

Chương 102

Edit: Trang dung hoa

Beta: Gian phi

Sắc đẹp ngay trước mắt, lại là người đàn ông mình yêu, phụ nữ sẽ phản ứng như thế nào? Xấu hổ ôm ở hay đứng mình nhào lên, cùng người thương cả nước thần mật?

Ôn Như Thị đau khổ vô cùng, cả hai lựa chọn, cô đều không chọn được... Đáng là lòng cô muốn nhào lên, nhưng tiếc là không phải nhào lên đây nhiệt tình như Angus tưởng tượng.

Nếu linh hồn Ethel thông qua đôi mắt cô, nhìn thấy Angus là thế thì sao? Nếu đúng lúc họ đang ôm ấp áp áp, à Ethel vô si hạ lưu kia nhìn qua đôi mắt cô, chẳng phải sẽ được xem xuân cung đồ sống... Ôn Như Thị kinh hãi!

Sau khi gạt mình ngừng lại, phản ứng đầu tiên của cô là ba chân bốn cẳng nhảy lên giường, kéo chăn, không nói hai lời che kín bụng tên Angus xinh đẹp dụ người kia.

Mẹ nó! Nếu Ethel dám nhìn trộm người đàn ông của cô, có chắc chắn sẽ xách một túi thuốc nổ đến trụ sở chính của Âm Thứ đòi lời giải thích!

Angus không hiểu chuyện gì, gầy dựa thoát khỏi chăn, tay đặt cổ muốn đứng dậy, kiểm chế lửa giận nói: “Ngủ! Em làm cái quái gì vậy...” Lời chưa dứt, anh đã bị bàn tay Ôn Như Thị thô lỗ ấn vào chân.

“Anh yêu, anh ngoan ngoãn chút. Em ra ngoài một chuyến, sẽ về ngay lập tức!” Ôn Như Thị vội vã hôn môi anh một cái, nhảy xuống giường chạy ra ngoài cửa!

Angus: “...”

Chết tiệt, cái quái gì vậy?! Angus mặt đen đến sắp chảy nước. Thân thể dưới chân vẫn trống trơn, vậy mà mục tiêu quyền rũ của anh lại chạy vội chạy vàng như quý đuổi sau móng, biến mất như một làn khói, chẳng mấy chốc đã không thấy tung tích.

Trong đôi Angus, chưa bao giờ anh dồn tâm tư bày ra tư thế mời gọi, chủ động quyến rũ một người phụ nữ như thế. Anh định cho cô hưởng thụ một buổi tối tuyệt đẹp không gì sánh được, nhưng nhìn xem cô đã làm gì?

Người phụ nữ ngủ ngoan chết tiệt kia vớt anh lại, mình thì chạy bay trốn biến!

Angus tự hỏi, anh muốn vốc dáng cô vốc dáng, muốn dung mạo cô dung mạo, chắc chắn không phải do anh! Nhưng mà, cô thật sự chạy... Rốt cuộc trong đầu ngu chứa cái gì?

Angus sống hơn 300 năm, chưa bao giờ gặp tình thế kỳ quái thế này! Cửa phòng chưa đóng chặt, từng đợt gió lạnh len qua khe cửa, gió thổi đến mức lòng anh lạnh lẽo.

Đầu bên kia, Ôn Như Thị chạy ra khỏi phòng, tiếp tục chạy không ngừng nghỉ, lao vút vào phòng Meryl: “Mau đưa tôi hai bình thuốc ức chế linh hồn.”

“Hai bình không có, chỉ có một bình, được không?” Meryl nghi hoặc nhìn cô, “Cò sao vậy, chạy vội thế làm gì?”

Ôn Như Thị rơi lệ, không vội không được! Angus còn đang lờ tả thế chờ cô làm hạnh کیا! “Một bình cũng được, xử lý tình huống khẩn cấp trước đã.” Nhìn chất lỏng trong bình thủy tinh, cô vội vã uống một hơi cạn sạch, quẹt miệng, không có mùi lạ, cô đặt lọ xuống, thuận miệng hỏi: “Thuốc tác dụng bao lâu?”

Meryl nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Khoảng hai giờ.”

Ôn Như Thị âm thầm tính toán, được hiệu hai giờ, đối phó với một tia tàn hồn, hẳn là đủ cho Ethel ngủ 4 tiếng? Cô suy nghĩ trong chốc lát, ngừng đầu nhìn Meryl chăm chăm: “Buổi tối có thể giúp tôi làm thêm một bình không?”

4 giờ cũng không đủ, còn buổi sáng thì sao?! Nếu đêm nay hòa khí của Angus quá lớn, cây cầy mặt mới thì sao bây giờ?!

Meryl bật cười: “Có thể thì có thể, nhưng có chắc chứ? Nếu uống liền hai bình, cô sẽ không giữ được tính táo.”

“Không sao.” Ôn Như Thị gạt đầu thật mạnh. Cô có thể dùng thần chí, chỉ cần ngăn cản liên kết giữa hai linh hồn là được. Dù được hiệu phát tác, cũng là Ethel ngủ trước, “Cò làm xong thì để dưới lầu, lát nữa tôi tự lấy.”

Xác định tàn hồn trong thân thể đã bị sương mù xám xịt vậy kìa, Ôn Như Thị mới yên lòng trở về phòng.

Vừa đẩy cửa phòng, Ôn Như Thị muốn khóc, trong phòng không có lấy nửa bóng người, trên chiếc giường rộng lớn chỉ có chiếc chăn bị vo thành một nắm

Ôn Như Thị thực sự muốn quỳ. Cô bất lực chui vào chăn, ghen hờn không nói được gì. Chuyện như thế, mới làm một nửa đã ngừng, thật không có tâm, à không, còn chưa được một nửa, Angus kiêu ngạo xấu tính như vậy làm gì?

Cò uống cà thuốc rồi...

Ôn Như Thị cắn gá trái giường, thầm chửi mắng Ethel cả nghìn lần, tưởng tượng cô một vụn con ngựa chạy qua, đâm đạp túi bụi lên tàn hồn của cô ta, sau đó lại âm ỉm chạy trở lại, tốt nhất là đập Ethel thành tro bụi! Đang tưởng tượng hăng hái, lại nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Chẳng phải rất thích chạy sao? Còn quay lại làm gì?”

Ôn Như Thị ảm ức quay đầu, thấy Angus nửa dựa vào khung cửa sổ. Khuôn mặt tái nhợt không biểu cảm, mái tóc đen đơ đưa đưa trong gió đêm, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, không cài nút, lồng ngực lộ ra ngoài không khí.

Quần âu không cài dây lưng, nhìn ra được lúc Angus rời đi, tâm trạng rất không tốt, đến mức không thêm đề ý hình tượng.

Ôn Như Thị vuốt nước bọt, không rõ là vì bộ ngực trần của anh, hay do e ngại trước lưã gần bùng bùng của anh. Cô cố gắng lấy lòng cười: “Đầu có, em mong chờ còn không kịp, sao lại chạy được.”

Angus nhàu mày, háp mắt trừng cô: “Cò nghĩ tôi bị mù?”

“Anh hiểu lầm rồi, em không chạy, em tìm Meryl lấy thuốc.” Ôn Như Thị vươn mình lên, chỉ lo anh không ngồi gần, lại bực tức rồi đi. Cô nhìn đến trước của sổ, ôm chặt hông anh, không biết xấu hổ ọ ọ gò má vào ngực anh, nhỏ nhẹ nói: “Đừng tức giận nữa mà.” Dù sao cũng không giấu được anh việc lấy thuốc, không bằng trực tiếp nói với anh.

Angus nhàu mày, nghĩ cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với thân thể mới, giọng điệu không khỏi mềm mại mẩy phẫn: “Không thoải mái?”

“Không có.” Ôn Như Thị mỉm môi cười, mắt sáng lấp lánh nhìn anh, lơn gan đùa giỡn: “Thuốc trắng dương, anh uống không?”

Thân thể Angus cứng đờ, trong con tim gần, anh đẩy một cái, muốn đẩy Ôn Như Thị ra, lại sợ mạnh tay làm cô bị thương, há miệng mắng: “Đồ ngu này...” Lời chưa nói hết, Ôn Như Thị đã nhón chân, dùng môi mình đem chặn lại mọi lời của anh.

Vào khoảnh khắc áp náy, vẫn là hai hòa một chút mới tốt.

Ôn Như Thị mềm mại như nước, đùa với môi lưỡi lạnh lẽo của anh, dần dần, bàn tay Angus cũng chậm rãi cuộn lấy vòng eo cô.

Hết thấy bất an và nóng nực, cuối cùng hòa vào nụ hôn sâu sắc lúc nửa đêm này, hóa thành bình tĩnh. Ánh trăng như nước, ôn hòa rơi xuống hai bóng người đang ôm lấy nhau bên cửa sổ.

Một lúc sau, Ôn Như Thị không nhớ hơi rồi đi mới anh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm đi.” Giọng cô có chút khàn khàn, trong bóng tối, có thể nghe thấy tiếng thờ dốc của hai người.

Angus ôm lấy cô, còn không quên nói thêm: “Không được phép nhắc lại loại thuốc này.” Dăm nghĩ ngờ năng lực của một ma cà rồng? Anh sẽ giúp cô sâu sắc cảm nhận, cái gì gọi là có được hay không, ai dùng người đó biết.

Đêm dài đằng đẵng, Ôn Như Thị bị Angus đặt trong một đồng chân đệm, lần qua lần lại hon ba giờ. Lúc này, Ôn Như Thị mới đau xót nhận ra, cái gọi là tự tìm đường chết. Nếu lúc trước cô không ăn nói hăm dọa, thì sẽ không bị Angus lần qua lần lại, nhất quyết phải chứng minh anh uy mệnh thế nào...

Uy mệnh đến mức, tại sao lại là trong “một đồng chân đệm”, mà không phải là trên “chiếc giường lớn” — bởi vì giường của họ sớm sập rồi.

Ôn Như Thị tuyệt đối sẽ không nói với người khác, cô nghĩ ngờ một khi Angus mất khống chế sẽ ôm chặt đến mức làm đau cô, cũng sẽ không nói một khi cô bị đau thì tình tình sẽ không tốt. Ôn Như Thị vừa đau, liền mặc kệ Angus sương hay không sương. Cô tức giận nháo thật bên hông anh, uy hiếp anh nằm cái khác, ga trái giường, gối, đầu giường, chân giường, cái quái gì cũng được, chỉ không được động vào người cô.

Nếu là Ôn Như Thị, Angus dù kích động thế nào cũng sẽ cố gắng khống chế sức lực. Nhưng nếu là đồng vật chết kìa, đương nhiên anh sẽ không thương hương tiếc ngọc rồi.

Khi cái cột đầu tiên bị Angus không cần thận làm gãy, Ôn Như Thị còn có thể nún lên hai cái theo phản xạ.

Sau cùng, tiếng gõ nứt không ngừng vang lên bên tai, Ôn Như Thị đã mất cảm giác, trong tiếng cọt kẹt đứt quãng của cái giường, cô vẫn có thể hết sức bình tĩnh, hết sức chuyên tâm phối hợp với Angus.

Mặc cho một tên ma cà rồng tận lực cây cầy, hậu quả là toàn thân cô đau nhức vô cùng, giống như sắp theo gót mấy đồ vật tàn tạ trong phòng ngủ rồi. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm được hiệu quả ngăn ngừa, nếu cô không uống thêm một bình nữa, Ethel sẽ tỉnh lại mất.

“Chờ một chút, không được, em muốn ngủ ngơi.” Ôn Như Thị miễn cưỡng đẩy một Angus, kéo chân móng che trước ngực.

Angus thuận theo nghiêng sang một bên, uo nhả nhếch miệng, nhẹ nhàng mở lên đôi môi có chút sưng đỏ của cô, giọng anh trầm thấp từ tốn: “Thật sự không chịu được nữa? Anh còn rất nhiều chiêu thức chưa dạy em đâu.”

Thái dương Ôn Như Thị giật gắt, tức giận cắn lên môi anh một cái, run rẩy đứng dậy mặc áo ngủ của anh: “Em xuống lầu bỏ sung dinh dưỡng”

Thần hình Angus nhোang lên, đi chuyển đến phía sau Ôn Như Thị trong chớp mắt, hai tay ôm cô, chậm rãi giúp cô xoắn ống tay áo, buộc lại đai lưng bằng tơ lụa.

Một loạt động tác hết sức ôn nhu, chớp mắt anh nhẹ nhàng trượt qua tóc mái, sau gáy Ôn Như Thị, sau đó đặt một nụ hôn lên cần cổ trắng nõn thon dài của cô: “Cần anh giúp không?”

Ôn Như Thị xoay người lại, cười ngọt ngào với anh: “Không cần.” Có anh giúp, cô lại phải tốn nước bọt giải thích.

“Được,” Angus nghe lời nằm lại, nhẹ giọng dặn dò, “Đi nhanh về nhanh, anh chờ.”

Nếu thế lực của Angus không dồi dào đến vậy, thì anh đúng là bạn đời không thể tốt hơn. Chỉ tiếc thay cho đồ đặc trong phòng ngủ, nếu mỗi ngày lại đối mặt bộ nội thất, không biết bao nhiêu tiền cho đủ...

Tình yêu bất đồng chủng tộc quái nhiên có bất cập. Ôn Như Thị thăm than, xoa mấy vết xanh tím trên người, vịn tường chậm rãi bước xuống cầu thang.

Thuốc Meryl chuẩn bị được đặt ở quầy bar. Người ta thường nói, khi bạn xui xẻo, thì uống nước cũng có thể giải rã. Trước kia Ôn Như Thị không tin, hiện giờ cô tin rồi

Sau khi có uống xong thuốc, vừa xoay người lên thấy Angus đang đứng ở cầu thang, nhìn bình thủy tinh trong tay cô, ánh mắt kìa, nói là ngón ngang cảm xúc cũng không quá...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Hồn chiến ma cà rồng

Edit: Huyền quý tần

Beta: Gian phi

“Chuyện này... Angus, bình tĩnh đã, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu...” Ôn Như Thị giấu bình thủy tinh đang cầm trên tay ra sau lưng, lui lại gần quầy bar.

Thấy cô sợ đến vậy, Angus vừa tức vừa buồn cười. Nhưng gương mặt anh vẫn chẳng mấy may lộ ý khoan dung. Angus chậm rãi bước xuống cầu thang, khí thế bức người: “Vây em nói xem, mọi chuyện là sao?”

Nghệ giọng điệu lạnh lùng lãnh đạm của ai kìa, Ôn Như Thị không khỏi thấy ảm ức. Đồ khốn nhà anh, ban này còn ăn ái mặn nồng, vừa mặc quần áo đã lại mặt rồi! Thấy Angus bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, đang tiến về phía mình, Ôn Như Thị vội ngoan ngoãn kể hết mọi chuyện.

“Trong thân thể em có chứa một mảnh linh hồn của Ethel, đây là thuốc ức chế linh hồn Meryl làm, mấy lọ trước cũng thế.” Ôn Như Thị sắp bị khí thế của anh dồn vào góc tường, thờ cũng không dám thở, vội vàng kể lại mọi chuyện.

Bước chân Angus đều đặn, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt cô. Ôn Như Thị vội co người vươn tay chặn Angus lại, chỉ sợ trong con tim gần, anh sẽ xử lý cô như xử cái giường trong phòng ngủ vậy, “Bình tĩnh, bình tĩnh! Cái thuốc trắng dương là em nói đùa đấy, em không hề nghĩ ngờ năng lực của anh! A——”

Chưa kịp dứt lời, Ôn Như Thị đã bị Angus xốc lên vai. Xương bả vai của anh thúc vào bụng Ôn Như Thị, cô nới gần, tay chân vung vẩy, dùng sức đập vào lưng anh, “Đau! Em muốn nôn, đồ khốn, mau thả em xuống!”

Angus vỗ “bốp” vào cặp mông căng mẩy của ai kia, “Im lặng, về phòng xử lí em sau!”

Xử lí cái đầu! Có là người, không phải ma cả rờng, không thừa sức như anh!! Ôn Như Thị cần thật mạnh lên lưng Angus. Có không đùa nữa, người vừa mới vừa mệt, làm làm làm, làm em gái nhà anh ý!

Vừa bước tới tầng hai, hai bên cửa đã mở.

Cecil nhìn hai người, bình tĩnh đẩy Elliott đứng đối diện đang định nói gì đó về phòng: “Hai người cứ tự nhiên, đừng để ý đến tại tôi.”

Ôn Như Thị cũng người một lúc, vô thức kéo vạt áo Angus lên che mặt. Dầu xanh tím khắp người, muốn che cũng không che được, bỏ đồ rộng thùng thình của Angus, còn cái tư thế xấu hổ này... Sáng mai có còn mặt mũi nào nữa!

Ung dung rảo bước về phòng, Angus cái người vào định thả Ôn Như Thị xuống, đã bị cô kéo một cái, lao đảo suýt ngã. May là xung quanh phủ đầy đệm, cũng không chói với làm cô ngã xuống đất.

Angus đỏ khấc đỏ cườ, cổ ngực này vẫn tóm chặt áo anh không buông, cái áo đang yên đang lành bị cô kéo từ sau ra trước, kéo tới biến dạng. Dù vậy Ôn Như Thị vẫn không chịu ngừng đầu. Hết cách, Angus đành dụ giọng an ủi: “Bình thường đâu có thấy em ngại ngại như thế. Được rồi, không ai thấy đâu.”

“Đầu thế so sánh như thế?!” Vợ chồng son đông cửa chơi với nhau là tình thú, bị người khác bắt gắp là trò hề, “Đồ khốn nhà anh, tại anh hết, tự dưng chạy xuống lầu làm gì. Ngượng muốn chết, nhất định họ sẽ kể cho Meryl nghe.” Ôn Như Thị có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bá tàm của Meryl...

Càng nghĩ càng xấu hổ, Ôn Như Thị túm tay Angus cần mạnh một phát.

Lực cắn của cô chẳng đủ làm Angus bị thương, làm rảnh nho nhỏ của cô không khiến anh đau, chỉ hơi ngứa. Angus xao động, vươn tay khẽ vuốt mái tóc dài mượt của cô, bàn tay dần trượt xuống áo ngực: “Cưng à, một lần nữa.”

Ôn Như Thị hoảng hốt, vội đẩy cái cổ đang quẩn էջ eo mình, lui ra sau trốn: “Biến, em còn chưa người giỡn!” Lúc cần thì cung ơi cung à, không cần thì lặt mặt gọi cô là ngực, cái đồ ma cả rờng (*ng trùng lên nào!!!

Angus nhàu mày, ôm lấy eo cô giằng co, cũng không dùng lực: “Em đừng nhảm, người tức giận là anh mới đúng, không biết ai bảo anh phải uống thuốc tráng dương?”

“Đã nói không phải thuốc, em chỉ đùa thôi!” Ôn Như Thị xù lông, cái người này, sao nói mãi không nghe vậy?! Một lần ỉ ỏi, anh lại cứ chắm chọc mãi không thôi!

“Ai tin được.” Angus nghiêm mặt, gọi lo sự phản kháng của Ôn Như Thị, khẽ kéo cô lại gần, thoắt cái đã lột sạch ai kia. Anh lật người, áp lên người cô, động tác rất dứt dưng, dường như sợ làm cô bị thương. Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô: “Đừng to tiếng làm ồn cả nhà mất ngủ.”

Ôn Như Thị khốc không ra nước mắt, rốt cục cô cũng hiểu tên khốn Angus chỉ muốn có mà thôi, đúng sai không quan trọng! Dầu đúng, qua miệng anh cũng thành sai.

Cả đêm tưng đục cộng thêm tác dụng phụ từ tư được Meryl điều chế khiến Ôn Như Thị ngủ một mạch đến chiều. Khi có tỉnh dậy, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Ôn Như Thị trở mình, nhận ra mình đang ngủ trên giường mới.

Angus không ở đây, trên chiếc gối bên cạnh có một tờ giấy ghi chú, Ôn Như Thị ngáp dài, tiện tay cầm lên đọc.

“Anh, Cecil và Elliott ra ngoài có việc, sẽ về trước bữa tối. Trong tù có thức ăn, em hâm lại là được. Chuyện Ethel bọn anh sẽ xử lý, em và Meryl đừng bận tâm —Angus.”

Đây là lần đầu tiên Ôn Như Thị thấy nét chữ của Angus, anh dùng kiểu chữ uốn lượn phức tạp giống Elliott, nhưng khác với đường nét mềm mại của Elliott, nét chữ của anh mạnh mẽ sắc bén hơn nhiều.

Nếu anh muốn ra mặt xử lý giúp cô, cô sẽ không cần, có vật chặn dưng, Angus dư sức xử lí Ethel. Ôn Như Thị mỉm cười cần thận cắt giấy ghi chép vào tủ đầu giường, có lẽ cô nên chuẩn bị một cái hộp nhỏ xinh, sau này cắt mấy tờ giấy nhắn này lại, có dịp lại ra xem cũng rất thú vị.

Vừa xuống nhà đã thấy Meryl ôm gói đồ ăn vặt cuộn mình trên ghế salon xem TV, Ôn Như Thị tiện tay nhón một miếng khoai tây chiên, ngồi cạnh cô: “Hôm nay không đi học à?”

Meryl lườm cô: “Hôm nay là Chủ nhật, cô ngủ tới mù mị đâu có rồi à?”

“Tôi không đi học, không đi làm, không nhớ cũng không lạ.” Ôn Như Thị không để tâm.

“Mà này, buổi tối, khi vận động với Angus nhớ phải chú ý chút~” Meryl cười xấu xa, “Chắc, chắc, tiếng động~ lớn tới mức người ta mất ngủ.”

Mặt gài của Ôn Như Thị đỏ ửng, chuyển đề tài: “Lát nữa có làm thêm mấy lọ thuốc tới qua được không, chờ mấy người họ về chắc có chuyện cần, tôi đi nấu cơm trước.”

Thấy cô vội chạy mất, Meryl buồn bã nói: “Thuốc tráng dương?”

Ôn Như Thị lão đạo suýt ngã, quay đầu trừng mắt: “Angus nói có biết?”

“Đầu có đau có, tiếng động tới qua, có ai không nghe thấy chứ.” Meryl cười gian xảo, “Mà nếu Angus thực sự không được, cứ nói với tôi một tiếng,chứ thuốc bổ thận tráng dương có khó gì~”

“Giữ lại cho Cecil uống đi!” Khỏe miệng Ôn Như Thị gật gật, có quay lưng bước vào bếp. Nếu Angus uống thuốc tăng lực, người khổ không phải anh, mà là cô!

Nguyên liệu trong bếp rất phong phú, ba trăm năm chưa nấu cơm, Ôn Như Thị hay tay. Đến khi quen tay, có tính toán thời gian mấy người Angus quay về, làm bữa cơm Tây. Món chính là sườn heo om hành, đồ ăn kèm là thịt xông khói cuộn cà chua bí thêm chút tiêu đen, trứng nầm rán, chân giò hun khói kèm khoai tây nghiền sữa, cộng thêm súp kem nghiền lá hoin hạo.

(Có ảnh minh họa ở dưới)

Vừa đặt món cuối cùng lên bàn, ba anh em đã về tới nơi.

Angus tự nhiên bước tới cạnh Ôn Như Thị, vòng tay ôm eo cô, cúi đầu hôn lên gò má trắng nõn: “Em nấu hết à?”

“Ừ.” Ôn Như Thị xiên một miếng thịt xông khói cuộn cà chua bí cho hân nếm thử, tựa như đang hiển bấu vật, cười dịu dàng hỏi: “Anh thử xem.”

Angus cắn một miếng, gât đầu: “Không tệ lắm, ăn được.” Với một ma cả rờng, “ăn được” là lời khen ngợi tuyệt vời nhất. Ôn Như Thị vui vẻ mỉm kéo tay anh, hai người cùng ngồi xuống bàn, có dịp đáng ăn cần gấp thức ăn cho anh.

Agus nhìn cô, thoáng chớp mấy mày, cuối cùng vẫn im lặng không nói lời đá kích. Dù sao anh cũng là ma cả rờng, những món ăn này không có tác dụng bổ sung năng lượng. Tinh ra chỉ có Cecil và hai cô gái có thể hưởng thụ mỹ vị.

Nhưng thấy cô vui vẻ gấp thức ăn cho anh, Angus không đành lòng nói ra, thực ra anh chỉ cần một túi máu là đủ. Anh thích nhìn cô bận rộn lo cho mình, tựa như một cặp vợ chồng bình thường, ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong lòng, cũng đủ khiến trái tim anh tràn ngập ấm áp và dịu dàng.

Nếu cô vui vẻ như vậy, thì thoáng uống ít chút máu cũng không sao. Angus rũ mi mỉm cười, chậm rãi ăn từng chút từng chút một.

Bỗng nhiên, một ly máu tươi được đẩy vào tay Angus. Anh ngừng đầu đầy ngạc nhiên, đôi mắt xanh của Ôn Như Thị dịu dàng như nước: “Đồ uống của anh.” Có khẽ cười, tựa như đang trần thuật một chuyện rất bình thường.

Trong lòng Angus ngón ngang trăm mối, lần đầu tiên trong đời có ước muốn tiêu hủy hết những cảm xúc trong lòng. Cuối cùng anh chỉ vươn tay, dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Có sợ không?” như con người sợ ma cả rờng vậy. Có đôi lúc, chính anh cũng không chấp nhận nỗi sợ tàn bạo của mình.

Khoái cảm khiến anh không thể chối bỏ. Chìm đắm trong giết chóc, Angus thấy thường sẽ thấy bản thân đi tới bờ vực mất khống chế. Anh khác Elliott, Elliott vô cùng sợ hãi và luôn trốn tránh sự thật mình là một ma cả rờng.

Mà anh, Angus anh tựa như một quái vật trời sinh. Anh không sợ hãi, không trốn tránh, thậm chí còn thích thú say mê. Trước nay, Angus chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình thấp thòm bất an trước một mặt con người. Anh sẽ muốn vì cô mà kìm nén cơn khát máu, vì cô mà chấp nhận sống cuộc sống như một con người bình thường, cảm giác lo được lo mất này khiến anh sợ hãi.

Ôn Như Thị nắm chặt bàn tay đang vuốt ve gò má mình, chậm rãi lắc đầu: “Dù anh là người hay ma cả rờng, em sẽ luôn ở bên anh.”2

(1) Sườn heo om hành:

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hồn chiến ma cả rờng 2

Edit: Ca quý tằm

Beta: Gian phi

Có Angus, Cecil và Elliott nhúng tay, chẳng mấy chốc Archabald đã rơi vào tay Ethel.

Khi Ethel lấy thuốc lằng quền từ Meryl, cô ta không kìm được đảo mắt về phía Ôn Như Thị đang rúc vào lòng Angus. Khỏe miệng cô ta cong lên, nụ cười không rõ hảm ý: “Yên tâm, tôi sẽ giữ lời hứa, nếu Archabald quên đi mọi chuyện sau khi uống thứ thuốc này, thì như các người mong muốn, tôi và anh ấy sẽ rời khỏi thành Fog, bắt đầu lại từ đầu, không bao giờ xuất hiện ở đây nữa”.

“Tim được chốn dưng chân nhớ báo với chúng tôi”, Ôn Như Thị lười biếng tựa vào ngực Angus, nướn mày cười khê: “Mọi người quen biết đã lâu, không cần mặt mũi nằng nặc như vậy, không chừng sau này còn có lúc giúp đỡ nhau.”

Ethel gạt mình, có ta không ngờ Ôn Như Thị sẽ nói như vậy. Có ta tưởng rằng chỉ với việc cô ta suýt giết chết Ôn Như Thị, người của Luu Quang không bỏ đá xuống giếng đã nhân đạo lắm rồi.

Nhưng Ethel cũng không từ chối ý tốt của Ôn Như Thị.

Hiện tại cô ta thể đem lực bực, chưa biết chắc có thể nắm được trái tim Archabald hay không, không thì đường cùng. Ethel cũng không muốn buông bỏ ý nghĩa nói lại tình xưa với Angus. Nghĩ thông suốt, nụ cười của cô ta càng xán lạn: “Trước kia là tôi không đúng, nếu mọi người không so đo thì tốt quá. Nếu đã vậy, sau này nếu có chuyện cần đến Ethel, mọi người cứ nói, nếu có thể làm, tôi chắc chắn không từ chối.”

Angus nghe vậy nhàu mày, đến tận lúc Ethel vui vẻ rời khỏi, anh mới chậm rãi mở miệng: “Anh không tin có ta”.

Ôn Như Thị gât đầu: “Em cũng không tin, nhưng cứ để có ta nhứ nhót thêm một khoảng thời gian cũng không sao.”

“Angus, anh cứ yên tâm đi, có tôi mà.” Meryl cười li li nói chen vào, họ không hiểuđụng ý của Ôn Như Thị, nhưng có biết rất rõ. Có mở một tù đồ ăn vặt, nhón một miếng bỏ vào miệng, toan tính làm bầm, “Có tay chân miễn phí, không tận dụng thì quá lãng phí.”

Ethel không phải kẻ an phận. Một khi thoát khỏi nguy cơ bị bị loại trừ, chắc chắn cô ta sẽ giữ lại trò cũ mà đối phó với những người chấp hành khác. Có Ôn Như Thị phối hợp, trong thời gian ngắn Ethel sẽ không làm gì hai người, không có kẻ ngu ngốc chủ động thương tổn thể thân của mình.

Ồn Như Thị ngơ ổng đắc lợi. Có Ethel xằng xáo loại bỏ người chấp hành của các công ty khác, hai người chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, cuối cùng thì thu thập tàn cục, có sao lại không làm?

Meryl và Ôn Như Thị nhìn nhau cười, ngầm hiểu trong lòng mà lảng tránh vấn đề này.

Angus không ý Meryl, nhưng nếu Ôn Như Thị muốn tha cho Ethel một mạng, anh sẽ không những tay nữa. Nhưng ngay khi Ethel đưa Archibald rời thành Fog, anh vẫn thừa dịp màn đêm buông xuống mà hành động.

Angus chưa kịp có động thái thì điện thoại trong túi đột nhiên vang lên. Angus bắt đầu đi đứng lại, lấy chiếc điện thoại xam bạc ra khỏi túi. Trên di động còn treo móc khóa búp bê thiếu nữ tóc vàng.

Ồn Như Thị cũng có một cái tương tự. Con búp bê ma cà rồng của cô nhìn rất giống Angus, đồ đen tối đen, mặt mũi nghiêm nghị lạnh khốc. Nếu Ôn Như Thị không có chấp nói đây là đồ đôi tình nhân, Angus thật sự không muốn mang kẻ kè bèn người.

Angus thờ dài, ấn nút nghe. Anh biết mà, cô ngốc kia chắc chắn không đem đến cho anh thứ gì tốt lành...

Giọng nói yếu đuối nhỏ nhẹ của Ôn Như Thị truyền tới: “Anh yêu, anh đi đâu đấy?”

Angus hé miệng nhìn con đường phía trước, dùng một lát, anh trầm giọng trả lời: “Anh đi xử lý Ethel.” Phong cách của anh là xử lý gọn gàng dứt khoát, không ngại dùng vũ lực.

Ethel là một mầm họa, nếu không thể khống chế kẻ địch, biện pháp tốt nhất là trực tiếp hủy diệt.

Dường như Ôn Như Thị ở đầu dây bên kia sớm đoán được câu trả lời của anh, nghe vậy chỉ cười khê, một lúc sau mới dữa dàng nói: “Angus, em có chút không thoải mái.”

Thoạt nghe tiếng cô cười, Angus nổi nóng định cúp điện thoại, lại bất chợt nghe thấy lời Ôn Như Thị, trong lòng căng thẳng, theo bản năng lập tức xoay người trở về: “Xảy ra chuyện gì? Đã báo Meryl xem giúp em chưa?”

“Meryl không ở đây, đêm nay trắng tròn, chắc là cô ấy vào núi cùng Cecil rồi.” Giọng Ôn Như Thị rất bình thản, nhưng có thể loáng thoáng nhận ra cô đang kìm nén điều gì, vậy mà vẫn rảnh an ủi anh: “Anh đừng lo, có lẽ tâm tình Ethel không ổn định nên phản lĩnh hỗn động lại trong cơ thể em dao động hơi nhiều chút.”

“Em đừng sợ, anh sắp về rồi” Angus không dám chậm trễ, cúp điện thoại lập tức chạy trở về.

Ồn Như Thị trừng mắt nhìn, sau đó cười hơi mất cảm diện thoại lần qua lần lại trên giường. Sợ? Đùa gì thế... Cô không bị gì, sao có thể sợ chứ. Cô chỉ không muốn Angus giết Ethel nhanh vậy thôi.

Ethel sớm muộn cũng chết, nhưng không phải bây giờ. Ỉ nhất phải đợi đến khi cô ta tiêu diệt gần hết những người chấp hành khác, Ôn Như Thị mới động thủ. Cô cũng không muốn lừa Angus, nhưng nếu không nói vậy thì sao anh chịu ngoan ngoãn chạy về.

Ồn Như Thị vui vẻ cầm móc treo điện thoại Angus bán chibi, hôn mạnh vào trán nó một cái, bỏ dây chuẩn bị ổng tiêm.

Khi Angus vọt vào phòng ngủ, Ôn Như Thị đang vuốt mình trong chăn, sắc mặt hồng hào, nhìn không ra có gì khó chịu. Angus không yên lòng đưa tay sờ trán cô: “Bây giờ cảm giác thế nào?”

Ồn Như Thị yếu ớt nhìn anh, đáng thương nói: “Đã tốt hơn rồi, chắc mọi mệt mỏi sẽ không sao nữa, anh nằm với em đi.”

“Anh nằm với em thì có ích gì, ngu ngốc! Nếu không xử lý Ethel, một ngày nào đó cô ta sẽ uy hiếp em!” Ngoài miệng Angus nỉng mọ cay nghiệt, nhưng vẫn nghe lời cời áo khoác, leo lên giường kéo Ôn Như Thị vào lòng. “Chờ có ta rồi khỏi thành Fog lại phải lảng phí thời gian tìm kiếm mới xử lý cô ta được, thật không biết các em cố chấp giữ lại mầm họa đó làm gì.”

“Nhưng nếu giết có ta, anh không sợ một ngày nào đó tình dây thấy em bị tàn hôn của Ethel đồng hóa hả?” Ôn Như Thị bủi môi, thoáng tay ôm cổ anh, cô vạ vào hóm vai Angus.

“Bớt nói nói nhảm đi”, Angus bắt màn búp mặt cô, “Em tưởng anh không biết em và Meryl đang giữ trò quỷ gì sao? Meryl thì ngày ngày nấu thuốc, dùng với với anh hai người các em cộng lại cũng không đầu nổi một tia tàn hôn! Nếu tàn hôn của Ethel thật sự có thể đồng hóa em, hai người có thể nhận thử tám chuyện sau lưng anh sao?”

Ánh mắt Ôn Như Thị sáng lấp lánh, ngửa đầu cảm thán nói: “Thông minh” Cô lấy ống tiêm cạnh gối ra, quơ quơ trước mặt Angus, cười tìm tìm hôn lên cằm anh, “Nhưng vì phòng ngừa, cần anh cố gắng hiến chút máu để bảo đảm kế hoạch của chúng em không có sơ hở.”

Angus im lặng nhìn ống tiêm trong tay cô.

Ồn Như Thị đã nói đến nước này, sao anh không hiểu ý của cô. Chỉ cần Ôn Như Thị biến thành ma cà rồng, dù Ethel phản ra một nửa linh hồn đặt trong cơ thể cô cũng bị Ôn Như Thị đánh phá tan tác, chứ đừng nói đến một tia tàn hôn.

Nhưng, từ trước tới nayAngus chưa bao giờ nghĩ tới việc biến Ôn Như Thị thành ma cà rồng như anh.

Cuộc sống ấy quá có tịch, quá dài lâu.

Cô không bao giờ có thể thưởng thức vị ngon của món ăn nữa, không bao giờ có thể tận lòng kết bạn với người ngoài. Cô sẽ tro mắt nhìn người bên cạnh dần dần già nua, chết đi, cuối cùng hóa thành tro tàn. Dù là người sói và phù thủy, tuổi thọ của họ nhiều nhất cũng chỉ mấy trăm năm. Mấy trăm năm sau, Cecil và Meryl sẽ chỉ còn là một mảnh kí ức trong sinh mệnh dài đằng đẵng của cô.

Không có bạn bè, cuộc đời bắt từ từ của ma cà rồng không còn là sự ban ân của Thượng Đế, mà trở thành nguyên rủa.

Nguyên rủa khiến con người ta không có tình yêu, không có tình bạn, không có tình thân, những tình cảm ấy, một mảnh anh không thể khóa lấp cho cô. Angus hiểu rõ điểm này hơn bất kì ai.

Anh khẽ vuốt ve hai má Ôn Như Thị, nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng: “Belinda, Cecil, Meryl... Từng người họ sẽ rời đi. Cuối cùng, bên cạnh em chỉ còn lại anh và Elliott. Nếu anh thật sự biến em thành ma cà rồng, cứ cách mỗi mười năm, chúng ta sẽ phải chuyển nhà một lần. Chúng ta sẽ không có con, cũng sẽ không có người thân nào khác, trong thế giới của em chỉ còn lại mình anh...”

Ồn Như Thị hé miệng muốn nói, lại bị ngón tay Angus chặn lại mới “Xuyt, em hãy nghe anh nói”

Anh hôn lên trán cô “Anh không nghĩ ngờ tám lòng muốn kẻ cận bên anh mãi mãi của em. Nhưng, bắt từ từ quá lâu. Một trăm năm, hai trăm năm... Có lẽ em có thể chịu đựng sự cô quạnh cách biệt với những người xung quanh, nhưng, nếu là một ngàn năm, hai ngàn năm?” Làm sao anh cam lòng để cô trăm kiến trong đau đớn như vậy...

Angus nắm chặt hai tay, chớp mắt là mùi hương trên mái tóc cô, anh hít một hơi thật sâu, lẩm bầm bên tai cô, “Anh rất vui vì em chủ động yêu cầu chuyển hóa, nhưng anh không hi vọng nhìn thấy tương lai ấy, khi mà em phải chịu đựng sự dầy dụa này giống anh. Để anh cùng em đi hết đoạn đường đời này, là đủ rồi.”

Vành mắt Ôn Như Thị phấp hồng, đây có lẽ là lời tâm tình cảm động nhất cô từng nghe trong đời.

Nhưng Angus không biết, đây chỉ là một thế giới nhiệm vụ giả lập.

Ồn Như Thị nhớ rất rõ, khi các cô tiến vào đây, đặt ra một quy tắc —— khi nhiệm vụ của cuộc thi hoàn thành trọn vẹn, nếu người chấp hành không từ bỏ, thời gian ở lại trong thế giới là một ngàn năm.

Cho dù có chuyển hóa thành ma cà rồng, họ cũng không có 2000 năm thời gian để ở cùng nhau. Từ hơn ba trăm năm đã trôi qua, thời gian tồn tại của thế giới này chỉ còn hơn sáu trăm năm.

Khi thời hạn ngàn năm đến, tất cả người chấp hành còn sống sót, thế giới này, bao gồm cả Angus và Elliott, đều sẽ biến mất.

Ồn Như Thị rù mắt, khịt khịt mũi, khẽ cười từ tay ôm chặt lấy Angus: “Không sao, em chỉ cần có anh là đủ rồi. Nếu một ngày em thật sự không còn muốn sống nữa, chúng ta chết cùng nhau là được.”

Nếu ngày đó thật sự đến, cô hy vọng có thể chết cùng Angus.

Không phân trước sau, tuy hai mà một.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#)

Chương 105: Hồn chiến ma cà rồng 3

Edit: Ưu tiếp dư

Beta: Gian phi

Không có nhóm Angus ngưng chân, Ethel thừa sức bảy ra âm mưu quỷ kế. Vốn dĩ ở khu ba còn 32 người dự thi, chẳng mấy chốc chỉ còn sót lại 8 người. Từ ba người các cô, chỉ còn vốn vẹn năm người.

Hai năm trôi qua, Meryl đã tốt nghiệp trung học phổ thông.

Ánh trời chiếu ngang theo hơi ẩm chiều rọi lên da dẻ. Ôn Như Thị đặt khay trà bánh lên chiếc bàn tròn thủy tinh bên cạnh Meryl, ngồi xuống chiếc sofa khác, thuận miệng hỏi: “Chi còn mấy ngày nữa là có phải đi học đại học rồi, đã dự tính xong địa điểm du lịch chưa?”

“Chưa nghĩ xong. Cecil đề nghị đến Dubai, tôi vẫn đang suy xét.” Meryl uống một ngụm nước trái cây từ ly thủy tinh Ôn Như Thị vừa nâng đến.

Ồn Như Thị nghiêng đầu nhìn cô, cười nhạo nói: “Dubai thuộc kiểu khí hậu nhiệt đới sa mạc, rất khô nóng, coi chừng khí hậu không hợp với Cecil, đang dùng dụng chơi đùa lại bị rụng lông đấy.”

“Khụ ——” Meryl sụt chút phun sạch nước trái cây vào uống vào miệng. “Vớ vẩn! Khả năng thích ứng của Cecil rất tốt, đi Bắc Cực hay Châu Phi cũng không bị rụng lông đâu!”

“Tôi đùa thôi, có sót sáng làm gì.” Ôn Như Thị chậm rãi dúi tăm mắt, “Mấy hôm trước tôi thấy Elliott cũng nghiên cứu tap chí du lịch, hay là có rủ họ đi cùng, đỡ tốn công cậu ta ngày ngày bán khoán nên đất bạn gái nhỏ Belinda đi đâu chơi.”

Meryl bắt màn nhủ màm, khó khăn lẩm mớ có cơ hội đi chơi riêng với Cecil, cô không ngờ nghề chểnh mảng theo hai cái bóng đến đâu. Cô vừa định mở miệng từ chối, chợt nghe thấy giọng nói của hệ thống.

“Trình Hoàn Lễ, số năm của Hắc Ngục, nhiệm vụ đã thất bại, tiến hành thoát ly khỏi khu thứ ba. Hiện tại khu thứ ba còn lại 6 người chấp hành.”

Meryl bỗng ngưng đầu nhìn Ôn Như Thị, không mấy ngạc nhiên khi bắt gặp nét hưng phấn trong mắt cô.

Ồn Như Thị lấy điện thoại đi động ra, vui vẻ cười: “Xem ra cô phải tạm hoãn chuyến du hí với Cecil rồi.” Điện thoại nói máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói đắc ý của Ethel: “Các cô nghe thấy rồi chứ, chỉ cần tiêu diệt một người nữa là chúng ta có thể tiến vào vòng tiếp theo.”

“Chúc mừng” Ôn Như Thị chớp mắt với Meryl, giọng điệu thích thú. “Ngày kia chúng tôi tổ chức tiệc千秋 vu, mừng Meryl tốt nghiệp, cô và Archibald cũng đến tham dự nhé? Dù gì cũng chỉ cần một người chấp hành, cũng không cần nóng vội”

“Không phải chứ, có ta bao tuổi rồi, không thích đương hoàng làm phù thủy, lại chạy đi đọc sách đến trường, đúng là có bệnh.” Ethel khinh thường bật cười. “Đến lúc đó rồi tính, tôi có chút việc, không nói chắc có thể tham dự.”

Ồn Như Thị hàn huyên với cô ta vài câu rồi cúp điện thoại, Meryl liền giọng hỏi: “Sao, cô ta có đến không?”

“Không nói không đến, cũng không nói đến.” Ôn Như Thị từ chối cho ý kiến, đứng dậy chuẩn bị về phòng.

“Vây là có ý gì?” Meryl cuống lên, cô cũng không muốn kế hoạch do lịch của mình bị chậm trễ, nếu Ethel không mắc câu, vậy chẳng phải tốn công vô ích sao?!

“Ý là, Ethel chắc chắn sẽ đến, cô ta chỉ làm giả thôi.” Ôn Như Thị phát phát tay, không quay đầu lại. “Yên tâm đi, lúc cần đến chắc chắn sẽ đến, thậm chí còn ăn mặc lộng lẫy vô ngần.”

Có tiệc chiêu vũ, tức là phải chuẩn bị lễ phục mới. Nên mặc váy đen bó sát tay váy xanh bó sát nữ? Kết hợp hai màu đó vậy. À, đã lâu rồi không đi dạo phố với Angus, thật háo hức!

Ôn Như Thị ném Meryl ra sau đầu, hào hứng chạy về phòng. Angus đang quay lưng về phía cửa, rút một quyển sách từ trên giá. Ôn Như Thị nhào tới nhẩy lên lưng anh, vòng tay ôm chặt cổ anh, háp mắt cười nói: “Tên khốn, anh biết chiêu vũ chứ?”

Angus bình tĩnh đặt quyển sách về chỗ cũ, xoay người đờ mông cô: “Đó là lễ nghi cơ bản của quý tộc, nhưng lâu rồi không dụng tới, đã quên khá nhiều. Nếu em muốn mời anh làm bạn nhẩy thì chuẩn bị tinh thần bị giẫm chân đi.”

Ôn Như Thị cọ cọ cổ anh, lăm lăm: “Sao anh biết em muốn anh làm bạn nhẩy?

Angus nhếch miệng, anh sớm nghe được cuộc nói chuyện trên bàn công giữa cô và Meryl rồi. Những lúc như thế này, làm ma cà rồng rất có lợi, chân không rời bước vẫn nghe được bất kì tiếng động nào trong biệt thự.

Angus khẽ cười thì cô xuống: “Đoán được.” Anh sẽ không tiết lộ cho cô biết mỗi lần cô nói chuyện với Meryl anh đều nghe thấy hết đầu.

Anh thích nhìn vẻ đắc ý của Ôn Như Thị. Anh thích cung chiêu cô như vậy, ít nhất là đến khi cô trở thành ma cà rồng, tự mình phát hiện ra năng lực này.

Những lời Ôn Như Thị nói hai năm trước quá thực khiến anh động tâm. Nhưng Angus không đồng ý ngay, anh để cô có thời gian suy nghĩ kỹ càng. Hai năm qua, Ôn Như Thị không hề từ bỏ ý định ấy, Angus cũng ngầm chấp nhận việc sớm muộn sẽ đến ngày cô đưa ra yêu cầu được chuyển hóa.

Thời gian hai năm để hai người sẵn sàng đón đợi cuộc sống mới.

Vì lẽ đó, hôm sau, khi trở về nhà sau nửa ngày dạo phố cùng nhau, Ôn Như Thị đưa ống tiêm rỗng cho Angus, anh không từ chối nữa.

Angus lặng lẽ nhìn cô tiêm máu mình vào mạch máu, anh đưa tay nhẹ nhàng xoa vết tiêm của cô: “Trong tù lệnh có máu tươi, ngày mai sau khi Ethel đến, em chi cần... Sau đó uống một tú máu là có thể trở thành ma cà rồng.”

“Em hiểu, trước hết là tự sát, sau đó uống máu người.” Ôn Như Thị khẽ cười ngừng đầu, “Anh dạy em nhiều lần lắm rồi, không cần lo lắng, em sẽ không nhớ làm thứ tự đâu.”

Angus nhàu mày, thờ dãi ôm cô vào lòng: “Nếu có thể, anh thật sự không muốn thấy em tự thương tổn chính mình.” Dù cho anh biết rõ sau khi cô chết sẽ sống lại, anh vẫn không thể bình tĩnh đối diện.

Ôn Như Thị đã sớm nghĩ sang chuyện khác: “Anh nói xem, em nên thất cô tay cắt cô tay nh? Không không không, không nên cắt cô tay, quá lằng phí máu. Thất cô thì thời gian đợi chết lâu quá, chết cũng rất khó coi. Ngạt khí than cũng không được, nhờ thành hóa hoạn thì nguy rồi...”

Càng nghe, chán mày Angus càng nhàu chặt, thấy cô càng nói càng kỳ cục, không nhận được cất ngang lời lái nhai của cô: “Em không nghĩ được cách chết nào dễ chịu và xinh đẹp hơn à? Có phải em rút não rồi nên toàn nghĩ ra những kiểu chết đầu đau vậy không?!”

Ôn Như Thị ảm ức lờm anh: “Tất nhiên là có nghĩ chứ, nhưng làm gì có kiểu chết như anh bảo. Uống thuốc ngủ cũng rất đau, còn sùi bọt mạp rất ghê đấy.”

Angus không còn gì để nói, anh nghe không nói nữa, đẩy cô ra, xoay người rời đi.

Ôn Như Thị trừng mắt sững sờ đứng tại chỗ. Angus làm sao vậy, cô mới là người chết mà? Mấy đề nghị của cô tẻ lắm hả? ... Ôn Như Thị ảm ức xoay người đi tìm Meryl, cô không tin mình không tìm được cách chết nào thoải mái

Với bản khoản này của cô, hiển nhiên Meryl cũng không có đề nghị tốt hơn. Cuối cùng Elliott vui vẻ đồng ý hỗ trợ, tiệc chiêu vũ ngày mai sẽ giúp cô xử lý vấn đề khó khăn này.

Lo liệu xong xuôi, Ôn Như Thị vui vẻ trở lại phòng ngủ, đang hoảng nghe Angus dặn dò.

Khi nghe được Elliott sẽ xuống tay, Angus lúc ấy không nói gì, nhưng đêm đến lại trần trọc không ngủ được, anh đứng dậy ra khỏi cửa, sau nửa đêm mới trở về.

Anh trở lại giường, Ôn Như Thị tự động nhích lại gần anh. Angus khẽ cuoi, điều chỉnh tư thế, ôm cô yên giấc cả đêm.

Đêm hôm ấy Ôn Như Thị ngủ rất say, không hề phát hiện Angus rời đi. Mãi đến hôm sau, nhận được tin Ethel và Archibald sẽ tới tham gia tiệc chiêu vũ, những người không liên quan được tách ra, Angus ở trong phòng ngủ giúp Ôn Như Thị chuyển hóa. Sau khi Ôn Như Thị sống lại, thấy Elliott lại đánh nhau với Angus, bầy giờ cô mới biết người đàn ông của cô lại tày mảy rồi!

Ôn Như Thị bốp trán, không dám nhìn Belinda bị bị gãy cổ nằm dưới đất.

“Tôi đã thi triển cách ám chú, nhưng hai người còn tiếp tục đánh nhau thì Ethel sớm muộn cũng hoải nghi.” Meryl bình thản đứng một bên nói mát.

“Anh ta giết Belinda!” Elliott gần không kìm được.

“Chú ý từ ngữ, tôi chuyển hóa Belinda, không phải giết cô ta,” Angus tránh thoát đòn công kích của cậu, lại bổ sung một câu, “Đo Belinda tự đồng ý, tôi đã hỏi cô ta nhiều lần.”

“Cô ấy đồng ý, nhưng tôi không đồng ý!” Năm ngón tay Elliott hóa thành móng vuốt, kéo rách ống tay áo của Angus. Cậu vốn dĩ không muốn Belinda trở thành ma cà rồng, dù Belinda cầu xin cậu vài lần, Elliott vẫn không đồng ý.

“Chẳng phải ngu cũng không nhận được sự đồng ý của tôi nhưng cậu vẫn ra tay đấy sao?!” Angus lùi xuống, nhưng ngoài miệng vẫn không lưu tình chút.

Elliott tức giận đến mức xoắn cả đầu lượt: “Anh, không phải anh không phân đối sao?!”

“Tôi không phân đối,” Angus trơ tay cời áo khoác ném sang một bên, nhún vai, “Nhưng nghĩ lại vẫn thấy khó chịu.” Dứt lời, Angus bước đến bên cạnh Belinda, anh tránh khỏi cú đá của Elliott, cúi người nhắc Belinda lên ném về phía cậu, “Cậu chuyển hóa người của tôi, tôi cũng giúp cậu chuyển hóa người của cậu, coi như hòa.”

Hòa cái đầu Elliott không để ý tới anh, vội vàng đỡ lấy Belinda, chưa kịp đặt cô xuống, chợt nghe cô gọi nhỏ một tiếng: “... Elliott.”

“Anh đây, em cảm thấy thế nào?” Elliott vội vàng đặt cô lên sofa.

“Em ổn,” Belinda xoa xoa gáy, ngái ngủ cười cười, “Chỉ hơi khát.” Elliott đang định lấy nước cho cô, Angus đã lạnh nhạt nói: “Cái cô ta muốn là máu, không phải nước.” Elliott gương mặt, thấy một bóng đèn bay tới, cậu đón lấy theo bản năng, nhìn kĩ lại, thì ra là một tú máu tươi.

Angus mặc kệ cậu, xoay người đưa tú máu còn lại cho Ôn Như Thị: “Em uống xong rồi chúng ta xuống giải quyết Ethel, sau đó anh sẽ dẫn hai người vào rừng rậm săn bả.”

Ôn Như Thị mồm nít, uống một ngụm nhỏ.

Răng nanh hơi ngứa, dường như có bất đầu hiểu cảm giác khát đến từ linh hồn mà Angus từng miêu tả. Máu máu tươi thơm ngọt tràn ngập khoang mũi, Ôn Như Thị không chế động tác của mình, không uống quá vội

Có là người, dù biến thành ma cà rồng cũng không thể vứt bỏ bản tính con người. Ôn Như Thị hít sâu một hơi, sau đó dừng lại vài giây, mới từ từ thở ra.

Angus lặng lặng nhìn Ôn Như Thị, thấy cô hít thở sâu vài lần, chậm rãi uống từng ngụm nhỏ trong tú máu, rốt cuộc yên lòng.

Anh thật sự rất sợ, sợ rằng sau khi Ôn Như Thị trở thành ma cà rồng sẽ mất không chế.

May thay, cô ấy vẫn đủ bản lĩnh kìm hãm chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vốt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 106: Hồn chiến ma cà rồng 4

Edit: Hàn thái tử

Beta: Gian phi

Ethel từng nghĩ, sau khi từ chối người chấp hành cuối cùng, cô ta sẽ lập tức dẫn theo Archibald đã mất đi ký ức cao chạy xa bay, cũng từng nghĩ sẽ buông bỏ mối thù cũ với Ôn Như Thị và Meryl, từ nay sống cuộc sống của riêng mình, nước sông không phạm nước giếng.

Chí cần Ôn Như Thị không nhắc lại chuyện cũ, cô ta sẽ không sử dụng tân hôn làm lá trong cơ thể Ôn Như Thị. Ethel nghĩ rất nhiều, rất nhiều, chỉ không nhớ rằng, chính tay Ôn Như Thị tước đoạt mạng sống của cô ta.

Ôn Như Thị không nên là người như vậy... Ethel trừng mắt, cúi đầu nhìn cỗ gỗ đâm sâu vào cơ thể, bề mặt sáng bóng của cọc gỗ từ cây bạch dương tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Từ miệng vết thương, từng giọt máu đỏ uẩn lượn trượt xuống hoa văn trên thân gỗ, nắm tay Ôn Như Thị trắng nõn dĩa đáng, không chút run rẩy.

Trước khi dự thi, Âm Thứ thu thập rất nhiều tư liệu. Trong đó, người bị các cô chế nhạo nhiều nhất chính là số 1 của Lưu Quang, người chấp hành mà từ trước đến nay chưa hề giết chết bất kỳ đối thủ nào. Có ôn hòa đến mức không giống một người đã kinh qua rất nhiều thế giới.

Nếu không vì quá tin tưởng vào tư liệu từ ông chú, Ethel chắc chắn sẽ không lựa chọn đối phó với cô đầu tiên, càng không dễ dàng tin tưởng lời hứa hẹn của Ôn Như Thị.

Thần chú của Meryl phân tách tịc nọan nào nhiệt thành hai thế giới.

Khách mời tham gia tiệc chiêu vũ hoàn toàn không biết đến vụ thảm sát. Tiếng nhạc cứ thế du dương du dương, những bóng người tay trong tay hóa vào điệu nhạc, từng người từng người lướt qua các cô.

Ôn Như Thị vẫn nắm chặt cọc gỗ đang đâm sâu vào tim Ethel. Ethel cố sức kéo ống tay áo cô, gắng gượng nhìn về phía sau Ôn Như Thị. Ánh mắt cô ta lướt qua bà vai Ôn Như Thị. Ethel bất gặp hai mắt mở to của Archibald, hần kinh hãi đến mức liên tục lùi về phía sau.

Nét mặt kinh ngạc của bản tựa như một đũa bẻ don thuần chưa hiểu chuyện.

“...Archibald.” Cà người Ethel nét run, từ từ yếu ớt ngã xuống đất, nắm ngón tay vẫn nắm chặt quần áo Ôn Như Thị không chịu buông.

“Hồi hận không?” Ôn Như Thị thương hại nhìn hoa văn hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch của cô ta, “Nếu cô không nơm nớp lo sợ không thể không chế được Archibald, cố chấp ép bản rồi khởi vị trí tư tế của giáo đình, thì có lẽ hôm nay cô không phải chết ở đây.” Nếu Archibald vẫn còn nhớ thân phận của mình, vẫn còn sở hữu năng lực của một tư tế, kế hoạch của cô đã không thuận lợi đến vậy.

Thế giới này có nắm nam phụ đại diện cho nắm thế lực khác nhau — Lang Vương Cecil, Ma cà rồng Angus, Bạch phù thủy Enoch, Hắc phù thủy Cabaji, và Thánh tư tế Archibald.

Vốn dĩ, Enoch là bạn cùng trường với Belinda, thông qua Belinda mà trở thành bạn tốt với Elliott, họ vốn sẽ liên kết gia tộc ma cà rồng Lamister và bộ tộc người sói núi Maroh, cùng nhau đối đầu với Giáo Đình và Hiệp hội Hắc phù thủy.

Mấy chục năm sau, Archbald sẽ trở thành trụ cột của Giáo Đình. Tương lai, hẳn sẽ trở nên rất mạnh, mạnh đến mức có thể đơn độc đánh bại hai phe thế lực bao vây tấn công.

Đáng tiếc, sau khi Ethel giết chết cha của Angus và Elliot, tất cả tình tiết trong kịch bản đều thay đổi — gia tộc Lamister bị phá hủy, Enoch bị Ethel lừa đi học phép thuật hắc ám, mà số phận trở thành thánh tư tế của Archabad cũng chấm dứt từ khoảnh khắc Ethel cho hắn uống thuốc lãng quên.

Giả như ban đầu Ethel không chiếm lấy thân thể tiểu thư bá tước vốn thuộc về Ôn Như Thị, không tham lam ngừng cuồng trở thành sinh vật hắc ám, có lẽ cô ta đã có cơ hội kỳ động chân tâm của Archbald khi hắn chưa bị giáo đình tuyên chọn.

Ethel gầy dựa đứng dậy. Hối hận không? Tuyệt đối không! Cô ta khó khăn lắm mới đi đến bước này, không thể thua!

Cô ta cắn răng ngậm chú, cố gắng thúc giục tàn hồn trong cơ thể Ôn Như Thị

Thần chú vừa khó khăn thoát ra khỏi miệng, Ethel đột nhiên cảm thấy linh hồn chấn động. Thoảng thoáng, linh hồn cô ta như bị sét đánh, một ngụm máu tươi đỏ ọc phun ra ngoài.

“Ethel, đã lâu không gặp.” Trong bóng tối, chậm chậm xuất hiện một ông lão lom khom, mặc áo choàng đen dài trùm đầu, giọng nói khàn khàn già nua.

Ethel gắng gượng ngừng đầu. Người kia chậm rãi vươn hai bàn tay tiêu tụy, kéo chiếc mũ áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt già nua nhăn nheo và đôi mắt vẫn đục lạnh lẽo. Khi Ethel nhìn rõ khuôn mặt người áo đen, cô ta cuối cùng không gắng gượng được nữa, cả người ngã nhào trên đất.

“A, quên nói với cô, Gloria là do tôi mời tới.” Ôn Như Thị chậm rãi nói, “Vốn không hiểu vì sao đồ đệ Caesar lại chết oan chết uổng, giờ đây biết được là do cô hại chết, Gloria tình nguyện phản chiến, giúp tôi tiêu diệt tàn dư linh hồn của cô.” Khóe môi có hơi cong lên, nhưng ý cười chẳng chạm đến đáy mắt. Xưa nay Ôn Như Thị chưa bao giờ bỏ qua cơ hội bảo đảm an toàn cho chính mình, tính mạng của cô rất quý giá, cô không chấp nhận bất kì sai lầm nào.

“... Cô sai rồi, dù có giết tôi, tôi cũng không bị loại bỏ.” Ethel cười điên cuồng, trong kẻ rằng toàn là máu.

Ôn Như Thị nghiêm mặt, chậm chú quan sát đáng vẻ của cô ta, hơi nhàu mày, rút cọc gỗ ra, lại một lần nữa đâm vào tim Ethel.

Tiếng cười của Ethel ngưng bật.

Từ khi màu xám quấn quanh thân thể cô ta. Trong khoảnh khắc, thân thể Ethel như bị hút cạn máu, khô quắt lại, chưa đầy vài giây đã hóa thành một xác chết đen.

“Ethel, Số 1 của Âm Thứ, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi khu thứ ba, hiện tại còn lại 5 người chấp hành.”

Ôn Như Thị nhặt cọc gỗ bạch dương trên đất, trầm mặt một lát, mỉm cười với Gloria: “Archbald có rất có tiềm năng, nếu có thể, hi vọng bà giữ lại cho hắn ta một mạng.”

Ánh mắt phớt tạt của Gloria lướt qua người cô: “Yên tâm, tôi sẽ để hắn thay thế vị trí của Caesar, sau khi tôi chết còn có người nhặt xác.” Rồi lập tức kéo Archbald vẫn còn đang sững sờ, hai người biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi giải quyết màn họa, tâm tình Ôn Như Thị rất tốt. Từ đó, mỗi khi theo Angus vào rừng học săn bắn, cô đều bỏ xuống đáng vệ thực nữ, nhiều hơn vài phần kiên cường.

Chẳng qua, chuyện khó khăn nhất không phải là bắt được con mồi trong thời gian ngắn nhất, mà là làm thế nào để vượt qua chương ngại tâm lý, nhắm thẳng vào mạch máu của con thú đáng thương kia, cắn mạnh xuống.

So với Belinda chẳng mấy chốc đã tìm được cảm giác, Ôn Như Thị quả thực là kẻ lẹ dĩ đến kỳ cực.

Cắn một miếng đầy long có sẽ không vui, không cắn tận dây máu lên quần áo có cũng sẽ không vui, thậm chí nếu có không chế được mà hút quá nhiều máu, làm con mồi tê liệt, Ôn Như Thị cũng sẽ không vui.

Angus đi phía sau hai người, nhìn Belinda đang nằm trên người con thú mở to miệng hút máu, lại nhìn sang Ôn Như Thị ngồi trong bụi cỏ, đang hoảng hốt trọng dùng ống tiêm rút máu từ lồng ngực con nai con, khóe miệng anh không khỏi co gật.

“Ngau, em đừng quên bây giờ em là ma cà rồng, dùng ống tiêm rút máu uống!! Cũng chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Ôn Như Thị lườm anh, cúi mặt sờ sờ đầu con nai con, hững hờ đáp: “Sao lại không thế? Em có thể bắt được nó, cũng có thể khiến nó ngoan ngoãn nằm yên. Vừa thỏa mãn cơn khát của em, vừa để nó khỏe mạnh sống tiếp, sạch sẽ hợp vệ sinh lại còn bảo vệ môi trường, chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao, có gì mà không thể chứ? Ai quy định ma cà rồng phải ghé vào cổ con mồi điên cuồng hút máu? Không chế mất vệ sinh sao.”

Belinda đang ghé vào cổ con mồi điên cuồng hút máu, chợt thấy chợt dấy. Cô ta đứng dậy lau vết máu bên môi, ngượng ngùng đầu bàn tay dính đầy máu tươi ra phía sau: “Này, có có thừa ống tiêm không?”

Angus: “...”

Mắt Ôn Như Thị sáng lên, không chút do dự đưa ống tiêm của mình cho cô ta: “Cô cũng thấy tốt đúng không? Tôi còn để lại ký hiệu trên thân những con mồi bị tôi hút máu, lần sau tôi có lỡ tóm phải nó, sẽ biết nó mới bị cắn gần đây, không thể hút máu tiếp nữa.”

Ôn Như Thị đắc ý ôm nai con trong ngực xem xét kỹ càng, vẫn chưa yên tâm, ngừng đầu dặn Angus, “Đừng tự ý động vào mấy con em đánh dấu, tự nó đều là của em”

Angus đỏ trăn, không đành lòng nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô.

Một tháng sau, khi Elliott dẫn Belinda vào rừng thay đổi khẩu vị, cậu phát hiện ra con thú nào cũng bị Ôn Như Thị đánh dấu cả rồi...

Trước hành vi vô si biến cả khu rừng thành vườn thú nhà mình của Ôn Như Thị, hai vợ chồng Elliott chi đành bất đắc dĩ quay về tay không. Hai người nghiêm túc kháng nghị với anh hai: “Anh quản lý người phụ nữ của anh cần thận chút được không? Như vậy quá vô si!”

Nhưng Angus còn vô si hơn vợ mình, dứt khoát dùng vũ lực đàn áp em trai và em vợ, sau đó còn khinh thường nói: “Có bản lĩnh thì tự đánh dấu trước, chạy không nhanh còn không biết xấu hổ về đây kéo nha kéo nhéo.”

Thực ra ở thời đại này, ma cà rồng không tuân thủ phép lịch sự đến trước có trước, mà là nhìn nắm đầm của ai lớn hơn.

Đếm đó, Ôn Như Thị lại lòng dùng “hành động thực tế” khích lệ tinh thần bảo kê bắt chấp của chồng mình.

Dù biệt thự cách âm tốt cũng không ngăn nổi tiếng động của Angus và Ôn Như Thị, từ phòng ngủ lên đến sân thượng. Phòng ngủ của Meryl cách phòng họ chưa đầy mười mét, có sắp vô nít cái gối rồi. Ở cạnh người đàn ông của mình ba trăm năm mà vẫn chưa bóc tem được thì cũng thôi, nhưng vì sao còn bất cứ ngày ngày nhìn hai đôi trẻ quấn quýt mặn nồng?!

Thấy Ôn Như Thị và Belinda đều đã ở bên người trong lòng, Meryl ngoài miệng không nói nhưng con ghen tỵ trong lòng sắp trào ra tới nơi rồi. Trong đầu Cecil bấy giờ vẫn còn tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn cha con, hoàn toàn không có ý định tiến xa hơn.

Trên đôi này, chuyện khó tâm nhất là có bề ngoài lạnh nhưng chất chứa một trái tim khao khát đợi giá.

Meryl quyết tâm, ngày ngày nhốt mình trong phòng, nhiệt huyết trào dâng, thể thốt nghiền cứu ra loại thuốc giúp cơ thể lớn lên. Tiếc là mãi đến khi Ôn Như Thị và Angus cùng nhau rời khỏi thành Fog, Meryl đáng thương vẫn duy trì vẻ ngoài mười hai, mười ba tuổi.

Ôn Như Thị vô vẻ cảm thông sâu sắc: “Cố lên, có nhất định sẽ thành công! Tôi ở phương xa chờ tin tức của cô, nếu thực sự không được cũng đừng quá gắng gượng, có khi làm cha con cũng được tình hoàn thành nhiệm vụ rồi!” Nói xong, quay đầu phớt đời theo sát Angus, cùng nhau lên đường.

Chuyện tốt nhất khi làm ma cà rồng là bất kể đi đến đâu cũng không phải lo những chuyện vụn vặt. Ví dụ như khách sạn hết phòng, mua đồ bị thích giá, ngắm cảnh còn phải xếp hàng... vân vân.

Vào những lúc như thế, chỉ cần một chiều mê hồn là mỹ mãn.

Trên phương diện ăn chơi xa xỉ, Angus quả nhiên là tay sành sỏi. Trong một trăm năm, Ôn Như Thị không chi thành thạo điều khiển một chiếc thuyền buồm vượt qua Đại Tây Dương giữa sóng to gió lớn, mà còn học được cách nhai dú ở độ cao mấy ngàn mét, tự mình hạ cánh an toàn.

Dù ở nơi cực lạnh, hai người đầu đầy tuyết ôm nhau run rẩy bấy, hít nước mũi xịn thế lần sau sẽ không chày đến nơi trời băng đất tuyết mà từ ngược đãi bản thân nữa. Trong lòng Ôn Như Thị ngoài thích thú ra còn có một ý nghĩ, may mà họ không lạnh cóng đến mức đông thành con doi...

Giới hạn của loài người ở đâu, Ôn Như Thị không biết. Nhưng không ngừng thích thức giới hạn của bản thân khiến cô sâu sắc nhận ra rằng, là một ma cà rồng, niềm vui ở đời không chỉ có mỗi tập dầy khát vọng máu tươi.

Ôn Như Thị rất vui, vì tất cả những trải nghiệm mạo hiểm ấy, bên cạnh cô đều có Angus.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Phiên ngoại Meryl và Lang Vương (1)

Edit: Saki Hime

Beta: Gian phi

Núi Kitamaro cao thành Fog nằm ở biên giới phương Bắc xa xôi, đỉnh núi quanh năm tuyết đọng. Dù ở ngậy giữa sườn núi, khí nhiệt độ lên cao nhất cũng chỉ dừng ở mức mấy độ.

Meryl mang theo một bao đồ lớn, có áo khoác chặt, đạp lên cảnh khó và là rặng ẩm ướt, khó khăn cất bước. Mây mùn hiện tại là mùa thu, nếu lên núi vào mùa đông, e rằng áo quần mỏng manh trên người có chẳng thể chống lại gió rét từng cơn.

Nương theo mặt trời dần xuống núi, ánh sáng ngày dần, nhiệt độ trên núi bắt đầu giảm xuống. Gió rét gấm vào da thịt đến tê buốt, hơi lạnh ngấm vào cơ thể.

Không phải Meryl không muốn mặc nhiều quần áo một chút, mà thành Fog không phải nơi có thể đứng chân lâu.

Có không còn thời gian thương cảm cho cảnh ngộ của đồng nghiệp nữa, bà tước Lamister ráo rết lưng bắt phù thủy, trong thành rất rối loạn. Kể từ lần cuối cùng Ôn Như Thị trở lại thành, cô không nhận được tin tức gì từ cô ấy nữa, chắc hẳn đã lãnh it dữ nhiều.

Meryl dĩ rất vui vàng, từ một bộ quần áo để thay đổi, trong bao đều là các bản ghi chép về phép thuật của phù thủy. Hiện tại có không có gì cả, nhưng có một điều nhớ kỹ trong lòng — tương lai có sẽ trở thành một phù thủy ưu tú, ở thế giới này đó là con đường duy nhất có có thể đi. Cha mẹ đều đã qua đời, không ai dạy có vận dụng năng lực như thế nào, nhưng có có thể tự học.

Tộc người sói ngụ tại sườn núi Kitamaro. Biết thì biết vậy, nhưng sau khi Meryl tiến sâu vào trong núi, có mới nhận thức được năng lực của con người thật nhỏ bé.

Có đã quanh tìm kiếm trong núi hai tháng trời vẫn không thấy bóng dáng người sói nào. Nếu không phải có có thể sử dụng chút phép thuật, có lẽ có đã sớm làm mồi cho thú dữ.

Hai tháng, từ hy vọng tràn trề ban đầu, dần dần mất cảm giác, Meryl cũng không biết vì sao có vẫn tiếp tục kiên trì. Đầu vậy, nếu lại qua hai tháng nữa, khi mùa đông sắp phủ xuống ngọn núi này mà có vẫn không thu hoạch được gì, thì bắt buộc phải xuống núi đợi đến mùa xuân năm sau, băng tuyết tan hết mới có thể trở lại nơi tiếp tục tìm kiếm.

Trong núi tất sự rất lạnh, cũng may rừng cây rậm rạp phần nào che chắn gió rét, hơn nữa Meryl còn mặc cả hai bộ quần áo lên người, bấy giờ mới không bị gió lạnh cướp đi chút ấm áp cuối cùng còn sót lại.

Trời tối rất nhanh, chẳng mấy chốc trăng sáng đã treo cao giữa trời.

Meryl tìm một chỗ khuất gió, thả bao dò trên lưng xuống, xếp mấy tảng đá thành một vòng tròn, nhặt nhạnh chút ít cành lá khô để nhóm lửa. Trong núi loáng thoáng tiếng gầm gừ của dã thú, tiếng tru vang dài thăm thẳm, khiến người ta nghe mà lòng hoảng hốt.

Meryl bỏ gối ngồi trước đống lửa, chậm rãi ăn lương khô trong tay. Hôm qua cô đã uống cạn nước trong bình, trước khi tìm thấy một dòng suối nhỏ, cô chỉ có thể chịu khát.

Cô lẽ đoán đó có gặp vận hạn, xui xẻo bị một cơn bão rừng dúi bụng nhắm đến. Meryl vốn chưa tinh phép thuật, đã thú nhò vẫn có thể đối phó, nhưng nếu là mãnh thú...

Cô khó khăn lắm mới đánh chết con bão rừng, cũng đã hao hết mụ lực, nhưng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một đôi mắt vàng dựng ngược, ẩn nấp trong bóng tối dòm ngó cô.

Máu trong người Meryl cũng lạnh buốt vì sợ hãi, cô cố gắng gương dậy, không để đối phương nhận ra cô đang yếu thế. Bàn nâng của động vật là chỉ cần phát hiện nhược điểm của đối thủ, chúng sẽ không chút lưu tình nhào tới xé nát đối phương.

Đây là quy tắc của tự nhiên, cạnh tranh vì sinh tồn, thắng làm vua thua làm giặc.

Meryl bấy giờ đã là nô mạnh hết đã, chỉ có thể dùng chút phép lực ít ỏi còn sót lại, đẩy lên một ngọn lửa trong lòng bàn tay, cố gắng gắng co với nó.

Thời gian trôi qua từng chút, ngọn lửa trong tay cô dần yếu đi, mà con dã thú ẩn nấp trong bóng tối hoàn toàn không có dấu hiệu lui bước. Meryl có chút tuyệt vọng, cô không muốn chết ở đây, không muốn chết dưới răng nanh của một con dã thú.

Thật lâu sau, chủ nhân của đôi mắt màu vàng dỏng thông thả bước ra từ trong bóng tối. Thân thể cao lớn của nó khiến Meryl không kìm được lùi lại một bước.

Xưa nay cô chưa từng thấy con sói lớn như vậy, cô đứng thẳng cũng chỉ cao tới ngực nó.

Trong không khí vẫn còn mùi hôi thối gay mũi của con báo bị đốt trụi. Meryl lẽ mò cảm giác được tầm mắt của con sói thoáng lướt qua thi thể đang nằm trên đất. Có nín thở, nhìn nó từ từ tiến về phía mình.

Nó còn thỉnh thoảng cử đầu nhẹ nhàng gầm nhẹ với Meryl, ánh mắt hung hãn như đang cảnh cáo cô không được manh động.

Cả người cô cứng đờ, dù cô ở trạng thái sung sức nhất cũng không phải đối thủ của nó, huống gì hiện tại?

Vốn không cứng đẳng cấp, đầu lại như thế nào? Meryl cắn chặt môi dưới, không để mình thất thành tiếng.

Hơi thở nóng ướt phả trên mặt cô, ngọn lửa trong tay Meryl dần tắt tắt nụi. Rốt cuộc cô cũng không dám ra một đòn trí mạng – không phải là tung đòn trí mạng về phía nó, mà là tự mình tự sát cho rồi.

Cô không muốn chết.

Trong mắt Meryl ngập đầy nước mắt.

Khi cô vừa tiến vào thế giới này, người nhà bị giết hại, khó khăn lắm mới tìm được chiến hữu, chẳng bao lâu đã thành sinh tử chưa rõ. Một mình cô sống trong căn phòng rách nát, ngày ngày chế được học phép thuật, y như một bà phù thủy già... Chạy trốn tới ngọn núi này, chưa nói đến biết bao cực khổ vừa nếm trải. Những đau khổ ấy rốt cuộc đều phi hoài, bởi cô thậm chí còn chưa kịp thấy người sói có đáng về gì đã phải bỏ mạng nơi núi rừng hoang vu này.

Cô không cam lòng. Từng giọt nước mắt cứ thế tràn xuống. Con sói khổng lồ dường như ngạc nhiên ngăn người, cử đầu ngời ngời mũi tóc dài lộn xộn của cô.

Meryl khóc đến khàn cả giọng, thân thể lolita 12, 13 tuổi cũng đo tại chỗ, khóc đầy nước mắt nước mũi, thực sự không xinh đẹp chút nào.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Meryl nhớ lại cảnh tượng ngày đó đều sẽ khoa trương nhấn mạnh với Cecil lúc ấy cô chỉ nhất thời không nên được cảm xúc, tuyệt đối không phải bị hấn dọa sợ chết khiếp. Tuyệt đối không phải!

Nhưng khi đó Meryl thật sự không biết con sói khổng lồ đứng trước mặt cô chính là Lang Vương mà cô muốn tìm. Khi đó cõchỉ có thể nhận ra Cecil trước khi biến thân.

Đương nhiên, khi ấy Cecil chưa phải Lang Vương, thậm chí hần còn chưa được tộc người sói tiếp nhận. Tất cả tộc nhân đều biết Cecil là con ngoài giá thú của thị trưởng thành Fog. Hần không phải con người thuần chủng, cũng không phải người sói thuần chủng.

Huống hồ, vào niên đại đó, con ngoài giá thú luôn bị người khác kì thị, ngay cả người mẹ đã qua đời của Cecil cũng bị tộc nhân phi nhò. Họ cho rằng người phụ nữ dám vứt bỏ huyết thống mà mẹ thiên nhiên ban tặng, giao mình cho một kẻ loài người, không xứng đáng là người sói chân chính.

Vì vậy Cecil mới bị tộc người sói bài xích, xa rời bộ lạc, đơn độc sống trong rừng rậm rồi gặp được Meryl.

Những chuyện tiếp theo xảy ra trong đêm đó, Meryl thật không muốn nhắc lại.

Khi con sói lớn kia cần y phục của cô, như ngậm một cơn mèo nhỏ tha cô về hang núi, Meryl không thể ngừng khóc thút thít, cô thực sự tưởng rằng nó xem mình như lương thực tươi ngon dùng để dự trữ...

Sự thật chứng minh, Cecil lương thiện hơn tưởng tượng của cô nhiều.

Nhưng cũng không thể trách Meryl hiểu lầm, bởi không có người sói thuần chủng nào lại duy trì hình sói của mình ròng rã hơn một tuần.

Mà trong thời gian một tuần cô ở trong hang động, Cecil chưa từng khởi phục hình người. Về sau cô mới biết, giai đoạn đầu Cecil thức tỉnh huyết thống rất đau đớn – quá trình biến thân cũng đau đớn hơn người khác, thời gian mang hình sói cũng dài hơn rất nhiều...

Tất cả đều bởi vì, hần là hỗn huyết.

Rất nhiều năm sau, Meryl hỏi Cecil, vì sao lúc đó hần không giết cô? Phải biết rằng, khi đó Cecil chưa thể khống chế tốt bản năng săn bắn của mình. Giữa họ lại không quen không biết, Meryl rất khó lừa mình dối người cho rằng mị lực nhân cách của cô tỏa ra hay là dung nhan xinh đẹp vẫn vẫn làm hần rung động.

Một Lolita, từ tò vò về đáng yêu, thật không có gì hơn...

“Vị em khác quá đáng thương, rất giống Elliot nhỏ bị Angus bắt nạt, khóc lóc chạy đến cầu cứu anh.” Hần xoa đầu Meryl, sau đó còn bổ sung thêm, “Đương nhiên, nó không khác lắm như em đâu.”

Meryl “...”

Tóm lại, khi đó cô hoàn toàn không hay biết gì, cứ thế cô nạm quả nử sống chung với Lang Vương tương lai suốt một tuần lễ.

Cô lẽ sợ Meryl chạy trốn, cũng có lẽ sợ cô không thể tự vệ, nó chưa bao giờ cho phép cô ở một mình, nó ra cửa săn bắn cũng sẽ đưa cô theo. Trời đêm lạnh lèo, nó sẽ miễn cưỡng ngấm đông ý để cô nằm sắp trên bộ lông dày rậm của mình mà ngủ.

Meryl thường ngại say lẩn vào lồng ngực nó.

Thật sự quá lạnh, chỉ có trong ngực nó là ấm áp nhất, cô chỉ vì hơi ấm thôi, không định ăn đầu hũ của nó đâu. Dù mỗi lần Cecil tỉnh lại, sắc mặt đều không tốt, nhưng cùng lắm nó chỉ đứng dậy đẩy Meryl ra, cũng chưa từng tức giận với cô.

Vì vậy vài ngày sau, Meryl đã bình ổn tâm trạng, trong lòng đầy lên hy vọng mới, chuẩn bị tích trữ năng lượng chờ thời cơ vượt ngục.

Cùng lúc đó, Cecil biến trở về hình người.

Khi Meryl tỉnh dậy từ giấc mộng, phát hiện mình ôm một người đàn ông toàn thân trần truồng ngủ cả đêm, cả người cô cứng đờ...

Nếu lúc đó cô còn không nhận ra Cecil, cô thật nên chết luôn cho rồi.

Meryl nằm trong ngực hần, không dám động dậy. May là đáng về Cecil không tệ, da thật căng dày, đường cong cơ bắp lưu loát, mảy râu mắt sâu. Phong cách hoàn toàn khác biệt với Elliot ưu nhã có lẽ. Angus ám u yêu nghiệt. Dù chưa mở mắt, vầng trán hần cũng tỏa ra hơi thở đã tỉnh nồng đậm.

Sáng sớm thấy mình nằm cạnh một người đàn ông trần truồng xa lạ đã đủ lúng túng rồi, lúng túng hơn là hần có phản ứng sinh lý — không cần cử đầu Meryl cũng biết thứ cứng rắn đặt dưới bụng cô là cái gì.

Thực ra Meryl không ngại đã chiến với một anh chàng đẹp trai như vậy. Nhưng điều kiện tiên quyết là trước đó phải bồi dưỡng tình cảm, bồi dưỡng tình cảm!!

Rất hiển nhiên, Meryl và Cecil còn chưa nói với nhau một câu tiếng người, lấy đâu ra tình cảm lằng mạn.

Do biến hình hao tổn sức lực nên Cecil ngủ rất trầm

Meryl đánh phải trọn tròn mắt không ngừng thôi miên mình — đó là cái chân gỗ, cái chân gỗ, cái chân gỗ, cái chân gỗ...

Beta-er: Thực ra tui hơi thắc mắc, tác giả kiểm đầu cái mũi mà rết lạnh tuyết động quanh năm, sương mù cũng chỉ có vài độ C mà cho Meryl mặc có hai bộ quần áo, miêu tả bối cảnh y như cái rừng rậm nhiệt đới ‘-’

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phiên ngoại Meryl và Lang Vương (2)

Edit: Ngân yến nghi

Beta: Gian phi

Nếu Meryl biết trước rằng một thời gian dài trong tương lai, cô và Cecil không tài nào tiến triển thì giờ khắc ấy cô chắc chắn sẽ ôm chặt cơ thể lòa lỏ của hần.

Đáng tiếc, trên thế giới này có nhiều chuyện không thể đoán trước.

Meryl lăm lăm “chạy gỗ” vô số lần, sau đó vô tư ngủ thiếp đi trong một bầu trời “cháy gỗ”. Meryl ngủ say sưa, không hề hay biết sau khi Cecil tỉnh dậy, thấy mình trần truồng ôm lấy cô gái nhò mà hần nhậ về thì có bao nhiêu lúng túng. Nhưng chẳng mấy chốc, khi hần nhìn thấy bài nước miếng trên tay, chút lúng túng còn con lộp tộp tan thành mấy khúc.

Cô vẫn là đứa trẻ, không nên so đo với một đứa trẻ không hiểu gì. Cecil nhanh chóng điều chỉnh tâm tính. Hần đã khởi phục hình người, có thể sử dụng công cụ, ít nhất có thể đánh lửa.

Hần bình tĩnh xem mình là trưởng bối trong nhà, đỡ đầu Meryl sang một bên, chuẩn bị ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho đứa trẻ mình nhậ được.

Đến chết Meryl cũng không ngờ cô thất bại chỉ vì một bài nước miếng.

Cô đã ăn lương khô và quai dầu suốt một tuần lễ, trong mơ chỉ thấy son hào hải vị chất đầy cả hang động.

Cô trở mình, chớp chớp miệng. Thật thêm thì. Đứng tức, ngày đó bị Cecil đưa về, cô không mang theo đồ dùng, không thể xử lý con mồi mà Cecil săn bắn được. Mấy ngày nay mưa rào rả rác, đoán chừng có tìm thấy bao đồ thì mồi lửa bên trong cũng không thể sử dụng nữa.

Meryl chậm rãi xoay người, sờ sờ bên cạnh nhưng không cảm giác được gì. Cô mở mắt, thấy Cecil quẩn da thú quanh người, ngồi trên tảng đá lớn ngoài hang động, trước mặt hắn là đồng lửa, đang nướng một con vật hình thù tựa tựa con báo (con báo là một giống thú thuộc về loài nai).

Con báo được nướng vàng óng, dầu mỡ xèo xèo, thỉnh thoảng rơi xuống ngọn lửa, ngọn lửa lại cháy cao hơn một chút. Từ xa vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng.

Meryl nuốt ực nước miếng, ngồi dậy, chạy đến bên người Cecil rồi ngồi xuống cạnh hắn, chớp chớp mắt lấy lòng, im lặng nhìn gò má của hắn, cổ to và đáng yêu.

“Ăn đi, của con tất.” Cecil nhẹ nhàng nở nụ cười, cắt một miếng thịt đã nướng kỹ, đặt trước mặt cô.

Meryl cảm động đến rơi lệ. Hắn cười lên thật đẹp, lông mày rậm hơi nhướng lên, đôi con ngươi vàng óng như ánh lửa chợt trời ảm áp, răng trắng tựa tuyết,... À không, dừng ở đây thôi, cô sẽ không kim được tương tượng ra cảnh Cecil dùng hàm răng nhọn ấy cắn xé con mồi.

Cô vừa chuẩn bị nắm chặt cơ hội ‘ thấy người sang bắt quàng làm họ ‘ thì Cecil đã nói: “Ăn xong sẽ đưa con xuống núi, một cô gái nhỏ lang thang trên núi rất nguy hiểm.”

Xuống núi? Sao có thể như vậy?!! Trong miệng cô còn đang ngậm miếng thịt chưa kịp nhai...

Đúng lúc ấy, Meryl nhiệt huyết trào dâng. Nước mắt cô tuôn rơi không ngừng, không cần gờ vờ mà nước mắt tuôn đầy hai gò má. Meryl tội nghiệp nghẹn ngào, kể ra thân thế bi thảm đã soạn sẵn.

Lời thoại lỗi thời, cái gì mà trẻ mồ côi, cha mẹ đều qua đời, không có nhà để về, nếu hắn không cứu mạng cô, cô chỉ còn con đường chết.

Meryl biết chắc, người phải hứng chịu một tuổi thơ luôn luôn bị khinh miệt, coi thường như Cecil sẽ bị câu chuyện của cô làm cảm động. Dù thế nào hắn cũng không nhẫn vứt bỏ một bé gái không nơi nương tựa dưới chân núi. Meryl tính toán hết thảy, chỉ sót một điểm...

“Nếu vậy, sau này con đi theo chú.” Cecil khẽ vuốt mái tóc dày lộn xộn của cô “Từ nay về sau, con là con gái cha, chỉ cần bỏ cô cái ăn, con sẽ không chịu đói.”

Meryl chưa kịp nở nụ cười rạng rỡ, đã bị hai chữ “con gái” làm cho háo hớn cả tâm hồn...

Năm đó, Cecil 27 tuổi, Meryl 12 tuổi.

Cecil trở thành cha nuôi trên danh nghĩa của cô.

Không phải Meryl có tình bịa đạt tuổi tác, mà sự thật là vừa xuyên qua, cả nhà cô đã mất, đến sinh nhật của mình cô cũng không biết.

Cecil vốn là người có trách nhiệm, không để ý đến chi tiết nhỏ này. Hắn rất dốc lòng học tập, nỗ lực trở thành người cha tốt.

Mỗi sáng hắn đều chuẩn bị bữa sáng cho cô. Hắn bố trí cắm bẫy trước cửa sơn động, phòng ngừa có dã thú xông vào, sau đó hắn sẽ ra ngoài đi săn. Xế chiều trở về nhà, xử lý con mồi xong mới vào sơn động.

Hắn sẽ nướng thịt vị cô, mang cho cô đủ loại quả dại chua ngọt. Buổi tối, hắn sẽ cẩn thận xếp da lông mềm mại bên người Meryl, kiên nhẫn nói chuyện với cô cho đến khi cô ngủ.

Bao dò của cô được Cecil tìm về. Biết Meryl rất hứng thú với phép thuật và điều chế dược liệu, lúc hắn săn thú trong rừng, nhìn thấy thảo dược trong sách, sẽ cẩn thận đào lên, bọc lại mang về cho cô.

Meryl sửa sang lại một khoảng đất nhỏ trong sơn động, rộng chừng hai mét vuông, xếp đủ các loại thảo dược mà Cecil mang về.

Lý trí mà nói, có một người cha như Cecil là chuyện rất hạnh phúc. Hắn như muốn đem tất cả tình thân mà mình khuyết thiếu, toàn tâm toàn ý đặt lên người cô.

Đáng tiếc Meryl không muốn làm con gái hắn chút nào. Mọi chuyện vượt ngoài tương tượng của cô. Cecil rất cung chiều cô, nhưng sự cung chiều này lại xuất phát tâm-lòng-rộng-lớn của cha, thật sự khiến cô đau “trúng”...

Meryl nằm trong ngực hắn, nghe Cecil vụng về kể những câu chuyện hắn từng nghe thuở bé, đều là những chuyện đã kể đi kể lại, cô dần dần tiến vào mộng đẹp.

Một ngày nào đó, chò có lớn lên, hắn sẽ phải nhìn thẳng vào sự thật – giữa họ không có bất kỳ mối quan hệ máu mủ nào. Trước khi ngủ, Meryl tự an ủi.

Cuộc sống như thế kéo dài rất lâu. Mãi đến mùa xuân nọ, Meryl nhận ra Cecil càng ngày càng trở về muộn. Hắn thường trở về khi đêm tối đã buông xuống, ngồi trên tảng đá lớn trước cửa sơn động, trầm mặc nhìn về phía xa xăm.

Xa xăm mà hắn nhìn, không phải thành Fog, mà là cánh rừng sâu thẳm trong núi. Meryl đoán, có lẽ đó là nơi mà Cecil không thể hòa nhập – nơi cư trú của tộc người sói.

Meryl tin chắc sẽ có ngày hắn thống lĩnh tộc người sói, nhưng quá trình thế nào, cô không biết.

Trong tài liệu chi ghi chép vồn vện – ‘Tộc người sói có xưa cội cùng cội diện kiến Vương của họ, Lang Vương Cecil thống lĩnh tộc nhân, quyết sách thế lực của Hắc Phù Thủy và Giáo Đình khỏi núi Khamuro.’

Làm thế nào Cecil leo lên vị trí ấy, làm thế nào can quyết kẻ địch, quá trình ấy phải trải qua đất như thế nào... đều không ghi chép. Nhưng không lâu sau, Meryl đã biết.

Lại một đêm trăng tròn, Cecil biến thành hình sói, cô đêm không về.

Hắn bỏ trí tưởng tượng cắm bẫy ngoài hang động, chỉ để lại một tờ giấy, dặn cô mấy ngày nay không được ra ngoài.

Meryl trần trọc nhiều đêm, đến sáng ngày thứ tám mới phát hiện Cecil thương tích đầy mình trước cửa sơn động. Trên người hắn có nhiều vết thương do móng vuốt, máu thịt lẫn lộn, có vài vết cào sâu hoắm kéo dài từ đầu xuống đến eo.

Meryl yên lặng tiến lên, nhận lấy băng vải trong tay hắn, cẩn thận băng bó vết thương. Động tác của cô rất nhẹ, sợ dùng lực sẽ làm hắn đau đớn.

Cecil cúi đầu nhìn mình đau cô, nhẹ giọng an ủi: “Chết vết thương ấy không hề gì, cơ thể cha rất khỏe mạnh, chẳng mấy chốc sẽ khỏi hẳn.”

Meryl mím mím môi, không trả lời. Cô biết hắn đang làm gì, cô cũng biết đây không phải lần đầu tiên hắn bị thương, cũng không phải lần cuối cùng.

Có lẽ trong tương lai, Cecil sẽ bị thương càng nhiều, càng trầm trọng mới có thể leo lên ngai vàng. Đây là số mệnh của hắn, cô không thể xen vào.

Trong lòng Meryl rất khó chịu, ngoại trừ đứng sau hắn, hiện tại cô không thể làm được gì.

Khi Ôn Như Thị gặp nạn cũng vậy, khi Cecil phải liều mạng bên ngoài cũng vậy.

Meryl mài mài đau lòng, không chú ý tới Cecil đã dụ dăng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa lưng cô: “Bé ngoan, đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Khóe miệng Meryl gật gật... bé ngoan cái quái gì! Cô quyết tâm phốt lờ đòn tấn công trí mạng trong lời nói của hắn (Meryl rất ‘cảm phiền’ thân thế lỗi của mình, vì nó mà cô không “ăn” được người ta), bắt đầu suy tư giúp Cecil tránh khỏi cảnh chưa lâm trận đã tử.

Vì vậy, Meryl dồn hết tâm sức vào nghiên cứu chế tạo thuốc chữa thương.

Cecil bị thương ngày càng nghiêm trọng, nhưng chỉ cần trở lại sơn động, Meryl đều lấy ra rất nhiều loại thuốc cổ quái cho hắn uống.

Không đến mấy ngày sau, thân thể hắn lại khôi phục về trạng thái khỏe mạnh ban đầu. Dần dần, Cecil cũng quen với việc bị thương sẽ trở về tìm Meryl.

Mỗi lần như vậy, cô đều vừa lái nhai chửi nủa hắn, vừa kiên nhẫn bôi thuốc cho hắn. Nghe Meryl nói không ngừng, nhìn thấy sự lo lắng không giấu được trên mặt cô, trái tim sắt đá của Cecil cũng hóa mềm mại.

Mẹ hắn mất sớm, khi còn tại thế cũng chỉ ngày ngày hỏi hặn khóc lóc. Cha của hắn thường nói nhất là câu “Quả nhiên là nghiệt chủng, may mà lúc trước ta không cưới mẹ người.”

Nghiệt chủng của gia đình thị trưởng, còn có Angus. Nhưng đến thị trưởng cũng không dám chửi mắng hắn ta, bởi vì Angus sẽ đáp trả bằng những lời nói càng ác độc. Năm đó, mẹ Angus tự sát, hắn ta vẫn còn là đứa bé không tới mười tuổi, dùng một cây đuốc đốt trụ phòng ngai của thị trưởng.

Khi đó thị trưởng đang ngủ trưa, ông ta bị mùi nhai chửi nủa hắn, cũng may Angus không đến cưỡng đến mức khóa cửa phòng cha hắn. Thị trưởng nổi trận lôi đình, chỉ dỗi tẩy một lời lạnh băng của Angus: “Nếu ông không phải cha tôi, tôi đã sớm không nhân nhượng tha cho ông một mạng.”

Cả tòa biệt thự đều bên lửa, cuối cùng sự kiện đó chỉ đành gác lại, bốn cha con họ phải ở ngoài ba tháng mới chuyển về.

Cecil cụp mắt, nhìn Meryl đang chuyển chú bôi thuốc cho hắn. Mái tóc nâu xoăn lộn của cô buông xuống trán, tóc mái hai bên nhẹ lay.

Động tác băng bó vết thương của cô ngày càng thành thạo.

Vẫn là Meryl của hắn tốt, con gái đúng là áo bông tri kỉ. Cecil mỉm cười, giờ tay giúp cô vén những sợi tóc rối ra sau.

Meryl kinh ngạc ngẩn đầu, hai mắt mở to, rất đáng yêu.

Cecil cười: “Sau này con sẽ gặp chú hai và chú ba, nhớ đừng học kiểu nói năng cay độc của chú hai. Chỉ hai nói gì con cũng đừng quan tâm. Có gì ba ba giúp con chống lưng. Tính cách chú ba thì được, hai người sẽ hợp nhau.”

...Chú?

Meryl suy tư nghẹn thở, cô xiết chặt băng vải, cảm thấy như tim mình bị người đàn ông này đâm mạnh một dao.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầm Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Phiên ngoại Meryl và Lang Vương (3)

Edit: Mi tằm

Beta: Gian phi

Lực công kích mạnh mẽ của người sói nhỏ vào răng nanh, móng vuốt và sức mạnh dồi dào của họ.

Nhưng dù mạnh mẽ cũng có giới hạn.

Cecil rất mạnh, nhưng sự cường đại chân chính xuất phát từ lòng trung thành của ngân đấng sĩ Lang tộc. Lang vương có thể dẫn dắt tộc nhân đánh lui lực lượng của Hắc Phù Thủy và Giáo Đình là nhờ vào sự đoàn kết một lòng nơi họ.

Nhưng sau khi gần trăm người chấp hành xâm nhập vào thế giới này, rất nhiều biến số xảy ra.

Cecil chưa trở thành Lang vương đã phải đối đầu với nhóm Cabaji của hiệp hội Hắc Phù Thủy, kết cục tàn bại gần như đã định sẵn. Đối phương có bảy người, mà Cecil, trừ hai bàn tay trắng, hẳn không có gì cả.

Dưới nền trời tối rặng ánh sao, khối đen cuộn cuộn lên từ lòng bàn tay bảy người của hiệp hội Hắc Phù Thủy, tựa như xiềng xích vô hình giam kín Cecil ở trung tâm. Đêm không trăng, người sói muốn biến thân sẽ phải tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Cecil giao thiết trong trận pháp, cánh tay không ngừng tấn công trận pháp với góc độ quý dị. Rừng núi tĩnh lặng, khớp xương trên người hắn dịch chuyển, biến hóa, âm thanh chuyển động của khớp xương như phóng đại nhiều lần giữa không gian tịch mịch.

Cecil mạnh mẽ thôi thúc xương cốt trong cơ thể phát triển, biến thân.

Trận chiến này, không thể đoán trước thắng bại. Nếu Meryl ở đây, nhất định sẽ ngay lập tức nhận ra trong bảy Hắc Phù Thủy có một người là người chấp hành.

Cecil hóa thành một con sói khổng lồ, giết chết bốn phù thủy, nhưng giới hạn của hắn chỉ đến vậy.

Trong hoàn cảnh bị bao vây tứ phía, hắn vẫn liều đối phương tổn thất nặng nề, xem chừng nên lấy làm tự hào. Nhưng trong đầu Cecil khi đó không có chút vinh quang nào, hắn thậm chí không biết lý do hiệp hội Hắc Phù Thủy phải nhúng thành viên tinh anh nhất đến giải quyết một người sói hỗn huyết vô danh như hắn.

Xương đùi hắn đứt đoạn từng khúc, một vết thương sâu kéo dài từ ngực đến bụng. Cecil ngã xuống nền đất ẩm ướt, suy yếu đến mức không thể duy trì hình Sói.

Trải qua một mùa đông dài, lá cây khô héo như hoa vào bùn đất ẩm ướt. Máu tươi chảy xuống, nhuộm đỏ bùn đất và lá cây khô héo.

Trong tầm nhìn đã nhòe mờ vì máu tươi, hắn nhìn thấy bóng dáng Cabaji và hai người khác hò hững rời đi. Cecil biết, hắn sắp chết.

May thay, Meryl không đi cùng hắn. Thức ăn dự trữ trong son động không còn nhiều, không biết có có ngốc ngếch đến mức mãi đợi hắn trở về hay không... Có nên rời khỏi đây, trở về thành thị nhộn nhịp, đó mới là chốn sinh hoạt của một cô bé như cô.

Trong lòng Cecil khe khẽ đau.

Hắn nấp máy mũi, những mảnh nội tạng vỡ vụn lẫn vào máu tươi chảy ra khỏi khe miệng Cecil. Rừng núi tĩnh mịch không có lấy một làn gió nhẹ, đại thụ đứng lặng trong màn đêm tựa như ác quỷ chờ đợi khoảnh khắc sinh mệnh hắn đứt đoạn.

Con người Cecil dần dần tan rã...

Trong khoảnh khắc trái tim hắn ngưng đập, Meryl vẫn ở lại trong hang động bị một tia sáng đỏ bắn trúng! Cô chưa kịp phản ứng đã hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mặt đất.

Đôi gò má mềm mại như cánh hoa dần dần bị nếp nhăn xâm chiếm, sau đó là trán, cằm, cổ, hai tay... Cuối cùng, mái tóc nâu dài cũng bắt đầu khô héo.

Meryl nhanh chóng già đi.

Già như cô người ở cạnh cô lúc này, nhất định sẽ thấy luống lo máu không ngừng thoát khỏi lồng ngực cô, bay về hướng Cecil.

Luống to máu yếu do hàng vạn giọt huyết châu tạo thành, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Khi chúng thấm nhập vào ngực Cecil, trong khoảnh khắc, Meryl và Cecil đồng thời mờ mắt!

Vết thương trên người vẫn còn, nhưng không trí mạng. Cecil cần thận kiểm tra toàn thân, nhưng vẫn không kết luận được nguyên do, đành rời khỏi nơi này trước hăng.

Trước khi về nhà, Cecil vẫn gắng gượng bắt một con thú, vác lên vai. Nếu Meryl hỏi, hắn sẽ trả lời là đi săn không cần thận bị thương. Con gái nhỏ của hắn càng ngày càng dài dòng, nếu không thể cho cô một lời giải thích thỏa đáng thì không cần đoán Cecil cũng biết cô sẽ lại nhai bèn tai hắn cả đêm.

Cũng theo con mồi, thong thả trở lại son động. Cecil lại không thấy bóng dáng Meryl.

Bên đồng lửa có để lại một tờ thư tin. Cecil đọc đi đọc lại dòng chữ trên dưới 10 lần, hắn vẫn không dám tin con gái nuôi ngoan ngoãn hiểu chuyện của hắn cứ vậy mà đi... Lại rời đi vào đêm hắn bị kẻ khác tập kích, suýt chút mất mạng.

Cecil ngồi sững trong son động, tâm tình phức tạp.

Tất cả mọi người đều tưởng hắn thu dưỡng một đứa bé, cho ăn cho mặc, yêu thương che chở, cho cô một gia đình ấm áp... Nhưng, Cecil không vĩ đại như họ tưởng. Khi hắn hết lòng chăm sóc cô, chẳng phải cô cũng cho anh một mái nhà thực sự ư?

“Nếu không chấp nhận cuộc hôn nhân này thì rút cút cho tao! Cút về chỗ tộc nhân đã mìn của mày đi, ăn sống nuốt tươi, ngu trong son động như chúng đi! Mang đồ đạc của mày cút đi! Nhà này không có loại con hoang như mày!”

Tiếng gào thét của thị trưởng vẫn vang vọng bên tai. Hắn thậm chí còn không kịp nói với Angus và Elliott một tiếng, đã bị cha họ đuổi khỏi nhà.

Cecil không để tâm, rời khỏi thành Fog, một mình hắn vẫn sống tốt. Hắn nhận được một đứa bé đáng thương. Cô bé vì hắn mà quết tước hàng động, chế biến thảo dược, nhào vào lòng hắn làm nũng.

Hắn dốc hết tất cả tình yêu thương lên Meryl, tựa như Meryl thật sự là con gái ruột thịt của mình. Hắn cần Meryl, như Meryl cũng cần hắn.

Cecil siết chặt tờ giấy trong tay. Hắn không tin có bóng dung bỏ đi không vì lý do gì. Họ đều là những kẻ không nhà... Nữ Khamaro rộng lòng, một cô bé như Meryl không thể dễ dàng rời núi. Nếu Meryl thực lòng muốn xuống núi, chỉ cần nói với hắn một tiếng, hắn sẽ đưa cô an toàn xuống núi. Meryl vốn không cần lên núi ra đi không từ mà biệt.

Meryl chắc chắn đã gặp chuyện không may. Cecil tìm kiếm tất cả địa điểm mà Meryl có khả năng đi tới, đều không thấy tung tích cô.

Trong lúc Cecil nôn nóng lật tung ngọn núi Khamaro, Meryl đang từ tốn uống một tách trà nóng trong một quán trọ nhỏ tại thị trấn dưới chân núi.

Ngồi của sổ, dòng người qua lại náo nức. Nhờ màn đêm gần gần, phù thủy, người sói, ma cà rồng hóa lẫn vào dòng người. Meryl thờ dài, đặt tách trà xuống. Gió đêm lay khẽ làn tóc cô, những lọn tóc trắng xám không khỏi khiến kẻ khác giật mình.

Meryl vốn chỉ vì kéo dài thời gian củng cố Lang Vương mới quyết định trì hoãn sinh mệnh của mình với hắn. Cô chỉ là người bình thường, tuổi thọ của người sói chỉ ít cũng kéo dài trăm năm. Khi thì triển lòi chủ này, cô chỉ cảm thấy mình hoàn toàn được lợi.

Tiểu thay, Meryl không ngờ rằng nam phụ cũng sẽ bị công kích suýt chút mất mạng. Vì vậy, hành động vô tâm của cô lại thành ra cứu mạng Cecil.

Sinh mệnh của Meryl hoàn toàn không đủ sức trung hòa hết thương tổn mà Hắc Phù Thủy gây ra, vào thời khắc máu chốt, cô dứt khoát vứt bỏ sức mạnh phù thủy trong cơ thể mình.

Cuối cùng, cô biến thành một người phạm chân chính. Bất bất hơn là, vì phép thuật của phù thủy biến mất, liên kết cô đặt trong người Cecil cũng bị thanh trừ.

Meryl không hối hận.

Có thể cứu Cecil, bị thương chút cũng không sao. Nhưng vấn đề là, nếu hắn còn sống mà cô lại chết già, vậy thì ở lại bên người Cecil làm gì nữa?

Từ một cô loli 12,13 tuổi biến thành một bà già sắp chết, sinh mệnh bị rút cạn nhanh chóng khiến cơ thể cô còn yếu hơn người già bình thường. Nếu không nhanh chóng tìm ra phương pháp bảo trì sinh mệnh, Meryl dù có không cam lòng cũng phải chịu kết cục từ vong.

Thị trấn nhỏ này tiếp giáp với núi Khamaro, Meryl nghĩ, cô có lẽ có thể lợi dụng thành viên của hiệp hội Hắc Phù Thủy giúp đỡ mình. Còn Cecil... Có không hi vọng hắn nhận thấy đáng về này của cô, huống hồ, dù hắn biết tình trạng cơ thể cô thì một người sói không được tộc nhân chấp nhận như hắn cũng không thể giúp đỡ gì.

Meryl dùng chân ở thị trấn rất lâu. Nhưng một bà lão tâm trạng nghèo khổ có thể khiến phù thủy dễ mất định? Hết lần này đến lần khác, tiền bạc trên người cô cũng cạn kiệt.

Meryl rất muốn trở về núi gặp Cecil lần cuối trước khi sinh mệnh kết thúc, nhưng cô không còn sức lực trèo lên dãy núi kia nữa...

Khi Cecil tìm được Meryl nhờ sự dẫn dắt của tiên tri tộc người Sói, hắn không còn nhận ra cô bé trong quá khứ.

Giương mặt chẳng chịt nếp nhăn, da thịt nhão nhột. Cô cuộn mình co rúc dưới mái hiên, quần áo bẩn thỉu đến nỗi không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Lòng Cecil đau như cắt, đó là cô bé của hắn, đúng sinh mệnh quý giá của mình cứu vớt sinh mệnh hắn.

Hắn đỏ vành mắt, ôm Meryl đang thoi thóp vào lòng, giọng nói kiên định: “Tiên tri, xin dùng tính mạng của tôi, cộng sinh với con gái tôi!”

“Vương! Không thể—” “Tiên tri kính hải, tất cả tộc nhân phía sau đồng loạt quý gối.”

Leo lên vị trí Lang Vương không dễ, tộc nhân phải vượt qua tầng tầng thử thách chạm đến ngai vị này. Lang Vương đời trước qua đời đã nhiều năm, ông đợi chờ hơn trăm năm mới nhìn thấy Lang Vương tiếp theo được sinh ra. Tiên tri không ngờ mệnh lệnh đầu tiên của tân vương lại là cộng hưởng sinh mệnh với người khác...

Cecil không nhìn ông, hẳn ông Meryl gây tro cả xương đứng đây, trầm tĩnh đứng trước mặt họ: “Nếu đến con của mình cũng không thể bảo vệ, ta không có tư cách gì tranh đoạt vị trí này nữa.”

Meryl dường như mơ một giấc mơ, trong mơ có một giọng nói già nua hỏi cô.

“Có muốn trở lại tuổi bao nhiêu?”

Chấp niệm không thể để Cecil thấy mình già nua xấu xí ẩn sâu trong trí óc cô. Meryl không kìm được nhớ lại đêm Cecil còn chưa trở lại son động. Meryl nghe thấy mình suy yếu trả lời.

“12, 13 tuổi, tôi muốn trở lại 12,13 tuổi...”

300 năm sau, Meryl tha thiết muốn bóp chết mình của khoảnh khắc ấy!

12,13 tuổi cái đầu! Nếu sớm biết từ đó về sau không thể lớn lên, có chắc chắn sẽ thay số 2 vào trước!! Có muốn mình 22, 23 tuổi, không phải 12,13 đầu... Cái thế giới quái quỷ này kìa cô, có vốn dĩ đã đầu hai rồi!

Rất nhiều năm sau, khi Ôn Như Thị và Angus nắm tay nhau du lịch thế giới, Elliott dẫn vợ là Belinda trốn nhà.

Meryl chân thành nắm tay Cecil, đưa ra quyết định trọng đại nhất trong sinh mệnh của mình: “Cecil, chúng ta giải trừ quan hệ cha con đi!”

Cecil thờ dài, vỗ vỗ cái đầu nhỏ còn chưa cao đến ngực mình: “Năm nào cũng nói lời này, con không mệt sao? Sớm tìm rừa nghỉ ngơi đi.” Hắn lắc đầu, xoay người xuống lầu.

“Anh phải đồng ý——” Meryl kêu gào, nhẩy lên lưng hắn, ôm cổ Cecil như một chú Koala, “Biết thừa năm nào em cũng nói, anh làm cha mà không chịu nhận nhượng một lần sao...”

Eo không cong, Cecil đi thẳng xuống tầng.

Trọng lượng trên người không hề ảnh hưởng đến hành động của hắn, hắn công theo Meryl vào phòng bếp, lấy một hộp sữa trong tủ lạnh, rót vào ly thủy tinh.

Sau đó lại công cổ lên lầu, trở lại phòng Meryl, đặt sữa lên bàn, vỗ vỗ đôi chân đang quần quanh eo mình: “Đi xuống uống sữa nào, ngày mai con còn phải đi học, ngại sớm một chút.”

Meryl cắn răng: “Không đi học! Nếu Cecil không đồng ý, Meryl sẽ không xuống!” Cecil: “...”

Hai người đều không nhúc nhích, cuối cùng Cecil thỏa hiệp, ngồi xuống giường.

Hắn kéo Meryl qua, bắt đầu đi hỏi: “Cha không tốt với con sao? Tất cả đều chiều theo con, con muốn đi học, cha giúp con tìm trường học, con muốn học pháp thuật, cha mời một phù thủy mỗi định kỳ đến dạy con. Con nói cái gì cha đều đồng ý, có gì không hài lòng mà nhất quyết giải trừ quan hệ với cha?”

Meryl miễn cưỡng cười, bởi vì đối xử với cô quá tốt, nên cô mới càng tham lam...

Cecil 27 tuổi, cô 12,13 tuổi

Cecil 127 tuổi, cô 12,13 tuổi

Cecil 327 tuổi, cô vẫn 12,13 tuổi... Cuộc sống kiểu này thực không nuốt nổi.

Cô không dám kỳ vọng mình có thể không kiêng dè sa vào bề tình như Ôn Như Thị, ân ái ái hưởng thụ cuộc sống với người mình yêu. Cô không có trang bị thanh trừ tâm can sau khi rời khỏi thế giới. Meryl hiểu, nếu cô không giữ được trái tim mình, điều gì sẽ đợi cô sau khi rời khỏi thế giới này.

Cô rất sợ hãi, nhiệm vụ này quá dài. Mấy trăm ngàn năm sớm chiều làm bạn, có thể phá vỡ bức tường phòng bị như Vạn Lý Trường Thành của cô. Nếu lúc trước cô tiếp cận và lấy lòng Cecil chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ thì hiện tại, cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Ba trăm năm nương tựa lẫn nhau, không phải 3 năm, cũng không phải 30 năm. Một người đàn ông ưu tú dốc hết tâm can đối xử tốt với mình như vậy, nói không rung động là nói dối.

Meryl từng viết thư cho Ôn Như Thị, hỏi cô, giả như người chấp hành thực sự nếm trải tình yêu trong nhiệm vụ, cô sẽ làm thế nào.

Ôn Như Thị hỏi âm rất nhanh, mở ra chỉ có một tờ giấy trắng.

Thật ra Meryl biết, vấn đề này không có đáp án. Nhưng, thời gian của cô và Cecil chỉ còn mấy trăm năm. Chẳng lẽ duy trì mối quan hệ cha con đến cùng?

Bỏ lỡ người nọ, cô lẽ có sẽ không bao giờ gặp được người nào yêu cô như vậy, cũng được cô yêu như thế.

Meryl không trả lời hắn, chỉ chậm rãi xoa hai má Cecil.

Dung nhan hắn gần như không thay đổi so với ngày mới gặp, chỉ là nhiệt huyết khăng khải khi xưa hóa thành thâm trầm ôn trọng.

“Sao vậy?” Cecil ôn hòa giờ tay, đặt lên mu bàn tay cô.

Cô vươn tay ôm lấy cổ hắn, đau thương với một vầng hắc: “Em không muốn làm con gái anh. Cecil, anh không cảm giác được sao? Em thích anh, không phải tình cảm của con gái với cha, mà là niềm âu yếm mà một người phụ nữ dành cho người đàn ông mình yêu.”

Meryl có thể cảm giác được thân thể gần sát mình cứng lại, mãi lâu sau Cecil cũng không trả lời.

Không khí trở nên lúng túng, hai má Meryl dần dần đỏ lên, cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, hắn sẽ không biết cô dốc bao nhiêu dũng khí mới nói được những lời này.

Cô chậm rãi thu tay lại, ngồi thẳng, miễn cưỡng cười: “Không sao, coi như con vừa nói đùa.” Cô bò vào trong chăn, kéo chăn che kín mặt, giọng nói nghẹn ngào: “Con muốn ngủ, ngủ ngon.”

Cecil ngồi bên giường không nhúc nhích. Thật lâu sau, cô cảm giác hắn chậm rãi đứng dậy ra ngoài.

Cửa phòng khép lại, Meryl như bị tiếng động yếu ớt ấy đánh trúng trái tim. Cô kim không được cuộn mình khóc. Hắn thật sự không thích cô, hắn chỉ coi cô là đứa trẻ, trái tim Meryl đau buốt.

Về sau, hai người đều không nhắc lại chuyện đêm đó.

Không có Ôn Như Thị, Angus, Elliott và Belinda, biệt thự trở nên trống vắng. Cecil đột nhiên bắt đầu đi sớm về muộn. Meryl cũng càng ngày càng im lặng.

Mãi đến một ngày, Meryl nhận được điện thoại từ Ceccil.

Cô ngơ ngẩn sắp xếp hành lý, xin nghỉ học một tháng. Cecil lái xe, hàng cây bên đường bị bỏ lại phía sau. Meryl không hỏi hắn định đưa mình đi đâu, cũng không hỏi khi nào trở về thành Fog.

Tất cả đường như không quan trọng nữa. Cô lẳng lặng rũ mắt nhìn làn váy thêu hoa của mình.

Trần nhô dưới núi Kikumaro hoàn toàn thay đổi, đường đá mấy trăm năm trước biến thành đường cái rộng lớn, quán trọ nhỏ cô ở trước kia thay thế bằng một tòa nhà cao tầng. Nơi duy nhất không thay đổi là căn cứ của hiệp hội Hắc Phù Thủy.

Meryl im lặng theo chân Cecil tiến vào gian phòng che kín rèm, bên trong có một phù thủy quen thuộc.

“Gloria?” Meryl kinh ngạc nhìn người mặc áo choàng đen: “Tại sao bà lại ở đây?”

Hiếm khi Gloria nở nụ cười, giọng nói vẫn khàn khàn như vậy: “Giúp cô lớn lên.”

Meryl cảm thấy đầu óc mờ mịt, cô theo bản năng nhìn sang Cecil đứng bên cạnh.

Cecil quay đầu, tránh ánh mắt cô: “Anh nghĩ, im!” nặt hắn có chút thờ hững. “Có lẽ chúng ta có thể thử, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trông em không giống đứa bé.”

Meryl cong khỏe miệng, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Mọi sự sau đó giống như một giấc mơ. Nhờ sự giúp đỡ của một phù thủy vĩ đại như Gloria, đồng hồ sinh mệnh của Meryl dừng ở tuổi 25. Đó là độ tuổi nấp hoa như ngọc của người phụ nữ.

Cô kéo tay Cecil, nhìn hai người trong gương.

Cô cao tới vai Cecil, mái tóc dài tôn lên thân hình yếu điệu, không duyên có tăng thêm vài phần quyến rũ.

Tuy so với hình thể hùng hân của Cecil, thân hình Meryl vẫn vô cùng nhỏ xinh, nhưng ít nhất bây giờ cô có thể tự nói với mình: rất có phong vị chìm nhô nép vào người!

Cô nhào vào ngực Cecil, vui mừng đến vỡ khúc vứa cười: “Cecil, anh yêu em phải không?” Chắc hẳn nàng ngại ngại không chịu mở miệng, mới gạt cổ làm như như vậy. Hành tung của Gloria bất định, dù tìm được bà, muốn bà giúp đỡ cũng phải trả cái giá tương xứng.

“Khụ khụ” Cecil mất tự nhiên ho khan, “À, chuyện đó... Có lẽ.”

Hắn sao có thể không yêu cô, thời gian mấy trăm năm gần kết hai người với nhau. Cecil chỉ chưa bao giờ nghĩ đến việc yêu cô bằng mối quan hệ nào khác ngoài cha con. Nếu đây là nguyện vọng của cô thì năm tháng dài dòng sau này, hắn có thể điều chỉnh tâm tính bản thân, thử thích ứng mối quan hệ mới.

Cecil vĩnh viễn không bao giờ quên, năm đó Meryl gài yếu cô độc co rúc trong một góc hẻo lánh. Từ khoảnh khắc đó, hắn thế, cả đời này không bao giờ để cô chịu thiệt thòi.

Đó là cha con hay người yêu.

Người hắn yêu, vẫn luôn là Meryl.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Thần tiên? Yêu quái?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Taeyoungie

Beta: Gian phi

Một giấy trước, Ôn Như Thị còn ở trong phòng Meryl, an ủi cô đang khóc bù lu bù loa. Một giấy sau, cô đã phiêu lững trong ở thế gian vô định này.

Thảo đầu khởi thủy, trời đất mới được tạo thành, khí nhẹ bay lên cao tạo thành trời, khí đặc tụ xuống tạo thành đất.

Thần Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng, Kịch bản có lẽ còn đồ sộ hơn thế giới phương Tây trong kịch bản trước. Ôn Như Thị hỏi đầu đầu, cô không quá hiểu thần thoại phương Đông.

Ngày trước, mỗi khi làm nhiệm vụ ở thế giới tiên hiệp, cô đều được trao thân phận rất gần gũi với nam chính. Từ trước tới nay, Ôn Như Thị chưa từng trải đất giữa không gian tĩnh lặng thế này, thậm chí còn không có bản thể.

Hơn nữa, trận đấu vẫn chưa bắt đầu. Không có thông báo, thẳng tay chuyển cô từ phòng ngủ của Meryl vào thế giới thứ hai, quá trình này rất kỳ lạ... Ôn Như Thị bèn mở khám quyết, liên lạc với trợ lý.

Tin hiệu vừa kết nối, Ôn Như Thị chưa kịp mở miệng, giọng nói nghiêm túc của trợ lý truyền đến.

“Chị Như, tình hình có chút không ổn. Tất cả người chấp hành chiến thắng vòng một đều đột ngột hôn mê, hiện tại ban tổ chức chưa thể đưa ra lời giải thích. Tuy nhiên, dựa trên xác nhận của các trợ lý khác, chúng ta có thể tin là mọi người sẽ sớm tiến vào trận đấu.”

Bên kia máy truyền tin, cậu ta hít một hơi thật sâu, ngược ngáp nói, “Còn một việc phải nói với chị. Số một của Âm Thứ – Ethel cũng tiến vào vòng hai, chị và Meryl phải cẩn thận một chút.”

“Ethel?” Ôn Như Thì nhủ chặt chân mày, “Chẳng phải cô ta đã bị loại trừ từ vòng một rồi ư, tại sao vẫn được tiếp tục dự thi?”

Sau khi bị cô giết chết, Ethel còn đứng chặn cửa phòng có máy nghĩ tiền, Ôn Như Thì không sợ, nhưng cảm thấy rất phiền phức. Nhiệm vụ là nhiệm vụ, tràn dôi làm gì có chuyện bị người ta giết chết trong nhiệm vụ rồi chạy tới mắng vốn trong thực tại. Thật nực cười, cô chưa từng gặp người chấp hành nào có chấp không chịu nhận thua đến vậy.

Hại có phải lên kế chuyện sang phòng Meryl. Tuy mắt không thấy tâm không phiền, không bị Ethel quấy rầy nữa, nhưng ngày ngày đối diện với Meryl vẫn còn chằm chằm trong nhiệm vụ, lúc nào cũng khốc lóc mất hết hình tượng, cũng phiền phức không kém.

“Nghe nói, từ đầu đến cuối, người chấp hành đứng thứ năm không hề tiếp xúc với bất kỳ nam phụ nào. Tuy cuối cùng cô ta vẫn còn sống, nhưng ban tổ chức cho rằng như vậy không công bằng với mọi người, nên đã quyết định hủy tư cách dự thi của cô ta.”

Bởi vậy, Ethel đứng thứ sáu được thay thế vị trí đó? Ôn Như Thì trầm mặc một lát, bỗng nhiên hỏi: “Mấy ngày nay tôi không ra ngoài, có chuyện gì lạ không?” Nếu Ethel biết mình vẫn có thể tham gia trận tranh tài tiếp theo, chắc chắn sẽ không lỗ mãng chạy tới tìm cô.

Cô luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Chuyện gì?” Trợ lý ngăn người, “Không có.”

Cậu ta đứng một chút, vừa nghĩ vừa nói, “Có lẽ có một chuyện, Tổng Tuyên Cừ lần này không giống mọi khi, cuộc thi đã bắt đầu nhưng chúng ta không hề nhận được thông báo về thời gian, dường như bên tổ chức cũng rất vội vàng. Hôm qua ông chủ của Âm Thứ cùng uống trà với Chủ tịch hội đồng, nhưng cũng không thu được tin tức gì.”

Ôn Như Thì rất muốn bóp thái dương, nhưng không may, cô chỉ là một ảo ảnh, có bắt đầu đi buông tay: “Thôi, gửi tư liệu cho tôi, tôi tự giải quyết.”

“Việc này, không có tư liệu...”

“Cái gì?” Ôn Như Thì ngẹn ứ, trợn tròn mắt, “Không có tư liệu thì tôi tìm người thế nào?!”

Trợ lý vội nói thêm: “Ông chủ nói ngày mai sẽ có, lúc đó tôi sẽ chuyển vào khám quyết của chị.”

Giữ phút này Ôn Như Thì bắt lực đến mức không thêm nhỏ nước bọt, một cuộc thi chính quy mà còn như vậy... Tuy nhiên chẳng mấy chốc cô đã hiểu vì sao ban tổ chức dám chậm trễ như vậy.

Vừa kết thúc cuộc trò chuyện, Ôn Như Thì lập tức bị một lực hút kéo xuống, rơi thẳng xuống mặt đất. Cùng lúc đó, người chấp hành ở các nơi đều gặp phải tình trạng tương tự.

Từng vệt sáng như những ngôi sao băng lao xuống từ bầu trời, cuốn lấy vận mệnh của từng người

...

Đỉnh núi cao vọi hướng thẳng lên bầu trời, quanh năm tuyết trắng bao phủ.

Mây mù dày đặc vờn quanh sườn núi, tuyết đọng trên đỉnh núi, đón lấy chút ánh sáng mặt trời, lấp lánh ra thứ ánh sáng kỳ diệu, tựa như ngọc phản chiếu lên ngọc.

Trên đỉnh núi tuyết cao vạn trượng, có một hòn đá lớn bằng bàn tay.

Hòn đá hình dạng giống đá cuội, không thể bình thường hơn.

Không ai biết tại sao nó lại nằm ở đỉnh núi hiểm người qua lại này, cũng không ai có thể giải thích vì sao phạm vi vài mét xung quanh nó không có tuyết đọng.

Ôn Như Thì cũng không biết. Cô nghĩ, có lẽ là ban tổ chức không muốn có tác thử vi ngại tuyết.

Đứng vậy, cô chính là hòn đá đó. Hôm ấy, cô bị kéo xuống với tốc độ quá nhanh, Ôn Như Thì không gắng gượng được bao lâu đã hôn mê, khi tỉnh lại thì nhận ra bản thân đã biến thành một hòn đá.

Ngay khi Ôn Như Thì tỉnh lại, tuyết đọng quanh người cô bắt đầu tan dần, tạo thành một vòng tròn ngăn tuyết đọng.

Năm đầu tiên, Ôn Như Thì nghĩ, cục đá thi cục đá. Dù sao đây cũng là thế giới tu tiên, chỉ cần cô tu luyện thành hình người là có thể xuống núi.

Vì thế, cô ngày ngày nỗ lực hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Nhưng, rốt cuộc thi cục đá có kinh mạch không? Vấn đề này quá ảo diệu...

Năm thứ ba, Ôn Như Thì vẫn là một hòn đá cuội xám nhẵn. Ánh sáng trên đỉnh núi tuyết rất hiếm hoi, ánh nắng mặt trời vương vãi trên người cô không đủ cho cô chút ấm áp. Mọi nỗ lực hấp thu năng lượng cuối cùng chỉ đủ hòa tan tuyết xung quanh.

Năm thứ bảy, Ôn Như Thì nằm giữa “đáy nở” (ngoại trừ phạm vi xung quanh Ôn Như Thì, cả đỉnh núi đều là tuyết phủ), ưu thương ngược nhìn trời xanh.

Thần linh hỏi, xin hãy phải kể nào đó đến cứu thoát cô đi, cô thế sẽ không chê bai người ta đẹp hay xấu...

Năm thứ mười, cuối cùng Ôn Như Thì cũng tu luyện được kỹ năng phát ra tiếng.

Cô bắt đầu lầm bầm lâu bầu. Đã lâu không được nói chuyện với ai, Ôn Như Thì sắp sửa quên mất mình còn có khả năng nói chuyện. Ôn Như Thì thề, chắc chắn nhân viên công ty đã tự ý rời khỏi vị trí làm việc, bằng không, vì sao có gào trời gào đất gọi trợ lý mà tuyệt nhiên không ai đáp lời?

Năm thứ 36, Ôn Như Thì chửi ầm lên với đám mây sương lãng đãng trên đầu mình, tiếc rằng tiếng chửi của cô chỉ như muỗi kêu. Không phải cô không thể nói to, mà là không dám lớn tiếng, tuyết lì rất đáng sợ...

Nếu cô không phải một cục đá, Ôn Như Thì chắc chắn sẽ chống mạnh mị xi và! Tên quái quỷ nào dám nói sẽ sớm có tư liệu? Tư liệu đâu?! Là kịch bản chưa hoàn thiện hay là cố tình lừa bà đây?!

Năm thứ 58, Ôn Như Thì không còn ngày ngày ngóng trông trợ lý lái đĩa bay từ hành tinh khác trở về Trái Đất rồi gửi tư liệu cho cô nữa. Cô tập trung tất cả tinh thần, tu luyện bất kể ngày đêm.

Khi chân thân của cô bắt đầu được phủ một lớp lấp lánh long lanh, Ôn Như Thì mừng phát khóc.

Cuối cùng cô không còn là cục đá xấu xí nữa rồi! Tuy vẫn là hòn đá xám tro nhẵn nhụi, nhưng chỉ ít năm không giống đá cuội, càng giống đá vũ hoa [1]. Niềm đau đầu với cái đẹp của thiếu nữ thời đại mới quả nhiên có thể tạo nên kỳ tích!

[1] Đá vũ hoa: Một loại đá tròn nhỏ, sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh

Ôn Như Thì rất thích đón ánh nắng mặt trời, ngồi tự kỷ nhìn ngắm thân thể xinh đẹp của mình. Một ngày nào đó, cô sẽ càng trở nên xinh đẹp. Mục tiêu cuối cùng của cô là tu thành ngọc tiên! Hơn nữa nhất định phải là kiều thân tiên xinh đẹp tuyệt trần, băng cơ ngọc cốt!

Còn vì sao từ một cục đá có thể hóa thành ngọc? Ôn Như Thì hoàn toàn không định nghĩ tới. Kiếp này của cô đã đủ bi đát, không cần khiến mình thêm sầu lo...

Ôn Như Thì đang chuẩn bị nghỉ ngơi một ngày để chúc mừng cho chiến tích “lột xác thành nữ nhân”. Bầu trời xanh bỗng nhiên biến sắc, gió mạnh xé toạc mây đen đang cuộn cuộn kéo đến, tuyết đọng trên rã ra từng lớp, tựa như sắp đổ xuống.

Trong đám mây màu đen loáng thoáng hai bóng người, tiếng vũ khí va vào nhau chói tai.

Hai người tranh đấu kịch liệt, gió lớn thổi lên từng mảng tuyết, cuốn thành những vòng tuyết giữa không trung, ánh sáng lạnh lẽo xuyên qua tuyết, phản chiếu ánh sáng khác nhau.

Trong hai người họ, có một người tóc dài trắng bạc như tơ, cười vui vẻ: “Người không đánh lại ta, chỉ bằng sớm đầu hàng”

“Người nào?” Người còn lại mặc y phục đen bị chọc giận, hai tay biến ra hai bánh xe Càn Khôn, hợp thành một, dồn sức tung về phía người còn lại!

Người nọ lui về phía sau, tay áo phất qua bánh xe Càn Khôn, hung khí kia đột ngột chuyển hướng, lao thẳng vào vách núi!

Tiếng động kinh người, Ôn Như Thì cảm nhận được ngon núi chấn động, một bên sườn núi như bị đao thương chém qua, tuyết bắt đầu rơi rụng, dần dần trượt xuống.

Thần tiên đánh nhau, phàn nhân xúi xẻo. May mắn vị trí hiện tại của cô chưa gặp nguy hiểm. Nhưng Ôn Như Thì rất căng thẳng, sợ họ mở rộng chiến trường đến đây.

Cô chỉ là tiêu yếu còn chưa tu thành hình người. Nếu chẳng may bị vụ lầy rồi vùi thân dưới đáy tuyết, Ôn Như Thì thật sự không xác biết mình còn cơ hội thấy ánh mặt trời không.

Tiểu rằng, sự cái gì trời trao cái ấy.

Chỉ nghe người nọ cao giọng: “Được thôi! Nhìn ta tay không tiếp người một chiêu!” Hắn tay tay, trường kiếm trong tay đột nhiên biến mất. Hai tay bỗng nhiên sáng đỏ, liệt điểm (lúa mạnh, để “liệt điểm” nghe cho sang =))) cuốn cuộn từ lòng bàn tay lao thẳng về phía đối phương. Người mặc áo đen không kịp thu hồi vũ khí, vội vàng nâng tay tiếp chiêu.

Sau một tiếng nổ vang, người áo đen bị đánh bật vào lòng núi. Ôn Như Thì chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã thấy người tóc bạc bỗng chốc như cùn kiệt sinh lực, rơi xuống trước, hẳn gió tay áo, vừa hay, sút thẳng vào Ôn Như Thì!

Hòn đá lóc sáng, về một đường cong duyên dáng giữa không trung, cả đỉnh núi tuyết cao vọi chỉ còn vang vọng một câu di ngôn đầy phản nộ.

“Hậu Khanh! Ta muốn giết người —”

Nam nhân bị gọi tên, nghỉ hoặc ngồi đầu nhìn. Núi tuyết nay chỉ còn một nửa, không một bóng người, nhìn xuống dưới chỉ thấy tuyết lờ lờ ùn ùn cuốn xuống chân núi.

Hắn nhìn hồi lâu vẫn không thấy có dấu hiệu của sự sống, chẳng thêm bận lòng, nhẹ phất tay áo, đập mấy bay về phía sơn động hình người.

Bên kia sườn núi, Ôn Như Thị mặc kệ trọng lớp tuyết lỏ, quay cuồng đầu choáng mắt hoa, không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Bấy giờ cô thực sự bị thương đến mức rờn rờn lệ nhỏ, điều đáng mừng duy nhất là khoanh khắc Ôn Như Thị bị sứt trướng, tất cả tư liệu tràn vào đầu cô.

Cuối cùng cô cũng không cần sống làm người không mục tiêu, không lý tưởng nữa rồi. Thì ra không phải không có tư liệu, mà cần nhân vật của vở kịch đến kích hoạt —— thứ thế giới khôn nạn!

Thật hi vọng những người chấp hành khác cũng bị quăng tới những nơi khi họ cò gậy, chìm không thêm ị...

Được rồi, thực ra Ôn Như Thị tự biết thân biết phận, xui xẻo như cô trần đời không có mấy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Thần tiên? Yêu quái?

Edit: Nguyệt Vũ

Beta: Giản phi

Hậu Khanh là ai? Hắn là hậu duệ của Viêm Đế, cháu của Hóa Thần Chúc Dung, con trai Cộng Công, em ruột Hậu Thổ, đạt tiêu chuẩn cao phú soái.

Hắn có thân phận tôn quý, năng lực không mấy ai có thể so bì, dung mạo tuyệt mỹ, dẫn tới chúng tiên từ xuân tâm nhàn nhạo, tranh nhau theo đuổi. Hắn ra ngoài một chuyến có thể thu hoạch một bao lễ vật, ví như lựa dẹt từ thiên tâm tử, trường bào nhuộm sắc bi ngọc, tiền thảo trên núi tuyết nghìn năm... vân vân.

Song, nếu bản thân phải lôi kéo thù hận, Hậu Khanh cũng là số một.

Lâu dần, các nam thần trên trời đều không vũ. Tiên từ nào có chút nhan sắc đều bị Hậu Khanh câu đi, chỉ còn lại mấy bán tiên vô vấn. Ý gì đây? Ý gì đây? Ý là muốn họ chọn từ đồ thừa của hắn ư!

Thế tre trách cứ Hậu Khanh sắp nhún chìm đại diện của Hậu Thổ.

Các chư thần không ngừng gây sức ép, ca của Hậu Thổ bèn nghĩ, chỉ bằng phải hẳn giúp hoàng đế đánh Xi Vưu. Dù sao Hậu Khanh tình lực dồi dào, không dùng đến cũng lừng phỉ. Chờ chiến tranh kết thúc, luận công ban thưởng, không chừng thẳng nhóc kia được ban thưởng một chức quan làm rạng danh gia tộc.

Thế là, Hậu Khanh mới đến nương tựa chỗ Hoàng Đế.

Bấy giờ mới xuất hiện một màn dưới đây.

Ôn Như Thị bị chôn vùi trong tuyết lỏ, vừa cật lực giữ thăng bằng, vừa không ngừng nguyên rủa hắn.

Đất lành họa mi không thêm đậu, ăn no rừng mỡ lên núi tuyết! Sau này hắn biến thành cương thi cũng là do nghiệp quật!

Không sai, là cương thi. Nhắc đến Hậu Khanh, có thể rất nhiều người không biết. Nhưng nhắc đến Hận Bạt, Tương Thần, chắc chắn ai cũng đều nghe qua.

Từ đại cương thi thời thượng cổ, cũng chính là thủy tổ của cương thi, bao gồm Hậu Khanh, Doanh Cầu, Tương Thần và Hận Bạt.

Hậu Thổ tính toán không sai. Chỉ tiếc, Hoàng Đế ế ngại bởi cảnh nhà hắn, không tiện để Hậu Khanh vừa đến đã bị lôi ra chiến trường.

Hậu Khanh đến doanh trại của hoàng đế, được một đám tiểu yêu hầu hạ ăn ngon miệng đẹp. Vài ngày trôi qua vẫn không thấy thông báo hắn được xuất chinh. Nhìn chiến trường hùng lực, tâm hắn cũng ngứa ngáy.

Tình tình Hậu Khanh vốn tùy tiện, thích gì làm nấy, coi trời bằng vung, xem thường quý cụ, trong cơn tức giận, hắn dứt khoát trốn mọi người, lén xâm nhập vào bộ lạc Xi Vưu ném đá gãy tay

Hậu Khanh rất tàn nhẫn, mỗi lần hắn đến đều hành người ta đến thừa sống thiếu chết mới ngánh ngang rồi đi. Thuộc hạ Xi Vưu hận vô cùng, tuy họ là thần tiên, không dễ mất mạng, nhưng gãy xương gãy cánh cũng không dễ chịu gì!

Xi Vưu và quân sự bần nhau, tên khoản Hậu Khanh không đuổi tận giết tuyệt thuộc hạ của Xi Vưu, xem chừng muốn bỏ chỗ tốt theo chỗ sáng. Vậy chỉ cần như vậy, lại như vậy, sớm muộn cũng thu phục được hắn.

Vì thế, nữ chủ của thế giới này lên sân —— Dao Hoa tiên tử – vào xuất hiện đã thu hút muốn ánh nhìn.

Mỹ nhân kế, phản gián kế... trong khoảng thời gian gần gũi, vượt qua trở ngại không gian và thời gian, kế hoạch tác chiến này được triển khai giữa cuộc chiến của hai phe chư thần.

Hậu Khanh khinh thường làm bạn với họ, nhưng dù hắn ra tay thế nào họ cũng dùng tươi cười chào đón. Tục ngữ có câu không ai đánh khuôn mặt tươi cười. Hắn chỉ là rảnh rỗi sinh nông nổi mới đi gây sự với họ.

Thường xuyên qua lại như vậy, không đánh không thành bạn, Hậu Khanh và đám thuộc hạ của Xi Vưu trở thành bằng hữu.

Hoàng Đế không thể làm gì, Hậu Khanh kết giao với người của Xi Vưu chẳng khác nào và vào mặt Hoàng Đế! Hắn ta kéo áo Hậu Thổ khóc lóc kể lể.

“Nhân chuyện tốt mà để người làm xem! Nhìn lẫn xem, không những kết giao với kẻ địch, hắn còn đưa hồ ly tinh Dao Hoa kia về. Vô lễm si! Người cho ta một lời giải thích!”

“Lời ấy sai rồi! Dao Hoa tiên tử dù sao cũng là con gái Hoa thần, sao lại đánh đồng với hồ ly tinh.” Hậu Thổ ôn tồn. Dao Hoa tiên tử là tiên tử xinh đẹp số một, số hai, đứng cạnh Hậu Khanh rất xứng đôi. Nếu không vì tình huống không thỏa đáng, hắn ta đã hỏi đệ đệ bao giờ định đến của câu hôn người ta rồi.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người im phăng phắc, một đám thần tiên tròn mắt nhìn đại ca của tên phản đồ Hậu Khanh.

Hoàng đế đen mặt, không thêm gĩa vô nhu nhược nữa: “Bao che tội nhân cũng là kẻ địch của ta! Tự người suy nghĩ cho kỹ.”

Hậu Thổ bị Hoàng Đế đẩy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hắn ta đánh ném một đám đất vàng về phía Hậu Khanh. Tại sao lại là đất chứ không phải là một ngọn núi lớn? Hời phí kìa! Hậu Khanh dù sao cũng là em ruột của Hậu Thổ, đâu Hậu Khanh hư đồn nương náo, hắn ta cũng không thể xử luôn thẳng em trai ấy được.

Hậu Khanh biết mình chọc phải họa, cũng không né tránh, để mặc đại ca ném đầy bụi vào mặt mình. Nhìn hai người như hai đứa trẻ đang đùa giỡn, Hoàng Đế nói gần vang tay, chư thần như ong vỡ tổ xông lên chói chói hai huynh đệ.

Số kiếp nam phụ, Hậu Khanh đương nhiên không hiểu vì sao mình không đi cứu đại ca, mà lại cần mới kiếp nạn giúp Dao Hoa tiên tử sắp sửa bị bêu đầu thị chúng.

Nói cho cùng, tiên tử xinh đẹp như Dao Hoa không nhiều, nhưng không phải không tìm được người thứ hai. Huống hồ hắn cũng không đặt Dao Hoa trong lòng.

Nếu Ôn Như Thị ở đây, nàng sẽ cười vào mặt hắn và nói cho hắn nguyên nhân. Thần là một nam phụ vẹn chức vẹn trách, trong bất kỳ tình huống nào đều phải phần đầu quên mình vì nữ chủ, giúp nữ chủ ngăn chặn mọi tai ương. Trong kịch bản, những nam nhân bị văng hào quang của nữ chủ chiếu rọi đều như thế mất não khôn rồi...

Hành vi phản bội đại huynh của Hậu Khanh trở thành bí ẩn trong giới thần tiên.

Sau khi không hiểu sao lại bị chết đại ca, Hậu Khanh tỉnh táo lại rồi hoàn toàn hóa hóa. Trong cơn giận dữ, hắn già nhập đội ngũ của Xi Vưu, thế sống chết đối nghịch với Hoàng Đế, thậm chí không tiếc vấy bẩn thân thể, biến mình thành cương thi như Nữ Bạt.

Hoàng đế và Xi Vưu đấu một trận ác liệt, cuối cùng Hoàng Đế chiến thắng, đặt một dấu chấm hoàn mỹ cho cuộc chiến.

Còn Hậu Khanh, sau khi chết trận thì nhập ma, thoát khỏi lực giới. Hắn ở nhân thể, lấy oán hận làm sức mạnh, lấy máu làm thức ăn. Bất Bạo, bất từ, bất diệt. Thực lực của hắn mạnh mẽ, hắn đi gây chuyện khắp nơi, không ai có thể chế ngự.

Sau này, Nữ Oa nương nương không thể khoanh tay đứng nhìn nữa. Bà thu thập linh hồn tự do của Hậu Thổ, đúc cho hắn ta một thân thể mới, sau đó lên hợp cùng Tử Vi, Cầu Trăn, Địa Tảng, nắm người thiết lập trận pháp ngũ hành phong ấn Hậu Khanh.

Từ đó, nhân gian mới yên ổn trở lại.

Tiểu hóa xong dữ liệu về Hậu Khanh, Ôn Như Thị yên lòng tiếp tục lần theo tuyết lỏ xuống chân núi.

Chỉ mong hai người không gặp lại, nàng tuyệt đối không muốn có tí dính dáng gì đến một tên nam phụ siêu cấp bia đỡ đạn như thế! Tình lực dồi dào, vũ lực mạnh mẽ để làm gì, mặt hàng này rõ ràng là thiếu nào!

Ai dính vào người đó xui xẻo!

Thời điểm Ôn Như Thị mở mắt ra, trời đất vẫn quay cuồng.

Nàng không ngồi vùi ngã, mà do tuyết lỏ làm cho choáng váng. Chưa kịp vui sướng vì tìm được đường sống trong chỗ chết, Ôn Như Thị bỗng phát hiện có một con đại bàng đang mài mỏ trên đầu nàng.

Mỏ chích mài vào không đau, nhưng bị cơn sức sinh đầy lông lá này đè dưới móng vuốt bản thù... Sáng nay nàng mới luyện thành một viên đá vũ hoa sáng lấp lánh, vậy mà nó dám... Không thể chịu nổi!

Ôn Như Thị hít sâu một hơi, nín thở con tức trong lòng, dùng giọng nói dịu dàng nhện nọt: “Bằng huynh, mô huynh! ế làm người khác bị thương. Huynh thả ta ra, chúng ta từ từ nói chuyện được không?”

Đáp lại nàng chỉ là tiếng chầm kêu, đại bàng cắp lấy nàng, nương theo gió giang cánh bay lên trời cao

Ôn Như Thị lặng yên. Nếu nó không phải một con chim bình thường thì là đang khinh thường đáp lời của một cục đá. Dù thế nào, thời gian đàm phán kết thúc, bấy giờ là thời gian trả đũa.

Dù gì nàng cũng là thực yêu có linh hồn, bị một con chim ngu ngốc không hiểu tiếng người cắp tới cấp lủi còn ra thế thống gì! Ôn Như Thị ngưng tụ linh lực trong cơ thể, bắn về phía bụng con chim.

Chỉ nghe một tiếng “Pau”, chút linh lực bắn khỏi người nàng như thước đã tan đi... chẳng khác gì đang xì hơi.

Gió nhẹ thoảng qua bụng con chim, màu lông vàng lấp lánh, không mây mây bị chút thương tổn, Ôn Như Thị ngưng ngừng.

Tiểu thụ trên trời không có cái lỗ nào cho nàng chui xuống. Ôn Như Thị cảm thán, hoài bão lớn lao chỉ tiếc tài năng không tương xứng. Đại bàng không hận lòng đến cảm tưởng của một viên đá, hiện tại nó đã bay đến vị trí dự định.

Con chim đột nhiên thu cánh, lao xuống mặt đất. Bên cạnh dòng sông xanh rộng lớn vô biên là một con rùa khổng lồ.

Ôn Như Thị lòng căng như dây đàn, ngay lập tức đoán được con chim này định dùng năng để đập mai rùa!

Đồ chim ngu! Không chọc nổi lão rùa kia cũng đừng lòi năng ra chịu trận thay chứ! Năng chỉ to bằng lòng bàn tay, nó hy vọng cái quái gì ở năng cơ chứ?!

Ôn Như Thị không dám nghĩ thứ bản thể của mình và mai rùa xanh thắm kia, cái nào cứng hơn. Mai rùa lớn như vậy ít nhất cũng phải mấy trăm năm! Nếu năng có hai tay, năng chắc chắn sẽ bấu chặt lấy cánh đại bàng, thả sống chết cùng nó chứ không đi xuống!

Đáng tiếc năng không có tay!

Ôn Như Thị lao về phía mai rùa với tốc độ tên lửa. Ở cự ly cách mặt đất vài chục mét, năng thấy con rùa bỗng chuyển hướng, nhường sang trái, dời người đi một khoảng. Ôn Như Thị bị tráng lướt qua cái mai rùa, lao thẳng xuống dòng sông xanh, nhanh chóng chìm vào trong dòng nước bùn, đến mức không có lấy một chút bọt nước!

Thật thất! Vừa trong lòng bùn thối hoắc, Ôn Như Thị ngược mắt nhìn sóng nước lấp lomasg.

Qua mặt nước có thể thấy đại bàng rộng hai cánh, bỏ thẳng về nửa ngoài con rùa còn chìm trong nước. Con rùa không sợ chút nào, thậm chí không thèm rụt đầu, nghiêng ngang chờ đợi.

Đàn cá nhỏ bị động tĩnh trên bờ dọa chạy, trốn trong đám rong rêu hệ đầu ra nhìn xung quanh. Khóc miệng Ôn Như Thị run rẩy, vẫn cố giữ lễ phép cơ bản “Xin chào! Người ăn sáng chưa?”

Sau đó, không có sau đó, sinh vật xung quanh chạy sạch rồi…

Ôn Như Thị ưu thương thở dài, năng chỉ là muốn tìm người trò chuyện, sao lại khó đến thế! Năng lẽ tâm thần dính đầy bùn đất, bỗng nhiên nhận ra một điểm vừa đáng mừng vừa đáng thương cảm.

Năng…hình như năng không cần hồ háp.

Mấy năm nay năng đều cái bụng gài dùng linh lực hòa tan kíp tuyết quanh thân để làm cái quái gì?

Bóng rùa lướt qua khiến bên dưới đen kịt, Ôn Như Thị chết lịng dưới bùn, khóc thương cho ngu si lằng phí linh lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Edit: Ann tần

Beta: Gian phi

Trong trận chiến giữa lão rùa và đại bàng, Ôn Như Thị không biết ai là người thắng. Năng chỉ biết khi màn đêm buông xuống, Rio rùa lại chậm rãi bò xuống nước.

Nó quấy đạp túi chà, bơi tới bên cạnh Ôn Như Thị thì ngừng lại, nghiêng đầu xem xét năng. Sau đó, nó duỗi cái chân vừa ngắn vừa thô, kéo năng từ dưới bùn lên: “…Thạch yêu?”

Ôn Như Thị vui vẻ, cũng không chế lão rùa chào hỏi không lễ phép, mừng rỡ trả lời: “Đúng vậy đúng vậy, người cũng biết nói!”

“Người cái gì mà người, vô phép vô tắc, phải gọi ta là Rùa Tiên tiên bối!” Nó lắc đầu, trong mắt lộ vẻ không vui vì bị xúc phạm.

“Tiên?!” Ôn Như Thị nói lòng tôn kính, nghiêm mặt nói, “Rùa Tiên tiên bối, hạ yêu lâu nay chỉ tu luyện một môn, may mắn đến nay đã tìm được người chỉ lối rồi.” Con rùa đen cao ngạo ngẩng đầu, rất thích thú với lời khen của năng.

Ôn Như Thị tiếp tục nhịn nọt, thấy con rùa này bị tăng bối lên chân tăng mây, năng mới trừng mắt nhìn, cần thận thêm đó, “Tiên bối Rùa Tiên tu hành nhiều năm như vậy, có biết phương pháp tu luyện nào hợp với hạ yêu không?”

Rùa Tiên cúi đầu nhìn năng: “Phương pháp tu luyện gì? Ngày ngày phơi nắng tắm trắng, từ từ tự khắc thành tài.”

Đối trả! Tu tiên không có bí kíp thì tu thế nào được?! Chẳng lẽ ngày từ đầu phương pháp tu luyện của cô đã sai rồi? Ôn Như Thị dè dặt hỏi: “Vậy, vậy, ta muốn hỏi một chút, từ từ… là bao lâu?”

Rùa Tiên nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, nó rất thích hòn đá nhỏ này, muốn khoe khoang chút chút, nhưng vẫn đề của năng… Nó chưa từng tính qua. Nó chỉ chờ mở miệng “Khoảng 700, 800… Hôn một ngàn năm?”

Khóc miệng Ôn Như Thị gật gật: “… Xin hỏi năm nay ngài bao nhiêu tuổi?”

“Không nhớ, chắc là một ngàn, hai ngàn năm gì đó.” Rùa Tiên có chút tự hào, trầm đắm quanh đây chỉ có nó sống lâu nhất.

Ôn Như Thị hít một hơi thật sâu: “À, chắc hẳn ngài có thể hóa thành hình người chứ?”

Rùa Tiên cũng đó, cuối cùng cũng chịu hạ cái đầu cao quý xuống, ngưng ngừng dòi mắt đi chỗ khác: “Thật ra, chuyện hóa hình ấy à, ta tự thấy đáng về bây giờ rất tốt.” Đường như sợ Ôn Như Thị không tin lời mình, nó lại vội vã nói thêm, “Hình người thật sự rất xấu, lại chẳng có cái mai mỹ miều như ta. Làm yêu quái chẳng phải sung sướng sao, bị đầu ngu đấy, làm người ắt phải tìm chỗ ngủ, phiền toái! Hơn nữa, cứ như ta đây, ở yên một chỗ chẳng cần động đây là hạnh phúc nhất.”

Toàn thân Ôn Như Thị run lên vì giận.

Sống một, hai ngàn năm mà còn chưa biến thành hình người… Cuối cùng Ôn Như Thị cũng có thể khẳng định: con rùa này vốn dĩ chưa từng tu luyện!

Thế giới này linh khí dồi dào, ngay cả kẻ chẳng hiểu gì như năng có gắng qua năm trăm năm đã có thể nói chuyện. Con rùa này sống hơn nghìn năm mà vẫn chỉ đắm chìm ở trình độ nói được tiếng người. Nó lý đầu ra tự tin xưng “Tiên” với có?!

Nếu thần tiên trên đời đều chỉ có một tâm nguyện là nằm ly một chỗ giống nó, thì thế giới này đã không bao giờ có cuộc chiến của các chư thần rồi.

Năng còn tưởng gặp được quý nhân nữa chứ, Ôn Như Thị chán nản ngậm miệng.

Rùa Tiên thấy năng không nói gì, dường như tự biết mình khiến đối phương thất vọng. Ở khúc sông này không dễ gì gặp được yêu quái biết nói chuyện, nó nhún nhường mở lời: “Mặt trắng sắp lên, chỉ bằng ta dẫn người đi đón ánh trăng?”

Ôn Như Thị ủ rũ nói “Được”, con rùa đen ngậm năng trong miệng, chậm chạp xoay người bơi lên bờ.

Đêm đó ánh trăng sáng ngời, tiếng nước róc rách chảy bên tai. Trên bờ, thềm cỏ xanh ướt đầm ướt tuyết trắng hoa, ánh trăng lên lờ lờ vào từng tầng hoa lá. Ôn Như Thị được đặt trên mặt một tảng đá lớn bằng phẳng bên bờ sông. Tảng đá lớn và tảng đá nhỏ, đúng là một tổ hợp dễ nhìn.

Năng tập trung tinh thần, hấp thu tinh hoa của ánh trăng. Rùa Tiên nằm nhowi gài gù bên cạnh tảng đá. Một lúc sau, năng chợt nghe tiếng ngáy khó ngủ đều đặn. Ôn Như Thị nhìn xuống, quả nhiên, lão rùa ngủ luôn rồi.

Năng thở dài, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu luyện. Cũng đã lâu năng chưa được ngủ, nhìn Rùa Tiên ngủ say sưa đúng là đáng ngưỡng mộ.

Đi Rùa Tiên thích khoe khoang, nhưng lại đối xử với Ôn Như Thị rất tốt.

Mỗi khi trời mưa gió, nó sẽ ngậm “đá vũ hoa” trở lại lòng sông. Rùa Tiên có một hang động nhỏ giữa sông, nó thường rải rong và bèo làm ổ cho Ôn Như Thị. Không phải nó thích chạng điện, nó chỉ sợ năng quá nhỏ, nó chỉ cần xoay người đã đủ đá năng ra khỏi hang.

Mỗi khi thời tiết trong lành, nó lại đưa Ôn Như Thị lên bờ, đặt ở chỗ cũ, sau đó nằm ngai bên cạnh

Bờ sông cây cối um tùm, linh khí dồi dào hơn Tuyết Sơn. Ôn Như Thị tập trung tu hành mấy năm, cuối cùng từ đá vũ hoa hóa thành đá kyu ly. Bây giờ, năng có thể tỏa ra ánh sáng mờ ảo trong đêm.

Ôn Như Thị tin chắc hình người của mình hẳn không đến nỗi xấu xí như quái vật. Chẳng phải các cụ có câu một màu trắng che trăm xấu sao, chỉ cần da dẻ đẹp, dù lớn lên có hơi xấu xí, chắc hẳn cũng không quá tệ?

Thành thạo vẫn có động vật đến bờ sông uống nước. Một ngày, Rùa Tiên đang kiểm ăn dưới sông. Ôn Như Thị phơi nắng trên tảng đá lớn, bỗng nghe thấy tiếng kêu của động vật gần đó.

Năng đưa mắt dõi theo, khuôn mặt bỗng biến sắc.

Một con hổ ly trắng tuyết đang chậm rãi tới gần tảng đá, nó hít mát quai sạt năng một lát, bỗng cái đầu, ngửi một cái.

“Ôn Như Thị, người cũng có ngày hôm nay.”

Trời muốn diệt nằng ư! Ôn Như Thị thảng thốt kêu gào: “Rùa Tiên tiên bối! Cứu mạng! Có con hổ ly xấu xí muốn ăn trộm tảng đá của ngài!”

Con hổ ly thời tha trong lòng Ôn Như Thị, à không, phải nói là Ethel thời tha nghe tiếng hét thất thanh của năng, cũng giật mình hoảng hốt, vừa ngẩng đầu đã thấy một con rùa khổng lồ lộ đầu ra: “Ai dám động đến đồ của ta?!” Nước sông ào ào tách ra, chảy xuống hai bên mai rùa.

Ethel do dự, không biết nên bắt cóc Ôn Như Thị bỏ trốn, hay vẫn nên lo cho thân mình trước hẵng. Rùa Tiên quấy đạp bốn cái chân ngắn, vọt ra khỏi mặt nước, sử dụng tốc độ nhanh nhất của nó, âm âm đuổi tới như một cỗ xe tăng.

Hình thể hai bên cách biệt quá lớn, giờ khắc này Ethel hoàn toàn không do dự, nó quay đầu nhích khỏi tảng đá, cắn đầu chạy vào rừng.

Thấy hổ ly chạy biến như làn khói, Rùa Tiên lập tức đứng lại thở dốc.

“Mẹ ơi, một chết mất, ta phải nghỉ ngơi đây.” Mấy trăm năm chưa từng vận động mạnh, bỗng nhiên phải chạy hồng hộc cả chục mét, chẳng khác nào muốn lấy mạng già của nó.

Ôn Như Thị ôm trán. Cũng may Ethel đã chạy xa, không thấy đáng về sống đó chết đó của Rùa Tiên. Tên biao tiêu này chỉ có mỗi tuyệt chiêu dùng hình thể dọa nạt đại phương. … Haiz, có còn hơn không, năng tự biết bằng lòng với thực tại.

Mấy ngày sau, Ôn Như Thị luôn thấy hổ ly trắng quanh quẩn ở bãi rừng, nhìn chòng chọc vào bản thể của năng.

Rùa Tiên không yên lòng: “Hay là người lên lưng ta đi.”

Ôn Như Thị nhìn từ chi ngắn ngắn của nó, lại nhìn hình thể như viên ngọc của mình “Ngài nghĩ ta ko lên lưng ngài bằng cách nào?”

Trông mắt Rùa Tiên khê chuyển: “Ta đứng dưới tảng đá, người lên xuống lưng ta.”

Ôn Như Thị “...” Nếu nàng cứ động được thì có gì đợi đến ngày hôm nay?

Hai yêu quái nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lát, Ôn Như Thị lên tiếng: “Ngài đặt ta ở mấp tầng đá, lấy thân dụng vào vách đá, có lẽ ta có thể rơi lên lưng ngài.”

Rùa Tiên vui vẻ đồng ý. Thử nhiều lần, cuối cùng Ôn Như Thị cũng rơi xuống chính giữa mai rùa. Nàng vung tay: “Đỡ!”

Rùa Tiên vênh vào xuất phát, bước về phía hồ ly: “Hôm nay ta trùng trị nó!” Ôn Như Thị cảm động gật đầu liên tục. Không trùng trị Ethel, nàng cũng không yên tâm lắm rắng!

Nửa khắc sau, Rùa Tiên vẫn còn cồng Ôn Như Thị chậm chậm lê bước bên bờ sông, bước đi của một thiếu nữ mong manh dễ vỡ cũng không khiến người ta lo lắng như bước đi của con rùa này.

Một khắc sau, Rùa Tiên cuối cùng cũng đến bìa rừng.

“Thôi bỏ đi, nó đã sớm đi rồi.” Ôn Như Thị không nhận được mờ miệng. Với tốc độ này chỉ có thể tóm được loại yêu quái bất động như nàng thôi.

Rùa Tiên quay đầu nhìn khoảng cách mấy chục mét từ bìa rừng đến bờ sông, mặt gãi đồ lên: “Trò về rất lâu, hay là tối nay chúng ta ngủ trong rừng?” Ôn Như Thị cảm nín nhìn trời.

“Trong rừng có rất nhiều hoa thơm có lá, người chưa thấy bao giờ, nhìn một chút cho đỡ tức.” Rùa Tiên nỗ lực thuyết phục, “Chẳng phải người rất thích đem đóm ư, xem ở khoảng cách gần thế này chắc chắn thú vị hơn xem ở bờ sông rất nhiều.”

Khôe miệng Ôn Như Thị khê nhếch, thật lòng không muốn đáp lại.

Buổi tối hai người ở lại trong rừng. Trong rừng nhiều muỗi, nhưng Ôn Như Thị không bận lòng, nàng chỉ là một tảng đá. Rùa Tiên da dày, cũng không thêm để ý. Đến khi đêm đã khuya cũng không thấy con đom đóm nào bay ra, đến mặt trăng cũng bị mây đen che kín.

“Chắc là không mưa đâu nhỉ.” Ôn Như Thị lẩm bẩm

Vừa dứt lời, một tia chớp đánh xuống, tia chớp xé đôi màn đêm, sét đánh vào một cây đại thụ cách đó không xa! Cảnh cây to lớn bỗng chốc nứt toác, trên tán còn có vài đóm lửa. Ôn Như Thị và Rùa Tiên giật mình, không cần nàng nhắc nhở, Rùa Tiên đã tức tốc chạy khỏi rừng.

Tốc độ này khác xa tốc độ chậm rì rì của nó thường ngày, tốc độ này thậm chí có thể so với tuyển thủ bơi tự do trong thế vận hội Olympic.

Ôn Như Thị ở trên lưng nó, xúc này loạn xì ngầu, khó khăn lắm mới lết bấp được một câu: “Ngài chậm lại chút.” Không ngờ, lại càng xúc này mạnh hơn.

“Người yên tâm, có ta ở đây, chúng ta sẽ không bị sét đánh chết!” Rùa Tiên vừa tăng tốc động tác, vừa thở hồng hộc an ủi nàng

Khi Ôn Như Thị lần từ mai rùa cứng rắng của nó xuống đất, trong lòng nàng chỉ có một câu: “Cũng vì có người ở đây nên ta mới bị sét đánh chết đó...”

Không trung vang lên tiếng nổ lớn, mưa dৌ xuống tầm tã, tiếng mưa rơi lộp độp trên từng phiến lá.

Cách một màn mưa, Ôn Như Thị giương mắt nhìn bóng lưng Rùa Tiên: “Mau trở lại...” một tia sét đánh xuống, tiếng sấm nổ vang hoàn toàn át mất tiếng nàng gọi.

Ôn Như Thị nhìn phương hướng nó đi mất, thờ dãi thườn thợt.

Khi Rùa Tiên ra sức chạy thoát, bỏ nhào xuống lòng sông, bảy giờ mới phát hiện hòn đá trên lưng không còn nữa. Rạng sáng ngày hôm sau, Rùa Tiên tìm kiếm dọc theo con đường tối qua, cũng không nghe thấy giọng nói quen thuộc của nàng nữa.

Ngày khi Rùa Tiên đau lòng quay lại đường cũ, nhìn từng tảng đá có hình dáng giống nàng rồi gọi tên nàng, thì Ôn Như Thị đang nằm trong lòng Hậu Khanh.

Nghe tiếng hân chào hỏi cùng người khác, lòng Ôn Như Thị muốn khóc.

Vòng qua vòng lại, cuối cùng lại vòng về bên người tên nam phụ này, đúng là oan nghiệt...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tài miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thần tiên? yêu quái? [4]

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Gấm phi

Trong người Hậu Khanh có một túi cần khôn. Túi cần khôn chia làm nhiều ngăn, một ngăn đựng tiền thảo, một ngăn cho động vật có da thật mỏng manh, một ngăn để tiền đan và linh dược, ngăn còn lại là vũ khí và tạp vật.

Ôn Như Thị bị ném vào ngăn tạp vật, chui rúc chung một chỗ với đủ thứ vật phẩm linh thần.

Nàng nghĩ thấy mùi thơm của tiền đan tiền thảo ngày sát vách. Chi hân nhìn chưa tu thành hình người, nếu không nhờ thế sẽ găm sạch toàn bộ tài sản của tên ngọc thiếu gia giàu này. Ôn Như Thị không may tự hỏi liệu hình người của thạch yêu có thể ăn uống hay. Dầu có phải ăn vào rồi nôn ra cũng cam lòng, không thể để hân dễ chết!

Trong lúc Ôn Như Thị tức tối nghĩ cách khiến Hậu Khanh gấp xui xẻo, hân chia tay thuộc hạ của Hoàng Đế, ngự phong về động phủ của mình.

Nam tử dung mạo tuyệt thế, bạch y trong gió, tóc bạc như tơ, đập mũi đập gió mà đi. Trên đảo Phù Không, dưới tảng cây Lăng Dao, hai tiểu đồng đang im lặng đợi trước cửa.

Hoa Lăng Dao ba màu hồng, trắng, tím xen vào nhau tung bay trong gió, cảnh đẹp như mộng. Hậu Khanh ung dung thả bước giữa mưa hoa, bước chân chủ tử chưa tới gần, hai tiểu đồng áo xanh đã bước lên đón chào.

Hậu Khanh phát tay áo, gió tay to ý không cần hành lễ. Hân vừa đi vừa nói, miệng ngọc vờ cất lời, hình tượng thanh nhã của hân sụp đổ trong nháy mắt, “Thanh Hạc, Minh Uyên, mang dụng cụ nấu nướng của ta ra đây, cần thận chút, xây xước chỗ nào thì cần thận bộ da của các người đấy.”

Thanh Hạc và Minh Uyên nhìn nhau.

Ở thần giới, Hậu Khanh nổi tiếng thích mỹ thực. Nhưng với xuất thân và vũ lực của hân, chút đam mê con con ấy chẳng ảnh hưởng gì. Đến Hậu Thổ còn không ngăn cản, huống gì hai tiểu đồng dựa vào Hậu Khanh mới có ăn.

Những nữ thần ái mộ hân lại càng vui lòng. Thành thạo các năng lực mang theo ít gia vị hiếm gặp hay nguyên liệu nấu ăn tới cửa xin gắp. Chi cần trên tay đối phương có thứ gì lọt vào mắt Hậu Khanh, hân bỗng dưng sẽ trở nên cực kì dậu dàng với họ.

Hai người nhìn nhau một lát, không dám nhiều lời, vội vàng nghiêm mặt chạy vào kho hàng.

Dụng cụ nấu nướng của Hậu Khanh đều do hân tự rèn. Không những không rèn từ vàng ngọc quý giá gì, hình dáng cũng rất kì lạ, với mỗi món ăn lại sử dụng dụng cụ nấu nướng khác nhau. Thanh Hạc không biết hôm nay chủ nhân chuẩn bị nấu món gì, chỉ có thể hai tay nâng hộp quý để Minh Uyên lần lượt đặt từng thứ lên bàn trà trước mặt Hậu Khanh.

Hậu Khanh nghiêng người dựa vào gối mềm, không chỉ định một dụng cụ như thường ngày. Hân bỗng nghĩ đến khối đá cuộn lưu ly, cười khê, “Đốt bếp lò, nướng khối đá này trên vò nướng.”

Thanh Hạc sững sờ đón lấy Ôn Như Thị, chân chữ nái, “Viên lưu ly này đã có linh trí, nếu nướng trực tiếp chi sự...”

Hậu Khanh liếc xỏ hân, thấy hân vội ngừng lời cúi đầu tuân mệnh mới gằn lỏng mày, chỉ vào một chiếc nồi nhỏ rộng chừng một thước. Không đợi Hậu Khanh sai phải, Minh Uyên đã thu dọn những dụng cụ không dùng đến.

Lửa trong lò cháy hùng hực, Ôn Như Thị im lặng đắm chìm trong lò lửa. Không phải nướng không nổ vớt bỏ liếm si để xán tha, chỉ là lửa này đốt quanh tảng đá, không may tén thương đến nàng, cũng lắm chi có nhiệt độ cao làm nàng khó chịu.

Ôn Như Thị muốn biết hân định làm gì. Lại nói, ngoại trừ cú đá lần đó, nàng và Hậu Khanh không thù không oán. Nhưng trong cảnh rừng đêm mưa xối xà hôm đó, Hậu Khanh vừa liếc mắt đã nhìn thấy nàng. Không những thấy, hân còn nhặt nàng từ trong lùm cây, lau khô rồi cắt đi.

Ôn Như Thị không tin Hậu Khanh không nhận ra nàng không phải viên đá bình thường. Thần lực của hân và lão Rùa Tiên ở bờ sông tựa như trăng sáng trên cao với đom đóm dưới đất. Rùa Tiên còn nhận ra, Hậu Khanh không thể không biết. Biết rõ nàng là thạch yêu nhưng vẫn mang về phủ, rồi cuộc tên ngọc chi được mã người này có ý đồ gì?

“Thanh Hạc, vào vườn hái ít gia vị, rửa sạch rồi xếp sẵn. Minh Uyên, lấy một miếng mỡ trăn, khi nổi bắt dầu nóng thì thả vào, sau đó xử lý miếng thịt rắn.” Hậu Khanh nhân nhủ sai sử hai tiểu đồng, còn hân lấy một bình rượu quý từ túi cần khôn, rót vào ly ngọc.

Minh Uyên ngoan ngoãn bê nồi ra ngoài, đi tới cửa bỗng quay đầu hỏi, “Có giữ đầu rồng kia lại không ạ?”

“Ai bảo người đó là đầu rồng?” Hậu Khanh nhàu mày, nhếch môi, “Đầu hoàng huynh có hỏi, người cũng phải kháng kháng một mực kháng định đó là rắn, chúng ta ăn thịt rắn. Thịt rắn, hiểu không?”

Minh Uyên nín mỉm, ngập ngừng lặp lại câu hỏi lúc này, “Vậy rồng... đầu rắn này có giữ lại không ạ?”

“Tim bừa một chỗ nào đó, đốt, chôn gì cũng được, đừng để ai thấy là được.” Hậu Khanh tùy ý phát tay, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve miệng ly, nụo ngon trong ly sóng sánh, “Nhớ thái thịt thành lát mỏng, sau đó dùng đá tẩm dầu nóng lăn qua, đảm bảo thật ngon và co dãn.”

Hậu Thị cũng ngu luân rồi, nàng không khỏi muốn đưa tay móc lỗ tai, xác nhận mình không nghe nhầm. Dùng đá chế biến món ăn? Thảo hồng hoang đã có trò này rồi à? Chẳng phải thảo hồng hoang thật dễ nướng kim hân chung với một nồi thập cẩm, không ném ném gia vị rồi cứ thế ăn luân ư? Dầu thần tiên lâu ngày ăn giò uống sương muốn đổi khẩu vị cũng không đột phá đến mức ấy chứ?

Ôn Như Thị không kìm được, “Người nhặt ta về để làm nóng thịt?”

Hậu Khanh cụp mắt, nhấp một ngụm rượu, nụ nụ cười dậu dậu, “Tất nhiên là ta thích người, vậy mới mang người về.”

“Không phải, thế gian ti ti hòn đá, sao người phải nhặt ta?” Ôn Như Thị hỏi bậy. Lát nữa nàng sẽ bị tẩm dầu, nhiệt độ ghê gớm hơn ngon kira dưới người nhiều. Sẽ rất đau!

“Bơi vì người sắp thành yêu,” Hậu Khanh trả lời, nhìn nàng bằng ánh mắt dậu dậu, con người màu xám trong suốt, đập đom như sóng biển khi lên khi xuống, càng toát ra vẻ mê hoặc chứng sinh, “Đó tu thành yêu không nhiều, huống chi là đá lưu ly lấp lánh.”

Tất nhiên nàng là thạch yêu xinh đẹp nhất. Nàng không thiếu ít sức lực để tu dưỡng bản thân. Ôn Như Thị ngẩn ngơ gật đầu, sau đó đột nhiên thẳng thốt!

Suýt chút bị đất mũi bởi một câu nói! Ôn Như Thị giận nưn người, “Vi dụng mạo ta đẹp hơn các thạch yêu khác, người định dùng ta làm nóng thức ăn?”

Hậu Khanh cười, “Không phải vật gì cũng lọt vào mắt ta đâu, người nên cảm thấy vinh hạnh.”

Ồn Như Thị còn đang loay hoay tìm cách phản kháng, Thanh Hạc đã dùng một cái kẹp gấp lấy nàng, đặt vào nôi đã bỏ sẵn thịt và gia vị. Không chờ nàng kịp cất tiếng, mớ trần nóng bỏng đã rót xuống.

Ồn Như Thị chỉ cảm thấy lớp da bên ngoài đau nhói, tiếng đầu sợi xèo xèo không ngừng. Lát sau, mùi thanh nhệ của thịt bắt đầu lan tỏa trong không gian. Lăn lộn trong dầu sôi, Ôn Như Thị thấy một đôi đũa ngọc lại gần, gấp miếng ‘thịt rắn’ gần nàng. Hậu Khanh sung sướng hế miệng thời thời, sau đó đưa vào miệng, “Nếu có thêm ít nguyên liệu thì mùi vị càng ngon.”

Ồn Như Thị không còn sức phản bác lại lời hắn.

Sức nóng từ dầu mỡ thông thường nặng có thể gắng gượng chịu được, nhưng con rắn kia thật ra là Đồng Hải Long tộc. Hậu Khanh nếm thử son hào hải vị khắp thể gian, quái thú gì cũng không chứa, chỉ trừ có thịt rồng chưa thử. Lần này lấy danh nghĩa Hoàng Đế bắt một con ở trận doanh của Xi Vưu về nếm thử.

Hắn không dám để lộ việc mình giành giữ thuộc hạ của người ta, sau khi bắt về sào huyết, hắn lập tức đánh về nguyên hình, lột da rút gân chặt thịt cả đêm để che giấu, đợi ngày sau tìm được nguyên liệu thích hợp rồi chế biến.

Hậu Khanh ăn uống no say, chỉ thương thay tiểu yêu Ôn Như Thị bị dày vò trong dầu rồng. Nàng dùng linh lực gắng gượng một chút, cuối cùng không cố gắng nổi nữa, mặt mũi sa sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Chậc,” Thấy ánh sáng của viên đá trong nôi nhạt dần, Hậu Khanh nhủ mảy dùng đũa ngọc chọc chọc, “Nếu không sáng nữa thì không xứng với nôi thịt này đâu.”

Ồn Như Thị không nhúc nhích. Thấy chủ nhân không buồn không lo, Minh Uyên khom lưng, cẩn thận nói, “Có lẽ đạo hạnh của tiểu yêu chưa đủ, không áp được uy lực của rồng?”

Hậu Khanh nghe vậy, không khỏi buồn chán. Thức ăn ngon phải đủ sắc hương vị, đá lưu ly vốn rất lộng lẫy, càng tồn lên thì rồng óng ánh. Giờ thì hay rồi, mới nấu được một món viên đá này đã ngất xỉu, một viên đá cuối bình thường sao xứng đặt trên bàn ăn của hắn?

Hắn gác đũa ngọc, lắc đầu thờ dài, “Vết nó ra ngâm vào thiên thủy, yếu như vậy, sao sử dụng được mấy lần nữa?

May thay Ôn Như Thị không nghe thấy, nếu không cũng tức đến mức ngất thêm lần nữa.

“Mấy ngày qua ta không ở đây, có gì đặc biệt không?” Thấy Minh Uyên mang thạch yêu ra ngoài, Hậu Khanh quay đầu hỏi Thanh Hạc.

Thanh Hạc biết không thể chối, chỉ đành cúi đầu trả lời, “Hôm qua Hoàng Đế Hậu Thổ sai người đến nói với chủ nhân một câu...”

Hậu Khanh đợi mãi không nghe thấy câu sau, cau mày, “Nói.”

Thanh Hạc làm một đũa đàm, “Nguyên văn là, ‘Các người nói với trưởng tộc Hậu Khanh hư hỏng kia, nếu hắn có gan lên trò lại thì bỏ lên đây cho ông, không lên không được!’”

Hậu Khanh nhếch môi, hít sâu một hơi, đứng dậy đi về phòng ngủ, “Đi đường lâu như vậy, có chút buồn ngủ, người trả lời thay ta, đợi ta rảnh sẽ lên.”

Thanh Hạc muốn khóc, không dám ngăn cản, trở mặt nhìn hắn phẩy tay áo bỏ đi. Kẹp giữa hai anh em quyền thế này, ngày tháng trôi qua thật khó khăn.

Mấy ngày sau, Ôn Như Thị nằm trong suối thiên thủy mất lực, nhờ giọng hỏi thăm Minh Uyên đang phân loại tiên thảo, “Hậu Khanh đi rồi à?” Bấy giờ nàng là thịt trên thớt, một người chém giết.

Minh Uyên sửa lại năng, “Phải gọi là chủ nhân, người còn gọi như vậy thì cần thận hậu quả.”

Ồn Như Thị hừ nh, con gần của nàng còn chưa tan, “Ta không bán mình cho hắn, có gì phải gọi hắn là chủ nhân?”

“Lên nghỉ một lát, ngâm nước mãi cũng không tốt.” Minh Uyên vớt có từ trong nước, đặt lên trên li sen bên cạnh. Lá sen xanh thăm đở viên lưu ly to bằng bàn tay, càng tồn nổi ánh sáng trên người Ôn Như Thị.

Minh Uyên không nhìn nàng, trở lại chỗ cũ, “Người thông minh thì nên nghe lời, chủ nhân đối xử với người mình rất tốt. Không nói đâu xa, trên thiên giới chỉ có năm dòng suối thiên thủy, vậy mà chủ nhân để người ngâm nước suối dường thượng hàng ngày.”

Hắn dừng một lát, nhìn Ôn Như Thị trên li sen, “Nếu người đủ chủ nhân vui vẻ, chưa biết chừng sẽ sớm hóa thành hình người. Nếu định không nghe lời thì quyết cho nhanh, chờ linh phí nước suối quý. Người đó, tự suy nghĩ cho kĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Thần tiên? yêu quái? [5]

EDIT: PI SÀ NGUYỆT

Beta: Giun Phi

Chi cần đồ Hậu Khanh vui vẻ thì nàng sẽ sớm chút hóa hình – Ôn Như Thị chỉ nghe lọt tai mỗi lời này.

Hậu Khanh giao thiệp rộng, thần lực mạnh mẽ, linh đan dị bảo nhiều không đếm xuể, nếu hắn thật lòng che chở thì... Ôn Như Thị nghĩ một hồi, không thể không thừa nhận Minh Uyên có lý.

Sở trường của Ôn Như Thị là nghe lời đoán ý, mượn gió bẻ măng, chỉ cần nàng chú bộ qua ăn oán năm xưa, cố gắng đồ đánh, chẳng phải sớm muộn Hậu Khanh cũng ngoan ngoãn chiều theo ý nàng?

Nhắc đến tên Hậu Khanh ngu xuẩn kia, Ôn Như Thị luôn cảm thấy lời nói cứ chi của hắn ngày ấy có chút sai khác với những gì tài liệu ghi lại. Nhưng rốt cuộc khác ở đâu, hiện tại Ôn Như Thị chưa nói được.

Nhưng dù thế nào, bấy giờ nàng đã bị bắt vào tròng, đường đời về sau không mấy dễ chịu. Nếu muốn xoay chuyển vận mệnh, chắc chắn phải lấy lòng Hậu Khanh.

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng không thể quá si diện. Ôn Như Thị nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng: “Minh Uyên à, chủ nhân có nhà không? Có cần ta hát một điệu dân ca giúp hắn giải buồn không?”

Minh Uyên "...”

Chỉ vài ngày sau, Ôn Như Thị đã vớt hết lềm si, dùng công phu thuốc ngựa làm người ta hát khỏi vượt mặt cả Thanh Hạc và Minh Uyên, quang minh chính đại chiếm lấy vị trí nội thị của Hậu Khanh.

Ồn Như Thị rất hài lòng, dù sao nội thị như nàng chẳng cần làm gì, chỉ cần nói chuyện chọc cười Hậu Khanh thôi.

Hậu Khanh được nâng đỡ ngọt đến vui vẻ, hào phóng ban cho nàng ăn diện được ngâm thiên thủy bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Thiên thủy là thứ tốt. Không chỉ giảm bớt đau đớn, điều trị kinh mạch, trị liệu nội ngoại thương, mà còn trợ giúp yêu quái chưa thành hình ngưng tụ linh thể. Quả đúng là nước thánh sinh ra dành cho yếu giới. Ôn Như Thị nằm nhoeai trong mấm ngọc trên bàn trà của Hậu Khanh, vui vẻ lăn lộn trong nước suối.

Không sai, là lẩn lộn! Ít ngày nữa thời nàng có thể tự di chuyển cơ thể. Lật trái, lật phải, nhào trước nhào sau một cách dễ dàng. Dù còn xa mới đạt đến ngưỡng hóa hình, nhưng bấy nhiêu đã đủ thần kì đối với kẻ tốn mấy trăm năm tu luyện chỉ để nói chuyện như Ôn Như Thị.

Một ngày nọ, Thanh Hạc bẩm có Hậu Nghệ cầu kiến. Mắt Ôn Như Thị sáng rực, là Hậu Nghệ bắn mặt trời, cuối Hằng Ngà rồi bị vợ bỏ rơi đó ư?

Quan trọng là Hậu Nghệ là một trong các nam phụ. Ôn Như Thị không kìm được dịch người tới mấp mấm ngọc, có nhóm dậy nhìn ra ngoài cửa.

“Hậu Khanh huynh có khỏe không...” Hậu Nghệ mặc y phục xám tiến vào theo Thanh Hạc, một nửa mái tóc dài lại sau ôi. Trên người không có chút khí thế của vị anh hùng bắn mặt trời trong tương tượng của Ôn Như Thị. Trang phục của hắn cũng giản dị hơn Hậu Khanh rất nhiều, Ôn Như Thị không khỏi có chút thất vọng.

Trong lòng Ôn Như Thị, Hậu Nghệ chỉ ỉ cũng phải là một vị dũng sĩ khời ngô tuấn tú.

Hắn thậm chí còn đỏ mặt khi thấy Hậu Khanh! Nàng thản nhò nước bọt, đỏ mặt thì về đó mặt với Hằng Ngà ấy! Đỏ mặt khi thấy đàn ông là thế quái nào? Hậu Nghệ định chuyển sang gay sao?

Có lẽ Hậu Khanh cũng phát ón với dáng dấp ngượng ngùng của một gã lông mày rậm mắt to như Hậu Nghệ, hắn phất tay cắt ngang cuộc hân duyên của Hậu Nghệ: “Có chuyện thì nói, đừng thấy sang bắt quàng làm họ.”

“Không phải chuyện kìn.” Hậu Nghệ ngại ngại lấy một chút thỏ trắng từ trong túi cần khôn. Mắt con thỏ này đỏ như ngọc, nó ngoan ngoãn nằm trong ngực Hậu Nghệ: “Ta vừa bắt được nó đã nghĩ đến Hậu Khanh huynh, huynh xem giúp ta liệu nữ tử nhận được món quà này có thích hay không?”

Thần thể Hậu Khanh hơi lui lại, lông mày nhàu chặt “Ta không phải nữ tử, sao biết các nàng thích hay không?” Cuơng mặt hắn tràn ngập vẻ ghét bỏ, song nếu không phải người thân cận không dễ dàng nhận ra.

Thời gian ở chung khiến Ôn Như Thị hiểu rõ Hậu Khanh là kẻ phiền phức đến mức nào. Trong tài liệu không viết ngoài thích mỹ thực, hắn còn mắc bệnh sạch sẽ dạng nhè. Nói là dạng nhè, bởi vì khi đánh nhau hoặc giao tiếp thông thường, bệnh tình của hắn không quá nghiêm trọng. Nhưng một khi dính dáng tới sinh vật lông xù hoặc thức ăn, Hậu Khanh sẽ tự động khởi động cảnh giới đề phòng tuyệt đối.

Hậu Nghệ còn vô tình hưởng gần hắn: “Trong thần giới ai không biết Hậu Khanh huynh được các nữ thần yêu thích, huynh ắt hẳn hiểu rõ tám, chín phần mười tâm tư của họ. Huynh giúp ta một tay, nếu sau này Hằng Ngà và ta kết thành vợ chồng, âu cũng là chuyện tốt.”

Hậu Khanh cắn răng nói: “Hằng Ngà gái gì? Chưa nghe bao giờ.”

Hậu Nghệ ngại ngại giải thích “Huynh chưa nghe thì cũng phải, bấy giờ nàng vẫn chỉ là người phạm.” Sự Hậu Khanh không vui, hắn nói thêm ngay tức thì, “Nhưng nếu nàng đáp lại tình cảm của ta, ta sẽ đi cầu đan dược của Thái Thượng Lão Quân, giúp nàng thành tiên.”

Mắt thấy gân xanh trên trán Hậu Khanh nổi lên, đầu lưỡi không kìm được muốn động thừ. Bình thường Ôn Như Thị chắc chắn sẽ khoanh tay đứng nhìn. Nhưng hôm nay thì khác, dù sao đây cũng là một trong các nam phụ, nàng không thích chấp phải lời kéo. Thứ hai, Thỏ Ngọc trong lòng Hậu Nghệ, nàng biết là ai.

Ồn Như Thị cười hi hi, mở miệng nói “Thỏ hàm ột.”

Đầu ngón tay đang ngưng tụ thần lực của Hậu Khanh hơi ngừng lại, thần lực bùng hóa thành một cơn gió nhẹ từ đầu ngón tay Hậu Khanh lướt qua trán Thỏ Ngọc.

Ánh mắt hắn thoát cái hóa thành chân thành, giọng điệu thanh sạch, gương mặt dịu dàng như nước: “Thế gian ngày càng hỗn loạn, thượng thần như Hoàng Đế và Xi Vưu cũng vì tham lam chút quyền thế còn con mà tranh chấp. Chỉ có Hậu Nghệ huynh hết lòng muốn làm người khác vui vẻ, tâm chân tình này khiến người khác cảm động. Khanh đây không có gì khác, chỉ mong tận chút sức mọn này phân ưu giúp huynh.”

Đấy không phải lần đầu Ôn Như Thị thấy Hậu Khanh thoát đối sắc mặt, nhưng lần nào cũng khiến nàng không khỏi cảm kích.

Là một trong những nam thần được hoan nghênh nhất thần giới, luôn có hai ba vị nữ thần yêu điệu ngưỡng mộ uy danh của hắn mà đến bái phỏng. Lời nói của Hậu Khanh luôn nồng nàn như gió xuân, nhưng thời gian trò chuyện dài hay ngắn đều phụ thuộc vào mức độ hứng thú của hắn với lễ vật các nàng mang tới. Hắn lùa người ta vòng vòng, người ta còn cảm tạ hắn đã mở mặt tiếp đón.

Nếu Hậu Khanh sinh ở thời hiện đại, danh hiệu ảnh đế chắc chắn không tuyệt khỏi tay hắn. Danh hiệu đó đúng là sinh ra để đánh cho kẻ hai mặt như hắn!

Hậu Nghệ ngày thơ không hay biết chuyện người nào đó nhắm tới sủng vật thân cận bị cho Hằng Nga. Bấy giờ hắn hoàn toàn cảm động trước lời nói thành tâm thành ý của Hậu Khanh. Ngần ngại vài câu nói, hắn đã vui vẻ đổi Thổ Ngọc trong tay lấy một chú vịt xanh.

Thương thay cho Hằng Nga không thể ôm Thổ Ngọc ra ngoài như truyền thuyết nữa.

Ồn Như Thị còn xấu xa tưởng tượng hình ảnh nhĩ thần của Cung Quảng Hằng ôm một con vịt đi dạo, thật hài hước đến mức nàng suýt nhảy khỏi mâm ngọc.

“Ồn Như Thị! Người chơi bần—!”

Thổ Ngọc chưa kịp giẫy giụa đã bị Minh Uyên giữ chặt trong tay, chưa kịp nói thêm mấy lời hung ác đã bị Hậu Khanh đánh ngất: “Mau xách ra ngoài, lông thô sấp bay đầy phòng rồi!”

Lát sau, Ôn Như Thị đang ngắm mình trong bát canh cay nồng, bỗng nghe tiếng hệ thống vang lên.

“Liễu Ngọc Sanh, số Ba của Hồn Phong bị loại, cuộc tuyển chọn còn ba mươi chín người chấp hành.”

Vừa đó Hậu Khanh vui vẻ vừa diệt trừ đời thù, đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn. Ôn Như Thị nhanh chóng nhận hết Hậu Khanh đang ngồi bên bàn trà thưởng thức món ăn mới, tiện thể đề nghị: “Chủ nhân à, sau này chúng ta ra ngoài nhiều một chút, nói không chừng sẽ tìm được những nguyên liệu nấu ăn tốt.” Hồ ly Ethel vẫn còn ở bờ sông. Tuy mùi hôi của hồ ly hơi khó xử lý, nhưng nữ hương liệu của Thanh Hạc chắc chắn có thể ngăn ngừa mùi hôi.

Ông trời cho nàng cơ hội, nàng không tận dụng thì quá ngu ngốc!

Hậu Khanh gấp miếng thịt thỏ cuối cùng, hài lòng nhìn bát canh đặt tăng đá. Sinh vật có tiền khí có khác, chất thịt rất mềm, tan ngay trong miệng.

Hắn buông đĩa ngọc, nghiêng đầu nói với Thanh Hạc: “Mang một bình Khánh Tồn dịch ra đây.”

Khánh Tồn dịch là cái gì? Ôn Như Thị trừng mắt hỏi Minh Uyên đang giúp nàng cơ rùa.

Minh Uyên rũ mắt, dội nước lên người Ôn Như Thị: “Khánh Tồn dịch là kết tinh linh khí trong cơ thể Thần Thú do Viêm Đế nuôi dưỡng, một giọt có thể cải tử hoàn sinh, hai giọt tăng trăm năm công lực, ba giọt làm vật phẩm sinh ra linh trí, mười giọt... có thể giúp yêu quái như ngươi trực tiếp hóa hình thành người.”

Ồn Như Thị vừa nghe, lòng vui vô cùng: “Ngươi nói xem, liệu Hậu Khanh có bỗng nhiên nổi hứng, vô tình gạt đổ chiếc ly, làm rơi mười giọt lên người ta không?”

“Ngươi nghĩ gì vậy? Không có chuyện tốt như vậy đâu.” Minh Uyên bật cười, lấy một chiếc khăn lụa lau sạch người nàng, “Chủ nhân là Thần Tướng ưu tú nhất Thần giới, sao có thể làm ra việc vô lý thế?”

Ồn Như Thị bĩu môi. Trong lòng họ, người ta có tôn Hậu Khanh lên hàng thánh thần rồi thấp hương thờ cúng hàng ngày cũng không quá. Muốn thay đổi tư tưởng của Minh Uyên... Thôi, quên đi.

Ồn Như Thị được thả lại vào mâm ngọc, khốc mắt không kìm được nhìn về hướng chiếc bình ngọc.

Dáng người của Hậu Khanh cao thẳng, ngồi ngay ngắn trước án thư, không biết đang viết gì. Lát sau, Ôn Như Thị trượt sang một bên, vịn bàn hỏi bằng quơ: “Chủ nhân, người đang làm gì?”

Một lọn tóc bạc buông trên mặt hắn, Hậu Khanh mặc bạch y tơ tằm, mặt mày tuấn tú nhu nhả, dịu dàng bảo: “Viết thư cho Hậu Thổ.”

“Ồ.” Tâm tư của Ôn Như Thị không đặt ở chuyện này, nàng không tự chủ nhìn về phía bình ngọc, nhận không được hỏi “À... Khánh Tồn dịch... uống ngon không?”

Hậu Khanh dừng tay, buồn cười nhìn nàng: “Muốn?”

Ồn Như Thị rất phấn chấn, vội vàng lần tới bên tay hắn, cẩn thận không để nước suối trên người mình vương lên da để trên bàn trà, dứt khoát nói: “Muốn!”

Ngon trò của Hậu Khanh cong lại, gõ gõ lên bàn trà, như có điều suy nghĩ cười với nàng: “Thường người vài giọt cũng được, nhưng ta được lợi gì?”

Được lợi gì? Ôn Như Thị vừa cất lời đã thôi ra biết bao lời hay ý đẹp: “Nếu chủ nhân ban thưởng vài giọt Khánh Tồn dịch, tiểu yêu sẽ cần mẫn tu hành, cả đời trả ơn chủ nhân, từ nay về sau nguyện kết cớ ngậm vành, thế sống chết báo đáp đại ân đại đức của chủ nhân, sống là người của chủ nhân, chết là quỷ của chủ nhân...”

Sống là người của hắn, chết là quỷ của hắn à? Hậu Khanh cười, cầm bình ngọc, mở miệng bảo: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Thần tiên? yêu quái? [6]

EDIT: BÁNH BAO THỊT

Beta: Giàn Phi

Cả đời tu hành trả ơn, suốt đời không quên. (Tuyệt đối sẽ không quên, nàng thế sẽ lập cho hắn một bài vị Trường Sinh, mỗi dịp tết Thanh minh, Trùng Dương, mừng một hay mười lần đều dâng hương cúng bái.)

Từ nay về sau, nguyện kết cớ ngậm vành, thế sống chết báo đáp đại ân đại đức của chủ nhân. (Nàng đúng là nghĩ như vậy, có điều chỉ là nghĩ mà thôi.)

Lúc sống là người của chủ nhân, khi chết là quỷ của chủ nhân. (Nàng vốn là yêu quái, không phải người, chết cũng không biến thành quỷ. Vì vậy mấy lời này hắn nghe cho vui tai, chứ nên coi là thật.)

Ánh mắt Ôn Như Thị sáng quắc, thành khẩn nhìn Hậu Khanh ưu nhã nâng tay cầm bình ngọc trên bàn trà.

Nắp bình vừa mở, tiền khí ngưng tụ thành sương lơ lửng tỏa ra. Ôn Như Thị có thể cảm giác được tế bào trên khắp cơ thể đều đang nháy múa.

Hậu Khanh mỉm cười, khẽ nghiêng bình.

Một giọt Khánh Tồn dịch rơi xuống người Ôn Như Thị, chất lỏng trong suốt nhanh chóng hòa vào tăng đá

Hai giọt Khánh Tồn dịch rơi xuống người Ôn Như Thị, hoa văn trên đá Lưu Ly chuyển động, lấp lánh ánh sáng.

...

Sáu giọt Khánh Tồn dịch rơi xuống người Ôn Như Thị, bản thể lấp lánh của nàng dần dần bị một làn sương trắng vây quanh, Ôn Như Thị bắt đầu cảm thấy thân thể mềm nhũn như nước.

Tám giọt Khánh Tồn dịch rơi xuống người Ôn Như Thị ...

Trên bàn ngọc không thấy tăng đá nữa, thay vào đó là một bé gái năm tuổi mặt mày như đúc từ ngọc.

Nàng da thịt trắng như tuyết, cánh tay tựa ngọc sen non. Hai búi tóc tựa hai nụ hoa, được cố định bằng hai chuỗi bảo thạch có màu sắc giống như bản thể của nàng. Mất cả chân trái còn buộc một sợi tơ trong suốt, mảnh như sợi tóc.

Châu ngọc nằm viên nằm sấp trên tóc nàng khẽ động, tiếng đình đang phều pho trong không khí.

Hậu Khanh vốn tâm lặng như nước, bỗng nảy ra cảm giác khó chịu. Tưởng như có một giọng nói từ dưới đáy lòng hắn vọng lại, nói cho hắn biết để Thạch Yêu để dâng đặt được nguyện vọng như vậy, là sai.

Tay hắn ngừng giữa không trung, Hậu Khanh chắn chờ nhìn bé gái trên đài. Đôi con ngươi đen lily lily long lanh nước nhìn hắn, khát vọng và mong ngóng nơi đáy mắt nàng chứng thể diễn tả bằng lời.

Rõ ràng thoát đầu hắn rất sẵn lòng tác thành nguyện vọng của nàng. Vì sao khi thấy nàng từ từ hóa thành hình người, hắn bỗng dưng không muốn nữa? Hậu Khanh không biết cảm xúc kì lạ này là do đâu.

Hắn nhàu mày, đầu ngón tay khẽ động. Chỉ cần hai giọt nữa, nàng sẽ lớn lên. Hậu Khanh chạm rai thu lại bình ngọc.

Mắt Ôn Như Thị chợt lóe, nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng gọi: “Chủ nhân?”

“Ừ.” Hậu Khanh lạnh nhạt đáp, cuối cùng cất bình Khánh Tồn dịch mà nàng mong ngóng vô ngần vào túi cần khôn.

Ồn Như Thị hé miệng, biết thân biết phận đối đãi: “Ồ trần rất lạnh.” Chỉ cần biết Khánh Tồn dịch cất ở đâu, một ngày nào đó nàng có thể lấy được, không cần nóng vội.

Nghe vậy, Hậu Khanh ngăn ngại.

Hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Từ nhỏ Hậu Khanh đã là thần thể, gặp gió tự lớn, từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành không đầy một nén nhang. Áo bào trên người hắn do linh khí ngưng tụ mà thành, trang sức, mũ mào trên người đều là pháp bảo hiếm có khó tìm.

Người quen của hắn đều là bá chủ một phương, thậm chí hai tiểu đồng Thanh Hạc và Minh Uyên cũng theo hắn sau khi tu thành tiên. Chớ nhìn đáng vẻ ngây ngô của họ mà lầm, cả hai đều là yêu quái tu hành hơn ngàn năm.

Bản thể của Thanh Hạc là tiền hạc dị chủng, nửa bộ lông màu xanh da trời. Minh Uyên là giao long bị trấn áp dưới vực Ly Ngân.

Năm đó hắn tham gia tiệc rượu, ngang qua vực Ly Ngân, nghe thấy tiếng gầm gào dưới đáy vực, nhất thời nổi “tong thương”, thuận tay cứu giao long từ dưới đáy vực lên.

Hắn vốn định mang về rửa sạch nhấm rượu, ai ngờ giao long rất linh lợi, thoáng thấy hắn cầm vớ nường đã hóa thành hình người, quý rap xuống đất, đập đầu bái lạy, đòi chết đòi sống nhận hắn làm chủ nhân.

Vì chuyện này, hắn ưu tư rất lâu.

Mây nổi thay, giao long “Minh Uyên” tay chân linh lợi, tâm tư khéo léo, trang hoàng long ỷ cả tòa Phủ Khổng Đảo, bấy giờ Hậu Khanh mới từ bỏ ý định ném thư thị giao long.

Ngày trước Minh Uyên và Thanh Hạc hóa thành hình người đều từ hóa ra tiền y, không có ai ở trần như Ôn Như Thị. Hậu Khanh chỉ biết tiểu yêu dưới hạ giới tu thành hình người rất gian nan, nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới họ cần y phục che chắn cơ thể. Huống hồ trong động phủ của hắn

đều là nam, chạy đi đâu tìm y phục cho bé gái?

“Hử,” Hậu Khanh tức đầu ghét bỏ, “Thạch Yêu đúng là Thạch Yêu, hóa thành hình người cũng thua kém người khác.”

Ồn Như Thị cắn răng cố giữ tươi cười. Hắn cũng không giấu lại nhờ ơn hắn không chịu cho nàng thêm hai giọt, nàng mới rơi vào tình huống này với này?!

Thậm chí nàng còn chưa hoàn thành hình người, lấy đầu linh lực dư thừa để biến hóa thành y phục?!

Dù sao nàng mới năm tuổi, có ở trần hay ăn mặc rách rưới cũng mang danh người của Hậu Khanh, ai sợ ai chứ! Người không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ. Dù nàng không thể phản kháng, nàng cũng sẽ ghét chết hần!

Thấy đáng về nhẫn nhục chịu đựng của nàng, Hậu Khanh có chút ngượng ngùng. Hắn hắng giọng: “Chất nũa luyện cho ngươi một bộ y phục, lúc nguy cấp có thể bảo hộ ngươi phần nào.”

Khánh Tồn dịch là của hắn, hần cũng không nói rõ cho nàng bao nhiêu giọt, cho hay không là quyền của hắn. Nhưng trước đó cũng chính hắn mở miệng nhận lời, tuy lại giữa đường lật lọng, ý vào việc nàng chỉ là tiểu yêu, tiểu yêu này còn là người của hắn. Nói thế nào Hậu Khanh vẫn hơi băn khoăn, luyện hóa cho nàng một bộ y phục phòng ngự coi như bồi thường.

Ồn Như Thị ngoan ngoãn gật đầu, tươi cười nhẹ nhàng.

Hậu Khanh hải lòng đứng dậy, trước khi đi thuận tay vẻo má nàng một cái.

Cảm giác không tệ, vừa mềm vừa nện, hần nhàn thần thể non to của nàng, như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm “Không biết cần thử một miếng có vị gì?”

Nếu cần thử một miếng, nếu cần một miếng, cần một miếng…

Ồn Như Thị hoảng sợ trợn to hai mắt — hần muốn ăn nàng?!

Rất lâu sau khi Hậu Khanh rời khỏi, nàng mới phàn ửng lại.Ồn Như Thị tức giận hét lên một tiếng, quơ tay múa chân hất hết đồ đạc trên bàn trà xuống đất!

Hần muốn ăn nàng! Tên Hậu Khanh khôn nạn muốn ăn thịt nàng?!

Ồn Như Thị tức giận đến mức sắp quên mất sự không hổ của Hậu Khanh khi bị chọc giận. May thay, Minh Uyên xử lý tiền thảo xong, trở về đón nàng đi tắm nước Thiên Thủy, vừa thấy đóng lộn xộn trên đất, bèn vội vàng một tay kéo Ổn Như Thị, một tay bấm quyết làm phép đưa tất cả trở về như cũ: “Ngươi điên rồi? Mối hóa thành hình người đã không muốn sống nữa?!”

Ồn Như Thị oan ức ngẩng đầu nhìn hần, đôi môi mấp máy một lát, cuối cùng không thốt ra nổi việc Hậu Khanh muốn ăn nàng. Nàng cúi đầu, đau lòng chuyển đề tài: “Lớn như vậy cũng gọi là hình người? Người phàm bình thường cũng đầy ngã được ta.”

Minh Uyên ngăn ra, hần còn tưởng Thạch Yêu vốn chỉ chừng này tuổi.

Hần cũng không thể nói chủ tử sai, đành chỉ người ôm nàng đến tuyền động. Vừa đi vừa nhỏ giọng an ủi nàng: “Nhỏ thì nhỏ, vẫn tốt hơn làm một tảng đá. Ngươi ngoan ngoãn một chút, biết đâu có ngày chủ nhân vui vẻ, ban thưởng cho ngươi hai giọt Khánh Tồn dịch nữa. Huống chi, nếu chủ tử không cho ngươi, ngươi cố gắng thêm mấy trăm năm là có thể lớn lên.”

Ồn Như Thị tội nghiệp vươn cánh tay ngăn ngăn, ôm cổ Minh Uyên nghẹn ngào hai tiếng. Nếu Hậu Khanh tốt bằng nửa Minh Uyên, tâm trạng nàng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Vừa đi tới cửa động suối Thiên Thủy, Ổn Như Thị bỗng cảm thấy Minh Uyên dừng bước, hần khom người nói: “Chủ nhân, đến giờ tắm của Thạch Yêu.”

Ồn Như Thị ngẩng đầu, chỉ thấy Hậu Khanh ngược mắt nhìn hai người họ, nàng không khi được run lên. Chính nàng cũng không biết nàng đang sợ cái gì. Lòng Ổn Như Thị như ứa lệ, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó nàng sẽ bị dọa điên.

”Thả nàng xuống, người ra ngoài trước đi.” Hậu Khanh rù rứt, xoay người, ung dung ngồi xuống bên suối.

Nước suối lạnh lẽo, Ổn Như Thị lưỡng lưỡng đứng giữa làn nước Thiên Thủy dâng đến mắt cá chân. Minh Uyên đã rời đi, trong động chỉ có nàng và Hậu Khanh.

“Lại đây.” Hậu Khanh vươn tay, mở lòng bàn tay hoàn mỹ như ngọc.

Ồn Như Thị chân chò chóc lút, cuối cùng nhấm nhút nhấm mũi vươn tay. Khoảnh khắc tay nhỏ của nàng tiếp xúc với lòng bàn tay hần, nàng không khi được sồn tóc gáy — nếu hần muốn ăn nàng lúc này, nàng nên làm gì đây? Đỉnh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát.

Chỉ nghe một tiếng “Àm”, tay Hậu Khanh trầm xuống. Cúi đầu nhìn, đầu còn bé gái nào, chỉ có một khối đá ngai sắc to bằng nắm tay nằm yên trong tay hần.

Hậu Khanh gật gật khóc miệng: “Ngươi giờ trở gì đây?”

“Chủ nhân, ngài không cảm thấy như vậy càng gần gũi hơn?” Ánh sáng trên cục đá lập lóe, Ổn Như Thị lòng loạn như, nói năng xằng bậy, “Chẳng lẽ ngài không thích nàng ta trong lòng bàn tay sao? Nhưng mà…”

Hậu Khanh rheo mắt, nụ cười thường trực trên môi dần dần nhạt xuống: “Ngươi không sợ chết thì cứ nói xằng tiếp đi.”

Ồn Như Thị run lên, lập tức im miệng.

“Bẩn về.” Hậu Khanh lạnh lùng nói, giọng điệu bình thản khiến người nghe không biết trong lòng hần đang nghĩ gì.

Ồn Như Thị do dự không động dậy. Chẳng mấy chốc, nàng lại nghe thấy, “Dừng để ta nói lần thứ ba.” Bấy giờ không cần nhìn về mặt của hần, Ổn Như Thị cũng biết hần nói câu.

Nàng rơm rớm nước mắt cúi đầu biến thành hình người. Hậu Khanh không lên tiếng, yên lặng nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

Linh cảm của Ổn Như Thị không sai, hần đúng là muốn ăn nàng.

Ý nghĩ này khiến Hậu Khanh cảm thấy khó hiểu.

Hần yên lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn đeo chiếc vòng tay vừa luyện hóa lên tay phải Ổn Như Thị: “Trong này có ba bộ y phục, có thể thay đổi theo tuổi của ngươi.”

Ồn Như Thị kinh ngạc ngẩng đầu, con người long lanh nước khẽ sáng lên.

“Trong vòng tay có ấn ký của ta.” Hậu Khanh bình tĩnh rút thần lực vào.

Vòng vàng như sóng dậy, chuyển động vòng quanh cổ tay Ổn Như Thị, hoa văn phức tạp lan rộng, gắn chặt vào cổ tay nàng.

“Nhớ kỹ, sau này không thể gỡ xuống.”

Nhớ kỹ, sau này không thể gỡ xuống, trừ khi phong ấn được giải trừ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thần tiên? yêu quái? [7]

EDIT + BETA: GIAN PHI

Trong phòng, Hậu Khanh nghiêng người tựa vào giường ngọc phủ một lớp da cáo đen ngàn năm, hần vẫn đang dò xét thần lực của mình, nhưng chưa nhận ra điểm gì khác thường.

Rất cuộc vẫn đề ở đâu? Hần nghĩ mãi không ra, điều duy nhất hần có thể khẳng định là mọi chuyện đều liên quan đến tiểu thạch yêu.

Hậu Khanh nhàu mày hồi tưởng.

Lần đầu tiên thấy nàng, tảng đá kia nằm lẳng lẳng trong kìm cây. Dưới làn mưa xối xả, tiếng gọi không dứt của nàng mong manh đến mức gần như không thể nghe thấy, hần không khi được đến gần.

Lúc đó vì sao hần lại đến gần? Đường như... muốn đánh chết nàng? Nếu Ưng Long không kéc qua rồi bảo tảng đá kia rất đẹp, có lẽ hần đã tiện tay bóp nát bản thể của nàng rồi.

Nhưng, hành động ấy không giống tính cách của hần. Hậu Khanh nhắm mắt suy nghĩ.

Theo lý thuyết, hần và tiểu yêu không quen không biết, không lý do gì hần lại động sát tâm với thứ sinh vật nhỏ nhoi như gùn để như vậy. Huống hồ, môn ăn hần mới nghĩ tới, còn thiếu một tảng đá màu sắc điểm lệ.

Hần đứng trong mưa suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn đưa nàng về đảo Phù Không. Cục đá nhỏ này rất biết nói chuyện. Người nịnh nọt hần nhiều vô kể, nhưng hiếm thấy là nàng vừa có thể nịnh nọt ba hoa chích chòe, vừa có thể thành thật ngược nhìn hần, như thể mọi lời hay ý đẹp của nàng đều xuất phát từ chân tâm.

Có một món đồ chơi làm người vui vẻ như vậy, đường như cũng không phải không thể tiếp nhận. Thấy thạch yêu dù bị lần đầu đội lờ cũng không oán giận, trong lòng Hậu Khanh thoáng có ý nghĩ thuận tay giúp nàng.

Đối với yêu quái, khát tòn dịch là thứ bảo vật ngàn năm khó kiếm, nhưng đối với Hậu Khanh chỉ là thứ linh thủy tầm thường. Cho rằng vài giọt, thậm chí cho nàng một bình cũng không hề gì.

Nhưng nhìn thấy nàng dần dần hóa thành hình người, hần lại cảm thấy không vừa lòng, tựa như tự tiếp tay cho kẻ địch.

Cảm giác này không ổn.

Kể xưng thần như Hậu Khanh, lại bị một tiểu yêu làm ảnh hưởng tâm tình, quả thực khó tin. Hần từ từ đứng dậy, đi ra khỏi cửa.

Gió thổi cánh hoa bay, Ổn Như Thị theo sát sau Minh uyên. Gấu quần nàng theo gió lượn, những cánh bướm tổ điểm trên vai vóc, dường như cũng đang nhẹ nhàng bay lượn.

Bé gái đã trẻ trắng ngần, cầm đóa hoa ba màu, nói cười tươi cười với Minh Uyên. Tay áo nàng buông xuống, lộ ra cổ tay trắng muốt như ngọc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, vòng tay tinh xảo trên cổ tay nàng như lấp lánh.

Ồn Như Thị đang nói chuyện, chợt như có trực giác mách bảo, nàng quay đầu, thấy Hậu Khanh mặc trường bào xanh, lẳng lẳng đứng giữa trăm hoa cỏ, xa xa nhìn hai người họ.

Gương mặt hân không còn biểu cảm làm người ta run sợ như hôm qua nữa. Ôn Như Thị ngo ngắc, bỗng nhiên nở nụ cười xán lạn. Nàng theo đường nhỏ lát đá, chạy vội tới trước mặt Hậu Khanh, nghịch ngom vươn tay phất: “Chà nhân, người xem, ta biết dùng pháp thuật để hái nhị hoa rồi!”

Nhị hoa màu vàng bị ánh khí bao bọc, lơ lửng trong lòng bàn tay trắng ngần của nàng.

Đấy mắt Hậu Khanh trở nên nhu hòa, hân bình thản nói: “Hai ngày nữa qua Đông Di đi dạo, người và Minh Uyên đi cùng ta.”

Ôn Như Thị ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.” Qua Đông Di đi dạo cái gì, chẳng qua là ngứa tay muốn cướp thứ gì, tiện thể ném đá giấu tay mà thôi. Trên mặt nàng không lộ vẻ gì, chỉ ngoan ngoãn theo sát Hậu Khanh, chậm rãi trở về.

Trở lại phòng, Hậu Khanh tiện tay ném cho nàng một thẻ ngọc, không nhìn nàng mà phất phất tay: “Ra ngoài đi, có gì không hiểu thì hỏi Minh Uyên và Thanh Hạc.”

Ôn Như Thị không hiểu vì sao, nhưng biết là thứ tốt, cầm thẻ ngọc đi tìm Minh Uyên.

Đợi nàng bước khỏi cửa, Hậu Khanh mới chậm rãi nâng mắt.

Cũng được, dù sao cũng đã dẫn nàng về, nàng là người của đảo Phù Không. Chỉ cần trông coi cẩn thận, một con yêu quái bé nhỏ chẳng thể gây ra sóng gió. Chỉ cần nàng không vi phạm mệnh lệnh của hắn, cố tình tháo vòng tay xuống, sát ý hân phong ẩn trong đó sẽ không làm hại nàng.

Nếu nàng thật sự trung thành như biểu hiện bên ngoài, giữ mạng cho nàng cũng không phải không thể.

Ôn Như Thị không biết mình vừa tránh được một kiếp, bấy giờ nàng đang hưng phấn lắm theo chỉ dẫn của Minh Uyên, đặt thẻ ngọc kê sát trán, đọc nội dung bên trong.

Trong thẻ ngọc là bộ công pháp tu hành của thạch yêu, ngoài các chiêu thức tấn công đơn giản, chủ yếu là tăng sức phòng ngự. Nếu kiên trì tu luyện, thì khi không có ngoại lực hỗ trợ, nàng vẫn có thể tự vệ khi đối đầu với tiên nhân bình thường.

Ôn Như Thị không phải người không hiểu lý lẽ, bành đi đi bành quỳ quỳ, sáng sớm hôm sau phải tranh thủ niệm咒 Hậu Khanh. Ít nhất không thể để hân tiếp tục nhìn nàng bằng ánh mắt hung ác nữa.

Trong phạm vi năng lực của nàng, muốn niệm咒 Hậu Khanh cũng chỉ có thể niệm bằng mỹ thực. So với những thứ nhột nhột nằm thường của thời đại hồng hoang, Ôn Như Thị vẫn rất tự tin vào tài nấu nướng của mình. Vừa hay, hôm nay thu được rất nhiều nhị hoa, nhờ Minh Uyên tinh luyện hộ nàng, thêm chút vật liệu, hân là đủ nguyên liệu làm ra mấy món điểm tâm mỹ vị.

Nàng hào hứng tìm tòi trong hậu viện, nhưng không tìm được nơi nào có hình dạng tương tự nháp bếp. Vừa định hỏi Minh Uyên, bỗng thấy Thanh Hạc bước vội đến: “Thạch Oa, sao người lại ở đây? Chủ nhân gọi người qua, nhanh chân một chút.”

“... Thạch Oa?” Ôn Như Thị giật gật khoe miệng, “Người, đang gọi ta?”

Thanh Hạc nhìn nàng, nhún cười: “Ừ, chủ nhân đặt tên cho người.” Hân phải cam chịu cái tên Thanh Hạc suốt mấy trăm ngàn năm, cuối cùng cũng gặp người xui xẻo hơn cả hân, hân mừng còn không kịp. Cũng may nếm đó chủ nhân không lùi đến mức gọi hân là “Hạc Oa”.

“Tại sao ta không thể dùng tên của mình?” Tâm trạng vui vẻ thoáng chốc tan biến, Ôn Như Thị bước bình đứng tại chỗ.

Thanh Hạc nhìn nàng: “Người tương ta và Minh Uyên đều tự lấy tên ư?” Chỉ mỗi chuyện không có chữ “Giáo” trong tên mà Minh Uyên khoe khoang đi khoe khoang lại với hân.

Chẳng qua trước kia hân gào thét quá thảm thiết ở Cửu Uyên, chủ nhân nhột hân lên, tiện thể gọi là “Minh Uyên” thôi, vậy thì có gì đáng khoe khoang??

Ôn Như Thị muốn khóc: “Chẳng lẽ không phải?”

Thanh Hạc hừ nhẹ, quay đầu không nhìn nàng. À lại gọi tên mình bằng bản thể, tiền hạc màu xanh bên gọi “Thanh Hạc”, cũng chỉ Hậu Khanh mới nghĩ ra được.

Ôn Như Thị thấy thế, không còn tâm trạng làm điểm tâm cho Hậu Khanh nữa.

Vào nhà, vừa thấy Hậu Khanh, nàng từ thân cúi đầu, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hân: “Chủ nhân, lấy cái tên êm tai hơn được không.”

Hậu Khanh chú mày: “Không thích gọi là Thạch Oa?”

Ôn Như Thị nghĩ thầm, có quý mới thích gọi là Thạch Oa, trên mặt vẫn giữ bộ chán thản: “Không phải, ta chỉ cảm thấy tên này hơi quê mùa, không thể làm nổi bật thần thái phi phàm của chủ nhân. Sau này ta ra ngoài, làm mất mặt chủ nhân trước chư vị thần tiên thì sao.”

“Hả,” Hậu Khanh ung dung, nghiêng người dựa vào gối mềm, dễ dàng lảng tránh đề tài này, “Nói thử xem, thần thái phi phàm như thế nào.”

Ôn Như Thị cũng người, hít một hơi thật sâu. Tôn hết miệng lưỡi khen Hậu Khanh thành thần tiên trên trời hiếm có, dưới đất không có, quét mắt một cái, nữ thần tiên điên đảo, quét mắt cái nữa nam thần tiên ào ạt quỳ gối dưới trường bào của hân, hô hào thượng thần, thượng tiên.

Nịnh hót đến mức miệng lưỡi sắp khô, Hậu Khanh vẫn không lay động, đến nụ cười ở khóe miệng cũng không biến chuyển.

Ai đến giải thích cho nàng, nhân vật trong kịch bản bị sao vậy, Ôn Như Thị nôn nóng chết mất!

Không thể nào, rốt cuộc nàng dùng sai phương pháp hay tư liệu không đúng?

Hậu Khanh ưỡ oai thay đổi tư thế, chậm rãi cất lời: “Người muốn gọi là gì.”

Ôn Như Thị theo bản năng vuốt ve vòng tay: “Thực ra, ta cảm thấy, gọi là “Như Thị” rất ổn, “Thị” và “Thạch” đồng âm...”

“Khó nghe,” Hậu Khanh nhàu mày đầy ghét bỏ, bỗng nhiên nói hứng trời nàng, “Thạch Oa, trùng màu và Lưu Ly, chọn một đi.”

Trùng màu? Người tương đang xem phim à?!

Ôn Như Thị âm ức vô cùng: “Lưu Ly... cũng được.”

“Vậy thì lấy Lưu Ly,” Hậu Khanh còn nhần tâm chém thêm một dao vào còi lồng đẫy thương tổn của nàng, “Bản xong chuyện vật vãnh rồi, mau biến thành tăng đá để Minh Uyên rửa sạch sẽ, chuẩn bị dùng điểm tâm”

Ôn Như Thị “...”

Ôn Như Thị nằm dưới đáy núi, nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp đầu, buồn rầu nhìn Hậu Khanh ăn uống, như có một cục máu ghen trong cổ họng không nuốt xuống nổi.

Nàng quí thực bị mở heo cho mở tâm trí mới này ra ý định trở tài nấu nướng lấy lòng tên nam phụ không tuân thủ kịch bản này! Chị đây đích thên!

Chẳng phải hai ngày nữa hân đi Đông Di ư, để nàng nghỉ xem Đông Di có nam phụ nào không. Nếu không có, chẳng thà tìm Hậu Nghệ cũng quyết không phi công cạnh Hậu Khanh. Ôn Như Thị quyết định xong, phải nhân cơ hội chạy trốn khỏi đây. Chỉ cần thoát khỏi tay Hậu Khanh thì bắt nàng nỏn ra tìm gọi Khanh Tôn dịch nàng cũng cam lòng!

Chẳng mấy chốc đã qua hai ngày, Hậu Khanh để Thanh Hạc ở lại canh giữ đảo Phù Không.

Vừa ra khỏi cửa phòng, thấy Minh Uyên cất túi lớn túi nhỏ vào túi càn khôn, Hậu Khanh nhàu mày: “Mạng nhều đó như vậy làm gì?”

Minh Uyên thấy chủ nhân hỏi, bên ngoan ngoãn mở ra cho hân xem: “Ta mang vài bình nước suối Lưu Ly thường tắm, còn có cánh hoa, tiền thảo nàng thích, da bạch hổ trái giường, còn có đồ chơi nhỏ linh tinh...”

Hậu Khanh càng nghe càng nhàu chột mày. Xưa nay hân đến đi một mình, nói đi là đi. Trên đường nếu cần gì, chỉ cần gọi Thổ Địa hoặc Sơn Thần, ắt có người cung phụng hân, đâu phải mang túi lớn túi nhỏ như chuyện nhà như vậy.

Quá mất mặt.

Hân nghiêm mặt chờ chờ trách nàng. Minh Uyên vội và xua tay: “Không liên quan đến Lưu Ly, ta thấy bên ngoài không tìm được những thứ này, trong túi càn khôn vẫn trống, mang đi cũng không tốn công, ta bèn mang giúp nàng”

Thái dương Hậu Khanh gật gật, cúi đầu thấy tiểu thạch yêu tội nghiệp trốn sau Minh Uyên, mắt ướt lệ nhàn hân. Suy tính một lát, cuối cùng không bắt Minh Uyên ném sủng đồ tạp nhảm này ở nhà.

Dù sao người làm chuyện ngu người này không phải hân, tội gì tức giận với hạ nhân.

Hậu Khanh vung ống tay áo, sai bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Thần tiên? yêu quái? [8]

EDT: NGÂN UYÊN NGHỈ

BETA: GIAN PHI

Từ khi được Hậu Khanh thu phục, Minh Uyên không ra khỏi Phù Không đó một bước. Trước nay Hậu Khanh đánh nhau không cần linh thú để tăng thêm khí thế, nếu nếu được mời dự tiệc cũng không dẫn theo giao long đen diện mạo quá mức dữ tợn đi cùng. Vì vậy nếu cần đến thú cưỡi, Hậu Khanh đều dẫn Thanh Hạc theo.

Nhưng lần này lại khác, đường đường là thượng thần khí độ bất phàm, nay lại đi cùng một cô bé, đầu cô bé này đáng yêu hơn người, vẫn làm suy giảm phong thái cao ngạo của Hậu Khanh. Hơn nữa, đứa trẻ con ra ngoài sẽ cần người chăm sóc, mà người chăm sóc này hiển nhiên không thể là Hậu Khanh.

Tuy diện mạo của Minh Uyên không vừa mắt Hậu Khanh, nhưng ưu điểm là hình thể to lớn.

Thần hình của hân hiển nhiên thích hợp cho người hơn thần hình nhỏ bé của Thanh Hạc! Minh Uyên sắp xếp đồ đạc đầu ra đây, vẻ ngoài như bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm háo hức không thôi, vừa ra đến cửa còn cố ý chạy lượn tới lượn lui trước mặt Thanh Hạc.

Thanh Hạc ở lại một mình, cất kỹ lá thư Hậu Khanh để lại cho đại ca. Vừa mừng tượng Hậu Thổ bề hạ được những ngón từ vô trách nhiệm của đệ đệ sẽ trút hết tức giận lên người mình, lòng Thanh Hạc buồn phiền đến nao lòng. Nhưng thấy đáng về hi hã của Minh Uyên, Thanh Hạc lại không phiền lòng nữa.

“Giao long dớ hơi, ngại nhờ phúc của Lưu Ly thôi, đợi đến ngày chủ nhân không dẫn theo nàng, chắc chắn người ở lại là người!”

Trong lòng Minh Uyên biết Thanh Hạc nói đúng, nhưng hân không để tâm. Chỉ cần được rời đảo, chỉ cần chọc Thanh Hạc tức giận, hân đã rất vui mừng. Ai bảo con tiên hạc chết tiết kia lần nào trở về cũng kể lể với hân thế giới bên ngoài thay đổi ra sao, hân đưa chủ nhân đến yến tiệc, hình ảnh

đẹp tựa thần tiên thế nào!

Minh Uyên cố ý khinh thường hừ nhẹ một tiếng, quay đầu bước đi.

Dọc đường đi, tâm tình Hậu Khanh không tệ. Hiếm khi dẫn hai người ra ngoài, một nơi ngọt, một tay chân lạnh lẽ, hai người “dỗ dành” Hậu Khanh vui vẻ, vì vậy hẳn không từ chối thỉnh cầu du sơn ngoạn thủy của họ.

Minh Uyên đã lâu không rời đảo, chỉ hết lòng hết dạ muốn vui chơi. Ôn Như Thị lại mãi mê suy nghĩ.

Tuy nhiều ngày nay Hậu Khanh đối xử với nàng không tệ, không tính là tốt, nhưng cũng không xấu. Từ khi nàng đeo vòng tay, hẳn không dùng ánh mắt lén lèo như dạo nhìn nàng nữa, nhưng chuyện sau này không thể đoán định.

Ôn Như Thị thứ lên lạc với trợ lý, nhưng vẫn không thể kết nối như thường lệ.

Hiện tại nàng phải dốc 120% cảnh giác, một mặt lo lắng Hậu Khanh bỗng dưng nổi hứng xèo nàng thành miếng để nhắm rượu, một mặt chuẩn bị cho sự nghiệp lánh khỏi Phù Không đảo sau này.

Ôn Như Thị vờ vét qua nhiều của cải, nàng lại không có pháp bảo lưu trữ đồ vật. Muốn xin Hậu Khanh ban thưởng pháp bảo, lại không muốn mạo hiểm tính mạng. Nếu không phải cực kì bất đắc dĩ, nàng thật sự không muốn đến gần nam nhân không rõ hi vọng kia.

Đáng tiếc, với thế lực của nàng, việc gói ghém toàn bộ đồ đạc rồi mang theo là chuyện không thể. Mặt khác, bất kì thứ gì ở Phù Không đảo đều rất quý giá, từ bỏ thứ nào cũng khiến nàng tiếc nuối.

Ôn Như Thị ngồi trên lưng Minh Uyên thò dài thườn thọt.

Trước đây nàng còn ảo tưởng đồ Hậu Khanh vui vẻ, kì dụng hẳn loại bỏ những người chấp hành khác, nay ngẫm lại đúng là ngu không ai bằng. Hậu Khanh vốn không phải người có thể động đến!

Về phần tư liệu liên quan đến Hậu Khanh, coi như thôi, tin nó chẳng thà tin chính mình.

Muốn du sơn ngoạn thủy hiển nhiên không thể bay lượn trên trời cao.

Minh Uyên biến trở về hình người, tự gác đầu tay Ôn Như Thị đi theo Hậu Khanh. Núi xanh thăm thẳm, nước chảy xa xôi, chim thú trong rừng tự do bay nhậy.

Đi chậm có lợi của đi chậm, nhưng tại lại cũng không kém.

Tiểu tiên ở hạ giới nghe ngóng được Hậu Khanh đi qua nơi này, bèn chen nhau tìm tới, không dám mong lợi về mắt xanh của hắn, chỉ cần dính chút linh khí của thần cũng tốt. Đương nhiên, những kẻ này đều bị Minh Uyên xử lý. Những tiểu tiên này pháp lực không cao, nào có chuyện muốn gặp chủ nhân là để dâng gập được.

Chúng tiên thái nhau tìm tới, Minh Uyên ngăn trước chặn sau, đôi bên tranh qua đầu lại không biết trời đất.

Thoạt đầu có Minh Uyên hầu hạ chu đáo, Hậu Khanh không cảm thấy dẫn theo Ôn Như Thị có gì không tiện.

Nhưng Minh Uyên vừa phải xử lý các tiểu tiên từ khắp nơi tìm đến, vừa phải bề tiểu thạch yêu chân nối tay nướ, vừa phải bung trà đưa nước nấu com cho Hậu Khanh, dù có ba đầu sáu tay cũng không kham nổi.

Ôn Như Thị quan tâm nói “Hay là ta biến thành tảng đá, huynh cất ta vào túi, tiện biết bao.”

Minh Uyên cẩn thận nhìn về phía chủ nhân, thấp giọng nói: “Người ngược à, vừa mới hóa hình, nếu không cùng đường thì không cần hóa thành bản thể, duy trì hình người mới có lợi cho việc tu luyện của người.”

Ôn Như Thị vòng tay ôm cổ hắn, lòng đầy xúc động. Minh Uyên thật tốt với nàng, bận bịu như vậy vẫn lo lắng cho nàng. Nàng quyết định, sau này nhất định phải cố gắng tu hành, báo đáp Minh Uyên.

Ôn Như Thị rất cảm động, nhưng niềm cảm động của nàng chỉ kéo dài đến lúc hoảng hốt. Bởi vì Minh Uyên vui chơi say sưa, ném nàng cho người nhân rồi không có việc gì làm – Hậu Khanh.

Từ trước đến nay Hậu Khanh được kẻ khác cung phụng, chưa nói đến bề trề con, ngay cả đi đường gặp kẻ bán mình chôn cha, hẳn cũng không chớp mắt một cái. Lúc này, hắn ôm Ôn Như Thị cả người cứng đờ, trong lòng hẳn không chỉ khó chịu, còn hơi không vui.

Rõ ràng lúc trước thạch yêu hết lòng tôn sùng hắn, cả ngày khua môi múa mép trước mặt hắn. Bấy giờ ở cùng Minh Uyên tươi cười rạng rỡ, vừa theo hắn đã cứng đờ như bị niệm chú định thần.

Thị lực của Hậu Khanh rất tốt, trong khoảnh khắc Ôn Như Thị bị đưa vào lòng hắn, ánh mắt nàng xẹt qua sợ hãi. Hẳn thấy được.

Nàng đang sợ hắn.

Hậu Khanh ôm Ôn Như Thị đứng lặng dưới tàng cây tử đằng. Hoa tử đằng kết thành chuỗi nhẹ nhàng buông xuống, gió mát lướt qua, những nụ hoa như có linh hồn, khẽ lay những sợi tóc bạch kim của hắn.

Trong không khí tràn ngập mùi hương hoa tử đằng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc thật lâu, Hậu Khanh cất lời trước: “Đừng lo lắng, tạm thời ta sẽ không giết người.”

Ôn Như Thị khóc không ra nước mắt. Nàng sai rồi, nàng không nên coi thường hắn là kẻ đầu óc ngu si, từ chi phát triển.

Nàng rón rén thả vron tay ôm cổ Hậu Khanh, giọng nói mềm mại: “Đừng ăn ta, thật thạch yêu rất dai, ăn không ngon.”

Nàng dần lên da thịt lành lạnh của hắn, cả người mềm mại vào vòng ngực hắn, tựa như thú nhỏ đang hoảng sợ.

Hậu Khanh nhéo nhéo thịt ở cánh tay nàng, khúc môi khẽ giương lên một đốm cong rất nhỏ: “Sao ta có thể xuống tay với người của mình, nhưng nếu một ngày người không phải là người của ta nữa....”

Ôn Như Thị ngừng đầu, nước mắt lưng tròng, nghĩ một đàng nói một nẻo nói: “Ta sẽ rất nghe lời, ngày đó sẽ không xảy ra.” Đây là muốn dồn nàng đến đường cùng! Hoặc là nhện, hoặc là chết, không nhận được cũng phải nhận.

“Rất tốt.” Hậu Khanh từ chối cho ý kiến, “Biến thành tảng đá chui vào túi Căn Khôn, hoặc là tự mình đi, chọn một.” Ôn Như Thị mím môi, chạm rai xuống tay, bám lấy vật áo hắn chạm rai tụt xuống.

Chân nàng vừa chạm đất, Hậu Khanh không thềm nhìn nàng lấy một cái, thần nhiên xoay người đi trước. Làm thần quá lâu, hẳn cũng quên mất thần lực trong cơ thể mình luôn tự động luân chuyển, dù hắn cố ý bước chậm, người bình thường cũng không theo kịp.

Đường núi quanh co chẳng hề gì với hắn, nhưng với Ôn Như Thị thì rất gian nan.

Nàng nhớ người, chân ngăn, lại mới hóa hình không lâu, không dễ gì đuổi kịp bước chân Hậu Khanh. Thoạt đầu nàng chạy bộ, dần dần từ chạy bộ biến thành tốc độ của Porsche (tên 1 loại siêu xe). Cuối cùng, đến tốc độ Porsche cũng không đuổi kịp, chẳng mấy chốc nàng đã cách Hậu Khanh rất xa.

Đến khi Hậu Khanh sức nhớ tới nàng, quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng dáng tiểu thạch yêu.

Đổi diện với ánh mắt phức tạp của Minh Uyên, Hậu Khanh cũng thấy chột dạ. Mới có một lát, hắn đã để lạc nàng mất rồi!

Tìm nàng không khó, chỉ cần niệm chú là thấy nàng. Trên vòng tay có ấn ký của hắn, thậm chí không cần tìm, hẳn cũng biết rõ vị trí của tiểu thạch yêu. Nhưng khi nhìn thấy có bé ngồi trên tảng đá ven đường khúc nước nõ, Hậu Khanh không khỏi có chút hồi hận. Chỉ là một tiểu yêu quái, rốt cuộc hắn dễ phòng cái gì...

Hậu Khanh cúi người ôm lấy nàng, cứng đờ vồ vồ lưng nàng: “Ngọn, đừng khóc.” Sao nàng lại khóc được đây, đôi mắt to tròn lấp lánh của nàng, bấy giờ sưng vù như hạch đào, đáng thương vô cùng.

Ôn Như Thị sớm biết không thể đuổi kịp hắn, muốn làm hắn mềm lòng. Để hình tượng của mình thêm thể thêm một chút, nàng còn cố ý lẩn vào vòng trong bụi cỏ.

Tức thay, y phục Hậu Khanh ban cho nàng không thể dính bụi trần, chỉ cần nàng vừa đứng lên, y phục lại sạch sẽ như cũ. Nếu không, nàng cũng không nhẫn tâm hành hạ đôi mắt mình.

Ôn Như Thị biết rõ đạo lý cái gì quá cũng không tốt, thứ thái ghé vào lòng hắn, nhỏ giọng khóc: “Chân đau.”

Minh Uyên đứng bên cạnh vừa nghe vậy, vội vã vươn tay định đỡ nàng từ lòng ngực chủ nhân. Vậy mà Hậu Khanh không thấy, hoặc cố ý không thấy, ôm nàng chạm rai trở về: “Lưu Ly ngoan, không đi nữa, khi nào xuống núi để Minh Uyên tìm xe ngựa.”

Minh Uyên không hiểu hỏi: “Chủ nhân, xe ngựa là cái gì?”

Hậu Khanh ngăn người, lập tức kềm Minh Uyên “Cái gì cũng cần ta chỉ người, vậy người đi theo làm gì? Không biết, chẳng lẽ không biết bắt bữa một con yêu thú để kéo xe?!” Sắc mặt hắn trầm xuống, quay đầu an ủi Ôn Như Thị.

Hậu Khanh nhanh chóng xuống núi, trong lòng này sinh hoài nghi. Tại sao hắn lại nói ra một từ chưa từng nghe tới. Khoảnh khắc đó, trong tiềm thức hắn gợi nhắc “xe ngựa” là thứ có thể chở người, không suy nghĩ nhiều đã cất thành tiếng.

Việc này rất kỳ lạ, chẳng lẽ linh hồn có chuyện?

Bấy giờ nghĩ lại, ác ý của hắn với tiểu thạch yêu cũng không ý niệm của chính hắn. Hậu Khanh hẳn không phải người người như vậy, bắt nạt một đứa trẻ có gì tai ba. Hậu Khanh ôm thật chặt Ôn Như Thị vào lòng. Chờ giải quyết xong xuôi mọi việc, có lẽ hắn nên tìm người chuyên nghiệp kiểm tra.

Minh Uyên không hiểu sao mình bị mắng, cũng không dám làm mạnh. Nếu chủ nhân bảo hắn bắt yêu thú, hẳn sẽ đi bắt. Chỉ là bắt xong nên để nó kéo xe gì... đây mới là vấn đề.

Ôn Như Thị cũng bị dọa, cuối cùng nàng cũng biết cảm giác quái lạ ngày trước từ đâu mà có.

Tư liệu về nhân vật không sai, sai ở Hậu Khanh!

Thoảng nghĩ Hậu Khanh không phải là Hậu Khanh thực sự, Ôn Như Thị cảm giác lạnh că người. Hắn là ai? Người chấp hành, người xuyên không, hay thứ gì khác?!

Lại nhớ trợ lý đã mất lên lạc, Ôn Như Thị muốn khóc cũng không khóc được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Thần tiên? yêu quái? ๑9

Edit: Mun chiều nghĩ.

Beta: Gian phi

Tuy biết thần thần hắn có gì đó không đúng, nhưng đến tận khi xuống chân núi, Hậu Khanh cũng không có biểu hiện gì khác thường. Minh Uyên nhanh tay bắt được một con quái thú sừng trâu, hình thể tương tự như bò, trên sừng có hoa văn kỳ quái, đằng sau có cánh chim, rất hợp dùng để kéo xe.

Khi ở trên núi Hậu Khanh cũng không miêu tả rõ hình dáng của xe. Vì thế, Minh Uyên tự quyết định, tìm một cái xe có thanh chắn. Phía trên có nóc, mình trúc rù xuống xung quanh, nhìn qua tương đối giống một xe ngựa.

Ồn Như Thị lui vào góc xe, cố gắng cách xa Hậu Khanh đang nghiêng người dựa vào giữa. Hậu Khanh dường như cũng không chú ý đến sự lẩn tránh của nàng, tâm trí hẳn đắm chìm trong từng mảnh hồi ức.

Từ nhỏ, Hậu Khanh đã có thiên phú hơn người. Hẳn không giống bạn đồng trang lứa với môi thành thần, họ chỉ thích làm những chuyện vô nghĩa. Chỉ duy có hành động “mượn” họ để tập luyện không có dụng ý sâu xa gì, còn mọi hành động của hẳn kể cả gây rắc rối, cũng bao hàm mục đích không muốn người biết.

Tuổi thơ? Hình như hẳn không có thứ này.

Dường như từ nhỏ hẳn đã hiểu rất nhiều thứ, thậm chí hẳn rất nhiều đạo lý. Hẳn từng cho rằng, Đại Thần Thượng Cổ đều như hẳn. Hậu Khanh còn nhớ, lúc hẳn tự mình hỏi Hậu Thổ, Hậu Thổ sưng sốt một lúc rồi vui mừng vỗ vai hẳn, nói: “Xem ra Hậu Khanh nhà chúng ta là một thần đồng.”

Thần đồng sao... Có lẽ, không phải như thế.

Hẳn ghét món ngon vật lạ trong tiệc rượu; hẳn sẽ ghét họa, sẽ vu oan; sẽ khiêu chiến với người hẳn không ưa; sẽ ném đá giấu tay đầy kẻ khác vào chỗ chết rồi lại đường hoàng xuất hiện trước mặt mọi người, nụ cười trên mặt không chút sợ hãi... Tất cả những chuyện này, dường như từ khi sinh ra đã vậy.

Qua rất lâu, Hậu Khanh mới từ từ mở mắt: “Lại đây.”

Ở đây không có người ngoài, hẳn nhìn hẳn không gọi Minh Uyên. Sau khi nhận ra Hậu Khanh có bí mật, nàng đương nhiên không tình nguyện. Ôn Như Thị đứng dậy, chạm râu nhích đến bên cạnh hẳn: “Ừ.”

Nàng cúi đầu, Hậu Khanh vốn có lời muốn nói, bây giờ lại không nói ra miệng được. Hẳn dừng một lát, nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của nàng: “Ngủ đi.” Nếu bản thân hẳn thật sự có vấn đề, là nàng bị liên lụy.

Trước giờ Hậu Khanh không chủ động thân mật với nàng như vậy; ngoại trừ ngày trước Ôn Như Thị mặt dày bám lấy hẳn, hoặc những lúc Minh Uyên không rảnh mà hẳn buộc phải dẫn theo nàng, hẳn mới chạm vào nàng.

Hôm nay Hậu Khanh bỗng nhiên trở nên quá mức ôn hòa, Ôn Như Thị giật mình.

Nàng không kiềm chế được ngược mắt nhìn hẳn, đôi mắt màu xám tro bình tĩnh đến lạ, nếu không phải nàng đã quen nhìn hẳn, Ôn Như Thị có lẽ cũng không nhận ra chút bí thương ẩn trong từng động tác của hẳn.

Ồn Như Thị không hiểu. Tất thảy nằm trong lòng bàn tay hẳn, hẳn bị thương vì điều gì? Nàng không nói, chỉ ngoan ngoãn nằm bên chân hẳn, nắm lấy vạt áo hẳn, từ từ nhắm mắt lại.

Trên tay áo hẳn thoáng thoáng mùi hương nhẹ nhàng khó có thể miêu tả bằng lời, tựa hương cỏ hoa thơm ngọt, lại tựa gió biển say nồng.

Nếu tâm hẳn không bị trao đổi thì tốt, nhưm bây giờ... tâm trí Hậu Khanh quá khó đoán, nàng không tin mình có thể công lược hẳn suôn sẻ. Cho dù nàng chịu, cũng phải mạo hiểm quá nhiều.

Không phải nàng không kham nổi, chỉ là, không cần thiết.

Ồn Như Thị không biết mình nghĩ lúc nào. Sau khi tỉnh lại, trong xe chỉ còn mình nàng, Ôn Như Thị vén màn trúc, thám hoa tím đỏ trải ra trước mắt, rặng mây ngũ sắc, khoáng trời như sương, cảnh sắc như mộng như mơ.

“Tĩnh thì xuống đi, chủ nhân đã vào rồi.” Minh Uyên buộc chặt dây thừng vào sừng thú, mỉm cười đứng dưới xe.

Ồn Như Thị mặc hẳn bế mình xuống xe, nắm tay Minh Uyên, đi về phía cánh đồng hoa: “Đây là đâu? Không phải chúng ta đi Đồng Di sao?”

Minh Uyên cẩn thận không để cánh hoa đâm vào mặt nàng: “Đi Đồng Di, nhưng chủ nhân nói tiện đường tới thăm một người bạn.”

“Bạn gì?” Ôn Như Thị ngẩng đầu nghi ngờ.

“Liên Thương quân sĩ.”

Ồn Như Thị không nói.

Liên Thương quân sĩ, chuyên tu linh hồn nghiệp hóa [1], là bạn tốt của Doanh Cửu – người canh giữ Hoàng Tuyền [1]. Ôn Như Thị hiểu tại sao Hậu Khanh đến tìm Liêm Thương quân sĩ. Nếu đúng như suy nghĩ của nàng, thì tình trạng của Hậu Khanh còn phức tạp hơn những gì nàng phỏng đoán ban đầu.

[1] Linh hồn nghiệp hóa: tương tự hồng liên nghiệp hóa, thực ra nó chỉ là một cái tên chiêu thức thôi.

[2] Hoàng Tuyền: âm phi

Xuyên qua cánh đồng hoa, rất sâu trong khe núi lấp ló một mái nhà tranh. Khói sương quần quít, có cảm giác ‘thế ngoại đào tiên nhân’ [3].

[3]: cảm giác về một nơi xa cách thế gian, một nơi thanh tịnh và đầy tiên khí chỉ dành cho thần tiên ở

Bên trong bảy trít tinh xảo xa hoa, trái ngược với bên ngoài không nhiễm bụi trần. Hậu Khanh ngồi đối diện một người. Người nọ tóc đen, đôi mắt ngọc, chậm rãi nói, thấy hai người bước vào cũng không đứng lên.

Ồn Như Thị tự giác buông tay Minh Uyên, đi tới sau lưng Hậu Khanh.

Hậu Khanh tiện tay vén sợi tóc rơi loạn trên trán nàng: “Nơi ở của Liêm Thương quân sĩ nổi danh đẹp đẽ, để Minh Uyên dẫn người ra ngoài đi dạo.”

Ồn Như Thị có chút ‘thụ sung nhược kinh’ [4], nhưng vẫn lắc đầu, im lặng không lên tiếng. Nàng rất muốn nghe kết quả kiểm tra từ Liêm Thương quân sĩ, Ôn Như Thị kéo tay áo hẳn, ánh mắt vô như nhìn về hoa quai tươi trên bàn trà.

[4]: câu này nhiều bạn hay đọc truyện chắc cũng hiểu ý nghĩa rồi, nhưng mình giải thích lại. Câu này nghĩa là được sủng ái mà lo sợ, được yêu thương, quan tâm mà vừa mừng vừa lo

Hậu Khanh tưởng hôm nay nàng bị dọa sợ, chưa lấy lại tinh thần, nên cũng không bận lòng, lấy một quả hồng trong khay đặt vào tay nàng: “Không muốn đi thì ngoan.”

Ồn Như Thị gật đầu, nắm quả hồng cẩn từng ngón nhỏ, khẽocat mắt lên liếc nhìn Liêm Thương quân sĩ ở đối diện.

Hẳn là nam chính của thế giới này, ‘chủ mệnh thiên tử’ [5] của Dao Hoa tiền từ.

[5]: này cũng không xa lạ gì với các bạn đâu nhì ^^ vâng, nó được hiểu là tình yêu đích thực, người yêu định mệnh...

Sau khi Hậu Khanh hóa hóa, nhờ sự trợ giúp của Doanh Cửu, Liêm Thương quân sĩ thuận lợi gia nhập vào phe cánh của Hoàng Đế. Đại chiến kết thúc, hẳn cũng góp một phần công lao tạo nên Ngũ Hành Trận phong Ấn Ma Tinh Hậu Khanh. Người này ẩn nấp rất sâu, giỏi che giấu chính mình.

Bây giờ, Liêm Thương quân sĩ vẫn là một trong những người bạn thân nhất của Hậu Khanh. Nếu không, khi Hậu Khanh phát giác cơ thể có vấn đề sẽ không thay đổi tuyến đường đến đây tìm hẳn.

“Cô bé này đúng là ngoan ngoãn, người nuôi cô bé từ bao giờ, sao ta không biết?” Liêm Thương quân sĩ nhìn kỹ nàng vài lần, cười tùm tùm hỏi.

“Người không cần để ý.” Hậu Khanh chỉ chỉ cái đệm bên cạnh, thấy Ôn Như Thị ngoan ngoãn ngồi sát bên mình, mới quay đầu tiếp tục đề tài ban nãy, “Chuyện ta vừa nói với người, người nghĩ thế nào.”

Liêm Thương quân sĩ trầm ngâm một lát: “Suy đoán từ tình trạng người vừa nói, hẳn không phải linh hồn bị xâm chiếm,” hẳn dừng một chút, lại hỏi, “Càng tựa như ký ức kiếp trước chưa thanh tẩy hết. Thần, người vốn nhớ nhau; không phải không thể xảy ra khả năng vừa sinh ra đã có ký ức từ xa xưa, huống chi, bây giờ người chỉ có thêm chút mệnh vận ký ức đứt quãng.”

Hẳn đứng dậy, chạm thêm một chén trà cho Hậu Khanh: “Ta vừa điều tra, thần hồn của người rất hoàn chỉnh.” Thần hồn hoàn chỉnh, có hai khả năng, một là Hậu Khanh không có bất cứ vấn đề gì; hai là, từ khi sinh ra linh hồn của hẳn đã bị thay thế.

Cần nhắc một chút, Liêm Thương quân sĩ tin tưởng khả năng thứ nhất hơn. Linh hồn của Đại Thần Thượng Cổ không dễ đổi, ít nhất, trong thiên hạ này hẳn chưa từng nghe danh kẻ nào có thể làm việc đó dưới mắt của Chức Dung, Cộng Công.

Nghe Liêm Thương quân sĩ nói xong, cuối cùng Hậu Khanh thở phào nhẹ nhõm.

Ồn Như Thị ngồi ăn trái cây bên cạnh hẳn lại hoang mang vô cùng. Không phải nàng không tin Liêm Thương quân sĩ, hẳn là người chuyên nghiệp trong khoản này; hơn nữa khi Dao Hoa tiền từ còn chưa xuất hiện, hẳn không cần lờ Hậu Khanh.

Nhưng nếu Liêm Thương quân sĩ nói đúng, tức là Hậu Khanh vẫn là Hậu Khanh nguyên bản?

Nàng theo phản xạ lau lau nước trái cây trên tay, lau xong mới phát hiện nàng dùng tay áo của Hậu Khanh để lau. Ôn Như Thị cẩn thận rút tay lại, nhàn thảnh vô như không có chuyện gì xảy ra.

Đến khi hai người trò chuyện xong, Hậu Khanh dẫn nàng tới phòng cho khách đã được sắp xếp sẵn, hẳn mới túm chặt búi tóc trên đầu nàng: “Người tương lúc này ta không thấy gì sao?”

Ồn Như Thị che tóc giả ngơ: “À?”

“Giả vô cũng giới lắm,” Hậu Khanh lườm nàng, chuyển đề tài, “Giờ không sợ nữa?”

Biết việc ban ngày đã bị hẳn phát hiện, Ôn Như Thị cũng hơi thẹn thùng. Trải qua chuyện này, hình như nàng không còn sợ hẳn như trước.

Ồn Như Thị cảm giác thật bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ là vì nỗi sợ ngày càng tích tụ, rồi bỗng dưng nhận ra nỗi e sợ lớn nhất lại là sợ bóng sợ gió, gây ra phản ứng ngược, niềm vui khiến nàng quên cả sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**

Chương 119: Thần tiên? yêu quái? [10]

Edit: Uyên tân

Beta: Giản phi

Nhận được thư báo tin Hậu Khanh tới Đồng Di, Hậu Thổ nhanh chóng báo tin cho Hoàng Đế.

Hoàng đế chuẩn bị sẵn sàng, giăng lưới chờ tên Hậu Khanh tự ý rời đội ngũ này đến nơi, lập tức chính đón lại hắn.

Ít nhất không thể để người khác học theo hắn rồi không còn pháp lệnh ra gì. Nếu không, vừa lên chiến trường thì chỗ này ít đi hai người, chỗ kia mất đi mấy người, loạn!

Hoàng đế quyết định, lần này không thể nể mặt Viêm đế mà nương tay. Dầu không thể bắt Hậu Khanh cúi đầu trước toàn quân, cũng phải lập quân lệnh, bảo đảm không tái phạm.

Hoàng đế chờ, chờ đến hoa cỏ vàng cũng héo, nhưng một ngày trời qua, hai ngày trôi qua... Mười ngày sau cũng không thấy bóng dáng Hậu Khanh!

Hoàng đế giận dữ gửi thần tin cho Hậu Thổ, ngôn từ rất gay gắt. Lần này Hậu Thổ không hay biết gì, hoàn toàn vô tội. Hắn đang ngồi ngẩn ngơ xử lý việc công, bỗng chốc thần tin bay từ phía chân trời lọt vào lòng bàn tay. Hắn miễn cưỡng mở ra, suýt chút bị giọng gào thét cao vút của Hoàng đế dọa giật mình.

Hắn vội vàng về hồ lo, nhanh chóng đưa tiếng rì rào vào thần chủ rồi gửi cho đệ đệ. Hậu Thổ nghĩ, báo bình an cũng được, nhận sai cũng được, nếu thực sự có việc quan trọng không thể trì hoãn, ít nhiều phải nhân lại một câu.

Đợi hơn nửa buổi, vẫn không nhận được lời nào của Hậu Khanh.

Em trai lớn rồi, không biết đến anh trai nữa! Nhớ năm xưa, người nhà ra trận đánh nhau loạn xạ, là ai quật nòng ép lệnh, cho hắn com ăn áo mặc, là ai suốt ngày đi sau dọn dẹp hậu quả từ mấy trò phá phách của hắn?! Đều là đại ca này đây!

Lông cánh cứng cáp rồi, một năm nửa năm không về thăm nhà một lần. Ngày bé ngoan ngoãn nghe lời, càng lớn lại càng xa cách. Hiện tại ngẫm lại, đệ đệ của hắn, cũng không tỏ ra tự hào và vinh dự với gia tộc.

Chẳng lẽ tại lần yêu thương đệ đệ chưa đủ nhiều? Hậu Thổ đang tức giận đến đau dạ dày, bỗng chốc có chút buồn rầu, thẳng tay ném tin của Hoàng đế sang một bên, không còn tâm trạng hồi đáp.

Ở một nơi khác, Hậu Khanh không hay biết hắn va chạm gần với đại ca đã sâu da căm căm của mình. Họ vừa đi vừa nghĩ, thường ngoạn hết thảy non nước hữu tình.

Thường ngày Hậu Khanh tới lui một mình, đến đi vội vàng, chưa bao giờ thả bước ung dung như hiện tại.

Với tính cách của hắn, không thể thấy thứ gì mới mẻ cũng hào hứng hồi lâu như Minh Uyên, nhưng hành trình nhàn nhã thế này quả thực khiến tâm trạng bức dọc của hắn dần dần bình tĩnh lại.

Minh Uyên chôn chân trong đạo Phù Không mấy trăm năm, vừa được thả ra, tính tình trong trẻo lại luyện bao năm qua cũng chuyển thành hoạt bát vui vẻ. Thấy Hậu Khanh ngày càng quen ở chung với Ôn Như Thị, hắn ta cũng yên tâm giao tiểu thạch yêu cho chủ nhân chăm sóc. Nói là chăm sóc, nhưng cũng không biết là ai dẫn ai chơi...

“Đây là thứ gì?” Hậu Khanh nhặt một quả cầu lông mềm mại, quả cầu lông kia dưới một cái, lại co rúm lại, dường như là vật sống.

Ôn Như Thị ngồi giữa đồng cỏ vật, đáp: “... Đó chơi của ta.” Những thứ này là bảo bối nàng vớt từ tay Minh Uyên và Thanh Hạc. Linh lực của Hậu Khanh quá cao, không dùng những thứ này cũng không lạ. Trái lại, chúng là pháp bảo luyện công tốt nhất cho yêu quái vừa hoá hình như nàng.

Nghe hắn hỏi, Ôn Như Thị không đoán được biết từ xưa đến nay Hậu Khanh chưa từng rơi vào tình trạng thế pháp lực. Chưa biết chừng, hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy nhưng bảo.

Nhưng bảo là sinh vật dưới biển sâu, hay trốn trong khe hở đá ngầm, màu sắc càng đậm càng có thể chứa nhiều linh lực. Nhưng bảo tốt nhất màu đỏ tươi, nhưng bảo của nàng màu hồng đào, là loại tốt nhưng không bằng, kém nhất là màu trắng.

Phương pháp sử dụng rất đơn giản. Dẫn linh lực vào trong, điều khiển từng sợi linh lực nhập vào từng sợi lông. Chạm đến giới hạn, sợi lông sẽ sáng lên. Sau khi luyện thành sẽ hỗ trợ yêu quái pháp lực yếu sử dụng phép thuật linh hoạt hơn. Nếu hai người linh lực tương đương giao chiến, người nào không chế linh lực tốt hơn, ắt sẽ có cơ hội thắng.

Vật này khó tìm. Ngày trước Minh Uyên xuống biển, vô tình gặp được, bắt hai nhưng bảo. Hắn thấy Ôn Như Thị chưa khống chế được linh lực, bèn đưa cho nàng luyện tập.

Ôn Như Thị tro mắt nhìn Hậu Khanh vô duyên dẫm đạp bảo bối của mình không chút thương tiếc, muốn mở miệng đòi về, lại không muốn làm hắn mất mặt: “Người không dùng được thứ này, chỉ có tiểu yêu quái mới cần.”

Hậu Khanh nhìn sang nàng “Sợ cái gì, ta thèm cướp đồ của trẻ con?”

Ôn Như Thị tức anh ách. Không phải nàng sợ Hậu Khanh cướp, trong túi cần khôn của hắn có nhiều thứ quý giá hơn nhiều, cần gì tranh giành với tiểu thạch yêu như nàng. Lời này nói ra đảm bảo khiến người khác cười rớt hàm. Chẳng qua hắn thấy mới mẻ, hơn nữa muốn chọc nàng mà thôi.

Ôn Như Thị không biết vì sao Hậu Khanh thay đổi thái độ với nàng sau khi gặp Liêm Thương quân sĩ. Hắn ngày càng ôn hoà, những lúc vắng mặt Minh Uyên, hắn còn chủ động tìm gấu với nàng.

Hậu Khanh đối xử tốt với nàng, Ôn Như Thị chỉ đành từ chối đón nhận, cũng không thể không nể mặt hắn. Dầu hắn dốc hết đồ vật của nàng, hào hứng “thương thức” từng thứ, Ôn Như Thị chỉ có thể cười theo, còn giải thích công dụng của từng thứ cho hắn.

Giải thích rồi còn tốt, nếu không nói rõ, nàng chỉ sợ Hậu Khanh không biết chừng mực, không cần thận phải huỷ bảo bối của mình. Nàng là người nghèo, không giống vị mỹ nữ đòi phú quý trước mắt.

Ôn Như Thị đang lo lắng, Hậu Khanh vừa nghe nàng nói nhưng bảo dùng để luyện tập khống chế linh lực, Hậu Khanh lập tức rút thần lực vào.

“Đừng——”

Lời còn chưa dứt, “Àm?” Nhưng bảo làm bạn với Minh Uyên mấy trăm năm, đưa cho nàng vài tháng vẫn an ổn, vừa vào tay Hậu Khanh...

Ôn Như Thị im lặng.

Báo bối cho tiểu yêu quái làm sao chịu được thần lực của đại thần thượng cổ. Nàng còn chưa nói hết... Ai bảo hắn là chủ nhân đây, Ôn Như Thị yên lặng cảm khẩn, cúi đầu kéo tay Hậu Khanh, cẩn thận lau chùi huyết thanh óng ánh của nhưng bảo trên tay hắn.

Hậu Khanh nhất thời không lên tiếng.

Chẳng qua là làm hỏng một món đồ chơi nhỏ, không có gì to tát. Trong lòng hắn, Minh Uyên và Lưu Ly là người của hắn, đồ của họ đương nhiên cũng là của hắn.

Tiểu thạch yêu cũng không dám nói gần với hắn, nhưng nhìn nàng nhanh chóng cam chịu, Hậu Khanh lại cảm thấy không thoải mái.

Nàng cúi thấp đầu, không thấy rõ nét mặt, hai chuỗi ngọc trên tóc âm thầm đi nhiều.

Hậu Khanh ho khan, vờ như tùy ý nói: “Ngày khác đi Đông Hải, ta cho người mấy cái.”

Ngày khác? Ngày khác không biết nàng còn ở đây hay không, cho dù có ở, hắc giao như Minh Uyên may mắn lắm mới tìm được hai cái. Nếu Hậu Khanh chịu tự mình tìm, chắc chắn tìm được, tiếc thay, Ôn Như Thị không nghĩ mình đủ sức mời vị đại thần này trợ giúp.

Ôn Như Thị ngira mặt khẽ cười: “Không sao, chỉ là một món đồ chơi thôi.”

Da thịt nàng mềm mại, Hậu Khanh không nói gì, chỉ nhìn bàn tay đã được lau sạch sẽ: “Minh Uyên sắp trở về, người đi xem đi.”

Ôn Như Thị theo lời, vén rèm xuống xe. Hắn cong cong khoé môi, đầu ngón tay bắn ra thần lực, thần lực hoá thành sương mù phủ lên những nơi dính máu nhưng bảo, nhanh chóng lau dọn sạch sẽ.

Chẳng bao lâu sau, Minh Uyên xuất hiện phía trước, đi cùng hắn là bạn cũ của Ôn Như Thị.

“Tiền bối rửa thần! Sao người lại ở đây?” Ôn Như Thị vui sướng bước tới.

“Thạch yêu —— Ta tìm người đã lâu, người không chết là tốt rồi!” Lão rùa thần hôn hờ bỏ đến trước mặt nàng, nước mắt lưng tròng quan sát nàng từ trên xuống dưới, “Sao người lại biến thành người, còn không đẹp bằng hồi trước.”

Khoé miệng Ôn Như Thị giật giật, nàng chưa kịp cãi lời, bỗng chốc chân Bô rửa thần bị trôi bằng dây thừng: “Người cũng bị bắt?” Dường là đồng bệnh tương lân.

“Bị bắt?” Lão rùa thần trừng mắt, “Ta lại lợi như vậy, ai bắt được ta?!”

Nó run chân trước, kéo kéo sợi dây thừng “Đây là con mới của ta.” Bị nó kéo mấy cái, vật nhỏ lộ ra từ sau thần hình to lớn của Bô rửa.

Đầu còn lại của dây thừng chẳng phải là Ethel dây ư?! Thấy đáng về bản thân, da lông màu trắng cũng chuyển thành màu xám, từng lọn bết vào nhau của nàng ta, Ôn Như Thị không nhận được trọn tròn hai mắt: “Tiền bối rửa thần, không ngờ người lợi hại như vậy!”

Lão rùa thần đỏ mặt, xoay đầu: “Thật ra, cũng không hẳn là ta bắt, ha ha.”

Quả thực Bô rửa không bắt được Ethel. Tốc độ của Bô rửa không bằng Ethel, chẳng qua nàng ta xui xẻo.

Chuyện này phải kể từ sau khi Ôn Như Thị mất tích. Ngày ngày, Bô rửa thần vẫn kiên nhẫn lật tìm từng tầng đá ven đường. Ethel tình cờ đi quanh ven sông. Lão rùa thần thấy nàng ta, nhớ thù cũ của thạch yêu, lập tức cáo buộc nàng ta trộm mất bản mình.

Không chỉ trộm, còn dám chực đến khoe khoang, rõ ràng là khinh thường nó! Lão rùa thần đuổi theo Ethel mấy lần, không sao đuổi kịp. Hai người mỗi người nghĩ một đằng, lại không chủ động nói ra, hiểu lầm này cứ thế thành hình.

Lão rùa thần thật sự muốn tìm Ôn Như Thị, nhưng nó lo sợ, chực chờ đã mệt, mệt thì sẽ ngủ. Vì thế, nó quay đầu về bờ sông, nằm nhôai bên một tảng đá, ngủ say sưa.

Tiếng khò khè của Bô rửa thần vang động trời đất, Ethel nhân cơ hội ra khỏi rừng cây. Thoạt đầu, nàng ta rón rén bước từng bước, chỉ sợ làm nó giật mình, rón rén lật tìm mấy cục đá gần đó, nhưng không thấy bóng dáng Ôn Như Thị.

Ethel rầu rĩ vì không tìm được kẻ thù. Chẳng lẽ Ôn Như Thị ngay trang? Nhưng bờ sông nhiều đá như vậy, đâu mới là nàng?

Ethel vòng một vòng xa xa quanh Bô rửa. Chẳng lẽ tiểu thạch yêu được bảo vệ dưới người Bô rửa? Nàng ta kêu mình đến gần.

Chẳng mấy chốc Ethel nhận ra sự cẩn thận của mình là thừa thãi. Bởi vì, con rùa này ngủ say như chết.

Nàng ta thoải mái lượn lờ quanh người nó, vẫn không tìm được gì. Ethel thực sự không đi chuyển được nó, bèn bỏ lên lưng Bô rửa thần, chờ nó tỉnh lại đi chuyển thần mình.

Chờ, hai ngày trôi qua.

Ethel không kiên trì nói nữa. Nàng ta đến đến mức ngực dán vào lưng, đánh bó vào trong rừng ẩn ít thóc ẩn. Nhưng ngẫm lại vẫn không cam lòng, rừng sáng ngày hôm sau, nàng ta lại đi đến bờ sông. Lão rùa thần vẫn đang ngủ, nàng ta không thể làm gì khác hơn, lại giờ lại trở cũ, tiếp tục nằm nhôai lên lưng nó, chờ thời cơ.

Chờ từ sáng sớm đến tối muộn, Ethel không biết mình ngủ mất từ lúc nào.

Nàng ta mơ một giấc mơ, trong mơ, Ôn Như Thị bị móng vuốt của nàng ta gặm nát. Sau đó, nàng ta vui vẻ lìn một cái... lại sau đó, Ethel mở mắt, lập tức nhìn thấy đôi mắt đậu xanh của Bô rửa từ trên cao nhìn xuống, móng vuốt sắc nhọn dè trên người mình.

“Trà tiểu thạch yêu cho ta.”

Ethel suýt phun một ngụm máu lên mặt nó! Trà? Trà con mẹ nhà ngươi! Đến cái bóng của Ôn Như Thị nàng ta còn không thấy!

Có lúc, không phải nàng ta kém cỏi.

Thật sự.

Ethel rất muốn nói một câu, nếu vận rủi đã an bài, một mình nàng ta không chống cự nổi...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thần tiên? yêu quái? [11]

EDIT + BETA: GIAN PHI

Nếu không tin chắc con hồ ly này là thủ phạm trộm tảng đá yêu quái, Bào rùa thần đã đánh nàng ta một trận, rồi đập chết nàng ta luôn. Tiếc là Ethel nghiêng rằng không chịu hé miệng, nhất quyết không thừa nhận mình là thủ phạm.

Giết không được, thái không xong, Bào rùa thần rất buồn rầu.

Sau đó, nó thẳng tay giật rễ cây mây, trời hồ ly vào người mình, nó còn thắt nút chết để đề phòng nàng ta chạy trốn.

Không phải Ethel không nghĩ nhân lúc Bào rùa thần không để ý, cắt đứt dây mây rồi trốn thoát, nhưng không ngờ con rùa này ngày thường cầu tha, lúc quan trọng lại cảnh chừng rất nghiêm ngặt. Dẫu là lúc bốn giờ sáng, nó ngày khò khò động trời, chỉ cần nàng ta hơi động dây, nó ngay lập tức tỉnh dậy từ giấc ngủ say. Con mẹ nó, cảnh giác hơn cả chó!

Nhiều lần như vậy, Bào rùa thần gác luôn chân lên lưng nàng ta, còn trào phúng: “Vô dụng thôi, nếu người còn quýnhiều giấc ngủ của ta, ta sẽ đào cái hố, ném người vào đó làm trứng rùa để ấp đấy!”

Ethel nghiêng rằng, không thể không kira nó, nói rằng tảng đá ở trong rừng cây.

Nàng ta vốn nghĩ, với kết cấu phức tạp của rừng cây, hình thể Bào rùa đồ sộ, nếu nàng ta cố lén mình, tỉ lệ chạy trốn thành công cao hơn hẳn khi ở gần bờ sông.

Thực ra Ethel nghĩ rất đúng, nhưng nàng ta sai ở chỗ, nàng ta đánh giá thấp Bào rùa thần, không ngờ một con rùa khổng lồ hóa nổi hình người như nó lại là yêu quái đã sống hai ngàn năm. Lão rùa tuy lười, nhưng cũng có bản lĩnh, nếu đánh nhau, nàng ta không phải đối thủ của Bào.

Vậy là, hi vọng chạy trốn của Ethel lại bị Bào rùa thần đập tắt lẩn nhòa.

Không những không tra hỏi được tung tích của tiểu thạch yêu, con hồ ly trắng này còn không né mặt nó, uống công nó có lỏng tốt đối xử từ tế với nàng ta. Bị nàng ta lừa gạt nhiều lần, Bào rùa thần cũng thấy phiền. Vì thế, lúc không có việc gì thì nó giật giẩy thừng làm nàng ta káo đảo vài cái, lúc buồn chán thì tát nàng ta hai cái.

Thực ra Bào rùa thần cũng nhân từ với tù binh. Thạch yêu ở chung với nó lâu như vậy, đêm đó nàng mất tích, nó tự giác nhận 80% trách nhiệm về phần mình. Nó cũng chỉ muốn hồ ly trả tảng đá lại cho nó. Hơn nữa, nếu báo nó ra tay tàn nhẫn, nó cũng không làm được.

Nhưng Ethel thể chết không nhận tội khiến nó rất khó xử.

Không tin, thì lại tiếp tục dây dưa với nàng ta, nếu tin, tức là thừa nhận chính nó sợ sấm chạy thực mạng mới là thủ phạm hại thạch yêu ư?!

Tâm trạng của Bào rùa thần rất phức tạp, mấy trăm năm qua nó lười suy nghĩ, cuối cùng cũng có dịp động não trở lại.

Tỉnh đi tỉnh lại, cuối cùng nó kéo Ethel rời khỏi bờ sông, mang theo hành trang là tâm tình lễ kỉ hải quanh vì xa xứ, bắt đầu chuyến hành trình tìm kiếm Ôn Như Thị.

Một rùa một hồ đi rất nhiều ngày, nhưng với tốc độ chậm chạp đều đặn “trứng” của Bào rùa, thực ra họ mới chỉ đi được mấy chục dặm.

Trạng thái tinh thần của Bào rùa rất tốt, chỉ có Ethel là khó chịu vì phải cam chịu tốc độ di chuyển chậm rì rì của Bào rùa. Với một người hiện đại mang tâm hồn thiếu nữ như nàng ta, phải ăn uống ngủ nghỉ dưới mí mắt một Bào yêu quái giới tính nam, quả thực rất bởn rởi.

Chẳng qua nàng ta nhờ đến ánh mắt làm người khác run sợ của ông chú Ấm Thứ, hơn nữa bản thân nàng ta cũng là người chấp hành số 1, nàng ta có niềm kiêu hãnh của bản thân, nếu không, có lẽ Ethel đã không chịu nổi.

Một ngày nọ, Bào rùa thần nghe một yêu quái ven đường nói, có một thần tiên rất rất lợi lại đến đây, thổ địa, sơn thần,... ai này đều chạy đi báo kiến. Nó không kìm được muốn hỏi chuyện, kéo Ethel theo, định nhìn một cái, nếu kẻ kia rất lợi hại, biết đâu có thể nhờ hắn ta tìm thạch yêu giúp mình.

Nếu Hậu Khanh biết ý nghĩ này của nó, không chừng sẽ đập nó một cái, bình thân cả tiếng: “Hàng yêu quái vớ vớ vẫn cũng dám tới gặp ta, cần phải tăng cường công tác dưới hạ giới.” Nhưng may là, Bào rùa thần chỉ gặp Minh Uyên.

Minh Uyên vừa nghe nó tả đặc điểm nhận dạng của thạch yêu, lại so sánh thời gian mất tích, nhìn chung có thể xác định, bạn của Bào rùa thần là Lưu Ly nhà họ.

Có một người bạn tinh nghịch như vậy, Minh Uyên cũng vui thay cho hắn đã nhỏ. Sau đó, trên đường về hắn bên dẫn Bào rùa và hồ ly theo, hình thể giao long của hắn khổng lồ, trên lưng có thêm một con rùa cũng không chiếm quá nhiều diện tích, còn hồ ly trắng nhỏ bé càng không cần tính đến. Bấy giờ một đá mặt rùa xa cách lâu ngày cuối cùng cũng có dịp gặp lại.

Ôn Như Thị nắm nóng vuốt dày của Bào rùa thần, cảm động nói: “Lẽ vật của ông rất hợp lòng người.” Đùng là đồng chí cùng chiến tuyến, chỉ cần Bào tới là tốt lắm rồi, không ngờ bất nàng muốn bắt Ethel, Bào còn bắt nàng ta mang tới đây nữa.

Lão rùa thần kéo kéo dây thừng trên đầu, rất dừng cảnhr: “Hai ta thần thần nhường nào cơ chứ! Nói những câu khách sáo đó làm gì, người thích thì dắt nó đi đi.”

Dương nhiên là dắt đi rồi! Không chỉ dắt đi, tốt nhất là sớm giết chết Ethel để tránh đem dài lăm mọng.

Ôn Như Thị háp mắt cười, coi dây thừng trên đầu giúp Bào rùa thần. Ethel thấy thể thế kinh hãi, cố gắng kéo dây thừng buộc chặt trên cổ, gầy gầy lại ra sau.

Nhưng giờ đây, Ôn Như Thị không phải là viên đá nhỏ mà nàng ta có thể tha đi tha lại tùy thích nữa. Một tay Ôn Như Thị nắm chặt dây thừng, một tay tạo thế, co ngón tay lại, một luồng sáng lao vào giữa mí tâm đình bụi bản của Ethel.

Ethel không thể né tránh, chỉ có thể trốn to mắt nhìn luồng sáng càng ngày càng tới gần.

Minh Uyên và Bào rùa thần ngoảnh mặt lăm ngo, Ôn Như Thị đứng đối diện, chỉ cách nàng ta vài bước chân, khốc mới Ôn Như thị hơi nhếch lên, rất giống dáng vẻ ở thế giới trước. Chỉ có một điểm không giống, là tuổi tác và vẻ ngoài của các nàng.

Tự tin như vậy, ánh mắt thương hại y như vậy, như đang nói: “Thật xin lỗi, người lại bị loại rồi.”

Ethel rất muốn nhào lên, cáo nạt Ôn Như Thị. Nhưng nàng ta không làm được, Ethel mở to hai mắt, ánh sáng trắng chiếm trọn tầm mắt.

Từ khi Ôn Như Thị ra tay đến khi đòn công kích lao tới là khoảng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng trong mắt Ethel, dường như đã rất lâu, lâu đến mức tất cả ấn oán giữa nàng ta và Ôn Như Thị đều kết qua tâm trí.

Nàng ta nghĩ mình chết chắc, Ethel không hi vọng xa với là kỷ tích sẽ xuất hiện vào giây cuối cùng. Nhưng, một luồng hơi nước bỗng xuất hiện, đỏ đôn trí mạng của Ôn Như Thị vào khoảnh khắc cuối cùng.

Ánh sáng trắng chạm vào luồng hơi nước, như nước mưa hòa vào biển cả, biển mặt không còn dấu vết. Sau khoảnh khắc đó, họ nghe thấy giọng nói truyền tới từ trong xe: “Mạng con hồ ly đó tới đây, ta nhìn nó một chút.”

Minh Uyên ngo ngoảnh, nhìn Ôn Như Thị cũng đang ngây ngất, hẳn vẫn cứ người nằng hồ ly lên xe.

Hậu Khanh có ý gì? Không muốn nàng giết người, hay cho rằng nàng còn nhỏ đã độc ác? Gắn dây hắn đối xử với nàng rất hiền hòa, gần như chạm đến hai chữ “thần thiết”, ngay cả Thanh Hạc và Minh Uyên cũng không thân cận với Hậu Khanh như nàng.

Ôn Như Thị tưởng rằng, dù Hậu Khanh chưa thực sự tiếp nhận nàng, ít nhất cũng dung túng nàng một chút. Hẳn không giống người sẽ không vui khi nhìn thấy người bên cạnh động sát tâm. Nàng đứng tại chỗ một lúc, ngẫm nghĩ, đành hàn huyên với Bào rùa thần một chút, rồi xoay người lên xe, chuẩn bị kiểm chứng thực hư suy nghĩ của mình.

Tiến vào màn trúc, thấy Hậu Khanh trầm ngâm nhìn hồ ly trắng run lẩy bẩy trước mặt. Yêu quái bình thường không chịu được thần lực tỏa ra từ người hắn, cũng may mắn cho hồ ly, khi thấy Ôn Như Thị bước vào, Hậu Khanh thu lại áp lực đang bao phủ không gian. Ôn Như Thị bình tĩnh lại, tới gần Hậu Khanh, đó hỏi: “Chú nhân thích nó?”

Hậu Khanh bình tĩnh vuốt phẳng vạt áo: “Không phải thích, chỉ có chút hứng thú.”

Ôn Như Thị thấy hắn không có vẻ tức giận, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh: “Ta không thích nó, trước đây nó muốn giết ta.”

Nghe vậy, Hậu Khanh ngược mặt, xoa đầu nàng, nó nụ cười hiền hòa: “Chẳng phải bây giờ người rất khỏe mạnh hay sao, sau này cũng không ai dám giết người, nhưng con hồ ly này có ích, ta sẽ giữ lại, người không cần so đo với một con vật.”

Ôn Như Thị không hiểu vì sao hắn đột nhiên coi trọng Ethel, nhưng về công hay về tư, nàng đều không muốn để nó ở gần Hậu Khanh. Dù Ôn Như Thị không muốn công lực Hậu Khanh nũa, nhưng cũng không thể tự dụng tạo điều kiện cho đối thủ như vậy.

Dù thế nào, Ethel đều phải chết.

Ôn Như Thị không kìm được nói thêm: “Thật hồ ly vị rất ngon. Nếu chủ nhân thích hồ ly trắng, báo Minh Uyên tìm con khác cho ngài được không?”

Con hồ ly nắm được nốt hân càng run lẩy bẩy, Hậu Khanh nhìn ánh mắt mong đợi của Ôn Như Thị, có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ mấy hôm nay hắn nung nấu con nhóc này quá, khiến nàng có gan chất vật quyết định của hắn?

“Bạn của người còn chờ bên ngoài, nếu muốn thì để Minh Uyên sắp xếp cho nó lưu lại làm việc vật.” Hậu Khanh chuyển chủ đề, rõ ràng không muốn tiếp tục bàn về chuyện hồ ly nữa.

“Bạn của người còn chờ bên ngoài, nếu muốn thì để Minh Uyên sắp xếp cho nó lưu lại làm việc vật.” Hậu Khanh chuyển chủ đề, rõ ràng không muốn tiếp tục bàn về chuyện hồ ly nữa.

Thấy Ôn Như Thị có vẻ không vui xuống xe, Hậu Khanh chuyển tâm mắt: “Sau này người đi theo Minh Uyên, tảng đá nhỏ kia là người của ta, ta không muốn nhìn thấy chuyện không vui xảy ra nữa, hiểu chưa?”

Ethel run lên, gật đầu thật mạnh: “Hiểu rồi, sau này tiểu yêu thấy nàng ấy sẽ tránh đi.”

“Biết vậy là tốt.” Sắc mặt Hậu Khanh bình thản hơn, “Người ngoan ngoãn một chút, nếu sau này người làm ta hài lòng, ta sẽ không đối xử tệ với người.” Dứt lời, Hậu Khanh để Minh Uyên dẫn nàng ta ra ngoài.

Ethel xuống xe, thấy Ôn Như Thị đứng cạnh Bào rùa thần, lưng lưng nhìn nàng ta. Hiện giờ nàng ta không dám chọc giận Ôn Như Thị, nếu người phụ nữ Ôn Như Thị này đột nhiên nói điên, Ethel không chắc Hậu Khanh sẽ đứng về phía mình.

Ethel không hiểu vì sao Hậu Khanh giúp nàng ta, nhưng nếu có thể mượn tay Ôn Như Thị tiếp cận nam phụ Hậu Khanh, nàng ta không thể để Ôn Như Thị xem thường.

Ethel nhích một “Từ nay về sau, chúng ta cùng một chủ nhân. Người là Lưu Ly đúng không? Sau này nhờ người chỉ bảo thêm”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tải miễn phí tại **xWw.EbookFull.Net**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thần tiên? yêu quái? [12]

EDIT: ĐỒ TIẾP DƯ

BETA: CA CHIÊU NGHỈ

Những ngày sau khi được cứu mạng dường như Ethel cũng không được Hậu Khanh đối xử đặc biệt, vẫn chỉ có mỗi Ôn Như Thị là thường xuyên ngồi chung xe với hắn.

Ethel muốn chủ động tiếp cận và tạo quan hệ với Hậu Khanh, ít nhất cũng phải khiến hắn quen mặt. Nhưng Hậu Khanh rất ít khi ra ngoài, dù cho có việc cần thì Minh Uyên lại theo hầu bên cạnh. Chớ nói chi Ôn Như Thị đã phòng ngừa ta gay gắt, phạm là nơi có thể Ethel sẽ đến thì đều dốc hết sức cản trước.

Từ sau khi Hậu Khanh cứu Ethel thì dường như đã quên bóng mặt nàng ta, không còn chủ động kêu nàng ta đến gặp nữa.

Ethel không biết Ôn Như Thị có nói gì trước mặt hắn để ngăn gậy khó để cho mình hay không, nhưng Hậu Khanh không tỏ thái độ nên tạm thời nàng ta không dám chống đối Ôn Như Thị, buộc lòng phải thành thật đi theo lão thần nhà.

Nếu chỉ đi chung cùng được đi, nhưng điều làm nàng ta không cách nào chịu được là con rùa đó cứ lăm bằm chửi rủa cả ngày, cứ như lý do nàng ta được thần tiên chấp nhận là nhờ lúc trước nó bỏ qua thù cũ mà thu nhận và giúp đỡ nàng ta vậy.

Nếu không phải cần giải bộ nhu nhược trước mặt người khác nàng ta sẽ phun nước bọt vào mặt nó! Thu nhận con em gái mày ấy, rõ ràng là nàng bị nó bắt đi!

Ôn Như Thị nhìn thấu hết sự chịu đựng của nàng ta, nhưng cũng không nói toạc ra. Chẳng qua mặc kệ Ethel nghĩ ra kể gì, nàng đều bảo vệ xe ngựa gắt gao, kiên quyết không để đối phương bước lên dù chỉ một bước.

Nếu nói Hậu Khanh không biết chút nào về con sống ngầm giữa Ôn Như Thị và Ethel thì không phải. Nhưng hắn chẳng nói gì, cũng không hề có ý muốn thúng tay vào, chỉ khi Ôn Như Thị quá trốn mới nhẹ nhàng liếc nàng một cái, rồi bảo Minh Uyên đặt nổi.

Đặt nổi là có ý gì? Không cần Hậu Khanh mở miệng Ôn Như Thị cũng biết, đơn giản là muốn nàng biến thành cục đá lăn trong đầu ăn một lần. Chỉ cần không phải dùng mở rộng để nấu thì lăn đầu một chút cũng không khiến nàng bị thương. Nhưng mặt mũi thì mất hết.

Lúc không có người ngoài Minh Uyên sẽ cẩn thận cầu xin cho nàng: “Lưu Ly chỉ hơi ngại ngùng thôi, bản chất không xấu, nếu làm như vậy trước mặt Ethel nàng sẽ thấy khó xử, đầu gì cũng là theo chủ nhân trước ...”

Hậu Khanh không sợ ý lên thật lại với tiểu thạch yêu những lời mình nói “Nàng không còn nhỏ nữa, phải khiến nàng im lặng một chút, đừng có giải đầu rồi còn nhảm vào một con hồ ly chưa biến hình, nếu con như vậy ta sẽ trực tiếp giúp con hồ ly kia biến hình để hai người các nàng đấu đá cho đủ”

Bên này Minh Uyên vội và ra ngoài ngăn cản Ôn Như Thị ném đá đầu tay, bên kia Hậu Khanh lại đang phiền não.

Hôm ấy, việc đầu cứu Ethel chỉ là suy nghĩ nhất thời, nhưng sau khi gọi người lên xe tự nhiên lại cảm thấy đối phương trông rất quen. Cảm giác quen mắt này không phải bởi vì thật sự biết con hồ ly trắng kia, mà là một loại cảm giác khó nói thành lời, như thể hắn cần phải giúp nàng ta.

Hậu Khanh vốn là người tùy tính, nghĩ gì làm đó. Thậm chí lúc đó hắn còn cho rằng dù cho nàng ta vài giọt dịch Khánh Tồn cũng không sao, hay giúp nàng ta biến hình, bảo vệ nàng ta,...đều là việc hắn nên làm

Hậu Khanh đã lấy bình Thanh Ngọc ra, nhưng vào lúc đó, Ôn Như Thị lại không làm.

Nàng cũng không dám tỏ rõ đối nghịch với Hậu Khanh, chỉ im lặng không nói lời nào, về mặt đây có đơn. Bình thường hay bám theo Hậu Khanh mọi lúc mọi nơi, mấy ngày nay lại không đến gần hắn, ngay cả ngủ, cũng cuộn mình trong góc xe, tính thần cơ thể đều ẻo oải.

Theo lý, Hậu Khanh không có khả năng thay đổi quyết định vì một yêu quái nhỏ, nhưng lần này hẳn lại mềm lòng.

Nếu dựa vào lý trí mà nói thì dù sao tiểu Thạch Yêu cũng theo hắn lâu hơn, hẳn thiên vị một chút cũng bình thường. Còn dựa vào tình cảm mà nói thì Hậu Khanh cũng không thích con hồ ly trắng kia cho lắm, suy nghĩ cứu mạng nó đến rất nhanh, cũng rất kỳ lạ.

Tạm thời Hậu Khanh dè xuống sự nghi ngờ, đồng thời dung túng Ôn Như Thị khiêu khích Ethel, chỉ cần nàng không quá đáng.

Được hẳn ám chỉ nên dọc đường đi coi như bình an vô sự. Không lâu sau, đã đến tiền tuyến chiến tranh. Lần này nhận được tin Hậu Khanh đến Hoàng Đế cũng không thêm để ý đến hắn. Loáng một cái mấy tháng đã trôi qua, có tức giận hơn nữa cũng đã nguôi, Hoàng Đế chỉ sắp xếp người quen biết Hậu Khanh đi bố trí, ngày cả tiệc đón gió[1] cũng không tham dự.

[1] *tiệc tổ chức cho khách từ phương xa tới.*

Ông ta không xuất hiện thì người vui nhất chính là bạn tốt của Hậu Khanh, Doanh Cầu.

Doanh Cầu vốn đang bảo vệ Hoàng Tuyền Minh Hải ở địa phủ, nhưng khi đại chiến vừa bắt đầu vô tình bị điều đến trợ giúp tộc Hữu Hùng. Thật ra gì không có ý kiến gì với mấy người Hoàng Đế này, nhưng phía dưới không ai chịu đến. Mọi người đẩy tới đẩy lui, Địa Tạng Vương[2] nói, “Dù sao mấy trăm năm qua Hoàng Tuyền Minh Hải không xảy ra chuyện gì lớn, hay để người đưa đồ Doanh Cầu đi nhìn đi, hẳn rằng quá thì đến gặp Hoàng Đế, miễn cho người khác nói chúng ta hẹp hòi”

[2] *Địa Tạng Vương hay Địa Tạng Vương Bồ Tát là một vị Bồ Tát của Phật giáo, ngài nguyên rằng nếu chưa cứu độ hết chúng sinh, địa ngục không trống rỗng thì ngài sẽ không thành Phật. Nên Địa Tạng được xem là vị Bồ Tát của chúng sanh dưới địa ngục.*

Doanh Cầu rất khó chịu, vốn định ít nhất đến nơi này còn có Hậu Khanh làm bạn. Kết quả lúc lễ bước chân không cam lòng tới thì đến cái bóng của Hậu Khanh còn không thấy.

Doanh Cầu hỏi mới biết, tên ngọc đó đánh phát đã chạy về nhà...

Vốn dĩ Doanh Cầu còn cười trên nỗi đau của người khác, nghĩ nếu Hoàng Đế mất hết mặt mũi, chắc chắn Hậu Thổ sẽ tóm lấy lỗi tại của Hậu Khanh kéo hắn về nhận lỗi. Mỗi ngày đánh tới đánh lui quá nhàm chán, Doanh Cầu cũng chỉ có thể dựa vào chút việc vui này để hòa tâm trạng. Kết quả, hẳn không ngờ chờ một phát từ đồng sang hè.

Bây giờ vãi và lăm một tóm được Hậu Khanh, hẳn liền gọi: “Cái tên ngọc này, chẳng xem bạn bè ra gì cả!” Hậu Khanh liếc xéo gã, gạt bỏ ánh tay Doanh Cầu khoác lên vai: “Ta rất thân với người?”

Ôn Như Thị đang ngồi bên cạnh Hậu Khanh, thấy Doanh Cầu ăn quai đàng liền đồng tình sâu sắc, không phải ai cũng có thể chịu được khuôn mặt lạnh lùng của Hậu Khanh. Vốn Doanh Cầu còn muốn gạt hắn một khoản nhưng rất nhanh lại quên ý định ban đầu của mình, cắn răng nói: “Chúng ta không thân? Quen biết mấy ngàn năm rồi người nói với chúng ta không thân, có phải đã quá muộn rồi không?!”

Hậu Khanh từ chối cho ý kiến, hỏi họet quyet mặt đi chỗ khác: “À..”

À? À cái gì? Bị lệnh nhặt lăm cho Doanh Cầu vào xuống. Cúi đầu liền thấy Ôn Như Thị được Hậu Khanh dắt theo bên cạnh, tình thần lại tỉnh táo: “Này, sao lại mang theo một có bé lên chiến trường, người không sợ phía trên thấy sẽ không vui à?”

Hậu Khanh vẫn giữ bộ đáng lạnh lùng kia: “Người nhà.”

Doanh Cầu không phải kẻ ngốc, biết Hậu Khanh chỉ thuận miệng qua loa cho có, hẳn càng muốn bề cong theo lời Hậu Khanh: “Người muốn dẫn người nhà theo thì cũng nên dẫn một thần nữ ra đáng chút, mạng có bé mới mấy tuổi theo, chẳng lẽ là...” Doanh Cầu cười để tiện, ý là, Hậu Khanh có ham nề khác người.

Lần này Ôn Như Thị lại ngồi không yên, cườì tìm tìm кое óng tay áo Hậu Khanh: “Đại thúc này là ai vậy á? Người đã xấu thì chớ cười lên càng ghê tởm hơn.” Thật ra nàng nói không sai chút nào. Doanh Cầu sống ở nơi không thấy ánh mặt trời hơn ngàn năm nên mặt trắng bệch, nói trắng như xác chết cũng không quá, cộng thêm môi đỏ như máu, miệng lại lớn, nhếch lên một cái giống như một chậu máu.

Nếu nửa đêm va phải người này, yếu tim một chút không chừng sẽ bị dọa phát bệnh. Xét cho công bằng thì nói Doanh Cầu xấu xem như đã tôn trọng hắn rồi.

Hậu Khanh quay đầu nhìn Doanh Cầu, khó được nở một nụ cười, vỗ vỗ đầu Ôn Như Thị: “Đừng nói chuyện với người xấu xí, sẽ bị hạ đẳng cấp xuống”

Doanh Cầu bị nói khó đành cấp người khác xuống cũng không tức giận. Nếu không có vẻ ngoài này sao hắn có thể dọa được đám có hèn đã quý ở Hoàng Tuyền Minh Hải? Ở trong lòng Doanh Cầu lời nói của Ôn Như Thị không phải đã kích, mà trái lại được hắn cho rằng là lời khen trắng trợn “Nhóc con tinh mắt đấy. Để hôm nào Hậu Khanh cho người vài giọt dịch Khánh Tồn, người nhà thì phải có bộ dạng của người nhà chứ, trông nhỏ như vậy dẫn ra ngoài thì kỳ cục.”

Ôn Như Thị mỉm cười, không nói gì. Doanh Cầu và Hậu Khanh là bạn tốt nhiều năm, bọn họ đùa giỡn như thế nào cũng không sao. Nhưng nàng sẽ không ngốc đến nỗi lúc Hậu Khanh còn chưa tỏ thái độ đã vội vàng sắp lại tiếp lời. Có cho nàng dịch Khánh Tồn hay không, tất nhiên trong lòng Hậu Khanh đã sớm quyết định.

Về phần ‘người nhà’ mà Doanh Cầu nhắc đến — Ôn Như Thị sẽ không coi là thật, đây tổ cũng tinh trong phạm vi người trong nhà, không phải sao? Nàng biết tự hiểu lý.

Doanh Cầu gỡ một vớ rượu ngon, ‘bụp’ một tiếng đặt lên bàn Hậu Khanh, kéo hắn uống rượu. Hậu Khanh không từ chối, Doanh Cầu uống bao nhiêu, hắn cũng uống bấy nhiêu. Tựu trung của cả hai đều tốt, những người đến uống cùng đều bị bọn họ uống cạn rồi mà vẫn không thấy Doanh Cầu và Hậu Khanh có chút cảm giác say nào.

Mãi đến cuối cùng, Doanh Cầu uống đến hứng lên, dứt khoát ôm vô rượu trực tiếp nốc, còn Hậu Khanh vẫn không nhanh không chậm uống từng chén. Chén ngọc đó thật ra cũng không lớn, dù vậy tốc độ rượu trong vô giảm xuống không hề chậm hơn Doanh Cầu. Một đêm vui vẻ, khách khứa đến có vô cuối cùng đều thừa măn mị bị tiểu yêu quái đó về.

Vốn Ôn Như Thị còn muốn trò chuyện với Doanh Cầu vài câu, kết quả cả đêm lăm chẳng ngừng lại lần nào, không cho nàng cơ hội rồi khỏi Hậu Khanh một mình gặp mặt. Bất đắc dĩ, Ôn Như Thị đành phải thành thực ngồi một đêm nhìn bọn họ uống rượu ở một bên.

Ngày hôm sau, thừa dịp Hậu Khanh chưa dậy, Ôn Như Thị lén lút chày đến ngoài cửa canh Doanh Cầu.

Doanh Cầu mới tỉnh rượu vừa ra cửa đã bị Ôn Như Thị ngồi xổm một bên lăm cho giật mình: “Nhóc con, ở đây làm gì vậy?”

Ôn Như Thị ngẩng đầu, cười tìm tìm nói: “Đến mượn người một chút.”

Doanh Cầu nhàu mày, gương mặt vốn đã đáng sợ càng lộ vẻ khủng bố: “Hậu Khanh sai người đến, hay là chính người muốn mượn?”

Mặt Ôn Như Thị còn tái nhợt một cái “Là chủ nhân muốn, nhưng hẳn ngại mở miệng nên mới để ta đến mượn.”

Lần này Doanh Cầu cảm thấy hứng thú “Ờ? Người muốn mượn cái gì?”

“Khốn Tiên Tắc[3].” Ôn Như Thị cười híp mắt, trả lời.

[3] *Dây trời tiên*

Khốn Tiên Tắc, tên xưa ý nghĩa, là môn thần kỳ chuyên dùng để trời buộc thần tiên. Khốn Tiên Tắc tổng cộng có ba cái, trong đó hai cái do Ngọc Nữ Cung[4] làm ra thì một cái ở trong tay sư phụ của Thổ Hành Tôn[5] là Cụ Lưu Tôn [6], một cái ở chỗ Thái Ất Chân Nhân[7].

[4] Nơi họp triều chính của Ngọc Hoàng Thượng Đế.

[6] Cự Lưu Tôn là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong những vị thần tiên tối cao của Đạo giáo.

[5] Đồ đệ của Cự Lưu Tôn, rất giỏi phép dời đồ.

[7] Cũng là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông còn là một trong những trợ thủ đắc lực của Ngọc Hoàng Thượng Đế và là sư phụ của Na Tra.

Mà cái Doanh Cầu đang sở hữu đã được Đại Trụ vương luyện lại, công năng hơn cả sự khác biệt với hai cái Khôn Tiên Tắc còn lại. Ngọc Hư Cung làm ra là để khống chế tiên thể, của Doanh Cầu lại chủ yếu trói buộc linh hồn.

Nghe được thứ Hậu Khanh ngại mở miệng mượn là Khôn Tiên Tắc, Doanh Cầu khó hiểu: “Cái này thì có gì mà không mở miệng được, ngại sao hần đến, ta trực tiếp hỏi hần.”

Ồn Như Thị ngượng ngùng cúi đầu: “Thú vui trong phòng... sao chủ nhân có thể nói thẳng được.”

Doanh Cầu “...”

Vãi thật! Từ khi nào Hậu Khanh đã trở nên vô si như vậy?! Lại chơi trò game cảm linh hồn với một cô bé năm tuổi? Cho dù là yêu quái... Cũng, cũng quá biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thần tiên? yêu quái? [13]

EDIT: SARAH

BETA: PI SÀ NGUYỆT

Doanh Cầu khó tin, người để ý tới Khôn Tiên Tắc không phải là Hậu Khanh, nó cũng không được dùng để làm thú vật khuê phòng. Lúc lên lưt đưa báo bối vào tay Ôn Như Thị, Doanh Cầu còn tốt bụng dặn dò một câu: “Bảo tên Hậu Khanh kia kiểm chế một chút, trừu lâu quá thì linh hồn người không chịu được đâu.”

Ồn Như Thị mỉm cười “.....”

Ồn Như Thị để Khôn Tiên Tắc vào tay áo, không vội trở lại chỗ Hậu Khanh mà xoay người đi tìm Lão rùa thần.

Đồ ăn trong doanh trại của Hoàng Đế khá ngon. Lão rùa thần ở bờ sông quanh năm suốt tháng ăn phân lớn là cá là tôm, bây giờ có thể dựa vào oai phong của Hậu Khanh để đổi khẩu vị, nó cực kì thỏa mãn.

Lúc Ôn Như Thị tìm được tên này, nó đang cần miếng thịt bò lớn. Nàng không thêm so đo tướng ăn hào phóng của Lão rùa thần, mở miệng hỏi: “Ethel đâu rồi?”

Lão rùa thần sững sờ, vội nuốt đồ ăn trong miệng xuống. “Lúc này còn ở đây, bây giờ chắc đã đến chỗ Minh Uyên rồi, người tìm nàng ta làm gì?”

“Luyện tập.” Ôn Như Thị không thay đổi sắc mặt, quay đầu rồi đi.

Nàng đi rất nhanh, dượt đến lúc Lão rùa thần phản ứng lại thì đã không thấy bóng người của Ôn Như Thị nữa. Nó không đi cứu giúp mà chỉ lăm bằm theo thói quen: “Luyện tay cái gì thế? Không phải ngày nào cũng luyện rồi à?” Sau đó lắc đầu, ngậm cái chậu lớn bằng cái đầu bò về phía nhà bếp, “Về lấy thêm một chậu nữa, không đủ ăn.”

Hỏa Đầu Quân khóc không ra nước mắt: “Sao người lại về nữa rồi?!”

Ồn Như Thị tìm một vòng bên ngoài nhưng không thấy Minh Uyên và Ethel, nàng nghĩ bây giờ chắc Minh Uyên đang bị bắt làm việc vặt. Nếu là bình thường, Ôn Như Thị sẽ vui vẻ đi quán lấy Hậu Khanh nhưng bây giờ, nếu muốn hẹn riêng tư thì sẽ làm Hậu Khanh để ý.

Nàng không thể nghĩ ra cách tốt nào trong thời gian ngắn, chỉ có thể hành động lúc Ethel về phòng.

Ồn Như Thị đợi một lát thì thấy một cô bé đi từ từ đến. Có vẻ kia trông rất đáng yêu, trên đầu còn bôi tóc song kẻ kết hợp với lông xù màu trắng quăn vào, mỗi bước đi sẽ lăm quai cầu nhưng lung lay.

Ồn Như Thị có chuyện trong lòng, không muốn nói chuyện với người khác. Dượt đến khi người đến gần, nàng chuẩn bị tránh ra thì cô bé kia dừng chân, “Sao thế? Không nhận ra à?” Giọng điệu của cô bé mang theo sự chế nhạo, còn thêm mấy phần khoe khoang tự đắc.

Ồn Như Thị nhìn chằm chằm, dù đã đoán được trong lòng cũng không thay đổi sắc mặt, “.... Là người?”

“Không ngại hả?” Ethel bị nàng dè ra ăn hiệp cực hành điện, “Cho dù người để ý có nào thì Hậu Khanh vẫn để ta hóa hình, cho dù người biết hần trước...”

Không để Ethel nói hết, một ánh sáng trắng từ đầu ngón tay Ôn Như Thị bắn ra đánh về phía mặt đối phương.

Ethel không kịp chuẩn bị chỉ có thể lùi ra nhưng nàng ta còn chưa kịp học được cách công kích và phòng ngự, còn bị Ôn Như Thị đánh lên lúc không phòng bị nên bị ánh sáng này đánh trúng!

Thấy Ôn Như Thị dùng chân hóa đánh với mình, Ethel không dám dõm khí kháng mệnh nữa, biết điều bỏ chạy. Nếu ngày thường, khi đánh Ethel phun máu thì Ôn Như Thị sẽ ngừng tay vì kiêng dè mệnh lệnh của Hậu Khanh. Nhưng hôm nay nàng đã nhận ra được tình cảm khác biệt của Hậu Khanh dành cho Ethel

Từ đầu, Hậu Khanh luôn tìm tình con hỏ lý này mà không có lý do nào cả, bây giờ còn giúp nàng ta hóa hình, nếu cứ như vậy, Ôn Như Thị không dám chắc có ngăn được trái tim của Hậu Khanh sẽ dành cho nàng ta hay không. Nếu thật là vậy thì hôm nay nàng đánh chết Ethel, cho dù sau chuyện này có làm Hậu Khanh tức giận thì Ôn Như Thị cũng không sợ hần bất năng đến mạng cho người mới ở chung mấy ngày.

Ồn Như Thị quyết định giết chết Ethel không nhệ tay chút nào, hai tay trắng nõn biến ảo không ngừng, các chiêu thức công kích như Thuật Trôi, Cuồng Phong Quyết, Đoạt Tâm Trộn... không ngừng đánh về phía Ethel đang chạy trốn!

Ethel bị áp chế dưới đất, máu tươi nhuộm đầy quần áo. Lát sau đã bắt đầu biến ảo đan xen hình người và hình hồ ly, đã có dấu hiệu bị đánh tới mức không thể duy trì được hình người rồi.

Ồn Như Thị không thay đổi sắc mặt, tay nhè cầm Khôn Tiên Tắc ra. Chỉ cần dùng pháp bảo này thì linh hồn của Ethel sẽ bị hủy, cho dù có Đại La Kim Tiên ở đây cũng không thể thu thập được mảnh vỡ linh hồn của nàng ta để tạo lại yêu thân cho nàng ta!

Ồn Như Thị chuẩn bị lấy Khôn Tiên Tắc từ trong tay áo ra thì nghe thấy tiếng gầm: “Luu Ly!”

Ồn Như Thị hơi ngẩn người, chưa kịp phản ứng thì đã bị một đạo thần lực mạnh mẽ đánh vào bụng, sau đó bay ra đằng sau!

Thần thể của nàng đâm vào cây cổ thụ cách đó không xa, sau đó bị đập lại xuống đất, Ôn Như Thị nhận không được mả há mồm phun ra một ngụm máu!

Ồn Như Thị hơi chống quỵ dưới đất, ngược mắt nhìn về phía tay áo của Ethel.

.... Hậu Khanh à, Ôn Như Thị nhếch môi không cười nổi.

Lúc hần ôm Ethel còn quay đầu nhìn nàng một cái.

Nhưng ánh mắt kia chứa cái gì, Ôn Như Thị không thấy rõ, tầm mắt của nàng mờ hồ. Nàng chỉ nhìn về phía Hậu Khanh sau đó tầm mắt tối lại.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại thì đang nằm trên giường.

Ồn Như Thị quen với căn phòng này vô cùng. Bàn trà bằng gỗ được khắc hoa văn tinh tế, bên trên còn đặt Hoa Đậu Lăng Dao mà nàng tự tay ngưng kết.

Bên cạnh còn có hơi thở quen thuộc cứ như mùi hoa có thơm ngát, hoặc là mùi biển lành lặn. Ôn Như Thị quay đầu lại thì thấy đôi mắt xám của Hậu Khanh. Về mặt của hần bình tĩnh, trong mắt không có chút tức giận vì sự tự ý của nàng, cũng không có sự hồ thẹn vì đã làm nàng bị thương.

Ồn Như Thị mấp míu môi nhưng vẫn không giải thích cho hành động của mình. Ôn Như Thị biết, nếu như nàng chịu nhận lỗi thì Hậu Khanh sẽ khoan dung như trước.

Ồn Như Thị biết nhưng nàng lại không muốn mở miệng xin tha. Bởi vì nàng hiểu một chuyện, Hậu Khanh luôn mặc kệ những trò đùa trẻ con của nàng, có lẽ là vì hần không để ý.

Hần không để ý sự sống chết của Ethel, dù cho hần ra tay ác độc với nàng vì nàng ta. Đồng thời, hần cũng không để ý tính mạng của nàng, cho dù Hậu Khanh cho nàng nằm trên giường của hần lúc này đi chăng nữa.

Ồn Như Thị quay đầu lại, nhắm mắt không nhìn hần nữa. Lát sau nàng đã nghe thấy tiếng bước chân đi xa của Hậu Khanh.

Ồn Như Thị cảm thấy bụng rất đau.

Đòn đánh thẳng về phía nàng còn mang theo thần lực tinh khiết. Yêu thân của nàng không chịu được vết thương này, Ôn Như Thị hần bụn, cũng hóa thành bản thể.

Dượt đến khi Hậu Khanh trở lại phòng lần nữa, trên giường chỉ còn một khối đá năm màu long lanh nằm trên giường.

Hậu Khanh thở dài, để tay vào trong Khâm Tương Cao, sau đó ngồi cạnh giường, bấm quyết trên đá, mạnh mẽ hóa nàng thành hình người. Ôn Như Thị vẫn mặc bộ đồ Thái Địch lúc này, gương mặt nhỏ đang quần trong tầng tầng lớp lớp vải trắng rất trắng bạch.

Hần coi đồ của nàng ra, vết thương trên bụng lộ ra, sau đó dùng Khâm Tương Cao trên tay mình xoa nóng. Lúc này mới bắt đầu xoa trên bụng Ôn Như Thị theo chiều kim đồng hồ, cũng dùng thần lực của mình dẫn dắt được hiệu.

Hậu Khanh làm việc này ba lần, sau đó dừng tay lại. Dượt đến khi hần mặc đồ cho Ôn Như Thị xong thì tiếng gõ của vang lên.

“Vào đi.” Hậu Khanh không để ý Minh Uyên mở cửa đi vào, hần đáp kín Ôn Như Thị lại, ngừng đầu hỏi “Có chuyện gì?”

Tiểu Thạch yêu và Hồ ly đánh nhau, Ethel bị đánh nưà sống nửa chết nhưng chủ nhân lại rat ay trừng trị Tiểu Thạch yêu. Minh Uyên vốn duy trì trung lập trong chuyện này, không đứng về phía ai trong số bọn họ cả, nhưng lúc thấy tâm trạng không vui của chủ nhân khi hần trừng phạt Ôn Như Thị, không khỏi nói sự ngại trong lòng: “Hô ý muốn giúp chủ nhân, nhưng ta thấy vết thương của nàng không quá nghiêm trọng, chỉ cần dưỡng thương một thời gian là tốt rồi.”

Minh Uyên cẩn thận nhìn về phía giường nhỏ một lát, “Ta cảm thấy vết thương của Lưu Ly còn nhẹ hơn nàng nhiều.” Hần bửu mới, “Ít nhất hồ yêu còn duy trì được hình người, thể mà lúc nào cũng gọi người sang thăm nàng ta, lăm mưu nhiều kế thật đấy!”

“Ta sẽ không đến, ngại sao Lão rùa thần đến xem nàng ta một cái, có gì cần thì ngại đưa đến là được.” Hậu Khanh không có hứng thú nói chuyện này với đồng tri của mình, hần nâng tay áo để ngăn Minh Uyên lại nhai.

Dượt đến khi Minh Uyên ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại. Hậu Khanhquay đầu nhìn viên đá năm màu âm thầm hôm ngày thường, xoa hai bên trán.

Việc ra tay hôm nay không phải ý của hắn. Hắn không muốn thấy Tiểu Thạch yêu đi gây chuyện với Bạch Hồ, dù sao hắn cũng nuôi nàng lâu như vậy, cho dù biết nàng muốn giết chết con hồ ly kia cũng không ra tay ác độc với nàng.

Nhưng khi nhìn thấy tiểu hồ ly nhuộm máu nằm dưới đất, Hậu Khanh tức giận thật sự.

Sự tức giận đó chỉ như lúc hắn muốn giết chết Tiểu Thạch yêu lúc trước, còn cả khi nghe nàng nói rằng tên "Như Thị", Hậu Khanh cảm thấy được sự bài xích và cảm ghét rõ ràng trong lòng.

Cho nên, hắn không chút do dự nào mà công kích Ôn Như Thị ở đối diện. Ngay giây phút thần lực rời khỏi, Hậu Khanh mới phản ứng được đây là Tiểu Thạch yêu luôn ở bên cạnh mình bấy lâu nay.

Hậu Khanh chuyển thần lực trong tay nhắm về phía bụng của nàng.

Dù đã thay đổi giữa đường như vậy nhưng Ôn Như Thị vẫn không chịu được sự công kích của hắn.

Khi Hậu Khanh ôm Ethel ngất xỉu quay đầu lại thì chỉ thấy Ôn Như Thị dần mất đi hình người.

.... Hắn đánh nàng trở về bản thể.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Thần tiên? yêu quái? [14]

EDIT: HOÀNG TRANG

Beta: Giun Phi

Bên bờ Đông Hải, sóng lớn vỗ bờ, nam tử tóc bạc mặc bạch y, ngồi trên tảng đá ngầm cạnh bờ biển, gió thổi áo bào, bông bành như tiên.

Trước mặt hắn, giữa không trung là ánh ảo một nam nhân uy nghiêm đầu đội kim quan, thân mặc áo giáp.

Ánh ảo lăm nhăm hồi lâu, thấy vẻ mất tập trung của Hậu Khanh, trong bụng tức giận vô cùng: "Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi tập trung một chút có được không? Có coi ta là đại ca của ngươi không đấy?"

Hậu Khanh bắt đầu đi ngừng đầu: "Nghe. Tóm lại, không nên gây hấn bên ngoài, ngoan ngoãn trợ giúp Hoàng đế đánh bại Xi Vưu, mau mau chấm dứt chiến tranh, được phong quan rồi về nhà. Còn gì nữa không? Lăn nào cũng nói những điều này, ta nghe đến mức lỗ tai mọc kén rồi."

Hậu Thổ tức giận, áo ảnh giữa không trung cũng run lên ị gợn, cuối cùng vẫn nhẫn nại, mở miệng dặn dò: "Tuy nói ngươi giúp Hoàng Đế chinh chiến, nhưng cũng đừng ngốc đến mức lúc nào cũng chăm chăm xung phong đi đầu. Đại ca chỉ muốn ngươi tìm việc để làm, chứ chúng ta không thiếu chút bổng lộc này, không cần liều mạng vì việc của Hoàng Đế, hiểu chưa?"

Trong lòng Hậu Khanh âm áp, trên mặt cũng tươi cười: "Ngươi yên tâm, ta không ngu như vậy, đùa với chúng một chút thôi."

Nghe đệ đệ nói vậy, Hậu Thổ vẫn lo lắng: "Ta chuẩn bị thuốc cho ngươi, giữ cẩn thận, ít gặp bất trắc có thể cứu ngươi một mạng. Đừng không thèm dùng, vật này rất quý, ta cũng chỉ có một hộp này thôi."

"...Ừ." Hậu Khanh rũ mắt, không nói gì thêm.

Nói xong việc chính, Hậu Thổ mới có tâm trạng nhìn ngắm khung cảnh xung quanh: "Nơi này không tệ, chỉ hơi xa Đông Di, ngươi chơi chán thì mau về nhà."

Bấy giờ vào đúng thời điểm một trời lặn, rặng chiều đỏ rực khung trời, mặt biển phía chân trời cũng bị chiều tà nhuộm thành những lớp sóng lấp lánh ánh đỏ. Hậu Khanh nhìn xa xăm một lát, bỗng nhẹ giọng nói: "Đại ca, hình như ta có vấn đề."

Hậu Thổ ngạc nhiên, nghĩ nghĩ nhìn hắn. Giọng nói hắn vẫn bình thản, chậm rãi nói: "Trong đầu ta đột nhiên xuất hiện rất nhiều mảnh vỡ ký ức. Gần đây ta bắt đầu nằm mơ, trong mơ toàn là những cảnh tượng ta chưa từng thấy, có lúc ta ở trong phòng tối không một bóng người, có lúc ta ở trong ngôi nhà kín trảng lệ, trang phục của người ở đó hoàn toàn khác chúng ta."

"Sao ngươi không nói sớm? Chuyện này bắt đầu từ bao giờ?" Hậu Thổ hơi nôn nóng, Thượng Cỗ đại thân sẽ không nằm mơ, một khi mơ đều là điềm không lành.

Bắt đầu từ lúc nào? Hắn là từ sau khi hắn làm Lưu Ly bị thương. Từ buổi tối hôm ấy, hàng đêm hắn luôn mơ thấy những chuyện kì lạ.

Hậu Khanh khẽ cười: "Không sao, ta đã hỏi vài người tinh thông về linh hồn, tất cả đều nói linh hồn của ta không bị xâm phạm, hắn là trí nhớ kiếp trước bắt đầu thức tỉnh."

Cảm giác trong mộng rất khó chịu, tối tăm ngột ngạt, những hình ảnh đứt quãng hiện lên, như thể hắn đã từng trải qua.

Hắn nghe thấy có người gọi hắn là "Con hoang", "Đồ rắn rứt", sau đó, cũng có người gọi hắn là "Thiếu gia". Hậu Khanh không nhìn rõ mặt mũi đối phương, hắn chỉ cảm thấy nếu đây quả thực là ký ức của hắn, kiếp trước chắc hẳn hắn sống rất tuyệt vọng.

Hậu Khanh không thích cảm giác này, cảm giác ngột ngạt như rơi vào địa ngục, tâm tình của hắn ngày càng tồi tệ.

Hắn chỉ muốn tìm người giải bày, người đó không ai khác ngoài Hậu Thổ.

Nhưng Hậu Thổ cũng không giúp được gì trong chuyện này. Hậu Khanh không muốn giấu giếm, nhưng cũng không muốn Hậu Thổ quá lo lắng. Từ xưa đến nay, đại ca hắn quen thói ôm đồm hết chuyện lớn chuyện bé. Nếu hắn nói quá rõ ràng, không biết Hậu Thổ sẽ lo lắng đến mức nào.

Hậu Khanh đứng dậy, phải vật áo một cái, hồ hững nói: "Tự lo chuyện của ngươi đi đã, lo chuyện bao đồng cần thận chưa giải đã yếu." Hắn bình thản vẫy tay với Hậu Thổ, "Ta đi đây."

"Chờ đã," Hậu Thổ vội vã gọi hắn lại, "Thời gian tối ta lại mời vài người đến cho ngươi, người đứng đi lưng tựa."

Hậu Khanh không trả lời, khẽ miệng cong cong. Hắn xoay người, hóa thành một luồng ánh sáng vàng, bay về phía Đông Di.

Trở lại doanh trại, trước hết Hậu Khanh gọi Minh Uyên hỏi thăm tình hình, hai ngày nay hắn vắng mặt có xảy ra việc gì đặc biệt hay không.

Tương quân Minh Uyên thuật lại tình hình một lần, sau đó mới nói: "Hai ngày nay Tiểu Bạch không thấy chủ nhân, nên lần trở của đều bị ta ngăn lại." Tiểu Bạch là tên mới của Ethel. Vì chuyện của Ôn Như Thị, Minh Uyên hơi ghét nàng ta, nhưng sợ Hậu Khanh không cho hắn ta đuổi đánh Tiểu Bạch, nên trước mặt Bô rùa thần, hắn ta vẫn hành xử hòa nhã.

"Hừm, sau này cũng không cho phép nàng ta bước vào cửa phòng một bước, nói là lệnh của ta." Hậu Khanh hồ hững vẫy tay cho Minh Uyên lui, xoay người tiến vào gian trong. Trên giường nhỏ trong phòng, tảng đá tỏa ra ánh sáng lung linh vẫn đặt ở bên trong.

Hậu Khanh làm nàng hóa thành hình người, tự nhiên cảm cao Khâm Tương ở đầu giường bồi thuốc cho nàng. Ôn Như Thị tỉnh lại đây tay hắn ra: "Sau này để Minh Uyên làm mấy việc này."

Thấy nàng không muốn, Hậu Khanh không ép, chỉ hóa nhũ nói: "Thuốc này cần thần lực hoà tan mới phát huy công dụng, Minh Uyên là yêu quái, hắn ta có muốn cũng không dùng được, chỉ lãng phí."

Ôn Như Thị lạnh nhạt nhìn hắn, sau đó nhắm mắt không để ý tới hắn.

Hậu Khanh ngồi yên bên giường. Hắn vốn không phải người biết nói lời ngon ngọt, bảo hắn mặt nóng dần mông lạnh quả thực là chuyện không thể tin nổi. Dù trong lòng hối hận, trong tình huống này Hậu Khanh cũng không tài nào thuyết phục bản thân ép đối phương coi xiêm y bồi thuốc.

Hắn ngồi yên một lát, cuối cùng vẫn phải gây chú mà men lên người Ôn Như Thị, bấy giờ mới thoả thuốc lên người nàng.

Thực ra vết thương của Ôn Như Thị đã ổn. Nhưng lần trước nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng, thần lực sụt lún trong cơ thể nàng có sức phá hoại quá mạnh, vì vậy nàng khó duy trì hình người. Nhiều lúc ngủ thiếp đi, cơ thể tự trở về nguyên hình, trước mắt chỉ có thể dùng thuốc ổn định nguyên khí mới mong chấm dứt tình trạng này.

Cao Khâm Tương rất hiệu nghiệm trong việc củng cố linh hồn. Tuy dùng trên người yêu quái chẳng khác nào phung phí của trời, nhưng Hậu Khanh không bận tâm những việc này.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn non nớt, với trong chân đệm mềm mại, nhìn càng yếu ớt. Hậu Khanh thở dài, khẽ vuốt ve tóc mềm của nàng, thậm chí đến khi nàng khời hẳn, hắn lại ban cho nàng vài giọt Khánh Tồn dịch là được.

Nếu nàng muốn sớm trưởng thành, hẳn gặp nàng thoả nguyện. Còn Tiểu Bạch... Hậu Khanh hoảng hốt một lát, hắn luôn có cảm giác quen thuộc mỗi lần nhìn thấy nàng ta. Có lẽ, đưa nàng ta đi cũng chưa chắc đã không phải việc tốt.

Đại chiến giữa Xi Vưu và Hoàng Đế vẫn lừng lực chưa dứt. Xi Vưu sai Khoa Phụ đến Đông Thái Sơn mời Thần gó Phi Liêm và Thần mưa Bình Hào.

Hai thần không phụ kỳ vọng của mọi người, tạo nên một trận cuồng phong rồi núi lửa rừng và một trận mưa xối xả như thác nước, trút xuống trước trận của Hoàng Đế. Thần mưa thần gió ra tay, quân đội của Hoàng Đế chạy tới đâu, mưa gió theo đến đó. Chẳng mấy chốc, quân đội của Hoàng Đế binh bại như nũ đỏ, trời đất cuộn sóng, biển nước mênh mông.

Hoàng Đế bại trận trở về, vội đến tìm Hậu Khanh, thấy bộ dạng không muốn ra trận của hắn, Hoàng Đế không kìm nổi cơn bực tức, lui hắn đến trước trận nhìn: "Hậu Thổ phải ngươi đến không phải để ngươi nhìn quân đội của chúng ta bị kẻ địch dày xéo, nếu ngươi không ra trận thì cuốn gói về đi."

Mấy ngày nữa linh hồn Ôn Như Thị sẽ ổn định, bấy giờ Hậu Khanh không muốn phân tâm lo liệu chuyện khác, ngoài mặt lại không tiện từ chối thẳng thừng: "Chế ngự mưa gió không phải sở trường của ta, nếu ngươi muốn giải quyết Thần mưa thần gió, chỉ bằng để Ứng Long ra trận."

Lời Hậu Khanh tuy để từ chối khéo, nhưng quả thực có vài phần đúng đắn. Hoàng Đế không ép được hắn, đành lệnh cho Ứng Long ra trận. Ứng Long tuân lệnh, ngay lập tức hóa thành bản thể hình rồng, sau lưng mọc hai cánh, trên lưng bọc vảy rồng, nhanh chóng bay về phía Kỳ Châu.

Bên này, Hoàng Đế vội vàng theo quân quan sát tình hình chiến sự, bên kia, Hậu Khanh gọi Minh Uyên tới, sai hắn ta nhanh chóng thu dọn đồ đạc, gọi mọi người rời đi.

Minh Uyên không hiểu hậu, Hậu Khanh cũng lời giải thích với hắn ta. Hắn trở về phòng, bồi thuốc cho Ôn Như Thị một lần nữa, sau đó biến nàng trở lại bản thể là đá ngũ sắc, cẩn thận thu vào túi cần khôn. Đến khi lên đường, hắn mới bình tĩnh nói: "Bụng Ứng Long có to hơn nữa cũng có hạn, hút được bao nhiêu nước? Bình khí không chế mưa của Bình Hào tạo thành từ trời đất, mưa cuộn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận. Trận này Ứng Long thắng mới là lạ."

Minh Uyên vừa cười nẩy, vừa không kìm được quay đầu nhìn chủ nhân đang ngồi ngay ngắn trên lưng mình: "Vậy vì sao chủ nhân vẫn tiến cử Ứng Long ra trận?"

Hậu Khanh chỉ hận mũi sắt không thành thép nhìn hắn ta: "Hắn ta không đi thì ta phải đi. Ta có thể làm gì? Thẳng tay giết người? Đừng quên, đánh chết thần thần đang tay chức sẽ bị thần phạt, chẳng lẽ ngươi muốn thăm lại Cửu Uyên với ta?"

Minh Uyên run lập cập, lập tức lắc đầu, khiến Bô rùa thần và Ethel đang bám trên sống lưng hắn ta chao đảo một hồi. Ethel rất muốn đến bên người Hậu Khanh, nhưng đạo gần đây đường như hắn không muốn thấy nàng ta, trong mắt chỉ có Ôn Như Thị.

Rõ ràng nàng ta mới là người bị hại.

Ethel vừa tiến lên một bước đã thấy Hậu Khanh lạnh lùng nhìn nàng ta. Đây lòng Ethel lạnh lỏ, theo bản năng lui về chỗ cũ.

Ánh mắt kia — rất quen thuộc, quen thuộc đến mức nàng ta không dám nghĩ tiếp.

Trở lại Phú Không Đảo, Ethel vẫn chưa lấy lại tinh thần sau khoảnh khắc hoảng hốt đó. Thậm chí không phát hiện ra Minh Uyên không cho nàng và lão rùa thần vào cửa, khi màn đêm buông xuống, nàng ta mới bị gió lạnh trên đảo làm tỉnh táo lại.

Lão rùa thần vỗ vào đầu nàng ta: “Đừng nghĩ gì thế? Mau mau tìm một cái hang ngủ. Đảo này chẳng có gì, đẹp thì đẹp thật, nhưng tức là không có chỗ trú chân, nếu ban đêm trời mưa, ta thì không sao, nhưng người không được trốn dưới thân ta tránh mưa đâu đấy!”

Ethel cắn răng. Đền mới chui rúc dưới người nó!

Lo cho Ôn Như Thị xong xuôi, không sau Hậu Khanh nhận được tin của Hậu Thổ: Thăng nhóc, sao đã chạy về rồi?

Hậu Khanh bình thản trả lời: À, Hoàng Đế nói, nếu ta không ra trận, chẳng thà cuốn gói rút đi, vì vậy — ta rút.

Hậu Thổ rói lệ, nghĩ hân ta ngu sao?

Hoàng Đế kẻ lệ, trước khi em trai hân nói đi còn cho Ưng Long một vỏ đầu. Ưng Long vốn là rồng thần hình thể thon thả, nay hút đầy một bụng nước, người tròn như quả cầu.

Cuối cùng, Ưng Long no đến mức nôn sạch nước mưa đã hút vào, bị quân của Xi Vưu chỉ chò cười nhạo.

Sau trận chiến, Ưng Long khóc lóc chạy về, là ai gây họa đây...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩ Nữ Nam Phụ* được tải miễn phí tại **[xWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 124: Thần tiên? yêu quái? [15]

EDIT: HUỖN QUÝ TÂN

Beta: Pi sà Nguyệt

Đôi ngày tại thời điểm quan trọng nhất Hậu Khanh làm trận bỏ chạy nhưng Hoàng Đế lại không thể vớt hết thể diện lo tới nhà bắt hân, lèo chi có thể oanh tạc người nhà hân.

Thần là người nhà của Hậu Khanh, Hậu Thổ tự thấy mình dưới lý nên một bên già cười ha ha chịu phạt, một bên về nhà dạy em trai một trận nên thần.

Tức thay Hậu Khanh không sợ già, mấy câu răn dạy thể thốt vào tai này ra tai nọ, Hậu Thổ lăm sự vụ bận rộn nên chẳng có thời gian lo lên Phú Không đảo dạy dỗ cậu em trai. Cuối cùng chuyện đâu vẫn hoàn đó.

Qua mấy ngày yên ổn, Hậu Khanh lại phải rời đảo.

Lần này không phải Hoàng Đế làm tình làm tội. Kể ra thì ngày ấy Ưng Long thua dưới tay Phong Bá Vũ Sư, tình cảnh quả là trầy trật, Ưng Long lại là một vị thần rất mực tự tôn, biết chuyện mình vừa khốc vừa bay về doanh trại bị thiên hạ thấy hết, hân vừa thẹn vừa tức quay đầu bỏ chức, chạy đến phương nam.

Vị Thần Long tức giận này khiến Hoàng Đế hết mực khó xử. Mặc kệ? Dù gì Ưng Long cũng ứng chiến theo lệnh của mình, giờ mặc kệ sẽ lăm cấp dưới lạnh lòng. Nhưng bảo ông sắp này đi xử lý thì chẳng biết nói chi. Lão cũng bần lâm, nào rình rồi ngày ngày đi chữa vết thương lòng của đám thuộc hạ.

Tình cờ thấy Doanh Câu lượn lờ vô ích trong doanh trại, thế là Hoàng Đế đuổi hân ra ngoài luôn: “Đi khuyên Ưng Long về, nếu hân không về người cũng đừng về!”

Doanh Câu mặt mày nghiêm túc muốn hỏi, nếu không khuyên được thì có được về Hoàng Tuyền Minh Hải luôn không? Chỉ tiếc chút tâm tư của hân đã bị người ta nhìn thấu.

Hoàng Đế nở nụ cười già dặn: “Chuyện còn con này mà người cũng không làm được thì ta sẽ để nghị với Địa Tạng vương cho tên lái đồ kia làm thay chức người, đỡ cho người phải ôm bồ mà không hốt cút.” Đòn này ác! Doanh Câu ủa oái lết người đi.

Vốn mọi chuyện khá thuận lợi, Ưng Long vừa chạy vừa khốc, Doanh Câu chỉ cần đi theo đầu mưa ven đường là tìm được cái tên khốc nhè kia nhưng cách này hân nghĩ được thì Xi Vưu cũng nghĩ được. Doanh Câu đi chưa được bao xa, nửa đường đã bị người ta trùm tai đập cho hai ba phát rồi bắt trôi về trại địch.

Giờ thì hay rồi, Hoàng Đế truyền tin bằng phép tiên tới tay Hậu Khanh: “Bạn người bị bắt, giờ chúng ta không có ai rảnh đi cứu hân, người xem rồi xử lý đi.”

Doanh Câu dù là bạn xấu nhưng vẫn là vị trí mà thần thiết, giao tình sâu sắc với Hậu Khanh.

Nhớ năm đó dâng trước Hậu Khanh đánh người, dâng sau Doanh Câu đưa gach; Hậu Khanh đi vu oan gài họa, Doanh Câu chịu tội bao che. Bằng không sao hân dám đưa pháp bảo giữ nghề của mình cho một tiểu yêu như Ôn Như Thị. Đương nhiên Doanh Câu không biết chuyện mượn pháp bảo không phải ý của Hậu Khanh.

Tóm lại, hay tin Doanh Câu bị bắt, về tình về lý, Hậu Khanh không thể mặc kệ.

Hân vội dặn Thanh Hạc và Minh Uyên vài câu rồi chuẩn bị đi Đông Di luôn. Trước khi đi, Hậu Khanh còn tới tạm biệt Ôn Như Thị nhưng Ôn Như Thị không đáp lại lời từ biệt của hân.

Từ khi tình lại tới nay, Ôn Như Thị đối xử với hân như người xa lạ. Trừ khi bôi thuốc ra không có bất cứ tiếp xúc ở phạm vi gần nào, nâng gấn như chẳng nói với hân lấy một lời. Hậu Khanh trông như không bận tâm, ở trong phòng một lát rồi đi.

Hậu Khanh vắng nhà, Ôn Như Thị lên tinh thần, nhanh chóng chạy đi tìm Minh Uyên.

Thấy nàng chầu ra ngoài chơi, Minh Uyên cũng vui, kéo Ôn Như Thị đi xem mấy gốc tiên thảo mình mới trồng. Ôn Như Thị khen vài câu, tiện đó học luôn phép cuối mười kết gói rồi khéo léo chuyển chủ đề nói chuyện sang hướng mình quan tâm: “Nếu ta nhặt được túi càn khôn của người khác, có cách nào lấy được đồ ở trong không?”

Minh Uyên cười đáp: “Thần tiên có được cái túi càn khôn chưa chắc là hạng lợi hại nhưng ít ra cũng là hạng có chút tài, người chỉ có tí xâu lỉnh lực, sao phá được cấm chế người ta đặt trong túi? Trừ phi người mạnh hơn đối phương.”

Mạnh hơn đối phương? Không thể nào. Ôn Như Thị loại phương án này ngay lập tức: “Không có cách khác ư?”

“Có thì cũng có, cần một giọt máu trong tim của đối phương kết hợp với pháp thuật tương ứng cũng có thể phá giải cấm chế.” Minh Uyên nghĩ ngợi một hồi rồi quay sang nhìn nàng với vẻ khó khăn, “Nhưng người nói nhặt được túi càn khôn mà? Nếu tìm thấy chủ thì trả cho người ta đi, mấy trò lên lư kiểm lại này không tốt đâu.”

“Ừ.” Ôn Như Thị ngoài gật đầu mà lòng nghĩ chuyện khác, “Ta nói lung tung thôi.”

Một giọt máu trong tim...

Nàng kéo tay áo Minh Uyên: “Người dạy ta pháp thuật đó đi.”

...

...

Trên đảo Phú Không, cây cỏ xanh mướt, hoa nở như xuân, trước cửa là hoa ling dao vĩnh viễn không tàn no suốt bốn mùa cảnh đẹp như tranh, ba sắc cánh hoa tung bay trong gió.

Đạo này Rùa Tiên ngày ngày nằm nghỉ dưới gốc cây khổng chịu nhúc nhích. Không phải vì nó chột này lông vằn tho lừng lừng thường thức cảnh đẹp trước mắt mà vì nó bị Ôn Như Thị nhét bao nhiêu thứ đồ, con vật vốn chậm chạp tới đau tim giờ chẳng buồn nhúc nhích.

Lần này Hậu Khanh đi hơn mười ngày, không có hân ở nhà, Ethel thông minh trốn khỏi tầm mắt Ôn Như Thị.

Đảo Phú Không bảo lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ nhưng muốn tìm một con hồ ly thành tinh trốn trên đảo cũng khá tốn sức. Nhưng Ôn Như Thị không làm thế, cứ như nàng đã quên sự tồn tại của hồ ly. Ngày ngày nàng ngồi trên tảng đá to ở rìa đảo, im lặng nhìn về phía biển mây mù sương dâng xa.

Khi Hậu Khanh cười mỉm về tới nơi, đập vào mắt hân là khung cảnh này. Trên vách đá xa xa có một cỗ bé ngồi trên cao khom lưng ôm gối, bộ đồ hồng rực bay phấp phới trong gió. Lòng hân thoáng động, đổi hướng nháy xuống trước mặt nàng. Ôn Như Thị đứng đây, im lặng nhìn Hậu Khanh, đôi mắt thấu hiểu rục rở trong treo khôn cùng.

Nàng khẽ vươn tay, dáng điệu “mau ôm đi”. Hậu Khanh khẽ mỉm cười, cúi xuống ôm nàng: “Chúng ta về thôi.”

Ôn Như Thị vòng tay qua cổ hân, ừ khe khẽ. Trên người hân từ mùi hương quen thuộc còn có một chút xâu mùi thuốc, mùi rất nhạt, nhạt tới mức nàng không hề sát hân cũng chẳng ngại được.

Hậu Khanh bị thương.

Dù hân che dấu rất kĩ nhưng Ôn Như Thị tin chắc hân bị thương, hơn nữa còn thương nặng. Nếu không với tính cách của Hậu Khanh, hân chắc chắn không đi lâu như thế mới về và không dùng hết sức dầu mùi thuốc trên người.

Ôn Như Thị đoán không sai, chuyện đi của Hậu Khanh lần này quả thực không thuận lợi lắm.

Kế hoạch của Xi Vưu vốn là mai phục viện quân của Hoàng Đế, không ngờ chỉ có một mình Hậu Khanh tới. Hậu Khanh tuy có cùng mệnh mẽ nhưng mười tám mành trượng dưới trướng đối thủ nào phải hạng ăn không ngồi rồi.

Xi Vưu cũng hơi do dự. Hậu Khanh tuy nhiều lần phá trận địa nhưng chưa từng thực sự định đẩy họ vào đường chết, hơn nữa hân có Viêm Đế chống lưng, Xi Vưu nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định thả chiêu hàng xem sao.

Thắng mà không người chết là tốt nhất, Hậu Khanh cũng biết thời biết thế đồng ý nghị hòa. Com nước nỏ nê xong thì thảo luận chi tiết chuyện nghị hòa, khả năng đàm phán gian xảo không nương tay của Hậu Khanh khiến Xi Vưu rất cảm phục, hân nghiêm rằng nghiêm lại ra con át chủ bài.

Doanh Câu bị trôi được mời lên trận, đi cùng là Dao Hoa tiên tử đẹp như hoa như ngọc. Xi Vưu không chút từ chối, phất tay phóng khoáng: “Chỉ cần người chịu về trướng ta, Doanh Câu và Dao Hoa tiên tử là của người.”

Chậu bồ chừng ấy vì một đối thủ chưa chắc đã thắng nổi, Xi Vưu quả là chịu chơi.

Đứng ra sau khi hai bên hình thành tình hữu nghị “sâu sắc” mới tới màn gặt hái nữ chính một cách long trọng nhưng chẳng hiểu sao tình tiết này lại bị đẩy lên xuất hiện ở cái tình huống kì lạ này. Đáng tiếc giờ trong mắt Hậu Khanh chỉ có người anh em tốt bị người ta đánh cho bầm dập, phải nhờ người đỡ mới đi nổi, nào còn tâm tư đi thương thức đương nhân tuyệt sắc của Dao Hoa tiên tử.

Trong cơn tức giận, hân trở mặt!

Xi Vưu không ngờ Hậu Khanh dám động thủ ngay tại bàn đàm phán, một đám người chưa kịp chuẩn bị cho hân cơ hội lao ra ngoài! Nhưng bọn họ mau chóng hoàn hồn, lập tức bắt đầu truy kích.

Hậu Khanh không sợ đối phương, chỉ sợ mấy đôn tấn công dồn hết lên người Doanh Cầu. Hắn không thể chấn hết các đôn nhằm vào cái tên yếu đến sống dở chết dở này được.

Kết quả cuối cùng có thể đoán được, Hậu Khanh bảo vệ Doanh Cầu vừa đánh vừa lui, lui tới chỗ cách thành trăm dặm mới rút lui được binh sĩ của Xi Vưu.

Doanh Cầu bị đuổi về Địa Phủ được lại còn dốt: “Nếu đã đến thì người nói với Địa Tạng mấy câu hộ ta, mấy vụ đánh đánh giết giết còn con này ta chẳng có hứng”

Hậu Khanh chẳng nói chẳng rằng mà rút hẳn xuống rồi đi thẳng.

Doanh Cầu vội gọi sau lưng hắn, “Xét thấy xem như nhà ngươi đã cứu ta nên đồ người mượn tạm thời cho người giữ!” Bóng dáng mạnh mẽ của Hậu Khanh cười mấy bay đi không ngoái đầu lại, vết máu vàng trên trán khốc liệt cũng chẳng thêm lau.

Mười ngày sau, Hậu Khanh ở chỗ quán Liêm Thương đường thượng. Không phải vì Doanh Cầu không đáng tin mà chẳng qua so với Địa Phủ mà qua quý lại, son cốt của quán Liêm Thương vắng vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Hắn có quá nhiều kẻ thù, nếu để kẻ khác biết Hậu Khanh trăm trận trăm thắng thì thương nặng, đoán chừng sẽ có cả đồng người sẵn sàng dùng trăm phương nghìn kế tìm hắn nói chuyện nhân sinh.

Mười ngày ngắn ngủi không đủ để khôi hắn nhưng nếu không chiến đấu mạnh, chỉ qua lại vài chiêu, dù là thần tiên cũng khó nhận ra.

Ngồi sau bàn ngọc xanh, Hậu Khanh mặc đồ trắng, ngồi trên tấm thảm Thiên Nữ dệt trắng như tuyết. Hắn hơi nghiêng đầu, mái tóc bạc rủ xuống như thác. Nghe thấy tiếng động, ngừng đầu lên thấy nàng, Hậu Khanh dịu giọng hỏi: “Có việc?”

Trong không khí phảng phất mùi tiền thảo nhạt, thảo học Minh Uyên đã lâu, Ôn Như Thị biết có vài vị trong này dùng để trị thương.

Mãi lâu sau nàng mới khẽ gật đầu: “Ta sẽ nhờ Minh Uyên sắp xếp một gian phòng, ngày mai sẽ chuyển đi, nếu chủ nhân thấy không ổn thì chuyển luôn hôm nay cũng được.”

Hậu Khanh gật mình, hình như hắn không ngờ rằng đột nhiên lại nói thế, mãi sau mới đáp: “Thật ra... người không phải vội như thế.”

Ôn Như Thị siết chặt Dây Trời Tiên trong tay, bình tĩnh mỉm cười, im lặng.

Nàng không vội, còn cả đêm mà, sao phải vội?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 125: Thần tiên? yêu quái? [16]

Edit: Ca chiều ngời

Beta: Pi sà Nguyệt

Hậu Khanh đi dọc biển giới Đào Phủ Không để tăng cường cấm chế bảo vệ đảo một lượt, sau khi sắp xếp xong thì màn đêm đã buông xuống.

Trong màn đêm đen là ánh sao lấp lóe, đứng từ đó nhìn lên bầu trời đầy sao kia làm người ta có cảm giác chỉ cần đưa tay chạm vào thì có thể chiếm được.

Hậu Khan hăm lăm đứng trong gió đêm, gió mát làm tay áo rộng của hắn hơi bay lên. Không lâu sau, một cơn Giao Long màu đen hung ác từ bên dưới bay lên rồi dừng lại trước mặt hắn, biến thành hình người, chấp tay đứng cạnh Hậu Khanh, “Chủ nhân, đã tiễn tiểu Bạch đi rồi”

“Ừ.” Hậu Khanh vẫn nhìn bầu trời đêm xa xa, đáp xong thì không nói gì nữa.

Minh Uyên dọi một lát vẫn không đoán được ý của hắn, “Ta đưa nàng đến...”

“Không cần nói cho ta,” Hậu Khanh ngắt lời hắn, quay đầu nhìn Minh Uyên đang hoang mang khó hiểu, dịu dàng giải thích vài câu, “Để nàng rời đi là vì thấy nàng không hợp ở lại đảo Phủ Không, chuyện sau này thì phải xem tạo hóa của nàng thế nào rồi.”

Mặc dù Minh Uyên không thích hồ ly kia nhưng từ đến ánh mắt đau lòng của tiểu Bạch khi nghe tin Hậu Khanh bảo nàng rời khỏi đây, hắn có chút không đành lòng. “Thật ra cũng không cần đuổi nàng đi”

Hậu Khanh cười một cái không đáp lại.

Hắn dùng sức một người để tiễn nại đại doanh của Xi Vưu, còn cướp Doanh Cầu ngay trước mặt họ, cứ cho Xi Vưu nuốt được con tức này thì cũng chưa chắc tay sai của hắn không đánh tới cửa.

Hậu Khanh đã qua cái tuổi gặp chuyện phiền phức thì chạy về nhà xin giúp đỡ, hắn cũng không hi vọng cho Hoàng Đế có cơ hội đẩy ánh trạch nung thật của mình ra giữa hai quân. Hậu Thổ chỉ thích hợp tránh sau lưng xử lý công vụ, chuyện đánh đánh giết giết này để mình hắn xử lý là được rồi.

Đào Phủ Không có đại trận bảo vệ, Thanh Hạc Minh Uyên cũng đủ sức đánh một trận. Mặc dù hắn bị thương nặng chưa lành nhưng cũng có tiếng nói lâu này. Cái danh Ma Thần trăm trận trăm thắng này sẽ khiến không ít thần tiên sợ hãi không dám làm gì.

Hậu Khanh không hề lo lắng. Chẳng qua người không liên quan trên đảo có thể bớt người nào thì hay người đó, hắn không muốn tới lúc đánh nhau còn phải bận tâm chăm sóc con hồ ly nhỏ.

Hắn đã giao phần khách tôn địch dù biến hóa thành người cho Minh Uyên đưa cho tiểu Bạch rồi. Đối với một yêu quái nhỏ luôn làm ảnh hưởng cảm xúc của hắn lúc không thích hợp, Hậu Khanh cảm thấy mình làm như vậy đã quan tâm giúp đỡ lắm rồi.

Còn về Tiểu Thạch Yêu kia...

Lúc Hậu Khanh về phòng thì nàng đã ngủ say. Thân thể nhỏ bé của Ôn Như Thị chỉ chiếm phần nhỏ trong cái giường lớn, bàn tay nhỏ trắng nõn như ngó sen vươn ra trong chăn mỏng, đặt lên mép nệm.

Hậu Khanh để tay nàng vào, sửa sang góc chăn rồi đưa tay tắt ngọn đèn bên góc tường. Bước lên giường, hắn kiểm tra mạch của nàng trước theo thói quen, thấy mọi thứ ổn cả mới an tâm nằm xuống cạnh nàng.

Từ lúc mới bắt đầu không đồng ý, sau này phát hiện mình ngày càng có ác ý khó hiểu với nàng rồi còn tự tay đánh nàng... Hậu Khanh phát hiện bản khó lòng phân rõ được vị trí của tiểu Thạch Yêu trong lòng mình.

Cảm ghét? Yêu thích? Gắn gũi? Và cả áy náy... Tất cả đều có. Có lẽ nàng cũng biết, nếu không đã không khéo khách điểm mẩu chột của hắn nhiều lần như thế.

Nếu như phải chọn giữa Lưu Ly và Tiểu Bạch, hắn nghĩ, hắn đã chọn được rồi.

Hậu Khanh nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ do thân thể kinh căng thẳng, hoặc là do hắn quá mệt mỏi, cũng có thể do hắn không phòng bị Ôn Như Thị, giấc ngủ này của Hậu Khanh rất sâu.

Hắn nhận ra một bóng xám quần tấy thân hồng của mình trong mộng lung.

Hậu Khanh bỗng tỉnh ngậy lập tức nhưng đã quá muộn, thân hồng của hắn bị trôi chặt trong thân thể. Hậu Khanh quay đầu nhìn sang cạnh theo bản năng nhưng không thấy Ôn Như Thị đâu cả!

“Thanh Hạc, Minh Uyên!”

Ngoài cửa chẳng có tiếng trả lời.

Lòng Hậu Khanh nặng nề, kẻ tới không có khả năng bắt toàn bộ mọi người trong im lặng, cho nên chỉ có một khả năng thôi — Trong phòng có kết giới cách âm.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn không phải là khôn tiền tác này ở đâu ra mà là tiểu Thạch Yêu bị người lên vào bắt đi rồi. Thân thể của nàng mới tốt không được bao lâu, nếu bị tra tấn... Nghĩ đến đây, Hậu Khanh có chút lo lắng.

Hắn không để ý khôn tiền tác áp chế linh hồn cỡ nào, hắn nắm tay sử dụng sức mạnh để đánh vỡ nó.

Hậu Khanh là đại thần Thượng Cổ, thân hồng của hắn mạnh hơn thân tiên bình thường rất nhiều. Cách thức này làm nguyên khí của hắn bị thương nặng nhưng dưới tình huống này, đây là cách trốn nhanh nhất.

Một lần đánh không thành công, hai lần vẫn chưa thành công... Ngạc Hậu Khanh có chút đau đớn, mạnh mẽ tự lực khiến vết thương của hắn xuất hiện, hắn có thể cảm nhận được máu tanh trong miệng.

Đúng lúc này, Hậu Khanh thấy một làn váy xuất hiện, động tác của hắn dừng lại.

Hậu Khanh đã đoán được chuyện gì xảy ra. Hắn từ từ dời mắt mất lên, quả nhiên thấy được tiểu Thạch Yên đứng sau lưng lại. Lụa trắng phết đất hơi đọng đọng, nàng đứng đấy im lặng nhìn hắn.

Ánh mắt nàng bình tĩnh, gương mặt dịu dàng. Thấy hắn nhìn sang thì mỉm cười đáp lại.

Hậu Khanh cố gắng nhếch môi, cảm giác trong lòng phức tạp vô cùng. Hai người chẳng ai nói gì, tình huống bấy giờ đầu cần nói thêm gì nữa?

Hậu Khanh nhận không được mà tự hỏi, không lẽ hắn đối xử với nàng chưa đủ tốt à?

Hắn chưa từng gặp phải chuyện bị người thân cận phản bội bao giờ.

Nhưng cảm giác này cứ như đã xảy ra rất nhiều lần. Quen thuộc tới mức hắn không bắt ngờ chút nào.

Trong mơ hoặc nói là kiếp trước của hắn có phải cũng bị phản bội như vậy nhiều lần ư? Hậu Khanh gần như có thể miêu tả chi tiết được quá trình đấy. Chưa xót, đau đớn, sau đó là tức giận tới mức hủy diệt, muốn trả thù...

Hắn cũng vậy ư? Hậu Khan hăm lăm nhìn Ôn Như Thị đi ra sau tấm màn, nàng nói, “Đừng gây dựa nữa, vết thương của ngươi không chịu được đâu”

“Tại sao phải làm thế?” Hậu Khanh bình tĩnh.

“Không vì sao cả.” Ôn Như Thị không định nói chuyện với hắn, xác định được Hậu Khanh chẳng còn ngại hiểm gì thì trực tiếp lục soát người hắn.

Hậu Khanh trước giờ chưa từng kiêng kỵ nàng. Ôn Như Thị thật lợi tức được chiếc túi cần khôn mình mong nhớ. Bàn tay của nàng nhúc nhích, trong tay xuất hiện một dao gim sắc bén, “Mặc dù không muốn làm vết thương của ngươi nặng thêm nhưng hết cách rồi, ta cần vài món trong này.”

Hậu Khanh cười khổ. Nàng cần mấy món trong này... Trước giờ hắn chưa bao giờ bảo không cho nhưng nàng lại chọn cách vô tình đến vậy.

Đưa nhóc bản tự tay nuôi lớn đã bắt đầu cần người rồi.

“Tu hành cả đời để đến on, on này ta nhớ mong suốt đời không quên, từ nay về sau nguyện kết cò ngăm vành, giờ này ngày này thế sống chết báo đáp on đức của chủ nhân, sống là người của chủ nhân, chết là quý của chủ nhân...”

*Đền on trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Từ tích Ngưu Khoá không chôn sống ai thấp của cha mà gi cho người khác. Sau Ngưu Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thấp کیا kết cò vào chân ngựa của giặc mà Ngưu Khoá thoát được.

Nay nhớ lại lời thế này cứ như là trò cười.

Hậu Khanh nhắm mắt lại, “Nếu không hối hận thì người ra tay đi.” Chỉ cần nàng không hối hận.

Hậu Khanh tháo gỡ thần lực. Không phải hẳn không chịu được hậu quả khi mệnh mới thoát khỏi khổn tiền tác, nhưng thoát ra thì sao nữa? Giết nàng ư? Sát khí phong ấn trong vòng tay của nàng có thể khởi động bất cứ lúc nào.

Dù nàng ở đâu huy trồn bao xa, chỉ cần hẳn muốn thì bùng nhe một ngón tay, một ngọn lửa sẽ thiêu đốt sinh mệnh của nàng.

Nhưng làm thế thì có ý nghĩa gì chứ?

Chỉ vì muốn cứu nàng nên hẳn mặc kệ việc thần hồn bị tổn thương mà phá vỡ giam cầm. Vào giây phút ấy, sự an toàn của nàng được hẳn đặt hàng đầu, đây là chuyện Hậu Khanh không ngờ đến cũng là thứ khiến hẳn cảm thấy buồn cười vô cùng.

Buồn cười thật, nghĩ vậy hẳn thấy thứ thứ trở nên nhạt nhẽo.

Giọt máu đầu tim* so với thần hồn thì cái nào quan trọng hơn? Vấn đề này tiểu Thạch Yêu do hẳn nuôi lớn vinh viễn không biết được.

*Nguyên văn là tâm đầu huyết, nghĩa bóng là người hoặc vật cực kì quan trọng như máu tim.

Hậu Khanh nhắm mắt lại sau đấy cảm nhận một cơn đau xuất hiện nơi tim mình.

Một giọt, hai giọt, ba giọt.

Tiếng máu nhỏ vào bình chat chứa, vật lạ đâm vào tim được rút ra ngoài, Hậu Khanh mỉm cười, mặt trắng bệch, “Cơ hội như vậy không nhiều, nếu ta là người thì sẽ lấy thêm một ít để dự phòng.”

Ồn Như Thị không trả lời. Đỉnh lên một vị thần lại còn dùng cách này để lấy máu của hẳn chẳng về vang gì cả, cần bản không đáng khoe khoang. Cho dù Hậu Khanh từng ra tay đánh nàng trong thương thì nàng cũng chẳng sạch sẽ hơn là bao.

Lời nàng nói lúc này không phải giải vờ.

Ồn Như Thị không hận Hậu Khanh, tốt với ai hay không tốt với ai là tự do của hẳn. Nàng và Hậu Khanh chẳng thân quen gì, không lẽ vì muốn công lược hẳn nên hẳn phải đáp trả nàng bằng thái độ ấy ư? Chuyện tình cảm không thể tính như thế được.

Ồn Như Thị tự nhận, dù nàng có thua thì cũng chưa thua sạch, nàng vẫn còn kịp rời đi.

Nhưng nếu đi thì phải mang theo chút vốn. Bảo vật và khách tồn dịch trong túi cần khôn của Hậu Khanh là thứ nàng cần, nếu hẳn không cho thì nàng cướp vậy.

Ồn Như Thị cũng thấy hành vi này của mình vô tình, nếu Hậu Khanh không làm ràng kững kị như thế thì nàng đã không lấy máu đầu tim của hẳn lúc tình táo như này.

Nhưng Ôn Như Thị vẫn làm, chỉ là đôi chiếc dao giấu trước khi đâm vào da thịt hẳn bằng châm đá.

Châm đá rỗng ruột dài hơn một tắc đâm vào trái tim Hậu Khanh, bằng lăng mị dài của hẳn rũ xuống, hơi run rẩy trong chớp mắt, sau đó khôi phục bình tinh. Tận đến khi dòng máu màu vàng óng từ trong châm đá từng giọt từng giọt chảy ra, Hậu Khanh vẫn không nói thêm câu nào.

Từ nay về sau, hẳn và nàng, đường ai nấy đi.

Ồn Như Thị biết rõ điều này. Nàng đóng lại vạt áo của hẳn, quay đầu rời khỏi phòng.

Khoảng cách hơn mười bước, Ôn Như Thị không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tài miễn phí tại xwxs EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Thần tiên? yêu quái? [17]

EDIT: PINO5201314

Beta: Giem phi

Mấy ngày sau, thuộc hạ của Xi Vưu mệnh mẽ tấn công Phù Không đảo, muốn đánh đến khi Hậu Khanh đầu hàng. Thanh Hạc và Minh Uyên chủ động nghênh chiến, nhưng một khó địch trăm, chẳng mấy chốc đã phải lui về phòng thủ trên đảo.

Trận chinh phạt này, chúng thần tung hết pháp bảo, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến hoa và cây cảnh quý hiếm trên Phù Không đảo bị phá hủy.

Ma tinh Hậu Khanh giận dữ, sai Minh Uyên hóa thành Hắc Giao hùng hổ ra trận, nỗi hãi đê ngang qua chur thần thì nhau ngã xuống. Hậu Khanh trên đã thẳng không định buông tha cho ai, những nguyên hồn chưa kịp lần trốn bị hẳn cắn giết ngay tại trận!

Thuộc hạ của Xi Vưu sợ hãi không dám mạnh động, lui về tập trung tại Đồng Dị, tiếp tục bàn tính sách lược đối phó với Hậu Khanh.

Thái độ của Hậu Khanh rất lạ thường, không hề thừa thế xông lên. Đến khi chiến tranh ngừng lại Hậu Thổ mới hay tin, vội vã dẫn người đuổi tới Phù Không đảo.

Lúc này Phù Không đảo đã không còn như trước. Khắp nơi vương khói lửa chiến tranh, cây cỏ hoa tàn, xung quanh hỗn độn, chỉ có động phủ và cây Lăng Dao trước cửa vẫn cao ngạo đứng thẳng.

Hậu Thổ không còn tâm trạng trách phạt Thanh Hạc vì tội dám đối gặt hẳn ta chuyện tây dinh như vậy, chỉ vội vã vọt vào phòng Hậu Khanh.

Thấy đại ca hoảng loạn chạy tới, Hậu Khanh vẫn có tâm trạng nói đùa: “Thật hiếm có, ngọn gió nào thổi người tới ở nhỏ của ta thế?”

Thấy Hậu Khanh sắc mặt tái nhợt vẫn lên tinh thần để nói chuyện, Hậu Thổ vừa đau lòng vừa tức giận: “Người muốn cứu Doanh Cầu cũng không cần ôm việc vào người như vậy, chẳng lẽ Hoàng Đế chết rồi à? Nhất thiết phải mình người xông lên mới được?!”

Hậu Thổ càng nghĩ càng giận, hẳn ta giao em trai ngoan cho Hoàng Đế, tên đáng chết kia lại tính kế Hậu Khanh, “Sau này ta không qua đó nữa, đúng là bất nạt người khác quá đáng! Nếu tên khốn Hoàng Đế còn mặt dày đến đây, đại ca chắc chắn sẽ nói rõ trắng đen với hẳn ta!”

Hậu Khanh cười, tinh thần nóng nảy của Hậu Thổ làm sao tranh luận thắng người khác được? Hẳn thay mặt Viêm đế xuất chiến, dù có bản tay Hoàng Đế giải bày, nhưng chi cần Viêm đế không nói gì. Hậu Thổ có muốn cũng không thể bắt hẳn dinh chiến.

Tất nhiên Hậu Khanh có thể thích gì làm nấy, nhưng như vậy sẽ tạo ra áp lực rất lớn lên Hậu Thổ.

Hẳn rất trân trọng tấm lòng của đại ca, nhưng không thể làm theo.

“Không phải đã thẳng sao, có niềm tin vào ta đi chứ, dám người kia muốn đánh bại ta cũng không dễ.” Hậu Khanh từ tốn đối đãi: “Nếu người ấy nấy như vậy, chỉ bằng sai người dâng vật báu tới đây, Phù Không đảo của ta bị phá hỏng không ra hình ra dạng, muốn trừng tu phải tổn không ít linh hoa dị thảo.”

Thực ra Hậu Thổ biết vị sao hẳn đánh trống lảng, trong lòng càng bức dọc, hẳn ta ngồi xuống bên giường, thấp giọng nói: “Người yên tâm, lát nữa ta sai người chuẩn bị rồi giao cho Thanh Hạc. Người thiếu thứ gì cứ nói, chi cần ta có sẽ đưa cho người.”

Hẳn ta kéo tay đệ đệ, định định thần lực dò xét thương thế trong cơ thể hẳn, không ngờ Hậu Khanh bỗng hất tay hẳn ta ra: “Ta không sao, người thăm xong thì trở về đi, ta khỏi phải nhìn thấy bộ dạng khốn khổ nứt toác của người.”

Hậu Thổ dờ khóc dờ cười, hẳn ta khóc suột nứt lúc nào?! Lần khóc gần đây nhất chẳng phải là hơn một ngàn năm trước Hậu Khanh gây họa suýt bị Viêm đế đánh đến tàn phế hay sao!

Hẳn ta chỉ cho rằng Hậu Khanh lại dờ chứng, thần là đại ca phải nhường đệ đệ, ôn tồn nói: “Nghe lời đi, ta kiểm tra một chút, nếu không có việc gì ta cũng yên tâm hơn.”

Hậu Khanh hờ hững nhìn hẳn ta một cái: “Người không biết điều như thế, cần thận ta đánh người.”

Hậu Thổ khóc ròng ròng chạy đi. Vì sao đệ đệ của hẳn ta không khi nào khiến hẳn ta bốt lo! Đánh đại ca, hẳn sẽ làm thật đó...

Hậu Thổ uxt ức đi ra cửa, bỗng nhiên đứng lại: “Tại sao ta không ngại thấy mùi cao Khảm Tương?”

Hậu Khanh không đáp lời: “Người là chó à, sao mà ngửi được? Ta không sao thì dùng cao Khảm Tương làm gì.”

“... À, vậy thì tốt.” Hậu Thổ ngấm lại cũng phải, không cần dùng cao Khảm Tương chứng tỏ vết thương của đệ đệ không nghiêm trọng. Hẳn ta ra ngoài cửa vẫn thấy không yên lòng, lại ló đầu lại dận dò một lần. “Tuy thứ đó quý giá, nhưng lúc nên dùng thì vẫn phải dùng, đừng tiết kiệm.”

Hậu Khanh bắt đặc đi gạt đầu.

Lần này Hậu Thổ đi thật, trong phòng chỉ còn lại một mình hẳn, lúc này Hậu Khanh mới thở dài.

Nếu có cao Khảm Tương, hẳn sẽ không phải Thanh Hạc và Minh Uyên ra trận chống lại ca một đại quân, cũng sẽ không bắt chấp thương thế xuất chinh, càng không có chuyện đệ thuộc hạ của Xi Vưu rút lui sau khi hẳn đã thắng thế.

Nếu có cao Khảm Tương, vết thương của hẳn sẽ không lâu lành đến vậy. Bấy giờ Hậu Khanh không chỉ mất hết sức lực dưỡng thương, trái lại còn bị phản phệ vị thần lực tăng lên.

Rơi vào tình trạng này chỉ vì một tiểu thực yêu, có đáng không?

Hậu Khanh không muốn tự hỏi nữa. Đầu ngón tay hẳn nhẹ nâng lên, bỗng dưng về một hình cung, trong lìn sóng lấp lánh dần dần hiện lên bóng dáng một thiếu nữ.

Tóc đen như mây, mắt đen như mực, y phục lộng lẫy, đập đòn như trắng như tuyết. Nàng vắn tóc bằng chuỗi ngọc óng ánh, mỗi nhỏ nhẹ nhàng cong cong.

Nàng ngồi trên lưng rùa lớn, vừa nói gì đó, vừa đưa đưa hai chân trắng nõn, vòng ngọc rậm màu trên cổ chân nàng ngắn tiếng leng keng, tiếng ngọc lảnh lỏn thẳm vào từng khúc ruột.

Ánh mắt Hậu Khanh dừng lại trên tròng vòng tay của nàng, hẳn giờ tay lên, hồi lâu lại nhẹ nhàng buông xuống.

Chờ thêm một chút...

Chờ cái gì? Trong lòng Hậu Khanh mở mắt...

Bên này, Ôn Như Thị không hay biết từng lời nói cứ chỉ của mình đều rơi vào mắt Hậu Khanh. Nàng và Lão rùa thần an toàn trốn khỏi Phù Không đảo, từ giờ nàng không cần nom nớp lo sợ cho an nguy của mình nữa.

Tuy Lão rùa thần không đáng tin, nhưng cũng tính là một trong ba người bạn duy nhất của nàng ở thế giới này.

Một người khác tất nhiên là Minh Uyên, nhớ tới Minh Uyên, Ôn Như Thị hơi buồn bã. Không biết nàng lừa hắn ta chạy đi, hẳn ta có tức giận không nhỉ.

Người còn lại là Meryl đến nay vẫn không có tin tức. Hôm nay có tám người bị loại, nhưng hệ thống không nhắc tên Meryl, chứng tỏ nàng ấy vẫn đang làm nhiệm vụ ở đâu đó?

Ôn Như Thị sờ sờ bình ngọc trong ngực. Sau khi nàng và Lão rùa thần dùng, trong bình còn mười giọt dịch Khánh Tồn. Nếu ngày nào đó gặp lại Meryl mà nàng ấy vẫn chưa biến hóa thành công, vài giọt này có thể giúp nàng ấy.

Ôn Như Thị đang suy ngẫm, Lão rùa thần bỗng vừa khua loạn trong không trung vừa lên tiếng: “Chúng ta tìm đại một chỗ nào đó nghỉ đi, chạy vội chạy vàng như vậy thật sự rất mệt.”

Nàng vừa “thay ca” cho nó không bao lâu, nó lại bắt đầu lười biếng —— Ôn Như Thị lườm nó: “Bây giờ ngươi biết dùng thuật Đằng Vân, bay một lát đã nói mệt, dù lười cũng không thể vô si như vậy chứ?”

“Ngươi nhìn đi, bầu trời không tiếp đất, bốn chân lo lắng giữa không trung, ta không yên tâm, hơn nữa phải phối hợp bốn chân thật nhịp nhàng, rất khó chịu đây.” Lão rùa thần ngẩng mặt cười, “Hay là để ngươi?”

Ôn Như Thị gần dừ: “Ngươi to xác như vậy còn bảo ta công, ít ra cũng phải biến thành người chứ?! Chẳng lẽ muốn ta đối ngươi lên đầu?”

Lão rùa thần uất tức: “Hình người rất xấu...”

Ôn Như Thị đã mệnh vào thần xác cứng rắn rồi, mũi chân lơ lửng, mũi chân mình mai lo đến như mũi tên, Lão rùa thần đầu đến mức run lấy bầy: “Già rồi ỉ thời! Rõ ràng là không biết cách bước đi, đừng viện cớ là hình người xấu!”

Nàng chỉ hận rèn sắt không thành thép. “Ta đã nói với ngươi mấy trăm lần rồi, yêu quái vừa hóa hình tốt nhất nên duy trì hình người mới có lợi cho việc tu hành, nhưng ngươi vẫn không chịu nghe!”

“Ta có nghe.” Lão rùa thần vội hô to, “Nhưng không quen mà.”

Hai yêu quái cãi nhau rồi xuống một rừng cây, bây giờ Lão rùa thần không đánh lại Ôn Như Thị nên không dám cãi tiếp. Hắn ta nhìn nhún nhó nhó hóa thành hình người —— thật ra hình người của Lão rùa thần không xấu chút nào, tóc đen, thanh y, mi thanh mục tú, đáng vẻ đáng hoàng.

Chỉ tiếc, hắn ta vừa hóa thành hình người đã ngã ngay xuống đất. Đáng vẻ khôn dốn làm hỏng hết cả hình tượng.

Ôn Như Thị vừa bực vừa buồn cười, cúi người đưa tay kéo hắn ta: “Mau đứng lên, yêu quái khác nhìn thấy sẽ cười ngươi thôi mũi.”

Lão rùa thần miễn cưỡng lật người, nước mắt lưng tròng nằm trên đất ngẩng đầu nhìn nàng: “Móng vuốt không nghe ta sai bảo.”

“Móng vuốt cái gì! Sau này ngươi phải gọi là tay và chân,” Ôn Như Thị nghe thế mà đau dạ dày, cổ sức nâng nửa người trên của hắn ta đặt lên lưng, kiên nhẫn dạy hắn một lần nữa: “Dùng hai chân chống xuống đất, bàn chân ép sát xuống mặt đất, dùng lưng lay.”

Lão rùa thần: “A?”

Ôn Như Thị thở dài, đổi cách nói: “Móng vuốt ép sát mặt đất, đứng vững.”

Lão rùa thần nghe hiểu, nhưng lại xuất hiện vấn đề mới: “Chân trước hay chân sau?”

Ôn Như Thị cắn răng kìm nén cơn bực tức. Nàng rất sợ mình không kìm chế được cơn tức tới mà thẳng tay ném đưa ngọc sống hai nghìn năm này xuống đất rồi hành hung một trận.

Đến khi Lão rùa thần học được cách tự đứng vững thì đã chạng vạng.

Ôn Như Thị trôi hồng của hắn, niệm chú thi triển thuật Đằng Vân, bay nhanh về hướng ngược với Phù Không đảo. Lão rùa thần dùng dụng cụ và người nàng ngắm trái ngắm phải: “Đù gì Hậu Khanh cũng là đại thần Thượng Cổ, không để mất đến đám tiệc yêu như chúng ta, người không cần lên đường suốt đêm như vậy, hẳn không thêm đuổi theo chúng ta đâu.”

“Vậy à.” Ôn Như Thị bình thần nói: “Quên nói cho ngươi biết ta cướp túi càn khôn của hắn.”

Hai mắt Lão rùa thần sáng lên, chỉ nghe thấy từ “Túi càn khôn”, hoàn toàn không quan tâm từ “cướp”: “Trong túi càn khôn của đại thần chắc chắn có rất nhiều thứ tốt!”

“Chắc vậy, ta chưa kịp nhìn kỹ.” Ôn Như Thị nhìn hắn ta, mặt không đổi sắc bổ sung thêm một câu: “Không chỉ cướp túi càn khôn, ta còn lấy ba giọt máu trong tim của hắn.”

Lão rùa thần sững sờ, đôi mắt trừng lớn sụt sịt chứ lời ra ngoài: “Ngươi điên rồi! Máu ở đâu quá tim... Hậu Khanh không phải thần tiên bình thường, ngươi có biết máu trong tim hắn có ý nghĩa như thế nào không?!”

Ôn Như Thị thu tâm mất, không đáp lại.

Nàng không biết. Có lẽ có ý muốn lăng tnh câu trả lời, trước đây nàng không định hỏi Minh Uyên, bởi vì nếu biết, Ôn Như Thị không chắc bản thân có thể ra tay.

Bây giờ xem ra ngay cả Lão rùa thần cũng biết hậu quả, nhưng Ôn Như Thị không muốn nghe.

Trong ba giọt máu, nàng đã dùng một giọt, túi càn khôn nhận chủ, chủ nhân của nó đã thay đổi, hai giọt còn lại vẫn cất trong bình ngọc. Thật ra Ôn Như Thị biết rõ hậu quả mà nàng gây nên không nhỏ, nhưng nếu đã làm, không thể quay đầu lại nữa.

Ôn Như Thị nhìn thẳng, bay về phương Bắc.

Chỉ ba giọt, ba giọt hẳn là không tổn thương nguyên thần của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cẩu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Thần tiên? yêu quái? [18]

EDIT: MI TÀN

Beta: Ca quý tằm

Phương bắc ít mưa, Lão rùa thần lại là yêu quái ưa nước, Ôn Như Thị đành phải chọn một nơi ven bờ sông ở tạm. Cây cối bên bờ sông quá cứng, lại không đủ xum xuê, dù không hoa nở tựa gấm như nơi ở đầu tiên của Lão rùa thần, những Río cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Ban ngày Ôn Như Thị đi ra ngoài, đến chạng vạng mới trở lại bờ sông.

Tuy Lão rùa thần không biết năng đi sớm về trễ là để làm gì, nhưng cũng tự giác không hỏi. Mấy ngày gần đây Río cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày đều ngập lặn trong sông, cố gắng phân biệt hương vị của các loại cá mới khác nhau thế nào.

Một đêm nọ, Río rùa thần đang định bỏ lên bờ đi ngủ thì chợt thấy Ôn Như Thị ngồi trên một tảng đá lớn trên bờ, lưng lưng nhìn mặt nước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mặt nước phản chiếu ánh trăng, gom sön lên trần khêu xạ ánh sáng trên mặt nàng, ánh vàng vỡ tan lấm lấm loang lổ che lấp sự phức tạp trong đôi mắt.

Lão rùa thần nhanh nhẹn chuyển đến nằm cạnh nàng, im lặng một lúc, cuối cùng nhận không được hỏi: “Thạch yêu, ngươi làm sao vậy?”

Ôn Như Thị mở miệng, rồi lại không biết nên nói gì.

Nàng có thể nói sau khi bọn họ đi thuộc hạ của Xi Vưu liền tấn công Phù Không Đảo sao? Nàng có thể nói, Thanh Hạc, Minh Uyên đều bị thương, cõi bồng lai ở Phù Không Đảo cũng bị phá hủy, sau trận chiến ấy Phù Khanh liền đóng cửa không ra ngoài, còn bị những kẻ không biết nội tình vu oan, giễu cợt sao?

Ôn Như Thị không thể. Bởi tuy người khác không biết, nhưng nàng lại không thể tự lừa mình dối người được.

Đầu sỏ gây nên tất cả, xét đến cùng, thật ra là nàng, Ôn Như Thị, không phải Xi Vưu.

Ôn Như Thị thở dài, nhẹ lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Lão rùa thần.

Lão rùa thần thấy nàng không có tinh thần, con người dạo một vòng, có ý muốn khiến nàng vui vẻ trở lại: “Hay chúng ta đi tìm kho báu đi!” Ôn Như Thị quay đầu, ngờ vực nhìn Río: “Tìm kho báu?”

Lão rùa thần khoan khoái đề nghị: “Chính là cái đó đó, cái túi Càn Khôn của Hậu Khanh, không phải chúng ta vẫn chưa xem bên trong có gì sao.” Lão thần bí hạ thấp giọng: “Chắc chắn bên trong có rất nhiều bảo vật, nói không chừng chỉ cần tùy tiện lấy một hai món là chúng ta liền phát tài.”

Ôn Như Thị giật mình.

Bảo vật à... Không phải là vàng ngọc mất, chỉ là theo bản năng không muốn mở ra. Cứ như chỉ cần không làm như vậy là sẽ không phải nhớ tới nàng đã giờ thủ đoạn ti tiện đến thế nào.

Thấy Río rùa thần háng khời, Ôn Như Thị miễn cưỡng cười: “Được.”

Có rất nhiều đồ trong túi, linh thú, tiên thảo thì không tiện lấy ra ngoài, Ôn Như Thị chỉ lấy mấy món lặt vặt nhỏ nhỏ ra, nhưng như vậy cũng vẫn rài rây đất.

Nhìn thấy Río rùa thần háng hái nằm trên đất bay qua bay lại tìm đồ, Ôn Như Thị cũng không làm cụt hứng. Nàng tùy ý lấy một lọ đan dược gần mình nhất, bên trên không có giấy thuyết minh, mở ra thì có một mùi hương thơm ngát lạnh lạnh toa ra.

Đột nhiên Río rùa thần phấn khích nói to: “Ồ, đây là cái gì? Mềm nhũn, bốp thích ghê.”

Ôn Như Thị ngược mắt, nhìn thấy trái cầu lông bù xù trong tay Río, không khỏi hơi hoảng hốt.

“Đợi khi nào đi Đông Hải, ta sẽ kêu người ta đưa cho ngươi thêm mấy cái nữa.” Khi đó Hậu Khanh nói rất tùy ý, nàng cũng không hy vọng hắn đặt trong lòng.

Ồn Như Thị chậm rãi nhện lấy quả cầu lông đó tưới từ tay lầy rụa thần, hòa hoãn: “Đây là Nhung báo, sinh ra ở nơi sâu nhất trong Đông Hải, bình thường hay núp trong khe hở giữa các tảng đá ngầm hoặc san hô.”

Minh Uyên nói, thứ này chỉ có mấy tiểu yêu quái mới cần dùng đến. Vật này khó tìm, lại không có tác dụng lớn, thông thường thần tiên sẽ không có ý đi tìm. Lúc trước quan hệ của hắn và Long Vương không tệ, cũng từng mờ lời muốn một cái để chơi, đáng tiếc tìm trong bảo khố của Long cung nửa ngày trời cũng không ra được con nào.

“Mẫu càng đỏ càng chứa đựng nhiều linh lực.” Ôn Như Thị cúi đầu vuốt ve những cái râu chạm vào đã rụng lại trên thân cầu, giọng nói nhỏ dần, “Thật ra... chỉ là một món đồ chơi thôi.”

Chỉ là một món đồ chơi, nhưng nàng lại không ngờ rằng Hậu Khanh sẽ vì nó mà lặn xuống biển sâu.

Trước giờ hắn chưa từng đề cập đến việc này, cũng chưa bao giờ nói cho nàng biết rằng hắn đã từng lên đi Đông Hải.

“Đồ chơi?” Lão rùa thần ngó vục chạm vào Nhung báo trên tay nàng, “Thì ra Hậu Khanh có sở thích này, nhưng, con vật nhỏ bé này có khả năng chịu đựng thần lực của hấn sao?”

Ồn Như Thị bật cười, đương nhiên là nó không chịu nổi rồi, Hậu Khanh từng chơi nó một cái.

Lúc đó còn cảm thấy hấn có tình đối đầu với mình, hiện tại thì tốt, tâm tình của Hậu Khanh lúc đó có lẽ còn phần muộn hơn nàng. Nhớ tới dáng vẻ hấn nhìn đôi tay dính đầy chất dịch lỏng lỉnh lỉnh mà không nói được lời nào, Ôn Như Thị khẽ cong môi.

Lão rùa thần vẫn còn lải nhải gặng hỏi, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không biết nên tiếp tục đề tài này thế nào, chỉ đành giả bộ hồ hững hờ: “Đồ trẻ thế này rồi mà người còn chưa buồn ngái sao?”

Lão rùa thần nghe vậy, chợt nói “À, người không nói ta cũng quên mất, hôm nay mới ngái có nửa ngày, khó trách hỏi này mất ta mà không nổi.”

Nói xong liền hóa thành bản thể, rụt tay chỉ vào trong vỏ, đầu mới rụt được một nửa, hấn lại thăm dò lỗ đầu ra ngoài, nghiêm trang dặn dò nàng, “Tí nữa nhớ cất bảo vật cho kỹ, đừng để thiếu cái nào, không lại vô duyên có lợi cho người ngoài.”

“Biết rồi.” Ôn Như Thị bắt đầu đi.

Đêm đó, trong tiếng ngáy rung trời của lão rùa thần, Ôn Như Thị ngồi một mình bên bờ, màu đỏ chói mắt của Nhung báo dưới sự ảnh hưởng của linh lực của nàng lấp lóe cả đêm...

Trên Phù Không đảo đang trùng kiến, nghênh đón một vị khách bất ngờ.

Trong lòng Thanh Hạc không cam, giọng điệu hơi chói tai: “Nơi này không hoan nghênh người của Xi Vưu, chủ nhân sẽ không gặp ngoại, mời tiền từ về cho.”

Dao Hoa tiên từ vẫn giữ nụ cười đại dương như nước: “Lòng dạ Hậu Khanh rộng rãi, không phải người so đo việc nhỏ nhặt, xin tiền đồng thay ta thông báo một chút, gặp hay không gặp, tin rằng chủ nhân ngoại tự làm chủ.”

Hắn mới không phải tiền đồng gì đó, hấn là yêu quái! Thanh Hạc hung ác trừng nàng một cái, đứng tại chỗ không cử động.

Minh Uyên đứng bên cạnh thấy thế, kéo tay áo của hấn, nhỏ giọng nói: “Chớ chấp nhặt với nàng, người đứng canh ở đây, ta đi tìm thất.”

Thấy Minh Uyên xoay người vào bên trong, Dao Hoa tiên từ ung dung ngồi xuống ghế trong đại sảnh, mỉm cười, không quan tâm tới Thanh Hạc đang trợn mắt với mình.

Một nén nhang trôi qua, Hậu Khanh mới chậm rãi đi ra. Ánh mắt của hấn ngừng trên người Dao Hoa tiên từ trong chớp mắt, mày nhẹ nhún lên: “Xi Vưu phải người tốt?”

Dao Hoa tiên từ không ngờ hấn sẽ nói trực tiếp như vậy, nụ cười hơi cứng lại. Nàng đứng dậy, gót sen bước uyển chuyển đến trước mặt Hậu Khanh: “Chuyện trước đây đều là hiểu lầm, Xi Vưu không hề biết chuyện này, hấn đã khiển trách tướng lĩnh dưới trướng một cách nghiêm khắc rồi. Lần này ta đến đây, một là để bồi tội, hai là đại biểu cho thị tộc Cửu Lê, hy vọng có thể kết làm đồng minh với Phù Không đảo.”

Dường như Dao hoa tiên từ không hề lo đến chuyện hấn sẽ từ chối.

Hậu Khanh cướp từ một mình nhưng Hoàng đế lại không phải người chi viện, cộng thêm chuyện phải bình tĩnh công Phù Không đảo mấy hôm trước, Hậu Khanh lại đơn thương độc mã xuất trận, không hề cầu viện bất kì phe phái nào. Xi Vưu không ngu, nếu như vậy còn không nhìn ra Hậu Khanh và Hoàng đế có hềm khích, thì thật sự uổng là ảnh hưởng hào kiệt dám can đảm khơi mào chiến tranh.

Dao Hoa tiên từ tự phụ rằng dung mạo của mình ít nữ thần nào sánh bằng. Thân phận của Hậu Khanh không tầm thường, võ lực vượt trội, ngoài ra còn có dung mạo tuyệt thế hiếm có.

Một vị đại thần Thượng Cổ như vậy mới xứng với nàng. Có tâm từ này, nên lúc Xi Vưu đề nghị với nàng, Dao Hoa tiên từ lập tức vui vẻ đồng ý đến Phù Không đảo chiêu hàng.

Nàng hưởng ánh nhìn nhu tình như nước chảy sang Hậu Khanh, nhưng không ngờ Hậu Khanh lại không nhận được tình ý nàng âm thầm truyền đến. Hấn bắt ngờ: “Nếu muốn kết minh người nên đến tìm Viêm đế.”

Dao Hoa tiên từ ngẩn người, mục đích của nàng là Hậu Khanh, huống chi Xi Vưu không có ý định kết minh với Viêm đế, lần trước bọn họ đã đánh đến rồi mặt với nhau rồi.

Không đợi nàng nghĩ kĩ lý do thoái thác, Hậu Khanh liền xoay người gọi Thanh Hạc: “Tiễn khách.”

Thanh Hạc đã thiếu kiên nhẫn từ sớm, tiến lên một bước ngăn cản Dao Hoa tiên từ: “Mời tiền từ về.”

Thấy Hậu Khanh không phản đối động tác của Thanh Hạc, sượt chút nữa là Dao Hoa tiên từ không giữ được nụ cười trên mặt, nàng hòa nhã nói: “Người tới là khách, dù trước mắt chuyện này chưa đạt được nhận thức chung, nhưng hấn sẽ có thời gian đưa khách đi tham quan Phù Không Đảo chứ?”

Hậu Khanh nhàn nhạt đáp: “Không rảnh.”

Thanh Hạc nghe vậy, trong lòng khoái trá gợn tay cái với sự lạnh lùng của chủ nhân! Còn tham quan gì? Tham quan cái rắm ấy! Phù Không Đảo bị người của các ngoại hùai gần hết rồi, dù sau đó người của Thổ hoàng đưa hoa cỏ cây cối tới nhưng đến giờ đảo vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Tự vạch áo cho người xem lưng, đầu óc của nữ thần này chắc có vấn đề!

Dao Hoa tiên từ không biết lời mình nói đã đắc tội ba người, chưa từng có nam nhân nào đối xử với nàng như vậy, nàng lập tức nổi giận.

Ngồi đến nhiệm vụ Xi Vưu giao cho, cuối cùng Dao Hoa tiên từ cũng dần được cơn tức xuống: “Chỉ mất thời gian một chén trà thôi, vì sao phải đẩy người ra xa ngoài ngàn dặm như vậy?”

Lúc này Hậu Khanh mới nhìn thẳng vào nàng, đánh giá nàng một lát, hấn bỗng mở miệng: “Bộ đáng quá xấu, không có tâm trạng ứng phó, ngoại có thể chọn một cái tùy ý.”

Nếu Ôn Như Thị ở đây có lẽ sẽ cười trừ cho qua chuyện, dù sao nàng đã quen thảnh thơi Hậu Khanh sẽ đặt vấn đề để nàng chọn một trong hai, chọn một trong ba... Dù có chọn cái nào cũng làm người khác ọc đến đau tim.

Nhưng Dao Hoa tiên từ không phải Ôn Như Thị, từ trước tới giờ nàng luôn được người sùng ái, che chở, có bao giờ phải chịu lời lẽ vô tình gòn gàng dứt khoát như thế.

Nàng phát tay áo bước đi, gần tới cửa còn buống lời hung ác: “Cải tục ngày hôm nay, Dao Hoa ta sẽ khắc trong tâm khảm, chỉ mong sau này ngoại sẽ không có việc cần nhờ tới chúng ta...” Lời còn chưa nói hết, Hậu Khanh đã biến mất trong đại sảnh.

Thấy Thanh Hạc, Minh Uyên đứng hai bên cười trên nỗi đau của người khác, Dao Hoa tiên miễn cưỡng nuốt nửa câu còn lại ngược vào bụng, giận dữ phì thần rồi đi.

Đợi đến khi bóng người của nàng đi xa hoàn toàn, lúc này Thanh Hạc mới hí ha hí hửng chạy đến ngoài cửa tinh thất: “Chủ nhân, người phụ nữ xấu xí kia đã đi rồi.”

Trong phòng yên lặng không một tiếng động, gậy lát sau, giọng nói của Hậu Khanh vang lên.

“Sau này đừng để nấy kẻ lộn xộn vào đây, dám tay không tới cửa, còn không biết xấu hổ mở miệng lời kéo.”

Minh Uyên nghĩ ngợi kéo Thanh Hạc sang một bên: “Ý của chủ nhân là, đưa lễ vật, chúng ta mới suy nghĩ tới chuyện đồng ý?”

Thanh Hạc liếc hấn, khinh bỉ: “Tên nguê không có kiến thức này! Dù có được tặng lễ thì chúng ta cũng phải xem lễ này có đủ quý trọng hay không, chúng ta là người có thân phận, không phải món đồ tùy tiện nào cũng dà động được!”

Minh Uyên rất đồng tình, hiện tại bọn họ đang nghèo, phải giữ gìn mới được.

Hậu Khanh còn không biết chi bởi một câu thuận miệng của mình mà hai lão yêu quái ngàn năm ngoài cửa bắt đầu vô văn ảo tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cửu Vĩt Nam Phụ* được tải miễn phí tại xwxs.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Thần tiên? yêu quái? [19]

Edit: Hân thái tử

Beta: Ca chiều nghĩ

Gần đây Hoàng đế rất đau đầu.

Ứng Long ẩn nấp ở phương Nam thế sống chết không chịu quay về. Doanh Cầu thì dựa vào chuyện bị bắt lần trước, thêm mắm thêm muối khóc lóc kể lể với Địa Tạng Vương.

Nào là nói lúc đó mình bị đám Xi Vưu khốn kiếp cha bắtạt như thế nào, ngược đãi ra sao. Dưới tình huống đó, hấn đã kiên trì bất khuất như thế nào, thà chết chứ không làm Địa Phủ mất mặt.

Tên Doanh Cầu này đặt nòng ngồi giữa cung điện, không biết liếm si kéo ống quần lên hay nước mắt đầm ma quỷ, để lộ bắp đùi trắng toát quanh năm không thấy ánh mặt trời, chỉ vào mấy vết bầm xanh tím ở phía trên, gào khóc với Địa Tạng Vương.

“Thần bị đánh cho chân hết rồi! Thôi đời này có còn lẽ trời hay không, có còn nhân quyền hay không? Đành cho còn phải biết nhìn mặt chủ, đáng này Xi Vưu hoàn toàn không đặt người của Địa Phủ như chúng ta vào mắt! Địa Tạng Vương ơi, ngài hãy làm chủ cho thần huhu...”

Doanh Cầu gào xong vẫn không quên bôi tro trét trấu lên mặt Hoàng Đế, dúi dúi tòi, bết tráo nước mắt lại chảy nước mũi, bắt đầu quyết liệt lên án Hoàng Đế là kẻ bất nhân, làm bộ không thấy tình cảnh của hấn, nếu không nhờ người anh em tốt là Hậu Khanh một mình cứu viện thì chi sợ ngay cả gặp Địa Tạng Vương một lần cuối cũng không được... Nói đến chỗ đau lòng làm người nghe không khỏi xót xa, đầm tức quý đồng loại rơi lệ.

Trong nháy mắt, lập trường của Địa Phủ trở nên khá tế nhị. Lúc này đại quân của Vi Xuu lại đang ép sát từng bước, Hoàng Đế bắt đầu đi, đành phải viết một phong thư gửi tới nơi Côn Lôn.

Trên núi Côn Lôn có một cô gái tên Bạt[1], là một trong rất nhiều người con gái của Hoàng Đế.

[1]: Nữ Bạt hay còn gọi là Hận Bạt, là nữ thần hận hấn.

Từ nhỏ Nữ Bạt đã trông... Ừm, khá là “khác biệt”, vốn là một bé gái xinh xắn, nhưng lại bị trục đầu bẩm sinh.

Ban đầu, Hoàng Đế chỉ nghĩ không có tóc thì cứ không có tóc đi. Nếu thật sự không được, thì cứ chờ đến khi Nữ Bạt trưởng thành hẳn sẽ tùy tiện chọn một tên thuộc hạ cuối nàng. Chỉ cần ngày nào hẳn còn cảm quyền thì đoán chắc đối phương sẽ không dám đối xử bạc bẽo với con gái hẳn.

Thoáng cái mấy trăm năm đã trôi qua, đúng thật khi Nữ Bạt trưởng thành đã trở thành một vị thần như mong muốn của hẳn, nhưng đáng tiếc thay, thần này lại là thần hận hận.

Quả đầu trục lóc của Nữ Bạt thật sự có thể so với một mặt trời nhỏ, tỏa ra cực kì nhiều nhiệt độ và ánh sáng, đi đến chỗ nào là ngàn dặm xung quanh khô cạn, ngay cả một giọt nước cũng không còn. Hoàng Đế chỉ có thể tro mắt nhìn chính quyền của mình vì một đứa con xấu xí mà lọt vào hoàn cảnh bấp bênh.

Hắn nhanh chóng quyết định, lập tức hạ chỉ nhốt Nữ Bạt vào núi Côn Lôn, không được triệu hồi thì không tự tiện ra ngoài.

Nhưng một kiếp nạn này chính là mấy ngàn năm.

Nữ Bạt sống trên núi một mình, chỉ quen được lúc đác một vài vị thần, ngoài trừ thần tướng trông coi núi ra thì chỉ còn nhóm hay đi xem trò vui mỗi khi rảnh rỗi là Hậu Khanh, Doanh Cầu và Tương Thần.

Ban đầu ba người kia cũng chỉ là tò mò không biết đứa con gái xấu xí nổi tiếng của Hoàng Đế có thể xấu đến mức độ nào. Ai ngờ do thám xong mới phát hiện, Nữ Bạt trông không hề đáng sợ, ít ra so với khuôn mặt trắng nhách miệng rộng như quỷ của Doanh Cầu thì rõ là tướng mạo của nàng “thanh tú” hơn nhiều...

Thường xuyên qua lại, ba người đã trở thành bạn của Nữ Bạt

Thấy cả cuộc đời nàng gần như không có cơ hội ra ngoài, trong lòng Doanh Cầu xuất hiện sự cảm thông, trước khi đi còn đưa cho nàng một dải lụa trắng che mặt: “Ta không chê người xấu, xấu thì vẫn có quyền bắt lấy tự do.” Vừa dứt lời lập tức bị Hậu Khanh và Tướng Thần cùng nhau kéo kéo — Nữ Bạt bị giam trên núi là vì xấu xí sao?! Rõ ràng là vì người ta mà ra ngoài sẽ gây ra hạn hán lớn!

Lý do như vậy chỉ có loại thần tiên lớn lớn trong hoàn cảnh bị thẩm nhai Doanh Cầu mới tin tưởng...

Lại nói tới tin tức Hoàng Đế viết thư triệu con gái tới hỗ trợ truyền đến núi Côn Lôn, đại tướng trông coi núi đứng trên đỉnh núi loay hoay vài vòng nhưng vẫn không tìm được hình bóng của Nữ Bạt. Cả đám người cuống lên, danh tiếng của Nữ Bạt đã sớm lan rộng khắp Đại Hoang, nếu bởi vì sự sợ sẩy của bọn họ mà để người chạy ra ngoài, gây ra tai họa lớn ở hạ giới — các thần tướng đóng giữ trên núi Côn Lôn thực sự là chết ngàn vạn lần cũng khổ đến được tội!

Cả vùng núi hoảng loạn, nhưng ở nơi cách Côn Lôn mấy ngàn dặm Nữ Bạt lại đang thong dong nhàn rỗi xuôi theo dòng Xích Thủy, một đường đi về phía Nam.

Ngày này, Bào rùa thần vẫn nằm ở đáy sông như thường ngày, há mồm chờ đợi đàn cá dấn dộn bơi qua mồm cáu.

Chờ chờ, chợt cảm thấy phản đĩnh của vô lượng mình lành lạnh, dường như có gió thổi qua. Hẳn duy trì động tác há mồm, trong chốc lát đầu óc không theo kịp— đáy sông cũng có gió sao?

Rất nhanh Bào rùa thần không còn nghĩ ngợi nữa, vì vào cá lao ta sắp khó đến da rồi! Lão chạy bịch bịch lên trên bờ: “Yêu quái đó, chạy mau đi! Có động đất, nứt nứt, đáy sông nứt! Ánh sáng sắp lọt vào nước sông rồi!”

Ồn Như Thị đứng trên hòn đá cao bên bờ, không nhúc nhích nhìn bóng người yếu điệu khoe áo xanh tung bay ở phía xa.

Rốt cuộc nàng cũng chờ đến lúc được rời sao?Ồn Như Thị mỉm cười, giọng nhẹ như mây gió: “Không phải động đất, là có khách tới.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Nữ Bạt đi du lịch một mình, cuối cùng gặp được Ưng Long dưới đầm nước sâu thẳm ở phía Nam. Trong mắt người khác, Ưng Long chính là một thiếu niên dễ xấu hổ da mặt còn mỏng hơn giấy, nhưng nàng lại trúng tiếng sét ái tình với vị tiểu thần long rụt rè này.

Những câu chuyện tình yêu lam rung động lòng người thường đều là bị kịch. Kết cục của Nữ Bạt và Ưng Long cũng không ngoại lệ.

Xung khắc như nước với lửa, cho dù Nữ Bạt có yêu Ưng Long tha thiết hơn nữa thì cũng vì thuộc tính tương khắc mà chỉ có thể nhìn hình bóng của hắn từ phía xa, không thể đến gần.

Cuối cùng, trong trận quyết chiến thảm phật Xi Vuu Ưng Long bị thương nặng đến gần chết, Nữ Bạt dứt khoát đổi mạng của mình lấy hồn vía của Ưng Long.

Nữ Bạt chết.

Từ đó, Thần giới thiếu đi một vị Huyền Thiên Đế Nữ, mà thế gian lại có thêm một vị thủy tổ của cương thi bị vớt ra khỏi lục đạo của chúng sinh, vĩnh viễn không thể luân hồi.

Truyền thuyết liên quan đến Nữ Bạt có rất nhiều, nhưng điều làm cho Ôn Như Thị cảm động nhất chính sự trả giá không cần được báo đáp của nàng. Dù biết rõ nếu Ưng Long sống sót thì vẫn chẳng thể ở bên nàng, Nữ Bạt vẫn chọn đời sinh mạng đối phương lên đầu.

Loại mị muội kiến chung tình này có thể bị phá vỡ hay không? Lòng Ôn Như Thị không chắc, chuyện tình cảm rất khó khống chế. Có lúc, đúng thời gian, đúng địa điểm, gặp được đúng người, sự bùng nổ của hormone trong nháy mắt đó đủ để hai bên sinh ra tình yêu mòng lung.

Ồn Như Thị muốn thử một lần, nhìn xem dưới tình huống có nàng tham gia có thể thay đổi vận mệnh sau cùng của Nữ Bạt hay không. Cho nên nàng không trực tiếp tới phương Nam tìm mục tiêu nam phụ tiếp theo — Ưng Long.

Hơi nóng bốc lên, cây cỏ khô héo, mực nước sông chậm rãi hạ xuống. Lão rùa thần nằm úp trong vũng nước cạn, phải bần nước bên chân, khác không ra nước mất.

Bóng người phía xa dần trở nên rõ ràng. Nữ Bạt tới gần, chợt thấy Ôn Như Thị cười nhợt nhạt nhìn nàng, chợt ngừng người.

Nàng từng chịu đựng quá nhiều sự lạnh nhạt, dọc đường tới đây cũng nghe được không ít lời bàn tán quái quái, không ngờ vẫn còn có người không sợ cơn nóng bức mà nàng mang đến. Nữ Bạt đứng bước, nghiêng đầu tò mò quan sát Ôn Như Thị đứng trên hòn đá: “Người... không sợ ta sao?”

Ồn Như Thị cười đáp: “Tại sao phải sợ người?”

Nữ Bạt càng thêm kinh ngạc, trong chốc lát không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào. Tuy rằng nàng biết năng lực của mình không thể bị khống chế, nhưng để nàng nói mình bị người khác ghét một cách rành mạch... nàng cũng biết tự ái.

Nữ Bạt không đáp, chỉ đứng yên tại chỗ.

Gió nhẹ thổi bay bay vù [2] của Ôn Như Thị, dưới những con bướm rực rỡ vạt bay, vòng tay bằng vàng trên cổ tay nàng sáng ngời đến chói mắt. Cuộc đời Nữ Bạt cũng chỉ có nhiều đó bạn bè, làm sao nàng có thể nhận làm hơi thở thần lực của Hậu Khanh.

[1] Vũ y: áo dệt bằng lông chim

Nhìn thấy dấu ấn quen thuộc, nàng hơi nhu mày: “Người và Hậu Khanh có quan hệ như thế nào?”

Theo tầm mắt của Nữ Bạt, Ôn Như Thị vô thức vuốt ve cổ tay, hơi ẩm truyền vào giữa các ngón tay nàng. Chút gì? Ké thù? Nàng cũng không biết hiện tại mối quan hệ giữa mình và Hậu Khanh rốt cuộc là gì.

Ồn Như Thị dừng một chút, mỉm cười nhẹ giọng trả lời: “Hậu Khanh à... Chúng ta hẳn là kẻ thù.”

Nàng dùng Khôn Tiên Tắc giam cầm hẳn, còn râu miu, cướp túi cần khôn của hẳn. Thủ hện sâu như vậy, nếu nói không phải là kẻ thù, phỏng chừng không ai tin.

Vốn Ôn Như Thị có thể lừa gạt Nữ Bạt, tùy tiện chế đại ra một cái lý do không gây trở ngại. Nữ Bạt sống ngàn năm lại chưa va chạm nhiều đoán chừng đều sẽ tin tưởng nàng, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì nàng lại không muốn làm thế nữa.

“À, hóa ra là thế.” Nữ Bạt bỗng nhiên tỉnh ngộ, bất ngờ là lại còn nở nụ cười, “Chắc người đã bị hẳn bắt nạt rất thể thâm đúng không? Con người của hẳn như vậy đó, từ nhỏ đã xấu xa ù rù, nhưng thực ra lòng dạ không tồi đâu.”

Nàng nhiệt tình tiến tới, đứng dưới tàng đá, ngửa đầu nhìn Ôn Như Thị, cười khanh khách nói tiếp, “Người đứng để trong lòng. Không chừng cái vòng vàng này đang bảo vệ người đó, trước đây ta cũng thường bị hẳn phong ấn.”

Củ của thần kì gì vậy? Ôn Như Thị hoàn toàn bối rối trước sự thân thiết bộc lộ qua lời nói của Nữ Bạt.

Bọn họ không phải bạn bè à? Nghe thấy nàng và Hậu Khanh là kẻ thù thì không phải hẳn nên cảm thù nàng sao? Vốn Ôn Như Thị đã chuẩn bị tốt lời giải thích để gạt đi lòng nghi ngờ của Nữ Bạt, thế nhưng thái độ của nàng lại đột ngột thay đổi... Trọng điểm là, phong ấn trong vòng tay bằng vàng này là chuyện gì?

Chiều cảnh báo trong lòng Ôn Như Thị reo lên. Nàng sớm biết Hậu Khanh không phải là một người hiền lành, còn ngu đại đến tuyệt chút nữa là bị chút ít on huệ của hẳn làm lung lay, thật là đáng chết! Thì ra có hậu chiêu chờ nàng ở chỗ này?!

Mũi chân nàng diêm rệ, nhụy xuống dưới hòn đá, mặt không biến sắc thăm dò: “Người cũng từng bị hẳn phong ấn?”

“Ừm.” Trên mặt Nữ Bạt hiện lên vẻ hoài niệm: “Lúc trước Hậu Khanh có nói, vạn vật trong đất trời đều có định luật, nếu có năng lực như của ta thì hẳn sẽ có phương pháp khác chế tương ứng.”

“Nhưng hẳn đã thất bại.” Nếu không, bây giờ Nữ Bạt đã không còn là vị thần hận thần khiến người khác nghe thấy phải biến sắc. Ôn Như Thị không tỏ ý kiến.

“Đúng vậy?” Lời nói của Nữ Bạt mang theo một tia tức nuối, thế nhưng ánh mắt của nàng vẫn luôn trong suốt, nét cười trên mặt thần nhiên, “Nhưng ta tin tưởng hẳn, việc Hậu Khanh đã đồng ý thì thì sẽ không nuốt lời. Một ngày nào đó ta cũng sẽ như một người bình thường, được sống chung với người nhà.”

Sẽ không có ngày nào như vậy. Ôn Như Thị dùng ánh mắt phác tạp nhìn về mặt rạn rổ của Nữ Bạt, mãi đến ngày nàng và Ưng Long mà chết cũng sẽ không thoát khỏi cái danh Hận Bạt.

Nếu Nữ Bạt không gặp Ưng Long, không yêu hẳn, thì cũng sẽ không dâng lên tình mạng của chính mình vào lúc chiến tranh sắp kết thúc...

Tình cảm nồng nhiệt như thế có đủ để đổi lấy sự ngưỡng mộ tôn kính nhất của Ôn Như Thị, nàng sẽ không ngăn cản Nữ Bạt đi về phía Nam, nàng sẽ cùng Nữ Bạt đi về phương Nam. Giả như Nữ Bạt lại yêu con thần long kia lần nữa, Ôn Như Thị cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Vì người mình yêu mà dùng cảm đột cháy hết thủy của bản thân, đây nào lại không phải là một ý nghĩa khác của hạnh phúc?

Nếu lần này Nữ Bạt không trúng tiếng sét ái tình với Ưng Long thì chuyện lại đơn giản hơn rồi. Ôn Như Thị đã sớm mưu tính xong, nàng sẽ tiện thể ở lại đầm nước, chọn Ưng Long làm mục tiêu công lực.

Nàng nắm chắc tám phần có thể xử giục tiểu thần long đơn thuần kia.

Chỉ cần Ưng Long không tham chiến, thì cũng sẽ không bị thương nặng trong đêm trước khi đại chiến kết thúc.

Còn chuyện đại quân của Hoàng Đế thắng hay bại? Nàng chỉ quan tâm sống chết của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vượt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net

Chương 129: Thần tiên? yêu quái? [20]

Edit: Mĩ tần

Beta: Ca chiều nghĩ

Ôn Như Thị vuốt ve chiếc vòng vàng trên cổ tay, bên trong còn có ba bộ Nghê thường vũ y[1] mà Hậu Khanh chuẩn bị cho nàng.

*Bộ quần áo được dệt bằng lông vũ có màu sắc như cầu vồng.

Không ngờ rằng lúc đó hân đã đề phòng nàng.

Nàng rũ mắt, cười nhạt, ánh mắt tối tăm: “Trước đây, hân Hậu Khanh đã chủ động giải trừ phong ấn cho người?”

Nữ Bạt suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu: “Có lúc là Hậu Khanh giải, có lúc là người khác.” Nàng nhìn Ôn Như Thị, khó hiểu nói, “Nếu người không thích thì hãy nói với hân, Hậu Khanh sẽ không ép buộc người khác đâu.” Ánh mắt nàng trong veo, không giống đang nói dối.

Nhưng số lần Ôn Như Thị chịu thiệt trước mặt hân còn ít sao?

Cho dù có một lúc nào đó Hậu Khanh đối xử chân thành với người khác, thì người đó—— sẽ không bao giờ là Ôn Như Thị. Nàng miễn cưỡng cong khóe miệng: “Hân không thích nhìn thấy ta, ta cũng không muốn gặp lại hân.”

“Vây sao.” Nữ Bạt thờ dài đẩy tiếc muối, nàng còn tưởng có thể nhân tiện đi thăm Hậu Khanh, dù sao họ đã không gặp rất nhiều năm rồi. Năm đó Hậu Khanh nói muốn giúp nàng tìm cách khống chế nhiệt độ trong cơ thể, sau nhiều lần thất bại, không còn thấy hân đến núi Côn Luân nữa.

Nữ Bạt chưa từng hoài nghi tình bạn giữa hai người, nàng luôn tin rằng, Hậu Khanh chưa lên núi tìm nàng chắc chắn là vì Hậu Khanh còn chưa tìm được cách giải độc. Nhưng nói tới người có thể giải trừ phong ấn của Hậu Khanh, trừ chính Hậu Khanh ra còn một người nữa.

Thời gian ở trên núi thoát cái dãi qua ngàn năm, nàng cũng nên thừa dịp khó được này đi thăm hỏi những người bạn khác. Nghĩ đến đây Nữ Bạt vui vẻ trở lại. “Nếu không ngại thì đi với ta đi, ta dẫn người đi tìm một người, nhất định hân có thể giúp người tháo cái vòng tay này ra.”

Lời mời nhiệt tình của Nữ Bạt lại trúng ngay ý Ôn Như Thị muốn. Vừa có thể đi theo nàng, lại còn bỏ nổi lo về sau nên Ôn Như Thị không chút do dự đồng ý.

Nhưng lần này nàng lại không tiện dẫn Lão Rùa Thần đi cùng. Lão Rùa Thần cần một số lượng nước rất lớn để duy trì sinh mệnh, nhưng khi ở bên Hận Bạt nước lại là thứ xa xỉ nhất.

Nàng vốn là một tăng giả, dù không có nước cũng không sao, nhưng nếu Lão Thần Rùa kiên quyết muốn đi cùng thì có khi chưa đi được nửa đường đã chết khát...

Vất vả lắm mới thuyết phục được Lão Rùa Thần, Ôn Như Thị đi được một đoạn, quay đầu lại nhìn thấy lão đang đứng trên một sườn dốc cao, lưu ý nhìn theo bóng người xa dần của cả hai.

Đến tận khi sắp khuất bóng, Ôn Như Thị còn mớ ngớ nghe được giọng nói vọng lại từ xa của lão, “Thạch yêu, nhớ rõ ta ở đây chờ người, xong sớm về sớm—”

Lòng nàng cảm động, đang muốn lớn tiếng đáp lại rằng nàng nhất định sẽ trở về tìm lão, lại còn chưa thoát khỏi miệng đã nghe thấy câu tiếp theo truyền đến.

“Trăm ngàn lần đừng để lộ bản thể bên ngoài! Người quá nhỏ, cần thận bị người ta đập chết!”

Ôn Như Thị cứng người, dùng khuôn mặt vô cảm quyết đoán xoay đi, không quay đầu lại nữa.

Có bản lĩnh thì đừng móng vuốt của lão đâm lên kim cương xem? Viên kim cương to bằng quả trứng ngỗng, không làm lão ngại chết cũng chọi mù cặp mắt nhỏ như đậu xanh của lão!

Đã lâu rồi Nữ Bạt không có ai bên cạnh, vượt qua cảm giác xa lạ ban đầu, dọc đường đi nói nói cười cười không ngớt với Ôn Như Thị. Chưa đầy mấy ngày hai người đã trở nên thân thiết, ngay cả mấy chuyện bị mặt giữa phụ nữ cũng có thể chia sẻ với nhau.

Lúc đó Ôn Như Thị không nghĩ nhiều, mãi đến khi một rừng hoa màu tím đỏ quen thuộc xuất hiện trước mặt, nàng mới nghĩ ngờ dừng bước: “Người người nói là Liêm Thương Quân SI?”

“Đúng vậy, Hậu Khanh dạy Liêm Thương quân sử cách coi bói cảm chế độ hân thật lập. Nếu người cũng biết hân thì tốt quá,” Nữ Bạt cười vô cùng hồn nhiên, “Trước đây lúc Hậu Khanh có việc bận thì đều nói Liêm Thương Quân SI lên núi giải án cho ta, hân việc tháo bỏ cái vòng này cũng khỏi phải bân.”

Nàng vui sướng nhào vào biển hoa, áo xanh tung bay, những đóa hoa vô tình tiếp xúc với nàng đều nhanh chóng héo rũ.

Gương mặt Nữ Bạt hơi ảm đạm lại, nhưng lúc quay lại nhìn Ôn Như Thị đã khôi phục nụ cười: “Nhanh đến đây, nếu ta ở đây lâu, Liêm Thương Quân SI sẽ không vui.”

Nói thật, Ôn Như Thị cũng không muốn đi gặp người đàn ông gọi tên kô đó. Chuyện giữa hân và Hậu Khanh trong tư liệu chỉ ghi lược vài câu, nhưng, quá trình tạo phản của Hậu Khanh thật sự rất không rõ ràng.

Người có tính cách lạnh lùng như Hậu Khanh thấy thế nào cũng không giống kẻ chỉ vì hồng nhan mà gần gũi, gây nguy hiểm đến chuyện sống chết của anh trai mình. Bỏ lại Hậu Thổ đang bị trôi dạt đi cứu một nữ nhân mình quen biết không bao lâu, chuyện như vậy mà áp đặt lên Hậu Khanh thì quả là lẩn cánh nói thành lời—— nếu nói hân vì anh của mình mà để hồng nhan chết còn để khiến Ôn Như Thị tin hơn.

Rốt cuộc làm sao mà Liêm Thương quân sử lại có thể thuyết phục Doanh Cầu dẫn hân đến chỗ Hoàng đế? Còn thêm sau đó tại sao hân có thể biến Dao Hoa tiên tử của Hậu Khanh thành của mình?

Việc này vốn Ôn Như Thị không muốn nghĩ sâu. Nhưng quen Hậu Khanh càng lâu, Ôn Như Thị càng không cách nào hiểu được cái kết cục lạ lùng kia.

Nếu nói việc đến nước này cũng nên kết thúc, thậm chí cuối cùng Hậu Khanh đã chết trận trong chiến dịch cuối cùng. Nhưng Liêm Thương Quân SI lại còn kiên trì nhờ Hoàng Đế đến xin Nữ Oa nương nưng, để bà ấy liên hợp anh trai ruột của Hậu Khanh là Hậu Thổ, với Tử Vi, Câu Trần, Địa Tạng cùng nhau phong ấn Hậu Khanh trong trận pháp Ngải Hành khi hân đã hóa thành cương thi ma tinh, muốn Hậu Khanh trọn đời không vươn lên được.

Thù hận tới cỡ nào vậy?!

Huống chi chưa nói tới bà vị khác, chỉ riêng Tử Vi và Câu Trần lại là ai? Một đại đế chương quân vạn tính, một thống lĩnh vạn lời, thống trị cừu giới, ngay cả tứ đại thần thú đều phải kéo xe cho Câu Trần Thiên Hoàng.

Xấu gì cơ bốn vị đại thần có thực lực phi phàm, dùng thế lực bất ép anh trai của người khác, tất cả chỉ để trấn áp một mình Hậu Khanh. Hành vi nhất quyết không buông tha ấy khiến người ta rất dễ nghĩ sâu xa.

Cứ như trong sương xa thăm thẳm có một biên kịch đang nổi, vị này sinh ra để trải đường cho nam chủ. Sau đó nam phụ mãi hết tình người, dứt khoát bỏ điểm yếu ra, để nam chủ tỏa ánh hào quang đặc quạ thì thế của hân, quang vinh bước lên ngôi vị cao nhất. Còn không thêm để ý xem quá trình này có hợp logic hay không.

Nếu có người muốn truy tra đến cùng, được rồi, mọi người lại cùng quạ quạ bài cái nội dung tí là được... Ừm thì, tình huống trước mắt này hành như ngay cả có lẽ đều không thêm. Trong tư liệu cũng không có chi tiết cụ thể về Hậu Khanh!

Bên trong cái giễu vớ số bị ăn. Hậu Khanh chết quá sớm, vai diễn của hân rõ ràng không được nhiều như các nam phụ khác. Hơn nữa dù trước khi hân hóa hỏa hay sau khi hân hóa hỏa, đều không thật sự thương tổn nam nữ chính.

So với nam phụ trong những nhiệm vụ trước thì thật sự là chuyện khó có thể tin được.

Dù thế nào Ôn Như Thị cũng không nghĩ ra, chỉ là theo bản năng không muốn mình có bất kì liên quan nào đến người ngày sau sống vô cùng sung sướng – Liêm Thương Quân SI.

Nữ Bạt còn đang đứng愣 giữa một vòng hoa héo tàn nhìn nàng. Ôn Như Thị nhìn vào đôi mắt chờ mong của nàng, cuối cùng vẫn không nói được câu chối từ.

Nữ Bạt dù biết mình bị người khác xuà đuổi nhưng vẫn dẫn nàng tới đây xin giúp đỡ, nếu giờ nàng để nước tới chân rồi mới đổi ý thì không chỉ không biết suy nghĩ, phụ lòng tốt Nữ Bạt, còn không có ích gì với hoàn cảnh khôn khéo trước mắt của nàng.

Phong ấn trên vòng tay vẫn cần người giúp mở ra, nàng không thể về tìm Hậu Khanh nên chỉ có thể tìm cách khác. Cách này, ở ngay căn nhà tranh trong sơn cốc. Nếu đi có lẽ còn cơ hội, không đi, ừ có chết thì chẳng oán được ai.

Liêm Thương Quân SI vẫn mang tác phong nhẹ nhàng như hồi mới gặp. Hân mỉm cười liếc nhìn chiếc vòng vàng tuyệt đẹp trên cổ tay Ôn Như Thị, không chút biến sắc mời hai người ngồi trong viện, rót cho mỗi người một ly linh trà tỏa hương thơm, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Ta nhớ hành như người tên là Lưu Ly, đúng không?” Không đợi Ôn Như Thị trả lời, hân cười nói tiếp, “Xem ra, quan hệ của người với Hậu Khanh haych không còn thân mật như trước nhỉ.”

Tâm trạng của Ôn Như Thị chìm xuống. Không phải vì hân nói trông điểm nào chột, mà vì có nghĩ vẫn từ trước, lại thêm nghe thấy lời ngầm ngầm lại người này của Liêm Thương Quân SI, Ôn Như Thị dù có không quan tâm thế nào cũng vẫn nghe ra được ý châm ngòi trong lời nói của hân.

Ôn Như Thị không trả lời, chỉ thích hợp lộ ra biểu cảm tức giận với Hậu Khanh.

Quả nhiên Liêm Thương Quân SI đã trông kếp, nụ cười trên mặt hân cũng chân thành hơn: “Nếu Phủ Khổng Đảo của Hậu Khanh Phủ huyện không tha cho người, Lưu Ly có thể suy nghĩ việc ở lại chỗ này của ta, trong cốc có rất nhiều hoa linh, làm bạn với các nàng, người sẽ không cô đơn.”

Ôn Như Thị làm bộ muốn nói lại thôi, ánh mắt Liêm Thương lại quét qua cổ tay nàng. Hân cảm chèn ngực lên, lời nói tự có thêm ý: “Muốn giải trừ phong ấn của Hậu Khanh thì vẫn cần thời gian quan sát mới bắt tay vào được, nhưng ta khẳng định với người, cảm chế đặt trong đó không phải trận pháp bảo hộ mà là sát khí đoạt mạng người.”

Nữ Bạt sống sót: “Hậu Khanh, sao có thể... Có phải người nhìn lầm rồi không?”

Liêm Thương Quân SI nhàu mày: “Đương nhiên không rồi, chẳng lẽ ta lại không biết thủ pháp của hân hay sao?” Hân chuyển đề tài, quay ra nghiêm mặt với Nữ Bạt, “Ta nói này, nếu người có việc gì thì đi làm đi. Người mà ở đây thêm mấy khắc nữa thì cốc của ta sẽ bị khô hạn thành một vùng hoang vu mất.”

Nữ Bạt lúng túng đứng dậy, đội mạng che lên liền muốn cáo từ, Ôn Như Thị vội vàng gọi nàng lại: “Nếu người đến Nam phương chơi thì gọi ta đi cùng nhé, ta chưa từng nhìn thấy cảnh sắc nơi đó.”

Sắc mặt Nữ Bạt ậu đi, nhẹ nhàng gật đầu: “Được, trước khi đi ta nhất định sẽ đến đây tìm người.”

Đưa mắt theo Nữ Bạt rời đi, rồi Ôn Như Thị mới quay lại nhìn nam nhân bên cạnh. Liêm Thương Quân SI như cảm thấy được, quay đầu khẽ mỉm cười với nàng. Nụ cười sáng sủa ảm áp như “cảnh xuân” tháng bốn, tháng năm. Nhưng Ôn Như Thị lại không cách nào sinh ra một chút thiện cảm với hân.

Chỉ thấy hân giống một con tinh linh hoa, cười khẽ dặn Ôn Như Thị “Hết thời công việc của người ở đây đều do Hoa Linh sắp xếp, nếu cần gì hay có thắc mắc nào cứ nói với nàng. Nếu muốn tìm ta, có thể báo nàng dẫn đường.”

Ôn Như Thị khó hiểu, sơn cốc chỉ hoi lớn thôi, trong cốc cũng mỗi một căn nhà tranh này, nếu nàng muốn tìm hân thì cần gì một con tinh linh dẫn đến đường sao? Nhưng nếu Liêm Thương Quân SI nói như vậy, phần nhiều là có nguyên nhân. Ôn Như Thị yên lặng gật đầu, liền đi theo Hoa Linh bay múa giữa không trung ra ngoài.

Hoa Linh dẫn nàng đi về phía trái cánh đồng hoa. Khi đi qua trung tâm cánh đồng hoa, Ôn Như Thị không hề chân chó, mãi chân hơi điểm, không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Hai người qua trái rồi rẽ phải, qua một lùm, trước mặt liền mảnh mông sáng sủa.

Rừng hoa rộng khắp núi đồi kia đột nhiên biến mất sạch sẽ, trước mặt Ôn Như Thị là một đồng nhà trức to nhỏ trên bãi đất trống, nhìn thấy vô số sơn tinh tụ quí đang đùa giỡn ngoài phòng. Ôn Như Thị không khỏi nhích khóe miệng.

Liêm Thương Quân SI cứ chắc chắn rằng nàng nhất định sẽ đứng về phía hân đối phó với Hậu Khanh sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Câu Vết Nam Phụ* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 130: Thần tiên? yêu quái? [21]

EDIT: TAEYOUNGIE

Beta: Gian phi

Ôn Như Thị ở lại sơn cốc của Liêm Thương quân sĩ hơn nửa tháng. Trong nửa tháng này, mỗi lần nhắc tới phong ấn, hần ta đều ra vẻ dốc hết sức lực nghĩ biện pháp.

Dần dần, Ôn Như Thị lâu lâu sẽ để Hoa Linh dẫn mình đi gặp hần ta, tạo chút cảm giác tồn tại, thế hiện năng rất quan tâm vấn đề này, hầu hết thời gian còn lại cũng loai xuất hiện trước mặt hần ta.

Những gì Nữ Bạt kể trước đều hoàn toàn khác. Liêm Thương quân sĩ trên núi Côn Luân giúp nàng ấy giải phong ấn trong thời gian không quá nửa tích trả, đến lượt nàng lại phải chuẩn bị hết cái này đến cái kia — năng để lừa lừa à?!

Nằm trong lầu Trúc sau biển hoa, Ôn Như Thị cười lạnh. Trong khoảng thời gian này, nàng đã thăm dò kĩ đại hình của sơn cốc, nhưng cũng chỉ dừng ở bước thăm dò mà thôi. Sau này Ôn Như Thị mới biết, biến hóa trước cốc chỉ có thể vào không thể ra, với chút linh lực của nàng, nếu Liêm Thương quân sĩ không cho phép, thì năng có cố chấp xông ra cũng không thể.

Dường như Liêm Thương quân sĩ cũng không sợ Ôn Như Thị chạy trốn, có lẽ trong mắt hần ta, một tiểu yêu bị Hậu Khanh đối xử như vậy, đã không còn chốn nào để đi, hần ta “tốt bụng” cho rằng “ờ nhỏ?”, còn cho nàng chút hi vọng, Ôn Như Thị nên mừng ơn mới phải.

Đáng tiếc, Ôn Như Thị không nào tàn nhẫn đắm thuộc hạ của hần ta, cũng không lo mất trước vầng sáng nam chủ đến mức không thêm bận tâm bất cứ thứ gì.

Nàng đợi trong cốc đến mức khó chịu, chuyện chắc vòng tay không tiến triển, Nữ Bạt cũng không có tin tức. Ảnh ảo trong sơn tinh thụ quái trận đều là người của Liêm Thương quân sĩ, mở miệng ngậm miệng toàn là chủ nhân nhà họ tru tú thế nào, là ngọc quý nhưng phận long đong, là thần tiên tuyệt thế vô song, một ngày nào đó sẽ tỏa rạng hào quang giữa đất trời hồng hoang này vẫn vẫn...

Một đám yêu quái bị tẩy não, bất kể hoàn cảnh, bất kể thời gian, lúc nào cũng ca ngợi công tích vĩ đại của Liêm Thương quân sĩ, tưởng như hần ta thật sự là anh hùng hiếm có trong trời đất vậy.

Ôn Như Thị nghe nhiều đến mức lí tai đóng kín, năng không có kiên nhẫn ở cùng họ, cũng không muốn gặp Liêm Thương quân sĩ. Sau khi nghe “Sự tích huy hoàng của hần ta, năng sợ vừa nhìn thấy hần ta sẽ không nhận được nòn vào mặt hần.

Giờ nghe lướt qua biến hóa đó tí, cảnh hoa khê đung đưa trong gió, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên cơ thể. Ôn Như Thị quyết định biến về bản thể, trở mình lăn vào trong bụi hoa, nằm ngai trong bóng râm của cảnh lá.

Hiếm khi được yên tĩnh, lần này năng ngủ một mạch tới hoàng hôn. Trong lúc mơ mơ màng màng, năng nghe Hoa Linh đang nói chuyện với người khác.

Giọng nói của đối phương nôm nót: “Hoa Linh ỹ, tướng mạo của người hôm nay đến rất đẹp, hần có ở lại nơi này của chúng ta không?” Ôn Như Thị mở mắt, nhìn xuyên qua khe hở của những tán lá, thấy Hoa Linh sờ sờ đầu của tiểu yêu quái: “Người còn nhỏ, đừng hỏi chuyện không nên hỏi, chủ nhân biết sẽ không vui.”

Tiểu yêu quái thè lưỡi, cười cười kéo cánh tay nàng ta: “Ta chỉ hỏi chút thôi, người đừng nói với chủ nhân.”

“Nhí nha nhí nhảnh.” Hoa Linh đi nhẹ ngón trở vào trán cô bé.

Tiểu yêu quái cười khúc khích che trán: “Hoa Linh ỹ tốt nhất, báo sao chủ nhân thích người.”

“Đừng nói linh tinh,” sắc mặt Hoa Linh hơi khó chịu, “Chủ nhân đã có người trong lòng rồi, năng ấy là thần tiên nhất nữ của Thần Giới đấy, loại yêu quái như chúng ta chỉ xứng hầu hạ bên cạnh. Mấy ngày trước muội không thấy chủ nhân vui vẻ thế nào khi năng ấy vừa tới nhà tranh...”

Người hần thích... Dao Hoa tiên tử? Năng ta tới đây làm gì? Ôn Như Thị nhẹ đi chuyện đến gần, chân hai người kia vừa bước qua vị trí của nàng.

Hoa Linh vừa đi vừa nhắc tiểu yêu quái một cái: “Đừng tưởng muội chuyện đề tài thì ta sẽ quên chuyện muội làm. Lần sau nếu muội còn dám dẫn mọi người sang cấm địa chơi, thì đừng mong ta bao che muội. Nếu chủ nhân phát hiện, cái mạng nhỏ của muội khó giữ được, ngay cả ta cũng bị liên lụy!” Tiểu yêu quái Tuyệt Tuyệt kêu đau, xin tha lên tục.

Đợi bóng lưng hai người dần dần khuất xa, Ôn Như Thị mới từ trong bụi hoa chui ra ngoài. Cấm địa mà Hoa Linh nhắc tới nằm ở nơi sâu nhất của sơn cốc. Nơi đó không người trông coi, theo lời sơn tinh trong cốc miêu tả, cấm địa là nơi rất đáng sợ, nhưng đáng sợ đến mức nào thì không ai nói rõ.

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn về phía cấm địa, rồi vào trầm tư.

Rất cuộc Liêm Thương quân sĩ che giấu bí mật gì ở đó? Vị khách đến thăm hôm nay là ai? Có lẽ, năng nên đến nhà tranh tìm hiểu một phen...

Sáng sớm hôm sau, Ôn Như Thị vừa mở cửa đã thấy Hoa Linh chờ bên ngoài. Nàng ta thấy Ôn Như Thị, tiến lên phía trước, vui vẻ nói: “Chủ nhân sai ta đến đón cô nương, đừng để người đợi lâu, chúng ta đi nhanh đi!”

Việc này không nằm trong dự đoán của Ôn Như Thị, năng vừa đóng cửa vừa hỏi bằng quơ: “Tìm ta có chuyện gì mà phải vội vã như vậy?”

Hoa Linh cười tủm tỉm lấp lửng: “Dù sao là chuyện tốt, ngại đi thì biết.”

Ôn Như Thị nghe vậy không nói lời nào, đi theo Hoa Linh ra khỏi trận đồ ảo ảnh, không bao lâu đã đến nhà tranh. Liêm Thương quân sĩ thấy năng bước vào, cũng không quanh co lòng vòng, thẳng thắn ra hiệu cho năng ngồi xuống bên cạnh: “Việc giải trừ phong ấn trên chiếc vòng của người đã chuẩn bị gần xong rồi.”

Mất Ôn Như Thị sáng lên, chợt nghe Liêm Thương quân sĩ nói tiếp, “Tuy nhiên, còn một vấn đề.” Hần ta nói xong câu này thì ngừng lại, từ tốn bưng chén trà trên bàn lên, nhưng không uống, chỉ cười như không cười nhìn năng.

“Không biết còn vấn đề gì?” Ôn Như Thị thuận theo lời. Bấy giờ không phải lúc hành động theo cảm tính, làm lo Liêm Thương quân sĩ không có lợi cho năng, tuy năng cũng rất muốn xem nếu không ai đáp lời, hần ta có thể tự cao nói nữa không.

Điều kiện của Liêm Thương quân sĩ rất đơn giản, nhận hần làm chủ. Đường nhiên hần ta không nói trắng ra như vậy, lời Liêm Thương quân sĩ vừa có lý lẽ vừa có dẫn chứng, như thể đứng trên lập trường của Ôn Như Thị mà hết lòng suy nghĩ vì năng.

Tiểu thụ, hần ta có nói đạo đức trời đất cỡ nào, Ôn Như Thị cũng chỉ thấy ghê muốn chết.

Cái gọi là nhận chủ, không phải chỉ nói miệng, không có lấy một tờ giấy làm chứng như Hậu Khanh. Nhận chủ của Liêm Thương quân sĩ là phải có khế ước ký bằng máu, thế bằng linh hồn, vĩnh viễn không được đổi ý!

So sánh ra, Liêm Thương quân sĩ ra vẻ tốt cho năng để lừa năng bán thân, đúng là khôn nạn!

Ôn Như Thị cúi đầu chán nản nói: “Hậu Khanh... cũng từng nói với ta như vậy... nhưng cuối cùng hần lại...”

Liêm Thương quân sĩ sững sốt, đang định mở miệng, năng đã buồn bã dừng dậy, “Lưu Ly chỉ là một tiểu yêu nhưng cũng có tình cảm, trải qua chuyện như vậy, ta chưa chuẩn bị tinh thần để có một vị chủ nhân mới, mong quân sĩ thông cảm, cho ta suy nghĩ thêm vài ngày.”

Nói ra lời này không dễ dàng chút nào, vừa phải khiến hần ta cảm thấy năng quá thực chịu khổ, lại vừa phải khiến Liêm Thương quân sĩ cho rằng nhận chủ là chuyện sớm muộn mà thôi, cũng làm hoàn vài ngày. Nếu hần ta muốn năng nhận chủ, dù vì lý do gì, Ôn Như Thị tin chắc hần ta cũng không trở mặt với năng chỉ vì năng từ hoàn vài ngày.

Quả nhiên Liêm Thương quân sĩ không để bụng, còn dè dàng thăm thiết dặn dò vài câu rồi cho Ôn Như Thị và Hoa Linh rời đi.

Đọc theo đường đi Hoa Linh nói gì đó nhưng Ôn Như Thị không chú ý nghe. Lúc ở trong nhà tranh năng đã quan sát một lượt bố trí trong phòng, lúc cúi đầu tỏ vẻ buồn bã cũng không quên liếc vào phòng bên trong. Trông không giống có người ngủ lại, chẳng lẽ vị khách mà tiểu yêu quái nhắc đến đã đi rồi?

Người nọ vừa đến, hôm sau Liêm Thương quân sĩ đã có dự định giải trừ phong ấn trong vòng tay của năng, còn muốn năng nhận chủ, những chuyện này có thể liên quan với nhau không?

Ôn Như Thị lộ mớ cảm thấy rất có thể người nọ chính là Hậu Khanh, nhưng không có bằng chứng.

Đêm hôm đó, Ôn Như Thị dùng linh lực biến ra một bộ y phục màu đen, bay về phía sâu trong sơn cốc.

Xuyên qua cánh rừng rậm là một trền núi nhỏ. Trên sườn núi trồng đầy hoa ăn thịt người, dưới những cây hoa đều dính huyết thành màu vàng nhợt, dường như còn có thể thấy dây leo màu xanh thẫm đang ngo ngoay.

Ôn Như Thị hít sâu một hơi, nhanh chóng đáp mây bay qua. Vừa mới tiến vào khu vực của hoa ăn thịt người, toàn bộ thực vật trên sườn núi như sống lại, cùng lao về về phía năng.

Bị cây ăn thịt khắp sườn núi nhìn chòng chọc, Ôn Như Thị không khỏi hơi sợ hãi. Cũng may năng không mắc hội chúng sợ hãi bị chú ý, nếu không tình cảnh hiện tại cũng đủ làm năng không chịu được.

Ôn Như Thị dẫn linh khí, tăng nhanh tốc độ. Xong đến giữa cánh đồng hoa, bỗng nhiên một bóng đen trên không trung lao về phía năng, năng vội vã nghiêng người tránh, sau khi quay người mới nhìn rõ, bóng đen thật ra là một cây mây to bằng cái thùng nước.

Cùng lúc đó, dây mây to nhỏ thì nhau chui lên từ dưới đất lao thẳng về phía Ôn Như Thị! Năng ngay lập tức bay lên cao hơn, nhưng mới bay lên chừng mấy chục mét đã bị một tám màn hình cản lại!

Mất thấy dây mây phía dưới càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần, Ôn Như Thị không dám dừng lại, đành phải chuyển hướng tiếp tục bay.

Năng đã có thể trông thấy sơn động cách đó không xa. Bên ngoài cửa động là một mảnh đất khô cằn, trong vòng trăm thước không có một ngọn cỏ, phía trên cửa động tụ một tầng sương đen mỏng.

Linh hồn là màu trắng, hồn thần là màu bạc, màu đen cho thấy nơi này có ma vật —— đến nước này, Ôn Như Thị không còn thời gian suy tính chuyện đi này của mình đúng hay sai, năng chỉ có thể tiếp tục bay nhanh về phía trước.

Một trăm mét, tám mươi mét, năm mươi mét, ba mươi mét... Trên lưng Ôn Như Thị đột nhiên đau nhức, một sợi dây leo quật thật mạnh vào người năng! Đòn đánh này làm cả người năng quăng lên cao, sau đó nặng nề rơi xuống đất!

Tầm mắt lên tục đảo lộn, bấy giờ Ôn Như Thị đã không phân rõ nơi nào là trời, nơi nào là đất, năng chỉ có thể cố nén cơn buồn nôn, cố gắng điều chỉnh thân mình hướng về vị trí của sơn động trong trí nhớ.

Trong nháy mắt rơi xuống đó, Ôn Như Thị gần như có thể nhìn thấy những cây hoa ăn thịt người xấu xí há to miệng chờ đón chất dinh dưỡng của chúng!

“Cục đá cũng đáng cảm, sợ là rằng các ngươi chịu được đâu!” Ảnh sáng trắng phủ trên quả đấm của năng, về ra ở trên không trung một vệt ánh sáng, ngay khi Ôn Như Thị rơi xuống đất, có đám âm âm đánh vào chính giữa đám hoa! Một đám hùng hổ, dễ dàng đánh chúng nát như tương!

Ôn Như Thị chuyển từ nằm tay thành bàn tay để mỳ, vỗ mạnh lên mặt đất, trước khi dây mây tấn công trở lại, năng nhanh chóng bay lên.

Lần này năng đáp xuống... sơn động mấy đen vậy kìa kìa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cầu Vồng Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.